

ЕЛИЗАБЕТ АДЛЪР СКРИТИ СТРАСТИ

Превод от английски: Рада Цанева, 2002

chitanka.info

На майка ми и баща ми, с любов

Погледът му излъчваше студенина, докато я наблюдаваше как се отдалечава. *„Бих могъл да ти простя почти всичко, Леони Бахри, мислеше си той, спомняйки си Ален Валмон, но не съвсем всичко. Всеки един от нас трябва да понесе наказанието си.“*

Леони го чу, че си тръгва. Тя безцелно се спусна по стълбището и надзърна в трапезарията. Така примамлива бе масата за двама, на която бяха поставени любимите ѝ чаши от тънък кристал и съдове от обикновен порцелан, нарочно избран от нея, защото знаеше, че той го предпочита. Гневът ѝ избухна неочаквано, разкъсвайки я, поглъщайки я... с едно замахване на ръката тя помете съдовете и масата остана празна сред трясъка на разбиващо се стъкло и порцелан. *„Леони Бахри, проехтя викът ѝ в настъпилата тишина, не си родена, за да бъдеш любовница на някой мъж!“*

КНИГА ПЪРВА

1890–1894

1.

Леони Бахри спря, за да се успокои. Сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите, а леденият вятър караше сълзите ѝ да замръзват по бузите. Чакаше я пустият, окъпан в лунна светлина път към Мазард и железопътната станция. Зад гърба ѝ остана домът. Усети, че сълзите ѝ потичат отново и бързо ги забърса с ръкава си. Нямаше смисъл да плаче, вече беше взела решение. Загърна по-плътено яката на овехтялото си палто, мушна непослушните кичури руса коса обратно под вълнената шапка, вдигна торбата с оскъдните си вещи и решително закрачи напред. Бе много тъмно, а пътят до Мазард бе дълъг. Тя никога преди не бе ходила в Париж. Беше чувала за него да си приказват в кафенето, където работеше. Струваше ѝ се прекрасно място с величествени мраморни къщи, богати хора, музика, кафенета, театри... но до ушите ѝ стигаха и боязливо прошепваните думи за младите момичета на улицата. Леони потръпна. Разбира се, подобни неща не се случват на шестнадесетгодишни девойчета като нея, нали? Тя нервно погледна назад към своето село. Светлините на лампите блещукаха през прозорците на каменните къщурки, а димът от комините се къдреше в нощното небе, обещавайки топлина и уют, влезеш ли вътре. Но това не се отнасяше до нея. Тя се извърна и бързо закрачи по дългия път към Мазард.

Нейна ли беше вината? Не смяташе, че е така. В края на краищата, винаги се случваше едно и също, нали? Майка ѝ открай време бе пристрастена към мъжете и бутилката. И не за пръв път, връщайки се у дома, намираше някой непознат да седи пред огнището с ботуши върху парцалената черга. Но днес бе Бъдни вечер, тя бе работила усилено в кафенето на Мазард и не се бе прибирала в къщи два месеца. Беше спестила цялото си възнаграждение, купила бе пиле, сирене, плодове, вино и дори подарък специално за майка си — любимите ѝ захаросани кестени. Представяше си, че ще се прибере у дома с парите, триумфираща, представяше си коледната наздравица и как майка ѝ ще се зарадва да я види, ще бъдат само двете — майка и дъщеря, събрали се отново.

Направи опит тази вечер, наистина направи. Пригответи коледната вечеря, а през цялото време усещаше погледа на онзи непознат — Мишел, да пълзи по гърба ѝ. Украси масата с борови шишарки и клончета и запали дебелия червен свещ. Наля на всички от хубавото вино, купено в Мазард, и постави малката кутия захаросани кестени до чинията на майка си. Отблясъците на огъня и ароматът на вкусната храна придаваха спокойствие на тази домашна сцена.

Емили не спря да пие цяла вечер, избути настрана чинията си, недокосната, опита да си сипе още вино, но половината разля по покривката. Леони ѝ извика да бъде по-внимателна и тогава започна тирадата. Емили не млъкваше: натякваше ѝ, че е нейна вината за смъртта на малката ѝ природена сестричка Мари-Луиз миналата година; че Мари-Луиз страдала от хронична кашлица и че Леони е трябвало да се грижи винаги тя да е добре облечена. Леони стоеше там и агонизираше, болката от загубата на Мари-Луиз бе непоносима, за нея тя бе по-скоро собствено дете, отколкото сестра, толкова мъничка, толкова сладка. После продължи за самата Леони, подигравайки се на нейното „образование“, разправяйки на непознатия как старото кюре отначало само я обучавало, а после настояло да я дадат в училището на манастира:

— Но аз си я взех обратно, щом той умря — похвали се Емили, — имаме нужда от още една заплата, за да изхранваме три гърла. То пък голяма полза имаше от нейното образование — каква работа си намери с него? Кухненска помощничка в кафенето на Мазард!

Леони се изчерви под снизходителния поглед на непознатия. Той напълни отново чашата на майка ѝ, макар тя да го бе помолила да не го прави.

— Само разваляш удоволствието на хората, Леони — изръмжа майка ѝ. — Не ми е ясно защо въобще си правиш труда да си идваш у дома. Откак си се родила, си просто едно голямо бреме за мен... сигурно така ми се пада, задето избягах с онзи циркаджия.

Тя погледна Леони над чашата си, струйка вино се стичаше по брадичката ѝ:

— Какво друго можеш да очакваш от копеле на чужденец? Беше египтянин — напусна ме на другия ден, щом тя се роди. Просто ей така си тръгна, сигурно се е върнал в цирка. А аз трябваше да се прибера обратно в Клода — заедно с копелето му.

Потресена, Леони се бе втренчила в майка си. Какво искаше да каже — копеле? Никога преди не ѝ го бе споменавала.

— Шокирана си, нали? — победоносно се усмихна Емили. — Не си си представяла, че имаш истински баща? Само дето не те искаше... както и аз.

После се обърна към Мишел:

— Затова Леони изглежда така — по-особено, — нали виждаш? Защото баща ѝ беше чужденец. Хубав бе все пак.

Тя погледна към Леони:

— Одрала си му кожата... но нямаш неговия чар. Ти си просто още едно копеле. Сигурно той има цяла дузина такива, във всеки град, през който е минавал циркът.

Тя се изсмя гръмогласно:

— Представи си само всички малки копеленца... пръснати из цяла Франция.

Кутията захаросани кестени тупна на земята, небрежно пометена от лакътя на майка ѝ.

Леони се бе надвесила над мивката в кухнята, обляна в сълзи, загубила представа за очертанията на стаята. Не знаеше това... и през ум не ѝ бе минавало, че родителите ѝ изобщо не са били женени, мислеше си, че баща ѝ си е отишъл, неудържимо притеглен от света на цирка, а не защото не я е искал. Възможно ли бе да е истина? А и това подигравателно подмятане за другите копелета на баща ѝ по цяла Франция. О, Боже, нека не е истина!

Кухненската врата полека се отвори. Преди да успее да се обърне, ръцете на Мишел я бяха сграбчили през кръста и се плъзнаха нагоре към гърдите ѝ. Той я притисна тъй силно към себе си, че тя усети възбудата му. За миг Леони застина паникьосана, ала после гневът нахлу в цялото ѝ тяло. Ритна Мишел заднишком, успя да разтвори пръстите му и го блъсна с лакти в стомаха. Той рязко отскочи назад, а тя се извърна с лице към него.

— Още не съм свършил — прошепна ѝ Мишел с лукава усмивка, — а на теб ти харесва, нали? Също като на майка ти?

Той сграбчи брадичката ѝ и светкавично притисна устните си до нейните. Напъха гадния си език в устата ѝ, докато фамилиарно прокарваше ръка по гърдите ѝ.

— Хайде, хайде — продължаваше да ѝ говори. — Отвори си устата. Все същата история — дъщерята като майката... а в твоя случай — изхили се той — и като бащата.

Леони никога нямаше да разбере откъде намери сили да го удари с юмрук в лицето и да забие коляното си в слабините му. Докато, стенойки, той падна на пода, ръката ѝ докопа един голям кухненски нож. Налагаше ли се да го използва? Още не знаеше... Мишел повдигна глава с изкривено от болка лице:

— Ще ми паднеш в ръчичките някой ден, малка кучко — смотолели той. — Още не съм свършил с теб.

Страхът я тласна към вратата. Майка ѝ си стоеше замаяна, с леко отворена уста, на масата, където я бяха оставили. Леони отчаяно се втрени в нея. Едва ли можеше да очаква да ѝ помогне. През всичките тези години все пак се бе надявала, че нещата ще се оправят един ден: че Емили ще стане истинска любяща майка, а тя предана, обичлива дъщеря. Това се оказа само мечта, уморена стара мечта.

Тихичко, като че ли в къщата имаше покойник, тя запълзя по тясното стълбище към нейната някогашна стая. Само няколко минути ѝ отне да събере... другата си рокля, малко бельо и кърпените вълнени чорапи. Върху скрина бе поставена снимка на Емили, държаща в скута си Мари-Луиз. Леони за миг се загледа в нея, а после я пхна в торбата. Отвори най-горното чекмедже и потърси старите червени ръкавици, закачени с дълга лента една за друга. Бяха на сестра ѝ, а лентата тя бе зашила собственоръчно, за да не ги губи Мари-Луиз. Лекичко ги изтупа, припомняйки си нещо, а след това и тях мушна в торбата. Както и куклите — странни създания, които никак не приличаха на кукли за момиченца, малки фигурки с чудноват профил. Те бяха всичко, което имаше — някога бяха принадлежали на баща ѝ.

Прокара пръсти по декоративните символи, обточващи поставката... предполагаше, че са египетски, макар да не бе сигурна в това — все пак тази котка никак не приличаше на познатите ѝ котки от френските ферми. Бе малка и лъскава, с дребно триъгълно лице и скосени очи, излъчваше аристократизъм. Като дете я обожаваше. Другата кукла представляваше лъвица — или жена. По малко и от двете — лъвска глава върху женско тяло. Винаги ѝ се бе струвала много красива. За кой ли път се зачуди дали тези символи означават нещо, и ако е така — какво? Прибра ги внимателно в торбата, завърза я

здроаво, грабна палтото си и с един последен откраднат поглед назад мълчаливо заслиза по стълбите.

Най-долу се спря и се послуша. От кухнята се чуваше как Мишел стене и я проклина. За миг се поколеба, вглеждайки се тъжно в майка си. Трябваше да я целуне за довиждане, нали никога вече нямаше да я види. Но нещата бяха отишли твърде далеч. Нямаше място за целувки. Нито връщане назад.

Тя здраво затвори вратата зад гърба си и се затича.

Торбата бе тежка и Леони я прехвърляше ту в едната, ту в другата си ръка. Светлините на Мазард блещукаха в далечината. Ръката ѝ, пъхната в джоба, стискаше малкото банкноти и монети, които ѝ бяха останали. Нямаше нужда да ги брои, знаеше точно колко са, единствената ѝ собственост. Но в Париж щеше да си намери работа, по-добра работа. Изправена, с вдигната руса глава и закърпени вълнени чорапи, навити около тънките ѝ глезени, тя крачеше напред по мрачния път.

Коледните камбанки огласиха нощта, а в далечината се чу локомотивната свирка. Леони се затича.

2.

Влакът пуфтеше в тъмнината по пътя към Париж и спираше почти на всяка гаричка по линията. Нещо подобно си мислеше раздразнен Пол Бернар, докато надзърташе през прозореца към слабо осветения перон на поредната провинциална гаричка. Той стреснато подскочи, щом изведнъж вратата шумно се отвори и една малка фигурка профуча край него и седна на отсрещното място.

— Ох — въздъхна тя, — уплаших се, че ще тръгне без мен.

Продълговатите очи на момичето, с кехлибарен цвят и зеници, разширени от вълнение — или от тревога — срещнаха неговите.

— Е, нали не тръгна — отвърна той. — Спасена сте.

Леони наведе поглед, ужасена, че още в първите мигове на новата ѝ самостоятелност бе направила възможно най-лошото нещо — заговорила бе непознат. Тя внезапно осъзна към каква близост предразполага малкото купе на влака и се изчерви.

Пол Бернар я наблюдаваше развеселен. Момичетата, които познаваше, никога не се изчервяваха. Той разтвори вестник пред себе си, преструвайки се, че чете, за да ѝ даде време да се успокои. От пръв поглед си личеше, че не е попаднала в подходящата част на влака... би трябвало, съдейки по вида ѝ, да пътува втора класа. Тя бе затворила очи, а мъждукащата светлина в купето хвърляше сенки върху високите ѝ скули, подчертавайки опнатата гладкост на прасковената ѝ кожа. Той остави вестника настрана, възползвайки се от това, че е със затворени очи, за да я разгледа. Тя наистина бе твърде необикновена. Може би дори „екзотична“ бе точната дума за нея. Великолепна златиста коса, разстилаща се във всички посоки... Погледът му се спусна надолу по тялото ѝ, цялото облечено във вълна, но и тя не можеше да скрие дългите бедра, привличащи вниманието въпреки дебелите чорапи и грубите обувки. Тръпки го полазиха при вида на калните обувки с дебели подметки, които сигурно щяха да бъдат големи и на някой мъж, и той се опита да си представи същите крачета в елегантни сатенени пантофки с високи токове. Защо ли, зачуди се, е тръгнала към Париж? После се усмихна. Ами защо може младо провинциално момиче да

отива в Париж... за да прави „нещо“, за да стане „някаква“... те до една си мислят, че в Париж всичко е възможно. Замисли се какво би могъл да направи за нея.

Изтощена от вълненията на изминалите няколко часа и успокоена от ритмичното поклащане на влака, Леони се унесе, представяйки си своето пристигане в Париж. Ако можеше да си намери достатъчно евтина стая, сигурно парите щяха да ѝ стигнат да си плати наема за една седмица и дори може би за кроасан и чаша кафе сутрин... а после... тя затвори съзнанието си за ужасяващата я възможност... разбира се, дотогава щеше да си намери работа. Влакът започна да се движи по-бавно и накрая спря, изтръгвайки я от неспокойния ѝ сън. Очите ѝ се отвориха и уловиха погледа на мъжа отсреща.

— Ох — поизправи се тя и смутено приглади косата си. — Стигнахме ли Париж?

— Не. Остава още половин час. Бяхте заспала през по-голямата част от пътя.

Леони отново се изчерви.

— Сигурно съм спала с отворена уста — каза тя. — Мари-Луиз казваше, че винаги така спя.

— Мари-Луиз?

— Сестра ми...

Тя го погледна с тези огромни очи... имаше нещо в скулите и извивката на брадичката, в изящните уши. Пищно лице, помисли си той, не се крие под пухкавината на розовата плът, гордо е извадило на показ очертанията си. Би могла да бъде красива, ако знаеше как.

На вратата се почука и кондукторът нетърпеливо протегна ръка, докато Леони ровичкаше из джобовете за билета си.

— Вие сте за втора класа — сърдито каза той. — Не сте за тук, а през целия път от Мазард сте била в това купе. Трябва да си доплатите.

Сърцето на Леони панически затуптя. Не беше разбрала, че не е улучила подходящо купе и сега тази глупава грешка можеше да ѝ струва остатъка от парите.

— Съжалявам — запелтечи тя. — Не знаех.

Кондукторът заплашително размаха ръка:

— Не ми минават тия на мене. По-добре веднага да си платиш.

Пол Бернар дискретно му подаде няколко банкноти в свитата си длан:

— Младата дама е с мен.

— Съжалявам, господине... Не разбрах — оттегли се кондукторът с подигравателна усмивка.

— Надявам се, ще ми окажете честта да ви помогна.

Той се наведе напред и й подаде визитката си:

— Пол Бернар — зачете тя, — директор, Музикална зала, Кабаре, Плас Роял, Париж.

Сигурно я вземаше за глупава провинциалистка!

— Много сте любезен, мосю Бернар — ужасена каза тя, — ще ви върна парите, разбира се.

— Какво ви води към Париж? — попита той, докато си палеше пура.

— Трябваше да се махна от къщи — думите се изплъзнаха от устата й така ненадейно, че тя сама се изненада. — Не можех да остана повече там...

Искаше й се никога да не бе казвала това — какво щеше да си помисли сега той за нея?

— И с каква работа смятате да се захванете в Париж? Познавате ли някого там?

— Не, мосю — в очите й се долавяше страх, но тя гордо вдигна брадичка. — Но съм сигурна, че ще си намеря работа като сервитьорка. Вече имам опит.

— А имате ли къде да останете?

— Не... но сигурно има стаи под наем...

— Ето — той бързо надраска на гърба на визитката — адреса на един приличен пансион. Кажете на мадам Артоа, че аз ви пращам и ако ви интересува, имам работа за вас.

Тя взе визитката и промълви с надежда в гласа:

— Работа ли, мосю?

— Както можете да прочетете, аз съм директор на една музикална зала, където винаги ще се намери място за момиче като вас.

Какво искаше да каже — момиче като нея? А и какво можеше да прави тя в музикална зала? Леони го изгледа с недоверие.

— Но аз не мога да пея, нито да танцувам — каза тя, поглеждайки към стъпалата си. Изглеждаха по-големи от всякога...

сигурно ѝ се подиграваше!

— Няма значение, скъпа моя — усмихна ѝ се той, — в едно кабаре винаги има място за такова красиво момиче като теб.

Красиво! Той беше луд... или още по-лошо! Защо ѝ доплати? Тя си спомни шушуканията за момичетата на улицата и крадешком го погледна подозрително. Не изглеждаше толкова лош. Но въпреки това му нямаше доверие.

Влакът се движеше с по-малка скорост, докато минаваше през парижките предградия и накрая влезе в Гар дьо Норд. Щом спря, тя светкавично отвори вратата и изскочи на перона, стискайки торбата си в ръка. После се извърна, спомняйки си за парите:

— Ще ви изпратя парите веднага щом мога, мосю, благодаря ви.

— Но почакайте, почакайте... — вдигна ръка той, но Леони отново се бе обърнала напред. — Мога ли да ви закарам? Все пак вие не познавате Париж.

— Не... не...

Тя забърза по перона, сякаш се страхуваше да не би той да я догони. Видя я да си пробива път в тълпата при бариерата, а после изчезна из нощните улици на Париж.

— Чудя се — каза си той, докато бавно се приближаваше към изхода — какво ли ще стане с нея?

3.

Мадам Артоа бе едра, почти квадратна жена, която управляваше пансиона си с твърдост и чувство за хумор — както само една жена би могла да го прави. На младини мъжете ѝ бяха донесли единствено нещастие — играейки си първо с едно, после с друго момиче... познала бе ревността. Пансионът, който държеше, се ползваше с уважение — правеше всичко възможно за това, харесваше „момичетата“ си — млади дами, работещи в музикалните зали и кабаретата на града. Самата тя артистка — пяла някога на повечето парижки сцени, — сега с вълнение съпреживяваше техните любовни афери и криволиците на кариерите им.

Мадам бе жена, която знае какво иска от живота, а в този момент ѝ бе нужна именно помощничка в кухнята. Последната бе напуснала същата сутрин, оставяйки я с вързани ръце — готвачът бе вбесен и отказваше да приготви вечерята, докато не намерят някой, който да почисти зеленчуците и да измие съдовете. Леони се появи на прага като дар от бога.

— Късметлийка си — каза ѝ мадам. — Не е лесно да си намериш работа в Париж, но аз мога да ти предложа, плюс стая и храна.

По лицето на момичето се изписа такова облекчение, че тя за миг се зачуди какво ли щеше да прави то, ако му бе казала не. Очевидно бе пристигнало в Париж като останалите, без пари, без всякакви перспективи... както и без ясна представа какво смята да прави там. На тази възраст, помисли си тя и въздъхна заради лекомислието на младостта, да се добереш до Париж ти се струва край на мъките.

— Благодаря ви, мадам, ще започна веднага.

Леони чевръсто свали палтото си, преди мадам Артоа да е променила мнението си. Натрупа чиниите в мивката, пхна премръзналите си ръце в горещата сапунена вода и усети как животът се връща в пръстите им. Никога не бе и предполагала, че миенето на съдовете може да я направи толкова щастлива! Миналата нощ онази леденостудена гола стая до гарата ѝ бе струвала точно половината от сумата, която си беше отделила за цялата седмица, скъпотията я

шокира и уплаши. Разбира се, трябваше да благодари на мъжа във влака — той я изпрати тук. Щеше да му върне парите колкото се може по-скоро. Но ето че ѝ провървя, бе едва първият ден в Париж, а вече имаше работа, какво повече можеше да иска?

Търпение, мислеше си тя, само три месеца по-късно, опирайки се с лакти върху перваза на прозореца в своята малка стая на последния етаж от високата тясна къща на Улицата на артистите. Втренчваше се в оживените улици и площади на Париж, прострели се пред погледа ѝ като в някоя вълнуваща игра — и тя нямаше търпение да се включи в нея. Но как? Какви бяха правилата? Каква бе магическата съставка, чудеше се тя, която те прави да „принадлежиш“ на Париж? Този град я смущаваше — смущаваше и очароваше в същото време. Улиците преливаха от кафенета и бистра, театри и кабарета, игрални зали и магазини... а хората там изглеждаха, като че ли се наслаждават на нещата, все артисти, поети или много богати личности. Имаше и кухненски помощнички!

Тя въздъхна със съжаление, сложи си шапката и за нула време премина седемте етажа до кухнята, за да вземе малкия пакет с обяда, който си беше приготвила предишната вечер. Бе неделен следобед, тя беше свободна и възнамеряваше да го прекара както обикновено, опознавайки града.

Отправи се към Булонския лес, движейки се по улици с огромни къщи, зад чиито огради надзърташе с надежда да улови още някоя подробност от мраморния интериор, преди да я забележи сърдитото око на портиера. Препълненото кафене на площад „Сен Жорж“ пръскаше веселие наоколо си. Повъртя се малко отпред, прекалено уплашена, за да влезе сама, и прекалено пестелива, за да харчи излишно пари. Като че ли всеки бе дошъл с познат... тя ли си въобразяваше или всички наистина се познаваха? Една двойка излезе от кафенето и бавно продължи по тротоара, държаха се за ръце, нашепваха си мило, тя бе склонила глава на рамото му и се усмихваше. Изглежда толкова елегантна, помисли си Леони и тръгна след тях, захласната от изисканата ѝ рокля и обувките с тънки токчета. Привлечена от тяхната топлина и интимност, тя ги доближи, копнееща

да бъде част от всичко това. Безсрамно нададе ухо към разговора, но те спряха изведнъж и я изгледаха. Смутена, тя се обърна.

Седна на една пейка в Булонския лес и докато ядеше сандвичите си и хранеше с трохички малките градски птиченца, наблюдаваше прекрасните коне и ездачите, минаващи в тръс покрай нея. Спомни си за конете във фермата в родното ѝ село, които много обичаше да язди. Булонският лес бе пълен с изненади... там имаше и цирк. Спря се за малко пред плаката, прокара пръст по списъка с имената на артистите, а сърцето ѝ заби по-силно, докато се питаше дали името на баща ѝ няма да е сред тях. Нямаше го, разбира се. Но затова пък имаше дансинг на открито! Откри го през първата си неделя и той всеки път я примамваше отново — не че някога стъпи там, просто гледаше отдалеч, слушаше носещата се над тревата музика и улавяше погледите на танцьорите. Момичета като нея флиртуваха с младите мъже на масите под дърветата. Какво ли е, питаше се тя, да флиртуваш? И въздъхваше безсилна, щом извърнеше очи от тази гледка. Търпение, казваше си, нужно ми е търпение. Един ден и аз ще бъда част от всичко това.

Тя наистина бе самотна, но неделните вечери многократно компенсираха носталгичните следобеди. Тогава всички момичета си бяха у дома, не бързаха за театъра, почиваха си лениво и клюкарстваха. Цялата къща изглеждаше различна в неделя, отпусната и спокойна. Леони се радваше на вниманието на останалите момичета. Можеше да остане с тях и да ги слуша как си приказват за последните си любовници и за звездите на кабаретата. Това бе най-хубавото време от седмицата, а тя беше любимката на всички.

— Трябва да направим нещо за Леони — каза Лулу, отпи от брендито си и се протегна по-удобно на голямото плюшено канапе в салона.

Бе поредната скучна неделна вечер и Леони току-що им бе донесла кафе след вечерята. Тя застина на място от учудване.

— Какво имаш предвид, Лулу?

— Ами погледни се, съвсем не изглеждаш зле въпреки рошавата си коса и ужасните си дрехи.

Лулу повдигна брадичката на Леони и извърна лицето ѝ към светлината:

— Всъщност си доста хубава. Нали, Бела?

Бела изучаващо изглежда Леони:

— Бих искала да имам кожа като нейната — дяволито подхвърли тя. — Дето да няма нужда от пудра, а само от малко руж, ей тук, под скулите — подчертава очите.

Жоли се приближи до Бела:

— А косата... трябва да я приберем на кок.

Тя хвана косата на Леони и я вдигна над главата ѝ, за да покаже как може да изглежда.

— Няма да стои — възпротиви се Леони. — Никога не стои, колкото и фуркети да слагам.

— Скъпа моя — дяволито се усмихна Бела, — ами в това ще ти е чарът... леко разрошена... леко небрежна... да, така много ще ти отива. Хубав контраст на невинността.

— Ей, момичета, внимавайте с Леони — предупреди ги мадам Артоа. — Тя няма да излиза на сцена и не ми се ще да изглежда тривиално.

— Мадам Артоа — възмути се Лулу, — да не искате да кажете, че ние изглеждаме тривиално?

— Разбира се, че не. Но вие изглеждате като момичета, които си вадят хляба на сцената, а Леони е различна. Нямам нищо против да ѝ помогнете да оправи външния си вид, защото господ ми е свидетел, тя има нужда от това, но — грижете се за нея.

Мадам Артоа харесваше Леони. Не искаше да я развалят и да я превърнат в светска кукличка — бе виждала много млади момичета, изхабени и преждевременно остарели, развратени от дългите години в кабаретата — от многото алкохол и многото мъже!

— Бела, донеси кутията с гримове и една четка за коса — даде нарежданията си Лулу. — Сега ще преобразим Леони.

— Седни тук, Пепеляшке — продължи тя и ѝ предложи шоколадов бонбон от една голяма кутия, подарък от последния обожател.

Лулу бе високо, пищно момиче с големи пурпурни устни и непринуден смях. В кабарето бе станала популярна с безочливите си песни. Бе повече от дръзка, но някак си изглеждала цялостна — перверзна комбинация, влудяваща мъжете. Бе и благородна — харесваше Леони, съчувстваше ѝ искрено. Както и останалите, може

би Леони им напомняше по-малката сестричка, която бяха оставили в къщи... или пък собствената им някогашна невинност.

С умела ръка Лулу бързо нанесе ружа по скулите, добави малко и на брадичката, и по слепоочията. Бела внимателно огледа крайния резултат, после ѝ сложи бронзови сенки, подчертаващи формата на клепачите. През това време Жоли безмилостно си служеше с четката, прибирайки косата ѝ назад въпреки протестите на Леони.

— Трай, бабо, за хубост — смъмри я Жоли, а после добави със смях, — но ще видиш, че си струва!

— Е, мадам Артоа, какво ще кажете? — попита Лулу, щом се отдръпнаха назад, за да се насладят на своето творение.

Удивително колко различна изглежда тя, мислеше си мадам Артоа.

— Струва ми се малко крещящо — каза най-накрая.

— Крещящо! Та то е толкова дискретно, че дори една монахиня би могла да излезе с този грим.

— Но никога не би го направила, скъпа моя. Както и да е, изглеждаш много добре, Леони.

Леони плахо докосна косата си.

— Виждаш ли, вече се развали — заинати се тя.

— Съвсем не, Леони, точно така трябва да бъде — отново я увери Жоли. — Трябва леко да пада.

— Защо не се погледнеш в огледалото? — предложи Лулу.

— Не, не, почакай само минутка още — спусна се по стълбите Бела и малко по-късно се върна с вълнена рокля в светъл кайсиев цвят, с висока яка и престорено скромнен вид.

— Това ще ти отива — предложи ѝ я тя. — На мен никога не ми е стояла добре, но е точно подходящият цвят за теб.

— О, Бела! — бе изумена Леони. — Наистина ли ми я даваш?

— Разбира се — каза Бела, доволна, че на Леони толкова ѝ харесва. — Добре ще ти стои, въпреки че може би ще ти е малко голяма в бюста и... е прекалено къса.

— Хайде, Леони, пробвай я — нетърпеливо я подкани Жоли.

Помогнаха ѝ да свали всичките катове дрехи и тя остана смутена пред тях по вълнена риза и кюлоти, притеснявайки се от насочените към нея погледи.

— Знаеш ли, че имаш хубава фигура — каза Лулу. — Криеш я под всичките тези вълнени дрехи!

Бела внимателно провря главата на Леони през деколтето на роклята, така че да не развали прическата ѝ. После я закопча на гърба и я завъртя, за да види как ѝ стои.

Леони ги погледна тревожно, надявайки се, че изглежда прилично в роклята — мълчанието им бе изнервящо.

Най-сетне Лулу заговори:

— Поздравявам те, Леони, толкова си красива. Имам чувството, че след тази вечер ще бъдеш друг човек.

За втори път някой я наричаше красива. Можеше ли да е истина или Лулу също се шегуваше? Леони прекоси салона и застана пред позлатеното огледало, заемащо цяла стена. Същата си беше... или може би? Новата прическа подчертаваше острата брадичка, откриваше изящните уши, извивката на гърба, а скулите изпъкваха от ружа. Очите ѝ изглеждаха по-големи, кехлибареният им блясък се усилваше от цвета на роклята, но пак си беше тя... нейното лице. Роклята бе прекрасна! Въпреки че бе малко голяма, прилепваше на необходимите места, източваше я, придавайки женствени очертания на тялото ѝ. Да, в нея изглеждаше много по-различно. Няма значение, че бе малко къса. Беше най-красивата рокля, която някога бе имала.

— Прилича на малка котка — пошушна Бела на Лулу, — която още не се е научила да показва ноктите си.

Мадам Артоа я наблюдаваше мълчаливо. Раздърпаното момиче, още дете, почукало на вратата ѝ, като че ли бе преминало в друго измерение. Пол Бернар трябва веднага да го е забелязал, ето защо ѝ е помогнал. И, разбира се, имал е право.

Леони, все по-развълнувана, се взря по-отблизо в огледалото. Да, наистина изглеждаше по-добре... дори беше хубава... тя се завъртя и извърна глава да види как ѝ седи роклята отзад, пооправи прибраната си коса, прокара пръст по бузата си да провери дали ружът ще полепне по него.

— О, благодаря ви, благодаря ви на всички — промълви най-сетне тя, а сълзите се стичаха по бузите ѝ и размазваха ружа. — Толкова сте мили, толкова сте добри с мен.

— Глупости — засмяха се те, — беше ни забавно. А ти никога няма да бъдеш вече същата, Леони!

— А вие какво мислите, мадам Артоа? — попита Леони, заставайки пред нея.

— Мисля — въздъхна мадам Артоа, — че ще трябва да си намеря нова кухненска помощничка, а на теб — по-добра работа. Утре ще говоря с мадам Сера от магазина за дамско бельо на улица „Монталиве“.

— Наистина ли? Наистина ли, мадам Артоа? — не можеше да повярва Леони. — О, благодаря ви, благодаря ви.

Тя се хвърли на врата на мадам Артоа и я целуна. А после целуна Лулу и Бела, и Жоли.

— Никога няма да забравя тази вечер — врече се тя.

Интервюто на Леони при мадам Сера бе най-важната тема за разговор сред момичетата тази седмица. Бяха убедени, че тя ще получи работата.

— Въпреки че не знам за какво се тревожиш, Леони — каза й Лулу, — ако се наложи, на минутата мога да ти намеря работа в кабарето.

Леони се засмя на думите й, разбира се, те не можеха да бъдат истина, но въпреки това идеята за кабарето я плашеше. Мадам Артоа й каза, че работата при Сера ще й хареса и че ако се справя добре, има възможност да я повишат и да работи като истинска продавачка. Междувременно момичетата й помагаха през всяка свободна минута, която им оставаше. Жоли я научи как сама да си прибира косата, този път не толкова небрежно, на стегнат рус кок. Пришиха ивица тъмно, бронзово на цвят кадифе към полата на роклята, както и кадифена якичка в същия цвят. Обувките се оказаха проблем — никое от момичетата нямаше такива, които да й станат, а очевидно не можеше да се появява със старите. Най-накрая мадам Артоа я заведе в магазина и тя си купи чифт елегантни черни обувки с ниско токче, като онези, които бе виждала да носят останалите момичета, макар да бе шокирана от цената.

— Погледни на това като на инвестиция, скъпа моя — посъветва я мадам Артоа, — тези обувки ще те изведат по пътя към успеха.

Бела и Жоли я караха да се упражнява в непривичното за нея ходене на токчета, така че да не се препъне навън, а тя остана

изненадана колко елегантни изглеждат краката ѝ в тези обувки. За пръв път в живота си не се срамуваше от размера на стъпалата си. Мадам Артоа ѝ подари за късмет чифт чорапи от най-качествен памук, а Лулу ѝ поднесе малка позлатена брошка с красив кехлибар по средата.

— Няма никаква стойност — каза тя, отхвърляйки благодарностите на Леони, — но подхожда на роклята.

Леони тръгна от пансиона в събота рано сутринта, наметната върху новата си рокля с втората пелерина на мадам Артоа — от кафява вълна, с малка кожена якичка. Интервюто ѝ бе в девет и тридесет, но в девет и петнадесет тя вече неспокойно крачеше по улица „Монталиве“, минавайки покрай магазина за десети път, и ставаше все по-нервна с всяка изминала минута. Не бе разбрала, че „Сера“ е толкова плашещо елегантен. Високите прозорци бяха обточени с розово кадифе, а върху розовото райе на тентата над мраморното стълбище пред магазина също с розови букви, но по-тъмни на цвят бе изписано името „Сера“. Докато разглеждаше, едно младо момче излезе да преме розовия килим, водещ по стълбите към стъклената врата. Накрая той за последен път излъска и блестящата месингова табела на вратата и отново изчезна вътре. Би трябвало вече да е девет и половина, помисли си тя, приближи се нервно към магазина и последва момчето вътре.

Една камбанка нежно издрънча, щом Леони затвори вратата зад себе си и се спря за миг, захласната от обстановката там. Намираше се в кутия от розово кадифе, стените и таванът бяха целите облицовани и прищипнати тук-таме с копчета от сатен. Кристални полилеи осветяваха дългите стъклени витрини, в които стояха наредени огромни купи с шалчета от бял лебедов пух и дантелени якички, копринени панделки и седефени катарамии. Покрай една от стените бяха изложени серии дантелени роби по краищата с пера или ивици коприна и сатен, в прасковено, сивкаво, лилаво или фъстъчено зелено — изпълващи устата със слюнка като при вида на крехки захаросани бадеми. Леони въздъхна от удоволствие. Искаше ѝ се да ги докосне, да допре гладкия сатен до бузата си, да обвие коприната около тялото си.

Една висока жена усмихната се появи от задната част на магазина.

— Заповядайте, мадам — каза тя — мога ли...

После изведнъж млъкна, щом видя пред себе си Леони.

— Какво искаш? — грубо я попита тя, а гласът ѝ се промени от заученото раболепие на продавача към писклив гняв. Какво правеше тук това момиче? Само изтърсваше праха от улицата върху светлия им килим.

— Извинете, вие ли сте мадам Сера? Имам среща в девет и тридесет. Във връзка с работата, нали разбирате.

— Работата! Тогава какво правиш тук? Може би по-добре щеше да бъде преди да влезеш тук, първо да се осведомиш, че това е входът за клиентите. Както и да е, мадам Сера е заета в момента.

И тя високомерно погледна Леони:

— По-добре се махай още сега, преди да е пристигнал някой клиент... не им е приятно да виждат такива като теб тук.

— Ами тогава, къде да отида? — отчаяно попита Леони, отстъпвайки към вратата.

— Заобиколи отзад, разбира се, по алеята, глупаво момиче.

Докато отваряше вратата, Леони усети, че дланите ѝ са се изпотили от уплаха, и спря, за да избърше с ръкава си следите по лъскавата дръжка. Забеляза, че жената я наблюдава през стъклото и избяга на улицата, търсейки алеята. Сигурно я беше пропуснала... а времето минаваше. О, Господи, трябваше да е закъсняла вече! Щеше да пропилее шанса си за работа... какво щеше да каже после на момичетата в пансиона? Но, слава богу, ето я алеята. Тя я съзря, тясна криволица сред сградите, и затича по нея, търсейки задния вход на „Сера“. Момчето, което видя преди малко, седеше най-горе на малкото каменно стълбище и ядеше кифла, която се ронеше, а трохите падаха върху сатенения му костюм. Беше сменил предишните си обикновени дрехи с облекло на индийски принц, а на стъпалата до него стоеше тюрбанът му — сутрешният бриз поклащаше перото от орел рибар, закачено отпред с малко бижу. Лешниковата му на цвят кожа приятно контрастираше с розовия сатен, а очите му ѝ се усмихваха. През целия си живот Леони не бе виждала подобен на него.

Той се засмя при вида на изненаданото ѝ лице.

— Не се стряскай — каза ѝ приятелски. — Идеята да се разхождам в този вид из Париж беше на мадам Сера. Тук съм момче за всичко — разнасям поръчките, отварям вратата на купувачите, предлагам им кафе и напитки, помагам им за пакетите. Мадам Сера

някъде видяла картина, на която имало едно малко черно момче слуга и ето ме мен!

— А ти нямаш ли нищо против? — попита тя, очарована от него.

— Не, това е работа, но може би като порасна още малко, ще имам.

Изглеждаше на около четиринадесет, но Леони не искаше да бъде груба и да го разпитва за възрастта му.

— Трябваше да се срещна с мадам Сера в девет и тридесет — каза тя, спомняйки си изведнъж защо бе там.

— Значи си закъсняла, но не се тревожи, точно сега тя е заета. Един търговец на коприна е дошъл от Милано и ще остане тук поне още половин час. Можеш да влезеш вътре и да почакаш, ако искаш.

— Имаш ли нещо против да остана тук с теб?

Никак не ѝ се искаше на Леони да стои сама още половин час — онази сърдита жена можеше отново да я изхвърли.

Той разбра, че е нервна.

— Как така си закъсняла, щом ще се срещаш с мадам Сера за работа? Би било логично да дойдеш по-рано.

— Ами аз дойдох... Влязох през централния вход и някаква жена ме изхвърли... каза ми, че по-добре първо да питам, преди да влизам през входа за клиентите.

— Трябва да е била Мариан — той предложи и на нея кифла от една хартиена кесия, оставена отстриани до него. — Тя е същински диктатор. Плаши всички момичета.

— Но защо? — замислено отхапа от кифлата Леони.

— Не знам. Някои жени са такива, струва ми се. Трябва да внимаваш с нея, май ревнува от всяко красиво момиче.

Леони го погледна. Беше я нарекъл красива!

— Как се казваш? — попита го тя.

— Марок.

— Марок? Само толкова?

— Да. Роден съм в Мароко, баща ми ме довел в Париж, когато съм бил малък, четири или петгодишен, и после изчезнал. Отгледан съм от монахините в едно сиропиталище и винаги ми казваха Марок — мароканец. Лепна ми се и още ми харесва.

Имаха много общо помежду си. И двамата бяха млади, и двамата — сами в Париж.

— Време ти е да влизаш.

Той си сложи тюрбана с перото и ѝ се усмихна:

— Късмет. Надявам се да получиш работата.

— Благодаря ти.

Леони се качи след него по стълбите и го последва в тъмния вход. Чувстваше се по-добре.

— Знаеш ли, Марок — каза тя, когато той я остави пред вратата на мадам Сера, — ти си моят първи приятел в Париж.

— Радвам се — усмихна се той.

Тя се изправи, пое си дълбоко дъх и почука на розовата врата.

Пет минути по-късно излезе на улица „Монталиве“ като новата продавачка в „Сера“. Неин бе целият този луксозен свят на розовото кадифе, прасковената коприна и сивкавия сатен.

— Леони — раздразнено извика Мариан. — Къде са пакетите на мадам Журдан? Досега трябваше да са готови!

Леони бързо завърза последната панделка. Само за пет минути бе направила три големи пакета. Първо трябваше внимателно да сгъне дрехите, а след това да опакова всяка една поотделно.

— Съжалявам, мадмоазел, ето готови са.

— Ама те никак не са добре опаковани — извика Мариан.

Изведнъж вниманието на целия магазин бе привлечено върху Леони.

— Простете, мадам — снизходително усмихната се обърна Мариан към изненаданата клиентка. — Момичето ще ги опакова отново.

После дръпна едната панделка:

— Погледни, вече се развърза!

Застанал нащрек зад огромното облицовано с розово кадифе кресло на мадам Сера, Марок наблюдаваше сцената със съчувствие. Мариан наистина се заяждаше с Леони, непрекъснато я критикуваше, превръщаше живота ѝ в ад и нарочно го правеше, когато мадам Сера е в салона.

— Какво става с това момиче, Мариан? — попита мадам Сера. — Изглежда ужасно бавна.

— Просто е небрежна, мадам — пусна една извинителна усмивка Мариан. — Сама ще довърша нещата.

— Ела тук, Леони — нареди ѝ мадам Сера.

Тя огледа момичето, застанало пред нея. Беше скромно облечено, но спретнато и привлекателно по особен начин, въпреки че косата ѝ бе ужасно рошава.

— Колко време вече работиш при нас?

— Четири месеца, мадам.

— Четири месеца ли? Предостатъчно, за да знаеш как се опаковат пакети, струва ми се. Трябва да се стараеш повече.

— Но, мадам, просто... — Погледът ѝ улови предупредителната гримаса на Марок, застанал зад креслото на мадам. — Ще се старая повече, мадам.

— И направи нещо с тази коса... вържи я отзад. Не може да стърчи навсякъде.

Продавачките я гледаха съчувствено, безсилни да направят каквото и да било. Безсмислено бе да се оплаква на мадам Сера — Мариан беше дясната ѝ ръка и мадам нямаше да търпи да говорят нещо лошо за нея.

Изчервена от публичното унижение, Леони се върна да подрежда дългите стъклени витрини. Мариан пропукваше щастието ѝ в „Сера“. Но защо, защо се заяждаше с нея? Бог бе свидетел, че ужасно се стараеше. Освен това с пакетите всичко бе както трябва. Сгъна сатенените ризи и кюлоти, изпъна ръбовете на надиплените нощници, оправи розетките и панделките отпред и внимателно ги върна по местата им в чекмеджетата. Много от дрехите бяха по поръчка, но винаги имаха налице и красиви готови неща. Господата обичаха да купуват подаръци за любовниците си. Отвори най-горното чекмедже и надзърна към сексапилните корсети от предизвикателно черен и гладък червен сатен със съблазнително кръстосани презрамки и за пореден път се зачуди кой ли ги носи и къде?

— Леони — пхна в ръката ѝ сгънато късче хартия Марок и прошепна, — от господина, който придружава Глорие е. Той те наблюдаваше, докато Мариан ти разиграваше онази сцена.

Глорие, новата звезда на кабаре „Карнавал“, винаги взимаше със себе си някой любовник да се грижи за нея, докато пазарува.

Леони се скри зад витрината, разгъна бележката и бързо я прочете:

Не се тревожи, беше написано там, тя просто те ревнува, защото си толкова красива. Затова пък мога ли да те покана на вечеря някоя вечер?

Тя вдигна поглед и се смути... той я наблюдаваше — висок, приятен на вид младеж с къдрава руса коса и изражение, вдъхващо доверие, стоеше зад Глорие, която избираше плат за новата си вечерна рокля. Усмихна ѝ се и въпросително повдигна вежди, а тя се смути още повече и с раздразнение усети как отново се изчервява — това винаги я издаваше!

Върна се към подреждането на витрините, но сърцето ѝ биеше от вълнение. Един мъж ѝ беше пратил бележка, молейки я да излезе с него на вечеря! Разбира се, не би си и помислила да отиде, но щеше да разкаже на Лулу, Бела и Жоли; нямаше търпение да приключи работният ден, за да се прибере бързо в къщи и да разправи! Чу Глорие да се сбогува, а след това и звъна на камбанката, щом вратата се затвори, и бързо се обърна да ги погледне през прозореца.

— Леони! Дай ми тази бележка! — заповяда ѝ Мариан със заплашителен глас и протегна ръка напред. — Дай ми я!

Леони изпадна в паника и се заоглежда, търсейки начин за бягство — другите момичета бяха прекалено заети по щандовете, правейки се, че не забелязват нищо, а Марок бе изчезнал, за да изяде своя обяд на обичайното си място върху стъпалата пред алеята.

— Каква бележка? — гласът ѝ трепереше и тя отстъпи назад с бележката в ръка.

— Онази, която ти прати придружителят на Глорие. Видях го като пишеше и ти се усмихваше зад гърба ѝ.

— Не знам за какво говорите — излъга Леони.

Нямаше да ѝ я даде, знаеше, че Мариан ще я използва, за да я уволни. Прости ми, Господи, за лъжата, помоли се тя, но не можех да загубя работата си.

Мариан хвана ръката ѝ и я издърпа отпред. Бележката остана в другата ръка. Леони се облегна назад и я пхна в пролуката на

средното чекмедже. Заболя я от стискането на Мариан и тя извади и другата си, празна ръка.

— Виждаш ли, нямам нищо.

Мариан я изглежда за миг мълчаливо.

— Видях, че флиртуваше с него, и знам, че имаше бележка. Слушай какво ще ти кажа, Леони, ако те хвана още веднъж, незабавно ще бъдеш уволнена. Няма да търпя момичета, които като теб се перчат в салона с клиентите! Стой си на заден план, където ти е мястото.

— Но аз не...

— Не ми отговаряй — разбира се, че ти! И преди съм те виждала да флиртуваш с разни мъже и да се перчиш с косата си, която стърчи навсякъде. Подстрижи я, ако искаш да запазиш работата си!

Тя се върна в кабинката си близо до вратата и Леони я видя как седи на бюрото си и пие чай. Беше пребледняла от яд, ръцете ѝ трепереха и разливаха чая.

Леони незабележимо измъкна с пръст бележката от процепата на чекмеджето и я скри в ръкава си. Промъкна се през задния вход, затича се по тъмния коридор и излезе при Марок на алеята.

Едва съдържаше сълзите си, щом седна до него, отказа огромния сандвич, който той ѝ предложи, но му разказа за атаката на Мариан.

— Не плачи, Леони — със съчувствие промълви той, — тя сама знае, че не е права, просто ревнува от теб. Обзалагам се, че през всичките тези години в „Сера“ никога никой не ѝ е пращал бележки, за да я кани на вечеря. Не ѝ позволявай да те разплаква, моля те!

— Плача от яд. Толкова е несправедливо. Пакетите бяха съвсем правилно опаковани... и дори не съм поглеждала този човек, докато не ми прати бележка... но това не е само днес, Марок! Тя винаги ме критикува. О, какво да правя? Как да ѝ угодя? Не се перча. Няма защо да ревнува точно от мен. Ако имах нейната работа, щях да съм най-щастливата жена в Париж.

— Така ли? Странно.

Той ѝ подаде листче, сгънато на фунийка, с два шоколадови бонбона в нея:

— Ето, това е за теб. Най-хубавите бонбони, които мадам Сера получава от Танрад. Ще те освежат.

— О, Марок, толкова си мил.

Тя се наведе, целуна го, а той ѝ се усмихна щастливо.

— А ти ще се срещнеш ли с него?

Тя беше потресена.

— Разбира се, че не.

Той изгърси трохите от сандвича си на нетърпеливите гълъби наоколо.

— Трябваше да ти предам бележката, но те съветвам да не ходиш... не се погубвай заради мъже като този — не са добри.

Погледите им се срещнаха и тя разбра, че той говори сериозно.

— Животът би могъл да предложи много повече на момиче като теб, Леони. Ти си различна — особена.

Думите му прозвучаха толкова мъдро, толкова зряло.

— Откъде знаеш толкова много на четиринадесет години?

— Винаги съм живял на улицата... — сви рамене той. — Знам за живота повече от теб.

Натъртената ѝ от хватката на Мариан китка я болеше и тя започна да я разтрива, мислейки си за онзи младеж... вълнуващо беше все пак, че искаше да я види. Вече се посъвзе и опита шоколадовите бонбони на Марок.

— За в бъдеще ще се старая да не ѝ се изпречвам на пътя и вече ще прибирам косата си още по-стегнато. Ако трябва, дори ще я отрежа, за да запазя работата си.

— Моля те, не си подстригвай косата — той протегна ръка и нежно я докосна. — Прекрасна е... като огромна златиста грива. Не мога да си те представя без нея.

Тя въздъхна, докато минаваха по коридора към салона.

— Няма, Марок — докато не се наложи.

Каролина Монталва влезе в „Сера“, за да потърси бели дантелени чорапи, и изпъшка, щом към нея с угодническа усмивка се втурна Мариан.

— Господи — каза тя на младия мъж, който я придружаваше, — пак ли тази усойница. Надявах се да я пропуснем.

— Мадмоазел Монталва — усмихна се Мариан, — колко се радвам да ви видя.

Каролина — Каро за приятелите си — арогантно махна с ръка:

— Няма нужда да се ангажирате с мен, Мариан, идвам само за едни чорапи. Не възнамерявам да ви отнемам време в разговори... това момиче ще ми свърши работа, тя може да ме обслужи.

И тя седна на креслото пред щанда, а Леони изненадана се обърна към нея:

— Аз ли, мадам?

— Да. Бих искала да видя белите дантелени чорапи.

Леони безпомощно погледна Мариан. Мадмоазел Монталва беше една от най-добрите им клиентки, винаги пазаруваше разточително, поръчвайки си от всяко нещо по дюзини и в най-различни разцветки. Мариан ѝ кимна:

— Знаеш къде са, Леони. Моля, покажи на мадмоазел Монталва всичко, което би искала да види.

После се обърна към Марок:

— Моля, Марок, чаша шампанско за мадмоазел.

Накрая се върна в кабинката си, наблюдавайки от вратата как Леони издърпва чекмеджето с чорапите и ги разгъва пред своята клиентка.

— Имаме три различни вида дантела, мадам.

Каро ѝ се усмихна. Колко неочаквано е да откриеш такава красота в „Сера“! Тя погледна Алфонс — както си мислеше, и той бе забелязал.

— И кои според теб са най-красиви? — попита тя.

— Според мен ли, мадам?

Каро се засмя.

— Да, според теб. Кои са най-красиви?

— Ами винаги най-много съм харесвала тези. Толкова са нежни...

— Тогава ще ги взема... половин дузина чифта, а ако имате от тях в черно — ще взема още шест.

— Да, мадам.

Леони старателно се спусна към бюрото, за да ги опакова — първата ѝ продажба! Тя поглеждаше към мадмоазел Монталва. Беше толкова красива с прекрасна права черна коса, прибрана на кок в испански стил, и черни вежди, изящно извити над огромните ѝ тъмни очи. И толкова елегантна. Костюмът ѝ в рубинен цвят бе изискан и скъп и сигурно бе шит от някой известен модист. А обувките ѝ —

точно същия цвят като костюма — бяха толкова малък номер! Марок каза, че любовникът ѝ бил голям аристократ и много, много богат. Той изглеждаше приятен... нито много висок, нито чак толкова аристократичен, помисли си тя, но... приятен. Щом го погледна, той ѝ намигна, а тя бързо сведе поглед, страхувайки се, че Мариан отново може да я обвини, че се перчи. Свърши с пакета, занесе го обратно на щанда и го подаде на мадмоазел Монталва.

— Благодаря ти, скъпа, за съвета — усмихна се Каро, хвана Алфонс за ръка и се запътиха към изхода. — Всъщност как се казваш?

— Това е Леони, мадам. — Мариан стоеше зад гърба ѝ и я наблюдаваше.

— Леони — с любопитство наблюдаваше момичето Каро, — колко подходящо. Следващия път ще помоля да те повикат, когато идвам тук, Леони.

И пренебрегвайки Мариан, тя заслиза по мраморните стъпала, а после заедно с Алфонс изчезнаха на улицата.

Мариан се върна на бюрото си, без да може да каже и дума, а Леони застана зад щанда. Бе изпълнена с гордост. В края на краищата, след като мадмоазел Монталва бе поискала следващия път тя да я обслужи, това означаваше, че е стъпка по-близо до продавачките! Добре се беше справила, дори Мариан не можа да го отрече.

4.

Жил, дук дьо Кормон, погледна небето, докато излизаше от Елисейския дворец. Несъмнено щеше да вали сняг. Надвиснали бяха жълтеникави облаци, а вятърът го пронизваше през сакото. Трябваше да си облече балтон, но още бе прекалено рано за такова време, присъщо по-скоро за януари, отколкото за октомври. Той се сви от студа и устремено закрачи надолу по улица „Де Риволи“ към офисите на Европейската компания за желязо и стомана. Бе едва десет часа, но той вече се беше срещнал с двама господа от Германия във връзка със съвместното разширяване на железопътните връзки с Русия, беше закусвал с един министър, който му довери, че се готвят да го предложат за посланик в английския кралски двор. Разбира се, нямаше да приеме. Никак не му се щеше да бъде вързан за Лондон, когато истинските му интереси бяха в Америка — по дяволите, трябваше да му дадат Вашингтон! Вече бе сключил договори с нови автомобилни компании там, щеше прекрасно да съчетава и двете. Кой ли, питаше се той, е застанал против него? Наум си отбеляза, че ще накара Франсоа Вероне да провери това — той имаше връзки в двореца, скоро щеше да узнае за кого не е било желано заминаването му във Вашингтон. Разбира се, имаше някакви подозрения и дори би се обзаложил, че е човекът, с когото закусва. Трябваше Вероне да огледа и сделките му в Америка; ако онзи се бе добрал до нещо, нищо чудно да иска свой човек там. Никой безнаказано не можеше да пресече пътя на Жил дьо Кормон.

Седящите край кръглата маса мъже скочиха на крака, щом той влезе в стаята. Беше ги накарал да го чакат двадесет минути, а те бяха делови мъже, но той бе не просто Жил, дук дьо Кормон, президент на Европейската компания за желязо и стомана, той притежаваше ум като бръснач, що се отнася до бизнес, и с него бе създал една от най-мощните индустриални империи в Европа. Без да се извинява, премина направо към същността на нещата.

— Много добре, господа, ситуацията е следната. Компанията за стомана на Грюнвалд е в лошо финансово състояние. Както знаете, тя е

фамилна и по-младите ѝ членове я управляват вече от три години след смъртта на нейния основател. Не е чак толкова зле, би могла да бъде спасена чрез едно солидно управление, но също така всеки неподходящ съвет може да я провали.

Той погледна доклада, който държеше, изготвен за него от Вероне. Нямаше нещо, което да не знае за компанията, никаква тайна или отделен детайл във връзка с финансовото положение там. Отгърна страницата... вторият доклад включваше подробности от личния живот на Карл Грюнвалд... брак, деца, жени, загуби в казиното и от конни надбягвания в Европа, както и дълговете му към компанията. По-малкият му брат правеше всичко възможно да спаси компанията, но Карл им вършеше страхотна услуга, разпилявайки капитала ѝ.

— Младият Грюнвалд е далечен роднина на жена ми — продължи Жил. — Срегнахме се, не съвсем случайно — с усмивка добави той, — в Баден-Баден преди една-две седмици. Той сподели някои от финансовите си проблеми с мен и аз му предложих да му изпратя мои сътрудници за консултации. Обещах му още, че ще видя какво мога да направя, за да намеря финансова помощ за компанията — може би заем от Парижката кредитна агенция.

Жил се усмихна. Парижката кредитна агенция бе една от неговите компании.

— Оливие — обърна се той към мъжа отляво, — ти си най-подходящият човек за тази работа. След три месеца те ще са неспособни да плащат вноската по погасяването на заема. След четири — ще изпаднат в отчаяние. Искам да заминеш още следващата седмица. Останалото ти е известно.

Докато оставяше докладите на масата, отново се усмихна:

— Смятам, че няма да ни трябват повече от пет месеца, за да имаме Компанията за стомана на Грюнвалд.

Какво удовлетворение щеше да му донесе, помисли си той, да види стария си съперник Грюнвалд най-накрая погълнат от собствената му финансова сила — благодарение на лекомислените му синове. На никого не можеш да имаш вяра в този свят — най-малко на децата си. Щеше да се погрижи да остави цялата си собственост в такова добро състояние, че Жерар и Арман никога да не могат да разрушат онова, което той бе изградил. Европейската компания за желязо и стомана с нейните просторни леярни и пръснати навсякъде

фабрики произвеждаше машини, релси и оръжие, необходими във всяка част на света. Бе добавил много към наследеното от баща му, инвестираше мъдро, увеличаваше пипалата на империята дьо Кормон, от Амиен към Екс, а на изток — към Рур. Никой вече не можеше да разклати неговата империя. Следващият, който трябваше да трепери от страх, бе Крумер — мразеше този старец, — от неговата стомана бяха направени оръжията, които поставиха Франция на колене през 1870 — нито един французин не би могъл да забрави това.

Той кимна отривисто и излезе от стаята, оставяйки своите директори нервни, всеки стремящ се да улови погледа му, търсец и най-малък знак за толкова рядкото му одобрение. Нищо подобно. Жил вече бе потънал в мислите си, планираше следващите си стъпки в любимата си игра.

Автомобилът, тази нова играчка на отскоро механизирания свят, бе привлякъл интереса му по непознат до този момент начин. Всичко останало — компаниите за стомана, имуществените интереси, дипломатията и политическите маневри — му се струваха просто упражнения, извели го една стъпка напред в състезанието, в което разоряваше други компании, измъквайки им под носа договорите като трофеи. Но колите го замайваха със своята механична красота, страстно го привличаше скритата им мощ. Всичко бе още в началото, но той, Жил дьо Кормон, беше човекът, който щеше да изчисти Франция от бавноподвижните файтони и каручки, от кабриолетите и спортните фиакри и да ги замени с лъскавите мощни машини от гладка стомана, по-силни от дузина коне и по-красиви от повечето привлекателни жени.

Обядваше сам, както обикновено, когато нямаше делова среща, на една странична маса до прозореца в големия салон на „Риц“. Всички го познаваха там, знаеха точно какво иска — омлет с пикантни подправки и зелена салата. Винаги ядеше едно и също по същата причина, по която всичките му ризи бяха бели, а всичките костюми тъмносиви — така не губеше време за баналности. Когато трябва да вземаш толкова много решения на ден, дреболиите като какво да ядеш или какво да облечеш ти се струват дразнещи. Но за вината всякога

отделяше време — винаги червени, винаги отлична реколта и винаги пиеше само по чаша.

Каро Монталва го наблюдаваше, без той да я забелязва, две маси зад него. Виждаше само гърба му — но този гръб не можеше да бъде сбъркан с друг — широки рамене под безупречно ушито сако, тъмната му коса се къдреше леко по силния врат... ятото келнери дискретно кръжеше наоколо, чакайки най-малък знак. Определено Жил дьо Кормон бе много привлекателен мъж — и чувствен... готова бе да се обзаложи, че е страхотен любовник, имаше много сексапилно тяло. Жалко, че беше такова студено копеле! Да, бе имал жени, много жени, тя познаваше някои от тях — но като че ли с никоя не бе поддържал близки отношения, дори с жена си. Всички знаеха, че бракът им бе по сметка. Семейството на Мари-Франс дьо Кормон беше дори по-старо от неговото и сватбата бе поредната сделка. Но въпреки това един толкова силен мъж като дук дьо Кормон винаги бе интригуващ. Комбинацията от сила и богатство бе особено привлекателна за жените. А той можеше да бъде и очарователен и забавен, когато пожелаеше; бе виждала жени с разбити сърца само от една негова усмивка или от малко внимание — знаеше как да ги накара да повярват за известно време, че точно те са тези, които ще разбият леда в сърцето му с чара и женствеността си. После, разбира се, ги изоставяше.

— Много е привлекателен, нали? — подхвърли приятелката ѝ Габриел и се усмихна.

— Тъкмо това се опитвам да преценя.

— И какво?

— И да, и не. Физически — да... погледни бедрата му, Габриел. Виждала ли си някога как този мъж язди? Започваш да се чудиш какъв ли е като...

Габриел отметна глава назад и се засмя:

— Каро, останалите жени могат да си мислят подобни неща, но ти си единствената, която ги казва на глас!

Каро се усмихна сдържано.

— От друга страна, е толкова студен — втрени се в гърба му тя. — Струва ми се, че може да бъде и плашещ. Алфонс казва, че е може би най-богатият човек във Франция — и един от най-силните. Въпреки това, ако идваш тук всеки ден, ще го видиш да обядва сам... никога с приятели.

— Щом му съчувстваш, защо не го поканиш на партито следващата седмица?

— Никой не съчувства на Жил дьо Кормон. Но ти си права. Ще го покана на партито.

Келнерът избърза да изтегли стола ѝ, когато тя стана, за да се запъти към масата на дьо Кормон.

— Жил — усмихна му се Каро.

Той скочи на крака.

— Каро, колко се радвам да те видя. Как е Алфонс? — хвана ръката ѝ и я целуна. — Да поръчам ли обяд за теб... или може би чаша вино?

— Не, благодаря ти, Жил. Само дойдох да те покана на моето парти... следващия четвъртък, по случай рождения ми ден.

— Не мога да откажа такава покана.

Той я погледна в очите. Каро Монталва бе много красива жена. Чудеше се дали ще се заинтересува. Знаеше, че живее с Алфонс дьо Бержера, но... е, човек никога не знае.

— Знам, че не обичаш партитата — каза Каро, навеждайки флиртаджийски глава. Тя винаги флиртуваше, това бе част от природата ѝ и подлудяваше Алфонс.

— Не особено, признавам си. Но твоите винаги са особени!

— Тогава ще те чакам. Към девет. Алфонс ще е очарован да те види.

Тя му махна за довиждане и се върна на масата си.

— Е? — попита я Габриел.

— Разбира се, каза, че ще дойде — но сега ми се иска да не го бях канила.

— Защо не, за бога?

— Не знам — потрепери тя. — Просто имам странното усещане, че не бива да се забъркваш с човек като него... казва винаги, каквото трябва, но все ти се струва, че мисли нещо друго. О, добре — сви рамене тя, — сигурно ще бъде забавно.

Дьо Кормон излезе от „Риц“ и се запъти към Бушерон, бижутерския магазин на улица „Де Риволи“. Собственикът се завтече да го посрещне като важен клиент.

— Имам нужда от две неща, Морис — каза той. — Нещо малко и хубаво за рожден ден на дама... и нещо голямо и внушително за друга дама.

— Разбирам, господине.

Тази молба му бе позната отпреди и знаеше какво точно бе необходимо. Той извади една гривна от три реда диаманти, свързани помежду си с малки пръчици и с рубинена закопчалка.

— Какво ще кажете за това, господине, за другата дама?

Жил я погледна.

— Чудесно. Занеси я от мое име, ако обичаш, на този адрес.

Той извади една визитна картичка и бързо написа адреса на гърба. Сбогуванията му никога не бяха нежни, но нито една жена не можеше да каже, че не е щедър.

— А това, господине, е за рождения ден?

— Сапфири? Да, много подходящо. — Брошката беше дискретна, приятен подарък. — Ще я взема с мен.

— Разбира се, господине.

На вратата собственикът му се поклони и дьо Кормон продължи пътя си. Отби се за проба при шивача и после се върна в офиса... там още го чакаха докладите за железопътната сделка.

Бе почти десет, когато той най-сетне влезе в двора на имението си на Ил Сен Луи. Въпреки студа се бе върнал пеша от офиса, погълнат от мислите си. Качи се по стълбите, без да проверява дали вратата е отворена; знаеше, че трябва да е отворена. Облеченият в ливрея лакей я затвори след него.

— Добър вечер, господине.

Икономът пое сакото му — бе посипано от прехвърчащия във въздуха сняг.

— Мадам в къщи ли е, Бенет?

Къщата бе една от малкото в Париж с английски иконом, израз на суетата на съпругата му, не на неговата. Що се отнася до него, той бе сдържан човек.

— Мадам дукесата се оттегли в стаята си, господине.

— Благодаря ти, Бенет. В такъв случай не се нуждая от нищо повече.

— Много добре, господине. Лека нощ, господине.

Жил бе винаги учтив със слугите и те обичаха да работят за него. Той прекоси огромния салон, висок колкото два етажа, изкачи мраморното стълбище, без да поглежда към херувимите и небесата от фреските по тавана, премина и през салона на първия етаж, за да влезе в кабинета си. Голямата къща излъчваше студенина, различна от студа навън, бе мрачна въпреки запалените огньове и богато подредените стаи. Потрепервайки леко, той си наля бренди от гарафата, която заедно със самотната кристална чаша го очакваше върху сребърния поднос. Не пускаше никого тук. Това си беше неговата стая, дори на жена му не ѝ бе позволено да влиза там. Гаврътна брендито, а лицето му се изкриви в гримаса, докато преглъщаше парещата течност, но затова пък ароматът ѝ бе приятен. Огънят пращеше в камината, голямото кожено кресло бе поставено до нея, но той се приближи до прозореца и застана зад стъклото с чаша в ръка, втренчвайки се унило през осветения двор към реката. После остави чашата и разхлабвайки вратовръзката си, се приближи и отвори вратата на съседната спалня. Там имаше полица с книги, стол, скрин... бе почти гола, само пред тясното легло бе просната кожа, полъх на чувственост в този спартански свят. Бе тридесет и шест годишен самотен мъж.

Времето бе необичайно студено за октомври, в магазина и работилниците на „Сера“ бяха плъзнали грип и настинки и с всеки изминал ден персоналят все повече намаляваше, докато накрая в четвъртък останаха само Леони и мадам Сера. Когато Леони пристигна на работа, небето бе надвиснало сиво и заплашително над града, а към един часа започна да вали сняг, който скоро покри улиците с тънък бял слой.

— Днес нямаме много купувачи, слава богу — каза мадам Сера, която също не се чувстваше много добре. — Ще се наложи сама да се справяш, Леони.

Тя се върна в офиса си, а Леони предвкуси удоволствието да бъде сама в салона. Разхождаше се из него и забърсваше праха от щандовете с малка бърсалка от пера, подреждаше лавиците и се молеше някой да влезе и да си купи десет нощници или дузина чифта бельо и тя да

може да се държи като истинска продавачка, та макар и само за един ден. Но никой не дойде и скоро ѝ омръзна.

Тя отвори едно чекмедже и погледна червените копринени чорапи; бяха толкова красиви. Лекичко ги докосна с едно пръстче, удивлявайки се на гладкостта им, копнеейки и тя да има един чифт. Бе спестила малко пари, но само малко. Измъчваше я мисълта, че майка ѝ може да е без пукната пара, останала сама, изоставена от Мишел може би, затова всяка седмица изпращаше на Емили точно половината от малката си заплата. Не, чорапите бяха ужасно скъпи — а и освен това къде щеше да ги носи?

Започна да опакова поръчката на мадмоазел Монталва. Както обикновено тя бе пазарувала разточително, поръчвайки си бельо с дузини и лъскави нощници в тъмни цветове.

— Не ми отиват пастелните тонове — спомни си я да казва Леони, въпреки че не бе имала възможността да я обслужи втори път. Мариан се бе погрижила за това! Тя внимателно опакова сапфирено синия кадифен халат и пантофките в подходящ цвят, постави ги до останалите поръчки, като непрестанно мислеше за Каролина. Салонът винаги се преобразяваше, когато дойдеше тя, ставаше някак безгрижно и весело. Бе толкова непринудена и очарователна, приказваше си с момичетата, като че ли бяха приятелки, а след себе си оставяше атмосфера на красота и удоволствие. Марок ѝ беше казал как злите езици разправят, че била дъщеря на испански граф, но поради лошото ѝ поведение семейството ѝ се отказало от нея. Дали бе истина?

По обяд още валеше, а към три часа натрупа.

— По-добре да си тръгнеш по-рано днес, Леони — каза ѝ мадам Сера, излизайки от стаята си с блед и болнав вид. — По пътя към къщи можеш да оставиш поръчката на Монталва.

— Аз ли, мадам Сера... у мадмоазел Монталва? — гласът ѝ стана писклив от възмущение.

— По-добре вземи кабриолет, не ми се ще пакетите да се намокрят. Ето ти пари, остави бакшиш на кочияша десет процента от сумата, а рестото ще ми върнеш утре. И внимавай с нещата. Ако ги изпуснеш в снега, ще се развалят.

— О, няма, няма да ги изпусна. Много ще внимавам. Благодаря ви, мадам Сера, че ми имате доверие.

Леони си наметна пелерината, събра пакетите, застана трепереща на улицата и нетърпеливо зачака кабриолет. Случват се три неща, мислеше се тя, три вълнуващи събития. За пръв път ще се кача на кабриолет, оказаха ми доверие за такава важна работа и ще отида в дома на Каролина Монталва. Тя пристъпяше от крак на крак върху кишата на тротоара — от вълнение и от студ. Направо не можеше да повярва на късмета си. Ако останалите не бяха болни от грип, още щеше да бърше праха по лавиците. Марок вършеше тази работа — той ходеше навсякъде, затова знаеше толкова много клюки, защото си приказваше със слугите.

Тя се качи в кабриолета, подаде адреса и се облегна назад, радостна от пътуването, надзъртайки към улиците, които толкова добре бе опознала пеша — те някак си изглеждаха по-малки и по-близки през рамката на прозорчето. Какъв ли ще е апартаментът? Дали ще има възможност да влезе вътре или портиерът ще я накара да чака на стъпалата?

— Пристигнахме, госпожице.

Леони взе пакетите и внимателно скочи на тротоара. Краката ѝ затънаха до глезените в снега и тя с ужас погледна обувките си — две мокри кални буци. Закрачи през двора, оставяйки малка следа в снега зад себе си. Натисна звънеца на импозантната входна врата и нервно се втренчи в нея. Къщата бе много голяма, точно като онези, зад чиито огради толкова често бе надничала по време на неделните си разходки.

— Какво обичате? — попита разгневен портиерът. — С тези пакети трябваше да отидете при задния вход. Но щом сте тук и тъй като вали, можете да се качите. Мадмоазел Монталва е на първия етаж.

Страхотен късмет, щеше да влезе вътре. Портиерът би трябвало да вземе пакетите от нея, но той бе твърде мързелив, за да ги качи сам по стълбите. Вече се бе върнал към вестника си и чашата с кафе.

Мраморното стълбище величествено се изкачваше към първия етаж, постлано с червен килим по средата, приятен и плътен, който на всяко стъпало бе захванат с лъскава месингова пръчка. Леони отново погледна обувките си, а после пак килима и се заизкачва по тясната мраморна ивица отстрани, внимавайки да не наруши неговото съвършенство с мокрите си стъпки.

Усмихната, тя се изправи пред голямата двойна врата, най-сетне бе стигнала.

Изведнъж вратата рязко се отвори отвътре и някакъв човек се блъсна в нея, събаряйки пакетите на земята.

— Съжалявам... много съжалявам — погледът на младия мъж срещна нейния с усмивка. — Добре ли сте?

— О, да... само пакетите... Не трябваше да ги изпускам.

Той се засмя.

— Ами вече е твърде късно. Аз ще ги взема. Каро! — извика той.
— Едно красиво момиче иска да те види.

— О! — Леони се изчерви от смущение, а той отново се засмя.

— Истина е — прошепна й мило.

Каро я погледна изненадана — млада красавица с износено палто и мокри обувки, снегът по които бе почнал да се топи и да образува малка локва върху прекрасния й килим. Момичето от „Сера“.

— Само не ми казвай, че са те изпратили да донесеш поръчката в такъв ден! — възмути се тя.

— Мадам Сера каза, че ви е необходима днес, мадмоазел.

Каро въздъхна с раздразнение.

— Бедно момиче, трябва да си замръзнала, виж колко са мокри краката ти.

— О, Господи... страшно съжалявам, вижте какво направих.

С ужасено лице Леони се втренчи в мокрото петно върху красивия син килим.

— Веднага си тръгвам, мадмоазел. Толкова съжалявам.

Тя събу обувките си и ги взе в ръка. Ако мадам Сера чуеше за това, обезсърчена си помисли Леони, никога няма да ми има доверие отново. Защо нещата винаги се объркват при мен?

Всичко това бе изписано на лицето й, но Каро се засмя:

— Не се тревожи за килима, ще изсъхне. А ти, разбира се, няма да си тръгваш, преди да сме те подсушили. Горкото момиче. Сигурно си замръзнала. Първо ще пиеш горещ шоколад, а после ще разопаковаме пакетите, за да видим всичко ли е там.

— Мога ли и аз да се присъединя? — с надежда попита младият мъж.

— Не, Робърт. С теб вече се сбогувахме. Леони, казваше се Леони, нали? Тя кимна вместо отговор... мадмоазел Монталва си спомняше името й!

— Леони и аз имаме работа. Ела, Леони.

Леони тръгна след нея, усещайки със стъпалата си мекотата на килима и тайно протягайки ръка да докосне аквамаринените стени, като че ли за да се увери, че наистина са от коприна. Представяш ли си, мислеше си тя, дори стените са от коприна! Надзърна в големия салон, докато минаваха покрай него, и се учуди колко много високи позлатени кресла и тъмни сапфирени канапета има там, а в другия салон стоеше роял от абаносово дърво със златни поставки за ноти край него, както и още високи позлатени кресла. През този мрачен следобед повечето полилеи бяха запалени, макар никой да не стоеше в стаите.

В малката всекидневна на Каро се носеше аромат на лукс, примесен с мириса на парникови зюмбюли, а едно кресло, отрупано с дантелени възглавници, бе придърпано край пращия в камината огън. Това бе най-приятната стая, която Леони някога бе виждала. Завеси от плътна кайсиева на цвят коприна, привързани с широки панделки, падаха тежко и очертаваха гледката през прозореца — сняг, който валеше непрестанно, трупаше се на големи бели преспи и замръзваше веднага, щом докоснеше земята. Вътре се откриваше друг свят — красив, дружелюбен, топъл и богат.

Една прислужница ѝ донесе шоколад и някакъв сладкиш и остави подноса на ниска масичка край камината.

— Седни тук, Леони — покани я Каро. — Първо си изпий шоколада и се стопли. После ще разопаковаме пакетите.

Леони седеше на ръба на едно от кораловочервените кресла, отпиваше малки глътки от шоколада и направо не можеше да повярва, че тя е тук и наблюдава как мадмоазел Монталва сядат на бюрото си, за да напише някаква бележка. Трябваше всичко да запомни и довечера, в леглото, да си го припомня до най-малката подробност — цветовете, тъканите, миризмите — раят сигурно приличаше на тази стая.

Каро виждаше отражението на Леони в огледалото над бюрото от магнолиев дърво... бузите ѝ отново се наляха с руменина, влажната ѝ коса се спускаше на едри къдри край лицето ѝ. Колко привлекателна бе всъщност — губеше си времето, работейки в „Сера“!

Леони изпи последната глътка шоколад и започна да разопакова пакетите, разгъна внимателно крехките дрехи, дузините ризи и кюлоти в цвят сапфир, аметист и топаз, без дантела, в крайчето на които грижливо бе избродиран монограм „КМ“. Каро не обичаше

дантеленото бельо. Оправи гънките на кадифените халати с цвета на лятна нощ, тъмносин аквамарин като тропично море, постави до тях подходящите им по цвят пантофки с помпони от лебедов пух и тънки токчета. Погледна собствените си крака и въздъхна — може би и те щяха да изглеждат малки и изящни, ако носеше обувки като тези.

Каро небрежно захвърли настрана халатите и се отпусна в едно кресло.

— Е, Леони, как ти се струва работата в „Сера“?

— О, много ми харесва, мадмоазел Монталва, това е най-хубавото място в Париж! Или поне — огледа стаята Леони — така си мислех, докато не дойдох тук.

— Разкажи ми за себе си — каза Каро. Бе късно и едва ли щеше да има повече посетители този следобед. Леони се появи тъкмо навреме.

— Няма много за разказване. Идвам от едно селце в Нормандия и ето ме тук сега, работя в магазина.

— А защо напусна Нормандия? Защо дойде в Париж? И защо точно „Сера“? Хайде, Леони — подкани я усмихната тя, — разкажи ми всичко.

Каро измъкна цялата история от нея, успокояваше я от време на време, хвана ръката ѝ, когато Леони заговори за смъртта на малката си сестричка, а при разказа за последната нощ в къщи и за Мишел добави със съчувствие:

— Всички познаваме такива мъже, с право си си тръгнала.

Бедно дете, помисли си тя, малко самотно създание... думите се сипеха като порой, докато Леони изповядваше на красивата непозната мечтите си за хубава работа, на която тя „да принадлежи“.

— Какво искаш да кажеш с това „да принадлежиш“?

— Ами просто аз никъде не принадлежа, винаги съм отстрани и само гледам — всеки в Париж принадлежи! Разбирате ли какво искам да кажа? Как става така, че вие принадлежите, мадмоазел? Какво трябва да направя, за да стана част от всичко това?

Каро я погледна изумена, долавяйки някакъв отглас от собствените си младежки копнежи в годините, прекарани при строгото испанско семейство, когато жадуваше да избяга в света, където има романтика, любов и страст. Бе същото усещане като тогава — че животът тече някъде другаде. Сърцето ѝ се отвори към това момиче.

Някога, преди много години, тя бе също толкова невинна. Погледна лицето на Леони и въздъхна — на него бе изписано очакване на отговора ѝ, като че ли той можеше да ѝ предложи някаква магическа рецепта.

— На колко години си, Леони?

— На шестнадесет, мадмоазел. Следващия месец ще стана на седемнадесет.

— Аз съм на двадесет и четири — не са чак толкова повече от твоите. Не знам как точно се случва — да принадлежиш — просто един ден разбираш, че е така и че си пораснал. Може би става, когато за пръв път се влюбиш или изведнъж си намериш добра работа, или е пролет и светът ти се струва омагьосан... така става, струва ми се, дори съм сигурна. Имаш ли приятели, Леони?

— Имам Марок, моят приятел от „Сера“. И Лулу, и Бела, и Жоли при мадам Артоа — но те са заети в кабарето през повечето време и аз обикновено ги виждам само в неделя вечерта.

Всъщност и тя бе почти самотна. Как можеше да ѝ помогне? Какво да направи... какво да ѝ каже? Каро се загледа през прозореца навън, в тъмнината. Уличните лампи слабо блещукаха в тъмното, на светлината им се виждаха падащите снежинки, които продължаваха да трупат преспите си на двора. Улицата бе пуста, дори кафенето на ъгъла беше затворило.

— Страхувам се, че никога няма да намериш дом тук, Леони — каза тя, докато една идея се избистряше в съзнанието ѝ. — Аз съм виновна, не трябваше да те принуждавам да говориш.

После ѝ се усмихна:

— Но тъй като си тук, остани тази вечер с мен — можеш да бъдеш моя приятелка и да ми правиш компания. Ще вечеряме заедно и аз ще ти разкажа моята история — тя весело се засмя. — В края на краищата, така ще бъде честно — ти ми разказа за себе си. Ще вечеряме заедно край огъня... ще бъде забавно!

Забавно! Леони не можеше да повярва. Това наистина ли се случва с мен — Леони Бахри, питаше се тя, докато прислужницата я отвеждаше в една розова стая. Розова стая! Леглото бе широко, пухкаво, отрупано с дантелени възглавници, накичени с панделки. Тя го опипа с ръка и после седна на него, подрусвайки се лекичко нагоре-надолу — искаше да се зарови сред възглавничките и меките завивки с

цвета на топли летни рози. Забеляза една врата на отсрещната стена и се завтече да я отвори. По средата на съседната стая стоеше голяма бяла порцеланова вана, покрита с махагон. Тя заразглежда със страхопочитание скосените ѝ месингови крачка и кранчетата, също от месинг. За пръв път виждаше истинска вана — досега винаги се бе къпала в малко сиво цинково корито, което пълнеше с грята на печката вода. Сгъваш се на четири, за да се събереш вътре и се къпеш колкото се може по-бързо, докато зъбите ти тракат от студ... но тази вана — изглеждаше достатъчно голяма, за да се протегнеш в нея. Докосна студения порцелан и колебливо прокара пръст по кранчетата.

— Ще ви напълня ваната, мадмоазел — каза прислужницата, която шеташе из стаята.

— О, не, не, не, аз сама ще се оправя — възпротиви се Леони и завъртя златните кранчета. Все пак бе просто гостенка тук; бе останала само заради бурята навън. Топла вода бликна от крана — Ниагара на лукса.

— Мадам ви изпрати това да го облечете.

Прислужницата остави кадифен халат в бронзов цвят на стола и пантофи до него, поглеждайки подозрително стъпалата на Леони.

— Имате ли нужда от нещо друго, мадмоазел? — попита тя.

Леони учудена я погледна. От какво друго би могла да има нужда?

— О, не, не. Благодаря ви.

Тя се съблече, метна настрани боцкащата вълнена риза и кюлотите и остана гола сред топлата, обгърната в пара стая, заглеждайки се в собственото си отражение в голямото огледало на отсрещната стена. Досега бе имала само едно мъничко квадратно огледалце и за пръв път виждаше себе си в цял ръст. За пръв път виждаше себе си гола. С любопитство се наблюдаваше как прокарва ръка по високите си закръглени гърди, гладката извивка на талията, дългите бедра, отметна назад кичур руса коса... настръхнала влезе във ваната. Огромната купа със синкаво-зелени кристали я изкуши, тя ги помириша, реши да опита и хвърли една шепа във водата, усети как топлината разнася аромата им. Излегна се по гръб, протегна крака, изви гръб, топлата вода и маслото от кристалчетата я накараха да се отпусне. Гъбата бе голяма, лека и мекичка, натърка я с парче ароматизиран сапун, докато се разпени. Започна да сапунисва гърдите

си с нея, движейки я в кръг, докато зърната им станаха розови и твърди. Изпълнена с непознато вълнение, се изправи и насапуниса цялото си тяло, наблюдавайки собственото си отражение в замъгленото от парата огледало, като че ли гледаше някоя непозната — с отметната назад глава, трепереща... изведнъж с див крясък се хвърли отново във водата и се завъртя като делфин, смеейки се силно.

Каро подаде на Леони една кристална чаша и я загледа как отпива първата си глътка шампанско. Бронзовият халат много подхождаше на прасковената ѝ кожа и зачервените от банята бузи. Голите ѝ крака симпатично се подаваха изпод халата и докато пиеше пръстите им опипваха мекотата на килима... момичето се наслаждаваше на собственото си тяло.

— Прекрасно е — каза Леони. — Целият ден е приказен, мадмоазел.

Тя облегна глава на една възглавница, със замечтан поглед и отпуснато тяло. Каро я погледна с любопитство. Това момиче бе различно от притесненото замръзнало дете, което се бе появило пред вратата ѝ само няколко часа по-рано. Вече нищо от нея не напомняше за бедността. С този халат и със златистата си коса, която се сушеше на топлината на камината би могла да бъде всяка друга — просто момиче като самата нея.

— Наричай ме Каро — каза тя. — Всички ми викат така.

Пред камината бе сложена малка масичка, тежките завеси бяха спуснати, закривайки гледката към заснежените и опустели улици. Каро наблюдаваше Леони, докато се хранеше, наслаждавайки ѝ се как поглъща храната си с апетит. После седнаха една до друга на килимчето пред огъня и тя обели праскови, отгледани специално за нея в парника на провинциалното имение на Алфонс. Те топяха малките сочни парченца плод в чашите с шампанско и се смееха, докато смучеха смесения им с виното сок. Чувстваха се защитени от бурята, потопени в своята близост, без никакви мъже наоколо — „като съученички“, през смях каза Каро.

— Хайде, разкажи ми! — седна по турски на килима Леони с чаша шампанско в ръка, пищният ѝ кадифен халат се надипли около

кръста ѝ, бе въодушевена, сетивата ѝ се бяха пробудили — сякаш тялото ѝ се носеше по море от разпенено шампанско.

— Каква да ти разкажа?

— Твоята история... Каро — добави тя, доволна, че може да я нарича с малкото ѝ име.

— Моята история... а, да.

Хубавото лице на Каро изведнъж помръкна.

— Бе приказна история, Леони — но за малко. Ако да си глезен означава да си обичан, то аз бях глезено дете. Баща ми бе хубав, а майка ми — млада и красива. Спомням си как ми се струваше, че трябва да чакам цяла вечност всяка сутрин, докато тя се събуди и ми позволиха да вляза при нея. Беше се излегнала в голямото старо легло, дребничка, чернокоса, облечена винаги в нещо бледо и дантелено, разтваряше ръце към мен и се смееше, докато изтичвах през стаята, за да се хвърля в прегръдките ѝ. Татко ни чуваше, подаваше глава иззад вратата на гардеробната и се разсмиваше, като ме виждаше как покривам лицето на мама с целувки. А после идваше неговият ред да бъде целуван, той ме повдигаше нагоре, за да достигна лицето му — понякога ми позволяваше да го насапунисам и дори хващаше с моята ръка дългия бръснач и ми даваше да му „помогна“ да се обръсне. Сетне ми слагаше малко от неговия одеколон зад ушите. След това двамата седяхме на мамино легло и си взимяхме от закуската ѝ. Спомням си как си отмъквах парченца специално отгледани праскови от една малка чинийка и ги давах на татко да ги оближе. И двамата бяха съвсем млади и красиви — и толкова влюбени. Вече знам какви егоисти могат да бъдат влюбените и си мисля, че съм била късметлийка, задето са ми позволявали да споделям тяхната любов.

Като първороден син баща ми бе наследил титлата и всичко, свързано с нея — замъка, къщите в града, именията. Мама също бе богата, млада и красива. Те действително бяха златната двойка, на която боговете са се усмихнали. Но един ден всичко това свърши. Бяха заминали да прекарат уикенда при приятели в провинцията, бе през ноември, мъгливо време, заледени пътища... претърпяха катастрофа...

На лицето на Каро се изписа болката от преди двадесет години и Леони отмести поглед, защото не искаше да се натрапва.

— Никой не ми каза — прошепна Каро. — Това бе най-лошото. Предполагам, че са искали да ме защитят от болката. Слугите, които

бяха мои приятели, се движеха из къщата със зачервени очи, избърсваха сълзите си, щом ги погледнех, всички завеси бяха спуснати, а огледалата обвити в черно, навсякъде се шепнеше. Нищо не разбирах. Изведнъж къщата се напълни с роднини, адвокати, свещеници... все облечени в черно. Братът на баща ми, който сега бе наследил титлата, най-накрая ми обясни какво се е случило. Каза ми, че те са отишли на по-добро място и ще бъдат щастливи там. Заведе ме да ги видя. Лежах един до друг в постлани с бял сатен ковчези, изглеждаха толкова добре — както обикновено... но сега не протегнаха ръце към мен. Бях петгодишна, а те си бяха отишли завинаги. Както и тяхната любов, глезенето и щастието. Аз, някога център на тяхната вселена, сега трябваше да живея със своите чичо и леля и с техния единадесетгодишен син.

Каро отпи глътка вино и дълбоко въздъхна.

— Нямаше да е чак толкова лошо, ако не беше леля ми. Разбира се, като се обърна назад, разбирам, че тя и майка ми никога не биха могли да бъдат приятелки. Леля Макарен бе проста жена, която бе уредила живота си, омъжвайки се за втория син на благородническо семейство. Бе силна и властна, а чичо бе академичен тип, заровен в света на древните ръкописи, на латинските и старогръцките текстове. Леля Макарен ръководеше живота му, а това означаваше, че ръководи и моя. Коприната и муселинът, в които бях облечена някога, и цветните панделки, сплетени в косите ми от любящите пръсти на майка ми, сега бяха сменени със син шевиот, бяла престилка и груби обувки. Сплитаха косите ми толкова здраво, че понякога ми се струваше, че ще ми смъкнат скалпа. Хранех се в стаята, където протичаха уроците ми, а нощем спях в детската стая — за да не безпокоим чичо, казваше тя. Струва ми се, че трябва да съм плакала всяка нощ в продължение на години — възглавницата ми бе просмукана със сълзи.

Тя срещна разбиращия поглед на Леони.

— Бях толкова самотна, Леони — като теб. Братовчед ми беше по-голям, учеше в училище далеч от дома и никак не го интересуваше моето нещастие. Чичо бе наследил именията, но преди с парите на майка ми къщите се поддържаха толкова красиви, плащаше се на всичките слуги и се осигуряваха допълнително най-различни екстравагантни удоволствия. Сега аз ги бях наследила. Предполагам, че леля ми ламтеше за тях за сина си — какво означават именията и

къщите без пари? Постепенно тя успя да ме лиши от всичко, с което бях свикнала и което обичах. Нямаше ги вече малките кученца на майка ми, продадоха понито ми, уроците бяха продължителни и скучни — нямаше нищо, което да отключи съзнанието ми, да провокира моето въображение или любопитството ми. Нямаше смисъл да моля чичо ми — той почти никога не си стоеше в къщи, изнасяше лекции за своите любими антични герои и едва ли щеше да разбере. „Леля ти ще се погрижи за всичко това“, бе единственият отговор, който винаги получавах. Едва петнадесетгодишна по случайност успях да го накарам да ми обърне внимание. Той тъкмо излизаше от кабинета си, а аз минавах през салона. Все още погълнат от френския си превод, той ми заговори на френски. И остана потресен, че не можах да му отговоря. Веднага ми намери учител по френски.

Каро се наведе напред и се усмихна на Леони.

— И аз, която рядко бях имала възможност да срещам момчета на моята възраст, често оставах сама с привлекателния двадесетгодишен французин с дяволит поглед. Никога преди това не бях срещала някой, който да ме намира за привлекателна!

Тя се засмя, спомняйки си:

— Един ден тъкмо се прегръщахме, когато влезе леля ми.

Леони рязко си пое дъх, предусещайки агонията на следващия миг.

— Разбира се — сви рамене Каро, — това бе краят и за двама ни. Него изгониха, но леля ми поиска същото и за мен — не само от Барселона, но и от Испания! Изпратиха ме в един женски манастир в Париж. Издържах няколко месеца зад тези смазващи сиви стени и след това избягах — не беше трудно — не очаквах, че някое момиче може да избяга. Озовах се сама в Париж, облечена с послушническите си дрехи. Отидох направо при парижкия banker на майка ми, където знаех, че имам пари, но леля Макарен през изминалите години бе успяла да прехвърли авоарите на тяхната банкова сметка в Испания. Бе достатъчно хитра. Бе обяснила, че тя и чичо ми като мои настойници са принудени да изплащат огромните дългове на родителите ми, натрупани в следствие техния ексцентричен начин на живот и че такъв ход би могъл да бъде само в моя полза. Почти нищо не бе останало за мен. Алфонс бе този banker обаче.

— И ти се влюби в него — затаи дъх Леони, още по-слисана.

Каро се усмихна.

— Само за година той успя да ме върне към радостния живот, който толкова ми бе липсвал. Отново имах хубави дрехи, косата ми пак бе свободна да пада накъдето иска. Слушах музика, четях книги, ходех на театър. Пиех шампанско, Леони — и се любех. Алфонс ме обичаше.

— Ти си влюбена в него, нали?

Леони искаше приказката да бъде довършена, Каро — сияйна булка под ръка със своя очарователен годеник, щастлив край.

— Може би — усмихна се Каро. — Може би съм. Вече сме заедно повече от шест години и всяка седмица той ме моли да се омъжа за него. Винаги му отказвам, а той продължава да ме моли.

— Но защо? Защо не се омъжиш за него?

Каро се засмя.

— Така ми харесва. Не искам да променям нещо, като се омъжа. Харесва ми да бъда необикновената Каро Монталва — и може би в това се крие част от моята привлекателност за Алфонс. Няма ли да е глупаво от моя страна да го разваля?

Леони се усмихна:

— Толкова си умна, Каро, откъде знаеш всички тези неща?

Тя сви рамене.

— Когато си близък с някого, не е трудно да разбереш какво му харесва, от какво има нужда. А Алфонс така добре се грижи за мен. Семейството му са потомствени банкери отпреди около двеста години и той е много, много богат. Той ми купи този апартамент, уреди ми постоянен доход, направи инвестиции в моя полза. Когато се намираш в моето положение, важно е да се увериш, че добре са се погрижили за теб, няма място за финансова несигурност. Аз не съм му съпруга, а мъжете толкова лесно могат да бъдат привлечени от някое ново и красиво лице. Познавам много изоставени жени, които отново се връщат на улицата, откъдето са започнали.

— Но не и ти — извика Леони. — Алфонс никога не би направил това!

Каро бе толкова красива, едва ли някой мъж би могъл да ѝ устои. Сигурно всички я обожаваха, мислеше си тя. Аз също.

Огънят започна да угасва и Каро погледна позлатения часовник над камината.

— Я да видим какво става с бурята — каза тя и хвана Леони за ръка. Те надникнаха през студения прозорец. Искрящата бяла покривка бе превърнала дърветата на двора в алабастрови колони, а клонките им бяха заприличали на магьоснически пръсти. За пръв път Париж бе притихнал, не се чуваше никакъв звук, единственото доловимо движение бе блещукането на уличните лампи.

Те отвориха прозореца и се надвесиха през него, изтръсквайки снега от перваза със замръзнали ръце, а смехът им се заглуши от снежния килим навсякъде.

— О, нощта е вълшебна — извика Леони, замаяна от шампанското и свежия въздух. — Боговете и богините са променили света тази вечер — променили са и мен. Никога няма да бъде отново същата.

Каро се наведе към нея и я целуна.

— И ти си вълшебна, Леони Бахри, и един ден ще „принадлежиш“. Знам го със сигурност.

Свита в голямото легло, под чаршафите от гладък лен и одеялата от мека вълна, Леони си припомняше историята на Каро до най-малката подробност... можеха ли някои от тези неща да се случат и на нея? Как биха могли? Къде щеше да срещне човек, който лудо да се влюби в нея? Не в „Сера“ във всеки случай — и не по време на самотните си разходки в Булонския лес, и, разбира се, не при мадам Артоа! Тя прегърна възглавницата, притисна я към себе си, копнеейки за някой, който да я прегърне, мечтаейки за някой, който да ѝ нашепва: „Обичам те, Леони.“

Прислужницата ѝ донесе закуската в леглото, върху красивия бял поднос бяха поставени бурканчета със сладко и с мед и още топли кроасани, които тя лакомо започна да топи в чашата с кафето.

Но скоро стана време да се върне към действителността и Леони неохотно се измъкна от леглото. Бавно облече вълненото си бельо и постепенно възвърна обичайния си вид, докато пред огледалото навличаше износената си рокля и обуваше черните обувки, които само преди няколко месеца ѝ се струваха толкова елегантни. Миналата нощ бе само сън, тъжно си мислеше тя, топъл, прекрасен сън, изпълнен с

приятелство и веселие, още един полъх от света, на който все пак не принадлежеше.

За последен път се погледна в огледалото и отиде да потърси прислужницата.

— Мадам е будна — осведоми я тя — и иска да ви види, преди да си тръгнете.

Каро лежеше сама в голямо легло с балдахин, а завесите му бяха леко дръпнати встрани.

— Леони — каза тя, потупвайки по леглото до себе си, — ела тук. Надявам се, че спа добре?

— О, да... но ми се ще да не съм, защото не исках да пропусна дори един миг.

Каро се засмя.

— Сега сме приятелки и не искам да те загубя толкова скоро. В четвъртък организирам парти, защо не дойдеш? Моля те, Леони, ела — ще бъде много забавно.

— На партито ли? — тя усети как започва да се въодушевява.

— Трябва да дойдеш, настоявам! Девет часа в четвъртък!

Леони бе изпълнена с щастие, значи нямаше да загуби този свят още сега! Тя целуна Каро по бузата.

— О, благодаря ти, Каро, разбира се, че ще дойда.

Група работници чистеха тротоара, когато Леони излезе навън. Подхлъзваше се по заледените места, от време на време минаващите кабриолети я опръскваха с кишав сняг, но тя не обръщаше внимание на нищо. Отново се носеше по море от шампанско... четвъртък... вдругиден. О, Господи. Спря по средата на пътя, вцепенена от ужас при мисълта, която внезапно бе осъзнала. Какво щеше да облече?

5.

— Няма време за каквото и да било — каза Лулу, — така че ще трябва да измислим нещо, което ни е под ръка. Бела, ти си горе-долу като нея. Нямах ли някоя дреха, която да може да облече?

Претърсиха гардероба на Бела и накараха Леони да пробва една рокля от червено кадифе. Решиха, че с нея изглежда прекалено бледа, черната дантела пък я състаряваше. Не откриха нищо подходящо... а момичетата бяха единствената надежда на Леони. Нямахше да може да отиде, знаеше си... как да отиде без подходяща рокля?

— Чакай малко — каза Лулу. — Хрумна ми нещо. Облечи си палтото, Леони, ще отидем до театъра.

По всяко друго време фактът, че е попаднала зад кулисите на кабарето, би ѝ се сторил вълнуващ, но сега цялото ѝ същество бе погълнато от собствения ѝ проблем — трябваше да намери нещо, което да облече. Спря се за малко, за да надзърне зад прожекторите към сцената, долови миризмата на прах и боя от пищните декори и после бързо се завтече след Лулу, която почти изчезна от погледа ѝ по тъмния коридор към голямата стая с костюмите. Лулу нервно започна да премята закачалките, търсейки костюма, за който се бе сетила.

— Глорие го бе използвала в една сцена, показваща парти преди няколко месеца, Бела — каза тя, а гласът ѝ се чуваше приглушено, загубен сред редовете дрехи. — Сецаш ли се, онзи златистият?

— Този ли имаш предвид? — показва ѝ Бела една блестяща малка рокля от златист сатен.

— Пробвай го — подаде го Лулу на Леони. — Много ще ти отива.

Леони бързо разкопча роклята си и се напъха в златистия костюм. Малко ѝ беше къс и ризата ѝ стърчеше отдолу, но тя я издърпа и прихвана в кръста, ала пак продължаваше да стърчи тук-таме. Затова пък дългите ръкави изящно очертаваха китките ѝ, а краищата на високата яка опираха зад ушите.

— Както обикновено е прекалено къса — раздразнена каза Бела.

Леони погледна надолу и видя как ризата се подава над прасците й.

— О, Лулу — отчаяно възкликна тя. — Какво ще правим сега?

Лулу огледа роклята... нямаше как да се пришие ивица от друга материя по края, така че да не си личи много. Оставаше им само едно.

— Щом не можеш да я промениш, поне можеш да се възползваш от нея — решително заяви тя. — Трябват ти чорапи, Леони — копринени, и обувки... ще подчертаем дължината, все едно специално е шита къса!

Леони я погледна с недоверие, можеше ли така? Спомни си копринените чорапи в „Сера“, но обувките бяха скъпи. Лулу прочете мислите й.

— Ще отидем при Ектор — каза тя. — Те правят обувки за всички магазини и там е по-евтино.

Бела скри роклята под палтото си, докато с кикот се изнизваха покрай портиера, а после се понесоха по залежените улици към Ектор. Магазинчето бе малко и мрачно, миришеше на кожа и лак, всичките надежди на Леони отново угаснаха... как можеха да намерят нещо подходящо тук? Един възрастен мъж се появи зад тезгяха.

— Здравейте, Бела, Лулу — приветливо ги поздрави той. — Мога ли да ви услужа с нещо, млади госпожици?

Те бяха редовни клиенти като останалите момичета от кабарето.

— Нашата приятелка има нужда от обувки... златисти на цвят — и не много скъпи, ако имате — съобщи му Бела направо.

— Не много скъпи, значи? — намигна им Ектор. Момичетата винаги искаха едно и също. А как очакваха да преживява той? Но пък бяха така очарователни!

Той погледна краката на Леони, преценявайки номера й с набито око.

— Хм, по-голям от обичайния — каза той. — Няма голям избор в златисто... всъщност тези са единствените, които имам.

Той извади на тезгяха чифт малки златисти ботушки, които привлякоха вниманието на всички. Бяха леки, блестящи и със заострени върхове — стигаха до глезените, връзките им отзад завършваха с два златисти покращащи се пискюла, а малките им токчета бяха направени специално за лудуване.

— Пробвай ги — подкани я Бела, щом видя как Леони ги оглежда подозрително.

Леони обу фините ботушки върху грубите си вълнени чорапи и завърза връзките с малките пискюли. Изправи се и направи няколко крачки, за да ги изпробва... веселите токчета я караха да се чувства като цирково пони.

— Страхотни са — каза Лулу. — С подходящи чорапи ще изглеждат великолепно. Ще ги вземе, Ектор — ако цената е поносима!

Четвъртъкът изглеждаше безкраен и Леони пресмяташе часовете, оставащи до шест, когато щеше да бъде свободна. Марок бе посветен в предстоящото събитие и загрижен я наблюдаваше как крачи из салона. Бе толкова млада, толкова наивна... надяваше се да не ѝ се случи нещо.

Щом удари шест, тя сграбчи новите си копринени чорапи и забърза към къщи, където я очакваха момичетата. Седеше, без да се оплаква, докато те вчесаха и тупираха косата ѝ, която най-накрая заприлича на златист облак, подобно косите на момичетата от ренесансовите платна. Жоли я гримира — леки бронзови сенки на клепачите, малко прасковен руж под скулите, блестящ златен прах, посипан по раменете. Забраниха ѝ да си облича риза и от време на време Леони нервно подръпваше роклята, за да прикрие разголените си гърди, докато Бела я закопчаваше горе на гърба. Лулу ѝ беше дала жартиера си с бастите и тя най-сетне издърпа нагоре червените копринени чорапи, възхитена от гладкостта им и изпълнена с чувство за вина поради цената им. Завърза златистите си ботушки и лекичко се поклати, а пискюлите отзад се залюляха. После плахо запристъпва из стаята, за да я разгледат момичетата.

— Не така, Леони — отчаяна извика Лулу. — Изправи се, опъни рамена, повдигни гръдния кош. Изгърбваш се, за да скриеш гърдите си, но погледни само как стои роклята тогава! По дяволите, момиче, имаш страхотно тяло, покажи се малко — ето така!

Тя закричи из стаята с изправена глава и самоуверено вирната брадичка, елегантно пристъпвайки на високите си токчета. Леони започна да ѝ подражава, поизпъчи се, повдигна раменете си. Лулу

беше права, тази рокля не можеше да се носи плахо, изискваше самоувереност. Можеше само да се надява, че ще се сдобие с нея.

Рупърт фон Холенсмарк почти се бе отказал да посети партито на Каро. Бе пристигнал от Мюнхен в осем часа същата вечер, а навън бе дяволски студено, готвеше се да вали още сняг. Бе уморен и прегладнял и не се нуждаеше от нищо друго освен чаша уиски и нещо за хапване. Пътуването при Пуши бе истинска неприятност, макар че винаги се радваше да я види. Не беше влюбен в нея, но тя бе мила и забавна — ако трябваше да се ожени, то щеше да бъде за Пуши. Баща ѝ притежаваше милионите на Крумер, а неговият баща — титла, а и Пуши бе лудо влюбена в него. Щеше да се грижи добре за нея, щом веднъж се оженеха — бяха толкова добри приятели.

С въздишка на облекчение той се съблече и влезе във ваната, прогонвайки умората с гореща вода и чаша уиски. Вече се чувстваше по-добре... може би щеше да отиде все пак. Партитата на Каро винаги бяха забавни.

* * *

Дворът вече бе изпълнен с хора и карети, когато Рупърт слезе от кабриолета и с нетърпелив жест отметна назад русия си перчем. Вятърът бе пронизващ. Господи, колко студено бе днес. Той се сви и бързо закрачи към къщата и тогава на стъпалата точно пред него се появи най-изумителното момиче. Рупърт хвърли бърз поглед към дългите крака, обути в червена коприна и малки златисти ботушки. Последва тези крака... трябваше да види коя бе тя.

— Рупърт!

— О, по дяволите! — тихо простена той, щом забеляза красивото момиче, облечено в синя рокля, което го бе издебнало на вратата. Заради нея изгуби от поглед странната непозната!

Жил дьо Кормон си знаеше, че не трябва да идва. Тези партита бяха винаги едни и същи, все същите лица, все същите разговори —

все същите жени. Той застана зад високия прозорец и мрачно започна да съзерцава гледката навън, като се чудеше дали да си прави труда да остане — може би бе по-добре да измисли някакво извинение за пред Каро и да си тръгне, в кабинета му го чакаха проекти за дизайн на новите автомобили... Кое беше това момиче? Току-що бе прекрачила прага с тези дълги бедра и с най-странното облекло на света и вече нервно се оглеждаше край себе си, очевидно никак не се чувстваше на място. Дали нямаше ей сега да се обърне и да избяга? Определено бе различна — не твърде красива, но у нея се долавяше нещо.

По дяволите, онзи мъж, защо я гледаше? На Леони ѝ се дорева, искаше ѝ се да се обърне и да си тръгне. Тя се спотаи в ъгъла, оглеждайки се отчаяно за Каро. Изглежда, всички гости се познаваха помежду си много добре. О, Господи, изобщо не трябваше да идва. Тук бе толкова шумно — музика, разговори, смях. Тя отново погледна мъжа до прозореца. Още я гледаше и леко се усмихваше. Знае, че аз не принадлежа на това място, печално си помисли тя. „Покажи се малко!“... зазвънтяха в съзнанието ѝ думите на Лулу. Тя самоуверено вирна брадичка, изправи се, изопна рамене и закричи из стаята с прекрасните си силни крака, обути в червена коприна и златисти циркови ботушки.

— Леони — извика Каро, поразена от външния ѝ вид... косата, блестящата рокля, краката — ботушките. Но най-странното бе, че щом премина първоначалният шок, Леони ѝ се стори прекрасна — блестящо златисто създание от някакъв друг свят. Тя топло я целуна.

— Изглеждаш великолепно. Искам да представя на всички ви — обърна се тя към гостите, застинали в очакване — Леони.

Мълчаливото им настойчиво внимание накара Леони притеснено да сведе поглед, но после, спомняйки си урока на Лулу, вирна брадичка и ги погледна предизвикателно.

— Разбира се, спомням си за теб — каза Алфонс. — Имаш лице, което не може лесно да се забрави.

Леони се надяваше, че това бе комплимент. Все още се чувстваше несигурна в тази рокля — никое от другите момичета не носеше нито толкова къса, нито толкова блестяща рокля.

— Мога ли да ти предложа шампанско, Леони? — услужливо я заговори един тъмнокос младеж.

Тя въздъхна с облекчение и лека-полека започна да се отпуска; дори ѝ се прииска да се забавлява. Погледът ѝ отново срещна този на мъжа до прозореца, тя бързо сведе очи, ала после незабелязано пак го погледна. Той се бе приближил и застанал до масата с чаша шампанско в ръка. Не говореше с никого. Бе самотен като нея. Стори ѝ се зловещ, обгърнат от мълчанието си и тя тутакси се върна към шума от разговорите и смеха, които се носеха наоколо. Привлекателен по особен начин, помисли си, долавя се нещо у него.

— Леони — извика я Каро, — бих искала да ти представя Рупърт фон Холенсмарк. Имаме късмет, че е сред нас. Тъкмо се е завърнал от Мюнхен тази вечер.

Погледът ѝ се потопи в тъмносиньото на очите му и в този миг като че ли звездите слязоха от небесата. Почувства неговия допир, грубата материя на пръстите му, топлото му дихание, когато бе навел глава, за да ѝ целуне ръка. Сигурно и той бе усетил как тя се разтрепери, като вулкан, като Везувий. У нея изригваха непознати чувства. Рупърт ѝ се усмихваше.

— Видях те преди малко — каза ѝ той. — Пристигнахме едновременно. Още тогава исках да говоря с теб, но на парти като това е трудно да си пробиеш път в тълпата.

Искаше ѝ се да продължи да говори, а тя само да го слуша. Гласът му бе дълбок, със съвсем слаб акцент. Гъстата му руса коса падаше на челото му така елегантно, че ѝ се искаше да я докосне. Изведнъж Леони осъзна, че той очакваше от нея да му отговори нещо — не можеше да отвори уста и само го гледаше с разширени от ужас очи. О, Господи, помисли си тя, тук е мъжът на мечтите ми, а аз не знам какво да му кажа.

Рупърт я улесни.

— Вечерята е сервирана в съседната стая — каза ѝ той, хвана я за ръката и я поведе натам. — Сигурно си гладна вече — аз умирам от глад.

Това бяха най-романтичните думи, които Леони някога бе чувала.

— О, Алфонс — каза Каро, която ги наблюдаваше, — какво направих?

Шведската маса бе отрупана по екстравагантен начин. От рога на изобилието, изрязан от парче лед, се изсипваха върху огромен сребърен поднос захарно сладки зрънца бяло и черно грозде. Подносът бе отрупан с ягоди с дълги дръжки и посипан с прясно откъснати розови листенца. Ароматът на всичко това се смесваше в неустойчиво съчетание. Сребърните купи бяха пълни с пресни смокини и праскови от чудесните парници в провинциалното имение на Алфонс. Имаше и малки пълнени с трюфели и наредени върху филийки препечен хляб, подправени с босилек. Един келнер с бели ръкавици пълнеше кристалните чаши със сладко вино. Всякакви бонбони, пасти, кремове, най-фин шоколад. Блюдата можеха да погъделичкат и най-изискания вкус. Гостите на Каро се бяха скупчили около масата, готови да опитат от всичко.

Леони не можеше да яде. Рупърт се опита да я изкуши с трюфели.

— Какво да правя с теб? — отчаян се обърна към нея той. — Не говориш с мен, не искаш да ядеш... да не би да си някоя богиня, която не се нуждае от разговори и храна?

— Истината е — прошепна тя, — че съм ужасно уплашена.

— Уплашена? От какво?

— От това — посочи му тя препълнената стая. — Всички те се познават, принадлежат на това парти.

— И ти принадлежиш — собственически я хвана за ръката Рупърт — и си с мен.

Той набоде парче месо на вилцата и го поднесе към устата ѝ.

— Трябва да хапнеш нещо. Все още се страхувам да не изчезнеш, ако не хапнеш нещо. Трябва да разбера, че си смъртна като всички нас.

Хубава е, толкова невинна, мислеше си той, като младо животно; каквото и да правеше, притежаваше собствена очарователна грация. Как бе живял, преди да я срещне? Бе погълнат от очите ѝ, от розовия цвят в устата ѝ, когато я отваряше, за да поеме ягодката, която той ѝ подаваше... ръката му леко трепереше и той копнееше да я докосне. Можеше ли да се е влюбил в момиче, с което бе разменил само две-три думи, което познаваше едва от няколко мига? О, да... разбира се, че можеше.

Каро обезпокоена ги наблюдаваше от другия край на стаята. Тя бе наясно със задълженията на Рупърт към семейството му и като

последна глупачка го представи на Леони. Трябваше да предугади какво щеше да се случи — само ако ги погледнеш сега, главите им склонени една до друга, седят толкова близо на малката маса, че краката им се докосват; дори от такова разстояние можеш да усетиш вибрациите. Леони бе твърде уязвима, а Рупърт не бе подходящ за нея... трябваше да направи нещо.

— Рупърт — каза Алфонс, — струва ми се, че Каро иска да те представи на някого.

Рупърт се раздразни, че прекъснаха усамотението му с Леони, но бе достатъчно любезен, за да уважи молбата на домакините:

— Разбира се.

Той погледна Леони в очите:

— Ще се видим ли по-късно?

— Разбира се — отвърна тя. — С удоволствие.

Алфонс я хвана за ръката.

— Позволи ми да те представя на някои хора тук, Леони — усмихна ѝ се той. — Рупърт те запази само за себе си.

Жил дьо Кормон целуна ръка на Каро.

— От години не съм се забавлявал така добре на парти — каза ѝ той на сбогуване.

Тя учудено го погледна, изобщо не изглеждаше като човек, който се забавлява.

Той се приближи до своята жертва.

— Жил — Алфонс бе изненадан, обикновено дьо Кормон не гореше от желание да бъде представян. — Госпожица Леони Бахри.

Беше сгрешил, всъщност тя бе красива. Леони се изчерви от настойчивия му поглед, усети ужасно напрежение, когато му подаде ръката си, но и особено вълнение — остана занемяла, разтреперана.

— Дойдох да ти благодаря за гостоприемството — каза той на Алфонс, — но се опасявам, че трябва да си тръгвам. Утре рано сутринта заминавам за Лондон.

После се поклони на Леони:

— Радвам се, че се запознахме, мадмоазел Леони.

Погледите им за миг отново се срещнаха. Тя нервно облиза устни.

— Винаги ли се усмихва? — прошепна на Алфонс, щом той се отдалечи.

— Да — отвърна ѝ той. — Когато печели.

Рупърт вече губеше търпение до момичето със синята рокля. Каро специално го беше помолила да се грижи за нея и той нямаше друг избор, освен да удовлетвори молбата ѝ. В момента бяха заобиколени от група млади хора, но ставаше късно, партито бе започнало да замира. Къде беше Леони? Никъде не я виждаше. По дяволите, как можа да му погоди такъв номер Каро?

Дьо Кормон даде знак на Вероне, негов личен секретар, който го чакаше на вратата.

— Той е по-лош от предано старо куче — с презрение каза Каро на Алфонс, гледайки към Вероне. — Кучето поне обича господаря си!

— Разбери коя е тя — промърмори дьо Кормон на Вероне. — Искam да знам откъде идва, къде живее, с какво се занимава... от какво има нужда...

Вероне знаеше какво има предвид. И преди го беше правил. Това бе начинът на дьо Кормон открито да си съперничи с останалите мъже — в бизнеса или в личния живот. Използваше по-лукав, по-изкусен обвързващ подход. Проучваше от какво се нуждае дадена личност — пари, слава, сексуални перверзии... и каквото ти хрумне още! А после използваше информацията, за да разклати противника си, да го постави в по-уязвима позиция, да го подготви за следващия си ход. Не оставяше никакъв шанс на противниците си — а към жените се отнасяше като към противници. При дьо Кормон не можеше да става и дума за любов. Знаеше, че всеки си има цена. И харесваше тази игра повече от всичко.

Леони пое старото си кафяво вълнено палто от портиера и заслиза по мраморното стълбище в снеговитата нощ. Не усещаше студa, вече нищо не усещаше. Цялото ѝ въодушевление я беше напуснало. Рупърт я бе изоставил заради момичето в синьо... всичко,

което той ѝ бе казал, всичко, което тя бе почувствала, не означаваше нищо. Дали просто не бе флиртувал с нея? Това ли беше флиртът? Бе стояла около половин час сама в гардеробната, казвайки си, че ако не я заговори и този път, щом мине покрай него, ще си тръгне. Дори не я бе забелязал. Музика и смях се носеха в нощта. Пътят към къщи по замръзналите улици ѝ се стори дълъг.

— Леони! — тя извърна глава и лицето ѝ се озари от лъч на надежда. — Леони, аз съм, Марок.

Той стоеше на тротоара и държеше отворена вратичката на един кабриолет.

— Помислих си, че може да нямаш достатъчно пари да се прибереш у дома и помолих Лансън да дойде и да те почакаме заедно... няма проблеми — добави Марок, — той ми е приятел. Често се качвам на кабриолета му от „Сера“, когато трябва да разнасям поръчките. Понякога му правя услуги и той ми помага.

— О, Марок — тя се разкъсваше между радостта, че го вижда, и желанието той да бе Рупърт, — колко си мил. Не знам какво щях да правя без теб.

Марок се бе тревожил за нея през цялата вечер и сега като я гледаше, си помисли, че е имало защо. Не приличаше на момиче, което се връща от забава, дори му се струваше, че всеки момент ще се разплаче.

— Добре ли си? — загрижено я попита той.

— Да, Марок. Добре съм. Просто съм уморена, това е всичко.

Леони се облегна на възглавничките, хванала ръката на Марок, докато кабриолетът трополеше по пътя към дома, отвеждайки я от първото ѝ парти в Париж.

* * *

— Не може да не си спомняш — извика Бела. Бе три часа през нощта, току-що всички се бяха втурнали в пансиона, жадувайки да чуят разказа ѝ за партито, за това кого беше срещнала там, какво се беше случило, а сега тя казваше, че не си спомня!

— Какво яде? — практично я попита Жоли. — Да започнем с това.

— Трюфели — отговори тя. — И ягоди, струва ми се.

— Трюфели — възкликна Лулу, тупвайки театрално с ръка по леглото. — Ако бях на твое място, никога нямаше да забравя трюфелите! А и ягодите, сега, когато земята е покрита със сняг — не може да не си спомняш.

Леони седна в леглото, бледа и уморена. Беше забравила да измие ружа от бузите си, той стоеше на петна и ѝ придаваше много нереален вид, бяха се размазали и бронзовите сенки.

— Е, кажи ни сега нещо повече за онова, което храни очите — интуитивно налучка Бела. — Подозирам, че е имало някой мъж.

— Мъж!

Те я изгледаха изпитателно, очаквайки да видят какво ще каже.

— Хайде, Леони, не трябва да имаш тайни — засмя се Лулу.

— О — изби я на плач Леони. — О, Лулу. Казва се Рупърт и аз съм влюбена в него.

Те се спогледаха удивени, а после се втренчиха в Леони. Сълзите се стичаха по бузите ѝ.

— Господи — бавно произнесе Лулу.

Небето бе синьо и ясно, като че ли бе лято, докато Леони крачеше по улиците към „Сера“. Тя се подхлъзна на ъгъла при алеята и пристигна задъхана пред задния вход, изкачи стъпалата, като ги взимаше по две наведнъж, захвърли палтото си и се забърза по коридора към салона. Мариан я чакаше.

— Вече е девет и половина, Леони. Помислихме си, че изобщо няма да дойдеш. — Гласът ѝ бе благ.

— Извинете, че закъснях, Мариан — разкая се Леони с наведена надолу глава и поглед, прикован в земята.

— И защо закъснях?

— Не знам, Мариан.

— Не знаеш защо закъснях?

— Просто се успах... аз... не се чувствах много добре миналата нощ.

Мариан само това и чакаше, за да се нахвърли върху нея.

— До моите уши стигна друго — каза тя. — Чух, че си била на парти.

Откъде можеше да знае? Леони погледна въпросително Марок, но той сви рамене.

— След партито — отвърна тя — не ми беше много добре.

— Това никак не е хубаво, Леони — запъти се към кабинката си Мариан. — Най-добре ела с мен и затвори вратата зад себе си.

Продавачките ги наблюдаваха разтревожено.

— Освен че закъсня — продължи Мариан, — има и друго нещо.

— Какво друго нещо?

— Червените копринени чорапи.

Леони я погледна изумена, какво искаше да каже?

— Разбрах, че си взела едни червени чорапи вчера — очите на Мариан я пронизваха, — без да ги платиш.

— Но, разбира се, че ги платих! Дадох за тях всичките си пари.

— Тогава трябва да имаш разписка?

Разписка? Разбира се, че нямаше... защо да пише разписка сама на себе си? Бе твърде късно, изведнъж осъзна до какво се домогва Мариан.

— Трябва да ти поискам парите, Леони — веднага!

— Но аз ви казах, че платих за тях вчера... не съм написала разписка, не смятах, че ще е необходимо, но сложих парите в касата, кълна ви се.

— Нямам документ за никакви пари, а в касата всичко съответства на продадените вчера стоки.

Мариан седна в креслото си и зачака.

— Страхувам се, че трябва да те помоля да напуснеш, Леони. Незабавно. Няма да предприемам нищо относно чорапите — ти си младо момиче и сигурно не би искала да те осъдят за кражба, но не мога да търпя подобно нещо тук. Вземай си палтото и си заминавай.

Леони я гледаше отчаяно.

— Ще ги платя — обеща тя. — Веднага ще ги платя.

— С какво? — попита Мариан и отвори вратата. — Искam да изчезнеш от тук веднага и моля те, никога не се връщай отново.

Леони бе толкова потресена, че не можа дори да се разплаче. Тя облече палтото си и излезе на алеята. Марок я чакаше на стъпалата, по лицето ѝ прочете, че се е случило нещо ужасно.

— Леони, какво става?

— Каза, че съм откраднала чорапите, Марок — изтощена отвърна Леони. — Мислех, че ще ме разобличи, задето закъснях, но тя ми каза, че съм ги взела, без да платя.

— Какво?

Той бе свикнал с дребнавото заяждане на Мариан и постоянните ѝ критики към работата на момичетата, но това беше нещо ново. Защо постъпваше така с Леони? Бе нещо повече от обикновена ревност. Внезапно го прониза една мисъл. Бе дошъл в магазина рано сутринта, надявайки се да види Леони и да си поговори с нея, преди да отворят, но там завари само Мариан. Бе погълната от разговора с един младолик мъж, който му бе смътно познат. Не можеше да се сети къде го бе виждал, но сега тази история с Леони отключи паметта му. Миналата нощ бе видял мъжа да стои на двора близо до Леони. И той бе присъствал на партито! Спомни си и още нещо... бе видял да подава пари на Мариан тази сутрин. Видя как Мариан ги прибра в джоба си, но тогава си помисли, че това е просто някой подранил клиент, поръчващ подарък за любовницата си от предишната нощ. Ала сега започна да се пита...

Обсъждаха това до безкрайност, но не можаха да стигнат до никакъв отговор. Леони не си спомняше да е забелязала на партито мъж, който да отговаря на описанието на Марок, и освен това защо някой ще плаща, за да я уволнят? Не, Марок сигурно грешеше. Мариан бе причина за това — искаше да се отърве от нея и бе намерила удобен повод. Какво щеше да прави сега? Срамуваше се да каже на Каро, че са я обвинили в кражба и затова са я уволнили. А и Каро трябваше да напусне Париж на другия ден и щеше да отсъства няколко седмици.

— Трябва да помолиш Лулу да ти помогне — накрая каза Марок. — Може би тя ще ти намери работа в кабарето.

— В кабарето! О, не мога да направя това, Марок.

— Може би нещо зад кулисите — прислужница или камериерка? — предложи ѝ той.

Леони отчаяно се нуждаеше от работа. Бе изхарчила всичките си нищожни спестявания, с които трябваше да си купи така необходимите ѝ зимни обувки, за златистите ботушки и червените копринени чорапи. Седмицата бе започнала така добре, а сега ѝ се беше случило най-лошото, откакто бе дошла в Париж. Беше се влюбила в мъж, който само бе флиртувал с нея, и бе загубила работата си.

Директорът на кабаре „Интернационал“ бе свикнал с момичета, всякакъв тип, от пищни до невинни. Той се загледа в Леони, одобрявайки това, което вижда. Разбира се, трябваше малко да се раздвижи, но с това тяло и с тези крака нямаше смисъл да пее или да танцува. Облечи я в трико и пера и посетителите ще бъдат доволни... те дават парите си, за да видят колкото е възможно повече плът, а тази бе отлична.

— Да си шоу гърла е като да си част от декорите — каза ѝ той. — Просто стоиш на сцената в разкошен костюм и позволяваш на публиката да те гледа.

Тръпки побиха Леони при тази мисъл.

— В какъв костюм? — подозрително попита тя.

— Като на останалите момичета... не се безпокой, покрива всички необходими части. — Мосю Бриа грубо се изхили. — В края на краищата, те и преди са ги виждали. Кажи ми сега можеш ли да яздиш кон?

Леони изведнъж се сети за конете в старата ферма на семейството.

— Да, мога.

— Слушай какво, Леони — той се надвеси напред над бюрото и се усмихна, — защо не започнеш като шоу гърла? Довечера ще представяме нов номер на циркова тема — ако ставаш, ще ти дам роля в него — ще яздиш неоседлан кон. Какво ще кажеш?

Да язди неоседлан кон в цирка. Като баща си. Някак си тази идея ѝ се стори успокоителна — нямаше да е чак толкова зле, щом щеше да язди коне. Тя се оживи:

— Да, харесва ми, мосю Бриа.

— Тогава можеш да започнеш следващата седмица. Нека Лулу те заведе да пробваш костюмите и ще започнеш репетиции следобед с другите момичета.

* * *

Рупърт светкавично изкачи стълбите, мина покрай мърморещия портиер и почука на вратата на Каро. Отвори един камериер.

— Страхувам се, че мадам не си е в къщи, господине — любезно отвърна той. — Заминаха с мосю Алфонс в провинцията рано тази сутрин.

Рупърт бе сломен. Бе дошъл да попита Каро за адреса на Леони — просто трябваше да я види.

— Къде в провинцията? — запита той.

— Шато дьо Кланар, господине, в Рамбуйе, но се страхувам, че оттам заминават направо за Лондон.

— За Лондон! — Рупърт ужасен се втренчи в него. — Трябва да ги настигна!

Той хукна надолу по стълбите. Имаше среща в офиса на Крумер този следобед, но да върви по дяволите всичко това. Трябваше да намери Леони.

Вероне изчака, докато дукът прочете доклада му. Той бе кратък. Нямаше какво толкова да се знае за момичето и бе проста работа да го разбере. Отне му една седмица, но бе наясно с всичко.

— Това ли е всичко? — намръщи се дьо Кормон.

— Да, господине, не забравяйте, че тя е много млада, още не е навършила седемнадесет. Направих, както ми наредихте, господине, и вече не работи в „Сера“.

— Знам, знам — той нетърпеливо захвърли листовете на бюрото. — Сега е в кабаре „Интернационал“.

— Отворено е във вторник, господине.

Дьо Кормон го погледна. Нямаше дори намек за това какво харесва момичето, от какво има нужда... мислеше си, че ще бъде безпомощна, след като загуби работата си. Е, налагаше се да изчака до вторник, за да отиде да я види в кабарето. Нямаше какъде да бърза.

6.

— Няма причина да си толкова нервна — каза Бела, нагласяйки буйните алени пера върху главата на Леони.

— Това е просто сценична треска — успокои я Лулу. — На всички ни се е случвало — особено преди премиера. Запомни само, че трябва да стоиш по начина, по който са те поставили и да си хвърлиш наметката в подходящия момент.

Леони притисна до себе си синята кадифена наметка и унило се сви в дървеното си кресло пред огледалото. Останалите шоу гърли непрекъснато влизаха и излизаха от гримьорната, разсъблечени до различна степен, и тя смутено отвърна поглед от безгрижно извадената им на показ голота. Чудеше се колко ли време минава, преди да свикнеш до такава степен други хора да те виждат без дрехи, че това изобщо да не ти прави впечатление.

— Стани сега и да порепетираме още малко — търпеливо я подкани Лулу.

Леони покорно се изправи със свити рамене, а перата на главата ѝ се бяха килнали встрани.

— О, Леони — изхлипа Лулу. — Я се стегни. Имаш ли нужда от тази работа или не?

Леони се опомни:

— Имам.

— Добре тогава. Направи нещо, за да я получиш. Спомняш ли си, веднъж ти казах, че имаш страхотно тяло, но трябва да го покажеш — е, сега е време точно това да направиш. Единият крак пред другия, точно така... сега! Хвърли наметката назад, изправи глава и се усмихни!

Спонтанно всички започнаха да ѝ аплодират и да се смеят как Леони послушно отмята глава назад и се усмихва, облечена в обсипано с пайети трико в червено, бяло и синьо. Покачени върху нестабилни високи токчета и обути в чорапогащник в телесен цвят, краката ѝ изглеждаха дори по-дълги, а трикото плътно прилепваше към задника ѝ, съблазнително показвайки част от него.

— Браво! — извика Лулу — Така е по-добре. Но пак изглеждаш скована!

— Виждаш, че не е чак толкова лошо — Бела я прегърна с разбиране. — Първият път винаги е така.

— Моля, всички на сцената — подаде главата си през вратата едно момче. — Остават пет минути до вдигането на завесата.

Перата върху главата на Леони леко затрепкаха, понеже и тя се бе разтреперила... пет минути до вдигането на завесата!

Рупърт устремено крачеше по улица „Монталиве“ към „Сера“. Най-накрая Каро му беше казала къде работи Леони. Един господ знае какво си бе помислила тя за него, не би я обвинил, ако не пожелаеше никога повече да му проговори. Сигурно си бе помислила, че не го е грижа за нея — а съвсем не беше така. О, тя значеше толкова много за него! „Сера“ — трябваше да е това. Бързо взе стъпалата. Вътре бе пълно с жени и той за миг се поколеба на вратата, смутен, че се е оказал единственият мъж в луксозния магазин за дамско бельо.

— Господине, мога ли да ви помогна? — усмихна му се една висока, слаба жена. — Подарък за някоя дама, нали?

— Ами, не. Всъщност търся Леони Бахри. Казаха ми, че работи тук.

Усмивката изчезна от лицето на жената толкова бързо, че той се зачуди да не би да е казал нещо погрешно.

— Госпожица Бахри не работи вече тук.

— Не работи вече тук? — смутен повтори Рупърт. — Тогава къде?

— Опасявам се, че нямам ни най-малка представа. „Сера“ не се интересува вече от госпожица Бахри — високомерно добави тя.

— Но сигурно вие знаете домашния ѝ адрес?

— Не сме упълномощени да даваме адресите на нашите работници, господине, дори след като са напуснали.

— Не ме разбрахте — хвана я настойчиво той за ръката. — Трябва да я видя. Казаха ми, че вие знаете къде е.

— Страхувам се, че не са ви осведомили добре. А сега, извинете ме, имам купувач.

Рупърт остана на вратата. Тази жена сигурно знаеше къде живее Леони. Как да разбере той? Заслиза обратно по стъпалата и на улицата се обърна, за да погледне още веднъж магазина, като че ли се надяваше да стане чудо и да я види вътре.

— Господине, господине... — тичаше към него задъхан Марок.
— Извинете ме, господине. Аз съм Марок. Работя в „Сера“. Току-що ви чух да питате Мариан за Леони. Знам къде е тя.

— Знаете?

— Да, господине. Тя е моя приятелка.

Рупърт се втренчи в него. Това странно момче в сатенен костюм и окичен с перо тюрбан бе приятел на Леони? Марок се озърна, надявайки се, че е постъпил правилно — спомни си колко тъжна бе Леони след партито.

— Можеш ли да ме заведеш при нея — сега?

— Сега — не. Трябва да се върна в магазина. Но мога да ви дам адреса ѝ.

Рупърт бързо си го записа на гърба на една визитна картичка.
„Мадам Артоа, Улицата на артистите номер 59.“

— Марок — каза той и му подаде ръка, — сега си и мой приятел, не само на Леони.

Кабаре „Интернационал“ се оказа по-голямо, отколкото бе очаквал Жил дьо Кормон. И по-добре осветено, затова той реши да остане прав отзад, вместо да седне в залата... никога не знаеш кой може да бъде там, а той предпочиташе анонимността. Крещящият театър бе в стил рококо, целият в плюш. Арката над авансцената бе украсена със скулптурни гирлянди от цветя и летящи амурчета, а по съседните ложи и балкони пълзяха позлатени филизи. Седалките от червено кадифе започваха да се заемат от шумната публика — предимно младежи, прекарващи вечерта „в града“, дошли тук да видят момичетата. А на бара в мецанина кипеше оживена търговия, тъй като всички бързаха да си вземат последно питие, преди да се вдигне завесата. Улови се, че машинално започва да пресмята разходите по поддържането на подобно място, както и евентуалните печалби... бе рисковано начинание, бързо прецени той, големи разноси, непостоянна публика... собственикът трябва да е голям късметлия, за

да го поддържа в такъв добър вид и да привлича тълпите тук. Но няма да е необходимо много време, само няколко лоши месеца, за да излезе от играта. Оркестърът зае местата си и настъпи голяма суматоха, когато в последния момент хората се втурнаха към своите. Жил изчака да започнат първите тонове на увертюрата и се запъти към вече опразнения бар за чаша уиски.

— Ще изпуснете началото, господине — каза барманът, докато му подаваше питието.

— Да.

— Шоуто е хубаво, господине, но предполагам, че и преди сте чували Лулу — винаги съм смятал, че е по-добра от Глорие.

— Наистина — гласът му бе равен, безизразен. — Чух, че този път има нови момичета.

— Да, шоу гърли... те са във втората част, господине, участват в Парада на нациите.

Барманът се наведе поверително през бара.

— Трябва да видите краката им, господине — намигна му той. — И гърдите, в тези костюми всичко се вижда.

Дьо Кормон глътна питието си и се отдалечи, неочаквано ядосан от този мъж. Запъти се към тъмния участък зад редовете, без да гледа какво става на сцената, докато не чу, че обявяват Парада на нациите. Оркестърът засвири казачок и завесата се вдигна, за да открие трупата подскачащи руски танцьори. В двата края на сцената, досами публиката бе застанало по едно момиче с голяма казашка шапка на главата, високи бели кожени ботуши и скандално къси бели сатенени шорти. Едноминутното им болеро бе примамлива гледка за гласовитата публика, която започна да аплодира и подсвирква в знак на одобрение. Момичетата вдигнаха ръце над главите си и застинаха неподвижни, щом музиката стигна финалните си акорди. Жил поразен наблюдаваше спектакъла, бе толкова ужасен, че чак те очароваше. Две тъмнокожи момичета, варварки, окичени с мъниста и гривни, и нова група танцьори изпълниха племенен танц под звуците на африкански ритми. Момичетата съблазнително залюляваха мъниста и бедра. Жил почти загуби търпение, докато се изредят Япония, Индия и останалите неразгадаеми страни и най-сетне накрая дойде ред на добрата Франция.

Леони стоеше в центъра на сцената, навела накичената си с пера глава, цялата загърната в синя кадифена наметка, докато танцьорите маршируваха край нея и пееха патриотични песни. Постепенно, щом музиката стигна кресчендо, тя изправи глава и се втренчи в публиката, без да се усмихва, дистанцирана. Бе красива и горда и публиката я наблюдаваше мълчаливо. Когато музиката стигна върховата си точка, Леони пристъпи напред, захвърли назад наметката си и озари всички със своята усмивка — бляскаво видение сред червени, бели и сини пайети. Въпреки безвкусната сцена дьо Кормон затаи дъх. Погледът му бе прикован в нея — необичайният символ на Франция, когато тя вдигна ръцете си над главата и изпъна победоносно и триумфиращо крака, хвърли наметката на земята, раздавайки усмивката си — и себе си — на публиката.

Обичаха я. Подсвиркваха и крещяха, искаха да я видят още веднъж. Щом завесата се спусна, дьо Кормон се обърна, а до ушите му достигаха грубите им неприлични коментари.

Той закрачи по улиците на града, прекалено напрегнат, за да чака кабриолет, а и освен това имаше нужда да повърви. Осъзна как се бе чувствал, докато гледаше Леони преди малко, знаеше, че по същия начин се бе чувствал и всеки друг мъж в театъра. Един господ знаеше как го правеше — това невинно шестнадесетгодишно момиче излъчваше повече сексапил, отколкото всяко друго от момичетата на сцената — тези надменно изпънати крака... той раздражено ускори крачка. Разбира се, именно това бе доловил на партито, скрито зад невинността... кипяща енергия, сила, която иска да бъде освободена. Той прекоси двора на имението си, а после салона и влезе в кабинета, затръшвайки вратата зад гърба си, и трескаво се пресегна за бутилката с уиски върху сребърния поднос.

Отпусна се в голямото зелено кожено кресло, мислейки си за Леони. О, искаше я веднага — всеки мъж в театъра я бе пожелал. Но освен това имаше и нещо друго, нещо повече, свързано с нея, нещо познато — един спомен се криеше в подсъзнанието му. Той въздъхна нетърпеливо. Разбира се, можеше да отиде при нея, да я покани на вечеря, да ѝ купува подаръци — но тогава щеше да бъде прекалено открит. Щеше да я купува и тя щеше да го знае — а на него му се струваше, че тя не можеше да бъде купена. Не, имаше по-добър начин

от този... много по-добра игра. Той дълго остана в голямото си кожено кресло и отдаден на мислите си, отпиваше от уискито.

— Леони! — взе на един дъх последните няколко стъпала Бела.
— Леони!

— Какво има, Бела? — подаде глава през вратата Леони. —
Нещо не е наред ли?

— Имаш посетител, един мъж! Страхотен мъж! Русокос, синеок.
Рупърт фон Холенсмарк!

Не можеше да е той, как би могъл да бъде? Та той не знаеше къде
живее тя.

— Чака те в салона. Мадам Артоа сама го покани там. О, Леони
— и тя я прегърна развълнувано, — той е прекрасен. Това е той, нали?
Мъжът от партито... онзи, в когото си се влюбила?

Леони бавно кимна с глава.

— Тогава побързай, облечи си другата рокля, вчеши си косата,
сложи си малко парфюм. О, побързай, Леони, той те чака. Твоят
Рупърт чака.

Бела бе развълнувана, че най-сетне нещо хубаво се случва на
Леони; тази нощ я бе видяла да плаче.

— Хайде — каза ѝ тя. — Ще ти помогна.

Тя среса косата на Леони и ѝ сложи малко парфюм. Щом беше
готова, я хвана за ръка и заедно заслизаха по стълбите.

— Не се показвай прекалено заинтересована — спря се на втория
етаж, за да я посъветва Бела. — Бъди малко дистанцирана. Накарай го
да си помисли, че имаш тълпа обожатели, които само чакат да излезеш
с тях.

Той беше там, стоеше в салона на мадам Артоа, същият, какъвто
тя си го спомняше, очите му бяха точно толкова сини, а косата —
точно толкова руса — въртележката на света се завъртя пред очите ѝ
както преди.

— О, Рупърт — възкликна тя, забравяйки съвета на Бела, —
мислех, че никога повече няма да те видя.

Бела въздъхна раздражено, когато Рупърт хвана ръцете на
Леони, погледна я в очите, а после я прегърна. Лекичко затваряйки
вратата зад себе си, тя се качи по стълбите умислена.

— Глупачка — промърмори тя. — Малка глупачка.

Английското кафене бе тяхното място. Срещаха се там всяка вечер за вечеря и всяка вечер Рупърт чакаше търпеливо, чудейки се защо тя настоява срещите им да бъдат толкова късно. Но забравяше всичко, щом тя се появи на вратата, а хубавото ѝ лице се вираше тревожно, докато го забележи и тогава нежна усмивка разцъфваше на устните ѝ, кехлибарените ѝ очи блестяха от щастие, докато той се приближаваше към нея, хващаше ръцете ѝ и я отвеждаше в тяхното специално сепаре в ъгъла, далеч от тълпата и любопитните очи, където можеше да държи ръката ѝ и да си открадне целувка, без някой да го забележи. Беше луд по нея, тя бе най-красивото момиче, което познаваше. Бе толкова сладка. И невинна. Нямаше съмнение за това. Тя бе напълно откровена, без ни най-малко лукавство. Но бе и загадъчна. Не знаеше с какво се занимава, когато не беше с него — имам задължения, неопределено му отговаряше тя. Мислеше си, че е може би нещо, свързано със семейството ѝ, че трябва да се грижи за него, но не иска той да научава. Не я разпитваше прекалено настойчиво... искаше само да бъде с нея. Искеше да бъде с нея завинаги. Приспа съзнанието си за Пуши и семейството си... единственото, което съществуваше в този момент, бе Леони.

Днес бе с нова рокля! Синя, като Средиземно море през лятото, и той тутакси си я представи да плува в топлото море, а дългата ѝ златиста грива да се носи след нея — това трябваше да стане реалност! Идеалното място бе старата варосана вила на нос Фера. Непременно щеше да я заведе там.

— Много закъснях — извинително се усмихна Леони. Грехота бе да губи безценните мигове, които можеше да прекара с него, но шоуто започна по-късно тази вечер. Кабарето бе друг свят, за който не искаше той да научава. Какво щеше да си помисли за нея, ако знаеше, ако можеше да я зърне на сцената как се показва пред публиката? Тръпки я побиха.

— Какво има, миличко, да не ти е студено?

Той бе внимателен, взе ръката ѝ в своята.

— Не, не — засмя се тя. — Не ми е студено, просто съм щастлива.

Напълни чашата ѝ с шампанско. Пиеха само шампанско — отиваше си с цвета на косата ѝ.

— Имам страхотна идея — започна той. — Но ще я оставя за после, първо ще хапнеш.

— Не, сега, моля те, кажи ми я сега — тя целуна пръстите му, обгърнали нейните.

— По-късно — упорстваше той. — Първо си изяж вечерята като добро момиче.

Жил дьо Кормон ги наблюдаваше от своята маса до прозореца. Той бе там почти всяка вечер, дискретно скрит зад декоративните палми. А Вероне чакаше отвън, за да ги проследи... Жил пиеше първокласно „Лафит“, пренебрегвайки храната пред себе си. В сметките му не влизаше Рупърт фон Холенсмарк. Без да разбере, че тази игра има други правила, той бе загубил. Но само първия рунд. Който умееше да чака, обикновено печелеше накрая. Той обмисляше следващите си стъпки.

— Сядай! — въздъхна Каро, щом излъчващата щастие Леони прекрачи прага на гостната ѝ.

— Той иска да замина с него, Каро, в една малка вила на Лазурния бряг. Казва, че там е красиво, тихо и спокойно. Ще бъдем само двамата, ще има слънце, морето ще е топло и дори по-синьо от небето.

— Леони, сега е декември — реалистично ѝ напомни Каро.

Леони за миг се загуби в мечтите си, представи си Рупърт и себе си в скромна варосана стая с изглед към синьото море и едно голямо бяло легло.

— О, Каро, ти как смяташ? Да замина ли?

— Разбира се, че не! Леони, помисли си, и то внимателно. Това е най-решителната стъпка, която едно момиче може да предприеме, и после няма връщане назад.

Не искаше да я наранява, но трябваше да ѝ каже истината, да я накара да разбере, че Рупърт няма да се ожени за нея. Любовта бе нещо съвсем отделно.

— Сигурна съм, че те обича толкова, колкото и ти го обичаш. Но Рупърт е сгоден за едно момиче в Германия. Той ще се ожени за нея,

Леони.

— Знам за това момиче, той ми каза, разбира се. Не иска да имаме никакви тайни един от друг. — Леони продължи уверено: — Но той ще ѝ обясни, че не може да се ожени за нея. Не и сега, когато ме обича.

— Баща му е подготвил този брак за него — това е нещо повече от брак, Леони, това е съюз между две могъщи семейства. Трябва да спечелиш не само Рупърт, а и... Германската империя!

Леони се засмя.

— О, Каро, толкова си забавна. Не трябва да се безпокоиш за мен. Рупърт ще се погрижи за всичко.

По дяволите, помисли си Каро, вината е изцяло моя и всичко това ще свърши с нещастие. Дори Рупърт да се изправи срещу семейството си и да се ожени за нея, ще остане без пукната пара, няма да е в състояние да си позволи съпруга. Любовницата е нещо съвсем различно. Всеки мъж би могъл да има любовница.

Леони погледна часовника. Щеше да закъснее за театъра. Слава богу, налагаше ѝ се да ходи там само още няколко седмици; беше обещала на мосю Бриа, че няма да си тръгне, докато не направи цирковата си роля. Прииска ѝ се да може да сподели с Каро, че работи в кабарето. Спря по-дълго погледа си на нея, но устоя на изкушението да ѝ се изповяда. Колкото по-малко хора знаят, толкова по-добре... тя никога не би искала Рупърт да научи. А Каро можеше, дори да се закълне, че ще пази тайна, просто да каже на Алфонс, а Алфонс да го спомене пред някой приятел... не, по-добре беше да не знае.

— Къде изчезваш непрекъснато? — заоплаква се Каро. — Толкова си заета. Трябва да идваш да ме виждаш по-често. Ела с нас на вечеря у Жил дьо Кормон следващия четвъртък. Сигурна съм, че няма да има нищо против да те вземем.

Искаше да я откъсне от Рупърт, да я изведе малко навън, да я срещне с повече хора.

В четвъртък бе премиерата на новото шоу.

— Съжалявам, Каро, не мога. Но все пак ти благодаря. Ще те посетя пак следващата седмица.

Леони импулсивно я целуна по бузата.

— Никога няма да мога да ти се отблагодаря, че ме запозна с Рупърт.

— О, скъпа — въздъхна Каро, — мила Леони, иска ми се да не те бях запознавала.

Дьо Кормон водеше двойствен живот: един формален в къщи със съпругата си и по светските сбирки, където трябваше да се появяват заедно и където тя украсяваше масата му и служеше на неговите бизнес и политически цели, и втори, съвсем отделен, където той следваше собствения си път, винаги сам, срещайки се с хора, които сам избираше, изпълнявайки ролята на домакин в изискани ресторанти, връщайки гостоприемството на онези, чиито партита или вечери бе посещавал. А необикновеното е, мислеше си Вероне, докато чакаше пред „Воазен“, кръстосвайки студената декемврийска улица, за да не замръзне, че никой не отказва поканата му. Независимо дали го харесваха или не, те винаги идваха. Не би се обзаложил, че на голямата кръгла маса сега седяха много приятели. А там имаше две дузини хора. Това означава, че си силен, самодоволно се усмихна той, уверен в подобна сила, никой не може да ти откаже, когато си толкова силен.

Каро винаги бе харесвала „Воазен“, нравеше ѝ се пълната интимност, която предлагаше ресторантът, неговите тъмнокоралови стени и украсените с гирлянди драперии, тежките пискюли и позлатените огледала, в които се оглеждаха най-елегантните мъже и жени на Париж. А за онези, които предпочитаха уединението, имаше специални сепарета, предназначени за интимни срещи — свещи, канапе и маса за двама, скрити от любопитните погледи с тежки кадифени завеси, заглушаващи прошепнатите любовни слова и тихия звук от целувките. Имаше много спомени от тези сепарета.

Жил бе ангажирал целия салон и както обикновено, всичко бе перфектно. Във „Воазен“ бяха свикнали с него. Той бе любезен, пъргав и непретенциозен — просто очакваше най-доброто и персоналът бе щастлив да му го предостави. „И Господ да ни е на помощ, ако не можем“, каза управителят развълнувано.

Дьо Кормон поздрави гостите си, предвкусвайки вечерта. Предварителното очакване бе огромно удоволствие, то винаги увеличаваше възбудата му, независимо дали ставаше въпрос за удар в бизнеса или за спечелването на някоя жена — очакването, съзнанието,

че всичко предстои, че накрая той ще спечели, беше поне половината от удоволствието.

Обичаше да дава тези вечерни празненства, те му осигуряваха поредната възможност да манипулира хората, поставяйки някой млад мъж до по-опитна зряла жена или пък чуждестранен бизнесмен до най-привлекателните момичета, жонглираше с красотата на Париж, със съперниците си и с чувствата на хората. Резултатите бяха очарователни за наблюдение. Тази вечер щеше да сложи Рупърт фон Холенсмарк до Марла и още отсега усещаше какъв щеше да бъде ефектът.

Марла бе четиридесетгодишна много богата благородничка, с пищно тяло и арогантно поведение, придобила печална слава поради страстта си към младите мъже. Той видя, че се бе наклонила по-близо до Рупърт, разкривайки му голяма част от вълнуващия си бюст. Дори един влюбен мъж като Рупърт не можеше да остане безучастен към такова тяло, нито към слуховете, че тя никога не носи бельо. Марла разпалваше фантазиите на всеки мъж. Тя се наведе още по-близо, пръстите ѝ вече лекичко пълзяха по бедрото на Рупърт, докато му задаваше някакви тривиални въпроси. Жил се усмихна. Никой младеж не беше в безопасност до Марла. Добре я бе подбрал.

Каро флиртуваше с един американски милионер. Защо американците непременно държат да разбереш колко милиона притежават, питаше се той. Този бе натрупал своите от производството на масла и железопътни релси — полезна комбинация. Бе оставил яхтата си в Монте Карло и прекарваше времето си, харчейки долари в Казиното там и отдавайки се на по-земни удоволствия в Париж. Каро вече така го бе омаяла, че той сигурно се смяташе за най-привлекателния мъж на света — тя бе отлична флиртаджийка. Вдигна поглед и улови неговия, а той ѝ се усмихна.

Разговорите бяха шумни, от време на време над тях се извисяваше смях, а виното се лееше; той усещаше как жените вече са се отпуснали като котки на припек, а мъжете се наслаждават на добрата храна и благополучието. Две дузини хора. Можеше ли да нарече поне някои от тях приятели? Повечето мъже бяха негови бизнес познати, а жените — е, някои от тях познаваше по-интимно, отколкото други... Жил се усмихна. Партито му си го биваше. Но най-хубавото тепърва предстоеше.

— Дами и господа — привлече вниманието им той. — Приятели — добави с по-мек глас. — Имам една изненада за вас. Ще отидем на кабаре.

— На кабаре? Колко забавно! Къде? — оживиха се гостите, тутакси прегърнали тази вълнуваща идея.

— Тази вечер започва ново шоу, чух, че било много ефектно — странни костюми, необикновени момичета, отлични танцьори. Струва ми се, че може да ни позабавлява.

Той самодоволно се усмихна на Рупърт.

Леони влезе в гримьорната, обута във високите си бели кожени ботуши, просълзена и ужасно ядосана на собственика.

— Как можа, как можа да постъпи така, Лулу? Само ме погледни — погледни само този костюм!

Лулу се втрени в нея. Белите чорапогачи прилепваха към бедрата ѝ като втора кожа, а плътното трико от бял сатен бе толкова опнато по тялото ѝ и пристегнато със сребрист колан в кръста, че притискаше гърдите ѝ и те изкачаха от деколтето като две закръглени полусфери. Коланът се провесваше до бедрата, а катарама му бе голямо сребърно сърце. Тя носеше камшик със сребърна дръжка, а русата ѝ коса бе хваната на опашка, в която бяха вплетени сърмени нишки точно като опашката на белия кон, който трябваше да язди. Изглеждаше много ефектно, сребристобяла невинна палавница от някой садомазохистичен сън на дъо Сад.

— Вече е прекалено късно да се променя нещо, Леони. Не разбирам защо не се оплака на репетицията.

— Но на репетицията не беше така. Деколтето бе по-високо, трико не ми стоеше така опнато, имаше и малка поличка, която да покрива бедрата ми — а не този... катинар... о, Лулу!

Бе на път да се разреве.

— Ако поставим едно парче в телесен цвят тук — каза Лулу и пхна светло парче плат в деколтето над гърдите ѝ. — Май става. Така публиката ще си мисли, че вижда повече, отколкото наистина им показваш — стар трик, много пъти съм го правила. Но сега вече ми е все едно.

— На мен не ми е — извика Леони.

— Знам, знам, но погледни се сега в огледалото. Вече си напълно покрита.

Леони се загледа в отражението си, сега бе малко по-добре.

— Ами това? — попита тя.

Лулу огледа колана. Бе закачен за трикото, нямаше начин да го махнат.

— Не мога да изляза на сцената така. Ох, просто искам да се скрия някъде.

Сълзите потекоха по бузите ѝ, размазвайки прецизния грим.

Лулу се замисли за миг.

— Точно това ще направиш. Ще се скриеш. Чакай малко.

Тя затършува из голямото чекмедже с шаловете, ръкавиците и останалите сценични атрибути и измъкна оттам сребърно домино.

— Миналата година се появявах с него в номера с Пиеро и Колумбина. Сложи си го — и родната ти майка няма да те познае с него.

Майка ми, отчаяно си помисли Леони, никога не е правила нещо подобно; никога не би се посрамила да се появи на сцената в такъв вид. Тя си сложи доминото и застана пред огледалото. Не скриваше съвсем лицето ѝ, но бе по-добре, поне не се чувстваше толкова изложена на показ.

Чуха, че оркестърът подхваща първите тактове на увертюрата.

— Трябва да вървя — извика Лулу. — Аз съм първа.

Тя хукна по тъмния коридор към сцената, а Леони бавно я последва.

Още само четири седмици, каза си тя, само четири седмици и после ще зарежа всичко това. Ще замина с Рупърт на юг, във Вилата с голямото легло в осветена от луната стая, където ще започнем живота си заедно и никога вече кракът ми няма да стъпи в кабаре.

Тяхната компания зае първите два реда на целия централен блок в театъра. Движеха се вкупом, смееха се и бърбеха, докато оставяха палтата и пелерините си на гардероб и заемаха местата си, втрещвайки се очаквателно в рекламите върху все още спуснатата завеса.

Публиката на балкона представляваше оживена група, предимно младежи, дошли да видят момичетата, вече наострени и развълнувани, подмятащи си цинични забележки по адрес на танцорките и шоу гърлите, които вече бяха гледали. В ложите и на първите редове на партера седяха други мъже с блестящи колосани ризи и бели вратовръзки, те чакаха търпеливо, но също бяха дошли заради момичетата.

В края на краищата, мислеше си Пол Бернар от мястото си на последния ред на театъра, кабарето е за това — момичетата. Той зачете програмата, свързвайки имената с лицата, а понякога и с телата, проучвайки с какво разполагат неговите конкуренти. Разбира се, неговото кабаре бе по-класическо и по-изискано от „Интернационал“. Той винаги бе имал отлични певици и най-добрия хор в Париж. Бе дошъл, за да види Леони Бахри — беше я забелязал миналата седмица, когато се отби, за да не изпусне предишното шоу, и веднага разпозна момичето от влака — и, разбира се, тя изглеждаше толкова ефектно, колкото бе очаквал. Щеше да ѝ предложи да участва в следващото му шоу, ако успееше да я примами от „Интернационал“.

Конят, така напудрен, че бе станал съвършено бял, чакаше в клетката си близо до сцената и нервно започна да се дърпа, щом оркестърът засвири първите тонове на увертюрата и танцорите се втурнаха на сцената, хванати на хоро. Леони чу публиката да се смее на песента на Лулу и да ѝ ръкопляска, щом свърши.

Бе дошъл ред на втория номер.

Танцорката, изпълняваща функцията на конферансие, обезпокоена погледна коня, който цвилеше и удряше копита в пода, опръсквайки сценичните работници.

— Ако бях на твое място, много щях да внимавам с него — посъветва я тя. — Не е свикнал с прожекторите и шума.

Леони го потупа по врата, нежно го погали по носа и конят се поуспокои.

— Всичко ще е наред с него — със съчувствие каза тя, напълно го разбираше.

Лулу се появи от сцената и Леони се завтече да я поздрави, оставяйки коня да похапне сено.

— Ето — един от сценичните работници му донесе кофа вода — това е за теб, тъпо животно, пий, може би така ще се чувстваш по-добре.

— Тази вечер публиката е страхотна — усмихна ѝ се Лулу, доволна от успеха си. — Няма да имаш проблеми, Леони.

* * *

Хубавото конференсие излезе на сцената и заплющя с камшика, докато „зверовете“ от цирка подскачаха около нея — дългокраки момичета, маскирани като леопарди, тигри, понита и зебри. Истински малки кученца, облечени с жабо, се премятаха през глава, а клоуни с торбести панталони и червени носове правеха цигански кълба пред очите на изумената публика.

Дьо Кормон наблюдаваше как Рупърт аплодира, присъединил се към общото веселие, наклонил леко настрани глава, за да чуе какво му шепне Марла, за която Жил се бе погрижил отново да седне до него.

Бе ред на хубавия бял кон. В лек тръс обикаляше сцената и грациозно се изправяше на задни крака на фона на музиката, отмятайки сребърна грива като кончето от приказките. Под звуците на фанфари на сцената излезе едно маскирано момиче с чувствени копринени бедра и сатенени гърди. От балкона се разнесоха одобрителни подсвирквания, когато тя изплющя с камшик и отметна глава назад, така че богато украсената ѝ глава заблестя в тон със сребристата конска опашка. Каква прекрасна коса, помисли си Каро, и какви крака... тя се вгледа по-внимателно. Не, не можеше да бъде... или може би? „Това трябва да е Леони!“ прошепна Алфонс. Беше самата Леони! Значи това правеше тя — ето защо винаги бе заета вечерите! Но защо не ѝ беше казала? И защо Рупърт не ѝ каза? Погледът му бе прикован в Леони. Дали самият той знаеше? Тя бързо се обърна и погледна дьо Кормон. А той знаеше ли? Затова ли ги бе довел тук тази вечер? Той не гледаше към сцената, към Леони... дьо Кормон настойчиво наблюдаваше Рупърт. Каро отгатна по напрегнатото изражение на Рупърт, че, разбира се, не е знаел. Леони добре бе запазила тайната си. От всеки, но не и от дьо Кормон — готова бе да се обзаложи за това.

— Това е Леони... Леони, приятелката на Каро от партито. Прошепнатото ѝ име се предаваше от човек на човек, а дьо Кормон усмихнат седна на мястото си.

— Ти знаеше — изсъска му Каро.

Той сви рамене.

— Помислих си, че ще е приятна изненада да видиш малкото си протеже така добре да се справя. Виж, тя тъкмо започва.

Каро се обърна към Алфонс и въпросително повдигна вежди... какво смяташе да прави той? Алфонс сви рамене, не знаеше. Тя отново крадешком погледна Жил — той не сваляше поглед от Рупърт, който остана прав, втренчен в сцената, очевидно шокиран, че вижда Леони полугола в кабарето.

Леони притича през сцената и с лекота скочи на гърба на галопиращия кон, а после отново с подскок се приземи, щом направи една обиколка на сцената.

— Браво! — извика американският милионер, ръкопляскайки ентусиазирано.

— Браво, Леони! — присъединиха се и останалите, завикаха нейното име и започнаха да я окуражават, докато тя демонстрираше майсторството си да язди неоседлан кон. Тя наистина бе много добра — щом веднъж свикнеш с външния ѝ вид. Рупърт се присъедини към аплодисментите и Каро забеляза, че той отново се усмихва, радвайки се на успеха на Леони.

Дьо Кормон се наведе напред; не беше очаквал подобно нещо, искаше му се Рупърт да е шокиран, да е обиден от вида ѝ — потресен, че тя не е девственото седемнадесетгодишно момиче, в което бе влюбен. Искаше да му покаже „истинската“ Леони — за да разбие мечтата му.

Възможно ли бе, чудеше се Каро, наблюдавайки го, Жил да не иска Рупърт да притежава Леони? Вероятно не... той едва познаваше Леони — или и това не бе така? Той също бе присъствал на партито. Тя се намръщи. Нещо не беше наред, ала не можеше да разбере какво.

Конят е прекалено нервен, мислеше си Леони, стискайки здраво юздите, докато се обръщаше на гърба му, уплашен е от ръкоплясканията. Заради онези хора отпред, те ѝ махат и крещят...

какво правят те, не виждат ли, че го плашат? Тя внимателно балансираше, застанала права на един крак върху гърба на коня, докато другият ѝ крак бе вдигнат назад. Конят обикаляше сцената в тръс. Можеха ли това да са Каро и Алфонс? Тя опасно се разклати. А останалите, които бяха с Каро... цяла група. И, о, боже, о, не... нека това да не е истина! Там беше Рупърт! Той се усмихваше и я поздравяваше, а точно до него една елегантна жена се бе навела, хванала го бе за ръката и му шепнеше нещо на ухо, от което той се смееше. Смееха се на нея!

Искаше ѝ се да скочи от коня и да избяга... но нямаше начин. Трябваше да довърши номера си. Вече бе почти накрая, слава богу. О, какво щеше да му каже? Той беше с тази жена! Дали изобщо щеше да пожелае да я види отново? Сега, когато вече знаеше. Когато я беше видял в този костюм, в този ужасен унизителен костюм! Музиката започна да затихва, а белият кон се стресна от фанфарите и ритна със задни крака тъкмо когато Леони се готвеше да заеме финалната поза. Тя политна напред, но успя да се задържи и да не падне.

Тъкмо бе вдигнала ръцете си високо над главата във финалната патетична поза, когато забеляза, че парчето плат, толкова умело поставено от Лулу, за да довърши деколтето ѝ, бе паднало. Голите ѝ гърди бяха изложени на показ пред целия театър. И пред Рупърт. О, Господи, Рупърт!

Публиката откачи, тропаха, подсвиркваха, аплодираха — това я отърси от първоначалното вцепенение и тя обезумяла прикри гърдите си с ръце. Сред целия този шум долови нов звук, странно шуртене... прожекторите бяха опръскани и се запотиха от разпенената течност. Изнервеният кон, напил се с вода малко преди това, бе избрал точно този момент, за да се облекчи, наводнявайки средата на сцената и карайки танцьорите да се превиват от смях, докато прескачат локвата.

Публиката ревеше от удоволствие, а Леони ужасена се бе втренчила в групата на първите редове. Главите им бяха отметнати назад, докато безпомощно се гърчеха от смях, аплодирайки и окуражавайки я. Рупърт също се смееше — смееше се на нея — всички ѝ се смееха — искаше ѝ се да умре. Просто ѝ се искаше да умре... тя скочи от коня и побягна от сцената, разблъска танцьорите, които гледаха зад кулисите, блъсна Лулу... трябваше да избяга, да се махне.

Само Каро не се смееше. Гледаше дъо Кормон. Той тихичко се подсмиваше.

— Не знаех, че ще бъде толкова забавно — каза й той.

7.

Марок бързаше по алеята, излизаща на улица „Монталиве“ и след като зави на ъгъла, се запромъква из лабиринта от тесни улички, които бяха още по-мръсни и по-опасни, когато вечер се прибираше у дома. Порутеното общежитие се намирало в една задънена пресечка на шумната улица до железопътната гара, а той го беше избрал, защото бе най-чистото, което успя да намери. Собственикът му бе педантичен старец, който изискваше от наемателите да бъдат като него — да не оставят боклук в стаите, да не се разнасят миризми на манджи от малката обща кухня, а всеки наемател трябваше сам да мие прозореца си всяка седмица и да плаща наема в петък. Такива бяха правилата и ти или живееш според тях, или напускаш. Но старецът не задаваше въпроси и не се интересуваеше от личния живот на своите наематели, а и това бе най-евтиното място, което успя да намери за Леони. Когато дойде при него онази нощ, той изведнъж усети колко отчаяна бе тя и я приюти, без да пита какво се е случило и защо.

Не можеше да забрави как плака тогава тя; сълзите ѝ изглеждаха безкрайни, лицето ѝ се зачерви и подпухна и той започна да се тревожи, че тя никога няма да се успокои. Но най-накрая и това премина. Тогава тя му разказа за унижението, за голотата и за срама и как всички са ѝ се смели. Не искаше да вижда вече никого от тях... дори Каро. Когато Леони му каза това, той разбра колко унижително е било за нея всичко. Обожаваше Каро, тя бе неин идол, всичко, което Леони копнееше да бъде. Марок се върна в пансиона на мадам Артоа и събра вещите ѝ — промъкна се тайно една вечер след вечеря, когато знаеше, че мадам Артоа е сама във всекидневната и се наслаждава на брандита. Никой друг нямаше там. Пак той ѝ намери работа — е, разбира се, като сервитьорка в кафенето срещу гарата, но поне беше нещо и тя я прие на драго сърце. Никога повече, беше му казала тя развълнувана, нямаше да се върне отново в кабарето. Беше го заклела да пази всичко в тайна. Не знаеше нищо за нея, нямаше представа къде е, не трябваше да казва на никого.

Вероне седеше на масата до вратата в кафенето на гарата, правейки се, че пие нещо, което трябва да бе най-гадното кафе в Париж. Уморяваше се да прекарва толкова много време в това мрачно място; прозорците непрекъснато бяха запотени от клокочещите тенджери в кухнята, които отделяха миризмата на многото слоеве мазнина, а жената, кацнала зад голямата каса до входа, започваше да го гледа подозрително, когато се застояваше по-дълго от час, без да си поръча нищо друго освен кафе. Той тихо повика сервитьорката:

— Бренди, голямо — и като забеляза, че тя го гледа, бързо добави — и парче торта.

Той с отвращение погледна към застоялите шоколадови изделия зад стъклената витрина на щанда. Сигурно дьо Кормон щеше да бъде доволен сега, когато момичето не правеше нищо друго, освен да идва тук на работа и да си тръгва веднага след това, прибирайки се право в общежитието, без да говори с никого. Правеше едно и също от един месец, дори на стъпка не се отклоняваше от обичайното. Онзи младеж беше единственият ѝ приятел, но той бе безобиден. Но на дьо Кормон не му харесваше това. Искаше му се тя да няма никого, към когото да се обърне, така че да може да се появи той и да я спаси. Вероне сви рамене. Какво очакваше от него да направи дьо Кормон? Марок бе просто дете.

Леони излезе от кухнята, носейки две чинии заешка яхния, които постави на цинковия тезгях, пред който чакаха носачите от гарата, редовни посетители на кафенето по обед. Такава бе клиентелата му — никой нормален пътник не би влязъл в подобно място, колкото и отчаяно да се нуждае от нещо за пиене или храна. Вероне въздъхна и бутна настрана сухата, ронлива торта... единствено той бе вързан тук!

Каро се измъчваше от чувство за вина и тревога — вината бе нейна. Ако не беше толкова заета, толкова погълната от светските контакти и бе проявила повече грижа, може би Леони щеше да ѝ се довери. Щеше да я посъветва по никакъв начин да не се обвързва с човек като собственика на кабаре „Интернационал“. Непрекъснато си повтаряше, че публичното унижение на Леони би могло да бъде избегнато, но тя обвиняваше и Рупърт за това, което се случи.

— Ти обсебваше цялото й време и продължаваш да твърдиш, че дори не си знаел с какво се занимава тя! Как можа, Рупърт, как можа да я оставиш да прави това?

— Кълна се, че не знаех, Каро.

Той бе толкова нещастен, така ужасно съжаляваше, че тя най-накрая омекна. Онази нощ заедно бяха изтичали зад кулисите, но Леони вече си бе отишла, само бе наметнала палтото си над ужасния костюм и бе изчезнала в нощта.

— Не можах да я спра — беше им казала Лулу. — Тя ме блъсна и избяга. Сигурно се е прибрала в къщи...

Но не беше в къщи, мадам Артоа не я бе виждала и когато изслуша разказа им, им каза направо, че никак не е учудена, задето момичето е избягало.

— Бедното дете, а е толкова скромна — каза тя, спомняйки си как Леони се беше изчервила, когато я накараха да пробва онази рокля. — Да се показва в този костюм пред всички онези мъже!

А на следващата нощ нещата й изчезнаха от пансиона — вратата постоянно е отворена, бе казала мадам Артоа на Каро, момичетата се прибират и излизат по всяко време на денонощието и няма никакъв смисъл да се заключва.

Каро не знаеше къде да я търси. Първо те просто се надяваха, че тя ще се върне, но, уви, после им проблесна отговорът.

— Има само един човек — каза Каро на Алфонс след няколко седмици безпокойство — на когото тя има доверие. Марок. Той сигурно знае. Защо не се сетих по-рано за него? — проплака тя.

В „Сера“ Марок се спотайваше отзад, избягвайки погледа й и тя разбра, че той е наясно.

— Имам нужда от момчето — каза Каро, — за да ми носи пакетите.

— Разбира се, мадмоазел Монталва... Марок!

Той с неохота се появи и я последва навън.

— Кажете ми къде е тя — настоя Каро.

— Не знам какво искате да кажете... кой къде е? — опита се да отбие номера той.

— Леони! Разбира се, че знаеш.

Той замълча.

— Виж, Марок, тук съм, защото искам да ѝ помогна. Чувствам се отговорна за това, което се случи, трябваше да я наглеждам. Трябваше да знам с какво се занимава... А сега трябва да ѝ помогна и ти трябва да ѝ помогнеш.

— Трябваше от самото начало да я оставите на мира — избухна той. — Всичко беше наред преди да ви срещне.

— О, Марок!

Истина ли беше това, виновно се запита Каро, тя ли бе объркала живота на момичето? Ако бе така, точно тя трябваше да направи нещо.

Марок напрегнато заби поглед в земята, разкъсвайки се между лоялността към Леони и тревогата си за нея. Двойният удар от загубата на любовта и наранената гордост си бяха казали думата — от бляскаво създание Леони се бе превърнала в няма сянка. Вече бяха минали пет седмици, тя бе станала апатична и бе ужасно отслабнала. Можеше да обядва и да вечеря безплатно в кафенето, но той подозираше, че зальък не слага в уста и никъде не излизаше — само отиваше в кафенето на обяд и се прибираще в къщи в осем. Какво да прави с нея? Отговорността бе огромна. Той колебливо погледна Каро. Може би, ако обещаеше да не казва на Рупърт... В края на краищата, тя бе единствената, която можеше да помогне на Леони.

Каро долови колебанието му.

— Моля те, Марок, моля те. Аз наистина искам да помогна на Леони. В такъв момент тя има нужда от друга жена.

Тя беше права, наистина имаше нужда от друга жена. Той бе направил, каквото можеше, но жените бяха загадка... никога не знаеш какво мислят, какво могат да направят. А той започваше да се страхува за Леони.

— Но трябва да обещаеш, че няма да казваш на никой друг — предупреди я Марок.

* * *

Дьо Кормон място не можеше да си намери. Крачеше по палубата на лайнера „Ил дьо Франс“, избягвайки компанията на спътниците си, доколкото бе възможно. Пътуването към Америка бе доста отегчително, но обратният път му се струваше безкраен.

Животът на кораба бе твърде спокоен за него след динамиката, която винаги се усещаше в Ню Йорк. Но въпреки това пътуването му донесе печалба, той щеше да бъде един от първите хора във Франция, вложили пари в автомобилната индустрия. Машините на бъдещето, точно както железниците не много отдавна. Той бе доволен от себе си.

Мислеше си за Париж, за завръщането у дома. Бе обещал на жена си, че ще се прибере навреме за рождения ден на първородния им син. Жерар щеше да навърши шест години... затова трябваше да намери на момчето добър учител, който да го подготви за училището наесен. Тази глупачка гувернантката не беше подходяща. Мари-Франс, разбира се, я харесваше, казваше, че е мила. Мила! Момчето се нуждаеше от знания, а не от глезене. Може би щеше да се опита да прекарва повече време с него, да отидат заедно в провинцията, да го научи да язди — такива неща. Сега, когато вече бяха преминали бебешката възраст, трябваше повече да се интересува от синовете си — достатъчно дълго им бе влияла Мари-Франс.

— Добро утро, господине — поздрави го радистът. — Има съобщение за вас.

Жил разгърна бележката и бързо я прочете. Още един доклад от Вероне — същите неща, момичето още работеше в кафенето. Никакъв знак от Рупърт. Да, планът му много добре се бе задействал. Леони вече бе почти подготвена да оцени комфорта, изпълнения със съчувствие слушател, помощта в негово лице... щеше да я утеши с малко лукс, малко глезене, постепенно, докато свикнеше с това така, че да не може без него. Скоро щеше да забрави Рупърт фон Холенсмарк. Още няколко месеца трудности и самота нямаше да й навредят... щеше да я накара да чака още малко... за да направи по-сладко собственото си удоволствие.

Каро с погнуса изтупа ръцете си, отдръпвайки ги от хилядите мазни отпечатыци по перилата на разнебитеното стълбище, на които небрежно се бе опряла, докато се качваше към четвъртия етаж. Въпреки това бе по-чисто, отколкото беше очаквала, съдейки по фасадата на сградата — а стаята на Леони, макар и мрачна, бе безупречно чиста. И леденостудена! Каро потрепери... колко беше студено, въпреки че навън слънцето грееше и небето бе синьо; тези

стари общежития бяха студени като подземия. Марок ѝ беше казал, че Леони ще се върне в пет часа и тя неспокойно крачеше из малката стая, а токчетата ѝ отекваха в голия под, от време на време надзърташе през прозореца към мизерната гледка на железопътната гара, повдигаше евтиното перде на цветя, зад което се криеха няколкото притежания на Леони: две рокли изсулено висяха, закачени на пирон на стената, чифт златисти ботушки — разбира се, тя си спомняше, че Леони бе дошла с тях на партито... откъдето започна всичко. Каро се обърна, изпълнена с очакване, щом чу стъпки по стълбите и вратата изведнъж се отвори.

Леони бе потънала в мислите си със сведен към земята поглед. Стаята не бе такава, че да влизаш с радост в нея, посрещнат от тихия ѝ уют. А кафенето бе просто място, където работеше. Това бе всичко, което животът ѝ предлагаше в момента.

— Леони.

Каро я чакаше, опряла се на рамката на прозореца, който като че ли никога не пропускаше нито светлина, нито чист въздух — Каро, която живееше в бляскавия свят на бижутата и коприната. Бе като да откриеш орхидея в подземие. Леони се разплака.

— Леони, бедната ми Леони.

Каро я прегърна, галеше я по косата, целуваше я, утешаваше я с ласкави думи.

— Вината е изцяло моя — разплака се и Каро. — Аз бях твоя приятелка. Ако само ми бе казала за кабарето, щях да ти помогна, да те посъветвам нещо, да те предупредя. О, Леони, това можеше да не се случва.

Сълзите им се смесиха и те заридяха заедно, изпълвайки се с облекчение.

— Най-лошото мина — успокои я Каро. — Ще дойдеш с мен. Ще оправим всичко.

Леони я отблъсна, очите ѝ бяха зачервени и разширени от ужас. Тя съвсем не приличаше на златното момиче от партито, на звездата от кабарето — Каро бе шокирана от това. Сега забеляза колко бе отслабнала Леони. Костите на лицето ѝ изпъкваха, а слабиците ѝ рамене стърчаха под евтината блуза. Ръцете ѝ бяха зачервени и напукани от миенето на съдовете, а косата ѝ, прибрана на кок с цяла дузина фуркети, бе загубила блясъка си и не изглеждаше вече така

буйна, както когато се спускаше във всички посоки, имайки сякаш свой собствен живот.

— Никога повече не мога да погледна Рупърт.

Каро не знаеше какво да каже. Не искаше Леони отново да се среща с Рупърт, би било много по-добре за всички, но той бе толкова отчаян, така нещастен. Всеки ден идваше да разбере дали не е научила нещо повече и всеки път тя го отпращаше без никакви новини, като че ли се бе състарил, бе станал по-тъжен. Нямаше никакво съмнение, че този млад мъж бе силно влюбен. Сърцето ѝ бе закоравяло. И преди бе виждала влюбени млади мъже, но не искаше Леони отново да бъде наранена.

— Не е необходимо да го виждаш — обеща ѝ тя. — Ще го измислим някак си, Леони. Само се върни с мен. Обещавам ти, че няма да му казвам.

Леони изведнъж се почувства толкова изтощена. Все още бе смазана от новината за смъртта на майка си, научи го от писмото на един съсед, връщаше ѝ последните пари, които ѝ бе изпратила. „Стана внезапно, пишеше в писмото, усложнено хронично заболяване на черния дроб, каза лекарят.“ Майка ѝ била погребана в църковния двор в Мазард преди повече от две седмици. Цялата нощ Леони остана будна, държеше писмото в ръка и си мислеше за Емили и Мари-Луиз, а сълзите ѝ се стичаха по бузите. А след това избърса очите си и се върна на работа в кафенето. Дойде ѝ твърде много. Прекалено много решения, прекалено много емоции, прекалено голямо отчаяние. Колко хубав би бил животът без това, без да изпитва любов и отчаяние, без страст, омраза и унижение. Където всичко просто се плъзгаше по повърхността... колко спокоен би бил живот без любов. Тя огледа малката стая. Никога не ѝ бе приличала на убежище, нищо не ѝ бе дала, нито топлина, нито уют... един ден щеше да си намери такова място, свой дом.

— Остави всичко — нареди ѝ Каро, — нищо от тук не ти трябва. Ще започнеш отново... по-добро начало.

Леони се поколеба.

— Ще взема само това — каза тя. — Имам нужда от тях.

Тя вдигна малката торба и я притисна до себе си. Седеше си така, както Марок я бе донесъл от пансиона — нищо не бе разопаковала. Никога нямаше да се раздели със снимката на Мари-Луиз и малките ѝ

червени ръкавици, както и с двете египетски кукли. Единствено те истински ѝ принадлежаха. Щом затръшнаха вратата на тази мизерна стая и закрачиха една до друга по стълбите, Леони се зачуди какво ли щеше да си помисли следващият наемател, когато открие златните ботушки.

8.

Баронеса фон Холенсмарк обичаше хазарта. Имаше нещо в зеленото сукно на масите и тихото плющене на картите, хвърляни от опитни ръце, в напрегнатостта на играчите и безстрастните лица на крупиещата — и във всички тези разноцветни жетони и златни монети, пръснати по масата, — което още не бе загубило тръпката си за нея.

— Аз съм на осемдесет години — весело каза тя на Рупърт, който буташе количката ѝ през фоайето на „Гранд хотел парк“ — и благодарение на артритата отново съм в Баден-Баден. Дядо ти често ме водеше тук. Разбира се, той идваше заради състезанията, но аз предпочитах Казиното.

Петнадесет години бяха изминали, откакто тя бе идвала за последен път тук, но и сега като че ли очакваше да срещне някои от старите си приятели... за съжаление, повечето от тях си бяха отишли, много бяха загинали още преди повече от двадесет години във френско-пруската война. Рупърт обожаваше баба си. Наричаше я „благородната ми баба“. Той винаги бе бил близък с нея, прекарваше дълги, мързеливи лета в замъка ѝ над Рейн. Тя бе тази, която го утешаваше, когато го изпратиха в училище, далеч от дома, обещавайки му да се грижи за понито и за кучетата... и изпълни обещанието си. Бе щастлив, че може да я придружава в Баден по време на лечението на нейния артрит. Разбира се, тя бе със своя малък антураж, прислужницата и медицинската сестра, но компанията на любимия ѝ внук я радваше много.

Баронесата доволно въздъхна. Слава богу, Казиното си бе все същото, а в днешно време нещата толкова бързо се променяха. Венецианските полилеи все тъй красиво блестяха, а масите бяха оживени като някога; още имаше красиви жени и солидни, представителни мъже с бели вратовръзки и фракове. По таваните си стояха изрисуваните амурчета и облаци, а червеният килим си оставаше задоволително плътен.

— Е — щастливо каза тя, — мисля да започнем с рулетката.

Рупърт наблюдаваше как баба му си доставя удоволствие и позволи на съзнанието си да се върне назад към изтеклия уикенд. Не особено успешен. Пуши се чудеше защо не ѝ бе писал и защо бе така дистанциран. Вината не беше нейна. Не искаше да я наранява, просто не можеше да забрави Леони. Бяха изминали три месеца, а нямаше и следа от нея. Искаше да наеме детектив, но Алфонс му забрани, като изтъкна, че щом Леони не иска той да я намери, не му остава нищо друго, освен да го приеме. Тя знае къде си, може да дойде при теб, беше му казал той. Очевидно Леони не искаше. Думите на Алфонс прозвучаха логично, така че Рупърт бе принуден да приеме това положение, но още се улавяше да я търси, вглеждайки се в лицата по улиците с надежда да я зърне сред тях. Това не стана. Отдаде се на работата си, погребвайки мечтите си сред плановите за разширяване на пазара за Крумер — сделките със стомана на неговия бъдещ тъст. Работеше усилено и непрестанно и това ново посвещение спечели изненадващо одобрението на директорите в парижките офиси. Ето защо бащата на Пуши бе толкова доволен от този уикенд, независимо, че Пуши се оплакваше.

— Рупърт работи усърдно, скъпа моя — каза той на дъщеря си и добави с одобрение, — делови човек е.

После разговорът се насочи към възможността да се оженят през есента. През есента! О, Господи! Той обичаше Леони. Когато се върна в Париж, отново опита да се срещне с Каро, но тя бе неуловима — непрекъснато бе в провинцията.

— Извинете ме, господине — медицинската сестра стоеше от едната му страна. — Време е старата госпожа да си ляга, господине. Утре рано сутринта е на лечение на баните и има нужда от почивка.

— Но ние бяхме тук едва няколко часа — сопна се баронеса фон Холенсмарк. — И не ме наричайте „старата госпожа“. Никак не ми харесва това... още не съм стара. Още мога да печеля на масата.

— Ще дойда с теб — доброволно предложи услугите си Рупърт — да ти правя компания.

— Не, не, няма нужда, Рупърт. За съжаление, тя е права. Аз наистина трябва да ставам рано утре, а ми казаха, че лечението е уморително. Ти остани и се забавлявай. Ето, вземи това — и тя избута към него купчина жетони. — Опитай си късмета. Виж дали не можеш да разориш банката.

Рупърт се наведе да я целуне по бузата. Тя ухаеше на тоалетна вода и розова пудра точно както си я спомняше. Той остана загледан след нея, докато изчезна от погледа му по осветения с полилеи коридор и когато се обърна, изведнъж се почувства много самотен. Нощта тепърва започваше, но бе някак пуста. Той събра жетоните и се върна на масите при рулетката.

Алфонс ѝ предложи да заведат Леони там, а Каро се ентусиазира от идеята. Разбира се, това бе идеалното място, курорт, където човек можеше да се поразсее. Тя се нуждаеше точно от това, а и не се знаеше колко още ще могат да се крият в провинцията. Макар и красиво, в Рамбуие бе твърде спокойно. Баден-Баден предлага забавления, каза тя на Леони, а това, от което се нуждаем и двете в момента, са малко забавления.

Макар на Леони да не ѝ се искаше точно това, тя хареса красивия стар град на брега на реката Емс, а и хотелът бе толкова голям и толкова красив — от терасата в далечината се виждаше Шварцвалд. Най-много от всичко ѝ хареса плувният басейн. Тя го откри през първата сутрин, изучавайки коридорите лабиринти под „Гранд хотел парк“, минавайки през запотените от серните изпарения зали с невероятна акустика и покрай клокаещите кални бани, където облечени в бяло рехабилитатори показваха чудеса на уморената плът. Високата зала на плувния басейн с мраморна колонада от двете страни бе празна, носеше се само звукът от шумоленето и пляска на водата в басейна, прозрачно зелена и примамваща. Тя се втренчи в нея, опитвайки се да си представи какво ли е да плуваш вътре, в прекрасния хладен свят на успокояващи докосвания, където можеш да се отпуснеш върху топлата минерална вода, да я оставиш да те изтласка нагоре, да те люлее, да те гали. Само да можеше да плува! Тя предпазливо потопи палеца на крака си в басейна, копнеейки да може да свали дрехите си и да се гмурне, да се пречисти в тази зелена вода.

— Защо не започнеш да взимаш уроци по плуване? — практично ѝ предложи Каро. — При басейна има треньор, а упражненията добре ще ти се отразят.

И така, рано всяка сутрин, когато ѝ се струваше, че останалата част от света още спи, тя прекосяваше сама запотените зали за

поредния урок. Басейнът изглеждаше толкова по-голям, когато си върте. В края на първата седмица можеше да преплува ширината му, наслаждавайки се на усещането за собствената си сила, докато бавно цепеше водата, усвоявайки някой нов елемент. Бе решена да стане наистина добър плувец и оставаше да се упражнява и след урока, тръгваше си едва когато басейнът започнеше да се пълни към средата на сутринта.

— Учудвам се как не си се сбръчкала още — изкоментира Каро. — Прекарваш часове във водата.

Но в действителност тя беше доволна. Леони изглеждаше по-добре. Беше си възвърнала загубеното тегло, а косата ѝ, въпреки че леко намирисваше на басейн, отново бе добила блясък. Следващият проблем бе какво щеше да прави с нея. Леони не бе просто проблем, който можеше да се разреши, тя бе приятелка, по-малка сестра — необяснимото привличане към нея, което бе усетила онзи първи снежен следобед, когато бяха хванати от бурята, се бе превърнало в истинско приятелство.

— Ти си първата жена, която ми е истински приятел — каза тя на Леони. — Разкрих ти всичките си тайни, когато се срещнахме за пръв път, и със сигурност ще споделям още много други неща с теб. След като те намерих, няма да те загубя толкова бързо.

— Но аз трябва да си намеря работа, Каро — отвърна ѝ Леони. — Не мога да остана вечно с теб и освен това не е честно спрямо Алфонс. Двамата направихте достатъчно за мен.

Но каква работа, чудеше се Леони, докато лежеше по гръб в басейна. Сега съм различна от момичето, което работеше в „Сера“. Пораснала съм. Е, в края на краищата, вече съм на седемнадесет години. Момичетата от нейното село на тази възраст вече бяха омъжени и имаха дете, някои дори и две! Не беше се сещала за Нормандия от смъртта на майка си и сега бързо прогони от съзнанието си тази мисъл, както прогонваше спомените за Рупърт. Никога не си позволяваше да мисли за него. Но какво щеше да прави с бъдещето?

— Радвай му се — уверено каза Каро, докато шофираха този следобед с една оживена група приятели през Шварцвалд. Но Леони и сега се чувстваше външен, временен посетител, който не принадлежи тук. Не бе позволила на Каро да ѝ купи скъпи дрехи и прие само онези, които бяха остарели в гардероба ѝ, няколко обикновени летни поли. Не

се нуждаеше от нещо специално, защото никога не излизаше вечер, вечеряше в стаята си и си лягаше рано. Истината бе, че се страхуваше от всички тези хора, от блестящото Казино и изисканата трапезария. Леони се сля с величествения покой на Шварцвалд, където зелената тишина се нарушаваше само от техните гласове, отекващи по тревистите пътеки, и където високите дървета пропускаха само тесни ивици слънчева светлина. Нейната красота я караше да се чувства още по-тъжна. Бъдещето се изпречи пред погледа ѝ, празно и безкрайно, неразгадаемо и самотно.

Не можеше да заспи; стаята ѝ се струваше задушна след прохладния ден и тя неспокойно се въртеше в леглото, очаквайки зората. Веднага щом съмне, обеща си тя, ще отида на басейна. Мисълта за хладката вода я ободри, тя излезе на балкона и се загледа към парка. Още блещукаха светлините на Казиното, въпреки че оркестърът отдавна бе замлъкнал. В този час на деня само запалените играчи бяха останали. Всички останали бяха или в леглата си, или на някое от многото партита. Една двойка стоеше на терасата под прозореца ѝ, Леони се надвеси, за да ги види, и наостри уши за разговора им. Тя бе облегнала глава на рамото му, а той я прегръщаше през кръста. Двамата се сливаха един с друг, докато се целуваха продължително, напомняйки ѝ за Рупърт. Тя бързо затвори прозореца и заключи спомените си.

Рупърт със замъглен поглед съзерцаваше купчината жетони пред себе си. Не беше успял да разори банката, но бе имал феноменален късмет и баба му сигурно щеше да се ядосва, че е пропуснала това. Той се протегна, гърбът го наболяваше; бе ужасно уморен. Може би трябваше да опита сауната и да си направи масаж — това щеше да избистри съзнанието му.

Високата мраморна зала бе пълна с мъже, които се опитваха да прогонят с топлина лошите последици от изминалата нощ, бяха проснати голи на пейките и се потяха мълчаливо, обгърнати от облаци пара, подготвяйки се за състезанията през деня и поредната нощ в Казиното или с любимата жена. Масажистът отпусна напрегнатите

мускули на Рупърт и накрая го обля с леденостудена вода. Господи, колко добре се чувстваше сега, усещаше как порите на кожата му се затварят!

— Трябва да опитате басейна, господине — предложи му масажистът. — Винаги е празен по това време на деня и действа ободряващо.

Станало ли е вече ден? Още бе сиво и тихо, слънцето не беше се показало през мъглата. Басейнът бе точно това, което му трябваше. Той уви една кърпа около бедрата си и закрачи през запотените зали, като почти се загуби из виещите се коридори и накрая намери басейна само по звука на плискащата се вода. Хвърли кърпата и се приготви да се гмурне. В този момент забеляза, че в басейна има и някой друг. Жена! Колко необмислено се бе освободил от кърпата.

— Извинете — извика той. — Страхувам се, не разбрах, че не съм сам. Не знаех, че по това време тук има дами.

Леони лежеше по гръб със затворени очи. Това бе само сън. Трябва да е заспала.

— Леони!

Не беше сън. Той стоеше там. Рупърт. Шокирана, тя остана без дъх, нагълта се с вода и започна да потъва като камък. Паникьосан Рупърт скочи във водата и я извади на повърхността.

— Леони, скъпата ми Леони — притисна я към себе си той. — Не мога да повярвам, че си ти... Мислех, че съм те загубил, мислех, че никога вече няма да те видя.

— Рупърт, о, Рупърт, аз пък смятах, че не те интересувам, че ми се присмиваш...

— Не се смеех на теб, Леони, смеех се на коня... ти беше чудесна, толкова смела и умна. И изглеждаше толкова красива, ревнувах, че и останалите мъже те обожават.

— Но ти беше с онази жена, шепнеше й нещо за мен...

— Не, не, моя любов, не е вярно.

Само няколко думи и светът отново е хубав, мислеше си тя, толкова много болка, заличена с няколко думи. Колко глупава беше да избяга така!

— Съжалявам, Рупърт, трябваше да ти имам доверие. Вината е само моя.

— Не, миличко, вината е моя.

Той нежно целуна мократа ѝ коса, погали я по бузата и се потопи в хубавите ѝ продълговати кехлибарени очи. Тя беше тук, неговата любов... но какво правеше тук?

— Тук съм с Каро и Алфонс. Те ми помогнаха, Рупърт.

— Но защо Каро не ми каза? Господи, тя знаеше колко отчаяно се опитвах да те намеря!

— Аз я помолих да не ти казва — мислех, че само си си играл с мен.

Той я притисна по-силно.

— Цяла серия от недоразумения — прошепна ѝ нежно, — но сега те намерих и няма да позволя отново да изчезнеш от погледа ми.

Той целуна клепачите ѝ, шията и изведнъж си спомни, че е гол. Изскочи от басейна и докато увиваше кърпата около бедрата си, Леони скромно отмести поглед от него. После той ѝ помогна да излезе от водата, загърна я с една бяла хавлия и нежно започна да я бърше.

— Ела да закусваме заедно — прошепна ѝ той. — Трябва да обмислим плановете си.

— Плановете? — очите ѝ заискриха от ново вълнение.

Той я целуна.

— Трябва да помислим за общото ни бъдеще.

Смехът им отекна над баните, докато се запътиха хванати за ръка към неговата стая.

Щом затвори вратата, той я взе на ръце.

— Не мога да повярвам, че е истина — прошепна ѝ той. Всичко, за което съм мечтал от месеци. О, Леони, толкова много те обичам.

Тялото му се наклони над нейното и той я целуна. Колко хубаво ѝ се стори целуването и как добре се чувстваше тялото ѝ, почти превърнало се в течност, като живак, разтопен, но тежък. Това бе любовта, това бе чувството, че принадлежиш!

— И аз те обичам, Рупърт... различно е, когато обичаш някого — тогава всичко е наред. Нали?

Тя изглеждаше толкова хубава и толкова млада, бе неустоима. Рупърт я взе на ръце и я отнесе в леглото, целувайки я, разкопчавайки дрехата ѝ, изучавайки с поглед хубавото ѝ тяло, докато тя лежеше горда, удовлетворена, че той я намира за хубава. Искаше да бъде красива за него, да му доставя удоволствие... толкова много го обичаше. О, колко добре ѝ беше, когато я галеше... задъхваше се от

нежност, когато целуваше гърдите ѝ, и затвори очи, неспособна да сдържа вълнението си, когато ръката му разтвори краката ѝ... сигурно това бе раят, да, тя знаеше, че раят е това.

Те още лежаха, Леони усещаше тежестта на тялото му върху своето и знаеше, че това означава да принадлежиш... бе толкова просто, двама души, които се любят, прекрасна особена близост.

Той я държеше в ръцете си и ѝ казваше колко страхотна е била, шепнеха за бъдещите си планове.

— Сега си моя — нежно ѝ каза той. — Ще отидем във Вилата на нос Фера — спомняш ли си, че ти разказвах за нея?

— Бялата къщичка до морето... голямата прохладна стая с легло...?

Той отново я целуна.

— Нашата стая — нашето легло. Тръгваме още тази сутрин. — Не можеше да чака, за да я има цялата само за себе си. — Имаме достатъчно пари, за да живеем няколко месеца, докато си намеря някаква работа.

Той се засмя, спомняйки си печалбите на масата миналата нощ, щяха да се окажат полезни. Изпита слабо чувство на вина, като си помисли за Пуши, но го прогони от съзнанието си. Бе изпълнен с такова щастие, че не можеше да мисли за това, по-късно щеше да се погрижи. Ами баба му баронесата? Разбира се, щеше да ѝ каже, да ѝ остави бележка... да я закълне да пази тайна, докато той подготви нещата. Тя щеше да разбере, сигурен бе в това. Единствено Каро можеше да създаде проблеми, тя бе държала Леони настрана от него и той искаше да бъде сигурен, че това няма да се повтори.

— Трябва да оставиш бележка на Каро — каза той на Леони.

— Но, Рупърт, не мога да направя това. Искам да ѝ съобща лично. Искам тя да се увери колко съм щастлива — колко сме щастливи. Тя ще се радва за нас, сигурна съм.

— Каро ме обвинява, че съм те наранил и съм убеден, че няма да ти позволи да дойдеш с мен.

— Но ако ѝ обясня...

— Няма да разбере.

Леони замълча, мислейки си за Каро. Не можеше просто така да си тръгне, Каро бе нейна приятелка. Обичаше я както Рупърт, та нали

тя я намери, тя ѝ помогна... дължеше ѝ лоялност, трябваше да ѝ каже лично. Леони се изправи.

— Трябва да ѝ кажа, Рупърт, нищо не може да ме спре да замина с теб.

Той я погали по светлата, пищна коса и с обич целуна къдрите, спускащи се покрай лицето ѝ.

— Страхувам се да не те загубя отново.

Коленичи до нея и започна да я умолява. Бе толкова хубав, тялото му бе толкова стройно и толкова силно.

— Не мога да рискувам отново, Леони — напиши ѝ писмо! Разкажи ѝ какво се случи, помоли я да разбере. Кажи ѝ, че по-късно ще отидем при нея в Париж... ще я поканим на сватбата ни.

— Рупърт! О, Рупърт — наистина ли? На нашата сватба?

Тя го целуна продължително. Би направила всичко за него. Би написала дори бележка на Каро, ако това иска той. Рупърт бе пред всичко останало. Каро щеше да разбере, тя знаеше всичко за любовта и страстта. И, разбира се, щеше да присъства на сватбата им.

Вилата бе точно, както той ѝ я бе описал, бяла и блестяща на силното южно слънце, върху малък хълм, сред зелени кипариси и стари маслинови дървета. Тя бе кацнала на ивица бял пясък, а спускащите се по склона разнебитени дървени стъпала свързваха просторната ѝ тераса, покрита с теракота, с морето. Морето! Леони не можеше да повярва, че някое море е толкова синьо. То отразяваше небето и насищаше цвета му — на лунна светлина дори изглеждаше мастилено синьо. Но нощем тя не гледаше морето, лежеше в прегръдките на Рупърт в широкото бяло легло в прохладната стая, през отворения прозорец до тях достигаше шумът на вълните като фон на любовните думи, които си разменяха.

Всичко бе така, както ѝ го бе обещал Рупърт. Мосю и мадам Френар, които стопанисваха малката вила, бяха настанили няколко гости в трите стаи, вероятно случайни пътници, Вилата бе почти неизвестна, встрани от обичайния маршрут, по-далеч от Монте Карло и Ница. Припечелваха по нещо от обяда, който сервираха на местните жители в мрачната малка трапезария, оставяйки терасата за Рупърт и Леони. Френар ги харесваха, бяха толкова млади и очевидно толкова

влюбени, а и толкова красиви — загорели, с изсветлели от морската вода и слънцето коси. Като млади божества, мислеха си те, дискретно отмествайки поглед, когато двамата голи нагазваха в игривата вода, лудуваха и се смееха, докато той ѝ помагаше да упражнява плуването си.

Животът им бе напълно сетивен и Леони не можеше да си представи как някога бе живяла по друг начин. Тялото ѝ бе приласкано от морето, слънцето и лекия бриз и обсипвано с любов. Преливаше от енергия и щастие от мига, в който се събудеше в прегръдките му, докато заспяха с преплетени след любенето тела. Те се любеха навсякъде, на плажа, скрити зад скалите, докато вълните ги обливаха, или изгубени сред тревите зад варовиковите пътечки към нос Сен Хоспис. Тя се чувстваше дива и екстатична, част от земята, морето, небето. Всичко бе точно както трябваше да бъде.

9.

За разлика от малките си синове, Мари-Франс дьо Кормон никак не бе щастлива от завръщането на мъжа си от Америка. Малчуганите се завтекоха да го посрещнат, защото знаеха, че им носи подаръци. Той винаги им носеше подаръци — поне това можеше да му се признае. Нея можеше и да пренебрегва, но децата никога не забравяше. Само дето не знаеше как да се отнася с тях, бе толкова... груб, толкова строг... просто му липсваше топлина. Всъщност този човек бе неспособен да изрази чувствата си, дори и да ги имаше, макар тя да се съмняваше в това. Ако имаха дъщеря, чудеше се тя понякога, дали щеше да се държи по-различно с нея? Според него момчетата трябваше да бъдат възпитавани като малки мъже. Но за майка им бе трудно да възприема по този начин шестгодишния Жерар и Арман, който бе само на четири. Те бяха деца и тя ги обожаваше. Поне това ѝ бе дал той.

— Жерар, Арман... как сте? — Жил закачливо разроши косите им и им се усмихна.

Жерар изглежда уморен, помисли си той, и малко блед, но и той се втурна като Арман.

— Къде са подаръците ни, татко? — попита Арман, дърпайки го нетърпеливо за крачола на панталона.

Жерар се спря и зачака на разстояние от него.

— Ето — той извади пакетите иззад гърба си. — Синята кутия е за Жерар, а червената за теб, Арман.

Момченцето заподскача от вълнение, стиснало кутията си и веднага разкъса опаковката.

— Виж, мамо, виж какво имам — каза то, докато се бореше с кутията.

Мари-Франс му помогна, хвърляйки тревожен поглед на Жерар. Момчето бе разтревожено от предстоящото му заминаване в училище далеч от дома, трябваше да се опита да убеди Жил, че е прекалено рано за това. Той бе още малък и много чувствителен, за да напусне дома... още една или две години в къщи нямаше да навредят.

Жерар коленичи на пода, внимателно отвори своята кутия, като първо прецизно я разопакова, отлагаше удоволствието за най-накрая. Той е като мен, мислеше си дьо Кормон, наслаждава се на предварителното очакване. Усмихна се на по-големия си син, а момчето изненадано се втренчи в него.

— Е, харесва ли ти, момчето ми?

— Много е красива, татко. Прекрасна е.

Той се загледа в малката моторна количка, точно копие на прототипа, който баща му скоро щеше да произвежда. Неговата беше синя, Арман имаше съвсем същата, но червена. Най-хубавият подарък, който някога бе получавал. Щеше да си поиграе с нея, ако не го болеше така главата. Не му се искаше да заминава за училището. Страх го беше. Момчетата в парка му бяха разказали такива ужасни истории за това колко са жестоки в училищата, особено към новите момчета. Надяваше се майка му да не забрави да помоли баща му да не го изпраща още.

Вечерята насаме с Мари-Франс винаги бе тягостна. Но Жил се постара да бъде забавен, разказа ѝ за пътуването, толкова живо описа Ню Йорк и Чикаго, че дори събуди любопитството ѝ.

— А автомобилите? — попита тя.

Той даде знак на иконома да напълни чашите им и одобрително помириса гъстото „Марго“.

— Следващата година колите на дьо Кормон ще бъдат по пътищата на Франция — каза той, вдигайки чашата си, — а след няколко години ще ги изнасяме за Америка.

— Е, предполагам ще посвещаващ цялото си време на това ново начинание?

— Не съвсем, имам и други интереси, за които трябва да се погрижа.

— Като Жерар — провокира го тя, пронизвайки го с усмивката си. — Той е много нещастен, Жил, заради училището. Струва ми се, че още е малък.

— Много момчета на неговата възраст започват да ходят на училище, Мари-Франс, защо той трябва да бъде изключение?

— Защо? Защото е твой син — наш син. Той не е всяко момче. Чувствително дете е, тихо и много интелигентно. Точно сега се нуждае от дома си повече, отколкото от училището!

— Това са глупости, скъпа моя.

Той отмести настрана чинията си, а икономът даде знак на един лакей да я прибере от масата. Жил нетърпеливо отпиваше от виното, удоволствието му бе помрачено. Мари-Франс винаги успяваше да го раздразни, все се вживяваше в такива дреболии. Той я погледна над чашата си. Още бе хубава, по свой собствен начин, дребничка и тъмнокоса, сега леко закръглена — съвсем не неговия тип. Ненадейно в съзнанието му изникна образът на Леони. Да, утре трябваше да се погрижи за това; щеше да му достави удоволствие най-накрая да я види, да я направи своя.

Гувернантката се появи на вратата и прошепна нещо в ухото на Бенет. Икономът дискретно се наведе, за да предаде съобщението на господаря си.

— По-добре ти иди, Мари-Франс — каза Жил. — Както изглежда, Жерар има температура, очевидно твърде много се терзае за училището.

Мари-Франс го изглежда презрително и без да каже и дума, напусна стаята. Той остана втренчен в празното място отсреща, допивайки виното си, докато Бенет търпеливо чакаше отзад.

Нямаше съмнение, че момчето се бе разболяло. Докторът, когото повикаха посред нощ, пристигна веднага, без да губи време, за да подбира подходящо облекло. Просто бе метнал палтото си върху пижамата и бе грабнал чантата си. Щом мосю льо дук казваше, че е спешно, това означаваше, че наистина е спешно.

Дьо Кормон притеснено крачеше пред стаята, докато Мари-Франс и докторът бяха вътре. Жерар не можеше да е болен, той бе негово дете, негово момче... бе силен, здрав. В живота му никога не се бе случвало нещо наистина лошо.

Докторът излезе и Жил го поздрави разтревожено.

— Какво става? Какво му е, докторе?

— Страхувам се, че е дифтерит. Момчето е много зле. Ще се наложи да поставим сонда в гърлото му, за да може да диша.

— Сонда в гърлото му! — Свети Боже, ставаше дума за неговото момче... да не беше полудял този човек? — Не можете да направите това... не можете да разрежете гърлото му... той може да умре.

— Мосю льо дук — благо отговори докторът, — ако не го направя, ще умре.

Жил ужасен се втрени в него. Как можа да се случи това, и то толкова бързо? Спомни си как Жерар разопаковаше подаръка си, предвкушайки насладата. За пръв път виждаше нещо от себе си в децата, досега те бяха просто част от Мари-Франс. Той се обърна.

— Тогава правете, каквото трябва, докторе — промълви покорно, — но моля ви, спасете детето ми.

Остана цялата нощ пред вратата на момчето, докато Мари-Франс стоеше край леглото му и го наглеждаше. Единственото, което можем да направим, е да чакаме, им бе казал докторът, болестта изисква време, но момчето дишаше по-леко с помощта на сондата. Не можеше повече да издържа. Той отвори вратата. В сивкавината на зората съпругата му бе заспала, взела ръката на момчето в своята. Под мишницата си Жерар стискаше количката, стискаше я здраво, а малките му гърдички се издигаха и смъкваха, докато някаква течност гротескно къркореше в гърлото му. Жил се обърна и забърза през умълчаната къща към кабинета си. През прозореца гледаше изгрева и допиваше бутилката уиски.

Минаха две седмици, преди момчето да бъде вън от опасност, и още две, преди да стане от леглото, и дори тогава бе толкова слабо, че едва можеше да се движи. Сините му очи изглеждаха огромни на бледото лице, а Мари-Франс бе не по-малко бледа. За две седмици се бе състарила с години и Жил за пръв път ѝ съчувстваше.

— Благодаря ти — каза той.

— За какво, Жил?

— За това, че така добре се грижи за него.

— Аз съм му майка... Какво друго трябваше да направя?

— Няма нужда да заминава в училището, Мари-Франс.

— Защо не? Той скоро ще се оправи... Нима няма отново да промениш мнението си? — цинично го попита тя. Добре го познаваше.

Той остана сериозен.

— Ти знаеш най-добре. Направи онова, което е добре и за двете момчета. Вярвам на твоето решение.

Тя го погледна учудено.

— Мисля, че имаме нужда от почивка — неочаквано продължи той. — Жерар се нуждае от свеж морски въздух, за да възвърне апетита си, а и ти, скъпа моя.

Той лекичко докосна рамото ѝ, почти нежно.

— Ще отидем на юг. Яхтата ни чака. Вече предупредих капитана. Всички ще заминем за Монте Карло.

10.

Докато чакаше Рупърт, Леони седеше на една маса навън в кафене „Париж“ в Монте Карло. Още бе тихо, прекалено рано за богатите посетители, които се появяваха тук по обед. Тя спокойно отпиваше от кафето си, радвайки се на бриза и хвърляше трохи на малките птички, които търпеливо чакаха богатите остатъци от шикозното кафене. Само още една маса бе заета от един мъж, който глезеше синовете си със сладолед. Тя чуваше как, щастливи, децата се смеят, препират се за черешите най-отгоре и усмихната се обърна да ги погледне. Мъжът също се бе обърнал наполовина към нея и тя виждаше само профила му, но в него имаше нещо натрапващо се познато. Не го ли бе виждала някъде преди?

Надяваше се, че Рупърт няма да се забави много. Той бе отишъл в пощата да прибере писмата. Надяваше се и на писмо от Каро. Бяха изминали шест седмици, откак така прибързано напуснаха Баден, шест очарователни, вълнуващи, забавни, прекрасни, щастливи седмици... но тя още не бе получила нито ред от Каро и започваше да се тревожи. Знам, че беше грешка, мислеше си тя, трябваше да ѝ кажа, преди да тръгнем... но Рупърт настояваше. Всичко стана толкова бързо... когато се върнем в Париж, ще отидем да я видим, тя ще ми прости, ще разбере.

— Извинете ме, но не сме ли се срещали при Каролина Монталва?

Това бе мъжът от партито, мълчаливият. Тя си припомни как я бе гледал, докато стоеше на вратата, уплашена, питаща се дали да влезе вътре или не. Тя се усмихна:

— Спомням си.

— Жил дьо Кормон, мадмоазел.

Усмихнат, той ѝ целуна ръка. Двете малки момчета ги наблюдаваха любопитно, загребвайки от сладоледа си. Очите му бяха дълбоки, тъмносини с гъсти вежди над тях, кожата му бе гладка, загоряла, а под наскоро бръснатото леко розова. Погледът ѝ се спусна

към гърдите му, когато тъмната му коса падна над остроото деколте на спретнатата риза. Той бе привлекателен мъж.

— Сама ли сте? — попита я.

— Чакам... един приятел.

— Разбирам. И Каро ли е тук?

— Не... тя е в Париж, струва ми се.

— Ами тогава — посочи към залива Жил — ще бъда щастлив да поканя вас и приятеля ви някоя вечер да вечеряме заедно на моята яхта. Както сама виждате, тук съм с момчетата си.

Тя им се усмихна, а те нервно зашаваха, смутени от погледа ѝ.

— Обещах им да ги заведа в Океанографския музей — каза той.
— Вече нямат търпение. Яхтата се казва „Бел Ами“. Оставете бележка на капитана, ако решите да дойдете на вечеря. Ще се радвам да ми правите компания.

Той ѝ кимна, взе момчетата и тримата шумно си тръгнаха, пресичайки площада. Колко е различен, помисли си тя, от онова, което си мислех за него на партито... изглеждаше ми толкова зъл.

Ето го и Рупърт! Той вървеше забързано към кафенето, с няколко писма в ръка.

— Миличко — махна ѝ той, после целуна ръката ѝ и бързо седна на мястото до нея.

— Има ли нещо за мен? — тревожно го попита тя.

— Страхувам се, че не — той погледна посърналото ѝ лице. — Всичко е наред. Сигурен съм, че Каро просто е много заета. Когато се върнем, аз ще ѝ обясня, че вината е изцяло моя, че аз съм ти повлиял зле.

Леони се засмя, той винаги оправяше нещата. Рупърт поръча кафе и остави писмата на масата. Тя видя, че на две от тях са залепени германски марки и се опита да отгатне нещо по изражението му, но той остана безмълвен. Знаеше, че сигурно са от дома му, от неговата годеница. Страхуваше се от тези писма, щом ги получеха, той винаги се умълчаваше и изглеждаше притеснен, макар нищо да не ѝ казваше. Погледите им се срещнаха и той ѝ се усмихна, хвана ръката ѝ.

— Нека да се поразходим с кола по брега — каза ѝ той. — Ще обядваме в Ница. Ще бъде весело.

Тя отново бе щастлива, знаеше, че ще бъде весело, винаги бе така с Рупърт. Докосна тънкия наниз перли на врата си... никога не ги

сваляше, само когато отиваха да плуват, ги криеше под една скала. Рупърт сам ѝ ги беше сложил.

— Първите бижута на едно момиче трябва да са перли — каза ѝ той, докато ги закачаше, застивайки за миг, за да се наслади на хубавия ѝ врат, а после я целуна.

— Искам да ти направя подарък — каза тя, щом станаха от кафенето, хванати ръка за ръка.

— Ти си моят подарък... само теб искам — отвърна той, пак ѝ се усмихна и пъкна писмата в джоба си.

Още ми се струва очарователна, мислеше си дьо Кормон, докато екскурзоводът обясняваше на смаяните му синове за морската екипировка. От седмици насам изобщо не се бе сещал за Леони — от нощта, когато Жерар се разболя. Докладите на Вероне от Баден-Баден и нос Фера лежаха непрочетени на бюрото му. До този момент в края на краищата всичко бе просто игра — следенето, нагласяването на екстремните обстоятелства в живота ѝ, дебненето, като че ли тя бе диво животно... ала беше толкова красива. Спомни си златистото ѝ лице и кехлибарените очи, изсветлялата от слънцето грива. Отдавна не бе мислил за жена. Бе се заел със синовете си, прекарваше повече време с тях под недоверчивия поглед на Мари-Франс... този сблъсък със смъртта го бе изплашил — нея не можеше да контролира, по-силна бе от него. Мислите му се върнаха към момичето. Чудеше се дали семейство фон Холенсмарк знае за тази любовна авантюра? Едва ли. Рупърт не беше ли сгоден за дъщерята на Крумер? Жил се отдаде на възбуждащото удоволствие от мисълта за затрудненията, които би причинила тази новина на старите му врагове в бизнеса, а колкото до фон Холенсмарк, готов беше да гарантира реакцията им.

Той повика екскурзовода от музея настрана и му даде щедър бакшиш.

— Наглеждайте ги за половин час — нареди му той. — Трябва да телеграфирам от пощата.

Докато прекоси площада, обмисляше плановете си... щеше да приложи необходимия натиск на необходимото място. Семейство фон Холенсмарк имаше нужда от този съюз, не можеха да си позволят да загубят единствения си син заради никаквица.

Телеграмата лежеше до чинията на Рупърт като граната, която всеки момент може да се взриви. Погледът на Леони бе прикован за нея, колкото и да се опитваше да се преструва. Рупърт отпиваше от кафето си и съзерцаваше морето.

— Няма ли да я отвориш? — не можа да издържи тя и най-накрая го попита.

— Няма смисъл. Знам какво пише.

Леони замълча. И тя прекрасно се досещаше какво е съдържанието ѝ. Въпросът ѝ по-скоро означаваше: какво смята да направи? Погледна го очаквателно, като че ли той трябваше да предложи някакво решение. Тя му вярваше, той бе толкова умен — разбира се, че знаеше какво трябва да се направи.

Рупърт нетърпеливо закрочи по терасата, заговори бързо, излагаше мислите си на глас.

— Трябва да се върна в къщи, Леони, и то веднага. Това е единственото достойно нещо, което мога да направя. Трябва лично да обясня на Пуши. Ти разбираш това, нали, скъпа моя?

Очите ѝ се разшириха от ужас, не можеше да я остави тук сама — какво щеше да прави без него? Той я взе в прегръдките си.

— Миличко, всичко е наред. Ще се върна за теб. Не трябва да се тревожиш. Знаеш, че само теб обичам.

— А Пуши...?

Тя се страхуваше.

— Пуши ми е годеница. Имам това задължение.

Той си помисли за писмото от баба му, което сега се намираще в джоба му. Единствено с нея бе споделил цялата истина, че е влюбен в Леони и иска да се ожени за нея. Мислеше си, че може да има доверие на баба си, тя винаги бе била честна с него, винаги изпълнена с разбиране. Но този път му казваше, че изобщо не е прав, че наранява и Леони, и Пуши. Семейството му бе очаквало повече от него... къде бе отишло чувството му за чест, съзнанието за синовен дълг? Той бе смятал, че тя единствена ще бъде на негова страна, а сега, изглежда, се оказваше, че няма да получи подкрепа от никого. Още не бе писал на Пуши, бе изпратил единствено бележка на баща ѝ, в която му съобщаваше, че е болен и се нуждае от почивка. Отлагаше момента, в

който трябваше да им каже, и някак си дните преливаха един в друг, а той все не предприемаше нищо.

Леони му подаде телеграмата.

— Отвори я — настоя тя.

Той се поколеба, нямаше особено желание да прочете черно на бяло онова, от което се страхуваше, но погледът ѝ бе настойчив и той разкъса плика. Бързо прочете съобщението, смачка листа и го прибра обратно в джоба си. Бе подписана от господин Крумер и баща му, нареждаха му незабавно да се върне, в противен случай щяха да го оставят без пукната пара. Тя го гледаше очаквателно.

— Както си и мислех — отвърна ѝ той. — Баща ми иска да ме види.

Леони отмести стола си назад и се запъти към стаята им. Свали кафявия му кожен куфар от гардероба. Той се загледа в нея за миг, безпомощен и уплашен. Толкова много я обичаше, искаше да се ожени за нея, надяваше се да може да се върне, да уреди нещата.

— Ще те чакам тук, Рупърт — каза тя и храбро се усмихна, измъкна тоалетните му принадлежности от скрина и огледа стаята да не би да е забравила нещо. Банските и сандалите.

— Оставям ги тук — каза той. — Когато се върна, пак ще ми потрѣбват.

Тя се усмихна с облекчение.

— Да — промълви уверено.

Гледаше го, докато се облича. Изглеждаше толкова далечен в костюм и вратовръзка, почти като някой непознат. Тръгваше за Ница, за да хване следобедния влак. На мосю и мадам Френар каза, че поверява Леони на тях. Плати им наема за един месец, а на нея остави останалите пари, които не бяха чак толкова много.

— Ще се върна, Леони — напомни ѝ той. — Ще видиш. До една седмица ще се върна. Обещавам ти.

— Ще се опитам да бъда търпелива — зарече се тя.

Той я целуна и бързо се отдалечи, оставяйки я сама в студената бяла стая с голямото легло.

— Обичам те — извика тя и изтича след него по пътеката.

Той се обърна и ѝ махна:

— И аз те обичам.

11.

Първите няколко дни ще бъдат най-трудни — каза си тя, — след това ще свикна без него.

Но не беше така... с всеки изминал ден ѝ липсваше все повече. Първата седмица броеше дните и когато станаха седем, разбра, че няма да се върне толкова скоро, колкото ѝ бе обещал. Втората седмица започна буря, черните облаци се местеха бързо над развълнуваното море и от време на време то променяше цвета си под сърдития грохот на светкавиците. Тя се бе свила на кълбо в стаята, гледаше как дъждът се излива на терасата и броеше секундите между просветването и тътена, докато те ставаха толкова скоро едно след друго, сякаш небето се разцепваше точно над нея, карайки я да изтръпва от ужас. Щом небето се проясняваше, тя се отправяше на дълги разходки по брега из целия полуостров, а и във вътрешността му, бродейки, откриваше малки селца, откъдето си купуваше пресни смокини и козе сирене, после сама си устройваше импровизиран пикник край хълмовете и се радваше на пеперудите и пчелите, танцуващи над дивия розмарин. В края на третата седмица още не бе получила никаква вест от него и тревожно започна да брои парите си. Те бързо се стопяваха, но той сигурно скоро щеше да се върне.

В неделя, през четвъртата седмица, стоеше сама на терасата, загледана в морето. Една лъскава бяла яхта плавно се носеше в залива, оставяйки следа от блестяща на слънцето пяна. Същата, която виждаше всяка сутрин. Питаше се какъв ли бе животът на хората, които притежаваха такива яхти. Рупърт ѝ бе разказвал за милионери, на чиито яхти имаше турска баня или пък държаха джърсийски крави^[1] в тапициран отвътре обор, така че всяка сутрин за гостите им да има прясна сметана, имаше и такива, които поддържаха на яхтите си игрище за голф и театър. Изведнъж тя се разплака... какво щеше да прави? Дали Рупърт щеше да се върне? Защо не ѝ писа? Какво не беше наред? Избягваше да мисли за Пуши, не можеше за да го понесе.

На следващата сутрин тя седна и написа писмо на Каро, умоляваше я да намери Рупърт, да го помоли да ѝ отговори веднага,

ако я обича. Написа и една бележка за Марок, за да му съобщи къде се намира. После се спусна по пътеката и пхна писмата в дървената пощенска кутия от едната страна на пътя, пощальонът щеше да ги прибере при сутрешната си обиколка.

Огромната яхта цепеше вълните на Средиземно море, а екипажът, състоящ се от двадесет души, в елегантни бели униформи бе по местата си и очакваше заповедите на собственика ѝ: дали да вземат курс към Монте Карло или към Корсика, или пък да се отправят по-далеч към Адриатическо или Егейско море, или просто да му сервира уиски със сода. Дьо Кормон крачеше по палубата, взираше се към брега, в бялото квадратче на Вилата, опитвайки се да устои на порива си да надзърне през телескопа. Не беше воайор. Ако не бе срещнал Леони в Монте Карло, вероятно щеше да я е забравил, тя щеше да остане във времето преди болестта на Жерар, просто интригуваща игра, на която си бе поиграл. Но сега не можеше да мисли за нищо друго. Тя обсеби мислите му, и когато бе буден, и когато спеше... това го безпокоеше. Трябваше да се освободи от нея и всичко щеше да бъде наред. Животът щеше да се върне към нормалния си ритъм.

На масата в големия салон лежаха няколко писма. Писмата на Леони. Беше ги прочел, разбира се: сантиментални посланийца, в които молеше за помощ. Писмото от Рупърт също бе сред тях — оправдаваше се, молеше за още време, изпращаше допълнително пари. Жил почти започна да я съжалява.

Той натисна копчето на високоговорителя.

— Сър?

— Незабавно се връщаме в пристанището.

— Йес, сър.

Леони спусна щорите и си легна в леглото. Бе средата на следобед, изключително горещо. Тя затвори очи и се заслуша... чуваше се само тихият, познат шум на морето. Нямаше отговор от Каро, нито дори от Марок. Тя повторно ѝ бе писала, бе изпратила дори бележка до мадам Артоа с молба да ѝ помогне. Но никой не ѝ отговори. Сега знаеше, че е повече от самотна. Бе напълно сама.

Сълзите ѝ бяха пресъхнали и тя притихнала лежеше върху грубия бял чаршаф, мислейки си за смъртта. Няма да е трудно, каза си тя, просто спираш да дишаш. Задържа дъха си за няколко секунди, за да види как ще се почувства, ала започна да се задушава и бързо се изправи. Как се самоубиваха хората? Отрова, нея ли използваша жените? Жените като нея, които бяха загубили всичко, които не бяха потребни никому. Сигурно бе ужасно на вкус, и болезнено. Тя сложи ръцете си на стомаха и с отвращение отхвърли тази идея. Но какво друго можеше да направи? Да се удави! Точно така. Тя щеше да се удави. Нямаше да е трудно. Просто щеше да нагази в прекрасната синя вода и после щеше да плува колкото може по-навътре, докато се изтощи. Струваше ѝ се леко, нежно, гальовно лесно. Тя съблече роклята си и си сложи банските — семейство Френар щяха да си помислят, че е нещастен случай. Искаше ѝ се да не им дължи пари, а и нямаше нищо ценно, което да им остави. Докосна перлите на врата си... разбира се, перлите, но нали Рупърт ѝ ги бе подарил. О, Рупърт, Рупърт... Тя излезе на терасата и се загледа в морето. Изглеждаше приятелско, подканящо. Бялата яхта пак бе там. Но ако влезеше много навътре, може би собствениците ѝ щяха да я спасят!

Тя дочу слаб звук, тихичко боботене и след това мъркане. Едно котенце се отърка о краката ѝ. Бе малко и изящно, най-гальовното и женствено котенце, шоколадово кафяво с розови лапички и сладко розово носле. Търкаше се о крака ѝ, закачайки я игриво с лапа. Леони се усмихна. Стори ѝ се познато, аристократичната извивка на гърба му и лъскавата малка триъгълна глава. Ами, да... бе точно като египетската котка, „куклата“ от нейното детство. Тя се наведе да го погали... козината му бе толкова мека, най-меката козина, която някога бе докосвала. То я близна по ръката с грапавия си розов език и силно измърка. Леони си спомни за баща си и се разплака, сълзите ѝ капеха върху него, а то ги облизваше и не спираше да мърка. Баща ѝ също я бе изоставил. За втори път в живота ѝ се случваше.

Тя нежно повдигна котенцето. То се отпусна по гръб в ръцете ѝ и очаквателно се втренчи в нея с косите си златисти очи. Това бе нейното котенце. Тя се върна в стаята и замислена си легна обратно в леглото.

[1] Порода млечни крави от остров Джърси — бел.пр. ↑

12.

Витрината на бижутерския магазин на булевард „Мулин“ приличаше на искряща съкровищница със смарагди, диаманти и рубини. При вида ѝ Леони се поколеба да влезе, не знаеше как ще я посрещнат. Продавачът усмихнат се завтече към нея, чудейки се какво може да иска тя, но той бе свикнал на всякакви хора тук. В Монте Карло най-невероятни хора печелеха големи суми пари и първото нещо, което правеха, бе да си купят скъпи бижута, символ на новопридобитото им богатство. От друга страна, помисли си той, щом Леони извади тънкия наниз перли, има и такива, които губят.

— Бихте ли ми казали каква цена има това? — плахо попита тя.

— Разбира се, мадам — той ги претегли на ръка и разгледа цвета им на светлината.

Истински бяха, но не струваха много.

— Много красива огърлица, мадам — усмихна ѝ се продавачът, — но се страхувам, че няма да получите много за тях.

— Колко?

— Ами — не повече от сто франка, мадам.

— Ще ги купите ли от мен?

Той се поколеба. Трудно щеше да се отърве от тях, клиентите не се интересуваха много от подобни неща, но тя бе толкова млада и изглеждаше толкова отчаяна.

— Ще ги взема — каза ѝ накрая, — ако това може да ви бъде от полза.

Леони въздъхна с огромно облекчение.

— О, благодаря ви. Не зная какво щях да правя, ако ми бяхте отказали.

— Направете си една услуга. Не се връщайте при масите за залагания — пак ще загубите — предупреди я той, като ѝ подаваше парите.

— Масите за залагания. Но аз не залагам!

Тя се наведе и извади още нещо от торбата си, оставена на пода. Той с любопитство разгледа статуйката. Египетска и очевидно много

стара. Можеше да се обзаложи, че е истинска. Откъде ли я имаше?

— Имам и още една.

Тя постави втората върху щанда до жената-лъв. Представляваше котка, Баст, свещената котка на Египет, добре му бе известна, но първата си оставаше загадка за него, макар да предполагаше, че и тя е някаква богиня. Той много внимаваше, докато ги държеше.

— Откъде ги намерихте?

— Били са на баща ми. Той е египтянин. Майка ми винаги казваше, че са много стари. Чудя се знаете ли дали имат някаква стойност?

— Страхувам се, че не мога да си представя каква стойност биха могли да имат, но съм готов да се обзаложа, че са истински и със сигурност много стари. Трябва да ги занесете в Париж, в отдела по египтология — те сигурно ще могат да ви помогнат.

— Значи не искате да ги купите? — тя толкова силно се бе надявала двете статуйки да струват много пари и да я спасят.

— Страхувам се, че нямам ни най-малко понятие колко струват. — Той се подвоуми. — Вижте, ако ви предложи сто франка общо за двете, ще рискувам. Щом това може да ви помогне...

Сто франка... още сто франка. Да се съгласи ли? Тя се загледа в пода — те бяха единственото, което имаше, единственото, което наистина ѝ принадлежеше. Котенцето подаде главата си от торбата, беше се събудило, заинтригувано започна да души въздуха и да се отърква о глезена ѝ, усуквайки панделката, която му бе завързала около врата вместо кайшка.

— Не — взе решение тя и се успокои. — Ще ги задържа. Но все пак ви благодаря.

— Няма защо. За мен бе удоволствие, мадам.

Той бе така любезен и усмихнат, като че ли бе купила бижута за короната, изпрати я до вратата и ѝ отвори със замах, докато се сбогуваха. Тя излезе на улицата, повела котенцето на кадифената розова панделка. Той ѝ пожела късмет.

Котенцето проспа целия път до в къщи, сгушило се в прегръдката ѝ като пеленаче, и така си спечели ново име — Беби. После седна на леглото и се втрени в нея, докато тя навличаше бялата

рокля и се оглеждаше критично в огледалото. Просто не бе достатъчно шик за целта. Може би надолу ставаше, ала горе трябваше да промени нещо — но какво? Сети се за шаловите, които Рупърт ѝ бе купил на пазара в Ница — дълги копринени ивици в различни разцветки, които тя със смях увиваше около главата си. Бяха купили около половин дузина в различни оттенъци на златистото — кехлибар, бронз, теракота, лимон и злато... измъкна ги от чекмеджето, метна кехлибарения на раменете си, кръстоса краищата му отпред на гърдите и ги завърза отзад на гърба. Изглеждаше доста добре. Препаса златистия около кръста си, като го остави да виси покрай бедрата ѝ. Толкова силно го стегна, че полата ѝ се набра отгоре — после застана пред огледалото, за да разгледа ефекта. Изглеждаше изненадващо добре! Да вплете ли и един в косата си? Не, може би просто да я прибере на кок. Така щеше да изглежда по-голяма. Наведе глава, среса косата си надолу и я усука, както ѝ бе показала Лулу, после затъкна стръкче жасмин в кока си. Завърза лимоновия шал около врата си и остави краищата му да се ветреят свободно зад гърба ѝ, взе чантичката си с безценните сто франка, грабна Беби под мишница и се запъти към вратата. За миг се поколеба, сетне отвори чантичката, извади пет франка и внимателно ги скри под възглавницата си, други пет пъхна в чорапа, до бедрото си... просто в случай, че... макар че, разбира се, тя щеше да спечели. Тази нощ се чувстваше късметлийка.

Вероне учуден я изгледа, когато каручката затрополи по прашния път с мосю Френар и Леони до него. Къде отиваше — в това облекло? Това момиче по всяка вероятност бе придобило вкус към необичайното. По-добре да види какво се канеше да направи.

От петнадесет минути тя крачеше пред пищно орнаментираната врата на Казиното и Вероне се чудеше дали изобщо ще влезе. Вече бе изпратил съобщение на мосю дука, но сега, изглежда, тя се разколебаваше. Той нетърпеливо приглади колосаната предница на бялата си риза... е, най-сетне. Последва я по стъпалата и за малко да се препъне в дребното коте, което тя водеше на каишка. Можеше да се закълне, че макар и със самоуверено вирната брадичка, Леони се бе разтреперила, докато се приближаваше към вратата.

— Съжалявам, мадам, но дами без придружител не се допускат вътре.

— О, аз... — тя се спря, неистово опитвайки се да измисли някакво извинение — но...

— Дамата е с мен — Вероне я хвана под ръка и я въведе в препълненото фоайе, без да обръща внимание на портиера.

— Благодаря ви, бе толкова мило от ваша страна...

— Няма защо, госпожице. Късмет!

Той любезно се усмихна и изчезна в тълпата, а тя изненадана продължи да се взира след него. Искаше ѝ се да не бе я оставял сама. Скри се зад високата колкото човешки ръст статуя на някакъв древногръцки бог и крадешком заглежда иззад мраморните ѝ краища към огромните полилеи и натруфените огледала, позлатените дивани и дебелите килими, накичените с бижута и облечени в коприна и самур жени и самоуверените мъже, които говореха на висок глас и познаваха всеки. Улавяйки няколко любопитно учудени погледа, тя предизвикателно наклони брадичка. Този път нямаше да им позволи да я уплашат. Взе Беби под мишница и се заразхожда из игралната зала, оглеждайки масите.

Бе доста по-сложно, отколкото си мислеше, имаше много различни игри и, изглежда, всички знаеха как да ги играят. Как да се научи? Рулетката ѝ се видя най-проста, а и печалбите идваха бързо и лесно; или си уцелил числото, или не. Успокои се, докато се приближаваше към масата с рулетката, постави любопитната Беби на коляното си и извади един франк от чантичката си, после постави монетата на деветнадесет червено и зачака да се завърти рулетката. Крупиецо презрително го изтика обратно към нея с лопатката си.

— Минимумът е пет франка, мадам, и ако обичате, купете си жетони.

— Пет франка!

Тя започна да ровичка из чантичката си, извади оттам петдесет франка, внимателно ги преброи и ги обмени за десет правоъгълни жетона. Само десет — никак не изглеждаха много! Тя се втренчи настойчиво в числата върху покритата със сукно маса и най-накрая постави един жетон на деветнадесет червено и зачака другите да направят залозите си и рулетката да се завърти. Топчето падна на петнадесет черно и Леони видя как крупиецо с безразличие загребва и

нейния жетон. Бутна напред и втория си жетон и отново го постави на деветнадесет червено. И този път загуби. Късметът идва на третия път, помисли си тя, разделяйки се с още пет франка. Но и този път не я споходи късметът и тя ужасена погледна надолу към Беби... за пет минути загуби петнадесет франка... какво да прави сега? Все още имаше тридесет и пет франка в жетони и още четиридесет в чантичката си. Тя изчака, без да залага, наблюдаваше какво правят другите. Мъжът отляво, изглежда, имаше много пари, пред него стоеше цял куп жетони — цяла камара! Тя го видя да слага пълна шепа от тях на черно и докато безучастно отпиваше от питието си, топчето се успокои и крупното избути към него огромна купчина жетони. Този мъж не можеше да загуби. Залагаше на непонятните за нея квадрати и зони по краищата на масата — а не само на числата и цветовете в средата. Тя последва примера му. Избути напред два жетона и ги постави при неговите. Спечелиха. Тя му се усмихна с благодарност, но той не я забеляза. Този път Леони постави три жетона, усещайки как вълнението ѝ нараства, докато наблюдава въртящата се рулетка. Спечели. О, знаеше си, че ще спечели! Развеселена и погълната от играта, тя се навеждаше над масата и вече по-небрежно поставяше жетоните си ту тук, ту там, понякога губеше, но по-често печелеше. Заложил двадесет франка при неговото число и се отпуснал на стола, доволна от себе си. Това бе най-големият ѝ залог досега, но тя бе уверена, че ще спечели. Ала, уви! Погледна мъжа, който отмести настрана всичките си жетони и каза на крупното:

— Запази ми ги, Луи, излизам за малко да вечерям.

— Разбира се, господине.

Крупното прибра жетоните и златните монети в една кутийка.

Той си отиде... какво щеше да прави сега? Тя преброи жетоните си... деветдесет франка. А имаше и още четиридесет в чантичката си. Но ѝ трябваша повече, много повече. Нали точно на това му се викаше голям удар? Като Рупърт в Баден-Баден? О, Господи, как ѝ се щеше да не мисли за Рупърт. Еуфорията ѝ я напусна и тя отчаяно бутна напред последния си жетон.

Дьо Кормон пиеше уиски и я наблюдаваше как се навежда над масата. Косата ѝ се бе разрошила въпреки фуркетите и падаше на големи вълни по елегантния ѝ гръб. Искаше му се да я докосне, да вдиша аромата ѝ... сигурно ухаеше на свеж въздух и слънце, а и

кожата ѝ... не, тя вероятно бе по-мургава, по-екзотична и гладка, много гладка. Той даде знак на Анри, собственика на Казиното, който се навърташе наоколо, готов веднага да угоди на специалния гост в салона, пълен с богати и избрани личности.

— Маса за двама, Анри, и голяма бутилка „Родере Кристал“ — и поглеждайки Леони, добави: — След около половин час, струва ми се.

Тя бе уморена и гладна, освен това непрекъснато губеше. Сигурно стоеше тук от часове. Изпъна гърба си и се огледа наоколо. Къде, за бога, къде беше мъжът, който изчезна за вечеря и отнесе късмета ѝ със себе си? Защо не се връщаше? Загледа се в зеленото сукно на масите — оставаха ѝ още само десет франка, дори четиридесетте франка, които пазеше в чантичката си, бяха свършили. Отново я прерови, за да провери дали случайно не е останало още нещо, но напразно. После пак се огледа. На светлината на полилеите блестяха златни монети, пръснати небрежно по зелената покривка на масата от мъжете, които явно никак не ги бе грижа за резултата — смееха се, когато губеха, смееха се и щом печелеха. Всичко изглеждаше толкова небрежно — като че ли никой друг освен нея не играеше за такъв голям залог. Всичко или нищо, само това ѝ оставаше. Тя погледна двата жетона, които ѝ бяха останали — десет франка. Парите нямаха стойност, ако не се превръщаха в други неща — храна, наем, обувки — съвсем скромни неща... тя решително постави жетоните на деветнадесет червено и затвори очи, щом рулетката се завъртя.

Дьо Кормон се приближи и през рамото ѝ видя, че топчето попадна точно на деветнадесет червено. Усмивнат отпи от уискито си. Разполагаше с още време.

Леони отвори очи и остана смаяна — късметът се бе обърнал в нейна полза! Тя смело постави жетоните си пак на деветнадесет червено и затаи дъх, без да смее да погледне. Отново спечели. Отново я обзе въодушевление; ами точно така трябваше да се играе тази игра, не им вървеше на предпазливите и страхливите. Тя събра печалбата си на куп, раздели го на две и постави половината на червено, без да забелязва жената, която се бе разположила в празното кресло до нея, смееше се на висок глас и през рамо подхвърляше забележки на придружителя си, избутвайки напред шепа жетони. Шалът ѝ с ресни по края помете масата.

— Съжалявам — каза тя и се усмихна на крупнето.

— Няма нищо, графиньо — любезно ѝ отвърна той.

Числото на графинята спечели и Леони я видя да залага повторно. И този път спечели. Леони избута напред десет франка и го сложи при следващия залог на графинята. Загубиха. Глупачка, трябваше да се довери на собственото си решение. Тя си избра число и заложи десет франка на него. Загуби. Какво щеше да прави? Оставаха ѝ десет франка — по-добре беше да си тръгва. Тя потрепери нервно над масата, после си пое дълбоко въздух и постави последните си два жетона на деветнадесет червено — щастливото ѝ число... късметът спохожда само смелите, припомни си тя. В последния момент графинята се наведе над нея, за да постави залога си, а Леони се облегна назад със затворени очи, изчаквайки да спре дрънченето на топчето. Деветнадесет червено! Слава богу, тя спечели. За миг замлъкна... трябваше веднага да си тръгне, преди да е загубила още нещо. Протегна се напред да прибере печалбата си, но крупнето я погледна изненадано.

— Но вие заложихте на седемнадесет червено, мадам, спечели деветнадесет. Леони го погледна немишлено, щом той посочи залога ѝ... беше на седемнадесет червено! Графинята се наведе напред, а шалът ѝ помете жетоните и ги пръсна по масата. Прекалено късно Леони осъзна какво се бе случило и ужасена се втрени в жената, която пиеше шампанско и безгрижно се смееше с приятелите си. Ужасът полази гърба ѝ като гореща вълна... бе загубила всичко! Не, не всичко. Попипа бедрото си и измъкна петте франка, които бе затъкнала в чорапа си. Да, още си бяха там. Тя се подвоуми, познала дилемата на хазарта. Да опита ли? Не беше ли това последният ѝ шанс?

— Лош късмет, госпожице — гласът ѝ бе смътно познат.

Обърна се и погледна право в очите Жил дьо Кормон. Те бяха сини, по-наситени, по-дълбоки и по-сериозни от тези на Рупърт, непроницаеми и прикрити, макар да ѝ се усмихваше.

— Спомняте ли си — попита той, — че се срещнахме в кафене „Париж“ преди няколко седмици?

Тогава тя чакаше Рупърт... да, разбира се, че си спомняше. После отидоха в Ница... бе такъв прекрасен ден. О, Господи, какво щеше да прави, какво щеше да прави сега?

— Разбира се, че си спомням, мосю дьо Кормон.

С известно усилие тя се съвзе.

Очите ѝ бяха почти златисти, златисто кехлибарени, а зениците им тъмни и разширени от напрежение. Той ѝ се усмихна и я хвана за ръка.

— Видях какво стана — заговори ѝ с разбиране, — особено като се има предвид, че избрахте печелившото число, но, боя се, правилата са си правила, а парите ви не бяха на деветнадесет червено.

Тя плахо му се усмихна, докато той я настаняваше в креслото.

— Ще споделите ли бутилка шампанско с мен — предложи ѝ той, — за да смекчим удара? Никога не е приятно да губиш пари.

Имаше чувството, че е загубила собствената си воля, усещаше се безсилна, носеше се с него под ръка из претъпканото Казино, а Беби я следваше по петите, хората се отдръпваха настрана, за да им направят път, и ги гледаха.

— Мосю лъо дук, масата ви очаква, господине — махна господарски с ръка Анри и лакеите се завтекоха към масата в нишата, заоправяха за пореден път безупречната покривка и отново лъснаха кристалните чаши, докато Анри умело ги настани в креслата и зачака поръчката на Мосю.

— Шампанското е готово, господине.

Залата предразполагаше към интимност и отпускане, тук не се усещаше напрежението край игралните маси и Леони въздъхна с облекчение, докосвайки нежните листчета на почти прозрачните зеленикави орхидеи. Изненада се, че бяха толкова студени на пипане. Та нали са тропически цветя, не се ли нуждаят от топлина и усамотение? А може би ръцете ѝ бяха студени. Малък оркестър свиреше зад паравана на палмите с огромни листа, многото цветя създаваха усещане за интимност, забулвайки прошепнатите думи и звъntenето на чашите.

— Извинете — каза тя, — задето през цялото време ви наричах „Мосю“.

Тя бе наистина изненадана от факта, че седеше на една маса с дук... не трябваше ли да изпитва по-голямо страхопочитание? Но той бе така непринуден, толкова естествен — в края на краищата може би дуковете бяха малко по-различни от него.

— Не знаех, че сте „Мосю дук“.

Той се засмя:

— Не е важно. Можете да ме наричате, както пожелаете.

Тя вярваше, че наистина е така. За него нямаше значение дали се обръщат с титлата му или не — той просто предполагаше, че всеки го познава, че всички врати ще бъдат отворени за него, а виното ще се лее. Колко прекрасно бе да си такъв — абсолютно уверен в себе си.

— Значи — макар и като за начало, няхахте късмет тази вечер, мадмоазел Леони.

— Не — тя гордо вирна брадичка, — но може би някой друг път ще спечеля.

— Надявам се. Междувременно, ако няма да играете повече тази вечер, бихте ли вечеряли с мен.

Кафене „Париж“ срещу Казиното бе препълнено и Морис, метр д'отелът, с неудобство вече връщаше посетителите — сърцето му се късаше от това, но вече бе сместил пет допълнителни маси. Щеше да си отдъхне, когато Мосю дук пристигнеше, не беше лесно да убеждаваш раздразнените знатни посетители, че свободната маса вече е резервирана, а Мосю закъсняваше с повече от час. Но, разбира се, не би си и помислил да настани някого другиго на нея.

Като Червено море, помисли си Леони, учудена, че тълпата в Казиното се отдръпва, за да им направи път, по знак на съпровождащия ги собственик на Казиното. Портиерът, който само преди няколко часа не искаше да я пусне вътре, им отвори вратите и любезно им пожела приятна вечер.

Ръката на Мосю дук ѝ създаваше чувство за сигурност, тя го погледна, докато пресичаха калдъръмения площад към кафене „Париж“. Суровият му профил изразяваше строгост, а орловият нос — надменност, тъмната му коса бе къдрава на врата. Присъствието му създаваше усещане за сигурност, той бе напълно уверен в себе си. Нищо лошо не можеше да ѝ се случи, когато бе с мъж като него.

Погледите им се срещнаха.

— Изглеждаш тъжна, Леони.

— Не... е, може би.

Тя изпита внезапна нужда да му се довери, да му разкаже всичко — своите тайни.

— Ето, че пристигнахме.

Те веднага бяха съпроводени през препълнения салон до масата под ледения поглед на чакащите на бара да се освободят места.

Разтвориха огромните салфетки от розов лен на коленете си и докато главният сервитьор с претенциозен жест им показваше менюто, друг сервитьор се появи с бутилка шампанско.

— И за двама ни по дузина белонски стриди и специалитета ви от съомга — каза Жил, без да поглежда менюто. — Донесете и чиния сурова съомга за котката.

Леони го погледна изненадано.

— Сигурен съм, че ще ти хареса — каза той. — Имам чувството, че точно от това имаш нужда.

Тя се отпусна, облегна се на стола. Бе много приятно да се грижат за теб, някой друг да взема решения... чувстваше се толкова уморена.

— Изглеждаш притеснена, Леони, ще ми разкажеш ли какво се е случило?

Гласът му бе нисък и изпълнен с разбиране и тя омагьосана се вгледа в тъмносините му очи. Шампанското потече по вените ѝ и закипя в главата ѝ.

— Просто всичко тръгна на зле напоследък... всичко.

Тя почти бе готова да се разплаче, той се наведе напред и хвана ръката ѝ.

— Знаеш ли, винаги е по-добре да говориш за тези неща, но се обзалагам, че ти няма с кого да си говориш.

Така беше, тя наистина нямаше с кого да си говори... абсолютно никого, освен Беби. Леони погледна котенцето, свило се под стола ѝ, то лакомо поглъщаше съомгата от една сребърна чиния, изцяло заето със собственото си удоволствие. Поне Беби беше щастлива.

Тя започна да говори, шепнейки, така че той трябваше да се наведе по-близо, за да я чува, думите ѝ бяха объркани, а изреченията нестройни.

— Започни от самото начало, Леони — внимателно я подкани той.

Отне ѝ по-малко време да му разкаже всичко, отколкото си мислеше — остана изненадана как многото надежди, мечти, страхове и болка могат да бъдат сведени до думи, побиращи се в около тридесет

минути. Стридите стояха недокоснати и Жил направи знак на келнера да ги премести.

Облекчението бе огромно; чувстваше се пречистена, освободена от всичките си тайни. Рупърт си бе отишъл и тя трябваше да се изправи срещу това. Нямахте вече никаква надежда, сега го знаеше. Но нямаше и защо да умира. Щеше да започне отначало, да си намери работа. Той ѝ беше помогнал само като я изслуша. Тя му се усмихна благодарно.

— Благодаря ви — каза му и импулсивно хвана ръката му, — всичко може да изглежда глупаво... смешна история, която се случва по стотици пъти на ден.

— Но сега — каза той и целуна ръката ѝ, — когато вече всичко е минало... ще се влюбиш ли отново?

— Никога!

Гласът ѝ бе категоричен.

Той се усмихна, а сервитьорът постави нови чинии стриди пред тях.

— Ами тогава може би по-добре да започнем вечерята.

Леони лежеше на голямото легло, Беби се беше свила на възглавницата ѝ и тихичко мъркаше насън. Час преди разсъмване небето още бе забулено от сива мъгла, въздухът — хладен, а изстиналото през нощта море очакваше слънцето. Тя се загледа през прозореца, потънала в мислите си. Изненада се, когато той я качи на кабриолет. Бяха се разхождали заедно по брега, гледайки звездите и приказвайки си за детството ѝ, за историите, които беше чувала за неуловимия си баща, и за Нормандия, а после той изведнъж спря кабриолет, качи я в него и ѝ подаде Беби.

— А вие няма ли да дойдете с мен? — глупаво го попита тя, докато той предварително плащаше на шофьора, нареждайки му да я откара у дома.

— Страхувам се, че не.

Той ѝ махна за довиждане, а тя се обърна назад и го наблюдаваше как се отдалечава през все още многолюдния площад. Остана разочарована. Не искаше ли да я види отново? Изненада се от себе си, че си задава подобен въпрос — нали беше влюбена в Рупърт.

Мосю не я беше целунал, нито прегърнал... дори не се опита да я докосне, бе просто мил и изпълнен с разбиране.

Тя все още неспокойно се въртеше в леглото, когато първите лъчи на слънцето се показаха и небето бързо започна да се променя от сиво към съвършено синьо. Искаше ли ѝ се да я бе целунал? Затова ли остана разочарована? Не, разбира се, че не. Тя ядосана отпъди тази мисъл; но я бе изслушал, бе проявил такова разбиране. Можеше изобщо никога повече да не го види. Точно когато птичките се разбудиха, тя потъна в дълбок сън и за пръв път не сънува Рупърт.

13.

Беше се събудила късно и през целия ден изпитваше раздразнение. Мадам Френар, мила както винаги, ѝ бе донесла кафе и пресен хляб, но на нея не ѝ се ядеше. Намери монетата от пет франка под възглавницата си и заедно с онази от чорапа я даде на мадам Френар, това можеше да стигне, за да покрие малка част от наема.

— Ще си намеря работа — увери я Леони. — Скоро ще мога да ви платя и останалото.

Беби я следваше по петите, докато тя се разхождаше по варовиковите пътечки към нос Сен Хоспис, обикалящи полуострова, и си мислеше за „Мосю“ дьо Кормон.

— Жил — на глас произнесе тя, а Беби се спря изненадана — Жил.

Струваше ѝ се някак си неестествено — прекалено фамилиарно за такава важна личност. „Мосю“ звучеше по-добре. Спусна се по склона, седна на ръба на малкото заливче сред скалите и заклати крака във водата, докато наблюдаваше как Беби предпазливо прави напразни опити да улови с лапа множеството дребни морски създания, спотайващи се под зеления мъх. Често бяха идвали тук с Рупърт. Спомняше си го проснат по корем, съсредоточено да разглежда водата, очарован от изобилието на животинки в нея. Те се любеха там, скрити зад тревите на брега под синьото небе, където никой не можеше да ги види. Тялото ѝ си припомни усещанията — как лежаха голи на слънцето, напечени, изпотени, как нежно се любеха, като че ли сами бяха част от земята. Тя бързо се изправи, нямаше да мисли за това.

— Хайде, Беби — извика на котенцето. — Време ти е за вечеря, макар че тази вечер няма да ядеш прясна съомга.

Помагаше на мадам Френар в кухнята да приготвят голяма тенджерата татен от тиквички, патладжани и домати, всички откъснати от градината на склона под къщата. Подправиха го с чесън и стръкчета дива мащерка, добавиха и прясно приготвен зехтин от старата преса на

двора. Сложиха го да се пече и Леони, доволна от себе си, усети апетитния му мирис, докато седеше на терасата. Поне бе свършила нещо полезно, а и мосю Френар ѝ обеща следващата седмица да я заведе до Ница да си потърси работа.

Седяха на чаша пастис^[1] с Френар на терасата, за да не изпуснат последните вечерни лъчи на слънцето, когато се появи колата. Леони бързо прочете бележката. Бе съвсем формална, нищо прекалено лично. Със сигурност не беше любовна бележка. Просто Мосю дукът я очакваше за вечеря в осем и половина и колата щеше да я откара до хотел „Метропол“.

Тя се втурна да се приготви, чудейки се какво да облече, нервно преравяйки оскъдния си гардероб, докато накрая се спря на бяла блуза, украсена на раменете с английска бродерия. Бе семпла, но поне откриваше шията и рамене ѝ. Бялата пола нямаше да бъде достатъчно елегантна, трябваше ѝ нещо в наситено розово — препаса кехлибарения шал около кръста, той бе приятен, с необичайни цветове, които си подхождаха. После завърза около врата си кадифената розова панделка на Беби. Панделката чудесно си отиваше с полата и правеше шията ѝ да изглежда по-дълга и елегантна. Трябваше да прибере и косата си на кок, този път по-стегнат. Тя засука русите си къдри нагоре и ги закрепил с дълги фуркети, колкото можеше по-здраво.

Е, това беше. Надзърна в огледалото, за да види резултата. Надяваше се да му хареса. Беби очаквателно я наблюдаваше от поста си върху перваза на прозореца.

— Разбира се, че ще дойдеш и ти — щастливо ѝ извика Леони.
— Не се тревожи, Беби.

Малко по-късно, когато седеше в колата, клатушкаща се по пътя към Монте Карло, Леони започна да се пита дали изобщо трябваше да тръгва. Дали трябваше да приема толкова бързо? Той можеше да я попита предишната вечер. Изведнъж се намръщи, ядосвайки се на себе си, че така лесно се е съгласила... и на него, задето е допуснал, че тя ще приеме.

Един лакей я чакаше на стълбите на хотел „Метропол“.

— Мосю дукът ви очаква, госпожице — любезно ѝ съобщи той.
— Моля, насам.

Терасата, покрита с тента, гледаше към моравата долу и палмите с поклащащи се листа, а в далечината нощните светлини по брега на

залива сияеха като огърлица в тъмносиня кадифена кутия на витрината на бижутерски магазин. Жил се изправи, щом тя се приближи. Не бе забелязала, че е толкова висок. Той силно стисна ръката ѝ.

— Леони, толкова се радвам, че успя да дойдеш.

— Но аз не съм сигурна, че трябваше да идвам — отвърна тя и остави Беби на стола до себе си.

— Но защо?

Той ѝ се усмихна мързеливо, сякаш се шегуваше.

— Ами не е ли по-редно предварително да поканите една дама, ако искате да вечеряте с нея?

— Аз съм делови човек, Леони... времето не винаги ми принадлежи — сви рамене той. — Тази вечер бях свободен. А и на теб ти се искаше да дойдеш, нали?

Докато говореше, се бе навел над нея и тя се загледа в тъмносините му очи, осъзнавайки близостта му, удивлявайки се на неговите широки рамене и силни ръце.

— Да — призна си Леони.

— Ами тогава — отмести се той и седна срещу нея. — Какво ще кажеш, да започнем ли отново с шампанско?

Този път вечерята бе по-спокойна, тя се отпусна, той се постара да я забавлява, разказваше ѝ случки от пътванията си в Ню Йорк и Чикаго, за странните навици на американците. И този път поръча и за двама им, увещаваше я да опита черния хайвер.

— Може би някой ден ще ми хареса — оправда се тя.

Но пилето ѝ се стори великолепно — пълнено с ориз, раци и трюфели. Тя се хранеше с такова удоволствие, че той с усмивка поръча допълнително.

— О, не, моля ви, недейте.

Леони бе смутена. Спомни си колко вкусно миришеше татенът на мадам Френар и се засмя, а после му разказа как се бе опитала сама да сготви.

— Разбира се, не може да се сравнява с това — добави накрая.

— Хубавата храна е като красотата — отвърна той. — Трябва просто да комбинираш необходимите съставки по подходящ начин. Може би ще ми сготвиш някой ден?

— Не съм сигурна, че ще ви хареса — възпротиви се тя. — Вие сте свикнал на много по-добра кухня.

— Знаеш ли, че в Париж всеки ден обядвам в хотел „Риц“ и си поръчвам винаги едно и също нещо — омлет?

Леони го погледна поразена.

— Но защо, след като можете да имате всичко, каквото поискате?

— Може би точно затова.

— Мисля, че разбирам — отвърна тя, макар и не много убедена в думите си.

Той си наля вино, без да откъсва поглед от нея. Тя приличаше на красив златист звяр в тази блуза, разголваща златистите ѝ рамене, толкова изящни и същевременно закръглени... и буйната руса грива. Загледа се в извивката на устните ѝ, плътни и издължени, разкриващи здрави бели зъби, щом се усмихнеше, и върха на розовото ѝ езиче, когато ги облизваше както сега. Той си я представи отрупана с диаманти — обеци, спускащи се към хубавия ѝ врат, пръстени, украсяващи ръцете ѝ... и кожено палто, приласкаващо гладката ѝ кожа. Искаше му се да изтича и веднага да ѝ ги достави, а после да я съзерцава гола, но отрупана с бижута, загърната само с една пищна златиста кожа.

— Кажи ми, Леони — започна той, като хвана ръката ѝ, — какво искаш най-много на света? Кое ще ти достави най-голяма радост?

Отговорът веднага изникна в съзнанието ѝ. Да си върна Рупърт! Но това бе невъзможно. Знаеше го със сигурност, сега бе уверена в това.

— Бих искала да имам дом — отвърна тя. — Никога не съм имала истински дом, място, което наистина да е мое. Струва ми се, че домът трябва да е място, което да те посреща, твоё убежище. Като старата Вила на носа. Някак си — добави замислено тя, — чувствам, че там принадлежа. Това означава да имаш дом.

Жил остана изненадан. Мислеше си, че ще отговори бижута, пари или яhti, та не искаха ли повечето жени точно това? А единственото, което искаше тя, бе дом!

Леони пак бе сама по пътя към къщи. Махна му за довиждане, след като той просто ѝ целуна ръка и отново не спомена нищо за следваща среща. Но щом денят преваля, към шест шест и половина тя се улови отново да чака, ослушвайки се за шума от колата по пътя над

Вилата. В седем най-сетне го долови, получи същата бележка, но този път я прочете с усмивка. На леглото я чакаше бяла пола, колосана и изгладена... как ми се иска да имам нещо копринено, мислеше си тя, докато трескаво се бореше с копчетата на полата, а не да нося само чист памук. Представи си се в изумителна червена коприна, плътно прилепнала по тялото и разкриваща прелестите му, но се изчерви, щом осъзна, че ѝ се иска да изглежда по-екстравагантно — по-съблазнително. Как можа да ѝ хрумне? Рупърт би я намразил в червена коприна. Единствената ѝ друга блуза бе черна, с висока яка, която ѝ придаваше съдържан вид. Беше ѝ топло и неудобно в нея, когато седна в трапезарията на хотел „Ермитаж“. Щом мина през фойето, я пронизаха погледите на елегантните дами, облечени в коприна, а сега от съседните маси в нея се бяха втренчили отрупани с бижута матрони. В сравнение с тях се чувстваше смотана и обикновена. Искеше ѝ се да не беше идвала. Той закъсняваше, а тя седеше сама на масата пред чаша вода. Отказа шампанското, не ѝ се пиеше без него. Беби се беше свила отегчена и полузаспала под масата.

Управителят на хотела се приближи до нея.

— Страхувам се, че Мосю дук се забави, мадам — почтително ѝ съобщи той. — Помоли да започвате без него и да ви предам, че ще бъде тук възможно най-скоро. Вече е поръчал за вас, мадам.

— Но...

— Да? Мадам?

— Ами, нищо...

Нямаше желание да седи там и да се храни сама, а всички да я гледат втренчено, но щом той смяташе, че тя трябва... изглежда, нямаше избор. Почувства се толкова глупаво.

Келнерът ѝ поднесе желирано месо с яйца в пръстено гювече върху сребърна чиния. Желето примамливо трепкаше. Той ѝ отрязва едно парче и го постави пред нея. Леони го погледна отчаяно.

— Не ви ли харесва гювечето, мадам?

— О, не, не... напротив, благодаря ви.

Тя веднага хвана вилицата си и го опита. Вкусно беше, но бе прекалено нервна, за да яде.

Келнерът прибра чинията ѝ. Появи се втори с огромна количка, върху която бяха наредени различни главозамайващи с вида си ордьоври.

— Ще си избере ли мадам? — предложи ѝ той.

— Струва ми се не, благодаря ви.

Ордьоврите я ужасяваха; бяха прекалено изискани, никога не знаеше дали да ги яде с пръсти или трябва да използва нож и вилица... освен това имаше толкова много видове ножове и вилици. Всичко изглеждаше така просто, когато той бе там, тя изобщо не се чувстваше по този начин, дори не мислеше за това. О, къде се губеше той?

— Позволете ми да избира вместо вас.

Отрупаха чинията ѝ с дребни рибки, аспержи, парченца месо, завити на руло и зрънца грозде, пълнени с меко сирене, пюре от млени патладжани и сърцевина на артишок... но тя не сложи хапка в уста. Не знаеше какво да прави с всичко това.

След десетина минути отместиха чинията ѝ и келнерът предложи да ѝ налее вино.

— Много добра реколта, мадам — каза той и пъргаво ѝ показва етикета на бутилката. — Мосю дук разбира от вина.

Леони усети, че се задушава, докато той отваряше бутилката и пълнеше чашата ѝ. Тя остана безучастна, не искаше никакво вино. Искаше само да се прибере в къщи. Усещаше погледите и коментарите на хората от съседните маси, където всеки вечеряше в компанията на още четирима-петима. Никой не беше сам, единствено тя и очевидно не принадлежеше на това място... сигурно се чудеха коя е и какво прави тук.

— Няма ли да опитате виното, мадам? — нетърпеливо я подкани келнерът.

Леони покорно отпи една глътка.

— Много е добро.

Той доля чашата ѝ и постави бутилката върху безупречно бяла салфетка на една странична масичка.

Искаше ѝ се да избяга, да се скрие в дамската тоалетна, но не знаеше къде се намира, а бе прекалено изнервена, за да попита; пък и това означаваше да мине покрай всички тези маси, пълни с хора, приковали погледи към нея... ако излезе, трябваше да избяга — не можеше да се върне. Просто стани и тръгни към вратата, каза си тя, това е всичко.

Метр д'отелът се появи с двама помощници и като повелител на пламъка разбуди духа на алкохола. Останалите келнери пристигнаха с

блюда пресни зеленчуци, половин дузина вида, под сребърни похлупаци и преди да ѝ ги поднесат, я помолиха за позволение, от което тя остана още по-смутена. През това време метр д'отелът бе зает с невероятна скорост да задушаваш в масло парченцата месо в един меден тиган, посипвайки ги със сметана и зрънца зелен пипер, пръснати сред нагорещеното бренди, което той запали с театрален жест и после, щом пламъците затихнаха, го пресипа в нагрятата чиния.

— Мадам — постави той блюдото на масата пред нея, — бон апетит, мадам.

Леони седеше със сведен надолу поглед, опитвайки се да не поглежда храната. Беше ѝ прилошало. Искаше ѝ се да е някъде другаде, само не тук.

— Леони?

Беше той. Тя с облекчение стисна ръката му.

— Не ти ли харесва вечерята?

Той погледна бутилката на страничната масичка.

— Ммм, „Леовил“... хубаво вино, нали?

Седна на стола си, без да каже поне една извинителна дума за закъснението си, и тя поразена го погледна.

— Но аз ви чаках... Помислих си, че няма да дойдете...

— Обясних ти, че моето време не ми принадлежи, Леони. Но все пак съм тук.

Усмихна ѝ се и я хвана за ръката.

— Колко си студена — каза ѝ загрижено. — Трябва да изядеш вечерята си.

— А вие?

Той повика келнера.

— Донесете ми малко грозде, пълнено със сирене и минерална вода „Евиан“.

— Разбира се, господине.

Келнерът се завтече да изпълни поръчката.

— Но няма ли да вечеряте? — тя посочи към чинията с месо в екзотичен сос, чиито зеленчуци лъщяха като бижута под блясъка на маслото.

— Това бе за теб — отвърна той. — Искях да се наслаждаваш на вечерята, дори мен да ме няма. Аз не съм гладен.

Тя се втренчи в чинията си като виновно малко дете, което не си е изяло месото.

— Продължавай — усмихна ѝ се той. — Сигурен съм, че е вкусно, това е един от най-добрите ресторанти по крайбрежието.

Тя предпазливо опита месото. Вкусно беше, сосът бе по-лек, отколкото очакваше. Хората от съседните маси ги гледаха, но сега това нямаше значение. Отново всичко бе наред. Сега той беше там.

Всяка сутрин тя проверяваше пощенската кутия на пътя, все още хранейки надежда, че може да получи писмо от Рупърт. Нямаше писмо и от Каро. Сигурно ме презира, измъчваше се Леони, докато седеше върху голямата бяла скала горе на пътя към Вилата и чакаше пощальона. Сигурно ме мрази, че избягах така, без дори да ѝ кажа. Тя ми беше приятелка... спаси ме преди, когато бях отчаяна. Ако само можеше да поговори с Рупърт за мен, да разбере какво се е случило. Ала Леони се страхуваше, че тя вече знае какво се е случило. В гънките на подсъзнанието ѝ се бе оформил образът на Пуши, представяше си я като засмяно, русо, розовобузо момиче, което обича ездата и забавленията и живее в замък... красива приказна принцеса, чакаща своя принц, за да се омъжи за него. Бе приела, че Рупърт няма да се върне при нея, но не и болката от това, че той изчезна, без дори да ѝ каже. Можеше да ѝ пише, да ѝ обясни — разбира се, че можеше... защо да не може? Нямаше да го обвинява, че се връща при Пуши. На първо място стоеше семейството му. Така беше със семействата, предположи тя.

Тя се улови, че прекарва всеки следобед в състояние на очакване, питайки се дали колата ще дойде. И всяка вечер щом пристигнеше, забравяше за Рупърт, развълнувана от мистериозността на Мосю дук и техните срещи, всеки път на различно място — кафенето на рибарите на нос Д'Ай, някой известен ресторант в Ница или трапезариите на най-големите хотели. Това ѝ харесваше. За малко забравяше за Рупърт, погълната от магията да бъде момичето, хванато под ръка с Жил дьо Кормон, онази, за която снобски настроените метр д'отели отваряха вратите и бутилките с вино, която келнерите ухажваха и на която лакеите поднасяха свежи цветя, а хората се отдръпваха, за да ѝ сторят път. Всичко това бе вълнуващо и той бе вълнуващ. Никога не беше

един и същ човек. Всяка вечер изглеждаше различен. Понякога изпълнен със съчувствие и разбиране, друг път — дистанциран и потънал в мислите си, а понякога — мълчалив и съзерцателен, както тогава на партито. Тя бе силно привлечена от него.

Мислеше си за това, докато лежеше на топлия пясък в едно ранно утро. Беше се прибрала толкова късно, че въобще не си легна, а застана на прозореца и зачака зората. После се спусна надолу към плажа, хвърли дрехите си и нагази гола в морето, затаявайки дъх от допира със студената сутрешна вода. Винаги ѝ бе харесвало да плува без дрехи, а Рупърт ѝ се смееше за това. Тя разцепи водата със силен кроул, движейки се бързо и грациозно по протежение на залива, усещайки вълнението на водата под себе си, която повдигаше гърдите ѝ, галеше я между краката... да, Жил дьо Кормон наистина я привличаше. Ами тогава, питаше се тя, ако сега можеше да избираш между Рупърт и „Мосю“, кого щеше да избереш? Чии ръце би искала да те гаят? Чие тяло би искала да лежи до твоето? Тя се гмурна в синьо-зелената вода. Знаеше отговора.

Тази вечер се приготви по-отрано, седна на терасата и се загледа в морето, небето и хубавата бяла яхта, закотвена в залива. Колата обикновено пристигаше към седем. Към седем и половина тя се прибра вътре, върза косата си и отново зае мястото си на терасата. Към осем часа вече започна да се тревожи. В девет и половина още седеше на терасата със заспалата на коляното ѝ Беби и чаша студен пастис в ръка. В десет и половина разбра, че за пръв път от десет дни насам колата нямаше да дойде за нея. Тя остана да съзерцава блещукащите светлинки на яхтата в тъмния залив, чудейки се дали това е неговата „Бел Ами“. Измисляше си извинения за него. Сигурно е бил зает... винаги казваше, че неговото време не му принадлежи.

— Ще го чакам да дойде утре вечер, Беби.

Тя взе котенцето, влезе в стаята си и бавно се съблече, внимателно окачи роклята в гардероба, да е готова за утре.

Дълго време не можа да заспи, но не за Рупърт си мислеше.

Вероне бе изморен от пътуването с влак напред-назад между Париж и Ница и после шофирането по крайбрежието на Монте Карло. Дьо Кормон бе необходим и в Париж и той го знаеше... нищо не беше постигнал с това продължително отсъствие. Трябваше да се появи. Бе направил сериозни инвестиции в железопътната връзка с Русия, а техните хора щяха да пристигнат в града същата седмица. Имаше и нещо още по-важно, като се има предвид, че дьо Кормон бе напълно ангажиран в автомобилното производство, идната седмица щяха да се състоят решаващите срещи с автомобилни босове от Чикаго. Вероне бе решил, че за пръв път неговият работодател бе заинтересуван отново от правенето на коли. А сега това момиче разваляше всичко. Наистина ли дьо Кормон смяташе да бият целия път до Монте Карло само за да виси там и да я чака... не й ли се беше наситил вече?

Щом се качи на борда на яхтата, той се запъти направо към големия салон. Дьо Кормон го чакаше.

— Нека се залавяме веднага за работа — нетърпеливо му каза той. — Имам среща в три.

Той прегледа документите, вземайки светкавично решение да повдигне въпроси, скрити зад усложнената терминология на договорите. Вероне го боготвореше... каквото и да е, не си е загубил ума по нея, помисли си той.

— Ще се върна в Париж за един ден в края на тази седмица, за да се срещна с руснаците — каза му дьо Кормон. — Но струва ми се, може би американците ще клекнат... ще им организираме някакви развлечения, ще им хареса атмосферата на Казиното.

Знае, че това ще му свърши работа, с възхищение си помисли Вероне. Той знае винаги какво точно да предложи на хората, как да им се услади стръвта.

Дьо Кормон излезе от канцеларията на Гримо и Ганяк, нотариуси в Ница, и доволен от себе си, закрачи надолу по тясната чакълеста уличка. Нещата се нареждаха точно както ги беше планирал, а това винаги му носеше удовлетворение. Зави, излезе на централния булевард и се спря пред витрината на един бижутерски магазин. На нея бяха изложени колиета, гривни и игли, украсени с рубини табакери и златни чантички, инкрустирани с диаманти... имаше всичко, с което да

изкушиш една жена. Той се зачуди какво точно би могло да изкуши тази. Отвори вратата и влезе вътре, представяйки си как тя щеше да се изненада, щом ѝ поднесе бижутата, как щеше да изглежда, когато си ги сложи, радостните ѝ възгласи и женската алчност при вида на хубавичките, блестящи дрънкулки — и може би тихите ѝ стонове, когато позволи да бъде съблазнена от него. Очакването е невероятно удоволствие, помисли си той и лениво се надвеси над стъкления щанд, докато продавачът му показваше рафт след рафт изложените бижута.

Изминаха шест дни оттогава и всяка вечер Леони се приготвяше и чакаше колата, която не дойде повече, а мадам Френар се тревожеше за нея. Не се тревожеше както когато Рупърт замина и те се страхуваха да не би Леони да си стори нещо лошо... сега я безпокоеше гневът ѝ. Той я изпълваше, преливаше от нея, караше я бясно да кръстосва терасата. Каквото и да правеше, го правеше от гняв.

— Да върви по дяволите — изкрещя Леони към безоблачното небе. — Какво иска от мен този човек!

— Не трябва да говориш така — успокояваше я шокираната мадам Френар. — Той ще се върне, ще видиш.

— Да, разбира се — иронизира я Леони, — той ще се върне, както се върна и Рупърт.

Тя изтича по пътеката, все още изливайки яда си към небето, и се върна след около един час, мрачна и с пресъхнали очи. Беби я гледаше от обичайното си място върху перваза на прозореца.

— А ти... предателка такава — измърмори ѝ Леони. — Хареса го, мъркаше му, скочи на коляното му.

Котката се прозя, протегна се върху перваза, завъртя се по гръб и закачливо погледна Леони отдолу. Леони се усмихна и я почеса по брадичката.

— Ах, каква си — въздъхна тя, — знаеш как да очароваш... трябва и мен да научиш, котенцето ми.

После смирено се запъти към кухнята да се извини на мадам Френар и да ѝ помогне да приготвят вечерята. Поне работеше, за да си изкарва за храна и квартира, славата ѝ на сервитьорка се носеше и местните хора я познаваха... оттам откъдето започнах, цинично си помисли тя.

Не бе чула кога колата е минала по пътя, защото за пръв път не се заслушваше за нея и щом шофьорът се появи на вратата с обичайната бележка, я изненада. Тя обърса ръце в престилката си и невярваща се взря в познатия почерк върху плика. Пак е изпратил да ме вземат, помисли си тя... просто така. И тя щеше да остави всичко, да си сложи най-хубавата рокля и да хукне да задоволява перверзните прищевки на дука. Не и този път... да бъде проклета, ако отиде.

Върна неразпечатан плик с бележката.

— Кажете на Мосю дука — отвърна тя с треперлив глас, — че госпожица Леони отказва поканата му. Много е заета и не може да го види.

— Но, госпожице...

Тя се обърна и го остави на стълбите с отворена уста.

Мадам Френар наблюдаваше неподвижния гръб на Леони, докато тя бъркаше клокочещия доматиен сос на печката, и въздъхна. Ще му провърви ли някога на това момиче?

Колата се върна на другия ден по време на закуска, но този път един млад мъж съпровождаше шофьора.

— Трябва да предам тези документи лично на вас, госпожице — спокойно ѝ съобщи той.

После се поклони и се запъти обратно по пътеката.

— Почакайте — извика тя. — Не се ли нуждаете от отговор?

— Не, госпожице — няма нужда от отговор — отвърна ѝ той и се отдалечи по пътеката.

Отиде на плажа да ги прочете. Почеркът му бе отчетлив и суров, прости букви без завъртулки и директни думи.

Съжалявам, че не можа да вечеряш с мен, Леони, зачете тя, още повече, че бях тук само за една нощ. Надявах се лично да мога да ти предам това, но в такъв случай нека този подарък те ощастливи, макар любовта да не успя.

После с любопитство погледна малкия пакет към писмото, дръпна панделката и припряно разкъса хубавата мраморна хартия.

„Крепостен акт и документи за собствеността, наречена СТАРАТА ВИЛА, с площ от десет хектара, с изглед към залива на...“, погледът ѝ се спусна бързо надолу по страницата... „на името на Леони Бахри.“ Нейното име! Крепостният акт на Вилата — на нейно име... спомни си вечерта, в която я беше попитал какво би искала най-много на света и тя му бе отговорила: „Дом... като старата Вила“. Той ѝ даваше този дом... махна с вълшебната си пръчка и накара мечтите ѝ да се сбъднат. И това от човек, който си поръчваше само омлет, защото нямаше никакви желания, никакви мечти, не копнееше за нищо.

Леони се загледа към Вилата. Тя си стоеше квадратна и солидна, варосана и чиста, заобиколена с маслинови дървета. Знаеше, че Френар се грижат за Вилата — както бащата на мосю Френар преди тях, — а собствениците ѝ живеят в Ница. И сега изведнъж тя се оказваше собственичката.

Седна на пясъка и се зачете в документите, прокарайки пръст по страницата с нейното име. Сега бе жена със своя собственост. Вилата беше нейна. А всички вечери, през които бе седяла в очакване — когато не получи поне една бележка с обяснение? Ти си обречена да чакаш, каза си тя, чакаше Рупърт да се върне, чакаше да дойде колата, чакаш този мъж само да ти подсвирне, добави едно подло малко гласче от гънките на съзнанието ѝ. Тя отново погледна документите — какво се криеше зад тях? Мъжете са едни и същи — в мига, когато ги приемеш, в мига, когато се предадеш, започват да те притежават. Тя бързо се изправи.

— Ще му ги върна, разбира се — решително заяви на Беби. — Ще си намеря работа в някое кафене — дори в музикална зала, ако се наложи, но няма да се оставя да бъда купена!

[1] Пастис — вид френска мастика — бел.пр. ↑

14.

Знаеше точно как ще реагира тя. Бе по обед, той седеше на терасата на кафене „Риш“ в Монте Карло, представяйки си как ще е облечена, изражението на хубавото ѝ лице с прасковена кожа, учудването, смущението, колебанието, вълнението — и, разбира се, гнева — а може би и малко страх. Знаеше, че вече е подготвена да го намрази; той бе възпламенил яда ѝ, пренебрегвайки я нарочно цяла седмица, след като я бе глезил и ухаждал, след като се бе грижил за нея. О, да, тя със сигурност щеше да е бясна. Той се усмихна. Сигурно бе на път за насам и всеки момент щеше да се втурне при него — ако беше изчислил всичко точно. Нямаше да е в състояние да чака, Леони винаги постъпваше импулсивно. Какво ли щеше да направи сега? Дали щеше пред очите му да разкъса документите и да му се разкрещи? Или пък щеше да му се хвърли на врата и да го целуне? Той въздъхна от задоволство, и двата варианта го устройваха. Знаеше, че най-накрая щеше да я има.

Като по команда Вероне се показва на терасата и с бърза крачка се приближи към него.

— Госпожица Леони е на борда на яхтата, господине.

Той поседя още малко, наслаждавайки се на слънцето и на удоволствието от очакването... персоналът на яхтата бе получил нареждания, знаеха какво да правят.

— Келнер — извика той.

— Да, господине? — завтече се келнерът.

— Един омлет, ако обичате, и бутилка минерална вода „Евиан“. Няма закъде да бързам. Леони ще почака.

Леони бе там вече от един час. Седеше изнервена в големия салон с широки прозорци, гледащи към оживеното малко пристанище. Салонът бе безупречен — дори прекалено. Стаята би могла да принадлежи на всеки богат човек с вкус. Нямаше вещи, които да напомняха за нещо лично, нито издайнически знаци за присъствието

на двете малки момченца, макар те да си бяха тръгнали неотдавна, за да заминат с майка си в провинцията. Никой не я безпокоеше, тя бе напълно сама; единствено часовникът, тиктакащ върху голямото четвъртито бюро, отброяваше отлитащите минути. В един часа стюардът дойде да ѝ поднесе извинения за отсъствието на Мосю дука — очакваха го всеки момент, а междувременно мадам не би ли искала да обядва?

— О, не, благодаря ви — отвърна тя, но той ѝ се усмихна и каза, че Мосю дукът би настоявал за това.

Тя изпи чаша шампанско, за да се успокои, а след това и втора, защото първата не ѝ бе достатъчна. После закрачи неспокойно по палубата на голямата яхта, любопитна да разгледа този негов „дом“, да открие някакъв знак за истинската му личност. Бе очаквала показен лукс, но се бе лъгала. Огромна безупречна бяла яхта.

Слънцето напичаше и Леони неспокойно се върна в салона — часовникът на бюрото показваше два и половина. Може би трябваше да си тръгва. В края на краищата, тя пак чакаше! Тази мисъл я раздразни. Но въпреки това трябваше да остане, трябваше да му върне документите — преди да е променила решението си. Не можеше да издържа повече тиктакането на часовника! Имаше още една врата, която извеждаше от салона, и тя надзърна през нея. Бе малък кабинет — отрупано с книжа бюро, високи лавици с книги, излъскан паркет, постлан с избеляло синьо-зелено персийско копринено килимче, и дълбоко канапе под прозорец, гледащ към морето. Бе тихо, не тиктакаше никакъв часовник, чуваше се само плисъкът на вълните. Тя седна да го почака на ръба на дивана. От шампанското и слънцето ѝ се приспа, нагласи възглавниците, така че да ѝ е удобно. Колко дълго ще трябва да го чакам, питаше се Леони.

На яхтата цареше абсолютна тишина, само пенестите вълнички я поклащаха леко под следобедното слънце. Екипажът бе освободен за остатъка от деня и дори морските птици се бяха умълчали в следобедна дрямка.

Жил я намери заспала в кабинета, пакетът с документите лежеше до нея на канапето. Той се качи на палубата, наля си чаша уиски и замислено отпи от нея. Тя бе толкова млада и толкова хубава. Искаше

му се да целуне клепачите ѝ — деликатни и почти прозрачни, набраздени от малки сини вени под нежната кожа. Но щеше да почака.

Той прочете мислите ѝ по изражението на лицето, щом се събуди — смущение, изненада и облекчение. Тя бързо стана, оправи полата си.

— Трябва да съм заспала.

— Предполагам, че е от шампанското и от горещината — усмихна ѝ се той. — Съжалявам, че не можа да вечеряш с мен миналата вечер.

— Но аз ви чаках — цяла седмица, очаквах да ви видя!

Той сви рамене и с безразличие се загледа през прозореца към морето.

— Казах ти, че съм делови човек, времето не винаги ми принадлежи...

Прав беше. Глупаво бе да очаква, че ще има време само за нея. Трябваше да присъства на срещи по бизнес въпроси, да отделя време за съпругата и децата си. Тя си спомни двете малки момченца, радващи се на сладоледа.

— Дойдох, за да ви върна това — подаде му тя пакета. — Много мило от ваша страна, но не мога да приема.

Погледите им се срещнаха и той лениво ѝ се усмихна.

— Но защо не, Леони?

— Прекалено много е... е, добре — не е подарък, който едно момиче може да приеме от мъж.

— Бе мое задължение да ти го дам — стойността му не е голяма, просто една стара вила.

— Но вие знаехте, че за мен то означава много повече.

— Да. Името ти е вписано в крепостния акт. То ти принадлежи. То бе твоята мечта.

Тя се приближи до него и му подаде документите.

— Моля ви — каза му тя. — Вземете си ги обратно.

— Това не те обвързва по никакъв начин, Леони — отвърна той, вдъхвайки мириса на косата ѝ. Ухаеше, както и бе предполагал, на свеж въздух, слънце и море.

— Така ли? — колебливо попита тя. Наистина ли един мъж можеше да подари подобно нещо на жена без да очаква нищо в замяна.

— И все пак, настоявам — бе непоколебима тя и тикна документите в ръцете му.

— Искаш да кажеш, че аз съм очаквал да ми се отдадеш в замяна на Вилата? — той сложи ръце на раменете ѝ и я погледна в очите. — Не за това ти давам Вилата, Леони. Можех да те имам, когато пожелаея.

Докосването му бе леко, тя можеше да извърне глава, да се отскубне, да избяга от яхтата. Но не го направи. Остави се той да я целуне и щом устните му намериха нейните, откликна с желание, като че ли това бе истинската причина, поради която бе дошла тук. Искаше ѝ се да я люби.

Той я придърпа по-близо, притисна тялото ѝ плътно към своето, докато изучаваше устните ѝ, вкусвайки тяхната сладост, докосвайки малкия ѝ розов език, прокарвайки ръка надолу по елегантната извивка на гърба, опипвайки малките трапчинки в основата му и мекото възвишение на дупето ѝ. Тя отметна глава назад, докато той целуваше шията ѝ; искаше му се да я хапе по ушите, да я сграбчи за косата и да я дръпне назад, искаше я страстно, насилнически — в същия миг. Той я притисна толкова силно към себе си, че усети извивката на корема ѝ през тънката лятна пола, знаеше, че и тя усеща твърдостта му, възбудата му. Повдигна я и я занесе на канапето. Леони въздъхна, обвила ръце около врата му и страстно изстена в ухото му. Знаеше какво ѝ се иска, знаеше, че е в нея има нещо диво, необузвано... просто трябваше да ѝ покаже как. Божичко, тя бе прекрасна. Той разкопча блузата ѝ и щом тя я изхлузи през главата си, задържа ръцете ѝ вдигнати, искаше му се да разгледа гърдите ѝ, закръглени и златисти, с големи възбудени зърна, които го очакваха. Тя го милваше по косата, докато устните му ги опитваха, притискаше го още по-силно, искаше го... искаше той да го направи за нея... чудото. Той коленичи между краката ѝ, потопен в екстаза на гърдите ѝ, галеше гладкия ѝ гръб, прегръщаше изящната му извивка, оставяйки я разтреперана и стенеща. Изведнъж бързо се изправи и разкопча полата ѝ, изхлузи я над стройните ѝ закръглени бедра, прокарвайки ръка надолу по тях, за да я съблече напълно, докато остане съвсем гола пред него, тръпнеща в очакване. Погледът ѝ се насочи към него, докато той се събличаше, а щом се приближи към нея, протегна треперещата си ръка и го погали. Жил я хвана и грубо я повали върху възглавниците. Тя го гледаше със златистите си, разширени от възбуда очи, а ръцете му я разтапяха,

разтваряха тайното ѝ място, галеха я, примамваха я, изкушаваха я, докато соковете потекоха и той ги облиза, изтръгвайки вик на удоволствие от нея. А после я облада. Не нежно, а силно, не любвеобилно, а неистово и не мълчаливо, а с триумфращ вик, докато се търкаляха, сплетени на канапето.

Тя се отпусна в голямата вана от черен оникс в неговата баня, разглеждайки следите, които любенето бе оставило по тялото ѝ, бледите синини, малките ухапвания по гърдите, още зачервената ѝ кожа там, където неговото тяло се бе допирало до нейното и на деликатното място между краката ѝ. Тялото ѝ се чувстваше великолепно, отпочинало, уверено в способността си да доставя и изпитва удоволствие. Ала тя си мислеше за Рупърт. Как можа да го направи, когато обичаше Рупърт? Как можа да предаде любовта си? Но с Рупърт никога не се бе чувствала така, бе различно с него... топло, любвеобилно и нежно и тогава бе смятала, че това е страст. Тя ли се беше променила? Или Мосю я беше променил? Харесваше ѝ, когато Рупърт я любеше, отпускане се в грижовните му ръце, прегръщаше го, радваше се на тялото му и на близостта им, но никога не ѝ се бе искало да прави онова, което правеха с Мосю — никога не бе усещала такава... необузданост. Бе желание, силна потребност, която не знаеше, че притежава. Тя виновно седна във ваната, щом Мосю се появи на вратата. Не трябваше да го прави. Не само предаде спомена за Рупърт, но и се постави в лоша позиция. Трябваше да го накара да си вземе обратно документите.

Той ѝ подаде една хавлия.

— Ела в спалнята ми, искам да ти покажа нещо.

Щорите бяха спуснати заради горещината, а тясното легло бе застлано със синя кувертюра от чист памук. Нямаше лукс тук и Леони остана изненадана — мислеше си, че стаята на такъв чувствен мъж трябва да е постлана с плътен килим в ярки цветове, осветена от сребърни лампи и скрита от чужди погледи с кадифени завеси. Ако всичко не бе от най-добро качество, тази стая щеше да изглежда спартански.

— Имам подарък за теб.

Той ѝ подаде една кутийка.

— Подарък?

Значи беше очаквал да я види. Тя подозрително погледна кутийката в ръцете си.

— Отвори я — каза той, наслаждавайки се на собствената си сила. — За теб е.

Гладката кожена кутийка се отваряше лесно, разкривайки синята си кадифена вътрешност. Отвътре на тънък диамантен наниз, хвърлящ отблясъци във всички цветове на дъгата, в металическо синьо блестеше голяма висулка с форма на круша. Камъкът бе огромен — гладък и хладен на допир, кръгъл и голям колкото запушалка на кристална гарафа. Това беше бижу за куртизанка, дрънкулка, чието предназначение бе да оповести, че са те купили, че този мъж е платил за теб. Леони усети как я обзема ярост.

— Вървете по дяволите, Мосю — извика тя, отмятайки глава назад и скочи на пода като див звяр. — Задръжте си бижутата — дайте ги на другите си жени.

И захвърли дрънкулката на дъските.

— Няма защо да плащате за извършената услуга — няма да ви струва нищо! А сега — и тя му хвърли на пода и нотариалния акт — вземете си и това. Не сте ме купили, Мосю. Не ме притежавате и никога няма да ме притежавате.

Жил се разсмя.

— Но аз още не съм платил за теб, скъпа моя, това е само един аванс. Ела да живееш с мен, Леони, ще имаш къща в Париж и всичко друго, каквото си поискаш... назови го и ще го имаш. Ще бъдеш моята Леони... мое създание. Ще те облека в коприна и ще те отрупам с бижута — ще притежаваш само най-доброто качество. Винаги ще бъдеш красива.

Тя го гледаше ужасена. Какво ѝ говореше той? Искаше да живее с него, да бъде негова жена — докато му се иска, а после щеше да я захвърли. Спомни си за вечерите, когато чакаше колата да се появи. Не желаше всичко това... нямаше да бъде притежавана от никой мъж, да бъде в негово разпореждане, да е там, когато я иска, и да изчезва, когато му омръзне.

Той я прегърна.

— Хайде, Леони — усмихна ѝ се самоуверено, — ти ме искаш, спомни си, сама ми го каза, само преди малко. Разбира се, аз си имам

личен живот в Париж, но добре ще се грижа за теб.

Тя го отблъсна и бързо започна да се облича.

— Никога — изкрещя му, — никога няма да бъда ваша държанка.

Той я погледна мързеливо и самоуверено.

— Размисли — предложи той, развеселен от гнева ѝ, — но си вземи това.

Той вдигна от пода документите за собственост и ѝ ги подаде с усмивка.

— Запомни, това ти го давам без всякакви условия... не е в замяна на изпълнената услуга.

Леони си пое дълбоко дъх и ги грабна от ръката му.

— Върви по дяволите, ще ги задържа — извика тя, — ти получи, каквото искаше.

Той се засмя, щом тя се втурна през стаята, по палубата, чу стъпките ѝ да отекват по мостика към брега.

— Ще се върнеш — помърмори той.

Леони нямаше никакви пари, последните бе изхарчила тази сутрин, за да стигне до Монте Карло, и затова се настрои за дълга разходка обратно към нос Фера. Слънцето бе вече ниско над хоризонта и слава богу, не беше вече толкова горещо, но усещаше слабост в коленете и още кипеше от яд. След като измина една-две мили, спря една фермерска каручка, връщаща се от пазар, и се качи в нея. Седеше мрачна и умълчана и си блъскаше главата над изминалия следобед и своята дилема.

Любенето с него наистина ѝ бе харесало, дори и сега тялото ѝ си спомняше възбудата. Тя се размърда смутено. Но той не ѝ каза, че я обича... каза ѝ, че е красива, прекрасна... че е най-възхитителната жена с най-гладката кожа... и много други неща, думи, които си бе повтаряла, докато той влизаше в нея. Изчерви се от срам. О, Рупърт, защо ме изостави? Това никога нямаше да се случи! Но ето, че се случи — и тя вече бе различна. Каручката неприятно се друсаше по изровения път и тя си спомни как някога се взеше в подобна каручка от Мазард до къщичката, която бе наричала дом. Погледни реалността, Леони, каза си тя, ти си отново там, откъдето започна — по пътя към къщи във фермерска каручка, без пари и без работа — и без някой,

който да го е грижа за теб. Почакай, помисли си — едно нещо беше различно. Тя се взря в крепостния акт, който държеше, на името на Леони Бахри. Сега наистина имаше дом! Разсмя се, със смеха си зарази и фермера, който се чудеше каква ли е била шегата.

Гневът и въодушевлението я напуснаха веднага щом се върна към сигурността на Вилата. Влезе в тяхната стая, огледа леглото, опнатия бял чаршаф и възглавницата, бухната и гладка, очакваща русите им глави да се отпечата върху нея. Но тя не беше вече момичето на Рупърт; русокосото същество, лежащо до него, бе невинно и обичливо, а не онова развратно създание, което молеше за още, което се бе продало... Не беше ли направила точно това тя? Наистина ли му беше повярвала, когато той ѝ каза, че няма никакви условия? Всичко бе толкова объркано. Беше ли влюбена в него? Беше ли влюбена в Рупърт? Почувства се победена от собственото си тяло, мислейки за Жил вместо за себе си... не, тя просто не можеше дори сега да го нарича Жил. Той бе Мосю дукът дьо Кормон. Мосю.

Тя прегърна котенцето и притисна бузата си до меката му козина.
— Какво ще правим сега, Беби?

15.

На следния ден Жил замина за Париж, уверен, че след няколко дни тя ще се върне. Налагаше се спешно да се погрижи за бизнеса, но след два дни щеше да е отново тук. Той прецени, че точно толкова време щеше да ѝ е необходимо, за да стигне до правилно заключение — че иска да бъде с него, че не може да живее без него — и да приеме предложението му. Той я бе въвлякъл в това незабелязано, без да я отрупва с цветя и подаръци, като просто ѝ позволи полека да се потопи в спокойствието на луксозния живот, където попадаше с него, той я забавляваше, съчувстваше ѝ, така че да не се чувства вече самотна и нежелана, караше я да се чувства красива, макар Рупърт да я бе изоставил. Бе наблюдавал разцъфването ѝ с нова увереност. И сега ѝ отне всичко това, остави я цяла седмица да се измъчва в несигурност и съмнения само за да я издигне отново, да я върне в своя свят, да ѝ го предложи целия. Как би могла да устои на това? Но вече измина седмица, откакто се бе върнал, и изглежда, Леони още устояваше!

Той крачеше по палубата на яхтата, докато отегченият екипаж чакаше командата му за излизане в морето, която така и не им бе дадена. Страхуваше се да напусне пристанището в случай, че Леони се върне, страхуваше се да не би тя да си помисли, че е престанал да я чака и е заминал за Монте Карло. Той мрачно се бе втренчил, без да вижда каквото и да било в оживеното малко пристанище. Правилно ли я бе преценил? Струваше му се, че да. Никоя жена, откликнала веднъж като нея, не можеше да е безразлична след това. Дори мисълта за нея го възбуждаше; още усещаше допира до кожата ѝ, приятното ухание на тялото ѝ, вкуса ѝ. Подлудяваше, щом си помислеше за отблясъците на плътта ѝ, когато се надвесваше над него, желаше я и нищо не можеше да го спре вече.

Кръстосваше малкия кабинет, където се бяха любили, опитвайки се да реши какво да прави. За пръв път в живота си бе неспособен да вземе незабавно и категорично решение.

Мосю и мадам Френар останаха очаровани, щом разбраха, че Леони е новата собственичка на Вилата. Когато научиха, че Вилата е продадена, те ужасно се уплашиха, че новите собственици могат да пожелаят сами да се грижат за мястото и да се наложи те да напуснат.

— Но сега — усмихна се мосю Френар — ние трябва да ти плащаме наем вместо ти на нас.

Той одобрително се засмя на този обрат на съдбата.

— Никакъв наем — каза Леони, — двамата сте ми дали вече толкова много. Докато имам стаята си, ще съм щастлива и ще продължа да ви помагам в кухнята, мадам Френар, в замяна на храната, която получавам.

Мадам Френар се суетеше из кухнята, приготвяйки обяда.

— Трябва да правиш нещо по-добро, вместо да работиш в моята кухня. На момиче като теб животът може да предложи много повече.

— Какво? Какво, мадам Френар?

— Не знам — изтупа брашното от ръцете си тя. — Но ти си различна, Леони, различна от момичетата, произхождащи от семейства като нашето. Сигурно ще има нещо по-хубаво в живота ти, от това да бъдеш сервитьорка — не знам какво.

— Мислите ли, че ще има щастие, мадам Френар? — с копнеж в гласа попита Леони.

— Надявам се, скъпа моя, сигурно ще го има. Просто сега се крие някъде в ъгъла. Сигурно и ти ще уловиш своя миг. Много ще ти струва да стигнеш до него. Но вече си тръгнала. Имаш си своя собственост, а си само на седемнадесет.

Леони са замисли над думите на мадам Френар. Да, сега си имаше своя собственост — станала бе земевладелец. Маслиновите дървета и земята по склона бяха нейни. Земята бе солидна, сигурна, единствената сигурност, която някога беше познала. Искаше да я разшири, да има целия склон, да го загради и да отглежда разни растения там. И никой никога нямаше да може да ѝ го отнеме. Сигурно щеше да си намери млад съпруг, който да я обича и да я дари с деца. Вече беше се пробвала в ролята на любовницата, на другата жена. Жените като Пуши и Мари-Франс бяха толкова уверени в своя пленителен живот, те никога нямаше да бъдат изоставени. Мъжете като Рупърт и дьо Кормон никога нямаше да напуснат съпругите си, дори и за малко да се бяха позабавлявали, как можеше някой незначителен

като нея да направи макар и малка вдлъбнатинка по гладката повърхност на живота им? Но тя се нуждаеше от сигурност — пълна сигурност, така че никой да не може да си играе вече с нея. Сигурност, достатъчна ѝ, за да не е беззащитна даже ако мъжът, когото обича, я изостави. Дом — своя собственост — земя. Те щяха да ѝ дадат тази сигурност.

Вече имаше план. Щеше да играе с Мосю своя собствена игра... все пак щеше да успее. Ако наистина той я искаше, тогава щеше да тича след нея, както тя го бе гонила. А ако не искаше, ами тя щеше да загуби залога. Щеше да почака и да разбере, а междувременно да реши какво иска тя самата. Той я бе запитал веднъж за това, но този път тя възнамеряваше отговорът ѝ да е готов предварително.

Едно нещо искаше със сигурност — да се любят. Мислеше за това всяка нощ, докато лежеше сама в леглото, фантазираше си, че се търкалят в тревата на носа, представяше си го с други момичета, да прави с тях същите неща, каквито и с нея, и тази мисъл я възбуждаше, съзерцаваше се в огледалото, гадаейки дали му харесва, как би се почувствала, ако...

Беби свикваше с продължителните дневни разходки покрай носа, макар че често Леони трябваше да я носи на рамо, докато тя, поклащайки се, със задоволство душеше морския въздух. Краката на Леони бяха още влажни и полепнали с пясък, щом се запътиха от плажа към терасата. Беби първа го видя, спусна се към него и мъркайки, започна да се гали о крака му. Жил я вдигна, докато гледаше как Леони изкачва хълма. Той усети, че дланите му се изпотяват от напрежение и незабелязано ги избърса с носната си кърпа.

Тя вдигна поглед и го забеляза.

— О, това си бил ти.

— Не ме ли очакваше?

Тя наклони глава на една страна, преструвайки се, че размишлява.

— Ти си толкова зает човек...

Той въздъхна от раздразнение.

— Все така ли ли трябва да протичат разговорите ни, Леони?

— А как?

— Дойдох да ти кажа, че не съм променил решението си. Искам те.

— Така ли?

Гласът ѝ бе равен, безразличен. Тя седна на стъпалата към терасата и изтупа пясъка от стъпалата си.

— Как можеш да искаш жена с такива големи стъпала? — попита го тя и през смях размърда палеца на крака си.

— Говоря ти сериозно, Леони!

— Какво очакваш да ти кажа? Че не мога да живея без теб? Не трябва ли ти да го кажеш?

— Не мога да живея без теб.

Тя изненадана го погледна, чудейки се дали това е истина.

— Това означава ли, че ме обичаш? — попита го предпазливо.

Той въздъхна и заговори, подбирайки думите си внимателно:

— Не съм сигурен, че знаеш какво е любов, Леони. Да, знам, че си си мислела, че си влюбена в Рупърт, но ти го забрави доста бързо след това.

Той седна до нея на стъпалата.

— Искam те — каза той, — защото не мога да залича спомена на тялото си за теб. Искam да те осигуря, да те направя дори по-красива. В бизнес средите се славя като безмилостен човек, който не би се спрял пред нищо, за да постигне целта си. Но няма да ти кажа, че те обичам, Леони. Желая те страстно. Това не е ли по-добро от любовта? Ти вече си разбрала, както всички разбираме един ден, че любовта е чувство за глупци.

Леони обгърна колената си с ръце и се загледа в морето. Какво бе очаквала от него? Че ще коленичи и ще ѝ се закълне във вечна любов? А тя беше ли влюбена в него? Със сигурност не изпитваше онова, което бе изпитвала към Рупърт, но наистина го желаше. Той беше прав. Любовта бе чувство за глупци. Веднъж вече бе паднала в този капан и видя докъде я доведе това. В бъдеще щеше да живее много по-добре без любов. Те се разбираха един друг.

— Значи това е сделка, Мосю, вашите условия и моите.

— Само ми кажи какво искаш.

— Искam да стана богата, Мосю. Не просто вие да ми давате пари, искам да ме научите как да използвам парите, за да правя от тях още пари. Искam да купя земя и собственост... ще ми помогнете ли, ще ме научите ли как?

Тя бе пълна с изненади. Мислеше си, че ще поиска апартамент в Париж, слуги, пари, бижута, дрехи от най-добрите модисти, че ще пожелае да се върне в театъра, да стане звезда. А тя искаше да стане бизнес дама! Много добре. Щеше да му е забавно да я обучава — макар да се съмняваше, че уроците щяха да бъдат успешни. Бизнес дисциплините бяха противоположни на характера ѝ; тя бе прекалено емоционална, твърде непостоянна, за да обръща сериозно внимание на лабиринтите на финансовото дело. Но, разбира се, той предпочиташе да е така. Искаше любовница, а не бизнес партньор.

— Ще ти помогна — каза той, хвана ръката ѝ, обърна я с дланта нагоре и целуна мекичкото между пръстите ѝ.

Тя ги сви около неговите.

— Значи това е сделка? Сключихме ли договора, Мосю?

— Сключихме — отвърна той с триумфираща усмивка.

Котката скочи на коляното на Леони, претендирайки за мястото си, като надменно я погледна.

— Виждам, че имам съперник — засмя се той и извади една кутийка от джоба си. — Не посмях да ти го дам преди, за да не си помислиш, че се опитвам да те подкупя.

В кутийката имаше малка огърлица — тъничка нишка от различни диаманти. По средата ѝ висеше малък златен диск, в който с дребни рубини бе изписано името на Беби. Бе най-изящната и очарователна панделка, която някоя котка някога бе имала и Леони се влюби в нея.

— Колко сте досетлив, Мосю — засмя се тя. — Точно каквото харесва Беби!

Той не искаше да ѝ позволи да остане във Вилата още една нощ.

— Остави всичко — започна да ѝ нарежда. — Нямах нужда от нищо. Сега можеш да си купиш всичко, каквото поискаш.

Леони се върна в бялата стая, колкото да вземе снимката на Мари-Луиз, ръкавиците ѝ и египетските статуйки.

— Напомнят ми за миналото — тихичко му обясни тя, докато ги прибираше в торбата си.

После се сбогува с Френар и им благодари за всичко.

— Грижете се за Вилата — заръча им — Аз ще се връщам, когато имам нужда от убежище.

Те вечеряха сами на яхтата, седяха под звездите на горната палуба, пиеха шампанско „Родере Кристал“, Леони колебливо си взимаше от съомгата и аспержите, пренебрегвайки изкусителната купчинка горски ягоди.

За пръв път в живота си съм нервен с жена, помисли си Жил. Получих точно онова, което бях решил да си взема, а сега съм толкова несигурен.

За какво ли си мисли, чудеше се Леони. Толкова е мълчалив. Господи, дали не е променил решението си? Може би вече не ме иска, сега, когато ме притежава!

Напрежението помежду им ставаше непоносимо. Изведнъж той се изправи и се приближи до високоговорителя.

— Потегляме, капитане, ще се движим покрай брега до Кан.

Настъпи внезапна суматоха, когато моряците се събраха на долната палуба и оттам се разнесе монотонното боботене на мощната машина. Жил ги наблюдаваше неспокойно. Не можеха ли да се движат по-бързо? Имаше нужда от раздвижване и действие на борда, за да запълни огромната тишина между тях. Ето, така беше по-добре.

Яхтата напусна пристанището, минавайки покрай дузина други яхти, които затрептяха с многото си светлини, щом започна да се спуска здрачът. Излязоха в морето, носеха се по вълните, усещайки прохладния вечерен бриз. Леони се отпусна. Излегна се на дивана под чергилото и се загледа в появяващите се на небето звезди.

Мосю стоеше над нея и я наблюдаваше.

Тя протегна ръка нагоре.

— Искam те — прошепна му тихо. Беше пораснала.

16.

Леони царствено влезе в магазина под ръка с Мосю, като че ли мястото ѝ принадлежеше.

— Покажете каквото иска мадам — нареди им той и те тутакси се завтекоха да ѝ угодят. За шикозните магазини в Кан бе голяма чест да услужат на Мосю дук и мадам.

Тя седна на малкото твърдо канапе, докато ѝ показваха различните модели дрехи. Имаше рокли за сутринта и рокли за следобеда, рокли само за чая, роби за времето между чая и вечерята и вечерни рокли с такъв блясък, който караше дъха ти да спира.

— О, те всички са толкова красиви — прошепна му тя. — Не знам как да избира.

Той повика продавачката.

— Бъдете любезна и помогнете на мадам да избере.

— Разбира се, господине.

Леони с нетърпение очакваше да разбере какво ще ѝ препоръчат.

— Естествено като се върнем в Париж, ще отидеш при Уърт — каза Мосю.

Уърт! Най-добрият модист на Париж. Каро ходеше там. Какво ли щеше да си помисли за мен сега Каро, питаше се тя, избягах с един мъж, връщам се с друг? Дали изобщо ще ми проговори... никога не отговори на писмата ми. Мисълта за Каро я натъжаваше. Но сега Мосю щеше да ѝ помогне, щеше да ѝ обясни всичко. Тя погледна към бедрото му до нейното на дивана, силното му, мускулесто бедро... плахо го докосна с пръстите си, а той я погледна изкосо, погледите им се срещнаха. Усмихната, тя отмести ръката си, щом продавачката се върна.

— Според мен тези цветове ще отиват на мадам.

Моделите преминаха отново пред погледа ѝ: семпли сутрешни поли в бяло, обточени с ивици в бляскави цветове, и ефирни следобедни рокли от хладна коприна в морски цветове — синьо, аквамарин и нефрит — с изящни усукани колани, по края с малки пискюлчета с мъниста. Вечерните тоалети бяха рокли от кремава

дантела с втъкнати сърмени нишки, с бухнали поли и дълбоки набрани деколтета, както и от една роба с варварски вид, чиито плисета от аметистовосиня коприна меко се спускаха от раменете, прихванати свободно в кръста с колан от тънки златни плочици.

— Поръчай си това — промълви внезапно Мосю, — ще ти стои чудесно.

Тя го погледна изненадана как прави знак на продавачката да дойде.

— Мадам ще вземе всички — инструктира я той — а от последния модел поръчайте в различни цветове, всичко, което би й отивало. Както и този колан на Картие — искам същия, но в златно.

— Разбира се, господине. Естествено ще бъде по-красив в златно. А сега може би мадам ще пожелае да си избере аксесоари и да пробва моделите?

— Погрижете се за мадам тогава — твърдо каза той, отправяйки се към вратата. — Дайте й каквото пожелае. Ще бъда в кафене „Сезар“, Леони, докато свършиш. Приятно прекарване.

Леони се ентусиазира.

— Ами — реши тя — да започнем с бельото — областта, в която бе специалистка и знаеше какво точно да избере.

После продължиха с обувките, чантите, ръкавиците — тя страшно си падна по шапките... особено по голямата сламена шапка с панделката и цветята, също и по дантелените шапчици за по-официални случаи. Избра си шапка към всеки тоалет. И обувки от мека кожа, които си отиваха с малките чантички, подбрани специално към дрехите.

Въздъхна напълно удовлетворена и напусна магазина в костюм за разходка, подновена от главата до петите — бельо от синьо-зелен крепдешин^[1], чорапи от фина кремава коприна, рокля от тънък лен в цвят аквамарин, а чантата и обувките от бледокремава кожа, подходящи си с голямата сламена шапка, кацнала несигурно върху буйната ѝ коса. Чувстваше се великолепно!

Жил се усмихна, щом я видя гордо да крачи, следвайки главния келнер, който лично я придружаваше до масата му, и да хвърля царствени погледи ту на едната, ту на другата страна в отговор на хората, които се обръщаха да я гледат. Бе великолепна!

— Е? — попита тя и не можа да устои на изкушението елегантно да се завърти пред него.

Той отметна глава назад и се засмя на глас.

— Ослепителна си — възкликна, — ослепителна!

Те плаваха по крайбрежието, застоявайки се ту в Мантон, ту в Ница, ту в Монте Карло, където тя можеше да носи новите си тоалети, обожавана, хваната под ръка с него, или пък пускаха котва в малкото рибарско селище Сен Тропе — там можеха да вечерят боси на плажа в кафенето с тенекиения покрив, в което приготвяха най-хубавите омари по целия Лазурен бряг с много чеснова майонеза. Или просто мързелуваха на яхтата, тя се събуждаше късно, а той вече бе на крак от зори, работеше в кабинета си, тя го придумваше да поплува с нея, по въжената стълба от едната страна на яхтата се спускаха до специална площадка, откъдето тя се гмуркаше и лудуваше в чистото море, плуваше под водата, озовавайки се очи в очи с малките рибки. Във водата той се движеше, както правеше всичко останало, перфектно, с изчистени движения, които го изтласкваха напред по права линия и после обратно към яхтата.

— Само не знаеш как да играеш — извика му тя, лудувайки край него, пръскайки го с вода, докато той излизаше на платформата за гмуркане. — Просто трябва достатъчно да се упражняваш... върни се във водата и ще си поиграем!

Те се състезаваха и винаги тя губеше безславно, разсмивайки се от собствените си усилия да победи, изтягаха се голи на спокойствие на горната палуба, докато слънцето отново ги изсушеше и затоплеше охладената им от морската вода кожа.

Обядът бе лек, макар тя да му бе забранила да яде омлет.

— Никога вече — заповядваше му, наслаждавайки се на новата си власт, — ще се храниш с нещо различно всеки ден.

Така и правеха, дори това да бе само плод или сирене, или купчинка прясно уловени в залива скариди.

И, разбира се, после правеха любов, ако можеше да се нарече така. Динамично, интензивно, сякаш се впускаха в някакво приключение, винаги диво и необуздано. И никога нежно.

[1] Крепдешин — тънък копринен плат — бел.пр. ↑

17.

Естествено слуховете бяха стигнали до Каро. И как иначе. Цял Париж говореше за това.

— Смяташ ли наистина, че може да е нашата Леони? — попита тя Алфонс по време на закуската.

— Готов съм да се обзаложа — той си намаза препечена филийка с масло и отхапа от нея. — Присъствах на първата им среща, на партито по случай рождения ти ден.

— Дори не знаех, че са се запознали.

— Сега, като си мисля за това, ми се вижда странно. Жил като че ли много държеше да го представя, а после каза, че трябва да си тръгва... просто се сбогува и си замина. Доколкото познавам дьо Кормон, той вероятно я е харесал още тогава, но я е оставил настрана, за когато му остане свободно време.

— Наистина ли? — замисли се Каро. — Алфонс, спомняш ли си онази вечер в кабаре „Интернационал“, когато стана гафът с коня? Винаги съм имала необяснимото чувство, че това не бе просто случайност... че Жил го бе нагласил. Може ли наистина да е така?

— Но защо да стига дотам — в края на краищата Жил може да има почти всяка жена, която пожелае?

— Но ако — продължи с предположенията Каро — той е искал Леони, а тя вече е принадлежала на Рупърт?

— Тогава излиза, че единственото, което е било необходимо да направи, е да изчака.

— Чудя се... — каза Каро, отпивайки от кафето си. — Бих искала да ми беше писала. Чувствам се отговорна за всичко това. Надявам се, че е щастлива с дьо Кормон, но не мога да си го представя... та тя е дете, Алфонс. Не смяташ ли, че ние трябва да направим нещо?

— Каро, тя избяга с Рупърт. Това не бе постъпка на дете, беше младо влюбено момиче, а сега, когато Рупърт се ожени, се прехвърли на дьо Кормон. — Той сви рамене. — Случвало се е хиляди пъти.

— Да — въздъхна Каро, той имаше право.

— Както и да е, те са се върнали в Париж — съобщи ѝ Алфонс.
— Пристигнали са вчера и той я е настанил в хотелски апартамент в „Крийон“. Очевидно той си живее доста свободно въпреки Мари-Франс.

— Не знаех!

— Чух го снощи, мислех да ти кажа, но забравих.

Каро отмести стола си назад и се забърза към вратата.

— Най-добре е да видя дали всичко е наред с нея, Алфонс. В края на краищата, тя ми е приятелка.

Леони бухна възглавниците и се излегна на тях, оправяйки дантелената си рокля, така че благоприлично да покрива ключиците ѝ и завърза на голяма фльонга на врата си една по момински бяла сатенена панделка. Жули, прислужницата ѝ, вече бе сресала косата ѝ и за пръв път в живота ѝ тя остана на отреденото ѝ място, прибрана назад само с подходяща бяла панделка. Разбираше кога е победена. Какво, чудеше се Леони, щеше да прави днес? Първият ден без Мосю. Той бе излязъл рано, докато тя още спеше, за да върши онова, което смяташе за така ужасно важно и което го правеше богат и силен. Леони огледа стаята — нейната стая — тук щеше да живее, докато намереха къща. Беше ѝ предложил да ѝ купи апартамент, но тя настоя за къща... всичко можеше да се случи с една постройка, да изгори например, но земята винаги щеше да си е там. Междувременно тази стая я устройваше, макар наистина да предпочиташе стаята във Вилата. Беби с диамантената си огърлица вече бе разкъсала на парченца хубавата ѝ дантелена възглавница, насочваше се към одеялото и при това съвсем не изглеждаше питомна.

Апартаментът бе целият в синьо; огромен, дебел, син, китайски копринен килим с цветчета по краищата и легло ала Луи XIV с позлатени орнаментирани връхчета на таблата със синя тапицерия, върху чиято дамаска в овална рамка бяха изрисувани елегантни придворни, разхождащи се край брега на синьо езеро. Драперията на прозорците бе от същата синя дамаска, а диваните от същия период — в синьо кадифе, по краищата с пискюли. Дори лампите бяха сини, въпреки че, слава богу, бяха проявили здрав разум да им поставят прасковени абажури.

Това бе нещо повече от апартамент, заемаше половин етаж в хотел „Крийон“ на Плас де ла Конкорд и бе много, много елегантен. Имаше голям салон за забавления и малък салон само за нея, голяма и малка трапезария, кабинет, кухненски помещения, гардеробни и отделна спалня за Мосю, бани и дори стаи за слугите.

— Какво ще правя с всички тези стаи? — на глас размишляваше тя.

— Мадам — Жули ѝ поднесе една визитна картичка на сребърен поднос.

— Каролина Монталва — прочете тя. — Каро... това е Каро! О, колко прекрасно, покани я, Жули... не, почакай малко.

Тя отмести подноса и заоправя косата си.

— Добре ли е косата ми?

— Отлична е, мадам.

— Тогава я покани.

Вратата се отвори и там застана тя, в сапфирена рокля, черната ѝ коса сияеше и блестеше, а очите ѝ искряха от радост.

— О, Каро — Леони скочи от леглото и се втурна през стаята. — О, Каро, толкова съм щастлива да те видя.

Те се прегърнаха толкова силно, че дъхът им спря.

— Знаех, че всичко ще бъде наред, когато те видя — въздъхна Леони.

— Разбира се, че е наред, но при теб наред ли?

Каро я огледа критично.

— Пораснала си — обвини я тя. — Сега изглеждаш по-обиграна и бляскава. Какво се случи с малкото момиче в Баден-Баден?

— Това бе толкова отдавна... като че ли в друг живот... Каро, кажи ми, знаеш ли нещо за Рупърт?

Каро се поколеба, да ѝ каже ли? Ако премълчеше, някой друг щеше да го направи.

— Той е женен, Леони. Беше неизбежно, семейството му се нуждаеше от това.

Раменете на Леони се отпуснаха под дантелената рокля.

— Ако само ми беше писал, Каро — прошепна тя, — трябваше да ми пише.

Каро не каза нищо. Разбира се, че трябваше да ѝ пише. И защо не го бе направил? Рупърт не беше жесток... струваше ѝ се много

странно.

— Всичко тук е великолепно — каза тя, сваляйки палтото си, — въпреки че е малко синьо, нали?

Леони избухна в смях.

— Каро, кажи ми, какво правят по цял ден красивите любовници на богати господа?

— Какво правят ли? Ще ти кажа какво — отвърна Каро, — забавляват се.

— Ще ми помогнеш ли да се позабавлявам?

— Започваме още сега! Първо ще посетим Уърт, после ще обядваме, след това ще отидем при Картие, а после, да видим, имаш ли нужда от къща или апартамент?

* * *

На юг времето бе меко, сякаш лятото се опитваше да се задържи още малко. Слънцето затопляше морето и водата още ставаше за плуване, а бризът все така галеше кожата, макар че вече завърташе опадалите листа и лекичко повдигаше полите. В Париж обаче есенните дървета бяха съвсем голи, усещаше се ледената прегръдка на източния вятър, който караше Каро и Леони да ускорят крачка, докато минаваха хванати за ръка през Булонския лес.

Леони имаше нужда да говори, а Каро искаше да слуша — Булонският лес, където единствено вятърът можеше да долови думите им, изглеждаше най-уединеното място за такава изповед.

Каро слушаше мълчаливо, не искаше да прекъсва потока от думи, пороя от истини, изливащ се от Леони, която разтреперана ѝ описваше бягството на Рупърт и се питаше защо не са пристигнали писмата ѝ. После на свой ред се разплака, докато претръпналата Леони с пресъхнали вече очи ѝ разказваше как е искала да умре, но как се появила Беби и станала нейният единствен приятел. А после срещнала Жил дьо Кормон. Каро с удивление слушаше разказа ѝ за неговото съчувствие, за вечерите заедно, за това, че ѝ е подарил Вилата — без никакви условия — и колко невероятно е да се любиш с него.

— Ако ме намираш различна — каза Леони, — то не е просто защото съм добре облечена и съм усвоила как да се държа в шикозните

ресторанти, макар че Мосю ме научи и на това. Работата е в любенето, Каро. Той ме промени. Понякога в прегръдките му не мога да се позная, а после, когато се погледна в огледалото и потърся следи от онова, което съм чувствала само преди един час, благодаря на бога, че не ги откривам.

Каро беше потресена. Това не бе изповед на влюбена жена, а на жена, обсебена от страстта и сексуалното привличане.

— Но нали обичаше Рупърт...

— Да. Обичах го — но той ме изостави. Изобщо не ми писа, Каро, каза, че ще се върне — всички тези седмици, преминали в очакване, единствено в очакване! А през цялото време е смятал да се ожени за Пуши. Той ме излъга!

Тя се извърна и погледна Каро в очите, хубавото ѝ лице бе бледо като слънчевата светлина, процеждаща се през оголелите дървета.

— Кълна се, че никога вече няма да попадна в такова положение. Каро, искам да бъда сигурна, че никой не може да ме сломи. Сключих сделка с Мосю — сделка. Той ще ме направи богата жена, но не просто като ми дава пари — като ми плаща. Ще ме научи как да правя пари. Ще увеличи капитала си, така че да мога да си купя собственост. Когато ми подари Вилата, започна нещо, което не мога да обясня. Земята осигурява единствената реална сигурност и аз искам много акри земя, парцели земя... полета, потоци, синори... — тя въздъхна удовлетворена. — Жил дьо Кормон е ключът към моята независимост. Ще видиш, един ден ще завися единствено от себе си.

Те се сгушиха една до друга на студената пейка, загледаха се в изсъхналите медни листа, прехвърчащи във въздуха, носени от вятъра, заслушаха се в тяхното отчаяно прощално шумолене, преди зимните дъждове да са ги превърнали в безлична кафява маса.

— Значи не го обичаш, Леони?

Леони я погледна.

— То е вид любов. Не същото, каквото изпитвах към Рупърт, но това си е нашата любов, Каро, моята и неговата. И точно това искам.

Те станаха и отново тръгнаха, бързаци да изпреварят вятъра, опитващи се да се стоплят.

— Нали щяхме да се забавляваме? — подсети я Каро. — Хайде да идем да обядваме в „Брасери Лип“.

— Почакай — спря се Леони и се втренчи в парцаливия плакат, разкъсан от вятъра и избелял от дъжда, последен спомен от лятото и отдавна отпътувания цирк, заминал за зимата в по-топлата Испания. Тя прекара пръст по списъка с имената, чудейки се дали някога ще мине покрай цирков афиш, без да провери.

— Винаги си мисля, че името на баща ми също може да е там — каза тя в отговор на озадаченото изражение на Каро — но, разбира се, никога го няма.

Марок се сви срещу вятъра, взирайки се в прашния водовъртеж надолу по алеята, мислейки си за родната земя, която бе напуснал преди много години, където сигурно винаги бе топло.

— Нямах ли някой сандвич, за да го разделиш със старата си приятелка?

Гласът му беше познат...

Леони! Наистина беше Леони! Променена — бляскава, руса, искряща — но пак си беше тя. Тя през смях се хвърли на врата му, а той извика радостно, повдигна я и я завъртя във въздуха.

— Защо не ми писа? — започна тя. — Мислех, че сме приятели?

— Как да ти пиша, когато не знаех къде си?

— Но аз ти бях написала писмо — с адреса ми, обяснявах ти всичко в него!

Марок сви рамене и се усмихна щастливо.

— Не съм получавал никакво писмо — но няма значение, щом сега си тук. — Какво се е случило с теб, изглеждаш прекрасно?

— Дълга история, Марок, но засега ще се задоволиш с това. Аз — скъпи мой Марок — съм богата. Купувам си къща в Париж. И искам да станеш мой иконом.

— Иконом!

— Точно така, иконом. Нещо повече, ти ще бъдеш най-важният човек в къщата — ще въртиш цялото домакинство!

— Но аз дори не знам какво трябва да прави един иконом — възпротиви се той.

— Ще се научиш бързо. И на мен ми се наложи да науча доста неща. Тя се завъртя пред него и се засмя, докато той я гледаше с изумено лице.

— Имам любовник — съобщи му Леони, — който ме обожава и мога да си позволя, каквото поискам. Искam теб, Марок, не просто като иконом, а като приятел. Моля те, кажи „да“.

— Няма ли да бъда най-младият иконом в Париж?

— Ами, ще въведем нова мода — ще видиш, всички ще поискат да имат млад иконом. А ти ще бъдеш и най-елегантният иконом в Париж. Ще поръчваме фракoвете ти направо от Лондон, а ризите ти ще бъдат специално ушити. Останалите жени ще се опитват да те изкушават да работиш за тях, ще получаваш предложения, на които е трудно да се откаже!

Той се засмя на живото ѝ въображение.

— Ти си луда, Леони.

— Аз съм на седмото небе, Марок, и искам и ти да дойдеш там. Хвърли тюрбана с перото и ела с мен.

Тя протегна ръка и му се усмихна.

— Нямам търпение — засмя се Марок — да видя лицето на Мариан, когато ѝ съобщя.

18.

Жил дьо Кормон отмести стола си назад, качи крака върху бюрото и склочи ръце зад главата си, замислен за Леони. Копията от чертежите на колите дьо Кормон лежаха захвърлени пред него.

Леони е там, мислеше си той, в апартамента в „Крийон“, вероятно вече е закусила. Трябва да е облечена с дантелената роба, която толкова много му харесва, косата ѝ сигурно е току-що сресана, а бузите ѝ са порозовели от утринната свежест на младостта. Той почти изпита задоволство, като си я представи как го очаква. Спомни си Мари-Франс; дори в началото никога не си бе мислил за нея, щом веднъж излезеше от къщи — с изключение, разбира се, в дните, когато се родиха децата му. Неговите момчета. Беше време да им намери прилично училище, независимо какво смята Мари-Франс. И той бе тръгнал на училище на тяхната възраст и това се оказа добро за него — но тогава не бе имал майка като Мари-Франс. Нямаше голяма разлика дали ще е в училище или в къщи — освен че в къщи имаше повече храна, — не го задържаше нито присъствието на майка му, нито това на баща му. Ако се съди по вниманието, което му отделяха, те спокойно биха могли да си живеят и в друга страна.

Колко мразеше всичко това... мрачната, смълчана къща в провинцията. Къщата се оживяваше само когато те пристигнеха по време на някое от редките си посещения и слугите се разшетваха, за да е готово всичко за мадам дукесата. Спомняше си как градинарят донасяше цветя от парниците, слугините палеха огън в големите камини и постоянно ги зареждаха с въглища от големи кофи, така че просторните леденостудени стаи да грейнат от топлина; икономът до последния момент лъскаше среброто, а готвачите се суетяха в помещенията за опушване и подбираха сочна розова шунка. Понякога той се вмъкваше след тях в огромните хладни стаи, където висяха куките и очакваха тетревите и бекасите от новия сезон и където стояха вече заклани и оскубани, приготвени за печката дивите гъски и патиците от домашната ферма. Обичаше да се навърта край сладкаря, който плетеше малки кошнички от захарен памук, за да ги напълни

после с някакъв топящ се в устата десерт, който той никога нямаше да опита. Приготовленията изглеждаха безкрайни и усилваха нетърпението му. Като да чакаш Бъдни вечер, даже по-хубаво.

А после най-сетне настъпваше денят на пристигането, бе буден още в зори, измъкваше се от тясното си легло в старата детска стая, за да надникне през прозореца какво е времето. Винаги бе мъгливо, когато идваха за лова, ала по-късно ставаше светло и ясно и на жертвите не оставаше никакъв шанс да избягат. Често оставаше с мосю Талбер, помагаше му да хранят със зърно малките пиленца и му беше много мъчно за тях.

До ден днешен си спомняше усещането, когато плискаше лицето си със студена вода, опитвайки се нескопосано да се измие, помнеше как обличаше дрехите си и вчесваше хубаво косата си. Косата му беше като нейната, гъста и тъмна, къдрава надолу, имаше и нейните очи, всички казваха така.

С бърз ход кабриолетите се задаваха по алеята; вече ги виждаше в далечината от наблюдателницата си на едно таванско прозорче, минаваха през гората и през парка — дузина кабриолети с лакеи, облечени в ливреи и кочияши с цилиндри — завиха към спирката пред западния портик, а там стоеше тя. Неговата майка. Най-красивата жена на света, той я обожаваше. Излизаха от кабриолетите, смеейки се и бърборейки, жените до една бяха толкова красиво облечени, а мъжете със своите оръженосци проверяваха оръжията си. Пушките бяха прекрасни; вечерно време той се промъкваше в оръжейната и поглаждаше красивите приклади, инкрустирани със сребро, и лъскавите смъртоносни цеви, оръженосците му даваха да ги подържи. „Време е татко ти да те научи да стреляш“, казваха му те развеселени. „На шест години вече си достатъчно голям да държиш пушка.“

Последният път, когато се случи всичко това, той си спомняше много добре. Тя повика приятелите си, докато влизаше достолепно в огромната къща, като междувременно даваше и нареждания на прислугата, оплаквайки се от студа, макар огромните огньове във всеки ъгъл на стаята да горяха и денем, и нощем от една седмица насам. „Мразя това място“, извика тя и се завтече нагоре по мраморното стълбище, за да се преоблече. „Много повече предпочитам Мулен“ — другата им къща в долината на Лоара — а после, като си спомни нещо, се спря по средата. „Къде е момчето?“, пак извика тя,

той се показа иззад скривалището си зад гърба на Нани и се затича нагоре по стълбите към нея, тя се наведе и го помилва по косата с нежната си ръка. Беше толкова близо до него, че той усещаше мириxa на парфюма ѝ — и сега си го спомняше кристално ясно — с основа от жасмин и още няколко по-слаби земни нюанса.

— Беше ли добро момче? — попита го тя с високия си ясен глас.

— Да, мамо.

— Добре, тогава нека Нани те облече подходящо за тази вечер и можеш да дойдеш в салона преди вечеря. Върви сега, сигурно имаш домашни.

И тя го отпрати с едно безгрижно тупване отзад по дупето.

Естествено, че нямаше домашни, гувернантката, която майка му бе наела миналия месец, напусна, защото не можеше да издържа вече в голямата самотна къща, а маман не си направи труда да намери нова, макар Нани да казваше, че това е недопустимо. Така че той още не можеше да чете, въпреки че бе на шест години. Нани бе англичанка и самата тя не особено грамотна, затова не можеше да му бъде полезна, а на него ужасно му се искаше да може да чете. Разлистваше книгите, които откри в голямата мрачна библиотека, прекарваше пръстче по думите, изтъкани от буквите на азбуката, сам се бе научил да образува сричките, но думите бяха толкова дълги и съвсем не звучаха добре, ако ги произнасяше буква по буква.

Целият ден прекара в очакване на вечерта. Горе, в крилото, където се намираше детската стая, не достигаха звуците на музиката и веселбата в другия край на къщата. Той се бе скрил зад сукнената завеса и надзърташе оттам, когато Нани я нямаше наоколо, но успяваше само да долови смеха им. Дори се промъкна долу до нейната стая на първия етаж, прикривайки се зад вратата, омаян от аромата на парфюма ѝ, докато тя се обличаше. Искаше му се да остане край нея завинаги, да чува думите ѝ, когато си приказва с онези странни хора, да знае с какво толкова важно, разкошно и прекрасно се занимава, когато не е с него... какво го отделя от нея. Страхуваше се, че тя ужасно ще се разгневи, ако го хване и затова се затътри през голямата къща към детската стая, за да почака там, докато го повика Нани.

Най-сетне настъпи моментът — този последен път завинаги се бе запечатал в съзнанието му. Той вървеше, хванат за ръката на Нани, а те се обърнаха да го видят, всички онези елегантни дами и стройни

джентълмени, усмихваха му се и той се разтапяше от топлотата им, като някое глупаво кутре, показващо чара си.

— И с какво се занимавате, млади господине, по време на уроците си? — прогърмя гласът на баща му, който само чакаше възможност да покаже сина си на своите приятели.

— С нищо, господине.

— С нищо? Какво означава това с нищо? — обърна се той към съпругата си.

Тя сви рамене.

— Не знам... ела тук, Жил.

Той послушно се приближи до нея, усмихвайки се на тези дълбоки тъмносини очи с гъсти завити мигли. Хвана я за ръката, докосвайки нежната ѝ прасковена кожа, копнеейки тя да го прегърне.

— Защо не учиш, Жил? — вместо това го попита тя.

— Гувернантката си отиде, мамо, а ти не ми намери друга.

Тя се изчерви от смущение.

— Глупости — извика му, — достатъчно си голям вече, за да ходиш на училище... вече би трябвало да посещава училище? — обърна се ядосана към баща му после.

— Е, така е, вече е достатъчно голям, Режин...

— Нали разбра... следващата седмица ще заминеш за училище, момчето ми. аз ще се погрижа за това — каза тя и отклони вниманието си от момчето към мъжа, застанал от едната ѝ страна, хвана ръката му и седна до него. Мъжът бе очарован. Жил остана самотен и забравен. Тя току-що с лека ръка го бе обрекла на дванадесет години самота и мизерия и той я намрази за остатъка от живота си. Когато майка му загина, по ирония на съдбата при нещастен случай по време на лов в същата къща, той не изпита нищо, дори омразата му не намаля. Но винаги си спомняше колко красива е била, аромата на парфюма и допира до кожата ѝ...

Той рязко се изправи, щом Вероне влезе в стаята.

— Извинете ме, господине, но бяхте ме помолили за няколко цифри във връзка с каучука за автомобилните гуми и за сравнение между трайността на различните марки бои.

— Благодаря, да, остави ги на бюрото ми. Ще ги прегледам по-късно. — Той погледна часовника си... почти дванадесет. — Ще се върна към три, Вероне.

— Разбира се, господине.

Вероне придружи работодателя си до салона, избързвайки, за да му държи отворена вратата, докато наблюдаваше как Жил излиза навън на студения вятър, без да забелязва каквото и да било. Обзалагам се, че отива при нея, помисли си той с похотлива усмивчица, това се случва за пръв път.

Голямата стая бе тиха и празна, леглото изпънато и недокоснато. Той влетя в апартамента, очаквайки да я намери още размотаваща се, както на яхтата, но тя бе излязла.

Къде ли е отишла? Закрачи ядосано по пода, докато чакаше да дойде Жоли.

— Сигурно обядва с мадмоазел Монталва, господине, те отидоха да огледат няколко къщи заедно.

Разбира се. Искаше да я види, да го озари усмивката ѝ, да го разсмеят шегите ѝ... глупак, трябваше да се досети, че тя няма да си седи в къщи по цял ден. Той затръшна вратата на синия апартамент и се запъти към ресторанта.

Главният келнер го настани на тиха маса до прозореца и веднага взе поръчката му.

— Един омлет с пикантни подправки, ако обичате, и ми донесете менюто с вината.

* * *

— Какво ще кажеш? — завъртя се Леони по средата на големия салон и разпери ръце към редицата от осем френски прозореца с орнаментирани железни балкончета, високия таван с гипсови корнизи, полирания паркет и двете мраморни камини, по една във всеки край на стаята.

— Идеалната стая за празненства — отвърна Каро — но погледни, има и по-малък салон, а камината е в стил Адам.

Те минаваха през празните стаи, следвани от еката на собствените си гласове и възкликваха при всяко ново откритие — спалнята на господарите бе с гардеробна за него и отделно гардеробна за нея, имаше две бани и малък уютен будоар с камина за студените зимни вечери и два високи прозореца, гледащи към покрития с шума площад, с малко балконче за по-топлите дни.

— Мисля, че е страхотно — каза Леони, преценявайки бъдещото си владение. Тя вече бе решила. Това щеше да бъде нейната къща.

— Удобна е — съгласи се Каро. — Има достатъчно място, за да се устройват забави.

Леони се спря, сякаш нещо я парна.

— Но Каро — коя съм аз, че да устройвам забави?

— Скъпата ми Леони, това няма да бъде никакъв проблем. Мосю познава всеки, който си струва да се познава тук, а и освен това всяка жена в Париж умира от нетърпение да види коя е онази, която най-сетне е успяла да разтопи леда в сърцето на Жил дьо Кормон! — Каро се засмя при вида на изненаданото лице на Леони. — Ще останеш изненадана колко бързо ще свикнеш с това — предупреди я тя.

— Но аз не знам какво да правя, Каро. Не знам как да организирам едно парти.

— Първо трябва да си наемеш добър готвач. И ако настояваш да вземеш Марок за свой иконом, добре е да имаш и някоя опитна домакинка — тя ще те научи как да поддържаш домакинството. Една добра прислуга ще знае какво точно да прави. Що се отнася до дрехите, послушай съвета ми, Леони, обличай се винаги по усет — зарежи всички правила и предписания. Никога няма да забравя как изглеждаше на моето парти — дори тогава имаше собствен стил.

— Ами къщата, Каро? Толкова е голяма — откъде да започна?

— Ела — Каро я заведе по средата на просторния салон. — А сега затвори очи и само си я представи. Това е твоята къща, твоята стая — трябва да изразява твоята личност. Каква би искала да бъде? Представи си себе си вътре.

Леони затвори очи и усилено се замисли, представяйки си белите стени, високите прозорци с балкончета; бяха като празна сцена. Разбира се! Къщата бе точно като театър, а стаята като сцена, където ще се разиграва действието. Тя естествено не би могла да бъде конвенционална и обикновена — изискваше пищност, подходящи

материи, приказно бляскаво осветление като прожекторите на сцената...

— Знам точно какво искам — заяви тя, отваряйки очите си. — Тази стая ще бъде сребриста.

Вероне проследи с поглед как работодателят му минава покрай него, влиза в офиса и затръшва вратата зад себе си. Защо ли се върна толкова скоро? Дьо Кормон се появи един час след като бе излязъл.

— Вероне!

— Господине?

— Искам да намериш някой, който да държи под око мадмоазел Леони. Искам да знам къде е и какво прави — както преди.

— Да, господине — Вероне бе изненадан. Да не би да я подозираше, че вече му изневерява! — Ще получавате доклад всекидневно, господине.

— А, и, Вероне — спря се на вратата дьо Кормон. — Ще бъда готов с отговорите за офертите, които ми дадохте, утре сутринта.

— Да, господине — Вероне бе потресен. Обикновено дьо Кормон изясняваше подобни неща за един час, не повече.

19.

На Леони ѝ се струваше, че къщата поглъща цялото ѝ време. Вече нямаше значение, че Мосю излиза в зори, самата тя ставаше в седем, обличаше се и се приготвяше до осем, нетърпеливо чакаше да се появи Каро и да се заловят с първата задача за деня. Екипът от землемери и експерти на Мосю бе открил загниване на горните етажи на къщата и влага на долния и бе посъветвал да я ремонтират. Това означаваше много работа.

— Ако това е къщата, която искаш, ще е необходим ремонт — каза ѝ той.

Разбира се, че я искаше, вече си я представяше завършена... щеше да бъде прекрасна. Къща, появила се от мечтите на едно бедно момиче. Тя, която през целия си живот се бе къпала в студено метално корито, бе поръчала вана от розов кварц, с кранчета, наподобяващи делфини с тюркоаз в центъра — не бе пропуснала да поръча и златен монограм върху дъното — макар Мосю да бе отказал да слагат инициалите му и златни кранчета на неговата кремава мраморна вана. С образа на обзаведената къща в главата си тя си поръча копринен брокат, специално тъкан в Лион, а във фабриките в Обюсон — меки килими в пастелни цветове. Леони бе убедена, че къщата трябва да има уникален стил, създаден от самата нея. Нямаше да има друга такава къща в Париж.

— Прави каквото искаш — беше ѝ казал Мосю. — Това е твоята къща.

— Нашата къща — поправи го тя.

Тя мина през двора на тяхната къща, изкачи няколкото стъпала и отвори голямата двойна врата със собственическа ръка. Салонът бе тих тази сутрин; основната работа бе привършена, оставаше само да се приключи с боядисването. Тя се разхождаше из стаите, вече започнали своя нов живот, представяйки си себе си и Мосю. Бяха заедно вече почти шест месеца, а тя още не го познаваше истински. Той я държеше на дистанция. Това я тревожеше. Надзърна в стаята, която щеше да бъде негов кабинет. Вече бе завършена — единствената стая в къщата,

освен неговата гардеробна, с мъжко излъчване. Бе намерила прекрасен вълнен кариран килим от Шотландия, а стените бяха с цвят на слива — бе накарала бояджиите да изсветлят боята с малко кремаво, така че цветът ѝ да стане топъл — а завесите бяха от лен в зелено райе с карирани ширити по края. В аукционната зала на Друе бе открила прекрасно старо абаносово бюро и огромно кресло, облицовано с тъмнозелена кожа. Тя се приближи до бюрото и разопакова комплекта за писане. На прост сребърен поднос бе поставена закръглена кристална мастилница, сребърна писалка и молив, както и малко преспание с дръжка. Беше ги купила предния ден при Картие и възнамеряваше да му ги подари, когато му покаже завършената къща, но бе решила сега да ги подреди на бюрото, за да го изненада. В жлеба, където се поставяше писалката, имаше тъничък надпис. „*На Мосю, бе написано там, с любов от Леони*“. Тя замислено прокара пръст по него. Надяваше се, че ще му хареса.

„Воазен“ бе оживен както обикновено, а Леони щастливо оглеждаше препълнения салон от тяхната маса в ъгъла. Тази вечер бяха сами, само двамата. Не можеше да си спомни кога за последен път бяха прекарвали вечерта само двамата, винаги имаше нещо организирано, театър или парти или вечеря в ресторант с дузина приятели.

— Спомняш ли си — каза му тя, хвана ръката му и я стисна, — спомняш ли си всички онези вечери в най-големите ресторанти по крайбрежието?

— Разбира се, че си спомням, ти изяждаше такова огромно количество храна.

Тя се засмя, разглеждайки менюто.

— Не знам какво да избира — каза и най-накрая го затвори. — Мисля, че ще си поръчам просто някаква риба.

— Спомням си и как по време на една от онези вечери ти ме попита защо винаги си поръчвам едно и също, когато има такъв голям избор.

Леони го погледна с широко отворени очи, изненадана, че се е преситила за толкова кратко време.

— Отегчена ли си вече? — попита я той.

— Разбира се, че не — просто съм развълнувана, че сме сами — започна да флиртува тя, — и ти трябва да избереш и за двама ни, както направи през онази първа нощ.

— Тогава ще си поръчаме същото като през онази първа нощ — каза той и поръча стриди и съомга.

Имаме нещо като годишнина, бе му обяснила тя сутринта, защото се навършват шест месеца, откакто сме заедно. Тогава, бе й отвърнал той, ще отидем да го отпразнуваме във „Воазен“. И ето че бяха отишли. Той поглеждаше часовника си и тя се намръщи, нали нямаше да се прибира в къщи при Мари-Франс точно тази вечер? Усети искрица ревност към непозната си съперница — не съвсем истинска съперница, защото нямаше никакво състезание. Той принадлежеше на съпругата си. Те седяха един до друг в облицованото с червено кадифе сепаре, тя се премести по-близо до него и лекичко постави ръката си на бедрото му. Погледите им се срещнаха и Леони затаи дъх. Той отмести ръката й, целувайки пръстите й, а тя се върна на старото си място — усещаше се слаба, желаше го. Винаги го желаше, Мосю притежаваше магическа власт над тялото й, а тя не искаше да се освободи от нея — просто искаше да го усеща до себе си точно сега...

— Страхувам се, че утре трябва да замина — каза той, докато келнерът наливаше от любимото им шампанско.

— Да заминеш? Но къде?

— На първо време във Виена, но е възможно после да се наложи да отида до Санкт Петербург.

— Но това е в Русия!

Келнерът им поднесе стридите. Те блестяха сочни в собствения си сос.

— Но какво ще правя по цял ден без теб, Мосю?

Той сви рамене.

— Каквото правиш и сега по цял ден, предполагам.

Тя го погледна настойчиво.

— Вземи ме с теб.

— Не мога.

— Защо не?

Той нетърпеливо сви рамене.

— Това е делово пътуване.

— Но сигурно...

Той грубо я прекъсна.

— Още в началото ти казах, че моето време не винаги ми принадлежи. Не знам колко дълго ще отсъствам. Но предполагам, че можеш да се забавляваш, докато се върна.

Леони сведе поглед към стридите. Защо да не може да я вземе със себе си, можеше да го чака в някой хотелски апартамент във Виена, както го чакаше в хотелския апартамент в Париж? Усети сърцето ѝ да се свива от някогашния страх. Може би той нямаше да се върне при нея. Тя вдигна поглед, думите ѝ бяха на устата, но се овладя навреме. Нямаше да мисли за това... разбира се, че щеше да се върне. Ами ако не се върнеше? Сърцето ѝ се смрази при тази мисъл. Но нали уж този път се беше погрижила за себе си? Имаше нова къща, която бе почти готова, имаше и пари в банката... само че още нищо не бе научила за акциите и сделките и за това как да увеличава капитала си. Мосю винаги бе толкова зает, а тя бе погълната от обзавеждането на къщата. С копнеж си помисли за Вилата, толкова бяла и скромна... не се нуждаеше от нищо, за да я разкрасява. Там тя би посадила градина и може би добавила малък басейн с няколко сенчести дървета.

— Имам подарък за теб.

Беше още една от онези кутии, като тази, която ѝ бе дал на яхтата. Оттогава не ѝ бе подарявал бижута, само огърлицата на Беби, а и тя не се нуждаеше от тях, макар че си бе накупила много дрехи. Харесваше ѝ да ги носи, защото обичаше допира на материите, докосването им и начина, по който тялото ѝ свикваше с хубавите платове, усвояваше ги. Останала без дъх от възхищение, тя се загледа в двойния ред свършени перли, чиято голяма закопчалка от нешлифован сапфир бе заобиколена с диаманти и си подхождаше с висящите обеци.

— Сгреших преди, че ти подарих диаманти — каза той, закопчавайки огърлицата на врата ѝ. — Първите бижута на едно момиче трябва да бъдат перли.

Образът на Рупърт изплува в съзнанието ѝ. Той бе поставил друг наниз от перли около врата ѝ, като повдигна нагоре косата ѝ и я целуна по врата... и каза същите думи. Те бяха толкова влюбени, а тя — толкова млада.

— Не ти ли харесват? Можеш да ги върнеш, ако искаш, да ги смениш за нещо друго.

— О, не, не — тя взе обещите и си ги сложи, обръщайки глава, за да му се покаже. — Много са красиви, Мосю. Благодаря ти. Ще ги пазя.

Странно момиче бе тя. Той си спомняше как през живота си бе подарявал бижута на други жени, как те алчно ги грабваха и хукваха към огледалото, за да ги изпробват. Питаше се какво ли щеше да прави тя, когато той замине. Това щеше да бъде една проверка — за него, както и за нея.

Той ядеше малко, предпочиташе да я наблюдава как си взима с пръсти горски ягоди, една по една, отхапваше ги внимателно, а зениците ѝ се разширяваха от удоволствие... о, тя бе създадена за удоволствие. Понякога я гледаше в огледалото, докато си завързва вратовръзката, как мързеливо лежи в леглото, сгушила се с котката, или я наблюдаваше иззад вратата как си оправя косата, без тя да го види, точно както някога бе гледал майка си.

Започна силно да вали, докато караха през осветените улици на Париж и уличните лампи мъждукаха в тъмнината с ореол от дъждовни капки, а те седяха в топлата интимност на кабриолета, без да се докосват, но със съзнание за близостта си. Хвана я за ръката, докато минаваха през фойето на хотела и мълчаливо зачакаха асансьора. Когато желязната решетка се хлопна и те останаха затворени в клетката му, той я прегърна, силно я притисна към себе си, разгърна кожената ѝ пелерина, за да стигне до гърдите ѝ, смъкна презрамките от раменете ѝ, разсъблече я до кръста и започна жадно да я целува, а тя се облегна на облицованата стена и вик на удоволствие се изтръгна от гърдите ѝ. Асансьорът спря на техния етаж и това ги извади от опиянението, той загърна голите ѝ гърди с пелерината и те невъзмутимо закрачиха, хванати под ръка и още разтрепери, по коридора под любопитните погледи на камериерките нощна смяна.

Щом затвори хваля големата врата зад себе си, той свали пелерината ѝ, откопча тежкия златен колан около кръста ѝ, смъкна роклята надолу покрай бедрата ѝ и я остави само по тънки копринени кюлоти, златисти като цвета на кожата ѝ — това бе всичко, което тя обикновено носеше отдолу. На него така му харесваше. Въведе я в салона. Лампите бяха запалени, а завесите на големите прозорци не бяха спуснати и те

гледаха към мокрите от дъжда улици. Стаята бе тиха, разнасяше се единствено звукът от дишането им и тропотът на дъжда по прозорците. Свали сакото си и внимателно го постави на облегалката на стола, докато тя го чакаше с ръце на гърдите, предвкусвайки докосването му... приближи се до нея, гол и готов, желаше я, нуждаеше се от нея. Тя потъна под тежестта му в мекотата на синия килим и жадно се отвори, приемайки страстта му, а той устремено се гмурна в нея. Тя се бореше, дращеше го ненаситно по гърба с маникюра си, молеше за още, докато се търкаляха сплетени на килима, запотени и крецящи като две животни в схватка, стремящи се към своята крайна цел и като че ли несигурни, че някога ще я достигнат.

20.

Каро виждаше, че Леони е разстроена от отсъствието на Мосю. Макар да не говореше за това, тя бе станала по-тиха от обикновено и, изглежда, не знаеше как да запълни времето си.

— Да отидем в аукционната зала на Друе — каза ѝ един следобед Каро — и да видим дали не можем да намерим такова легло, каквото искаш — макар че не съм съвсем сигурна какво точно търсиш.

— Нито пък аз — отвърна Леони, оживявайки се при мисълта за леглото, — но ще го позная, щом го видя.

Мосю бе заминал вече от три седмици, а тя още не бе получила известие от него и се тревожеше. Знаеше, че не е в Париж, бе сигурна в това, значи трябва да е отишъл в Санкт Петербург. Изглеждаше ѝ толкова далеч. Господи, колко мразеше да чака! Никога повече няма да го правя, за стотен път си обещаваеше тя.

— Поне къщата е почти завършена — каза ѝ Каро, докато вървяха към Друе в ранния пролетен следобед. — Когато Мосю се върне, ще можеш да се преместиш в нея.

Леони внезапно бе споходена от вдъхновение.

— Искам да се преместя веднага — каза тя, дръпвайки Беби, която се бе спряла да подуши новите пъпки по храстите. — Искам вече да съм там, когато той се върне, и да го чакам. Всичко вече ще бъде готово, Каро, и аз ще му покажа неговия нов дом... нашия дом — триумфиращо добави тя. — Трябва да намеря легло днес — много е важно, Каро.

Каро я погледна разтревожена, говореше като току-що венчана млада булка, като влюбена жена. Дали наистина познаваше човека, с когото се бе обвързала?

— Кажи ми — попита я небрежно Каро, докато отваряше голямата стъклена врата на Друе — вземаш ли вече уроци?

— Какви уроци?

— Не си ли спомняш? Нали Мосю щеше да те учи как да инвестираш своя капитал, да ти показва как да купуваш акции и земя.

— Започвам веднага щом той се върне — уверено ѝ съобщи тя.
— Сега, когато къщата е готова, ще имам повече време.

— Още веднъж те предупреждавам — каза Каро, — че е прекалено късно, когато приключи една връзка, да се чудиш защо не си се уверила навреме, че нещата са наред.

— Но те са наред, Каро. Имам собствена сметка в Парижката кредитна агенция, а и къщата е на мое име. Мога да имам всичко, което поискам — тя посочи перлите на врата си, — но някак си сега, когато мога да имам всичко, не желая истински много неща... освен легло.

После Леони сграбчи ръката на Каро и хвана Беби под мишница, заливайки се от смях с отметната назад глава, докато вървяха по коридора на августовския аукционен салон.

* * *

В къщата цареше пълна тишина. Леони бавно крачеше из стаите, а Беби вървеше по петите ѝ и мяукаше несигурно. Тя внимателно дръпна завесите на всеки прозорец и светна лампите. Отново пренареди възглавниците на новотапицираните дивани и оправи книгите, скупчени на удобните масички в очакване на своите читатели. Бе облицовала стените на големия салон с прозрачна тъкан, толкова фина, че тъкачите от Лион се почувстваха задължени да я предупредят. „Предназначена е за шлейфа на някоя прекрасна булчинска рокля, мадам“, ѝ бе казал един от тях, останал шокиран и невярващ, когато тя му бе обяснила, че ѝ трябва стотици метри, за да облицова стените си. „Но, мадам, ще се разпадне след няколко години“, уплашено ѝ бе отвърнал той.

„Тогава ще ми изтъчете още“, каза тя, без да обръща внимание на ужасения му възглас при мисълта за тези разходи. Но не сбърках, помисли си Леони, докато дърпаше сребърния шнур, който освободи подхождащите по цвят завеси и наблюдаваше как те падат на правилни гънки и скриват мекия блясък на звездите през булото на мъглата. Бе постигнала целта си. Стаята изглеждаше театрално, декор за бляскавото представление на хората, които щеше да кани. Големият килим в бледогълъбовосиво бе украсен с цветя в толкова убити пастелни тонове, сякаш човек ги наблюдаваше над набраздена от

вълнички прозрачна повърхност на езеро. Канаетата и креслата бяха покрити с тежка препредена коприна в кремаво и сиво-бежово, пепеляво и въглен, а лампите и свещниците бяха сребърни с плисирани абажури в прасковен цвят, конструирани така, че дискретно да осветяват стаята. Бе наредила букети от бледи цветя, подбирайки само такива с тежък аромат, така че да се запомнят десенът и мирисът им, а не тяхната индивидуална красота. По скриновете и масите от ценно дърво стояха изящни сребърни и порцеланови предмети на изкуството. Да, стаята бе готова. Оставаха само хората.

Тя взе Беби и се запъти през цялата къща към спалнята си, докосна безупречните кремави кувертюри, прекара ръка по стените от моаре^[1] в цвят шампанско, завъртя кранчетата в просторната розова баня... спомняйки си първия път, когато се изкъпа в такава вана у Каро.

Нямаше смисъл да се преструва, мислеше си тя натъжена, свита в голямото легло, няма да дойде. Знаеше, че е в Париж; вчера бе дочула, че е в града, и бе накарала слугите да се разтичат, докато не се увери, че всичко е на място, бе подготвила специална вечеря на свещи, само за двама, в тяхната собствена нова трапезария, отрупана с цветя. Бе го чакала, нетърпелива да го види, да чуе, че одобрява тяхната къща, да му покаже неговия кабинет и подаръка, който го очакваше там със специален надпис. Бе облякла любимата му рокля, робата с варварски вид и в цвят аметист, която той бе избрал за нея в Кан и бе поръчал при Картие специален колан в златисто към нея. Бе вчесала дългата си коса, оставяйки я да пада свободно, така че той да може да прокара пръсти през нея, да я стисне и да наведе главата ѝ назад, за да я целуне. Дори бе изстудила шампанско „Родере Кристал“.

Той не дойде. Чака го цялата нощ. А после цялата сутрин и целия следобед. След това отпрати слугите, каза им, че са свободни следващите няколко дни и че ще им ги плати. Радваше се само, че Марок не е там, за да стане свидетел на унижението ѝ.

Бе сама в цялата къща. Само тя и Беби, която предано я наблюдаваше, сгушена под мишницата ѝ, успокоявайки я с топлината си. Напълни ваната, хвърли вътре шепа ароматни соли, които изпълниха въздуха с уханье на жасмин и зеленина, а после се отпусна във водата, оставяйки косата си да се намокри, и за пореден път се запита какво да прави сега?

Той усети жасмина, докато се качваше по стълбите, и спря потресен при спомена за момченцето, което някога се криеше зад вратата на гардеробната на майка си. Внимателно остави на леглото пакетите, които носеше, и пристъпи към вратата на банята. Беби го наблюдаваше от стола, без да мръдне. Леони се бе изпънала във ваната със затворени очи. Не бе чула стъпките му по меките килими. Той затвори вратата, отиде в другата стая и с усмивка заразглежда копринените завеси. Отвори една огромна кутия, извади отвътре кожено палто и небрежно го метна на единия край на леглото. После остави и документите, пръснати небрежно по кувертюрата. Влезе в своята гардеробна и огледа походното легло, от онези, които използваша генералите по време на поход или битка... то носеше емблемата на Наполеон... същата, която стоеше и в къщата на Ил Сен Луи, а преди бе стояла в стаята на баща му. Стените бяха с цвят на сив лен, а чергата — в карамелено. Обичаше тази простота. Тя бе разбрала от какво се нуждае той.

Леони се загърна с една кърпа и още мокра се запъти към спалнята си. Беби вървеше по петите ѝ, после скочи на леглото, предпазливо подуши коженото палто и удобно се сви отгоре му. Леони се втренчи в леглото, в палтото, в документите. Вдигна един от тях. Ценни книжа, бе написано на плика. Остави го обратно на леглото, махна Беби от кожата и колебливо я погали. Бе златиста, пищна и безкрайно мека. После влетя с палтото в едната ръка и с кърпата в другата в неговата стая, а от мократа ѝ коса пръснаха капки вода, щом отвори вратата. Той се бе подпрял с лакти на прозореца и се взираше навън в нощта. Щом я чу да влиза, се обърна.

— Ти си се върнал — с укор каза тя.

— Така изглежда — сухо отвърна той.

— Какво е това? — посочи му пликовете тя.

— Това са акциите и ценните книжа, които ти бях обещал.

Тя остави палтото и разкъса един плик, разглеждайки съдържанието му. Европейска компания за желязо и стомана, зачете Леони, 1000 акции... името ѝ бе върху всяка една. Автомобилна компания „Дьо Кормон“... Ръцете ѝ се разтрепериха. Защо го правеше? Защо я измъчваше, а после ѝ даваше точно онова, което бе

искала? Защо я правеше толкова несигурна, а после помагаше да се сбъднат всичките ѝ мечти за сигурност?

Той се приближи до нея и вдигна палтото.

— Радваш ли се да ме видиш? — попита я после.

— Не знам. — Тя ядосано извърна глава, избягвайки погледа му.

— Чух, че вчера си бил в Париж.

— Върнах се още завчера, но имаше неща, за които трябваше да се погрижа, и естествено трябваше да видя семейството си.

— Естествено.

— Цялата си мокра.

Той докосна влажната ѝ ръка, избърсвайки капчиците по нея с пръсти, а после обърна пищното кожено палто с кожата навътре, здраво я загърна с него и започна да я търка, за да изсуши още мократа ѝ плът. Занесе я до тясното легло, отметна самуреното палто, легна до нея и те се притиснаха един до друг в уюта на малкото легло. Тя ухаеше на жасмин и мокра кожа и той започна да я целува.

Бе се събудила преди няколко часа, но още лежеше сгушена до него в тясното стоманено легло. Той бе отпуснал глава на гърдите ѝ.

— Кажи ми — прошепна му тя, макар да бе още полузаспал — кажи ми, че ме обичаш.

Той се обърна и веднага се събуди.

— Не ставай смешна, Леони — отвърна ѝ на път към банята, — вече сме говорили за това. Тогава ти обясних чувствата си към теб. Те не са се променили.

Тя го чу как завърта кранчетата и как ваната започва да се пълни, а после си облече една роба и забърза надолу по стълбите. Отвори вратата на кабинета му и пипнешком в тъмнината стигна до бюрото, напипа малкия сребърен комплект за писане, подаръка ѝ за него с този несполучлив, наивен надпис. Бързо изкачи стълбите, притиснала го към гърдите си, а после го скри най-отзад в гардероба си, където той никога нямаше да го намери.

Каро погледна Алфонс с раздразнение. Той бе толкова обикновен човек с закръглени бузи и кестенява коса, която вече се бе стеснила до

малък обръч на темето. Очилата му бяха кръгли като кафявите му очи — всъщност той е направен от сфери, ядосано си мислеше тя. Сигурно е бил сладко малко момче.

— Тази седмица още не си ме помолил да се омъжа за теб, Алфонс.

— Ще се омъжиш ли за мен, Каро?

— Е, може би не тази седмица. — Тя се протегна до него на голямото легло с балдахин, пищно напръскан с макове и метличина, които уютно ги обгръщаха отвсякъде. — Имам чувството, че сме на лятна ливада — въздъхна удовлетворена.

— Аз съм търпелив човек — отвърна той и нежно я целуна. Знаеше, че сред техните приятели и познати има и такива, които се питат защо жена като Каролина Монталва, толкова красива и обичаща забавленията, е избрала да живее с такъв обикновен мъж като него, но никак не го бе грижа за клюките. Достатъчно бе, че тя е с него. Знаеше, че го обича, макар непрекъснато да отказваше да се омъжи за него.

— Аз те обичам — каза тя, като че ли прочела мислите му. — Ти си единственият, който би ме приел такава, каквата съм. Ти си единственият, на когото мога да се оплача, че ме болят краката, който няма нищо против, когато се тъпча с големи парчета хляб и сирене в четири часа през нощта и ще ми позволи да напълня голямата плевня на провинциалното имение с фриволните си приятели. Най-хубавите партита са ставали там — добави тя замислено.

Алфонс се засмя.

— А ти знаеш, че мразя партита — аз съм по-скоро от типа хора, които обичат да си стоят в къщи по пантофи и с лула в устата.

Тя му се усмихна.

— Знам, знам, но ти се научи да ги харесваш, нали?

Той я целуна с любов. Тя бе внесла цвят в живота му, преминал в банката и подчинен на традицията. Бе променила вътрешния му свят.

— Не ме напускай, Каро, дори никога да не се съгласиш да се омъжиш за мен.

Той я прегърна, усещайки топлината ѝ, нейната жизненост, многоцветния ѝ живот.

— Ако само можех — прошепна в ухото му Каро — да намеря някой като теб за Леони. Просто нещо ми подсказва, че Жил дьо

Кормон е опасен човек. Леони ще си има неприятности, сигурна съм в това.

„Науки за Египет“ се помещаваше в една стара сграда, скрита в малка уличка зад Лувъра. Леони бе идвала тук веднъж преди това и сега не ѝ бе трудно отново да го намери. Днес тя бе развълнувана. Мосю Ламартин ѝ беше казал, че е изпратил снимките на йероглифите от нейните египетски статуетки на мосю Мариет в новия музей в Кайро и отговорът трябваше вече да е пристигнал.

Ламартин, разбира се, веднага бе идентифицирал статуетките. Докато нежно държеше в ръце малката котка, ѝ каза:

— Древните египтяни са обичали котките, за тях те били свещени животни. Тази е известна като Баст.

Другата статуя му се стори по-интересна и той я вдигна благоговейно.

— Тази е от осемнадесетата династия, управлението на Тутмос — каза ѝ той. — Богиня Сахмет, любима на великия бог Пта, владетел на древния град Тиба.

— Богиня — промълви тя, докосвайки с уважение гладкия камък, — на какво е била богиня тя, мосю Ламартин?

— Сахмет е имала много роли, но е известна като покровителка на бога на слънцето Ра по време на нощното му пътуване в подземния свят. Египтяните вярвали, че когато слънцето залезе под хоризонта, то отива под земята, влиза в подземния свят през порта, вардена от свирепото куче Цербер, после продължава по реката Стих, където се изправя срещу много злини, докато накрая отново се покаже над хоризонта в зори. Силата на Сахмет закриля слънцето от злото и затова тя е толкова важна — без слънцето няма живот, а без Сахмет, вярвали египтяните, нямало да има бог на слънцето. Този диск зад главата ѝ символизира слънцето, а лъвската глава показва нейната сила, тялото на жена — плодовитостта ѝ.

Сахмет има двойствен характер — могъща господарка и любима, притежаваща силата да закриля своите земи и живота на онези, които обича. Ала Сахмет е и безмилостна към враговете си, разправят, че убивала с такава жестокост, че когато войниците говорят за някоя ужасна битка, казват, че врагът им „убива като Сахмет“. Тази богиня

винаги е била спорна фигура, обичана от някои и мразена от други, през цялата египетска история. — Ламартин я погледна проникателно. — Мога ли да ви попитам как се сдобихте с това, мадам?

— Принадлежаха на баща ми — той бе египтянин. Как са станали негово притежание, не знам, но тези две статуи са били мои през целия ми живот.

Леони притисна статуята към себе си, като че ли се страхуваше, че той може да ѝ я вземе.

— В миналото е било разпространено да се ограбват гробниците — обясни ѝ внимателно той. — Без съмнение баща ви е попаднал на някоя от тях в неговото село, ако е живеел близо до Луксор?

— Не знам, не знам откъде е той.

— Повечето от намерените статуи на Сахмет са от Храма на Пта в Мемфис, някога известен като Тиба. Той се намира отвъд Луксор на реката Нил. Но тази, мадам, е рядка, тъй като камъкът, от който е направена, е необикновен. Дори големите статуи в самия храм са от черен гранит. А, разказват се много странни истории за статуята, много странни истории...

— Какви истории? — Леони жадуваше за повече информация, но Ламартин потъна в мислите си.

— Трябва да разбере какво е посланието на статуята — настоя тя. Надяваше се това да стане днес.

Канцеларията на мосю Ламартин бе покрита с прах ако не от династии, то поне от няколко години. Той изтупа един стол за нея и я покани да седне с доволна усмивка.

— Поне го имаме, мадам! Сега ще разберем какво казва!

— О, мосю Ламартин — бързо, кажете ми! — Тя се наведе напред и затаила дъх, зачака думите му, сякаш той се готвеше да го прочете.

— Това е откъс от едно стихотворение — каза той, — намерено изписано на портата на Храма на Мут в Карнак — уви, сега само порутена руина. Сахмет, в ролята ѝ на закрилница и любима, била свързвана с Мут.

— А стихотворението — нетърпеливо го подкани тя.

— Ще ви го прочета, мадам:

*Хвалете Сахмет,
повелителката на всички богове,
онази, която вдъхва живота в ноздрите на своя
любим,
онази, която притежава велика сила,
онази, която закриля земите...
Сахмет със смразяващия поглед,
повелителката на зверствата,
която праща епидемии и смърт,
великата господарка,
която пуска огнени езици към враговете си
и ги унищожжава...*

Леони потръпна при тези думи, написани преди хиляди години в древния Египет, отекващи сега в прашната тишина на тази парижка стая. Сахмет, помисли си тя и името зазвъня в главата ѝ, Сахмет... Макар думите, чието значение вече бе разбрала, да звучаха двусмислено.

— Струва ми се, мадам — усмихна се Ламартин, — че като всички богове, Сахмет е просто онова, което виждате в нея. Идеалната любима, покровителка и господарка на силен мъж, майчинска фигура, която ще се бори да защити децата си или безмилостна жена, която не би се спряла пред нищо, за да постигне целта си, дори пред убийството.

Леони дълбоко си пое въздух.

— Ами — каза тя с кръшен смях, — имала съм тази статуя през целия си живот — дори си лягах в леглото с нея, когато бях дете, обичах я, тя беше моя приятелка. Не вярвам, че Сахмет е зла.

— Значи вие виждате това у Сахмет, мадам, и така трябва да бъде. — Ламартин ѝ подаде надписа с йероглифите. — Радвам се, че можах да ви помогна, мадам, поне разбулихме мистерията.

— Да — колебливо отвърна Леони. — Предполагам, че я разбулихме.

[1] Моаре — вид плат — бел.пр. ↑

21.

Марок, безупречен в своя черен редингот и колосана риза, се запъти надолу по широкото стълбище от салона за гости на първия етаж и изпрати лакея да доведе прислужницата.

— Да, господине? — приближи се забързано момичето към него.

— Луиз, цветята в големия салон вече увяхват. Утре ще обясня на цветаря, но сега ги постави в прясна вода и избърши прашеца, който се е посипал по масите.

— Да, господине, разбира се.

Тя се засуети наоколо, трескаво опитваща се да му угоди. Това бе най-доброто домакинство, където човек можеше да си намери работа в Париж, плащаха най-високи надници, оставяха ти най-много свободно време и мадам винаги ти казваше по някоя мила дума, когато те видеше из къщата. Знаеше имената на цялата прислуга — а също и откъде са дошли, както и за семействата им — често я питаше за малката ѝ сестричка. Бе мила жена, все едно какво мислеха хората за нея. А Марок бе най-добрият иконом в Париж, можеше да го каже с чиста съвест — бе работила при такива варвари, които си въобразяваха, че са не по-малко важни от господарите, но с него всичко бе наред. Той се грижеше стриктно за домакинството, макар да бе много млад. Освен това той обожаваше мадам. В кухнята се разправяха клюки, че преди много години те били работили заедно в магазин за бельо, но сигурно това бяха само клюки. Мадам бе истинска дама.

Марок я наблюдаваше как внимателно пренася големите подредени букети долу до зимната градина. Можеше да ѝ има доверие, че ще се погрижи за тях, но сутринта бе вдигнал скандал на този цветар. Сега му връщаше цветята обратно — погледна ореховото дърво и високия позлатен часовник, който приглушено тиктакаше в ъгъла до огромната двойна врата — вече бе твърде късно. Очакваха гостите след около час, а всичко трябваше да е идеално.

Масата бе наредена за шестнадесет, толкова души можеше да смести Леони на голямата маса. Ако имаше и други, щяха да ги

настанят на малки кръгли масички за шестима, да ги сложат на групи — това й харесваше, така атмосферата бе по-интимна и се завързваше по-лесно разговор — макар Мосю да предпочиташе всички да седят на една маса. Според мен, мислеше си Марок, по този начин той може да я държи под око. Ако тя седеше на друга маса, а не на неговата, той нямаше да знае какво става. Не че, разбира се, имаше какво да се знае. Но Марок не се съмняваше, че „Мосю“ дьо Кормон е един много ревнив мъж.

Той критично огледа масата, изпъна покривката, изящо избродираната ленена покривка в прасковен цвят. Разбира се, Мосю би предпочел обикновена бяла покривка, но Леони избра тази. Тежки сребърните свещници и кристални чаши, които той повдигна на светлината, за да провери тяхната безупречна чистота — те бяха толкова тънки, че се зачуди как не се натрошават в устата на някой по-страстен пияч. Внимателно постави чашите по местата им и благодари на бога, че не той е трябвало да ги мие. По една самотна гардения, отпуснала се на повърхността на водата в кристална купа бе поставена до всяко място, където щеше да седи дама, упойващият им аромат се просмукваше в стаята, а една ивица от малки лилии, преплетени с папрат и зеленина, обточваше средата на покривката по дължина.

На бюфета Марок провери гарафите с вино, което сам бе пресипал от бутилки преди това. Мосю бе много придирчив към виното и за двете години, които работеше при тях, самият той бе станал нещо като познавач. Леони бе извинила невежеството му по отношение на новата работа пред Мосю и той го бе приел, защото така искаше тя, дори бе надминал себе си и бе започнал да му обяснява разни неща, като например как да пресипва правилно виното, но по-скоро защото бе истински загрижен за виното, а не поради благото си сърце. Въпреки това бе любезен и оценяваше добре свършената работа.

Марок се запъти към кухнята, за да провери наред ли е всичко с готвача. За разочарование на готвача, Леони предпочиташе простата храна — като, разбира се, под проста тя не разбираше евтина. Той се усмихна, припомняйки си как си поделяха сандвичите на алеята зад „Сера“. Сега Леони щеше да поднесе прясна съомга и печен фазан, подходящ за сезона, а също и най-добрите зеленчуци, които можеха да се намерят на пазара, а Мосю бе осигурил пълни кошници екзотични

плодове от парниците на неговия замък, които пристигаха два пъти седмично. Леони сама бе научила готвача как да приготвя провансалски татен. Но когато бе сама, тя ядеше предимно омлет.

Беби го следваше по петите, застана на кухненския праг, и тъкмо навреме дръпна опашката си, преди вратата да се затръшне и да я премаже.

— Тази котка някой ден ще си загуби опашката — изкоментира готвачът и сложи на Беби чинийка с накълцани пилешки дробчета, а тя му се отблагодари, като с доволно мъркане отърка главата си о крака му. Той обичаше тази котка, никога не бе пускал котки в кухнята преди, но Беби бе различна. Специална.

— Всичко наред ли е, готвачо Мужен? — Марок огледа безупречната кухня, твърде зает, както обикновено, да държи всичко под контрол.

— Значи можем да предположим, че ще започнем да сервираме навреме, Марок?

— Да, Мосю дукът вече е тук.

Котката се изниза през вратата след него и бързо се изкатери нагоре по стълбите да намери Леони. Тя рядко я изгубваше от поглед.

Широкото легло с изящните табла, което изглеждаше така, сякаш някога е допълвало великолепието на някой ренесансов дворец в Италия, стоеше на своя постамент в средата на стаята и Леони си лежеше в него, забила немигащ поглед в бледите копринени стени от моаре. В цвят шампанско и почти подхождащи на цвета на косите ѝ, с изключение на времето, когато те изсветляваха от морската вода и от слънцето. Статуята на Сахмет, лъсната до блясък, гледаше към леглото от високия си солиден мраморен постамент, а до нея стоеше тази на Баст. Беби, привлечена от топлината на лампата, която осветяваше статуите денем и нощем, често се свиваше в краката на Баст, карайки Леони да се усмихва при вида на нейните две котки — но не и днес. Тя чуваше Мосю от съседната стая; той вече се бе изкъпал и, предполагаше тя, се обличаше с обичайното си темпо, погълнат от други мисли.

Тя сладно прокара ръка надолу по тялото си, все още влажна след като се бяха любили. Това бе първата вечер, която прекарваха

заедно след дългото пътуване до Русия и както винаги, той я бе любил, повтаряйки, че тя му принадлежи. А щом свърши, отиде да се изкъпе, без дори да каже, че му е липсвала или че я обича. Но той никога не ѝ бе казвал това, усмихна се тя накриво, както и тя на него. А би ми се искало да беше ми го казвал, помисли си тя.

— Мосю — извика го Леони.

Той се появи на прага, закопчавайки копчетата на яката и на ръкавелите си. Дистанциран, потънал в себе си, вече зает от следващата стъпка в програмата си, огорчена си помисли тя. Добре знаеше какво означава това. Довечера, след партито, щеше да се прибере в дома си, при Мари-Франс и децата. Той прекарваше точно определено време със семейството си въпреки факта, че вече публично следваше собствените си желания. Някога бе завиждала на Мари-Франс за сигурността ѝ като съпруга на Мосю, но сега бе разбрала, че и тя също е уязвима.

Тръпки я побиха, като си спомни онзи път, когато Мари-Франс бе дошла да я види. Бе през една мързелива утрин и тя не бе подготвена за посещения. Набързо се облече, накара Жули да прибере косата ѝ назад, колкото се може по-стегнато, за да не изглежда сякаш току-що се е измъкнала от топлото, разхвърляно легло. Мари-Франс бе бледа и сдържана, с отработена спокойна усмивка.

— Знам, че е трудно и за двете ни — започна тя, докато седяха една срещу друга и пиеха чай в изящни чашки от китайски порцелан, за които бе платил съпругът ѝ. — Но аз трябваше да се срещна с вас. Не просто от вулгарно любопитство. Искях да знам от какво се нуждае той, което аз не мога да му дам.

Леони шокирана затаи дъх при следващите ѝ думи.

— Обичате ли го, скъпа моя?

Леони не бе в състояние да отговори. Втренчи се в бледия килим, изпитвайки силно желание да се скрие в него. По никакъв начин тази мила жена не можеше да знае какво съществува между нея и Мосю.

— Всичко беше наред, преди да се срещна с вас — виновно каза тя на Мари-Франс, — но сега никога няма да мога да забравя лицето ви. И чувствата ви — точно като моите. Мадам... — тя си пое дълбоко дъх, — мислех, че нещата стоят по друг начин, но ако разбивам живота ви и ви причинявам дълбоко страдание, готова съм да го оставя.

— Жил и аз отдавна живеем отделен живот. Имало е и други, сигурно знаете, преди вас. Единствено за децата си се тревожа. Няма да позволя да бъдат наранени и няма да допусна никакви скандали. — Тя сви рамене. — Много мъже имат любовници. Виждам, че той е имал късмет да попадне на толкова млада и красива като вас. Никога не съм разбирала кое е онова, от което се нуждае Жил, но надявам се той да е намерил отговора. — Тя остави на масата недокосната чашата с чай, запъти се към вратата и в последния момент усмихната се извърна към нея. — Само помнете обаче, че моите деца винаги ще излязат на преден план, ако възникне някакъв конфликт — и после си тръгна.

— Да? — гласът на Мосю бе нетърпелив и я извади от унеса ѝ.

Леони се наведе напред и стисна ръката му.

— Обичаш ли ме, Мосю? Кажи ми истината, какво изпитваш към мен? Интересувам ли те изобщо?

— Разбира се, Леони — с едно мръдване на раменете свали сакото си той, — ти ми принадлежиш.

Тя въздъхна и се отпусна на възглавниците, загледана как той оправя вратовръзката си пред огледалото. — Самотна съм, Жил.

— Как можеш да бъдеш самотна? Та тази къща никога не е празна! А и след по-малко от час шестнадесет души ще дойдат на вечеря — затова може би е по-добре да ставаш и да се приготвяш.

Организираше вечерно празненство, за да отпразнуват завръщането му у дома, бе поканила различни хора, смесица от стари приятели и нови познати, но вече съжаляваше за това. Имаше нужда от него, искаше да остане сама с него — да си говорят.

— Да ги отпратим. Да отложим празненството. Ти и аз можем да вечеряме заедно тук в моята стая.

— Не ставай смешна, Леони. В края на краищата, идеята за тържество бе твоя — той погледна часовника си. — Не забравяй, че към дванадесет ще трябва да тръгвам.

— Няма да забравя.

Тя се зави презглава с чаршафа, зарови лице във възглавницата, а Беби скочи на леглото и се сви на кравай край сгънатите ѝ колена.

— Не знам, Беби — прошепна тя, — не че съм отегчена, просто трябва да има нещо повече от това.

Изглежда прекрасно, мислеше си той, докато я наблюдаваше от другия край на масата. Леони носеше черна рокля от органза^[1] без ръкави, с висока яка и жабо на врата — черното подчертаваше кадифената повърхност на голите ѝ ръце. Кожата ѝ бе гладка с топлия цвят на летни кайсии и още го възбуждаше. Тя бе погълната от разговора с един млад мъж, с когото се бе запознала скоро, художник, бе го представила тя. Жил наблюдаваше сведенията им една към друга глави, докато те увлечени разговаряха. Изглеждаше напълно потопена в онова, което ѝ говореше младият мъж... той изпита известна ревност, макар да знаеше, че няма причина за това — тя му беше вярна. Вероне бе платил на човек, който я следеше през цялото време, всеки ден получаваше доклади за най-малката ѝ стъпка от момента, когато напускаше къщата до момента, в който се прибираще. Това, което бе започнало като игра, сега се бе превърнало в необходимост — трябваше да знае какво прави тя, с кого се среща и къде ходи. Искаше му се да може да подслушва разговорите ѝ, толкова погълнат бе той от ежеминутните подробности на нейния живот.

Защо му бе казала, че е самотна? Никога не оставаше сама. Но поне повечето време бе с хора, които той познаваше — като Каро и Алфонс. Когато него го нямаше, тя ходеше на парти или на театър, той не я държеше в клетка — въпреки че би му се искало. Тази мисъл изплува от подсъзнанието му. Искаше му се да я заключи и да я пази само за себе си. Тогава щеше да е сигурен, че никога няма да я загуби. Тя му принадлежеше — не го ли беше доказал току-що, горе, в леглото ѝ? Все още можеше да я възбуди, да я накара да го желае. Тя бе необуздана, неговата Леони — Леони, която единствен той познаваше.

Косата ѝ падаше свободно и се разпиляваше по раменете ѝ като мантия от светлина, а тя нетърпеливо я отмяташе назад. Продълговатите ѝ кехлибарени очи го гледаха. Наведе се, вдигна Беби и я постави в ъгъла на съседната маса. Знаеше, че той мрази котката да стои на масата. Сипа си малко сметана и позволи на Беби да ближе от чинията ѝ, като крадешком го поглеждаше. Изражението му не се промени, той отпиваше от виното и продължи да я наблюдава с тъмен, непроницаем поглед.

По дяволите, помисли си тя, защо поне не реагира? Искам да се вбеси! Той също е човек, не знае ли, че ни е позволено да показваме

чувствата си? Излиза от контрол единствено когато ме люби и не съм сигурна, че дори тогава онова, което изпитва, е удоволствие... но със сигурност не е щастие.

Младият художник правеше скица на колосаната ленена салфетка, с бързи щрихи с молив пренасяше на салфетката онова, което бе успял да научи за Беби, застанала в ъгъла на масата, заета да облизва мустаците си.

— Очарователно е — засмя се Леони, доволна от резултата. — Ще си го запазя и ще го сложа в рамка.

Тя нарочно го бе сложила да седне от лявата ѝ страна, опитвайки се да провокира Мосю, надявайки се да го накара да ревнува... от някой новопоявил се, от един непознат в живота ѝ. Тя усмихната се надвеси по-близо до него.

— Кажете ми — попита го — какъв трябва да бъде един художник? Трудно ли е да се намери вдъхновение?

Мосю направи знак на Марок да напълни чашите с вино, докато шумът от разговорите се носеше над масата. Едрогърдата оперна певица от дясната му страна и хубавата млада актриса от лявата започнаха отчаян разговор през масата, изнервени от неговото мълчание.

Бе отсъствал за около месец и тя му бе липсвала. Животът му бе празен без нея. Преди му изглеждаше препълнен от събития, всички чинно заемащи определените им места, всички под контрол. Имаше Мари-Франс и децата, имаше и истинския си живот — неговият свят на бизнеса. Частта, определена за жените, имаше своето място, но никога не излизаше извън него, винаги бизнесът беше на първо място. И сега не трябваше да позволи да се случи това! Леони трябва да си знае мястото. Щеше да я направи щастлива, щеше да ѝ покаже новия имот на Лоара. Тя си бе мечтала за лозе, а това точно се продаваше... това щеше да я развълнува, тази вечер щеше да ѝ даде и сертификата за новите акции. Той отново погледна към масата — и реши да накара Вероне да намери някой, който да следи младия мъж.

[1] Органза — вид прозрачна твърда копринена или вискозна тъкан — бел.пр. ↑

22.

Каро почувства, че ако Леони продължава да крачи напред-назад по красивия си сапфирено син килим в стил Обусон, ще остави пътечка по него... вече беше при нея от час, а тя нито за миг не се бе спряла.

— Умолявам те да спреш — замоли я тя, — губиш си времето да се измъчваш заради Мосю. Трябва да приемеш, че той е такъв.

— Но, Каро — та аз никога не знам дали изобщо го е грижа за мен! О, знам — тя рязко седна на кушетката до Каро. — Не трябва да се оплаквам, аз склучих тази сделка и имам всичко, което би могла да желае всяка жена. Захвърли плика с акциите на кушетката до тях. — Дори това! Имам хубава къща, пълна с красиви неща. Погледни ме — аз съм една от най-добре облечените жени в Париж, останалите ми завиждат, че живея с Мосю дука. Имам всичко, което пожела... или поне така изглежда. Знаеш ли, Каро — наведе се тя и зашепна, — никой друг мъж не предприема дори най-малка стъпка към мен. Дори не зная дали вече някой ме желае.

Каро бе шокирана.

— Мосю не те ли желае?

— Да. Да... желае ме, но понякога се питам... не съм сигурна защо ме желае, дори дали наистина съществувам за него... или той просто е потънал в собствените си потребности и желания. И защо ще ме желае, Каро, щом не ме обича?

Каро я прегърна и тя се разплака.

— Моля те, недей, Леони — каза тя, галейки я по косата. — Той е странен човек. Не знам дали изобщо е изпитвал любов към някоя жена. Но знам, че е обсебен от теб — готова съм да се закълна, че мисли за теб през цялото време, че се нуждае от теб.

— Тогава нека ми го каже... о, защо не ми го казва? — Леони се изправи и избърса очите си. — По дяволите, никога вече няма да плача заради някой мъж... заклех се в това, когато Рупърт ме напусна.

Каро взе плика.

— Какво е това?

— Неговият подарък за мен по случай завръщането му.

Каро отвори плика и бързо разгледа съдържанието му. Акции — всички в компании, собственост на дьо Кормон. Тя внимателно ги постави обратно в плика.

— Е, поне добре се грижи за теб.

— Но това не е достатъчно, Каро. Обличам се както той иска да ме вижда облечена, нося бижутата, които той ми подарява, устройвам приемливи партита, каня на тях хора, които той подбира, придружавам го, когато и където той иска и винаги съм тук — в очакване — кога ще има нужда от мен. Аз съм идеалната любовница — горчиво каза тя. — Аз съм всичко, което той иска да бъде. Чувствам се, сякаш той ме е създал!

— Леони, това не е истина. Ти си си ти.

— Завиждам на тези млади хора, които каня на моите партита, на оперната певица, която учи всеки ден, и на хубавите млади балерини, които се борят да си създадат име. Поне техният живот е реален. Аз съм част от измислицата, Каро. Това е дълга игра — като дърпане на въже. Понякога си мисля, че трябва да си намеря любовник. — Тя отново закрачи по килима. — Имаше един млад мъж на вечерята миналата вечер...

— Трябва да си полудяла — тихо каза Каро, — никой не може да надхитри Жил дьо Кормон.

— Дори не съм се целувала с друг мъж, откакто го срещнах.

Леони бе потънала в собствените си мисли, понесена от потока на собствените си думи.

— Понякога си мисля за Рупърт, за това колко млади и невинни бяхме и колко хубаво беше всичко...

— Рупърт те напусна, Леони, забрави ли това?

Това я накара да замлъкне.

— Предупреждавам те, Леони, че да мамиш Жил дьо Кормон е опасна игра. Защо мислиш никой не флиртува с теб? Не защото не си привлекателна или не те желаят. А защото се страхуват... страхуват се от Мосю. Той е известен с грубостта си в бизнеса, а виждам как се отнася и с жените, за миг може да се превърне в лед. Но любовник... Господи, Леони, трябва да си полудяла! Той никога няма да ти позволи да го напуснеш!

Леони мълчаливо се бе втренчила в пода и Каро хвана ръката ѝ, изпълнена със съчувствие.

— Във всеки случай — добави тя, — не забравяй, че си сключила сделка. Договор, ти ми каза. Мосю не се ли придържа към него? — Тя ѝ подаде акциите.

Леони седна с въздишка, гневът я бе изтощил.

— Сигурно си права, Каро.

Тълпа елегантно облечени хора се бе скупчила пред театъра на улица „Роял“, докато се отдалечаваха по улицата, се смееха и си приказваха за шоуто, което току-що бяха гледали. Мосю даде знак на чакащия шофьор.

— Не, моля те, нека повървим — предложи Леони, — каква приятна вечер е.

— Много добре, както желаш. Запазил съм маса във „Воазен“.

— Защо да не отидем в „Купол“? Там е пълно с интересни хора, художници и писатели.

— Харесвам „Воазен“ и мислех, че и ти го харесваш.

— Но ние винаги правим едно и също, ходим на едни и същи места — виждаме се с едни и същи хора. Никога не ме водиш някъде, където е по-различно.

— Глупости — той здраво я хвана под ръка и забърза по улицата.

— Във всеки случай, тук си толкова рядко...

Засмя се на мърморенето ѝ. Знаеше, че е ядосана, защото той щеше да заминава за Ню Йорк.

— Мисля, че ще те напусна — каза тя, изпитвайки го.

Той продължи да върви.

— Разбира се, че няма — отвърна ѝ после.

— Защо да няма?

— А защо трябва? Нима нямаш всичко, което искаш?

— Така ли? Така ли, Мосю? — Искаше ѝ се той да ѝ каже, че я обича. Кажи го... кажи го, пулсираха думите в съзнанието ѝ.

Тя се спря, накара го да се обърне и да я погледне. Улицата с три платна бе оживена, ярко осветените кафенета бяха пълни с хора, заети с това да се забавляват. Във въздуха се дочуваше откъслечна музика, долавяше се някакво веселие.

— Вземи ме с теб в Ню Йорк — замоли го тя, — позволи ми да дойда с теб само този път... моля те, Мосю.

— Не мога да направя това, Леони.

Тя не си направи труда да пита защо. Отговорът бе винаги един и същ.

— Ще заминем на юг за няколко дни, щом се върна.

— Но не това искам аз — студено каза тя.

— Какво наистина искаш ти? — Погледът му я пронизваше, тъмен и неразгадаем.

Искаше да го принуди да се разкрие, да провокира някаква реакция у него, нещо повече от страст. Искаше да бъде обичана от него.

— Искам да бъда с теб. Обичам те, Жил.

Той извърна лице.

— Казах ти още в началото, Леони, не може да става дума за любов.

— Искам да имам дете.

За пръв път на лицето му се изписа истински гняв и той се втренчи в нея с искрящи очи.

— Това е най-глупавото нещо, което някога си казвала, Леони. Ти си ми любовница, а не съпруга.

Той слезе на бордюра и спря кабриолет. Тя начумерено се качи вътре. Думите се бяха появили просто така в съзнанието ѝ, от нищото... и го бяха засегнали. Поне бе разгневен.

— Нямах предвид това — промълви тя в настъпилата тишина.

— Няма да го обсъждам — грубо отвърна той. — Ще кажа само едно. Моите деца са с майка си, моята съпруга... и това са единствените деца, които възнамерявам да имам. Онова, което е между мен и теб, е друго нещо.

Остатъка от път прекараха в мълчание, забравяйки за вечерята, заедно се изкачиха по стъпалата на тяхната къща и всеки се запъти към собствената си стая. Беби радостно се завтече към нея, тя я вдигна и я прегърна, за да почувства уюта на близостта ѝ, но този път нямаше сълзи. Никога вече нямаше да пролива сълзи за Жил дьо Кормон. Припомни си собствените си смели думи, докато го чакаше да дойде във Вилата... „щеше да бъде самостоятелна жена“. Тогава го бе

надиграла в собствената му игра и бе спечелила. Е, умори се да бъде покорната, чакаща Леони. Бе настъпило време за нещо друго.

Той бе спал в собствената си стая тази нощ и когато на другата сутрин тя се събуди, вече бе тръгнал за Шербур и за парахода, който потегляше към Ню Йорк в единадесет часа. Щеше да отсъства шест седмици. Шест дълги седмици, неспокойно си помисли тя. Какво ще правя?

23.

Марок седеше на една маса отвън в „Купол“ и чакаше Леони. Кафенето бе претъпкано и шумно, а сервитьорките с бели престилки безгрижни се суетяха край масите, балансирайки с метални подноси, върху които бяха кацнали бира и изцеден лимонов сок, бренди и кафе и някак си успяваха да не изпуснат нишката на всяка сметка, а парите чевръсто дрънчаха в малките чинийки, оставени специално за бакшиш. Тентата, опъната върху желязна рамка със завъртулки по края, го пазеше от неочаквания душ на дъжда, който бе накарал обедното небе да притъмнее. Леони се завтече към него, стиснала под мишница Беби, която отказваше да намокри лапичките си на дъжда.

Задъхана, тя изтръска дъждовните капки от косата си.

— О, Марок — целуна го по бузата Леони, — толкова се радвам да те видя.

Те се срещаха редовно, веднъж в седмицата, и обядваха в някоя бирария или в някое евтино кафене. Беше му казала в началото, че въпреки че е неин иконом, той е и неин приятел и те никога не трябва да забравят това. А той знаеше, че тя цени приятелството им като самия него. Тя му казваше всичко, изливаше сърцето си пред него, а той се грижеше за нея в къщата, наблюдаваше Мосю и се чудеше как може Леони да понася студенината му. В съзнанието на Марок тя бе затворничка в тази прекрасна къща, хваната в капана на луксозния живот... не точно от Мосю, а от собствените си потребности.

— Да си поръчаме сирене — каза тя, — и много хляб с коричка, а също и бутилка бяло вино... умирам от глад, Марок.

Неочаквано жизнерадостна, помисли си той и повика келнера.

— Изглеждаш щастлива днес — каза той и погледна мъжа, който тъкмо седна на съседната маса. Не можеше да се сети откъде му е познато лицето му, но нещо се въртеше из главата му.

— Мисля да замина във Вилата за малко — каза тя. — Искам да видя как изглежда градината и да сменя обзавеждането на кухнята там. Искам да облекча живота на мадам Френар. Имам страхотни планове за това, Марок, ще стане дори по-хубаво. Ще разширя терасата и ще

направя стълбите по-широки, така че да е по-лесно да се стига до плажа, нали знаеш колко е трудно да се изкачиш по склона, за да стигнеш до къщата. О, забравих. Разбира се, ти не си я виждал. Е, скоро ще я видиш... и тогава ще бъдеш мой гост, а не мой иконом.

Радваше се да я види щастлива. Бе така умълчана през първата седмица, когато замина Мосю, не излизаше никъде, едвам слизаше от стаята си. А ето я сега, отново кипяща от енергия.

— Новите планове за къщата ли те ободриха така? — попита я той.

— Те и новият ми подход към живота. — Тя отчупи едно парче от франзелата и обилно го намаза с масло. — От днес започвам мой собствен живот, Марок. Вече няма да съм само „жената, която чака“ Мосю.

Той бе станал свидетел на всичките им битки, знаеше тайните й. Познаваше и Мосю.

— Надявам се, че няма да направиш нещо глупаво, Леони.

— Като например да си намеря любовник? — Тя закачливо му се усмихна. — Не търся специално, но... — после сви рамене.

— Леони, не можеш да направиш това! Не си ли се замисляла какво може да направи той, ако научи? — Марок се наведе през масата и хвана ръката й. — Чуй ме, Леони, той е опасен.

— Какво може да направи? Той ме направи независима жена... не може да ме изхвърли, защото къщата е моя, имам достатъчно пари, а и — уверено добави тя — мъже като Жил дьо Кормон не убиват любовниците си. Но не се тревожи, Марок, не си търся любовник. Просто ще използвам времето си по начин, който ми харесва. Не съм сигурна какво означава това, но се уморих от този измислен свят.

Тя с огорчение си помисли за това, че й липсва образование. Успяваше да навакса, благодарение на Мосю и на собствената си привързаност към книгите и вестниците. Сега можеше да разговаря за събитията на деня, да обсъжда новите романи или да критикува последното представление в операта или театъра — но се страхуваше, че никога няма да може да навакса онези пропуснати години през детството, когато е можела да научи много повече. Но сега разполагаше с време, а имаше и усет. Знаеше какво й харесва и дори да не умееше да се изразява като колежанка, словото й бе ярко и забавно.

— Иска ми се да можах да рисувам или да пиша книги или да пея... това е нещо реално. Но тъй като не умея нито едно от тези неща, може би поне ще съумея да помогна на онези, които ги могат. Има толкова изтерзани художници, които се нуждаят някой да купи работите им, а Мосю притежава достатъчно пари да бъде меценат. Може би дори ще открия собствена галерия...

Леони се носеше на вълната на ентузиазма и това изглеждаше напълно безобидно. Представи си се като меценат на съвременното изкуство — а и защо не? Имаше добър вкус и много пари.

— Трябва да вървя — тя го целуна за довиждане. — Отивам да видя новата изложба в галерия „Марешо“.

Тя закричи с бърза стъпка надолу по улицата, а русата ѝ коса се развяваше като знаме зад нея, елегантно облечена, красива жена, която караше хората да се обръщат, щом минеше покрай тях. Той се намръщи, когато мъжът от съседната маса хвърли някакви пари в чинийката и проправяйки си път в тълпата, изчезна в същата посока като Леони. Къде го беше виждал преди? Изведнъж си спомни. Обикновено седеше в кафенето на ъгъла на площад „Сен Жорж“, точно срещу къщата.

Леони бавно се разхождаше из галерия „Марешо“, вглеждайки се в картините на стената, като от време на време правеше справка в малкия каталог, който държеше в ръце. Нетърпелива към подобен бавен напредък, Беби дръпна каишката си от ръцете на Леони, подостри ноктите си о полирания под и се запъти към една огряна от слънцето ивица близо до прозореца. Подуши самотната единствена картина, изложена там, и ѝ обърна гръб като безинтересна, после се сви на кравай, пхна муцунка под опашката си и се унесе в тиха дрямка.

Ален Валмон гледаше развеселен как котката се намества пред неговото платно, забелязвайки дългата кадифена панделка, провесваща се надолу, с която завършваше тънката каишка от нещо като диаманти, опасваща врата ѝ. Е, това създание не обезценяваше картината, всъщност то добавяше към нея едно допълнително усещане за чувственост... котката излъчваше същата необузданост като

стопанката си. Той говореше с Марешо, но вниманието му бързо бе отвлечено от жената в другия край на голямата галерия.

Трябва да е богата, предположи Ален, докато я разглеждаше. Роклята ѝ бе скъпа, а тя я носеше с безгрижие, издаващо много пари. Никакви бижута, косата, хваната с лента и силно опъната назад, разкриваше неочакван профил, не класическа красота, бе прекалено властен, за да се нарече така. Той анализираше чертите на лицето ѝ с критичното око на художник... брадичката бе остра, скулите широки, подчертаващи дълбочината на очите. Това лице притежаваше прекрасни черти и някаква стаена жажда за общуване. Да, тя бе хубава, нямаше съмнение в това. Леони се извърна, за да разговаря с Марешо. Значи бе потенциален купувач... е, надяваше се да си купи някоя от неговите картини. Нуждаеше се от тези пари.

Той се излегна в креслото до прозореца и зачака Марешо да свърши; може би щеше да успее да го придума за един малък аванс, имаше нужда от бои, а и сметката в бар „Елзас“ набъбваше. Мосю Люсиен бе толерантен към клиентите си художници, но от време на време все пак трябваше да му плаща по нещо... на стените си вече бе окачил повече картини, отколкото имаше в болшинството галерии, и все дадени му вместо заплащане.

Леони не можеше да понася Марешо да виси над главата ѝ като сега, предпочиташе да остане сама. Искаше ѝ се да не бърза, още веднъж да разгледа картините, които бе харесала, а не онези, които той ѝ посочваше като притежаващи особени достойнства. Искаше ѝ се да разбере какво на нея ѝ харесва. И освен това, подло си помисли тя, искам да хвърля още един поглед и на младия мъж.

Той се бе излегнал в креслото до прозореца, подпрял крака, обути в износени обувки, на друг стол и се наслаждаваше на слънчевите лъчи, които го напичаха. Изглеждаше отпуснат и напълно спокоен. Леони се завъртя по-наблизо, демонстрирайки престорен интерес към един малък неясен пейзаж... Надявам се, че няма да ми се наложи да купя това, за да се запозная с него, усмихна се на себе си тя, надзъртайки по-отблизо към измъчените дървета. Не съм сигурна, че си струва.

— По-добре погледнете картината до прозореца — каза Ален, без да променя позицията си. — Много по-добра е от тази.

Не беше очаквала да я заговори и се смути. Разбра го по начина, по който говореше, поколебавайки се отначало, а после с поток от забързани изречения:

— О, просто разглеждам. Искях да видя всичко.

— Онази до прозореца е моя и е най-добрата картина в този бастион на комерсиализма.

— Щом имате такова мнение за галерията, тогава защо излагате тук?

— За пари — той отвори очи и я погледна. — За пари, скъпа моя... за да може някоя богата дама като вас да се отбие и да ги купи, за да мога аз пък на свой ред да си купя още бои, малко вино и коричка хляб, за да рисувам още картини, които да излагам в комерсиални галерии като тази. Аз съм типичен умиращ от глад художник. — Той бавно се изправи на крака и се поклони ниско. — Ален Валмон, мадам, на вашите услуги.

Леони го погледна предпазливо. Имаше някакво очарование в този висок изпит млад мъж с проницателни пъстри очи, които я караха да се чувства несигурна в себе си. Той не беше красив, не бе и елегантен — всъщност, ако се загледаше в изцапаните му с боя пръсти и брадясалото лице, не беше дори и сигурна, че е чист! Но бе привлекателен.

— Покажете ми вашата картина, мосю Валмон — предложи му тя.

— До прозореца е — макар че, струва ми се, котката ви привлича повече вниманието на посетителите, отколкото моята картина.

Беби се търколи по гръб и се протегна, излагайки на показ стройното си космато коремче и елегантните си лапички, а после обърна глава на една страна с чара на малка кокетка и това ги разсмя.

— Тя е като всички жени, които познавам — изкоментира той, — няма значение колко си ядосан, когато флиртуват с теб по този начин, всичко можеш да им простиш.

Леони избягваше погледа му и гледаше само в картината. Жена, лежаща в легло сред топка чаршафи — нежен гръб и къдрица коса — нищо повече, само няколко движения на четката, цветен покров, блед, но въпреки това събуждащ страстта. Платното бе интригуващо, не знаеше точно защо, наистина бе съвсем невинно.

— Много интересно — промълви тя, не знаеше какво да каже на един художник, който стоеше в очакване на нейната преценка. — Искам да видя и други ваши неща.

Той сви рамене и се обърна.

— Дадох на Марешо само това, за да може да казва, че е единствено и да иска повече пари.

Бе привлекателен този млад мъж. Тъмнокос, слаб и жизнен, с напрегнато изражение и очи, които сякаш всичко забелязваха, всеки детайл от лицето ѝ, от тялото ѝ.

— Искам да ви рисувам — неочаквано каза Ален.

— Да ме рисувате?

— Вие сте различна — харесвам чертите на лицето ви и извивката на гърба, начина, по който тялото ви се движи — като котка. Разбира се — добави той, — вие сигурно вече се досетихте, че рисувам само голи тела. Той следеше каква реакция ще се изпише на лицето ѝ и се усмихна, щом тя се изчерви. Значи това богато момиче още можеше да се изчервява, невероятно?!

— Помислете — каза той, небрежно ѝ махна с ръка и се запъти към вратата. — Марешо има адреса ми.

Леони отново погледна изящната картина до прозореца. Бе смущаваща, но не можеше да разбере защо.

Тя се приближи до бюрото и каза на мосю Марешо, че ще я купи, без дори да попита за цената.

— А и между другото — небрежно добави тя, докато попълваше чека, — най-добре е да ми дадете адреса на този младеж. Имам една поръчка за него.

Площад „Мирабо“ не се оказа мизерен, както бе очаквала, нито пък западнал. Просто бе измъчен от грижи, потънал в бедност с половината от своите обитатели — почтени хора, и другата половина — художниците, водещи бохемски начин на живот. Изведнъж на Леони ѝ се прииска да не беше си обувала белите обувки, изглеждаха толкова чисти, толкова нови и не на място. Тя припряно свали белите си ръкавици и ги скри в чантичката си, преди да почука на вратата. Не получи отговор и запристъпя нервно от крак на крак. Разбира се, че не трябваше да идва и разбира се, че нямаше да се съгласи да я рисува, но

искаше да му помогне и бе харесала картината. Беше я подпряла на масичката до леглото си и я бе разгледала внимателно на светлината на лампата. Бе по-сложна, отколкото ѝ се стори отначало, изисквало е да се нанася слой след слой от четката, за да се постигне усещането за забуленост, а момичето изглеждаше толкова убедително живо, макар да бе отпуснато. Искаше ѝ се да види още негови неща, може би да купи и други.

Тя отново почука.

— О, за бога, влизай, ако ще влизаш — вратата е отворена.

— Здравей — извика тя и надзърна вътре, — аз съм. Леони Бахри. Запознахме се оня ден при Марешо.

Той не откъсна поглед от платното, което грундираше.

— Можеш да разгледаш, ако искаш. Ще ти обърна внимание, когато свърша с това.

Тя огледа голямата гола стая. Варосаните стени бяха изцапани с боя, използваше ги вместо палитра и ги бе украсил с много платна. Големият прозорец на отсрещната стена пропускаше хладна сивкава светлина през мрачните си стъкла и тя с усмивка се зачуди дали това бе причината, поради която платната му създаваха това особено усещане за забуленост. Въздъхна доволно, тази стая напълно съответстваше на романтичната ѝ представа как трябва да изглежда ателието на един опитващ се да извоюва своето място млад художник. Харесваше миризмата на бои и разреждател, купчините платна, скиците, направени набързо и после захвърлени настрана. Тя се почувства по-смела и започна да обикаля из стаята и да разглежда платната, някои завършени, други започнати и изоставени. Вълнуващо бе да гледа тези оживели картини, твърде различни тук, а не изложени на стените в галерията. Почувства и себе си различна тук, в тази стая, която притежаваше жизнена сила... жизнена сила, липсваща на нейните стаи, в нейния живот. Отново се вгледа в картините. На всички бяха нарисувани жени, мрачни нетипични красавици, рошави и неглиже по женски — лежащи в неоправени легла в малки тъмни стаи... имаше нещо особено в голотата им, тя го усещаше, излъчваха вибрации, заредени със сексуална енергия, на току-що консумиран или предстоящ любовен акт. „Дали изглеждам като тях за Мосю?“, мимолетно се запита тя.

Почувства върху себе си погледа на Ален и също го погледна, повдигайки въпросително вежди, докато той я попиваше от главата до петите.

— Да приема ли, че работите ти са автобиографични? — попита тя.

Ален отметна глава назад, избухвайки в смях.

— Всички са момичета от този квартал, някои са професионални модели, други — просто наминават.

Леони се обърна към картините. Всички бяха на момичета като нея преди — бедни, но привлекателни. Работещи момичета... тя не ги обвиняваше, че приемат онова, което може да им предложи Ален Валмон. Животът с него, помисли си Леони с известна завист, макар и сигурно за кратко — само докато ги нарисова, — трябва да е интересен и истински. В Ален имаше нещо земно, което бе много привлекателно.

— Бих искала да ме нарисувате, мосю Валмон — каза тя. — Разбира се, ще ви платя. Но искам портрет точно като тези.

Той избърса ръцете си в един мазен парцал.

— Вие сте купили картината ми от Марешо?

— Да.

— Добра е. Някой ден ще струва нещо. А дотогава, разбира се, той ще ви взима много повече. Тази ще е по-евтина.

— Искам да бъде голяма картина — запротестира тя.

— Размерът няма нищо общо с качеството, нали знаете — каза той язвително — Не рисувам тази голота, която предлагат в баровете на евтините игрални зали.

— Съжалявам, нямах предвид това, разбира се... вие ще решите какво да рисувате.

— Леони Бахри, ще рисувам точно онова, което виждам.

Отначало бе трудно, защото Леони се оказа изненадващо срамежлива, за да свали дрехите си. Тя стоеше зад параван и се показва едва когато Ален нетърпеливо я повика, облечена в роба от мек сив кашмир, която я покриваше от врата до глезените като одежда на монах, макар и да очертаваше формите ѝ. Това бе може би най-сексапилното облекло, което той можеше да си представи, макар очевидно тя да го бе сложила поради точно обратната причина.

Той я сложи да седне на един стол и скицира лицето ѝ, а тя притискаше края на робата към шията си, загледана безизразно през прозореца, докато накрая побеснял той захвърли въглена на земята.

— За бога, къде си? — попита я Ален.

Тя го погледна загрижено.

— Нещо лошо ли направих?

Тези продълговати кехлибарени очи и горната устна, издаваща унесеност — и той започна бързо да ги скицира отново.

— Не говори и гледай към мен — ето така.

Най-сетне имаше нещо на хартията — просто един поглед, но това беше начало.

— Дори малко отпусни робата, покажи едното си рамо.

Леони чинно нагласи края на робата край рамото си, но Ален я дръпна така, че разголи чувствено едната ѝ ръка, откривайки и малко от извивката на гърдите. Наклони главата ѝ така, сякаш го гледа през рамо, лукаво, с наведена надолу брадичка... Съвършено... улови изражението с бързи щрихи, замазвайки ги с пръст, за да омекоти линиите.

— Сега свали робата — каза той, приближи се до разхвърлената маса и си избра четка. Предпочиташе да рисува тялото ѝ с водни бои.

Не можеше да направи това. Шокирана, тя осъзна, че се е събличала само пред двама мъже в живота си, и то такива, с които бе правила любов. Този мъж хладнокръвно и безстрастно искаше от нея да застане гола пред него и тя не можеше да го направи. Беше си мислила, че всичко ще е толкова лесно, че само ще лежи на леглото, докато той я рисува. Не бе помисляла за това.

— Е? — Ален вече бе намокрил платното и нямаше търпение да започне.

Тя стоеше вцепенена пред него, плътно загърната с робата.

— Съжалявам, мосю Валмон — тихо каза тя, — но не мисля, че мога.

Той захвърли скицника на пода.

— По дяволите — изкрещя ѝ, — губиш ми времето. Защо? Защо не можеш да си свалиш дрехите? Трябва да си го правила за много други мъже!

Леони се отдръпна, потресена от забележката му.

— Какво искате да кажете? — погледна го тя ядосано.

— Знаеш какво искам да кажа! Под тази роба има тяло и аз няма да съм първият, който го е виждал.

Тя се обърна, пресече стаята, стигна до паравана и ядосано го изрита, но вече бе много късно, когато си спомни, че е боса.

— Ох, ох, по дяволите!

— Това ще те научи да си сваляш робата, когато си в моето ателие, глупава жено. Единственото, което исках да правя, бе да те рисувам!

Леони бързо сграбчи дрехите си, преди той да успее да стигне до нея, трескаво започна да закопчава блузата си и да дърпа и навлича полата си. Той дружелюбно се надвесил над паравана и я видя как напъхва краката си в обувките.

— Имаш големи стъпала — каза ѝ с приветлива усмивка, — но предполагам, всяка богиня си има по един недостатък.

Гневът му изглежда беше преминал толкова бързо, колко се бе появил, но тя още го гледаше предпазливо. Бе небръснат, облечен в синя работническа риза, оплескана с боя. Бе запретнал ръкавите ѝ и тя забеляза, че ръцете му бяха покрити с мъжествени черни косми.

— Леони Бахри — каза той, — струва ми се, че онова, от което се нуждаем ти и аз, е един хубав отпускаш обяд. Чаша вино, малко пай с гълъбово месо... знам страхотно място.

Той се запъти към вратата, отвори я и се обърна:

— Идваш ли? — усмихнат я попита.

Леони взе чантичката си и се завтече след него.

— О, между другото — каза той, докато слизаха по стълбите, — ти плащаш!

Той знаеше, че кафенето и виното ще я отпуснат повече от каквото и да било друго. Гарафата червено на мосю Люсиен бе силно и с дъх на плодове и тя разцъфна, както бе предположил, в малкото запотено кафене с огледала по стените и облицовани с плочки маси. Спряха се на вратата да погледат играчите на шах и домино, същите групички старци, които човек можеше да срещне тук през всеки ден от седмицата, а после разгледаха дъската, на която бе изписано менюто, избраха си специалитета на деня, който, както бе предрекъл той, се оказа пай с гълъбово месо. Ален сграбчи гарафата с червено вино, която мосю Люсиен плъзна по цинковия тезгях и я занесе на масата до прозореца. Бе рано и още тихо и Леони като Беби подуши въздуха,

долавяйки мирис на стърготини от пода и на чесън от кухнята, на различни видове сирена върху тезгяха и на кафе, което непрекъснато се вареше на печката. Тя се настани удобно на облицованите с кожа пейки покрай стената и му се усмихна.

— Някога работех в подобно място — каза му.

Нищо не би могло да го изненада повече. Тогава значи тя беше момиче с минало!

— Предполагам, не е било по твой избор — отвърна той, настойчиво изучавайки лицето ѝ — правилно ли бе уловил тези клепачи, не беше ли малко по-вдлъбнато тук при носа?

Леони се разсмя.

— Не, не беше по мой избор.

— Кажете ми защо не си свали робата.

Той се бе навел към нея, с опрени на масата лакти, а младежкото му лице изглеждаше почти измършавяло, бе толкова слаб. Имаше пъстри очи, които потъмняваха, щом се разгневеше.

— Не знам. Всъщност, знам. Сваляла съм дрехите си само пред мъжете, които съм обичала.

— Значи е трябвало да ги обичаш — за да се любиш с тях искам да кажа?

Ставаше нахален в любопитството си.

— Знаеш какво имам предвид — неубедително отвърна тя.

— Можехме да го направим — усмихнат продължи той. — Бих направил всичко, за да продам някоя картина.

Тя се засмя и глътна виното си.

— Ето го и паят с гълъбово месо — каза му, щом мосю Люсиен се появи с две димящи касероли^[1].

— Толкова са пресни, че след малко ще литнат, мадам — каза той и с артистичен жест постави чинията пред нея заедно с втора гарафа вино на масата. — Идват и приятелите ви, мосю Валмон.

Изведнъж масата се препълни и придърпаха допълнителни столове, а групичката млади хора ги поздравиха, дадоха поръчките си на мосю Люсиен и се разпръснаха по съседните маси, за да поздравят и други приятели.

Леони седеше тихо и с жаден поглед наблюдаваше всичко. Изглежда, всички се познаваха добре, но веднага започнаха да се държат приятелски с нея, сякаш е част от тяхната компания.

— Аз съм Лора — каза едно тъмнокосо момиче и се настани до нея на пейката, а Леони веднага разпозна в нея момичето от последните четири платна в ателието на Ален.

— А аз съм Жак — представи се едно русо момче на не повече от деветнадесет години, дълго като тръстика, и седна от другата ѝ страна.

— Извинявай — усмихна се той, — но няма много място. Тази сутрин успях да продам нещо. Какво ще пиете?

Чувстваше се другарство и близост между тях — и в кафенето — усещаше се топлина и уют, по същия начин, както във Вилата. Тук бе място, където хората се отпуснаха и се чувстваха добре дошли и където знаеха, че винаги могат да намерят приятел, с когото да си поговорят или който да изслуша оплакванията и проблемите им и да им предложи някаква утеха. Това не бе илюзия, те бяха реални хора с реални съдби, бореха се да успеят в това рисковано призвание, залагаха своята увереност в таланта си. Само колко им завиждаше!

— Трябва да вървим — най-накрая каза Ален. — Чака ме работа.

Краката ѝ бяха омалели, а стъпалата ѝ сигурно бяха станали помалки, помисли си тя, все още докачена от забележката на Ален.

— Какво ще правим сега? — попита го, а той я хвана за ръка и се заизкачваха по стълбите.

— Ще ти свалим дрехите — с усмивка ѝ отвърна той.

Така и направи. Отначало дискретно смъкна робата надолу до кръста, така че да може да скицира гърба ѝ и двете малки трапчинки в основата му, а също и тънката извивка на бедрото ѝ.

— А сега — изкомандва я той — просто я свали още малко, Леони.

И тя го направи, стискаше я в ръцете си отзад и стоеше гола с наведена глава, така че косата ѝ свободно да се разпилява, стигайки почти до кръста.

— Прекрасно, прекрасно... страхотна си, Леони, сега мръдни съвсем малко встрани, покажи ми гърдите си, вдигни ръка. Отлично, скъпа моя, имаш съвършени гърди... постави крака си на стола... о, ти си страхотен модел... отметни глава назад, красавице моя, виж колко си хубава, не разбираш ли?

Разбираше и това бе страхотно... харесваше ѝ — да позира за него, да се показва, както ѝ кажеше, да влага и нещо от себе си — провокативен блясък в очите, извиваше гръбнак, така че да изпъкнат

гърдите ѝ, повдигаше гърдния кош, докато коремът ѝ се превърне в една опната съвършена линия. Тя трепереше от вълнение, а той я рисуваше, долавяйки ужасната ѝ възбуда. А после я любеше.

Прекарваше почти цялото си време с него, пристигаше в осем всяка сутрин и се мушваше в леглото му с прегръдки, целувки и смях, носеше му плодове и сирене за закуска. Криеха се голи под чаршафите, отхапваха от прасковите и облизваха сока по брадичките си, бърбрейки си жизнерадостно за приятелите от кафенето, а после той я любеше или пък ужасно му се искаше да се захване с картината, но и в двата случая тя бе щастлива. Макар че не знаеше дали е толкова щастлива, когато позира... той най-накрая успяваше да я нагласи, протегната на леглото, покрита само с оскъдно парче бронзова кожа, взето на заем от един приятел.

— Ти си животно — казваше той — и аз възнамерявам да те рисувам по този начин.

Леони се страхуваше да си представи резултата, а той не ѝ разрешаваше да поглежда. Отмяташе тежката си коса напред, а после назад, така че да се разроши и да се разпилее по раменете ѝ, покривайки част от гърдите ѝ, търкаляше се на една страна като някоя доволна котка след хубаво ядене, протягаше дългите си крака. Не бе трудно да стои гола пред него сега, смееше се, когато позираше, докато възбудата им станеше прекалено голяма и тя го придърпваше над себе си.

Понякога, мислеше си тя една вечер, когато седяха в кафенето, ми се струва, че това е, което ми харесва най-много. Обичам оживлението и врявата, специалитета на деня и младото червено вино, а също и приятелите на Ален. Те я бяха приели като новото момиче на Ален и тя имаше усещането, че принадлежи. Леони винаги бе искала да принадлежи. Понякога се вмъкваше там сама и споделяше чаша „Перно“ с мосю Люсиен, който винаги се радваше да я види, защото тя дискретно бе платила неуредените им сметки и за пръв път дъската зад бара бе неизписана.

Каро бе чакала Леони целия следобед, кръстосвайки хубавия салон и вирайки се тревожно през прозореца. Най-сетне чу стъпките ѝ и се завтече да я посрещне. В сепла синя рокля, с разрошена от вятъра коса, Леони имаше излъчване на жена, която се е наслаждавала. Тайнствен блясък се долавяше в очите ѝ, когато поздрави Каро.

— Външния ти вид може да означава само едно нещо — простена Каро, — намерила си си любовник.

— Не е това, което си мислиш — отбранително започна Леони.

— Леони, не разбираш ли, че Мосю ще те убие, ако разбере?

Леони сви рамене.

— Няма да разбере, Каро — уверено отвърна тя. — Имам отлично алиби. Той рисува портрета ми.

— Много забавно. Винаги съм смятала, че художниците се нуждаят от достатъчно светлина, за да работят, освен ако, разбира се, твоят художник не работи на лунна светлина.

— Е, естествено, след това вечеряме и пийваме по нещо — но винаги с неговите приятели. Никога не сме сами.

— И ти никога не си сама с него в ателието?

— О, да... разбира се, Каро. Разбира се, че там сме сами — разсмя се тя при вида на уплашеното лице на Каро. — Не мога да се въздържа — продължи триумфиращо. — Мосю винаги е казвал, че съм необузdana жена. А Ален е... о, Каро, различно е от това с Мосю. То е... то е много приятелско. То е просто... забавление — неубедително добави тя, — това е всичко.

— Мосю се връща следващата седмица — каза Каро — и те съветвам портретът ти е да завършен дотогава, в противен случай, страхувам се, ще имаш неприятности. Моля те, внимавай, Леони. — Тя постави ръцете си на раменете на нейната приятелка и я прегърна. — Обичам те, знаеш това, и не искам нищо лошо да ти се случи.

— Какво например, Каро? Нищо лошо няма да ми се случи, обещавам ти. За мен това бе нещо хубаво. Чувствам се по-добре. Дори с нетърпение очаквам Мосю да се върне... въпреки че ще ми липсват вечерите в кафенето — с тъга добави тя.

— Имам нужда от още няколко дни да го довърша — каза Ален, застанал зад платното, оглеждайки го критично.

Тя провеси крака от леглото и се приближи до него.

— Нека да погледна, моля те? — замоли го. — В края на краищата, аз съм тази, която позира — това е моята картина.

Той изтри четката си в парцала и сви рамене.

— Погледни тогава.

Изненадана се втренчи в изрисувания образ. Все пак бе нейният, протегната в цял ръст, с ръце отпред и брадичка, облегната на раменете, загледана унесено някъде извън платното през кичура коса, който леко закрива гърдите ѝ и чудесно си подхожда с малкия триъгълник, показващ се над извивката на крака. Светлината бе необикновеното тук; картината притежаваше нещо като златист блясък, особено излъчване, като че ли слънцето бе пропълзяло в някое сенчесто място, оставяйки след себе си снопове златиста светлина, обгръщащи тялото ѝ в мистерия, в бледи цветове, нанасяни с кратки нежни движения на четката, докато се бе превърнало в нещо повече от портрет на хубава жена, в прозрачно приказно създание от друг свят.

— Красива е, Ален... това е нещо повече от мен самата. Повече, отколкото заслужавам.

— Това си ти. Част от теб, Леони Бахри. — Той нежно я целуна по челото. — Кога ще те видя?

Тя се поколеба.

— Не знам. Не по-рано от една-две седмици може би.

— Дотогава ще съм свършил. Ще ми липсваш.

Те се разделиха с лекота и тя пресече улицата, за да плати на мосю Люсиен, преди да е поела обратно към прекрасната къща на покритото с листа площадче, която бе нейна.

[1] Касерол — стъклена или глинена тенджера за приготвяне храна на фурна — бел.пр. ↑

24.

Беше ли различна? Изглеждаше по същия начин, гласът ѝ звучеше като преди. Посрещна го предпазливо, но сърдечно. Имайки предвид начина, по който се бяха разделили, той не можеше да очаква повече.

Яхтата бе закотвена на Антибите и всяка сутрин по изгрев той застава на руля и сам я превеждаше през бъркотията от плавателни съдове в открито море, съзерцавайки как слънцето се показва през утринната омара.

Още не се бяха любили. Той спеше сам в каютата в края на палубата, не смееше да я докосне. Така остана дълго, замислен зад руля.

Леони се чудеше какво не е наред. Да не би още да бе вбесен от думите ѝ, че иска дете? Или защото му беше казала, че го обича? Той не бе споменал нищо, но се усещаше дистанция между тях. Бяха съвсем сами, с изключение само на екипажа. Не беше канил никакви гости и след една седмица на мълчаливи вечери и дълги празни дни, през която ѝ се струваше, че ще полудее, започна да се пита дали всъщност той не бе полудял.

Тя поплува преди обяд, оставяйки самотна следа през малките вълнички, докато се взираше в бързо приближаващите се буреносни облаци.

Той ѝ помогна да се изкачи по стълбичката и загърна раменете ѝ с хавлиена кърпа.

— Днес следобед заминавам за Париж — рязко започна разговора. — Трябва да се погрижа за бизнеса си.

— Да дойда ли с теб?

— Няма нужда, забавлявай се тук — Той постави ръка на рамото ѝ, а тя внезапно наведе глава и я целуна. Не можеше повече да издържа на тази дистанция помежду им. Мосю не каза нищо, просто отмести ръката си и се отдалечи.

— Ще се преоблека тогава — отвърна тя.

Това прозвуча като предложение, но той ѝ обърна гръб и се подпря на парапета, взирайки се в застроения с вили бряг.

Може би по този начин искаше да ѝ каже, че я изоставя, че му е писнало от нея? Дали щеше да се върне? Тя се усмихна накриво. Историята на моя живот, помисли си, винаги чакам, винаги се питам дали някой мъж ще се върне при мен.

Щом той най-накрая замина, тя и Беби се върнаха във Вилата. Бе идвала тук един или два пъти през последните няколко години, но Мосю не искаше да я оставя, без да му е под око, и тя рядко беше сама. Сега осъзна какво бе пропуснала. Магията на някогашното спокойствие. Нагретите от слънцето плочки на терасата бяха приятно познати на босите ѝ стъпала, от околните хълмове още се разнасяше мирис на мащерка, а стаята ѝ бе прохладна и семпла, запазила спомена за момичето, което бе тя някога, изпълваща я с чувство за вина при мисълта за Мосю и Ален. На Каро беше казала истината — тази история бе просто за забавление. Харесваше ѝ да е с Ален, но всичко бе временно. Бяха приятели.

Отношенията ѝ с Мосю бяха сложни и трудни, тя се излегна в леглото, питайки се какво трябва да направи. Той сигурно не знаеше за Ален, нямаше откъде да знае. Сигурна бе в това. Така че трябва да бе ядосан, задето му бе казала, че го обича. Но защо? Макар той да не я обичаше. Сега със сигурност знаеше, че е така. Дори не я бе докоснал — да, само един път на палубата, когато сложи ръка на рамото ѝ и тя я целуна.

Отказваше да чака и да се тревожи и вместо това реши да вложи енергията си в разширяване на градините си, като засади сенчести дървета и други растения. Сновеше по цял ден между Ница и Монте Карло, издирваше редки видове и дори успя да убеди Мосю Блан да ѝ даде няколко от чудесните си палми от градините на Казиното.

Мосю бе заминал за десет дни, тя се бе отказала да го чака или по-точно изобщо не бе го очаквала — не искаше да очаква никого повече. Такива бяха нейните правила. Когато той не беше тук, времето ѝ бе изцяло на нейно разположение и тя го запълваше както намери за добре.

Както обикновено, седеше боса на терасата, косата ѝ бе вързана назад с един шал, а полата — запретната над коленете, в скута си държеше купа, в която лющеше грах.

— Каква идилична картинка — каза той с усмивка.

Тя вдигна поглед, като чу гласа му. Той се усмихваше. Спомни си какво ѝ бе казал веднъж Алфонс: „Той се усмихва само когато печели.“

— Здравей!

Леони продължи да лющи грах.

— Това за вечерята ли е?

— Ако останеш за вечеря.

— Веднъж ми беше обещала, че ще ми опечеш провансалска гозба с патладжани... защо не спазиш обещанието си тази вечер?

Тя го погледна изненадана:

— Би ли искал?

Той събу платнените си еспадрили и седна до нея на стъпалата. Вдигна една шушулка, разтвори я и изсипа малките жълто-зелени грахчета в устата си.

— Пускай ги в купата — каза му тя.

Той хвана ръката ѝ.

— Знам. Леони?

— Да.

— Нека да бъдем приятели. Липсваше ми. Затова бях така нещастен... не ме питай защо, но не можах да ти го кажа по-рано. Искаше ми се. Но го казвам сега. Липсваше ми по време на това пътуване.

Тя го погледна, подозрителна към внезапната промяна. Какво ли се бе случило в Париж? Дали не бе направил някой решителен делови удар? Повален съперник или придобита нова компания? Но това не би могло да бъде единствената причина за подобно въодушевление. Или сега се опитваше да я подкупи с думи вместо с диаманти? Тя остави купата пред себе си на стъпалата и се приближи до него.

— Защо не си ми го казвал преди?

— За мен не е лесно, Леони.

Тя се изправи, изтърси полата си, а той се наведе и целуна глезена ѝ, обгръщайки го здраво с ръка, стискайки го с пръсти, докато я заболи.

— О-о — извика тя и се засмя, накуцвайки.

— Искях само да разбереш, че ми принадлежиш — каза ѝ той, — и, Леони...

— Да.

— Донесох шампанско.

Тя се усмихна и въодушевена влезе в къщата. Може би този път всичко щеше да бъде наред.

Вечеряха на терасата, осветени единствено от луната и една свещичка с равен пламък, непотрепващ от бриза. Той говореше за колите си, разпалвайки се да описва в подробности двигателите и дизайна, както и за пътуванията си, развеселявайки я, забавлявайки я с някогашния си чар. Сега знаеше защо го обича — обичаше тази негова страна... а и той бе толкова привлекателен. Разхождаха се по плажа, нагазиха във водата, по-студена, отколкото някой от тях бе очаквал и скрити в извивката на носа, той най-накрая я люби, бавно и обмислено, повтаряйки й, че е негова, докато тя изкрещи, че го обича.

25.

Мъжът бе почти невидим, бе толкова обикновен — един от милионите, които изглеждаха точно като него — с кестенява коса и малки рошави мустаци, облечен в кафяво. Минаха седмици, преди Марок да осъзнае факта, че вижда този човек почти всеки ден и макар че очевидно не бе богат, той нищо не работеше. Висеше по цял ден в кафене „Сен Жорж“ на един от ъглите на площадчето или пък седеше на някоя пейка в градинката, преструвайки се, че чете вестник, но винаги така, че да не се набива на очи. И когато Марок отново погледнеше към него, вече си бе тръгнал. Това ставаше винаги когато Леони излизаше от къщи. Днес Марок се канеше да разбере защо.

Облечен така, че да не се набива на очи като своята жертва, той седна през четири маси в кафенето и си поръча кафе, без да изпуска от очи мъжа. Той четеше вестник и се прозяваше, очевидно не бързаше за никъде. Марок знаеше, че Леони ще излезе от къщи в десет часа, дотогава оставаха пет минути. Келнерът се появи с горещ кроасан в една чинийка и кафе, мъжът остави вестника си настрана и започна да маже кроасана с масло, точно тогава Леони се показва на входа на къщата. Проклинайки я, мъжът си отчупи голямо парче от кроасана, натъпка го в устата си, хвърли някакви пари на масата и хукна надолу по улицата след нея. Спря едно такси и се качи в него точно когато Леони завиваше зад ъгъла на площадчето.

Значи така. Мосю следеше Леони. С известен страх Марок си спомни за посещенията ѝ при художника... не, Мосю се бе върнал още преди няколко седмици и всичко си бе както обикновено. Той тревожно се взря в кафето. Щеше да ѝ каже, разбира се, но какво щяха да правят?

Леони с лекота се изкачи по познатото прашно стълбище към ателието и почука на вратата.

— Отвори ми — извика тя нетърпеливо, — аз съм.

Но не получи никакъв отговор.

— Ален!

Тя натисна дръжката, но вратата беше заключена. Остана изненадана, той никога не заключваше. Бързо заслиза надолу по стълбите, пресече калдъръмената улица и влезе в бар „Елзас“.

Мястото си беше все същото, големите прозорци пак бяха запотени, а старците в ъгъла още играеха на домино. Те ѝ кимнаха любезно, щом я разпознаха. Тя бързо се огледа наоколо. Ален не беше там, нямаше и никой от неговите приятели. Още бе рано, те сигурно нямаше да се появят преди дванадесет. Мосю Люсиен я поздрави от обичайното си място зад цинковия тезгях.

— Мосю Люсиен... виждали ли сте Ален? Бях в ателието му, но то е заключено.

Той я погледна изненадано. Да не би Ален да беше заминал, без да ѝ каже? Би било много непочтено, не бива човек да се отнася по този начин с такова хубаво и великодушно момиче като нея.

— Мислех, че трябва да знаеш — каза той. — Ален замина за Лондон преди няколко седмици.

— За Лондон!

На Ален му бе провървяло... някакъв англичанин галерист видял негово платно при Марешо и отишъл в ателието да го купи. Бил толкова впечатлен от таланта му, че му предложил да направят изложба от негови картини в Лондон. „Всъщност, госпожице, предложил на Ален да му стане меценат — уверил го, че ще му осигури ателие и всичко, което му е необходимо и че ще продава картините му в своята галерия. Но настоявал Ален да се премести в Лондон за една година — това бил единственият начин да продължи работата си, казал той. Ален бил развълнуван от неочаквания си късмет... същата вечер имаше такова празненство, госпожице. Съжалявам, че сте го пропуснали.“

— Но как толкова внезапно, мосю Люсиен? — плахо попита Леони.

Той сви рамене, разтваряйки ръце в недоумение.

— Ех, госпожице, такава е тя съдбата. Една картина може да промени живота на човек.

Леони надмогна егоистичното чувство на съжаление за загубата на Ален и за щастливото време, което бяха прекарвали заедно.

— Радвам се, че му се е отворила такава прекрасна възможност — промълви тя. — Може би портретът ми един ден ще струва скъпо.

Той не ви ли го остави, мосю Люсиен?

— Доколкото знам, госпожице, взе всичко със себе си — просто опакова всичко на следващия ден и замина. Стана много бързо — преди да е променил решението си. — Мосю Люсиен се засмя при мисълта за подобна глупост. — Като че ли Ален би могъл да отхвърли такова предложение.

Леони слезе от стола си пред тезгяха.

— Предполагам, тогава го е задържал.

Може би все пак го е задържал, помисли си тя, спомняйки си Мосю.

Тя бавно закрачи надолу по мрачната уличка, която не ѝ изглеждаше толкова мрачна, когато бе част от нея заедно с Ален и неговите приятели. Някак си те ѝ придаваха колорит и я оживяваха. Сега пак си беше сива... една мрачна уличка в беден квартал. Мъжът бе там, присъстваше незабележимо в кафявия си костюм, който почти се сливаше с мрачния фон, невидим за нея.

— Разбира се, че е способен на това, Леони — разгорещи се Каро. — Нали ти казвах още отдавна? Мосю е способен на всичко! Освен това е хитър — никога няма да направи нещо демонстративно, ти просто няма да знаеш какво да очакваш.

— Но да ме следи, Каро! Как е могъл да го направи? О, иска ми се Марок да греши.

Не ѝ се щеше да повярва в това.

— Той не греши, Леони. Разбира се, ако не беше започвала тази глупава връзка, нямаше да има за какво да се притесняваш. Онова, което не знаем, е кога е започнал да те следи — и защо! Не смяташ ли, че има нещо странно във внезапното изчезване на Ален, Леони? В това, че така неочаквано му е провървяло, че е имал този шанс — шанс, който би могъл да се превърне в реалност само ако замине за Лондон. Ако се махне оттук...

Леони се втрени в нея потресена. Не можеше да бъде!

— Не вярвам — възпротиви се тя.

— Не вярваш, защото не искаш да вярваш. Дори само Мосю да те е заподозрял за тази афера — да не смяташ, че нямаше да намери начин да се отърве от него? Той се занимава само с бизнес. Разбира от

какво се нуждае всеки, осигурява му го, а после му го отнема. Алфонс е прозрял неговия начин на действие. Винаги е успешен.

Леони са разсмя.

— Тогава се радвам, че поне Ален има някаква полза от моята глупост — каза тя. — Винаги съм искала да бъда меценат!

— Леони — разгневи се още повече Каро. — Изглежда, не разбираш положението си. Вярвам, че ако Мосю знае със сигурност за връзката ти с Ален, може да те убие или него, или и двамата ви.

— Никога не би го направил — Леони бе твърде сигурна в това. — И знаеш ли защо? Не заради мен — заради децата си. Той има двама синове, Каро и те са винаги на първо място. Не би позволил нещо да опетни името им, не бива да има и намек за скандал. Мари-Франс дьо Кормон ще се погрижи за това. Както и да е, ако го забавлява да ме шпионира, тогава нека го прави. Отсега нататък животът ми ще бъде безупречен.

— Надявам се — въздъхна Каро.

* * *

Бе странно усещане да знае, че е следена. Сега, когато си даваше сметка за това, като че ли винаги забелязваше мъжа, постоянното му присъствие навсякъде — дори и само с крайчеца на окото си, как е скрит зад вестника, как чака в някое такси или безцелно се мотае по улицата. Някой път я обземаше желание да спре и да му каже къде отива — това толкова би улеснило нещата... ала друг път я изпълваше горчив гняв. Искаше ѝ се да се изправи срещу Мосю и неговия шпионин, да му покаже колко жалко е това, колко непочтен и слаб е той. Но как би могла? Чувстваше се виновна. Подобен скандал би повлякъл след себе си втори — заради Ален, — а тя не искаше това, не и сега, когато нещата вървяха така гладко.

Мосю прекарваше повече време с нея, най-сетне бе започнал да ѝ показва нещата, които тя искаше да научи. Водеше я да оглеждат имоти не само в Париж, но и в промишлените градове, където купуваше земя на безценица, съзнавайки къде ще има нужда от разширяване на индустрията и къде ще трябва да се строят нови фабрики. Тя инвестираше парите си заедно с неговите, купи си доста

акции в автомобилната компания „Дьо Кормон“. Колите бяха неговата страст — за друго говореше малко, пренебрегвайки останалите сфери на бизнес, за да отдели повече време за тях. Първите модели вече бяха по пътищата. Самият той караше яркочервена кола, която ѝ изглеждаше тромава, но бе дълга, отвътре облицована с кожа, с блестящи месингови дръжки и фарове. Имаше кафяви кожени седалки и дори малка кристална ваза за цветя. От Уърт си бе купила специално рокля от алена коприна, бляскава като самата кола, а той я беше откарал до театъра, наслаждавайки се на впечатлението, което правеха с прекрасния автомобил.

„Това е най-добрата реклама, която мога да си направя“, каза ѝ той, докато ѝ помагаше да излезе от колата. „Ще видиш, Леони, скоро Париж ще се напълни с коли — и повечето от тях ще са произведени от дьо Кормон.“ За пръв път ѝ бе позволил да сподели вълнението му от новия бизнес, а тя бе доволна да бъде макар и малка част от това.

Най-хубавото бе, че ѝ беше обещал да я вземе със себе си в Ню Йорк. Заминаваха следващата седмица, затова Леони трескаво пазаруваше, набавяше си подходящите дрехи за различни случаи — за пръв път той щеше да обяви толкова публично, че тя е нещо повече от негова любовница. Щеше да върви под ръка с него като негова жена, онази, с която бе избрал да сподели живота си — жената, която обичаше. Защото тя бе сигурна, че той я обича — нали каза, че му бе липсвала! Бе му липсвала толкова много, че този път щеше да я вземе със себе си! А на нея така ѝ се искаше да я обича. Нужно ѝ беше да е сигурна в любовта му.

Тя се бе забързала към салона на Форшо, надявайки се, че вечерните ѝ рокли ще са вече готови. Избирала ги бе с мисълта за Мосю, бяха все един и същ модел — дълга ефирна роба от плисирана коприна с остро деколте, стигащо почти до кръста, през която изпъкваше фигурата ѝ, щом се раздвижеше, пристегната в ханша с варварски колан от полускъпоценни камъни в същия цвят и копринени пискюлчета. Купи си по една в кехлибарено и нефритово, в аквамарин и аметист, в топаз и кристал. Бяха великолепни.

— Мадам изглежда възхитително в тази рокля — с възхищение смотолеви продавачката, докато Леони се оглеждаше в огледалото, извъръщайки глава, за да се види и отзад. Нежната материя меко се

спускаше от раменете ѝ. Бе великолепна. Мосю щеше да се гордее с нея в Ню Йорк.

Тя се усмихна на продавачката.

— Идеални са. Изпратете ги у дома, ако обичате — не, почакайте, тази ще взема със себе си.

И тя извади роклята в кристален цвят. Щеше да си я облече довечера, само за него.

Можеше да ѝ прости каквото и да било, мислеше си той, когато изглежда така. Чакаше го в големия салон, добре бе подбрала обстановката. Роклята имаше същия матов цвят като тапетите, подобно мъгла обгръщаше тялото ѝ, а коланът от кристални маниста блещукаше и подчертаваше тесния ѝ ханш. Дори косата ѝ изглеждаше по-бледа на светлината на лампите. Бе я сплела в дебела плитка, вплитайки и маниста, които блестяха по гладкия ѝ гръб.

Прозорците бяха отворени, за да влезе бризът, и изведнъж той живо си спомни за нощта в хотела, когато се любиха — в синия салон. Пое чашата с уиски от Марок и седна до прозореца. Тази вечер бе много горещо.

— Харесва ли ти? — на лицето ѝ се изписа копнеж за неговото одобрение.

— Прекрасна е.

— Приготвих специална вечеря за днес — ела да видиш.

Тя протегна ръце към него.

— Гости ли ще имаме.

— Никакви гости. Само ти и аз. — Заведе го до масата. — Има омлет, салата и по чаша вино. — После се засмя. — Като възрастна семейна двойка.

— Омлет е много добре — с безразличие отвърна той.

— Да, но какъв омлет ще си избереш — с черен хайвер, с пушена съомга или с трюфели? Или пък с пикантни подправки?

— Трябва да тръгвам веднага след вечеря — погледна часовника си той. — Всъщност след половин час.

Тя се зачуди какво не беше наред — сигурно децата?

— Мосю, нали децата не са болни?

— Не, не са. Реших известно време да учат в Америка. Заминават с мен следващата седмица. Както и майка им.

— Майка им ли? Тогава... — тя не можа да довърши изречението.

— Точно така, скъпа моя. Страхувам се, че ти няма да можеш да дойдеш. Може би следващия път.

Леони усети как се разтреперва отвътре, като че ли кръвта ѝ потрепера във вените.

— Можеш и да не да оставаш за вечеря — каза тя със съвсем тих глас. — Сигурна съм, че имаш да вършиш по-важни неща.

— Съжалявам, че те разочаровах, Леони, но както виждаш, нямам избор.

— Не желая да го обсъждаме повече. Очевидно животът ти тече и без мен.

Тя напусна стаята като сива сянка, а плитката ѝ се поклащаше отзад.

Погледът му излъчваше студенина, докато я наблюдаваше как се отдалечава. Бих могъл да ти простя почти всичко, Леони Бахри, мислеше си той, спомняйки си Ален Валмон, но не съвсем всичко. Всеки един от нас трябва да изтърпи наказанието си.

Леони го чу, че си тръгва. Безцелно заслиза по стълбите и надзърна в трапезарията. Така примамлива бе масата за двама, на която бяха поставени любимите ѝ чаши от тънък кристал и съдовете от обикновен порцелан, избран нарочно от нея, защото знаеше, че той го предпочита. Гневът ѝ избухна неочаквано, разкъсвайки я, поглъщайки я... с едно замахване на ръката тя помете съдовете и масата остана празна сред трясъка на разбиващо се стъкло и порцелан. „Леони Бахри, проехтя викът ѝ в настъпилата тишина, не си родена, за да бъдеш любовница на някой мъж!“

На другия ден тя избяга на юг. Със себе си взе само Беби и едно куфарче, в което набързо бе събрала най-необходимите си дрехи.

Разтревожен, Марок я изпрати до перона, където влакът вече вдигаше пара и пуфтеше, приготвяйки се за пътуването.

— Но, Леони, какво да му кажа? Ще се върнеш ли?

Този път бе наистина сериозно, усещаше го по поведението ѝ. Тя бе овладяла гнева си, но той клопочеше в нея като вулкан, готов да изригне всеки момент.

— Никога вече не искам да виждам Мосю. Каро ме предупреди за начина му на действие — той обещава на хората точно онова, което най-много им се иска и после им го отнема. Така постъпи и с мен, Марок — разбра какво бих искала най-много и после ми го отне. Той ме измъчва... как мога да живея с такъв човек!

— Леони — потупа нежно ръката ѝ той. — Ти винаги си се връщала преди. Това се е случвало много пъти... прилича на някаква игра, която играете вие двамата.

— Наистина ли, Марок? И аз ли имам вина?

Може би. Но нейната вина бе човешка слабост.

Тя забеляза онзи мъж, когото презираше, да се появява като сянка на перона.

— Във всеки случай, той със сигурност ще научи къде отивам — горчиво промълви Леони. — Шпионинът ще му изпрати доклада си по телеграфа веднага щом замине влакът. О, Марок — силно го прегърна тя, а сълзите ѝ потекоха, — бедата е, че аз го обичам.

Беби започна да вие със зловещо гласче, Леони я вдигна и я прегърна успокоително.

— Сигурно е от парата — каза тя. — Влакът я плаши.

После се показа от прозореца на купето и подаде ръка на Марок.

— Кой би могъл да си помисли, Марок, когато ти и аз станаме приятели, че животът ни така ще се промени?

— Животът още не е свършил, Леони — отвърна той, а влакът бавно потегли.

26.

Беби се бе излегнала на слънце върху покрития с теракота перваз на прозореца, разтапяше се на топлината му и мързеливо протягаше лапа, щом някоя пчела преминеше пред погледа ѝ. Леони бе навън, садеше растения в градината си на склона. Бяха там вече почти два месеца, всеки ден тя ставаше със слънцето, копаяше, търмъчеше, плевеше и засаждаше. А вечер, когато слънцето слизаше ниско над хоризонта, поливаше градината си, изпълнена с нежност към всяко едно от безценните си растения. „Ще видиш един ден, казваше тя на Беби, ще стане красива градина и аз ще съм я създала.“

Мосю Френар бе терасирал склона надолу чак до плажа, двамата заедно бяха обмислили плановете и начертали скиците, тя знаеше точно какво иска — един ред сенчести дървета на запад, един басейн в онази част на носа, която се извиваше покрай плажа, с пейка отстрани, така че на залез слънце да може да посяда на нея под палисандровото дърво и да съзерцава басейна и морето. Бе засадила палми и жасмин, юка и олеандри. Обичаше ги всичките.

— Нищо не ми е донесло по-голямо удовлетворение през целия ми живот — каза тя на мосю Френар, докато почистваше ръцете си. — Погледнете — показва му ги после, — имам кал под ноктите и мазоли от копаенето. Аз съм жена за полето, мосю Френар. Връщам се към селските си корени.

Вечерта бе толкова изтощена, че заспа като новородено, без да сънува или да се тревожи. Достатъчно се бе измъчвала през деня. През целия ден. Наум за кой ли път отново преживяваше сцената с Мосю, чудейки се защо? Защо той постъпи така? Защо винаги постъпваше така? В едно нещо бе сигурна: че не иска никога вече да го вижда. Или може би щеше да е най-добре да му каже, че го мрази, че той е чудовище и на нея ѝ се иска да му извади очите... да го рита, да го хапе, да го заболи! Как е могла да го обича?

След няколко седмици първоначалната болка премина и тя се хвърли в работата; така поне бе дисциплинирана и удовлетворена — в

края на всеки ден можеше да види резултатите от труда си, всяка седмица растенията ѝ бяха пораснали още и градината разцъфтяваше.

Нямаше никаква вест от Мосю и не знаеше дали се е върнал или е още в Ню Йорк с жена си и децата. Пък и това не я засягаше вече. Тази част от живота ѝ бе приключила.

Отново бе станала селско момиче, не ходеше дори до Монте Карло или Ница. Вилата бе истинско убежище. Спокойствието, което винаги бе усещала в нейната гостоприемна топлина, ѝ създаваше уют и чувство за сигурност. А и бе сигурна в едно нещо — нямаше го мъжът с кафявия костюм. Мосю Френар проверяваше всеки ден и я уверяваше, че в селото не се навъртат никакви непознати. „Ако някой странник се мотае наоколо, ще си личи като бяла врана“, успокояваше я той. „Познавам всички по нашия край. Мястото не е подходящо за шпионин, мадмоазел Леони.“

Леони изправи гърба си, който я наболяваше, и огледа пътеката, водеща към градината и надолу към скалите, където обичаше да се къпе. Тя сама я бе изкопала и изравнила, а после я покри с отчупени парчета скални плочи и непотребна теракота, образуващи странна комбинация от форми и цветове, допълнена от гладки морски камъчета, събрани по плажа. Небето непрекъснато се смрачаваше, дори проблясна светкавица. Тя бързо събра инструментите си, почисти лопатката със снопче трева и избърса ръцете си в памучната пола, която си бе купила в селото Сен Жан. Беби оживено се спусна към нея, надявайки се, че е време за разходка.

Избоботи гръмотевица, над водата отново проблясна светкавица, осветявайки платното на малка лодка, поела курс към брега. Не се долавяше полъх на вятър, платното ѝ висеше отпуснато под страховитото пурпурно небе и тя напразно се опитваше да изпревари идващата буря. Леони тревожно наблюдаваше скалите от склона, чудейки се дали ще успее. Внезапно нова светкавица разцепи водата, появи се вятър и заваля, морето заблъска лодката към скалистия нос. Тя се затича надолу по склона към плажа, почти не различаваше нищо през пелената на засилващия се дъжд, спусна се към скалите, отмятайки назад мократа си коса, докато с мъка се добра до мястото, където щеше да бъде изхвърлена лодката. Почти бе стигнала, когато я

видя, заседнала в пясъка между скалите. Никой не се виждаше на борда и Леони загрижена се загледа натам. Дали не бе изхвърлен в морето? Морето кипеше и се пенеше, обливайки краката ѝ, набодено гневно на шишовете на светкавиците и дъжда, с нищо не напомняше за обичайното си синьо спокойствие.

— Има ли някой тук?

Една глава се подаде иззад платното.

— Идвам при теб след минутка — просто се опитвам да сваля проклетото платно, преди вятърът да го е накъсал на парченца.

Леони се облегна на една скала с облекчение, коленете ѝ се подкосиха.

— Помислих си, че сте мъртъв.

Изад платното се разнесе смях.

— Какво, аз ли? Никога. Попадал съм в много по-страшни бури от тази — а и с по-малка лодка. Готово.

Той скочи от палубата на пясъка и удовлетворен огледа онова, което бе направил.

— Добра работа свърших, нали? Забелязах тази ивица пясък от ей там и разбрах, че това е единственото място, накъдето мога да се отправя — и успях, преди да ме е настигнала бурята. — Той се обърна към нея усмихнат. — Но ти благодаря за загрижеността.

Бе млад — вероятно на нейната възраст — и измокрен като нея. Косата му бе прилепнала към главата и от нея капеше вода. Леони избухна в смях.

— Каква ли гледка сме и двамата — каза тя, надигайки се с усилие.

Той ѝ подаде ръка за помощ.

— Е, щом те има теб, тогава наоколо трябва да има храна и подслон — или може би това е пустинен остров? Не знам дали ме бива да строя колиби от палмови листа и да събирам плодове, за да те нахраня.

Тя се засмя.

— Няма да се наложи — горе на склона има една вила.

— Прекрасно. Лодката ще бъде в безопасност тук, докато отmine бурята. — Той отново провери плавателния съд, за да се увери, че е на сигурно място. — Небето още е като при буря.

Леони го гледаше с любопитство. Той бе действен, способен. Знаеше какво прави. Нямаше защо да се тревожи за него.

— Да вървим.

Той я хвана за ръка и те заедно се заизкачваха по хълма, стигнаха разсмени и задъхани върха, преджапаха през калта в градината и се озоваха на терасата, където седнаха за малко, за да си събуят обувките.

Той погледна с одобрение Вилата.

— Не бих могъл да корабокруширам на по-добро място. Смяташ ли, че ще се намери една стая за мен?

— Да, смея да кажа — отвърна тя. — Ще съобщя на мадам Френар за вас.

— Значи ти работиш тук? Фантастично — оказва се, че бях спасен от хубавата слугиня във вилата. Трябва да напиша песен за теб.

— Почакайте тук — каза тя, оставяйки го целия мокър в коридора. — Ще ви донеса кърпи и сухи дрехи, а после ще ви покажа вашата стая.

В кухнята тя обясни на Френар за неочаквания им посетител и се върна няколко минути по-късно с няколко пешкира, чифт работнически панталони и една стара синя риза.

— Няма да са ви по мярка — усмихна му се тя. — Мосю Френар е по-дебел от вас и по-нисък.

— Стават — жизнерадостно отвърна той. — А сега ми покажи пътя, хубава слугиньо.

Леони му показва стаята и бързо отиде да се преоблече. Чудеше се как ли изглежда той, когато е сух и хвърли един поглед към собственото си отражение в огледалото, изпръскана с кал, с мокра от дъжда чорлава коса, и се засмя. Нищо чудно, че я бе взел за прислужница тук.

Тя се изкъпа набързо и се преоблече с чиста памучна пола и мека бяла блуза, на която зави нагоре ръкавите. Избърса косата си, сплете я хлабаво и отиде да помогне на мадам Френар в кухнята. Беше време за вечеря, а Вилата имаше гост. Първият им гост. Това бе вълнуващо.

Шарл д'Орвил пристегна чудатите сини панталони в кръста и с усмивка нави крачолите им — като му бяха къси, поне да изглеждаше нарочно, а не да се ветреят около прасците му. Платнените обувки,

които носеше на лодката, още бяха мокри, така че се налагаше да се разхожда бос. Надяваше се, че няма да имат нищо против. Той хвърли един поглед на малката стая, гледаща към бурното море, над което продължаваше да вали, и си помисли, че е голям късметлия да си намери такъв уютен подслон. Най-добре да потърси момичето, да ѝ купи чаша пастис и да ѝ благодари за помощта. Я, не миришеше ли на готвено от кухнята?

Ориентирайки се по вкусния аромат, той се запъти по коридора, който го отведе в малка трапезария. Момичето, сега спретнато в пола и блуза, седеше на масата, подредена със сини прибори. Тя го погледна, щом влезе, праметна русата си плитка отпред и му се усмихна. Имаше най-удивителните очи на света. Дали бе същото момиче?

— Здравей, това си ти, нали? — усмихнат попита той.

Леони се втренчи в него. Той бе висок, мускулист и жилав като атлет. С вълниста тъмна коса и любопитни светли очи — сиви ли бяха или лешникови? — които я гледаха шеговито.

— А това сте вие — отвърна тя. — Познах ви по панталоните на мосю Френар!

— Ти, разбира се, изглеждаш по-добре от мен — засмя се той и добави: — Трябва да ти благодаря, че дойде да ме спасиш. Само че... какво щеше да правиш, ако бях изхвърлен зад борда?

— Щях да тръгна след теб, разбира се, и да те извадя.

Той вярваше, че би го направила!

— Ами тогава, храбри мой спасителю, ще споделиш ли бутилка вино с мен?

Леони извади една бутилка на масата.

— Това е от къщата — каза тя. — Никога не вземаме пари от корабокрушенци. Забелязали сме, че обикновено те нямат пукната пара.

Той бръкна в джобовете си, за да ѝ покаже, че са празни — естествено, нямаше пари!

— Ще ти ги върна — обеща. — Майка ми ме е учила никога да не взимам пари от жена.

Леони се засмя и напълни чашите им.

— Небето се прояснява. Няма ли да излезем на терасата?

— Виж — каза той, — ако си имаш работа за вършене, нямам нищо против да постоя в кухнята. Когато бях малък, често се навъртах

там у дома. Бях ужасен мошеник, никой не можеше да устои на чара ми. Можех да получа от готвачката всичко, което си пожелаех, дори от нейния специалитет — шоколадова торта, преди да е изстинала напълно, за да може да се реже.

— Обзалагам се, че си бил ужасно разглезен.

— Права си, макар че винаги съм си мислел, че Едуар е поразглезен от мен — той бе по-голям, значи е имал повече време за това.

— Едуар?

— Моят брат.

— Разбирам. Ами няма нужда да ходим в кухнята, позволяват ми да имам и малко време за себе си.

— Дори не знам как се казваш.

— Нито пък аз.

— Аз съм Шарл д'Орвил. Извинявай, съвсем забравих да ти се представя.

— Аз пък съм Леони Бахри — и аз забравих.

Те излязоха на терасата, смеейки се. Мадам Френар ги видя, надзъртайки през вратата на кухнята.

— Така е по-добре — отбеляза тя. — Леони имаше нужда от компания.

Той живееше в семейния замък близо до Тур, управляваше именията.

— Това, което наистина най-много ми харесва, са конете — състезателните породи — и лодките, но на второ място — каза ѝ Шарл. — Бях в Монте Карло за регатата с яхти миналата седмица — ала не спечелих. Завърших трети, но поне опитах. Следващия път ще се справя по-добре. — Той погледна загрубелите ѝ ръце, които държаха чашата с вино. — А ти с какво се занимаваш?

— О, по малко от всичко. Готвя, работя в градината, мия чиниите... обикновени неща.

— Не е ли отегчително? Искам да кажа за момиче като теб... ами ти си много хубава.

Тя го гледаше с красивите си продълговати очи със загадъчен поглед, който той не можеше да разчете.

— Извинявай, не исках да те засегна — искам да кажа, че не те задявам или нещо подобно.

Леони се намръщи.

— Няма нищо. На всяко момиче му е приятно да му казват, че е красиво. Разкажи ми още за себе си. — Тя се облегна на стената на края на терасата. — Какво е да си на деветнадесет и да си отговорен за огромно имение, да имаш голямо семейство и коне, и лодки?

— Ей, чакай малко. Първо на първо аз съм на двадесет и две — пък и имението не е толкова голямо. Тъкмо подходящата големина. Къщата е била построена преди триста години от д'Орвил и ние някак си сме успели да я запазим и досега. Майка ми се грижи за нея, у дома е като хотел — винаги е пълно с приятели, баби и дядовци, чичовци и лели, братовчеди... гъмжи от хора и домашни любимци — кучета, хамстери, морски свинчета, котки, зайци, коне — и каквото се сетиш още. През парка минава река и Едуар ме научи да плувам.

— По-големият ти брат — досети се тя.

— Да, Едуар е най-добрият брат — той ме научи на всички неща, както подобава на един по-голям брат — да плувам, да управлявам лодка, да яздя — и ми помагаше с уроците.

През прозореца се подаде главата на мадам Френар:

— Вечерята е готова — извика ги тя.

Шарл остана разочарован, харесваше му да е с нея.

— Трябва ли да ѝ помогнеш?

— Изглежда, тази вечер няма да имаме други посетители — никой не минава отгук, когато вали!

— Тогава значи ще вечеряш с мен? В противен случай ще бъда ужасно самотен — той ѝ се усмихна очарователно.

— Защо не? — каза тя, копнееща да чуе още за семейството му.

Животът му ѝ се стори по-фантастичен от приказките на „Хиляда и една нощ“, той се бе превърнал в една Шехерезада и ѝ разказваше истории, за които тя жадуваше, за прекрасното му детство в замъка на Лоара, за дългите слънчеви летни дни там с любимите понита и верните стари кучета, за компаниите приятели, с които плували заедно в студените вирове, а после крадели ябълки и сливи от собствените им овощни градини. За ягодите през юни и за любящата

майка, която на всяка цена искала да се увери, че са си измили ръцете, преди да седнат на масата, никога не ги наказвала да стоят в детската стая. Винаги повтаряла, че има нужда от цялото семейство край себе си и че те са радостта на живота ѝ. А през свежите зимни дни, вече поголеми, ловували в гората и Бъдни вечер бил истински празник, винаги приготвяли традиционната трапеза и отивали на Празничната меса в полунощ, на никого не му се доспивало, после всички се събирали в къщи на чаша греяно вино — наистина повече лимонада, отколкото вино — и горещи лепкави кифли пред запалената камина в салона, докато възрастните се смеели, целували се и си пожелавали „Щастлива Коледа“ и всеки отварял подаръците си.

— А брат ти? — подтикна го тя да продължи разказа си. — Разкажи ми за него.

— Едуар е авантюристът на семейството — отвърна той, преди да натъпче устата си с татен.

— Продължавай — настоя тя.

— Майка ми обича да разказва една случка с Едуар — продължи той. — Една сутрин, когато бил шестгодишен, сложил в една торба всичко най-необходимо му — една ябълка, две парчета шоколадова торта, плюшеното си мече и тръгнал към селото, по пътя за Париж. Когато пристигнал, седнал на една пейка пред странноприемницата да си изяде тортата — от вървенето, решил той, човек огладнява. Съдържателят на странноприемницата го забелязал и познал, че това е малкото момче от замъка, изпратил някого да каже на майка му и дал на Едуар голяма чаша мляко към тортата. Щом пристигнала, майка ми го прегърнала с облекчение и го попитала накъде е тръгнал. „Да пътешествам, отговорил той, в джунглите, при езерата и планините, в Африка и Китай.“ „А не можеш ли малко да го отложиш, попитала го тя, само докато пораснеш? Сега имам нужда от теб.“ Той я погледнал много сериозен, обмисляйки думите ѝ — наистина било трогателно — тя или джунглата, — и после се съгласил да остане. „Но само за малко, започнал да се уговаря той, и защото ти наистина имаш нужда от мен.“

Шарл се засмя и продължи:

— И той наистина спази обещанието си, докато стана на шестнадесет, а после замина — първо за Африка, земята на мечтите му — а после на всички останали места — сега е на двадесет и пет и живее в Бразилия... нагоре по Амазонка, събира каучук в джунглата.

— Сигурно ти липсва? — със завист го попита тя. — Такъв страхотен по-голям брат.

— Едуар е най-добрият ми приятел. Няма нещо, което да не мога да му кажа. Трудно ми е да ти обясня, но... просто Едуар притежава особена нежност — това рядко се среща у един мъж. Сигурно ти звучи странно, но ако го познаваше, щеше да знаеш какво имам предвид. Като мой по-голям брат той ме обичаше почти бащински и ми позволяваше да участвам в неговите игри, майка ни не го е карала да прави това. Често заставахе пред приятелите си и казваше: „Това е Шарл, моят брат, ще остане с нас“, а те не смееха да му откажат. Просто не можеха... и аз винаги оставах.

Той се засмя, унесен в спомените си.

— А на теб, Шарл, искало ли ти се е някога да избягаш в някоя далечна страна като брат си?

Той я погледна в очите — тези особени красиви очи като на сънливо животинче.

— Не... Така ми харесва... Обичам конете и кучетата си, както и фермата. Всичко ми харесва така, както винаги си е било.

Беби скочи на масата до него. Замърка, отърка главата си о ръката му.

— Флиртаджийка такава — засмя се той и я почеса под брадичката. И остана поразен.

— Господи — възкликна той, — тази котка носи диаманти... и рубини!

Леони сви рамене.

— Може би има богат баща — отвърна с усмивка тя.

— Но дали са истински?

— Съмнявам се — ала дори да са фалшиви, пак е хубава? — тя отмести стола си назад. — Да излезем на терасата и да видим дали има звезди по небето. Може би утре ще можеш да прибереш лодката си.

Небето бе безоблачно, а въздухът топъл и лек.

— Разкажи ми сега ти за себе си — започна на свой ред да настоява той, щом заедно излязоха навън. — Има някаква мистерия около теб. Прекалено екзотична си, за да си от тук.

Той се взираше в лицето ѝ в очакване на отговора. Долната ѝ устна бе закръглена, месеста... изкусителна.

— Екзотична? Страхувам се, че не. Аз съм просто една обикновена кухненска прислужница. Единственото екзотично нещо при мен е, че баща ми е бил египтянин.

— Тогава — каза той, хвана ръката ѝ и целуна загрубелите от работа пръсти — може би си богиня... повелителка на съдбите, тъкачка на заклинания...

Той повдигна ръце, разплете плитката ѝ и разпусна косата по раменете ѝ. Тя ухаеше свежо, на жасмин и праскови.

Леони отстъпи назад и го остави да се чувства глупаво, без да знае какво да направи на края на терасата.

— Леони, много съжалявам. Нямах предвид това. Е — всъщност имах... но не както ти си мислиш.

Господи, помисли си тя, той е толкова млад. Мисли си, че аз си мисля, че той се възползва от бедното слугинче! А всъщност наистина не исках да ме целуне, защото не знам как може да свърши това.

Шарл изглеждаше смешен със своите извинения.

— Забрави го, прости ми, поставям се в краката ти.

И той го направи, просна се на терасата и целуна пръстите на краката ѝ. Това я разсмя и този път ѝ се прииска да я целуне по устните. Така и стана, той имаше прекрасен вкус — като слънце, като вятър, като някаква божествена цялост, като всички неща, за които бе жадувала тя.

Вече беше много късно, бяха си приказвали дълго, дълго. Тя хвана ръката му и го поведе към стаята си, легнаха един до друг в голямото легло, хванати за ръце и шепнещи си как той трябва да стане по изгрев, за да провери лодката и какъв късметлия, е задето я е открил. А после я целуна, прегърна я и тя се отпусна в младите му гальовни ръце, остави го да я люби, мечтаейки си да е част от голямото му щастливо семейство, да е също една д'Орвил през слънчевите летни дни и изпълнените с щастие Коледи. Леони лежеше в прегръдките на повелителя на най-свидните си мечти и усещаше, че също принадлежи.

Събуди го в зори и заедно слязоха долу при лодката, изкатериха се по скалите и нагазиха в малкото свързано с морето басейнче, което променяше нивото си от прилива и отлива.

— Не ми се ще да те оставям — каза ѝ той, стискайки ръцете ѝ, вперил поглед в красивите ѝ очи, — няма да забравя тази нощ, докато съм жив. Ти си богиня, Леони Бахри... можеш да омагьосваш.

Той я прегърна и нежно я целуна, а тя му се усмихна, когато ѝ махна за довиждане. Лодката с лекота се движеше по водата, изчаквайки капитана си и на утринния бриз той вдигна платното и пое своя курс.

— Довиждане, Леони — извика ѝ, застанал на руля.

— Довиждане, Шарл... и внимавай. — А после добави шепнешком. — И аз никога няма да те забравя.

Седмица по-късно получи писмо от него. Слезе да го прочете на плажа, седна на скалите, където го бе срещнала.

Скъпа и хубава, Леони Бахри, зачете тя. Бях ти казал, че майка ми ме е учила винаги да бъда честен и никога да не взимам пари от жена... затова като честен човек прилагам сумата, която дължа за стаята и вечерята при Френар. Моля те, благодарим ти от мое име.

И, очарователна Леони, магьоснице, богиньо, тъкачке на заклинания, благодаря ти за това, че беше с мен, че ми подари тази нощ от изпълнения ти с очарование живот, че си толкова красива, любяща и нежна... искам да ти кажа, че винаги ще имаш свое място в спомените ми...

Шарл.

Тя внимателно сгъна писмото и бавно се запъти към Вилата, мислейки си за него. Щеше да запази писмото му завинаги — той също бе част от спомените ѝ.

Мари-Франс дьо Кормон никога не бе виждала Жил такъв. Той бе бил всякакъв — очарователен, кисел, забавен, студен, дистанциран — но никога колеблив. Внезапно бе настоял да заведе момчетата в Америка, за да им потърси подходящи училища, отхвърляйки протестите ѝ, че тя не би могла да понесе децата ѝ да заминат толкова далеч... тогава остана с тях, с безразличие ѝ бе отвърнал той. А щом пристигнаха там, той посети дузина училища, стеснявайки избора си до две, а след това този въпрос бе отминат все едно никога не бе съществувал. Щом тя отново го повдигна, той ѝ отвърна, че по-късно ще го обмисли. После Мари-Франс чу, когато Вероне го попита за новите коли, той да отлага вземането и на това важно решение, а от Вероне знаеше, че не му се случва за първи път. Като че ли не можеше да се концентрира — Жил, който никога не оставяше непрегледан документ на бюрото си и работният му ден продължаваше, докато не се увери, че всичко е под негов контрол. Неговата страст бе работата.

Сега, когато се бяха върнали в Париж, не беше по-добре. Не можеше да заспи до късно през нощта, виждаше спалнята му да свети. Не работеше, какво правеше тогава?

— Изглеждаш уморен — каза му тя веднъж по време на вечеря.

— Наистина ли?

— Не се ли чувстваш добре, Жил?

— Съвсем добре съм.

— Може би работиш прекалено много. Трябва да си починеш. Защо не заминеш на юг? Знаеш, че яхтата винаги ти се отразява добре.

Жил я погледна изненадан. Тя му предлагаше точно извинението, от което се нуждаеше.

— Ще си помисля — отвърна ѝ той.

Мари-Франс отмести стола си назад, а Бенет се завтече да ѝ помогне.

— Ще отида да кажа „Лека нощ“ на децата и после, струва ми се, и аз ще си легна рано. Лека нощ, Жил... и Жил...

— Да?

— Може би е добре да се консултираш с лекар, да те прегледа?

— Пак преувеличаваш, Мари-Франс. Чувствам се отлично.

Тя сви рамене.

— Както желаеш...

Жил запали пура и си сипа бренди, бе сам във всекидневната. Дългата маса, полирана до съвършенство, отразяваше сребърния свещник, който само усилваше самотата му... светлината на свещи бе предназначена за двама, за романтика и желание. Господи, колко му липсваше Леони! Отчаяно жадуваше за новини от нея. Не бе получавал нито писмо, нито дори съобщение, беше заминала отдавна. Никак не бе лесно на човека в Сен Жан да държи под око Вилата, направо невъзможно се оказа да остане незабелязан за местните жители. Пурата му угасна и той отново я запали, прекосявайки салона на път за кабинета си, придърпа голямото кресло до прозореца и се втренчи към Сена.

Не възнамеряваше да я вижда отново, тя изискваше прекалено много. Не като останалите жени — пари, бижута и кожи, — Леони искаше любов. А любовта бе стока, с която той не бе търгувал. Какво изпитваше към нея тогава, питаше сам себе си? Защото със сигурност изпитваше нещо. Болезнена нужда от нея. И защо му бе казала, че иска дете? Дете! Направо беше откачила. Не си ли даваше сметка за грижите, които изисква едно дете — дори не изисква — очаква? Леони иска любов... а той не бе готов да я дава на когото и да било. Освен ако това бе единственото, което искаше тя, единственото, от което имаше нужда. Леони искаше да бъде обичана.

Той се отпусна в креслото, обмисляйки какво да прави.

Ако искаше да си я върне обратно, трябваше да ѝ каже, че я обича. Бе толкова просто, че се чудеше как не се е сетил за това порано.

Задаваше се буря, все още скрита зад хоризонта, но притъмнила вечерното небе с пурпурни облаци, точно както когато преди две седмици на прага ѝ се появи Шарл.

Леони тревожно поглеждаше облациите по обратния път от Сен Жан, а последните няколко ярда^[1] взе тичешком, защото небесата се отвориха и дъждът се изсипа като из ведро.

— Бедните ми дървета — въздъхна тя пред мадам Френар, изтръсквайки мократа си коса, — ако продължи прекалено дълго, ще ги отнесе.

Тя надзърна през прозореца към младите кипариси, които бе засадила край западната граница на своята собственост, но нищо не можа да види през пелената на дъжда.

Мадам Френар бе запалила камината в гостната и Леони седна пред нея, за да изсуши косата си, наблюдавайки как Беби се наслаждава на необичайния лукс.

— Имаш посетител, Леони — от вратата ѝ прошепна конспиративно мосю Френар.

— Посетител? Кой?! — започна да шепне и тя.

Той внимателно затвори вратата зад себе си.

— Той е, Леони, Мосю дукът.

Тя усети как по гърба ѝ полазват тръпки от изненада. Гърлото ѝ пресъхна, а сърцето ѝ заби лудо в гърдите. От нерви? Или от вълнение? Значи най-сетне той дойде! Но дали не бе дошъл, за да ѝ заяви, че е негова собственост — или за да ѝ каже последно сбогом?

Мосю стоеше в малкия коридор, който изглеждаше още по-нищожен от неговото присъствие. Вода се стичаше от косата и дрехите му и на плочките по пода се бе образувала малка локва.

— Колата ми се повреди — каза той. — Вървах пеша последните няколко мили.

— По-добре влез — Леони отвори вратата към всекидневната. — Ще ти донеса хавлия.

Тя го остави седнал до огъня и втренчен след нея и се завтече към шкафа за бельо, спечелвайки си още малко време, за да свикне с мисълта, че той наистина е там. По дяволите, не беше очаквала, че ще се чувства по този начин, но той изглеждаше толкова безпомощен — измокрен до кости. А и беше отслабнал, стори ѝ се болнав. Господи, нещо не беше наред с него? Леони, Леони, каза си тя, какво те интересува — ти го мразиш, вече няма нищо общо с твоя живот, завинаги.

Той я чакаше там, където го бе оставила и тя му подаде хавлиената кърпа.

— По-добре си свали сако — предложи му. — Ще го сложа тук да изсъхне.

Тя извърна глава, защото не искаше да присъства дори на най-малкия познат ѝ до болка жест, спомняйки си как разкопчаваше ризата му и допираше ръката си до голите му гърди, за да усети как бие сърцето му.

— Леони? — Косата му бе разрошена, а ризата подгизнала от дъжда като сакото. — Трябваше да те видя. Дойдох да ти кажа, че съжалявам за това, което се случи.

— Ти съжаляваше и последния път, когато дойде тук... и сега ли така съжаляваш?

Той сви рамене.

— За мен е трудно, Леони — умолително започна признанието си, — нали знаеш. Сега разбирам, че това, което направих, е било жестоко. Но някак си тогава не ми се струваше така — изглеждаше ми най-обикновеното нещо, което можех да направя, да взема с мен децата в Ню Йорк. Не разбирах напълно колко много означава това за теб.

— О, струва ми се, че разбираше, Мосю... ти знаеш винаги точно какво правиш.

— Сигурно, ако знаех какво правя, нямаше да се държа толкова глупаво. Щях да те взема със себе си.

— Замълчи, не мога да слушам това — извика внезапно тя. — Не искам да си го припомням отново. Ти ще кажеш, че съжаляваш и аз ще се върна при теб, а после ще намериш друг начин да ме измъчваш. Не-е-е... не, не... никога повече!

— Леони, имам нужда от теб — той разтвори ръце към нея. — Моля те, Леони, върни се при мен.

Тя отиде в най-далечния край на стаята, като че ли се страхуваше, че той може да се опита да я докосне, а Мосю полека се свлече в креслото край камината.

— Какво ти стана? — паникьосана извика тя. Той изглеждаше ужасно, бе пребледнял и целият се тресеше.

— Съжалявам, наистина съжалявам, Леони, трябва да съм настинал.

— Мадам Френар, мадам Френар...

Леони изтича от стаята, за да намери бренди, той я гледаше, а погледът му бързо се замъгляваше... усети вцепеняваща болка в рамото и се закашля... не бе планирал да се чувства така, искаше му се

да я вземе в прегръдките си, да я подчини, да я накара да изпитва силна нужда от него — а сега самият той се нуждаеше от нея.

Чу я да се връща в стаята, но някак си бе прекалено голямо усилие да отвори очи. Усети аромата на брендито, което тя поднесе към устните му и го накара да отпие малко от него, а това още повече го накара да се закашля.

— Мосю — извика тя, — о, Мосю... отвори очи, кажи ми, че си добре.

— Всичко ще бъде наред — само един момент... Не мога да си поема дъх.

Той простена от болката, която отново го проряза, а тя се завтече обратно при Френар.

— Трябва ни помощ — извика им, — мосю Френар, моля ви, идете до Сен Жан за лекар.

Тя коленичи до него на килима и хвана ръцете му. Той усети топлината на пръстите ѝ върху своите замръзнали длани. Болката намаляваше, вече не беше такава агония, щом го пристегнеше, и вцепенените му ръце с изтръпнали пръсти започнаха да възвръщат осезанието си. Поизправи се в креслото.

— Всичко ще се оправи — промърмори той.

Вече дишаше по-леко. Жил отвори очи и се втренчи в нея.

— Леони, това е нелепо... Дойдох да ти кажа, че не мога да живея без теб.

Той се засмя и започна да кашля, лицето му се изкриви от болка.

— Недей, моля те, недей — уплаши се тя.

— Дойдох да ти кажа, че те обичам — прошепна той. — Обичам те, Леони Бахри.

Тя си спомни предупредителния глас на Каро: „Той разбира точно от какво се нуждаят най-много и след това го използва, за да ги съсипе, всеки си има своя цена.“

Не е вярно, помисли си тя, казва ми думите, които от толкова отдавна искам да чуя, защото мисли, че може да умре.

— Всичко е наред, Мосю — нежно каза тя и погали пръстите му, които се вкопчиха в нейните. — Не си причинявай болка сега, като се опитваш да говориш.

Той неспокойно се раздвижи в креслото.

— Искам да ти кажа. Трябва. Върни се при мен, Леони. Имам нужда от теб. Обичам те. Моля те, кажи ми, че ще се върнеш.

Очите му се затвориха и той се отпусна на възглавниците.

— Просто полежи неподвижно — успокоително прошепна тя, — докторът скоро ще бъде тук.

С помощта на лекаря го преместиха в леглото и Жил потъна в неговата мекота с облекчение.

— Наистина настоявам да ви преместя в болницата в Ница — каза доктор Марбьоф, — макар и да изглеждате по-добре сега.

— И преди се е случвало, докторе — отвърна Жил, вече обзет от нетърпение към своята слабост — и няма никакво съмнение, че пак ще се случи. Тук ще остана.

— Сърцето е непредсказуем орган, Мосю дук — предупредително сви рамене докторът, — съветът ми е да се върнете в Париж колкото се може по-скоро и да се консултирате със своя специалист. Ако обаче решите да пренебрегнете съвета ми, тогава поне си починете. Върнете се на яхтата и оставете работата за няколко седмици. Ако сте били подложен на твърде голям стрес, тогава трябва да се опитате да премахнете колкото е възможно повече напрежение.

Леони ги слушаше от мястото си в ъгъла. Значи сърцето му... никога не бе знаела, че то не е добре.

— Всичко е наред, Леони — каза ѝ той, след като докторът си тръгна. — Ще оживея. Но съжалявам, че те уплаших... въпреки че...

— Въпреки че какво?

— Въпреки че сега видях, че още ме обичаш.

Навън бе тъмно и дъждът още трополеше по прозорците и по плочките на терасата. Беби се бе втренчила навън в нощта, мразеше дъжд. Тежко във въздуха увисна тишина.

Леони се върна при леглото и погледна умореното му лице, взря се в очите му.

— Наистина ли имаш предвид онова, което казваш?

Той протегна ръка и нежно с пръсти докосна косата ѝ.

— Наистина. Обичам те, Леони.

Лежеше отпуснат на възглавниците, докато я гледаше как разкопчава блузата си и бавно я съблича, а после полата и я плъзга

надолу покрай бедрата... тялото ѝ бе така познато, толкова красиво. Тя се мушна под завивките, прегърна го и го придърпа по-близо до себе си, успокоявайки го със своята близост, давайки му от силата си. Почувства се като дете в прегръдките ѝ, закрилян и обичан, и започна да се унася. Благодаря ти, Боже, помисли си той, благодаря ти, Господи, че тя още е моя.

[1] Ярд — мярка за дължина=0,914 м ↑

28.

Прилича на някой юноша, покосен от мъката на първата любов, помисли си Каро, докато Леони и Мосю вървяха ръка за ръка по пътеката от Вилата до чакащата кола. Мосю се връщаше в Париж, ала тя никога не бе виждала някой да прави нещо с по-голяма неохота. Не за него, за Леони се тревожеше; ту изглеждаше като влюбена, щастлива и безгрижна, ту далечна и дистанцирана, погълната от собствените си мисли. Каро му махна за довиждане, щом той се качи в колата, а Леони му даде прощална целувка и после подкараха по пътя към Ница.

Е, каза си тя, може би сега ще чуя истината. Дали пък след всичко не е разбрала, че не го обича? Каро бе пристигнала във Вилата само преди два дни, откликвайки на тревожната молба на Леони да дойде спешно, защото има да ѝ казва нещо много важно... но Мосю се застоя и не бе имало никаква възможност да говорят.

— Е, замина си — с въздишка съобщи Леони.

После седна на стъпалата, водещи към брега, обгърна коленете си с ръце и опря брадичка на тях. Дали наистина ѝ липсва, питаше се Каро? Бяха прекарвали повече от месец заедно на яхтата. Леони винаги бе мразила да чака.

— Каро, бременна съм.

Трябваше да минат няколко секунди, докато Каро осмисли тази информация.

— О, Леони, боже мой, сигурна ли си?

— Да, сигурна съм. Трябва да направя аборт.

— Леони! — тя бе шокирана. — Не можеш да направиш това — много е опасно — тръпки я полазиха при мисълта. — Но защо просто не му кажеш? Знам какъв е той, но сигурно ще можем да измислим нещо.

— Каро, детето не е от Мосю.

Каро потресена се втренчи в Леони.

— Тогава... от кого е?

— Един младеж, за когото ти разправях... корабокрушенецът.

— Но — нали било просто за една нощ!

Леони се усмихна:

— Толкова и трябва.

Каро остана мълчалива, чудейки се какво да прави.

— Видя какъв е сега Мосю — каза Леони. — Различен... обича ме. Последният месец бе толкова щастлив, толкова спокоен — за пръв път от години не се нахвърляхме един на друг. Игрите свършиха.

— Леони, няма ли някакъв начин Мосю да си помисли, че детето е негово?

— Той ми каза веднъж, че неговите деца са си негови и на съпругата му и това са единствените деца, които възнамерява да има. Мосю е последователен, Каро. Никога не допуска грешки.

Те се втрениха една в друга, търсейки изход от дилемата.

— Трябва да направя аборт — решително повтори Леони, — няма друг начин.

Тя се разплака и Каро я прегърна.

— Моля те, не плачи... разбира се, че няма да направиш аборт. Няма да те оставя да сториш такова ужасно нещо, Леони. Помисли си за риска, можеш да умреш.

— О, Каро, нима не разбираш? Най-сетне имам всичко. Мосю ме обича. Това е, което наистина исках. А сега, заради една нощ — една сладка нощ с един младеж, който се появи точно в мига, когато се нуждаех от някого — ще загубя всичко. О, как можах да бъда такава глупачка!

Каро я притисна към себе си и я остави да се наплаче.

— Не се тревожи, Леони — зауспокоява я тя. — Всичко ще оправим. Няма да те оставя да се самоубиеш с аборт... ще си съставим план. Трябва да има и други начини.

Вероне почука на вратата на Мосю.

— Мадмоазел Монталва иска да ви види, сър.

Той я погледна изненадан.

— Каро?

Какво, за бога, правеше тук тя?

Каро влезе в офиса, целуна го по бузата и седна без обичайната си уверена усмивка.

— Дойдох да поговоря с теб за Леони.

Той я погледна изненадан.

— Не знам дали си забелязал, Жил, но тя не изглежда добре през последните няколко седмици. Оплаква се от умора и апатия — а ти знаеш, че това изобщо не е типично за нея.

Наистина. Леони винаги бе била пълна с енергия, дори седнала неподвижно тя изглеждала като че ли насила се сдържа, винаги готова за действие, а сега всичко това бе изчезнало. Бе станала тиха, толкова кротка... и откакто се бяха върнали в Париж, никъде не искаше да ходи. Той си бе помислил, че е доволна да бъде само с него. Глупак! Как не беше разбрал, че нещо не е наред?

— Казва, че вече няма апетит — продължи Каро, прекъсвайки мислите му, — нищо не може да я изкуши.

Е, това наистина бе така, с въздишка си помисли тя, Леони не ядеше, опитвайки се отчаяно да остане слаба, така че да не си проличи бременността.

— Трябва да я прегледа лекар — тревожно отвърна той. — Познавам един много добър.

— Тази сутрин я заведох на лекар — поколеба се Каро. — Страхувам се, че това, което каза, никак не е добро.

Господи, какво говореше тя? Той отмести стола си назад, изправи се над нея и я сграбчи за раменете.

— Каро... какво става с нея, кажи ми? Кажи ми, за бога.

— Белите й дробове, Жил, докторът каза, че е туберкулоза.

Леони. Хубавата му Леони беше болна... може би дори...

Каро извърна глава, не искаше да среща погледа му.

— Има шанс да бъде напълно излекувана, Жил, но се нуждае от изключителни грижи. Трябва да замине в един санаториум в планината. Докторът каза, че е жизнено важно за нея да й се осигури пълна почивка и покой, да няма посетители, докато той не й позволи. Може да се наложи за няколко месеца.

— Тогава трябва да говоря с този лекар. Трябва да я лекува най-добрият лекар, Каро, да й осигури най-ефикасно лечение.

Той се опита да възпре надигащата се у него паника, трябваше да я спаси.

— Този лекар е много добър. Има собствена клиника в Швейцария и е стигнал много напред с работата си в своята област.

Той ще се погрижи за нея, Жил, можеш да му имаш доверие. Ако искаш, и сам можеш да се срещнеш и да поговориш с него.

Тя знаеше, че може да се довери на доктора, който трябваше да потвърди тяхната версия — вече много добре му бяха платили.

Бе точно така, както му беше казала. Доктор Лепон просто повтори думите на Каро, добавяйки, че присъствието на Жил и Каро, натъжени от болестта на Леони, можеше да бъде пакостно за крехкото ѝ здраве. Не трябваше никой да я посещава, докато не ѝ позволише сам той. Но те не биваше да се тревожат, той имаше частен санаториум в планината, щеше да я заведе там и екипът му от лекари щеше да следи лечението ѝ. Разбира се, щеше постоянно да ги информира за развитието на болестта, но тя трябваше да замине веднага.

— Направете, каквото е необходимо — отвърна бързо Мосю, — но, доктор Лепон — върнете ми я излекувана!

В продължение на часове той крачеше из улиците на Париж, проклинаяки се, задето по-рано не бе забелязал, че тя е болна. Спомни си нощта, когато синът му за малко щеше да умре. Едва тогава той бе разбрал колко много го обича. А после си спомни как Леони го бе прегръщала цяла нощ във Вилата. Не, за бога, не. Леони не можеше да умре!

Той сам я изпрати до гарата, за да се увери, че е удобно настанена в специалното купе, което бе запазил за нея. Леони тревожно го наблюдаваше как крачи по перона в очакване на доктор Лепон.

Бе я отрупал с прощални подаръци, приятно надиплени нощници и роби, кожена постелка за леглото, най-новите книги за развлечение през дългите часове, които трябваше да прекара сама. Влакът изпускаше облаци пара покрай перона и Беби, мъркайки тихичко на коленете ѝ, се сгуши още повече.

Той се върна с доктор Лепон.

— Аз ще пътувам в съседното купе, мадам — каза докторът с усмивка. — Ще ви наглеждам, не се безпокойте.

Той дискретно ги остави сами, а кондукторът започна да затваря вратите.

— Ще чакам да се върне моята някогашна Леони — каза Жил, прегръщайки слабите ѝ рамене, тъмносините му очи сякаш ѝ заповядваха.

— Слушам, Мосю — послушно отвърна тя, щом той я целуна. — Обещавам ти, че ще бъде така.

Тя го гледаше през прозореца, една протегната за поздрав ръка, докато влакът се отдалечаваше. Щом изчезна от погледа ѝ, с въздишка на облекчение се отпусна на възглавниците. Може би нещата щяха да се наредят все пак.

29.

Няма начин да се отложи сега, мислеше си Леони, прокарвайки доволно ръка по изпъкналия си корем. И аз го обичам, обичам го. Искам да имам една дузина бебета. И през остатъка от живота си да бъда майка.

— Представи си, Беби, че мога да отгледам това дете. И ти трябва да опиташ, котенцето ми. Трябва да ти намерим съпруг.

Съпруг. Твърде често, откак се бе настанила в дървената къщичка в парка на санаториума, настроенията ѝ се сменяха от въодушевление до униние. Понякога се чувстваше толкова изолирана и ѝ се искаше да умре, а понякога се издигаше така и усещаше, че е непобедима, обещавахе си, че ще задържи детето, че Мосю ще го приеме като свое и всичко ще бъде чудесно. Но, разбира се, това беше просто мечта. Реалността бе, че тя беше вече бременна в осмия месец, а детето ѝ нямаше баща. Нещо по-лошо, трябваше да се откаже от него, веднага щом го роди.

Всичко вече бе уредено. Сестрата щеше да ѝ вземе бебето при раждането и то щеше да отиде при приятели на сестрата на мадам Френар, която живееше в Мантон и която ѝ бе обещала да се грижат за него, сякаш е тяхно собствено. Те бяха добри хора, прости и мили и вече имаха три деца — едно в повече само щеше да направи семейството им по-щастливо. И, разбира се, тя бе направила така, че да разполагат с прилична сума в банката в Мантон, достатъчна за цялото семейство. Детето на Леони не трябваше да бъде лишено от нищо, тя щеше да се погрижи за това.

Безброй пъти вече бе пребродила отрупаните с евкалипти и борове хълмове зад дървената къщичка, размишлявайки за живота — за нейното бебе, което щеше да се появи безпомощно на света, нежелано, както тя някога — бе плакала с горчиви сълзи, че и това дете ще бъде родено без любов. Но поне за теб ще се грижат добре, ще те обичат, обеща тя.

Времето минаваше бавно в малкото швейцарско селце, сгушено в подножието на острите планински върхове, пронизващи небето с

назъбените си заснежени краища. Бе ранна есен, въздухът беше кристално чист и студен, тя седеше на верандата топло облечена, наблюдаваше как катеричките се гонят по клоните и хранеше вечно гладните ярки червеношийки с трохи от закуската си. С приближаването на зимата се чуваше вече дрънченето на кравешките хлопки — прибираха стадата от високото пасище, преди да падне снегът.

Руменината се върна на бузите ѝ и тя се хранеше с всичко, което ѝ препоръчваха лекарите, правеше дълги разходки с Беби по хълмовете зад къщичката, докато тялото ѝ стана прекалено тромаво за подобно усилие, тогава излизаше само в парка на санаториума, избягвайки селцето... в случай, че там е пристигнал някой непознат. Макар да бе уверена, че едва ли е така.

Мосю можеше да ѝ пише веднъж месечно и тя с нетърпение отваряше писмата му. Винаги бяха едни и същи, кратки бележки, в които казваше, че се надява тя да е закрепнала и да се чувства по-добре и че с нетърпение очаква да я види, когато вече е напълно оздравяла. Винаги бяха подписани просто с „Мосю“. Какво ли прави, измъчваше се тя, крачейки по самотните хълмове. Искаше ѝ се всичко да свърши по-скоро, за да може отново да е с него, вече уверена в това, че я обича, сигурна, че всичко ще бъде наред, щом пак се съберат.

Мислеше си и за Шарл д'Орвил, бащата на детето ѝ.

— Какво ли щеше да бъде — фантазираше си тя на глас пред Беби през една самотна снежна вечер пред камината, — ако онази нощ, когато се срещнахме, се бяхме влюбили лудо и ако после се бяхме оженили, а аз бях станала д'Орвил? Това дете щеше да е дарено с любовта на всички д'Орвил — също както някога Шарл, — щеше да има братовчеди, баба и дядо, приятели и голямо любящо семейство. И баща. О, Беби — заплака тя, — как ми се иска да беше станало така.

А след това започна отначало, представяйки се, че детето е на Мосю... но бързо прогони тази мисъл от съзнанието си. Мосю не искаше повече деца. Неговите деца бяха негови наследници — нямаше място за копелета, които да позорят името им.

Съвсем неочаквано в осмия месец започнаха болките. Отначало бе просто слабо пробождане в гърба, на което тя не обърна особено внимание, но после получи силни контракции, дъхът ѝ секна от

изненада... това дете сякаш щеше да се роди сега. Като майка си бе чакало достатъчно дълго.

Сега, когато настъпи моментът, тя се почувства изплашена, взе Беби и за малко седна на верандата, взирайки се в познатите хълмове. Величествеността им я успокояваше и всичко, което предстоеше да се случи, заемаше вярното си място — смъртните даваха живот и сами умираха, а хълмовете винаги щяха да се извисяват там. Актът на сътворението се извършваше всеки ден — тя бе просто една жена, която щеше да изпълни своето предопределение — да даде живот на детето си.

Нощта ѝ се стори безкрайна, периодите, в които бе спокойна и отпусната се редуваха с тези, в които водеше отчаяна битка с болката. О, не бе очаквала тази болка. Трябваше ли това дете с такава мъка да намира пътя си навън, нямаше ли по-лесен начин? Загуби представа за времето, унасяйки се между контракциите, натрупвайки сили за следващия пристъп — щеше да се справи, нямаше да се предава и да плаче, но не издържаше повече. Задъхана и с усилия успя да извърви пътя си през изпълнената с болка нощ и накрая неочаквано със зората бебето се появи. Чу го да проплаква, щом сестрата го пое, и триумфираща се засмя, проснала се изтощена със сплъстена от потта коса.

После за пръв път видя дъщеря си — и тутакси я обикна.

— Просто ме оставете с нея за малко — умоляваше тя, прегърнала мъничкото, увито в одеяло едnodневно вързопче, наречено Амели. — Нека да ѝ се порадвам само една седмица.

Сестрата я погледна безпомощно.

— Но вие казахте, мадам...

— Знам, знам... но сега, не мога. Не виждате ли, тя е най-красивото бебе на света? Имам нужда да я подържа, да се грижа още малко за нея.

Тя докосна ръчичката на бебето, засмивайки се на изящните пръстчета, които стискаха нейните с изненадваща сила. Нежно целуна тънкия кичур руса коса на челцето. Да, помисли си тя, това е моето бебе и никой няма да ми го отнеме.

Докторът дойде да я увещава, тя взе детето от креватчето, поставено до нейното легло, и го прегърна закрилнически като някоя разтревожена женска, в случай че той се опита да ѝ го отнеме със сила.

— Разбира се, че няма да постъпя така, Леони — внимателно ѝ каза той, — но ти сама можеш да прецениш обстоятелствата. Знам, че ти е трудно точно сега, току-що си му дала живот — но не трябва да забравяш кое е най-добро за детето. Спомни си причините, поради които дойде тук. Решението си е твое. Никой няма да ти я отнеме — ти трябва сама да се разделиш с нея.

Бе много мъдро от негова страна, мрачно си мислеше тя, колкото повече минаваха дните; разбира се, че никой нямаше да ѝ отнеме бебето. Само тя можеше да вземе решение. Ами ако напуснеше Мосю? Можеше да задържи бебето. Тръпки я полазиха от страх. И как щеше да живее това дете — като незаконна дъщеря на една държанка? Не, по-добре бе Амели да има нормално семейство с братя и сестри, с които да си играе, и майка и баща, които да я обичат. Нямаше избор.

Но можеше да остане с нея поне още малко — един месец може би. Един месец не бе чак толкова много. Можеше да я заведе на юг, във Вилата, на слънце. Сега там щеше да е пролет, мимозата щеше да цъфти. На чист въздух бебето щеше да порасне хубаво и здраво. Само един месец, обеща си тя, и после мадам Френар може да я заведе в Мантон.

30.

Мосю неспокойно кръстосваше голямата къща на площад „Сен Жорж“. Всичко бе безупречно, полираните маси блестяха, прозрачните сребристи завеси падаха на правилни гънки, препречвайки пътя на пролетното слънце към необитаемите стаи, а празните камини очакваха мига, в който щяха да стоплят обитателите с огъня си.

Той не идваше често тук, прекалено много му напомняше за мрачната къща в провинцията, в която майка му обичаше да събира приятелите си.

Сега, крачейки из стаята на Леони, се чувстваше по същия начин, докосваше гладката с цвят на шампанско кувертюра на леглото и възглавниците, представяйки си отпечатъка от главата ѝ върху тях и хубавата ѝ коса, тази прекрасна коса. Мирис на жасмин се носеше от шкафа и той заразглежда закачените вътре дрехи, кристалната рокля, която си бе купила за Америка, припомняйки си как изглеждаше в нея, когато я бе облякла за него вечерта, в която се разделиха и как му се искаше да я накаже тогава.

Той се просна на леглото, втрещвайки се в тавана. Нямаше никаква връзка с нея. Никакви ежедневни доклади, никакви тайни подробности от живота ѝ... имаше време, когато не можеше да живее без това, когато се нуждаеше да контролира всичко, когато бе обсебен от желанието да знае какво прави тя всяка минута от живота си, през която не е с него... а сега единственото, което искаше, бе тя да се оправи, да оживее. Нямаше да понесе смъртта ѝ.

Трудно му бе да заспива в старата си стая в къщата на Ил Сен Луи... бе буден през повечето време, работеше до пълно изтощение и понякога заспиваше на бюрото си. Той затвори очи. Поне тук можеше да се почувства по-близо до нея. Умиротворен.

Беше се стъмнило, когато се събуди, но не се чувстваше отпочинал. Протегна се и запали лампата. На нощната масичка стояха няколко книги, които сигурно тя бе чела, преди да замине — дали да не

й ги изпрати, чудеше се той, разгръщайки лениво страниците. Една бележка се изплъзна на пода, той я вдигна и с любопитство заразглежда почерка. Бе адресирана до нея във Вилата, с дата от миналия септември. Отвори я и бързо я прочете, а после втори път, но по-бавно. Бе от някакъв мъж... Шарл. Изпращаше пари за стаята и храната при Френар... наричаше я магична, красива... благодареше й за тази нощ от нейния очарователен живот. Датата бе две седмици преди той да отиде при нея във Вилата, когато й каза, че я обича.

Това, което почувства, не бе гняв, бе нещо различно. Като че ли кръвта във вените му замръзна, лишавайки го изведнъж от всякакви чувства. Беше допуснал да се образува пролука, една малка дупчица в бронята, с която се защитаваше и която си бе изградил, откакто майка му с такава лекота, толкова безгрижно го бе обрекла да живее без нея, без любов — изпращайки го в училище далеч от дома, където не идваше да го вижда и дори не му пишеше. Никога след това не бе позволявал на жена да има такава сила над него — никога. Докато не срещна Леони.

Той внимателно сгъна бележката и я прибра в джоба си. Малко можеше да научи от нея. Само името. Шарл. И фактът, че този е Шарл е бил „корабокрушенец“ — което означава лодка, и то не голяма... Ако е плавал близо до Френар, трябва да е била малка лодка. Яхта от регата, например... не се ли провеждаше регата в Монте Карло точно по това време на годината? Вероне щеше да разбере.

А Леони? Как щеше да постъпи с Леони? Той заслиза по стълбите, мислейки за нея. Първо искаше да разбере цялата история и после щеше да предприеме нещо. Но нямаше да я остави да си отиде, това бе сигурно.

— Добре направих, че я доведох тук, мадам Френар — каза Леони, докато наблюдаваше как Амели спи в креватчето си навън на терасата, покрито с бял балдахин, който да я предпазва от слънцето и вятъра, — вижте само как расте.

Двете се надвесиха над креватчето, разглеждайки малката руса главица и свитите насън устенца, като че ли се бе концентрирала над нещо и не искаше да се разсейва.

— Прекрасна е, Леони, и толкова прилича на теб.

Наистина, още сега, на три седмици, тя приличаше на нея. Леони търсеше по лицето на дъщеря си някаква следа от баща ѝ, но не можеше нищо да забележи. Косата на Амели бе руса и щом отвореше очи, поглеждаше света със същия издължен, златист, унесен поглед.

Беби бе изцяло погълната от това ново мъничко човече и се бе превърнала в негов пазач, разполагайки се винаги близо до креватчето, мъркайки високо и доволно, сякаш за да се похвали с новите си отговорности, разсмивайки Леони със своята надменност.

— Вече не съм сигурна дали аз съм майката или ти, Беби — пошегува се тя, вдигна малката котка и я прегърна, а в замяна Беби я близна по носа с грапавото си езиче.

Този месец сякаш премина в рая. Май донесе над Средиземно море ясно небе и топло слънце и благослови сините дни с кротко щастие — още можеше да се грижи за бебето и да го храни, да я наблюдава очарована как спи и с пробудил се инстинкт да долавя тъничките ѝ крясъци през нощта. А Амели растеше, разцъфвайки след първото си трудно пътуване към живота, превръщайки се в розовобузо русо детенце, доволно, че е в прегръдките на майка си.

Леони се радваше на това, което ѝ донасяше всеки нов ден, на всеки няколко грама, качени над теглото, на всяко махване на малките ръчички, чиито пръсти се вкопчваха безпогрешно в нейните. Това бе най-щастливият месец през целия ѝ живот и тя не искаше да брои дните, докато не настъпи последният.

Нямаше връщане назад и тя го знаеше и въпреки това цяла нощ крачеше по терасата, опитвайки се да намери начин да я задържи, агонизирайки при мисълта, че завинаги ще се раздели с нея. Все трябваше да има някакъв начин... но винаги стигаше до едно и също. Нямаше да бъде добра майка на това дете. С нея Амели никога не би имала нормален живот — щеше да бъде незаконно дете на жена с лоша слава... а и отмъщението на Мосю щеше да бъде ужасно. Тя потрепери от страх за Амели, щом си помисли за него. Спомни си за собствеността, която притежаваше, за къщата в Париж, за фабриките в Лил, за акциите в железниците, ценните книжа и полиците... веднага би ги продала всички, за да може да задържи Амели. Де да беше толкова просто. Някога си бе мислила, че ѝ е необходимо само едно — сигурност. Постигнеше ли я, нямаше да има вече проблеми, никой нямаше да може да я нарани. Не беше вярно, просто не беше вярно.

Морето лекичко трептеше на светлината на утринното слънце, тя седна на терасата, прегърнала Амели. Беше събрала всичките ѝ миниатюрни вещи — малките жакетчета и хубавите нощнички... малката розова четка за русата ѝ косица. Нямаше никакъв начин. Амели заслужаваше по-добра майка от нея. И истински баща. И тогава щеше да е в безопасност, незастрашена от Мосю.

Мадам Френар се поколеба на вратата, страхувайки се от онова, което предстоеше да се случи.

— Готови сме да тръгваме, Леони — внимателно каза тя.

Леони погледна дъщеря си, малкото ѝ хубаво, невинно личице.

— За последен път — прошепна тя. — Никога повече няма да те видя, Амели... но винаги ще те обичам. Да, ти винаги ще бъдеш обичана.

— Мадам Френар — прошепна тя, като ѝ подаваше бебето си, — това е най-ужасното нещо, което някога съм вършила през живота си.

Тя се извърна, с каменно лице и пресъхнали очи, неспособна да гледа как ще се отдалечат по алеята, а котенцето кротко се настани в краката, ѝ сякаш за да я утеши.

31.

Каро държеше ръката на Леони, докато пътуваха от гарата към площад „Сен Жорж“.

— Остани при мен за известно време — предложи ѝ тя, — ще му кажем, че още не си достатъчно закрепнала да се върнеш в града, можем да заминем в провинцията.

Тя ужасно се безпокоеше за Леони. Не толкова от външния ѝ вид — наистина бе отслабнала, но изглеждаше по-здрава, отколкото когато замина, лицето ѝ бе придобило руменина след месеца, прекаран на слънце. Смъртта, надзъртаща от очите ѝ, бе плашеща.

— Не — твърдо отвърна Леони, — за това, което направих, Каро, ще съжалявам през остатъка от живота си, но то бе най-доброто за Амели, а сега трябва да свикна с него. Мосю бе търпелив и мил — а аз го измавих. Толкова ми се иска да му призная, Каро... това е ужасна тайна...

— И през ум да не ти минава подобно нещо... той ще те убие, Леони! Помисли за Амели. Господи, ако знаеше, че има дете...

Леони не бе известила Мосю, че се прибира. Знаеха само Каро и Марок. Той я посрещна на стъпалата, стисна студените ѝ ръце и тревожно се взря в лицето ѝ.

— Може ли икономът да целуне мадам? — попита я с лека усмивка.

— О, Марок, разбира се, че може! — Тя се хвърли на врата му. — Толкова се радвам да те видя — и двама ви, приятели мои.

Те я последваха в салона, споглеждайки се зад гърба ѝ.

— Добре ли е тя? — прошепна Марок.

— Не съм сигурна... изглежда добре... но не можеше да задържи детето и никога няма да си прости това.

Къщата си беше същата. Дори на следобедното слънце салонът изглеждаше театрално — сцена за пиеса, която вече не я вълнува, тъжно си помисли тя. Стаята ѝ си бе все така красива, пълна с цветя от Марок, възглавниците бяха примамливо наредени на широкото легло, малката всекидневна я очакваше — креслото бе поставено до

отворения прозорец, през който се виждаше покритото с листа площадче в очакване на първия бриз. Но единственото, което наистина ѝ се искаше, бе да се върне във Вилата. Тя се разплака.

— О, Леони — умолително започна Каро, — моля те, не плачи. Аз съм тук, ще ти помогна — Марок също... ние те обичаме, мила, моля те, не плачи.

— Каро, как можах да го направя? Как можах така да объркам живота си? Единственото, което наистина искам, е да съм с Амели.

— Добре, Леони, ти искаш това. Но не можеш да го имаш! Да, объркала си живота си, но няма да разбиеш живота на детето. Стегни се... така стоят нещата. Ние замислихме тази измама и я извършихме. Мосю нищо не подозира. Само ти можеш да му разкриеш тайната — и ако го направиш, само бог знае какво ще се случи. Време е, Леони Бахри, да започнеш да мислиш с главата си, а не със сърцето.

Те я оставиха сама да си почине и да премисли нещата. Разбира се, Каро бе права. Вината бе изцяло нейна и тя нямаше право да се самосъжалява. Време бе отново да хване юздите на собствения си живот и да продължи нататък. Духът ѝ се повдигна, щом си помисли за Мосю — той бе толкова мил, толкова изпълнен с разбиране. Наистина я обичаше. Нали така ѝ бе казал? А някога това бе единственото, което искаше.

Докладът на Вероне лежеше на бюрото му в очакване да бъде прочетен. Той го отмести настрана, затрупа го с купчина документи и се захвана с проектите, плановете, финансовите доклади и сделките с акции. Но сега трябваше да го прочете. Трябваше да знае. Никак не беше лесно, бе казал Вероне, в пристанищата по цялото крайбрежие през септември се събират много лодки, а единствената следа, с която разполагахме, бе името на Шарл и предположението, че може би е участвал в регатата с платноходка. Но Вероне все пак бе успял... сам бе проверил всичко, според инструкциите на дьо Кормон, без да се доверява на никого друго, бе разговарял с управителите на пристанищата, със собствениците на платноходки, както и с организаторите на различни регати — а после неочаквано му провървя. Срещна един човек, който си спомни, че Шарл д'Орвил бил излязъл в морето по време на бурята... и то си го спомни, защото тази буря била

последвана от период на лошо време, няколко седмици гръмотевични дъждове и силен вятър. Шарл се оказал късметлия да намери подслон, оставен сам на произвола на стихииите.

Значи това бил той. Корабокрушенецът — Шарл д'Орвил. Той хвърли листовите обратно на бюрото. Името нищо не му говореше. Погледна адреса. Замъка д'Орвил на Лоара.

Запъти се към кабинета си, обмисляйки своята следваща стъпка. На вратата се почука. Усмихната, Леони застана на прага ѝ.

— Тъкмо си мислех за теб — спокойно ѝ каза той.

— И аз си мислех за теб — и ето ме тук. Напълно оздравяла, както сам можеш да се увериш.

Изглеждаше отслабнала и уморена. Имаше нещо... не беше съвсем сигурен какво, но тя му се стори по-различна. В прегръдките му обаче ухаеше по същия начин, на свежо и жасмин, опнатата ѝ кожа бе същата на допир... струваше му се, че ще се удави в това ухание. Искаше му се да я убие!

— Липсвах ли ти, скъпи? — усмихната попита тя.

— Знаеш, че да. — Погледът му потърси лицето ѝ. Знаеше, че не може да живее без нея. — По-добре ли си?

— О, да, доктор Лепон каза, че съм излекувана и няма да има рецидиви, ако съм внимателна.

— Би трябвало да те отведе за една ваканция — на море, може би дори в скъпоценната ти Вила, за да се изпълниш отново със сили, но съм много зает.

— Не, не във Вилата... искам да остана тук с теб. Толкова дълго бях изолирана, Мосю... Много съм щастлива, че отново се върнах тук — и че съм с теб.

Усмивката ѝ го обгърна.

Още беше неговата Леони... някогашната Леони, завърнала се при него. Той пхна документите в чекмеджето и я хвана за ръка.

— За днес свърших, Вероне — каза той, докато излизаха заедно от салона. — Отиваме в къщи.

Сам я откара до къщата с новия модел на дьо Кормон, тъмносиня спортна кола с кремава кожена тапицерия, съсредоточавайки вниманието си изцяло върху шофирането. Щом стигнаха, той я хвана за ръка и мълчаливо се заизкачваха заедно по стълбите към нейната стая.

Ако бе очаквала от него да бъде нежен и внимателен, бе сгрещила. Той не я любеше, по-скоро я завладяваше отново, дамгосвайки тялото ѝ, както и своето, с тъмна неудържима страст, която я накара да стене. Не ѝ каза, че я обича. Ала и тя не му каза, че го обича.

Вероне винаги се радваше на Лазурния бряг. Не толкова на слънцето и морския бриз, колкото на Казиното. Казиното бе ужасна съблазън, но досега винаги бе успявал да се спре, преди да го е сполетяло нещастие. Да работиш за дьо Кормон притежаваше едно голямо предимство — той бе изключително щедър работодател. Изискваше всяка минута от личното ти време и собственият ти живот никога не ти принадлежеше, но плащаше добре, а разходите бяха неограничени... така че, какво ако малко от това отиде на вятъра в Казиното, на кой би му пукало? Имаше и още нещо — през последните няколко години той се бе превърнал в нещо повече от „дясна ръка“ — личен довереник. Бе по-близък с дьо Кормон от всеки друг — грижеше се за всички негови лични работи. Единствен той знаеше тайните на дьо Кормон, неговите слабости — личните страсти на един човек, чийто публичен образ бе свързван само със сила и грубост. Всъщност онова, което знаеше, би могло да изненада много хора... Да, добро местенце си бе намерил и засега бе доволен да живее по този начин. Но щеше да настане ден, когато ще му дойде до гуша да бъде шпионинът на дьо Кормон — не възнамеряваше да прекара живота си като високоплатен лакей. Щом настъпеше моментът за това, щеше да се възползва от онова, което знае, за да се сдобие с ново положение в света. Щеше да посещава всички онези партита като равен, а не като някакъв слуга — хората щяха сами да го канят... и щеше да има много пари. Дьо Кормон не би искал всички да узнаят, че и той е уязвим като всеки друг.

Имаше чувството, че има още нещо около историята с Шарл д'Орвил, а не просто една нощ. Стори му се неправдоподобно жена като Леони и такъв привлекателен млад мъж като д'Орвил да са се задоволили единствено с това. Дьо Кормон го бе изпратил обратно да провери дали има основания за своите подозрения и отначало всичко

изглеждаше такова, каквото им бе известно. С изключение на това... че сега се появи нещо ново... и то никак нямаше да се хареса на Мосю.

Леони бе прекарала месец тук, когато все още трябваше да е в швейцарските планини, за да се лекува от каквото би трябвало да е била болна. Това го научи съвсем случайно, когато посети близкото до Вилата селце Сен Жан... понякога в бара или в магазина можеш да дочуеш ценни клюки от местните. Дреболийки... като в аптеката. Той събори една чаша на пода в бара, разливайки бирата си и лошо порязва пръста си. Заведоха го в аптеката, където собственикът ѝ му даде пластир и мехлем... и малко безплатна информация. Френар правели най-хубавия обяд наоколо, каза му той, вземайки го за случаен посетител, а сега, когато госпожицата от Париж си заминала, те сигурно отново сервирали. Наложил се съвсем малко да разпитва още, за да разбере, че с нея имало едно дете, всъщност бебе. Мадам Френар сама идвала да купи капки против колики и пудра, както и други необходими за едно бебе неща... изглеждала много доволна, въпреки че не говорела много-много. Така и не разбрал защо.

Бебе. И Леони заминала далеч в планината за шест или седем месеца... мозайката като че ли се подреждаше и Вероне знаеше, че на Мосю няма да му се хареса. Достави му голямо удоволствие да изпрати телеграмата. Представяше си го как я получава и прочита.

Е, нямаше защо да бърза. Можеше още няколко дни да се порадва на Казиното, преди да се впусне в търсене на детето... в края на краищата, той също имаше право на малко удоволствие.

* * *

— Каро, това не е ли Вероне — нали се сещаш, лакеят на дьо Кормон? — Алфонс ѝ посочи един мъж при масата за карти, купчина жетони стоеше пред него.

Каро се втренчи изненадана.

— Прав си. Но какво, за бога, прави тук? Мислех, че оставя Мосю само когато той си ляга да спи.

— Чудя се — замислено продължи Алфонс. — Дьо Кормон залага много на преговорите с американците за колите. Мислех си, че се нуждае от Вероне — той мигновено се ориентира във фактите и

цифрите, а точно от това има най-голяма нужда дьо Кормон в момента. Много странно ми се вижда, че вместо това залага в Казиното на Монте Карло.

— Да не смяташ, че е избягал с парите на дьо Кормон? — засмя се Каро. — Това вече ще е новина!

— Едва ли. Знаеш ли, Каро, Мосю използва Вероне за нещо като шпионин в бизнеса, той разкрива за него всички тайни на хората, от които зависят сделките на дьо Кормон — много го бива за това наистина. А сега ми кажи какви тайни може да има тук, в Монте Карло, в които да се рови Вероне?

Зениците на Каро се разшириха, когато осъзна какво ѝ казваше той.

— Не е възможно, Алфонс. От къде на къде Мосю ще подозира нещо?

— Не знам, но заради Леони, струва ми се, трябва да разберем.

— О, Алфонс, какво ще правим?

— Ще проследим Вероне.

— Но той сигурно ще ни познае... и ние трябва да си намерим шпионин, Алфонс.

— Не се тревожи. Шефът на полицията тук ми е стар приятел. Веднъж му направих услуга... с радост ще ми я върне сега.

Амели ще стане на шест месеца следващата седмица, мислеше си Леони, докато се приготвяше за вечеря в апартамента с изглед към океана в „Гранд Хотел“ в Довил. Крачетата ѝ сигурно са вече по-силни и са почернели от слънцето и сигурно вече изправя хубавата си главичка и се оглежда наоколо. Собственото ѝ лице се бе втренчило в нея от огледалото.

— Не така, Леони Бахри — твърдо си каза тя, — трябва да спреш да мислиш за това.

— За кое?

Мосю бе застанал зад нея. Леони не го бе чула кога е влязъл в стаята и осъзна, че трябва да е говорила на глас.

— О, нищо...

— Не ми приличаше на нищо. За какво трябва да се насилваш да не мислиш?

— Мислех за теб — пак заминаваш за Ню Йорк. Обеща ми, че ще ме заведеш, спомняш ли си?

— Наистина, спомням си. И ще те заведе — някой ден.

Не знаеше какво става с него — или може би тя се бе променила. Може би той усещаше, че вече е различна, че не се е върнало същото момиче, което замина. Те рядко излизаха заедно. Мосю работеше до късно почти всяка вечер, отделяше време и за синовете си. Странно, тя си бе мислила, че той ще се радва да я види отново. Не беше както когато я намери във Вилата, за да ѝ каже, че я обича. Може би защото сега повече сме свикнали един с друг... като възрастна семейна двойка, тъжно си мислеше тя. Предложението му да заминат за Довил ѝ дойде като гръм от ясно небе... добре ще ти се отрази да глътнеш малко свеж морски въздух, бе ѝ казал той.

Но Довил бе толкова различен от Лазурния бряг. Въпреки че небето бе синьо, това не бе тихото морско заливче, това бе истински океан, по време на прилив вълните му се издигаха и разбиваха о ветровитите самотни плажове.

— Помислих си, че ще ти е интересно да видиш регатата с яхти утре — небрежно ѝ подметна той, оправяйки вратовръзката си пред огледалото.

Споменът за Шарл д'Орвил и неговата малка лодка ясно изплува в съзнанието ѝ.

— О, не знам — предпазливо отвърна тя. — Достатъчно ми е добре просто да си седя на терасата и да бездействам. Не ме интересува плаването.

— Ще бъде забавно. Ще отидем да погледаме.

Тя усети, че той е застанал зад нея, обърна се усмихната и го целуна по бузата. Ухаеше на одеколон, на чисто бельо, харесваше ѝ това ухание... бе привлекателен, както винаги. Целуна пръстите му поотделно и постави ръцете му на гърдите си.

— Ще измачкаш роклята си — каза той, откъсна се от нея и се запъти към вратата. — Закъсняваме за вечеря. Обещах на Масене да се срещнем с тях в осем.

Бе поредният свеж ден, по синьото небе се носеха пухкави облаци, а ветрецът вдигаше прах по пясъчните алеи в парка на хотела.

Сред шума от разговорите на гостите Леони долови яхтсмените, поздравяващи се един друг, че са случили такова време. Онова, което е добро за тях, съвсем не е добро за мен, намръщи се тя и избърса полепналите по клепачите си песъчинки, запъти се към убежището на терасата. Бе отказала да отиде с Мосю на пристанището, за да гледат регатата.

— Ще ги погледам от хотела — му бе отвърнала тя, оправдавайки се с това, че на катера става силно течение.

Настани се на една маса на остъклената тераса с изглед към залива и си поръча лимонов сок, поглеждайки небрежно към програмата на регатата, която Мосю бе пхнал в ръцете ѝ на тръгване. Участваха шест различни класа състезателни съдове, от най-големите до най-малките. В третия клас бе „Изабел“, управлявана от Шарл д'Орвил.

Името изскочи от напечатаната страница като алена илюминация. Шарл д'Орвил бе тук — Шарл, о, Господи, какво щеше да прави? Ами ако се срещнеха? Бе напълно възможно да е отседнал в същия хотел. Или пък ако го засечеше в парка или ресторанта, разбира се, той щеше да ѝ се обади — щеше да се учуди какво прави там тя, малката кухненска помощничка от Вилата на нос Фера. Трябваше да си тръгне, можеше да използва като претекст, че въздухът не ѝ понася, че е много ветровито и е вредно за дробовете ѝ... трябваше да се махне оттук.

Възможно ли бе Мосю да е научил? Тази мисъл я прониза. Не бе ли твърде необичайно такова съвпадение: да се окажат по едно и също време на регата заедно с Шарл? Но и за Монте Карло да бяха заминали, Шарл пак можеше да е там заради регатата — провеждаше се във всички курорти по това време на годината. Разбира се, това бе просто съвпадение. Нямаше начин Мосю да е узнал. Невъзможно бе. Но въпреки това още я измъчваше тази мисъл.

Регатата бе започнала, тя виждаше как яхтите се носят по развълнуваната повърхност на сивкавата вода с опънати от вятъра платна. Погледа ги за малко, чудейки се дали някоя от тях не е „Изабел“, и си припомни нощта, в която той бе доплавал в живота ѝ точно преди да започне бурята.

Дьо Кормон нагласи бинокъла си, фокусирайки го върху „Изабел“. Впери поглед в съперника си, изпълващ кръгчетата на лещите. Той бе млад и привлекателен, усмихваше се жизнерадостно, докато оправяше такелаж, подхвърляше небрежни коментари към човека, който бе наел в Довил вместо екипаж, тъй като предишният неочаквано се бе разболял. Очевидно е опитен моряк, помисли си той, сваляйки бинокъла, щом малката лодка излезе от пристанището и се присъедини към останалите от своя клас.

Бе видял достатъчно. Запъти се обратно към бара, поръча си голямо уиски и бързо го изпи на няколко глътки. После веднага си поръча второ. Този път взе чашата в ръка, отпивайки по малко и въпреки волята си се приближи към прозореца, който го притегляше с изгледа си към залива. Малките лодки още бяха там, плъзгайки се весело пред вятъра. Той погледа за малко, а после отиде да намери Леони.

32.

Сивкави облаци заплашително се бяха струпали над широката смълчана река Тапажос в Бразилия и Едуар д'Орвил, застанал на дървеното кейче в каучуковото находище Ору Велю, ги гледаше с тревога.

— Само още няколко дни ни трябва — каза той, — за да натоварим всичко и да заминем за Сантарем.

Още докато говореше, в далечината се дочу слабо боботене на гръмотевица — сякаш дъждовете щяха да започнат по-рано този сезон, а това означаваше, че няма да е възможно да се работи повече. Рано настъпилият дъждовен сезон щеше да им струва скъпо. Той въздъхна безсилен, нямаше да спечели от тази джунгла, винаги се случваше нещо. Всяка сутрин изсичаха просека и всяка вечер шубракът бе израснал наново, скривайки каучуковите дървета, налагаше се запотените работници, на крак от преди съмване, отново да изсичат лианите на светлината само на газените лампи, прикрепени към главите им.

Работниците влачиха огромните, тежащи две хиляди паунда^[1] всяка, топки на въжета с примка на края, складираха ги в трюма на катера, който стоеше в готовност да потегли за Сантарем на мястото, където Тапажос се влива в Амазонка. От катера каучукът щеше да бъде прехвърлен на параход и закаран до Манаус, откъдето щеше да се транспортира до Европа или Америка. Това бе означавало шест месеца, прекарани по Амазонка, понасяйки обезсърчителната ѝ влажна зелена тишина и жестоко хапещите насекоми, тъпчейки се с хинин, предпазващ срещу малария и жълта треска, бранейки се от речни пирати, които биха убили всеки, без да им мигне окото, за да се сдобият с добро находище, наглеждайки работниците, повечето изпити от сушата в равнината на Сеарб, които работеха от сутрин до мрак, а после се напиваха и обезумели захващаха битки с мачете.

Тежък, суров живот и Едуар след шест месеца се почувства като работниците — изтощен. Нуждаеше се от малко цивилизация — добра храна, вино, жени и забавления.

— Домъчния ми за Манаус — каза той на партньора си Уил Харкърт.

— По дяволите — каза Уил, — единственото хубаво нещо след шест месеца в джунглата е, че цената на каучука се е покачила двайсет пъти в сравнение с последния товар. Черното злато на Амазонка. Ще станем милионери все пак, Едуар.

— Ако дъждовете се забавят, ще успеем да приготвим още половин тон, всички ще работят усилено до последната минута.

— О'кей, но да не е прекалено късно, когато си тръгваме — не ми се ще да се простудя по време на бурите.

Едуар мина през двора покрай бараките на лечебницата, сбръчвайки нос, подушил щипещата миризма от клокочещия в казаните над димящия огън латекс. Хванали бъркалки, дълги петнадесет фута^[2], работниците разбъркваха втвърдяващата се маса, повдигаха я, обръщаха я, завъртаха я около бъркалката, докато се превърне в солидна черна топка каучук. Пот се стичаше по гърбовете им, докато повдигаха тежката маса и се опитваха да разберат със замъглени от пушека очи колко още трябва да се вари.

Дворът се задъхваше от горещина под слънчевите лъчи. Едуар се запъти към пръснатите в безпорядък колиби на работниците и външните постройки към голямата къща. Тя бе повдигната от земята на дървени пръти, с разнебитена веранда, гледаща към реката, и бе онова, което той и Уил на шега наричаха дом. Дървеният под бе гол, на покрития с палмови листа покрив стояха тънките малки змийчета, които бяха застреляли с пушката, щом ги забелязаха там, термитите бяха прояли прътите, килвайки опасно на една страна крехката постройка. Цялото им имущество бе само няколко стоманени легла, още два-три хамака в случай, че им дойдат гости, а навън, на верандата, която им служеше едновременно за столова и всекидневна стоеше дървена маса и няколко стола. Той отвори една бутилка бира и си наля, намръщвайки се на вкуса ѝ. Бе топла. Господи, колко хубаво щеше да бъде да имаше изстудена бира и гореща вана! Също и жена. Бе дошло време да се върне в Манаус и отново да влезе в крак със света.

Близостта на екватора и горещината сякаш разполовяваха Манаус като острие на нож, караха ги да се задъхват и да изнемогват от жегата, докато вървяха по улица „Маршал Диодору“ към Търговската камара, нетърпеливи да проверят цената на каучука на световния пазар, преди да се отдадат на комфорта в хотел „Централ“. В сградата със сини керемиди се бяха стълпили собствениците на находища и каучуковите барони, елитът на Манаус, забогатели наскоро и изумително бързо от черното злато.

— Казах ти — Уил потупа триумфиращо Едуар по рамото, — качила се е с трийсет процента от последния път... ще направим страхотен удар с нашия парцел, Едуар.

Едуар засия целият.

— Да го отпразнуваме... вана, бръснар, ще поръчаме в ателието на Симон няколко нови ризи — а после вечеря и бутилка шампанско — а може и няколко бутили, кой знае?

Всички ги познаваха в „Централ“.

— Ще извадя сандъците ви от склада, господа — обеща им управителят на хотела, — а човекът от ателието скоро ще бъде тук.

Ваната бе порцеланова, широка и достатъчно дълга да се излегнеш в нея, водата — толкова гореща, че вдигаше пара. Бръснарят от хотелския магазин покри обръгналите им на климата лица с горещи кърпи, обръсна ги както подобава с дълги движения на бръснача и им сложи свеж одеколон. Служителят от ателието на Симон им бе донесъл чисти ризи, а камериерът бе изгладил белите им ленени костюми. Белите велурени обувки и веселите панамени шапки завършваха вида им и те се огледаха в огледалото. Уил, плещест, с брада и Едуар — строен и загорял от слънцето, се усмихваха от удоволствие, щом затвориха вратата и се устремиха към насладите на Манаус.

Добре павираните улици бяха оживени, фонтаните искряха на светлината на уличните лампи, сградата на операта светеше под лунната светлина, баровете, кафенетата и ресторантите бяха препълнени с елегантни жени с тоалети по последна парижка мода, с бижута от Картие и безупречно облечени мъже с пачки пари в джоба си. Зелените трамваи превозваха пътниците от новопостроения център до покрайнините, където павираните улици свършваха пред джунглата.

— Направих резервация за вечеря в „Монмартър“ — каза Едуар, — а после, след това... нощта едва ще е започнала.

Бяха в добро настроение, избавили се от джунглата, готвещи се да направят удар на каучуковия пазар... светът бе техен.

— Между другото — каза Уил, — забравих да ти дам това. Вчера я взех от пощата. От няколко дни е чакала там, така че предположих, че не е толкова спешно.

— Телеграма? — Едуар я измъкна от ръцете му. — От Франция.

Бързо я прочете, а после отново и отново, не можеше да повярва... „С прискърбие ви уведомяваме, че брат ви Шарл е загинал при нещастен случай по време на плаване... моля, върнете се незабавно.“... Подписът бе на семейния адвокат.

Той се втренчи преbledнял в телеграмата, забравил за шума на тълпата, смеховете и музиката, които се носеха от кафенетата. Нощта бе ужасно задушна, влажността бе толкова висока, че ставаше почти осезаема — а той трепереше от студ, ледени тръпки го полазиха от новината за смъртта на Шарл. Шарл, неговият по-малък брат, енергичният младеж, отличният моряк — загинал при нещастен случай по време на плаване? Не искаше да повярва в това. Не можеше да е истина.

Уил взе телеграмата от застиналите му ръце.

— Господи — прошепна той. — Много съжалявам, Едуар.

— Трябва да се прибера у дома — каза Едуар с напрегнато лице. — Майка ми е сама там. Тя има нужда от мен.

[1] Паунд — мярка за тегло=0,45 кг — бел.пр. ↑

[2] Фут — мярка за дължина= 30,5 см — бел.пр. ↑

33.

— Марок — извика Каро, — имам нужда от теб.

Тя се забърза по стълбите към стаята на Леони, а той се втренчи учуден след нея, питайки се какво става. Мосю отново бе заминал за Ню Йорк и Леони бе сломена, стоеше си сама в къщи и не се виждаше с никого.

Марок последва Каро във всекидневната на Леони и затвори вратата след себе си. Острият есенен вятър брулеше листата от дърветата на площадчето и той забеляза мъжа, седнал на една пейка да чете вестник. Мъжът бе винаги там, в очакване.

— Леони, имам да ти кажа нещо много важно — и искам Марок също да го чуе, защото ще се нуждаем от помощта на всички.

— Каро, какво се е случило? — разтревожена попита Леони.

— Първо трябва да ти кажа, че Мосю знае за Шарл д'Орвил. Когато Алфонс и аз бяхме в Монте Карло, видяхме Вероне да залага в Казиното. На Алфонс му се стори странно, че не е с Мосю точно когато той би се нуждал от помощта му в бизнеса — очевидно бе в Монте Карло за нещо по-спешно. Като шпионин, Леони. Нещо е събудило подозренията на Мосю, той е успял някак си да открие следа, а останалото е свършил Вероне.

Леони мислеше трескаво откъде може да е научил. Какво ли е събудило подозренията му? Разбира се, трябва да е писмото — когато то изчезна, тя си бе помислила, че трябва да го е забравила във Вилата. О, Господи, бебето...

— Каро — тогава... дали знае за Амели?

Каро хвана ръката ѝ със съчувствие.

— Не е лесно да не се разчуе за едно новородено бебе в такова малко селце, Леони. Всеки е научил за госпожицата от Париж, отседнала при Френар и че не е била сама. Единственото нещо, което все още не знае, е къде е бебето.

Марок се облегна на вратата, кръстоса ръце отпред, загледа се в двете жени и се запита какво щяха да правят.

— Страх ме е, Каро — ако Мосю я открие, ще я отведе някъде надалеч, ще я скрие от мен.

— Леони, има и още нещо.

Леони и Марок се загледаха очаквателно в Каро.

— Шарл д'Орвил е мъртъв.

Марок шумно си пое въздух. Леони бе пребледняла, а погледът ѝ бе втрещен в празното пространство.

— Мъртъв? — с недоверие прошепна тя. — Но как?

— Удавил се е в Довил преди един месец.

— Но аз бях там... аз бях в Довил, Каро. Видях името му сред списъка на участниците в регатата, щеше да плава с „Изабел“ — същата лодка, с която бе онази нощ, когато го застигна бурята.

Каро стисна ръката ѝ.

— Била си там? С Мосю?

— Да, нали ти казах... искаше да заминем някъде за няколко дни... Каро, Шарл не може просто така да се удави... Видях го как управляваше лодката в бурята — той е отличен моряк.

— Алфонс откри какво се е случило. Помощникът на Шарл се разболял точно преди регатата и той си наел нов на пристанището. Не бил от местните и, изглежда, никой не го познавал. Излезли заедно с останалите лодки и в един момент „Изабел“ едва не се обърнала. Помощникът се върнал сам. Казал, че Шарл е бил пометен от внезапен порив на вятъра и паднал зад борда. Хвърлил му въже, но той изглеждал вцепенен и като че ли потъвал. Тогава скочил след него и се опитал да го измъкне, но морето било бурно — той се изплъзнал от ръцете му. На следващия ден тялото било изхвърлено на плажа пет мили по-надолу. Черепът бил с фрактура като от силен удар по тила. Коронерът^[1] казал, че Шарл вероятно се е ударил при падането и затова не е могъл да се спаси.

Те я гледаха втрещени от ужас.

— Алфонс откри още нещо, Леони. Следствието приключило за няколко дни — обикновено то може да отнеме седмица или повече, — а след това тялото било изпратено на семейството — в запечатан ковчег. Шарл го познавали всички, имал много приятели, плъзнали слухове сред яхтсмените, шушукания и подозрения срещу непознатия, помощника му, който изчезнал изневиделица, както и се появил.

Погледите им се срещнаха.

— Нали не смяташ, че Мосю... — Леони не можа да го каже докрай.

— Мислиш ли, че Мосю може да има нещо общо с това, Леони?

Тя си помисли за Шарл, красив и млад, енергичен и любящ, отдал ѝ топлината на тялото си и споделил с нея магията на своя свят — само през една, изпълнена с любов нощ, — сега бе мъртъв. Блъсна я чудовищността на манията, обсебила Мосю. Той бе прескочил рамките на играта — бе способен на всичко — дори да убие. И ако бе убил Шарл, тогава щеше да убие и Амели — нямаше да може да понесе мисълта за дете от друг мъж.

— Да — отвърна тя. — Мосю го е убил. Сигурна съм.

На Каро ѝ прималя — знаеше, че е истина — разбра го веднага щом Алфонс ѝ каза... мили боже, а сега какво? И Леони ли щеше да убие?

Сълзи от скръб и гняв потекоха по лицето на Леони, горчивина заседна на гърлото ѝ.

— Трябва да си вземем Амели, Каро, защото можеш да бъдеш сигурна, че ако я намери, и нея ще убие.

— Аз ще отида — каза Марок. — Ще доведе детето ти. Ти няма да можеш сама — шпионинът на Мосю те чака навън.

— А после какво ще правим? — попита Каро. — Къде ще я заведем? Помисли, Леони, тя е с това семейство вече шест месеца — жената е нейна майка. Трябва ли да я откъсваме от тях?

Леони бе ужасно объркана. Какво трябваше да направи? Къде можеше да скрие детето си? Къде Амели щеше да бъде в безопасност от Мосю? О, Шарл, скъпи Шарл, какво да правим? Тя си спомни разказа за неговото детство, за безгрижните прекрасни слънчеви дни в замъка и за чудесния му по-голям брат. Какво бе казал той за него? „Едуар притежава особена нежност, която рядко се среща у един мъж — на него можеш да кажеш всичко.“ Едуар, братът, който го бе обичал... сигурно щеше да обича и детето му? Разбира се, това бе отговорът. Трябваше да изпрати Амели при Едуар д'Орвил в Бразилия — там Мосю по никакъв начин не можеше да я намери. Тя щеше да живее със семейството на баща си, към което принадлежеше.

Каро и Марок се втренчиха учудени в нея.

— Но как, Леони? Те дори не знаят, че тя съществува.

— Ще им кажа. Ще отида там веднага — в замъка д'Орвил, — ще говоря с майката на Шарл, бабата на Амели. Ще ѝ кажа истината и ще я помоля да заведе бебето при Едуар в Бразилия.

Мозъкът ѝ трескаво работеше, прищипорен от адреналина на страха и необходимостта да защити детето си.

— Марок, искам да отидеш във вилата и да обясниш всичко на Мосю Френар. Той ще те заведе в Мантон, откъдето ще вземеш Амели. Аз веднага тръгвам за Тур и ще те чакам там. Каро — ти трябва някак си да отвлечеш вниманието на шпионина, така че да мога да замина, без да ме проследи. Но трябва да действаме бързо... кой знае какви планове си е направил вече Мосю? Вероне може да стигне преди нас. О, Каро, трябва да бързаме!

— Алфонс ще дойде с теб — имаш нужда от някой за подкрепа пред семейството на д'Орвил. Но Леони... помислила ли си, че могат изобщо да не ти повярват... да не повярват, че тя е дете на Шарл и да не пожелаят да я вземат?

— Едуар д'Орвил ще ми повярва — протичко отвърна тя. — Ще ми повярва, като му кажа, че Шарл ми е разказвал как той може да разбере всичко, дори най-мрачните тайни... той е състрадателен човек.

Безличният човек мярна една руса грива да излиза от двора и да се качва в спрелия пред вратата кабриолет. Той изруга, скочи на крака и се спусна през площадчето, за да я последва. Не беше очаквал да изхвърчи така от къщи, макар че за да бърза толкова... явно се бе случило нещо важно.

Щом го видя, че потегля, Марок се втурна в къщата. Грабна от салона набързо приготвените чанти, занесе ги при задния вход и нетърпеливо започна да се оглежда за кабриолет. Леони, дискретно облечена в тъмно палто и с шал на главата, се качи в него, а той затвори вратата след нея.

— Не се тревожи — промълви той, щом тя се наведе да го целуне, — ще я доведе тук без проблеми. Ще си вземеш обратно детето, Леони.

— О, Марок, как съм могла да бъда толкова глупава и да не осъзнавам, че той може да стигне твърде далеч? Вината е моя. Заради мен Шарл е мъртъв... а Амели е в опасност.

— Заради неговата лудост, Леони, не заради теб. Твоите грешки са човешки. От години насам той се опитва да контролира живота ти и аз го наблюдавах през цялото време как маневрираше и си играеше игрички с теб, шпионираше те... неговата страст се превърна в мания — а сега и в безумие — и той стана убиец.

Разтреперана, тя се облегна на седалката.

— Никога няма да му дам Амели — прошепна тя. — Никога! По-скоро бих го убила.

С пронизителен вой Беби скочи в скута ѝ и я стресна.

— О, Беби, за пръв път се случва да те забравя — каза тя, а сълзите ѝ закапаха по меката козина.

Марок тревожно наблюдаваше как кабриолетът се отдалечава по уличката, поел по заобиколен път към един малък хотел на юг от реката, където щеше да я чака Алфонс. После сам се качи в друг кабриолет в посока към гарата, за да хване влака за Ница. Молеше се да пристигне там преди Вероне — в противен случай никога нямаше да може пак да погледне Леони в очите.

Мъжът нетърпеливо крачеше по тротоара пред къщата на Каро. Краката му бяха вкочанени, стоеше там вече повече от четири часа, а тя още не си тръгваше от дома на своята приятелка. Често я посещаваше тук, но обикновено не оставаше толкова дълго. Беше сигурен, че все още е вътре... само един мъж бе излязъл от къщата и нямаше вид на човек, който се кани да прави нещо особено важно — просто спокойно се запъти надолу по улицата. Стопли дланите си с уста; искаше му се да хапне нещо, но прецени, че е по-добре да почака още и да види какво ще стане. Макар че нямаше да навреди, ако влезеше в кафенето на отсрещния тротоар. Бе уютно вътре — а и едно бренди щеше да го сгрее.

Каро надникна през прозореца. Слава богу, хвана се... сега имаха предимство най-малко от три часа. Мъжът влезе в кафенето — добре, това означаваше, че си мисли, че Леони е още там... сигурно щеше да вечеря, а после щеше да постои още малко и да сметне, че я е изпуснал. Вероятно после щеше да се върне на площад „Сен Жорж“ и да почака там... щеше да мине цял ден, преди да разбере, че му се е изплъзнала.

Леони нетърпеливо зачака да стане единадесет часа. Бе изпратила бележка на графиня д'Орвил веднага щом пристигнаха миналата вечер, в която я молеше да я приеме, споменавайки, че има нещо много важно, за което трябва да говори с нея лично и бе получила отговор, че графинята ще я чака в замъка в единадесет на другата сутрин.

Не знаеше какво щеше да прави без Алфонс. Той бе като скала, разсъждаваше логично и разумно, докато тя неминуемо би действала импулсивно. За нейна изненада, той не я разубеждаваше да посети графинята.

— Щом чувстваш, че това е правилно за Амели, тогава го направи — каза той. — Но не забравяй, тя може и да не ти повярва, че Амели е нейна внучка. Току-що е загубила сина си, Леони, може да сметне всичко това за измама.

— Но защо? Защо да сметне така? Аз няма да ѝ искам пари. Ще ѝ дам толкова пари, колкото е необходимо. Просто искам вместо мен да заведе внучката си в Бразилия... за да я спаси от лудостта на един човек.

Разбраха се да не споменават за Мосю, нито за участието му в смъртта на Шарл — нямаме доказателства, каза Алфонс, а това само ще я наскърби още повече. Засега нещата щяха да останат така.

Леони погледна часовника. Бе едва седем. Безсънната нощ ѝ се бе сторила безкрайна, една от най-черните нощи в живота ѝ. Лежеше в леглото с Беби до себе си и се питаше къде е Марок в този момент, дали вече е тръгнал към Мантон... молеше се Вероне да не е надушил вече нещо. А после за кой ли път преживяваше отново деня в Довил, припомняйки си как бе стояла на терасата да гледа весело плъзгащите се през залива лодки, чудейки се коя от тях е на Шарл. И как по-късно Мосю бе влетял в апартамента, бе я занесъл на ръце до леглото и я бе любил със същата дива страст както в началото на тяхното познанство. Господи, проплака тя в нощта. Чудовище, чудовище... О, Шарл д'Орвил, моя живот трябваше да отнеме, не твоя!

[1] Коронер — следовател при смъртни случаи — бел.пр. ↑

Графиня Изабел д'Орвил се разхождаше по терасата на южната страна на замъка, радвайки се на неочакваната топлина на октомврийското слънце, спирайки от време на време, за да провери някое растение или да помирише последните увяхващи рози. Тя все още бе красива жена, макар събитията от последните няколко години да бяха оставили своя отпечатък, смъртта на съпруга ѝ — а сега и на сина ѝ. Гъстата ѝ червеникава коса бе прошарена от сиви кичури, а около хубавите ѝ очи започваха да се появяват бръчки. И вече не се усмихваше толкова често.

Топлите каменни стени на замъка зад гърба ѝ си стояха там вече повече от триста години и постройката притежаваше чара на времето, натрупвал се, заедно с доизграждането ѝ, през всичките години, преживени там от семейство д'Орвил, за да се превърне накрая в този артистично построен дом. Бе го обикнала още в мига, когато за пръв път дойде там като булка, на осемнадесет години.

Тя остави градинската кошница до себе си на терасата и седна на издяланата от дърво пейка, гледаща към поляните на парка долу. Слънцето се отразяваше от повърхността на водата в рова и тя се загледа как лебедите и дивите патици леко се носят по нея... такъв покой бе настъпил навсякъде. Шарл винаги бе харесвал есента, миризмата на пушек и свежите утрини... но трябваше да спре да мисли за това. Не биваше така... бе толкова болезнено да си припомня. Той бе така енергичен, толкова жизнен... а сега, толкова внезапно всичко бе изчезнало.

Едуар се появи на терасата, махна ѝ и се запъти към нея. Слава богу, беше ѝ останал Едуар. Да, все още имаше него, макар и за не много дълго. Скоро той щеше да се върне в Бразилия, сега, след като погребяха Шарл. Имаше собствен живот, за който трябваше да се погрижи. И тогава тя щеше да остане сама в тази голяма къща, съвсем сама. С болка си спомни как къщата винаги бе пълна с приятели на Шарл.

— Добро утро, мамо.

Изабел погледна с любов първородния си син, а той я целуна. На фона на загорялата му кожа пъстрите му очи изглеждаха още по-светли, почти прозрачни на слънце, а косата му бе като нейната, червеникава на цвят, гъста и чуплива, падаща над високото чело. Тя си спомни хубавото шестгодишно момче, което бе напуснало дома за първото си „приключение“ и се усмихна; сега той бе хубав млад мъж. Само тя знаеше колко много бе обичал Шарл и колко съсипан бе от смъртта му, само тя бе видяла сълзите му.

— За какво си мислиш? — попита я той и я прегърна.

— Чудех се какво ще правя сам-сама тук. Може би трябва да си купя малка вила някъде, на юг може би, или апартамент в Париж. Струва ми се, че няма да понеса да остана тук без вас.

Той тревожно я погледна.

— Защо не дойдеш с мен в Бразилия... не в Манаус, а в Рио? Луиза и Франсиско много ще се зарадват. Франсиско ду Сантус още не те е забравил — макар че сигурно си мисли за теб като за красивото седемнадесетгодишно момиче, което е срещнал преди толкова много години.

Тя се засмя.

— Не зная, Едуар, не зная какво бих искала.

— Не бързай, смятам да остана тук, докато ти се нуждаеш от мен. Кажи ми коя е тази мистериозна жена, която иска да те види толкова спешно?

— Нямам представа. Казва се Леони Бахри и е задно с мосю Алфонс дьо Бержера.

Едуар се намръщи.

— Чудя се какво ли могат да искат?

— Скоро ще разберем — каза тя, вдигна кошницата си и се запъти към салона, — ще пристигнат всеки момент.

— Алфонс — Леони нервно стисна ръката му, — няма да е лесно.

— Искаш ли да си тръгнем?

— О, не... трябва да я видя.

— Тогава да вървим. Не се тревожи, аз ще ти помогна. Тук съм, за да потвърдя думите ти. Тя ще ти повярва.

Изабел д'Орвил се приближи към тях с усмивка.

— Моля, седнете — каза им тя любезно, щом те се представиха.
— Заинтригувана съм да чуя онова, което имате да ми кажете.

— Отнася се за вашия син, графиньо, за Шарл... Толкова съжалявам... не мога да ви опиша колко съжалявам.

— Естествено, скъпа моя.

Какво ли можеше да иска това красиво момиче? Очевидно бе разстроена. Тя погледна въпросително мъжа до себе си, но той не каза нищо.

Едуар влезе в стаята и безшумно затвори вратата зад себе си. Жената бе седнала близо до майка му, с гръб към него. Имаше най-изумителната коса и той успя да зърне прасковената кожа на врата ѝ и изящния ѝ гръб.

— Разбирате ли, аз познавах Шарл — говореше тя, — не от много отдавна, но... е добре, ние бяхме любовници, мадам — думите излязоха на един дъх от устата ѝ.

Едуар се облегна на вратата и се заслуша. Майка му изглеждаше изненадана, но не и шокирана. А и защо ли, Шарл бе привлекателен младеж, разбира се, че е имал любовници... но какво искаше тя? Не изглеждаше като че е дошла да моли за пари... а и мъжът до нея бе олицетворение на почтеността. Той ли беше сегашният ѝ любовник? Незнайно защо Едуар не смяташе, че е така.

— Мадам, не бих искала да ви шокирам и при други обстоятелства може би никога не бих дошла при вас, но... имам дете.

Дете — имаше предвид дете от Шарл? Дали това, което казваше бе истина? Едуар погледна към майка си. Тя здраво стискаше облегалките на креслото и той видя, че сега вече наистина бе шокирана. Прекоси стаята и застана зад нея.

— Аз съм Едуар д'Орвил — каза той и срещна погледа на Леони.
— Преди да продължите, искам да ви напомня, че брат ми е мъртъв от съвсем скоро. Майка ми е много разстроена... не би могла да понесе още някой шок...

— Едуар... това сте вие!

Той замлъкна изненадан.

— Разбирате ли, Едуар, аз съм тук заради вас. Шарл ми разказа за вас. Той ми разказа, че е можел да ви каже всичко, всичките си

тайни — че вие всичко можете да разберете. Затова знаех, че мога да ви се доверя с Амели.

— Скъпа моя — каза Изабел, — къде е това дете?

— Тя ще бъде тук скоро. Не разбирате ли? Искам да я вземете. Поверявам я на вас... тя е ваша внучка. — После се обърна към Едуар, в очите ѝ бе изписано отчаяние. — Ваша племенница... тя е част от Шарл. И има нужда от вас.

— Мисля, че аз мога да ви обясня по-добре — прекъсна я Алфонс. — Това е странна история и не виждам смисъл да я усложнявам с подробности. Леони и Шарл са били любовници, за кратко. Една дъщеря, Амели, е била родена от тази връзка, макар Шарл нищо да не е знаел за това. Връзката им е била... случайна, а Леони е била обвързана с друг мъж по това време. Той е много ревнив човек, способен на всичко. Тя реши да скрие от него раждането на детето и Амели бе дадена на едно семейство от южното крайбрежие. Но той вече е разбрал за детето и ние се страхуваме, че представлява заплаха за нея, че ревността му може да го накара да премине границите на нормалното. С две думи, Амели е в опасност. В усилията си да предпази дъщеря си от тази опасност, Леони дойде при вас да ви помоли вие да я вземете — и, по-специално, да изведете детето извън страната, да го вземете със себе си в Бразилия. Очевидно тя не иска нищо в замяна, всъщност тя ще ви даде сума, каквато вие определите, за да се грижите за дъщеря ѝ. И, веднъж поверила детето си на вас, никога няма да ви моли отново да я види. Това е единственият начин да осигури нейната безопасност.

Думите му звучаха правдоподобно и Леони благодари на Бога, че той е дошъл с нея. Без него щеше да изглежда като някоя истерична жена, обезумяла от смъртта на любовника си. Но Алфонс бе толкова трезв, толкова точен... сигурно му бяха повярвали.

— Но аз трябва да я видя — очите на Изабел се бяха напълнили със сълзи и Леони коленичи до нея.

— Мадам, трябваше да се разделя с бебето си, когато тя бе само на един месец. Не съм я виждала от тогава. Тя скоро ще бъде тук и аз ще я видя само още веднъж, а после ще я поверя на вас... трябва да я приемете, мадам. Ако откажете, не зная какво ще правя.

— Искате да кажете, че любовникът ви ще убие детето? — учуден попита Едуар.

Погледът му и този на Леони се срещнаха.

— Вече не е мой любовник. Да, той ще я убие. Повярвайте ми, Едуар д'Орвил, ще го направи.

Вечерната мъгла се спускаше все по-надолу, докато Едуар и Леони мълчаливо се разхождаха покрай реката. Потокът от думи бе спрял, а сълзите — пресъхнали. Той усещаше, че тя е вече спокойна, облекчена само от това, че му е разказала всичко — за Шарл, нейния корабокруширал моряк и за „Мосю“, любовника ѝ, както и за странните им отношения. Разхождаха се така покрай реката от няколко часа. Тя не бе премълчала нищо, или почти нищо. Оставаше само едно нещо — мистериозната смърт на Шарл. Не е възможно просто да е бил застигнат от силна буря и да е изхвърлен зад борда в развълнуваното море... имало е отлични условия за плаване. Едуар бе разговарял с някои от приятелите му яхтсмени, на които им се виждаше съмнителна набързо направената аутопсия, изчезването на помощника, който никога не познавал, както и фрактурата на черепа — като от силен удар. Шарл вероятно е бил вече мъртъв, преди да падне във водата, му бяха казали те. Някои смятаха, че помощникът му го е убил — но защо? Какви са били мотивите му? Е, сега вече имаше един. Бил е любовник на Леони... а Леони е била обвързана с ревнив мъж, способен така да се разяри, че да убие детето ѝ.

— А сега по-добре ми разкажи какво точно се случи с Шарл? — тихо каза той.

— Какво имаш предвид? — спря учудена Леони.

— Мосю ли го уби?

Погледът му питаше единствено за истината.

— Нямаме доказателства — отвърна тя.

— И все пак?

— Да. Убедена съм, че той го е убил. Затова се страхувам, че може да убие и Амели.

Той не бе подготвен за това, макар и сам да я бе попитал. Брат му, скъпият му по-малък брат... момчето, което сам бе научил да плува и да управлява лодка... убито от чудовищния любовник на тази жена.

— Къде е той? Аз ще се изправа срещу него. Ще намеря доказателство... проклет да е!

— Не, не, не... моля те, Едуар... не разбираш ли? Всичко е било организирано, аутопсията и коронера, дори и полицията. Той е прекалено силен, Едуар... никой не може да се изправи срещу него. Той контролира всичко.

— Тогава аз ще го убия.

Тя хвана ръката му и я долепи да пламтящата си буза.

— Моля те, недей... нека няма повече убийства. Помисли за майка си, помисли за Шарл. О, не трябваше изобщо да ти казвам. Единственото, което има значение, сега е Амели. Тя е дъщеря на Шарл. Само ти можеш да я спасиш — само ти можеш да се грижиш за нея. Ти ще бъдеш неин баща. Не можеш да станеш убиец не заради Мосю... а заради мен.

Убиец. Чувстваше се безпомощен. Какво да прави? Как можеше да остави ненаказана смъртта на Шарл?

Леони прочете мислите му.

— Аз ще се погрижа за Мосю. Един ден ще получа моето отмъщение.

Внезапен порив на вятъра духна косата ѝ назад и откри бледото ѝ афектирано лице. Силно лице, помисли си Едуар, но устните ѝ треперят. Той наведе глава и я целуна. Устните ѝ бяха топли, нежни, меки. Ръцете му обгърнаха крехките ѝ рамене, а погледът му срещна нейния разбиращ поглед, но само за миг — кратък миг на онова, което би могло да бъде.

— Ела с мен, Леони — каза той. — Да вземем Амели и да заминем заедно за Бразилия, далеч от всичко това. Там ще бъдеш в безопасност, той никога няма да те намери. Позволи ми да се грижа за теб.

Бе толкова примамливо, той ѝ предлагаше всичко, за което бе копняла, своята мъжка сила, уют и закрила — и може би любов? Тя се изплъзна от прегръдката му. Това не можеше да се случи. Тя трябваше сама да посрещне съдбата си. Като Сахмет трябваше да бъде безмилостна към враговете си, да защити любимите си същества, своята обична Амели.

— Забрави ме, Едуар — прошепна тя, — отведи Амели и я обичай, това е всичко, за което те моля.

После внезапно се обърна и изчезна като мярнала се само за миг нощна пеперуда.

Мадам Френар бе настояла да придружи Марок до Тур с детето.

— Няма да се справиш без жена — категорично му бе заявила тя.

— Детето се нуждае от определени грижи.

Никак не бе лесна задача да откъсне Амели от новата ѝ майка. Цялото семейство я бе заобичало и дори децата плакаха, когато я взе. Единствено настояванията на мосю Френар, че тя е в опасност, ги убедиха да я дадат. Но ето че най-сетне бяха пристигнали.

Алфонс ги посрещна във фойето на хотела и бебето му се усмихна очарователно. Тя обичаше компания, а и защо да не обича. Нали всички ѝ говореха с такова желание, казваха ѝ, че е хубава и я щипваха по бузките. Миличка, помисли си Алфонс, какво ще стане с теб сега? Как ще се откаже изобщо Леони от нея? Та тя сега е дори по-очарователна.

— Леони е в замъка — каза им той. — Всичко е уредено. Имаше ли някакви проблеми, Марок?

— Никакви. Изглежда, Вероне е прекарвал повече време да залага в Казиното, отколкото да търси детето... имаме късмет.

— Надявам се — спокойно отвърна Алфонс.

Марок се усмихна. Алфонс му харесваше.

— Ще почакам тук тогава — предложи той. — А ти ѝ занеси детето.

Алфонс внимателно пое кошницата с детето, сякаш бе някакъв опасен пакет. Не беше свикнал с деца, а Амели започна радостно да гугука от несръчното раздрусване. Ами да, помисли си той, няма да е лесно.

Едуар седеше срещу Леони, когато Алфонс ѝ подаде бебето. Нищо по-хубаво не бе виждал от лицето ѝ в момента, в който видя детето си. То засия с такова излъчване, че му се прииска да я прегърне, да я спаси от предстоящото. Подобна радост бе крехка.

— Амели — прошепна тя, усмихвайки се на малкото си момиченце. — Това съм аз... спомняш ли си ме? Ние бяхме заедно в началото... може би някъде из гънчиците на малкото си мозъче си ме спомняш.

Амели протегна ръчичка, сграбчи хубавите мъниста, които се поклащаха над лицето ѝ и ги дръпна, опитвайки се да ги налапа — нали така правеше с всичко хубаво.

Леони се засмя и я притисна по-близо до себе си. Бе толкова красива със своето дете.

— Леони — каза Алфонс, — страхувам се, че не трябва да забравяме защо сме тук.

— Разбира се... но само няколко минути — моля те?

Те я оставиха насаме с Амели... само десет минути обаче, предупреди я Алфонс. Само десет минути за остатъка от живота ѝ!

Амели бе точно такава, каквото знаеше, че ще е, румено, русичко, усмихнато дете — вече имаше две малки бели зъбчета и ослепителна усмивка. Тя нежно галеше копринената руса косица, усещайки нейната мекота, настойчиво изучаваше личицето на детето си, наваксвайки изгубените месеци — и натрупвайки спомени за предстоящите самотни години. Амели размахваше ръце и се усмихваше на майка си. Леони също ѝ се усмихваше и ѝ шептеше нежни думи. А после Амели пак я дръпна за перлената огърлица.

— Ето — каза Леони, — вземи я, скъпа моя, не съм ти донесла никаква играчка — вместо това вземи нея.

Тя се засмя, защото Амели сграбчи огърлицата в малкото си юмруче и започна да я размята напред-назад. О, колко пленителна бе... а им оставаха да бъдат заедно само още десет минути, последните им десет минути.

— Знам, че не бива да те питам за това — каза Едуар, докато заедно крачеха по терасата, — но кой е той... нейният любовник?

— По-добре е да не знаеш.

— Сам разбираш, че лесно мога да разбера, ако искам.

Алфонс го погледна в очите.

— Да. Така е. Но се надявам да не го направиш. Повярвай ми, Едуар, когато казах, че е по-добре да не знаеш... ако веднъж научиш, ще се изкушиш да предприемеш нещо. Не искам да те обременявам с това — Леони също не иска. Не забравяй, че детето е на първо място.

Едуар въздъхна.

— Само едно хубаво нещо се е получило от цялата тази работа — детето. Майка ми си има внучка — спомен от Шарл.

Забързана, Изабел се приближи до тях.

— Тук ли е? Пристигна ли вече? — извика тя.

Алфонс погледна часовника си. Десетте минути вече бяха изтекли.

— Оставихме я насаме с детето — обясни той, — но вече е време.

Това напрежение е непоносимо, помисли си Изабел. Искаше ѝ се да види детето и едновременно с това не ѝ се искаше — ами ако тя изглежда точно като Шарл на същата възраст? Господи, не би могла да го понесе.

Но това бебе бе русо, със златисти очи и прасковена кожа.

— Амели — нежно каза Леони на детето си, — това е баба ти и тя ще се грижи за теб. А това е Едуар, твоят нов баща... той ще те обича, както би те обичал истинският ти баща.

Тя подаде детето на Изабел и стараяйки се да контролира гласа си, каза:

— Сега трябва да си тръгваме, Алфонс.

После се обърна и изтича от стаята. Изабел се втренчи в нея с бебето в ръце.

— Леони — извика тя, но Леони не спря.

Едуар я настигна, когато излизаше от салона навън на моравата.

— Леони — сграбчи ръката ѝ той, — моля те спри, Леони, не бягай.

Той я прегърна, притисна разтрепераното ѝ тяло до себе си, докато тя се успокои, а после щом вдигна глава към него, я целуна. Нежно, без страст, изпълнен с любов.

35.

Просторната сребърна стая бе студена. В голямата камина не гореше огън и нямаше цветя, които да разпръсват чувствения си аромат във въздуха. Мосю не бе забелязал това. Бе тук от няколко часа, чакаше. Все някога тя трябваше да се върне. А после? Какво? Той удобно се настани в креслото, припомняйки си как се бе чувствал, когато научи, че е болна, че трябва да замине за няколко месеца. Тогава агонизираше, казваше си, че тя трябва да се оправи, че не може да умре и да го остави! А всъщност през цялото време се е преструвала, правела си е планове да замине, за да роди дете от друг мъж. Господи, та тя го направи на глупак. По-лошо. Накара го сам да се направи на глупак! Е, единственото, което му оставаше сега, бе да намери детето. Вероне щеше да знае къде е до няколко дни, този човек бе много способен. Ако не беше интуицията му, никога нямаше да научи за детето. А сега и Вероне знаеше как е бил направен на глупак от... факта, че любовницата му е родила дете от друг мъж! Но той не знаеше какво се е случило с Шарл — не е благоразумно да пазиш всичките си тайни в един сейф... беше си намерил други агенти за това.

Вратата се отвори и тя се появи. Косата ѝ бе рошава, разпиляна от вятъра, огледа стаята с ледения си поглед.

— Трябваше да те убия — каза му, застанала до вратата, — но може би ти точно това си очаквал да направя. Никога не съм сигурна дали постъпките ми са мои или са резултат от твоите планове. Не искам да умреш. Искам да живееш със злото, което сам направи от живота си... великият мъж, синът на благородно семейство — започна да го иронизира тя, — богат, силен. Убиецът Жил дьо Кормон.

— Глупости — отвърна той решително, — ти не знаеш какво говориш.

— Не знам ли? Не съм единствената, която смята, че Шарл д'Орвил е бил убит.

— Убит? Ставаш смешна, Леони. Чух, че е загинал в нещастен случай по време на регатата.

— Нещастен случай, планиран от теб — ти винаги планираш всичко.

— Не знам на какво доказателство базираш тези свои твърдения, но естествено те нямат нищо общо с истината. Предполагам, че не бих и могъл да очаквам друго от коварна жена като теб. Дадох ти всичко, което искаше, а ти го използва, за да ме мамиш — за да се перчиш пред други мъже. Д'Орвил не беше първият.

Изведнъж всичко ѝ се изясни.

— Разбира се, Ален — покровителят галерист от Лондон, предложението, на което никой не може да откаже... защо не го уби и него? Или тогава не ме „обичаше“, Мосю? Да, точно така, „любовта“ дойде по-късно... когато реши, че имаш нужда от мен и да ме обичаш е единственият начин да ме върнеш. Но това бе след Шарл.

Яростта бе замръзнала във вените му, когато той се надвеси над нея.

— Ти ме направи на глупак. Никоя друга жена не се е осмелявала.

— Ти сам се направи на глупак, Жил. Трябваше да ми кажеш, че ме обичаш много преди това. аз те умолявах, копнеех за това. Единственото, което исках, бе да ме обичаш. Тогава нямаше да има нито Ален, нито Шарл.

— Нито дете.

Тя го погледна предпазливо.

— Къде е то, Леони?

Тя се обърна с гръб към него и се втренчи през прозореца.

— Не знам.

— Не знаеш ли?

— Дадох я след като се роди — тя си има свой собствен живот, без мен.

— Не си ли я искаш обратно? — Той се приближи до нея и усети аромата на жасмин. — Леони. Намери детето и си я вземи. Доведи я тук — ще заживеем заедно. Ще я отгледам като собствена дъщеря, ще се грижа за нея, ще я осигуря.

Тя се обърна и го погледна озадачена.

— Остани с мен, Леони.

Погледите им се срещнаха.

— Представял ли си си дори за миг, че ще ти дам детето си? Ти си по-луд, отколкото си мислех, Жил дьо Кормон. Шарл д'Орвил е мъртъв заради мен — ще трябва да живея с това до края на живота си... както и ти! Не аз го ударих по главата — но и двамата сме виновни!

— Леони, кълна се, че нямам нищо общо с това. Не можеш да ме напуснеш, Леони. Имам нужда от теб. Остани с мен!

Той я сграбчи за ръката и я дръпна към себе си.

— Няма сила на земята, която да ме накара да остана с теб. Ти си чудовище.

Той я дръпна по-близо до себе си, така че лицата им почти се долепиха.

— Ако си тръгнеш — тихо каза той, — ще те съсипя. Дадох ти всичко, но мога да си го взема. Ще останеш без нищо, Леони Бахри... без нищо!

— Ти забрави, че ме направи независима. Имам собствена банкова сметка, купих си акции, инвестирах в собственост...

— Само в компании, които са моя собственост... и винаги с клауза, че ще ми се възвърнат, когато поискам. Не се научи да четеш малките букви, Леони — първо правило на всяка сделка.

Тя се разсмя.

— Разбира се. Типично за теб, Жил, много типично... само ми ги даде назаем, докато се държа добре! Е, можеш да си ги задържиш. Ще се върна там, откъдето започнах. Оставям бижутата в сейфа, парите — в банката — с това ще трябва да се утешиш. Ще ме съсипеш, но ще съсипеш и себе си. Ти си просто обвивка. Фасада на цивилизован човек. Ти си студен, арогантен, бездушен убиец.

— Ще намеря детето ти, Леони. И тогава ти ще се върнеш при мен или...

Неизречената заплаха увисна във въздуха между тях.

— Дори и години да ми отнеме — прошепна той. — Ще я намеря.

— Дори и на мен да ми отнеме години, Мосю, ще намеря доказателство, че ти си убил Шарл д'Орвил. Това ще те застигне някой ден, Мосю, обещавам ти.

— Помисли за детето си, Леони... няма ли да ти е приятно да знаеш, че тя е в безопасност?

Сърцето ѝ затупка толкова силно, че почти ѝ се стори, че той го вижда през дрехите, че сигурно усеща обземащия я страх... а после си го спомни със синовете си в Монте Карло, спомни си го да ѝ казва, че когато веднъж синът му едва не умрял, усетил колко много означава той за него. Ако Амели бе негово дете, дали щеше да е способен да я убие? Тя си пое дълбоко въздух.

— Ами ако Амели е твое дете, Мосю? Ако Амели наистина е твоя дъщеря?

Вратата се захлопна зад гърба ѝ, а той се втренчи невярващ след нея. Какво говореше тя? Искаше му се да изтича след нея и да я помоли да му каже истината. Негово ли беше детето? Възможно ли бе това? Нима бе убил Шарл д'Орвил за нищо? Той се приближи до прозореца и се загледа немиждащ в градинката по средата на площадчето. Тя си бе отишла. Беше го напуснала. Единственият ключ бе детето. Щом веднъж я намереше, Леони щеше да се върне при него — той щеше да ѝ предложи дъщеря ѝ... жива... нямаше да я заплашва нищо, докато Леони останеше с него.

Но как можеше да разбере дали Амели е негово дете? Не го ли правеше отново на глупак Леони? Трябваше да я намери — дори да му отнемеше целия живот, щеше да я намери. А после щеше да си върне Леони.

Той закрачи покрай дългите завеси, развърза шнуровите с пискюли и те се спуснаха като сребърна мъгла, обгръщайки светлината на стаята. Тази сцена бе присъствала на последното си представление.

КНИГА ВТОРА

1902–1910

Амели д'Орвил отметна нетърпеливо назад гъстата си руса коса и надникна от плевника към Роберто и Диего, които я чакаха в конюшната десет стъпки по-надолу. Обратният път изглеждаше ужасно дълъг и тя с копнеж погледна стълбата.

— Казах ти, че няма да го направи — презрително извика Диего, — ти какво очакваше? Тя е момиче, пък и е само на осем.

— Ще го направи — упорито отвърна Роберто ду Сантус, — тя не е страхливец.

По дяволите, мислеше си Амели, сега няма връщане назад — трябва да скоча, Роберто вярва, че мога да го направя... а и няма да се оставя Диего Бенавенте да ме надвие. Провеси голите си крака през плевника, премести се до самия му край, балансирайки несигурно. Диего бе затворил вратата, така че никой да не може да ги види и сега вътре бе твърде тъмно. Тя едва различаваше очертанията им, подпряна с ръце на стената и... зачака. Косата на Роберто, руса като нейната, блестеше в сумрака, докато той бе вперил поглед в нея.

— Всичко е наред, Амели — извика той, избутвайки бала слама на мястото под нея, — това ще омекоти падането ти... няма да се удариш, обещавам.

Трябва да го направи, каза си той, овладявайки съжалението, което изпитваше към нея. Не можеше да остави Диего да спечели, тогава той никога повече нямаше да ѝ позволява да си играе с тях — а Роберто не можеше да понесе да я пренебрегват.

— Хайде — окуражи я Роберто, — аз ще те хвана.

Вкопчила се за гредата, Амели здраво стисна очи и се плъзна по ръба, увисвайки несигурно във въздуха... секундите препускаха... ръцете я заболяха, повече не можеше да се задържа. Земята я притегли към себе си с голяма скорост и тя се просна в сеното с Роберто, който бе предотвратил падането ѝ, като я хвана точно преди да тупне долу.

— Добре ли си? — попита той, поглеждайки я, за да види дали не плаче.

Амели седна.

— Ти ни измами — запротестира Диего. — Роберто сложи сламата отдолу, а така стана поне с няколко стъпки по-ниско. Както и да е, Роберто ти помогна.

— Не съм ви измамила — ядосано извика Амели. Никога не можеше да надвие Диего — той винаги имаше готов отговор. Унижаваше я, защото е момиче и защото бе само на осем години — винаги се надуваше, че той е вече на единадесет, с една година по-голям от Роберто... и непрекъснато я провокираше да прави разни рисковани неща, които бяха свръх възможностите ѝ. Но той още не я беше надвил! Макар че си беше ударила глезена и много я болеше, усещаше, че може да се разплаче.

— Разбира се, че не ни е измамила, Диего — разумно каза Роберто, опитвайки се както обикновено да запази мира между тях, — тя наистина се справи.

Диего разтвори вратата на конюшната.

— О, хайде — промърмори той, — нека препуснем с конете към полетата с кафе.

— Защо винаги трябва да правим това, което ти искаш, Диего Бенавенте? — извика Амели, измъквайки изпод себе си наболяващия я крак и превивайки се върху балата със слама.

— Хайде, Амели, моля те — примоли ѝ се Роберто, — ще ти дам да яздиш Бичо.

Тя обожаваше Бичо, а да го язди бе удоволствие, което ѝ позволяваше само когато бе изключително благоразположен към нея.

Амели наведе глава.

— Не искам — промърмори тя. — По-добре да си остана тук.

— Остави я, Роберто — каза Диего, запътвайки се нетърпеливо към вратата. — Хайде да се състезаваме — обзалагам се, че Виниций ще победи Бичо някой ден.

Роберто се поколеба.

— Сигурна ли си, Амели?

— Разбира се, че съм сигурна!

— Хайде, Роберто!

— Ами... добре... ще се видим по-късно, Амели.

Амели изчака да пресекат двора към ливадката до конюшната, сдържайки сълзите, докато те изчезнат от погледа ѝ. Оу! Глезенът ѝ наистина я болеше.

— Мразя те, Диего Бенавенте — разхълца се тя, побърза да се изправи на крака и закуцука след тях.

От верандата Себастиау ду Сантус наблюдаваше Амели да накуцва през двора, без съмнение търсейки Роберто. Той сдържа импулса си да се втурне след нея и да разбере какво се е случило — щом тя искаше да бъде с момчетата и да участва в момчешките им игри, тогава сама трябваше да си го извоюва. Макар че изглеждаше толкова малка и уязвима в тумбестите си шорти, настояваше да ги носи, за да бъде като Роберто — тя обличаше дори ризите му и приглаждаше колкото се може по-добре назад гъстата си грива, за да изглежда косата ѝ къса като неговата — защото, разбира се, Изабел не ѝ позволяваше да я отреже. Много често, когато д'Орвил посещаваха фазендата на Кастело ду Сантус през празниците, намираха Амели заспала свита на кълбо в леглото на Роберто, двете им руси главици лежаха една до друга на възглавницата, а нейните две котенца дремеха в краката им. Както и да е, каквото и да ѝ се бе случило, обзалагаше се, че Диего Бенавенте има нещо общо с това. Диего го изнервяше въпреки мургавия си добродушен вид и очарователна усмивка — той можеше да се измъкне с изкусни приказки от всяка неприятност. Жалко, че Роберто бе толкова близък с него, но при положение, че родителите им са били приятели през целия си живот и фазендата на Бенавенте бе в съседство с тяхната, бе съвсем естествено Диего да е най-добрият приятел на Роберто. А на горката Амели много ѝ се искаше да изпълнява тази роля.

Той обичаше Амели от първия ден, когато я бе видял — русо сияещо момиченце, което щеше да живее с неговото семейство в пълната с момчета къща. Той, най-големият син на ду Сантус, беше на седем години, а братята му Флавио — на шест, Маркус — на четири и Роберто — само на три. Тя бе влязла в къщата им и в сърцата им толкова спонтанно, сякаш бе дъщеря на ду Сантус, а меките ѝ къдри, продълговатите ѝ кехлибарени очи и женственият ѝ чар го направиха неин предан роб. Първото нещо, което правеше винаги, когато се върнеше в къщи от училище, бе да намери Амели, прекарваше часове наред с нея, яздейки наоколо върху гърба на Зезе, любимеца на Роберто, овена с отрязани рога, малките ѝ пръстчета стискаха

власатата му козина, а тихичкото ѝ весело хихикане го развеселяваше, както и опитите ѝ да го пришпори, като го смущава в слабините с малките си пети. А когато порасна, разбира се, понеже Роберто бе поблизък на възраст до нея, той се превърна в най-важния ѝ другар в игрите — но Себастиау си остана нейният изповедник, онзи, на когото казваше всичко — всичките си тайни, страхове и тревоги. Той бе научил Амели да плува, когато тя му бе доверила, че се страхува да не се удави като баща си и майка си — с негова помощ бе преодоляла този страх.

Себастиау смяташе за щастлив деня, в който Изабел д'Орвил бе решила да остане при стария си приятел и далечен братовчед Франциско ду Сантус. Връзката между двете семейства водеше началото си от 1567, когато Франсоа дьо Сен Шапел преплавал от Онфлър до Бразилия и станал един от първите заселници в обширната нова земя. Семейството му никога не загубило връзка с родната си страна и макар името им да се побразилчило, всяко поколение изпращало синовете си обратно във Франция, където получавали образование. Франциско Кастело ду Сантус, неговият баща, никога не забравил топлото гостоприемство, което френското семейство оказало на срамежливия младеж, пристигнал в Париж, за да заеме мястото си в университета, и особено любезността на най-малката им дъщеря, Изабел. Тя го бе вземала със себе си на партита, бе го запознала със своите приятели и го бе посветила в маниерите и обичаите на френския живот, вдъхвайки му нова увереност и карайки го да се чувства у дома си.

Всъщност Франциско си бе въобразил, че е влюбен в Изабел — докато не се върна в къщи и не срещна чернооката Луиза с дълга черна коса. Как бяха успели да си родят руси, приличащи на скандинавци синове — това озадачаваше самите тях.

Тиа Агостиня се показва на широката врата, водеща от трапезарията към верандата, тежката ѝ походка лекичко разклащаше дори еластичните кедрови дъски на пода. Погледът ѝ проследи този на Себастиау, когато в далечината фигурата на Амели се спря за малко, после се наведе да разтърка глезена си, обърна се и бавно започна да се връща по собствените си стъпки.

— Това дете отново води някаква битка — въздъхна тя.

Себастиау ѝ се усмихна. Агостиня бе старата им бавачка, тя бе отгледала всички момчета на ду Сантус, а преди тях и баща им и неговите братя и сестри, и еднакво ги обичаше всички. Но той подозираше, че и за нея Амели е специална.

— Какво се е случило пък сега? — извика Агостиня и се разтича да помогне на Амели да се качи по стъпалата на верандата.

— Глезенът ми — каза Амели, отбягвайки въпроса, — мисля, че е счупен.

Тя облекчено погледна Агостиня. Сега всичко щеше да бъде наред. Агостиня знаеше как да се погрижи за каквото и да било. Тя намери някакви билки и листа и ги накісна във вода, за да станат на компрес, като през цялото време мърмореше заклинания на йоруба, нейния майчин език, което вероятно би трябвало да предизвика някакъв магически ефект. Самата Тиа Агостиня изглеждаше като магьосница — бе толкова огромна — висока над шест фута и почти толкова широка, бе прекрасно гладка, мека и махагонова на цвят, а косата ѝ стоеше като пухкав червеникав ореол около засмяното ѝ лице. Освен това имаше най-големия и най-уютен скут, където можеше да се сгуши някое дете.

Агостиня се засмя с нисък гърлен смях, който винаги караше Амели също да се засмее.

— Не е счупен, мъничката ми, само е навехнат. Сега ще го оправим.

— Какво точно се случи, Амели? — попита Себастиау, не ѝ позволи да се измъкне.

Амели избягваше да го погледне.

— Просто скочих, това е всичко.

— А къде бяха Роберто и Диего?

Амели зарови лицето си в гърдите на Агостиня, а тя я вдигна на ръце и я пренесе в кухнята, така отговорът на въпроса на Себастиау се чу съвсем приглушено. Нямаше значение — и без това знаеше, че тя никога не би издала Роберто.

Изабел бе смятала, че животът в Рио е изостанал с шестдесет години от този във Франция, във фазендата сякаш се бе върнала назад с векове. Но точно в това бе нейният чар, нищо там не се променяше.

Изолирана на стотици акри от полетата с кафе, голямата къща бе всеобхватна и уютна като ръцете на Тиа Агостиня и Изабел никога не можеше да реши кога ѝ харесва повече: през деня, когато слънчевата светлина се процеждаше през дървените капаци на прозорците във високите салони и щастливата фамилна къща се огласяше от детските гласчета; или във вечерните часове, когато слънцето хвърляше дълги кротки сенки по моравата, докато всички се събираха на по едно питие на верандата, за да се наслаждават на прохладния въздух и компанията си; или нощем, когато единствената светлинка идваше от старите маслени лампи и високите восъчни свещи, които с весело блещукане прогонваха тъмнината от семейната сцена около широката маса в трапезарията, събираща често две дузини гости.

Ако някой я беше попитал преди осем години къде най-много би искала да живее по света, би съобщила, без да се колебае ни най-малко, в Шато д'Орвил. Сега сигурно щеше да поспре, да си даде време да обмисли въпроса — и дори тогава може би нямаше да е способна да отговори. Тази къща ѝ бе любима, но новият ѝ дом, Вила д'Орвил, бе също толкова специална по свой по-съвременен начин, построена на дългото празно пространство на плажа зад големите хълмисти хребети на планината Сиера Невада, която отделяше Кобакабана от останалата част на Рио.

Едуар бе избрал мястото, купувайки го на безценица, знаейки, че един ден цената му ще е много висока — то гледаше към плажа Кобакабана — където големи смарагдени вълни с бели гриви бавно се разгъваха, за да се разбият в равния бряг и да попият с леко съскане в мекия пясък. Едуар се бе отдал на планове за къщата, обмисляйки подробностите всяка минута, планирайки и препланирайки, търсейки съвършенството в новия дом за д'Орвил, сякаш не можеше да си позволи да мисли за нищо друго — или за никой друг. Бе вложил същата енергия и в работата си в каучуковата плантация, погребал се бе в джунглите на Амазония в продължение на месеци, изпращайки телеграми от Манаус, когато можеше, за да съобщи на Изабел, че още е жив и здрав и дълги, любовни съобщения на Амели. Дори сега Изабел подозираше, че той още изпитва самотен копнеж по жената, която едва познаваше — и за чието дете сега се бе превърнал в баща. Леони. Какво чудо бе направила тя в живота им... сякаш ги бе благословила, давайки им Амели. Не само защото Амели нежно им напомняше за

Шарл като момче — в начина, по който накланяше главата си, когато се усмихваше, по който свиваше ръцете си в юмруци, решена на всичко, когато върви напред или с ниския си, клокочещ, радостен смях — но и заради самата обичлива природа на Амели и нейната интелигентност. Не можеше да се сбърка чие дете бе тя. Амели бе копие на майка си.

Амели най-сетне бе спечелила своята битка и щеше да тръгва на училище. Разбира се, тя искаше да посещава колежа „Педро II“ заедно с всички момчета на ду Сантус, но я принудиха да учи в девическо манастирско училище. И в това, мислеше си Изабел, бе проблемът. Не за Амели, а за нея. До този момент животът на Изабел бе запълван от Амели и ежедневната грижа за нейните дойки и бавачки. А сега, когато Амели я нямаше по цял ден, товара на времето падна върху плещите ѝ. Докато, разбира се, не ѝ дойде на ум един план... идеята се зароди от комплиментите на приятелите. Комплиментите бе заслужила вярната Селестин, старата готвачка на замъка, която заедно със съпруга си Жорж бе отказала да се пенсионира, когато Изабел напусна Франция. Двамата отхвърлиха всички аргументи на Изабел и също пристигнаха в Бразилия. Селестин бе научила нови гозби в кухнята във вилата на ду Сантус, където бе посветена в тайните на бразилската кухня и нейните африкански корени, с нейните особени мазнини и подправки, черния фасул и червения пипер. Имаше и други тайни, прославени от прислугата на ду Сантус, които тя не си бе правила труда да усвоява — рога на овни, привързани към дърветата, мистериозни отвари от странни растения, огньове, запалени през нощта на кухненския праг — и всичко това с едно-единствено предназначение — да предпазва от зло. „Какво е пък това?“, бе възкликнала Селестин, ужасно учудена, когато откри малки етикетчета, поставени на бурканите със сладка и конфитюри. „Молитви, да държат настрана мравките!“ Тя не спря да се изненадва как такива приятни хора могат да имат подобни дивашки обичаи. Но готвенето ѝ, изключително ценено във Франция, бе приело ново измерение и Вила д'Орвил — чието име бе изписано върху арката на изящната широка порта от ковано желязо с грифони пазачи, кацнали върху старите колони от замъка — скоро стана известна като къщата, в която сервираха най-добрата храна в Рио — в най-прекрасното, най-цивилизовано обкръжение. Една покана за вечеря при Изабел бе истинска награда. В края на краищата, мислеше си Изабел, през по-

голяма част от живота си съм се грижила за замък с тридесет спални — какво толкова трудно може да има в това, което ми хрумна?

Въпросът беше как щяха да реагират Едуар и Франциско? Няма по-добро време да разбере това, реши тя, докато слизаше по стълбите за обяд, от настоящия момент!

— Мислех си — започна тя няколко минути по-късно, докато Франциско ѝ наливаше чаша бледорозово вино, — че сега, когато Амели толкова рядко си е в къщи, животът ми започва да става малко скучен.

Франциско и Луиза я погледнаха с тъмните си очи, а насмешливият сив поглед на Едуар отново бе скептичен. Какво ли бе намислила пък сега?

— Мислех си — ясно продължи Изабел — да отворя един ресторант. Ще го нарека Павилион д'Орвил.

В офиса бе задушно. Жил свали сакото си и го метна на облегалката на стола, разхлаби вратовръзката си, докато крачеше към прозореца и се загледа към изобилието от листа по кестеновите дървета. Бе идеален майски ден — идеален да се намираш на Лазурния бряг... на яхтата може би с жена, да се наслаждаваш на слънцето и на бриза и на свежестта на ранното лято. Но с коя жена? О, вече беше опитвал. Бе имал жени след Леони, но те задоволяваха единствено моментните му нужди. Никоя не успя да удовлетвори неговия копнеж.

От натрупаните книжа на бюрото си измъкна последния доклад... тя още си бе на старото място, живееше си кротко там, допълвайки малките си доходи, като бе превърнала Вилата в странноприемница. Защо? Когато можеше да има всичко? Дори не й направи впечатление, когато си бе взел всичко обратно; бе му изпратила ключовете от сейфа в банката — в неговата собствена банка, — и му беше казала да си прибере бижутата. Бе оставила дрехите си да висят в скрина — самуреното палто и дългата до петите синя лисица, нощниците на Уърт и халатите от „Сера“. Бе нахъсала безполезните акции на парченца и ги бе пръснала по леглото, а той заличил името ѝ от нотариалните актове върху цялата собственост — с изключение на едно. Вилата. Нейният нотариален акт ѝ принадлежеше свободно и безусловно и той прокланаше деня, в който ѝ го бе дал — това бе нещо, което не можеше да върне и което я бе спасило. Тя бе имала своето убежище, своето място, където да избяга и да бъде в безопасност.

Бе се оказало невъзможно да я шпионира на такова изолирано място и докладите пристигаха все по-рядко. Ходила да пазарува в Сен Жан или плувала сутринта... все обикновени неща. Понякога отиваше в Ница или Монте Карло, обядваше в кафенето и пускаше някои писма в пощата. Никога вече не ги оставяше в пощенската кутия горе на пътя, защото той можеше да разбере на кого пише.

Захвърли доклада на бюрото и неспокойно закрочи из стаята. Имаше нужда от информация всекидневно! Имаше нужда да знае

какво прави сега, когато той не беше там, когато го бе осъдила на самота — повторно. Той се отпусна в голямото кожено кресло и стисна в длани главата си... ако знаеше, щеше да е по-добре, можеше да си я представи с какво се занимава — почти като да е там, както правеше в училище, когато не можеше да не мисли за майка си. С нея трябваше да си представя всичко, да си измисля сцените и диалозите... но с Леони бе реално. О, Господи, Леони, Леони... върни се при мен.

Аmeli бе единственото ѝ слабо място, но от Амели нямаше и следа. Той прерови Европа за детето, следвайки най-малките знаци, ангажирайки най-добрите детективи... и всичко това напразно. Започна от крайбрежието с приемните родители, но те не знаеха нищо; в продължение на две години следи Каро и Алфонс, също и Марок... всеки от познатите ѝ. Дори стигна дотам че нае един човек, който да направи малко разследване в Шато д'Орвил. Бе просто проблясък на една идея — че може да е завела детето там, — нелепо, разбира се, да си мисли, че семейство като д'Орвил могат да приемат едно копеле, което някаква си жена твърди, че е на сина им, но все пак тази жена беше Леони. Неговият човек бе докладвал, че замъкът е затворен и капациите му са спуснати, графиня Изабел д'Орвил — една сломена жена след смъртта на сина ѝ — бе заминала в чужбина. Той се разстрои от новината за Изабел д'Орвил... майката на Шарл... не се бе сетил за нея, когато замисляше всичко. Веднага повика своя човек и се опита да забрави за нея.

Винаги се стигаше да едно и също. Амели бе ключът към Леони. Без Амели нямаше нищо... с нея можеше да предложи на Леони всичко, дом за детето ѝ, сигурност... и себе си. Ако не се съгласеше, тогава детето щеше да бъде неговото оръжие — Леони щеше да се върне при него, за да се увери, че дъщеря ѝ не е наранена. И, разбира се, веднъж завърнала се при него, всичко вече щеше да бъде наред... щеше да бъде както в началото. Той си спомняше онова лято, когато тя скачаше във водата от яхтата, а след това го хранеше с чинии скариди и сирене — никакви омлети повече, бе му казала тя — те се бяха смели заедно, а след това той я любеше... обладаваше я... притежаваше я.

Трябваше да намери Амели. Идеята го осени внезапно. Ако не можеше да я проследи, тогава му оставаше още един начин да се добере до нея. Той грабна сакото си и се запъти към вратата.

— Няма да се връщам този следобед, Вероне — извика през рамо, — изникна нещо много важно.

Вероне го наблюдаваше с повдигнати вежди. Мосю дукът не бе вече същият отдаден на работата си мъж, както някога.

Пликът изглеждаше твърде официален, озадачена, Леони го подържа в ръка. Имаше нещо заплашително в този дебел кафяв плик, запечатан с розов восък. Подателят бе някакъв парижки нотариат.

— Беби — извика тя, профучавайки през градината към плажа. Малкото котенце заподскача по дървените стъпала след нея, а тя вече бе изхлузила обувките си и крачеше боса по топлия пясък към слънчевите скали. Седна там за малко, взирайки се в спокойното море, събирайки достатъчно кураж, за да го отвори. После сви рамене, може пък да бяха добри новини. Разкъса плика и разгъна документа.

Не може да бъде! Мосю трябва да е полудял. Претендираше, че той е баща на детето ѝ — щеше да я принуди да му върне дъщерята. Щеше да убеди съда, че тя е негодна за майка, защото е изоставила детето си, че не е способна да се грижи сама за Амели — и че той, бащата, има законно право и желание да осигури благоденствие на дъщеря си.

— О, Беби — прошепна тя, — струваше ми се, че сме в безопасност, мислех, че след осем години той може би вече е забравил. Как може да съм била толкова глупава?

Тя отново погледна книжата в ръцете си. Какво щеше да прави? По никакъв начин съдът не можеше да я накара да им каже къде е Амели... пък и самата тя не знаеше. Не бе получавала и една дума от д'Орвил — предпазна мярка, за която сама бе настояла, страхувайки се, че Мосю може да залови писмата и чрез тях да проследи Амели. Сега разбра, че е била права, а и така нямаше да ѝ се налага да лъжесвидетелства, когато каже, че не знае къде е Амели... това бе единственото, което имаше намерение да заяви в съда. Както и, разбира се, че детето не е негово.

Вдигна Беби и я сложи на коленете си, още размишлявайки. Мосю сигурно знаеше, че тя ще отрече бащинството му. Дали наистина бе подготвен да се справи с това? Наистина ли той — Жил дьо Кормон — щеше да остави да плъзне мълга, която би се понравила

на цял Париж, да разтръби на целия свят, че неговата любовница го е мамила, че той не е могъл да задоволи една жена! Ами тогава тя щеше да го унижи, без да й мигне окото... щеше да го накара да се почувства като глупак. Беше се научила как да играе с него собствената му игра.

— Само ако бях намерила някакво доказателство, Беби — промърмори тя, — можех да го обвиня в убийството на Шарл — но просто няма улики. Той е прекалено умен.

Тя, Каро и Алфонс какво ли не опитаха, за да нарушат мълчанието около случая д'Орвил, но това се оказа невъзможно. Всичко се бе случило прекалено бързо, никой не знаеше нищо — единственото, до което се добраха, бе едно описание, по разказите на останалите яхтсмени, на човека, бил в лодката заедно с Шарл... едър мъж с рядка червеникава коса, с необичайно малка глава за такова голямо тяло, предразположен към пълнеене... който разбирал от лодки. Описанието на убиеца на Шарл се бе запечатало в съзнанието й. Алфонс бе наел детективи, за да го търсят, но не постигна никакъв успех.

Тя изтръска полата си, гушна Беби и боса закрачи по брега, във водата. Вилата, блестяща и бяла под безоблачното майско небе, наистина бе неин дом, нейно убежище. Щеше да бъде доволна, ако можеше да доведе тук Амели, да я гледа как расте пред очите й. Животът й щеше да бъде прост и ясен.

— Но ние не сме създадени за прост и ясен живот, Беби — каза тя и целуна котето по малкото розово носле. — Трябва да се върнем в Париж и да се борим. Единствената беда е, че за това ще са ни необходими пари — а нямаме.

Пол Бернар изучаваше двете жени на масата до прозореца. Бледата слънчева светлина се процеждаше през дългите мрежести завеси, подчертавайки суровия профил на Леони и гривестата й коса. От неговия ъгъл приличаше на образ от някоя древна монета. Но роклята й никак не бе подходяща — бе скъпа и модна, в дискретно тъмносиньо с бяла якичка и малки перлени копченца. Но за Леони трябваше нещо по-пищно, екстравагантно — тя притежаваше природно великолепие, което караше погледите да се извързват към

нея, с каквото и да бе облечена, а в подходящи дрехи можеше да бъде нещо повече от просто красива, можеше да бъде зашеметяваща.

Бе извървяла дълъг път от малкото момиче, което бе срещнал във влака, бягащо от Мазард. Сега, на двадесет и седем, бе дори по-красива, отколкото на шестнадесет. А и се бе превърнала в интригата на Париж. Виждаше как хората се обръщат след нея дори тук, в елегантния ресторант, чиято клиентела бе почти имунизирана срещу клюки и скандали, до такава степен те бяха станали част от всекидневния им живот.

Той си запали цигара и се облегна назад, като продължи да я наблюдава. Беше я виждал два пъти на сцената, първия път като шоу гърла в добрата Франция, облечена в леопардово трико и накичена с пера... спомни си тези дълги крака. А после втория път в кабаре „Интернационал“, където конят създаде такава суматоха, че тя едва не загуби равновесие — бе много добра! Той се бе опитал да я намери след представлението, но се оказа невъзможно. Можеше да я отведе тогава и да я направи звезда. От първия миг във влака бе разбрал, че притежава необходимото — оставаше й само да научи занаята... а сега перспективите пред нея бяха дори по-добри. Всеки в Париж вече я познаваше — бе едновременно и знаменитост, и жена с лоша слава. Мъжете желяеха гордата сексапилна любовница на дука, а жените виждаха в нея изоставената млада майка, принудена да скрие детето си от жестокия си любовник — всеки съзираше точно онова у нея, което би искал да съзре. Каквото и да си мислеха, щяха да се съберат в театъра само за да я погледнат. Питаше се дали ще се съгласи — струваше си да опита. Той й изпрати бележка по келнера.

Пол Бернар — името й беше познато. Леони бързо прочете бележката. Разбира се, човекът от влака! Беше ли му върнала изобщо парите, които й даде на заем, за да си плати глобата във влака? Той изигра малка, но важна роля в живота й — ако не го бе срещнала, никога нямаше да отиде при мадам Артоа, никога нямаше да работи в „Сера“, никога нямаше да срещне Марок, нито пък Каро и Алфонс — както и Рупърт. И Мосю. Може би никога нямаше да изпита радостта да има Амели.

— Трябва да го видя — каза тя на Каро, — макар и да не знам какво може да иска — може би просто да поздрави най-скандалната жена на годината!

Каро се засмя.

— Не забравяй, че също си и красива жена — каза тя, — а от това, което виждам, той е много привлекателен мъж.

Леони го разгледа, докато се придвижваше между масите. Беше ѝ се сторил толкова стар, когато го срещна във влака, но сега разбираше, че едва ли е бил на повече от тридесет. Тя се усмихна — на шестнадесет, тридесет са много. Той бе нисък и жилав, с тъмна коса, преждевременно посивяла отстрани, и весели тъмни очи, които я погледнаха с одобрение, когато ѝ стисна ръката.

— Не бях сигурен, че си спомняте — каза той.

— Вие изиграхте по-важна роля в живота ми, отколкото предполагате, мосю Бернар — и освен това не можах да си спомня дали съм ви върнала парите за глобата? Виновна ли съм пред вас?

— Получих бележка от вас с парите няколко седмици по-късно. Струва ми се, че ми бяхте изпратила първата си заплата.

Тя се засмя.

— Вероятно. Тогава бях честна жена. Каро — това е Пол Бернар — един театрален предприемач — струва ми се така пишеше на визитката ви?

— Точно за това исках да поговорим...

— Тъкмо щяхме да си поръчаме кафе — бързо вметна Каро, — ще се присъедините ли към нас?

Леони я погледна изненадано, откъде такъв внезапен ентусиазъм по отношение на Пол Бернар? О, разбира се, иска да я запознае с някой привлекателен мъж.

— Е, за какво говорехме, мосю Бернар? — попита Леони с усмивка, докато се настаняваше на стола, предложен ѝ от келнера.

— Спомняте ли си, когато се срещнахме във влака — тогава ви казах, че имате качества, за да постигнете успех в кабарето. Дори като обикновено провинциално момиче вие имахте интересна външност — нещо повече, у вас се долавяше една надменност, една пищност, скрита зад катовите вълна. Отново ви видях — два пъти. И двата пъти в „Интернационал“.

Леони простена.

— О, Господи, никога няма да го забравя.

— Не бива да го забравяте — това бе може би най-доброто начало, което бихте могли да положите в шоубизнеса — никога не би могло да се случи нещо по-лошо. Бе унизително — особено за младото момиче, което бяхте тогава.

Тя въпросително повдигна вежди.

— Искате да кажете „невинното“ момиче?

Той се позамисли над това.

— Да, вероятно. Но това е минало. Онова, за което ми се ще да поговорим, е настоящето. Къде сте сега? Вие сте обществена фигура — позната на всеки в Париж — вероятно и на цяла Франция. Хората ще се тълпят в театъра само за да зърнат красивата любовница на дук дьо Кормон.

Тя бе шокирана.

— Като някакъв номер в цирка!

— Нямах предвид това — и то наистина не е така. Те ще дойдат, за да видят вас — една красива жена, трагично принудена да крие детето си, за да не ѝ го отнеме богат и силен мъж. Публиката ще оцени това, ще платят само за да ви видят.

— Да ме видят? Но аз какво ще правя? — попита тя, спомняйки си, че бе задала съвсем същия въпрос преди толкова много години във влака.

— Ще правите пари — тихо отвърна той.

Пари. За пореден път тя се нуждаеше от пари, сега, за да плати на адвокатите — или поне за да се отблагодари на Алфонс и Каро, които бяха похарчили цяло състояние, за да наемат адвокат от нейно име. Бе работила в кабарето преди, когато се нуждаеше от пари, и трепна при спомена за това. Не, бе прекалено унизително. Никакви пари не си струваха.

Значи това е, помисли си той, бе улучил правилно, тя се нуждаеше от пари.

— Обещавам ви, че няма да има нищо общо с преди. Този път ще сте подготвена, ще знаете какво да правите, как да се движите, как да използвате гласа си. Ще отнеме известно време, но ще ви направим най-известната — не с лоша слава — жена в Европа, Леони Бахри. И една от най-богатите.

Тя изтръпна при мисълта за кабарето... много пари, бе казал той. Можеше да се отплати на Алфонс — да изкупи собствените си грехове, да плати за Амели.

— Ще го обмисля — най-накрая се съгласи тя.

Каро въздъхна, когато си стиснаха ръцете. Единственото, което си помислих, е, че е много привлекателен мъж и е време тя да срещне някого — а виж какво стана сега. Господи, пак аз съм виновна!

— Леони, не можеш да го направиш — протестираше Каро, докато шофираха към съда. Предварителните заседания бяха този следобед и целта на обяда беше да се повдигне духът на Леони — а вместо това сега тя се разстрои.

Леони въздъхна.

— Бих искала да съм достатъчно смела, за да го направя — той каза, че мога да направя много пари, Каро. Ще съм в състояние да се отплатя на теб и Алфонс... в края на краищата, Амели е моя отговорност, не ваша.

— Вече обсъждахме това. Алфонс прави всичко заради самия себе си, както и ти.

Той бе съпричастен, когато Леони трябваше да се раздели с Амели, участва в разследването за убиеца на Шарл... сега мразеше дьо Кормон почти колкото и Леони.

— Няма значение, Леони, той може да си го позволи — разбира се, не е толкова богат, колкото Мосю, но все пак е доста богат.

Леони остана умълчана. И двамата бяха така добри с нея, само благодарение на тях тя бе успяла да оцелее. Каро ѝ бе помогнала да плати за разширението на Вилата, включващо допълнителни стаи, в които да може да посреща повече гости. А сега и това дело. Трябваше да има някакъв друг начин да печели пари, но какво можеше да прави тя? Знаеше само как да бъде държанка — а и в това не постигна голям успех. Колата спря пред съда и тя със страх се загледа в солидната заплашителна каменна сграда.

Каро я стисна за лакътя.

— Всичко е наред, това е просто предварително заседание, ще бъде само между адвокати — никой няма да ти задава никакви въпроси.

Те заедно закрачиха по отекващите мрачни коридори и разсилният им отвори вратата, за да минат. Малката съдебна зала бе претъпкана, слушателите се бяха наредили на банките, а журналистите дебнеха алчно, приготвили писалки и бележници. Адвокатът ѝ се приближи да я поздрави и като си пое дълбоко дъх, тя влезе в залата.

Усети любопитни погледи да се насочват към нея, търсейки знак за чувствата ѝ, изписан по лицето, попивайки подробностите от облеклото ѝ. Тя седна със сведен поглед и зачака. Изведнъж си спомни думите, които Лулу ѝ бе казала толкова отдавна — вирни брадичка, изправи гърба, погледни ги в очите.

Тя повдигна глава, арогантно наклони брадичката си и погледна право в очите Мосю, който седеше точно срещу нея. Не го беше очаквала... нямаше ли да бъде само с адвокатите? Никой не ѝ беше казал, че той ще е тук! Паника обзе цялото ѝ тяло. Не можеше да се помръдне, гледаше го в очите като хипнотизирана — тези познати ѝ дълбоки, тъмносини очи — очите, които я познаваха, както очите на никой друг мъж. Между тях бе имало толкова много страст, толкова много бури — а сега толкова много омраза. Но тя можеше да го обича, ако той само ѝ бе позволил... колко различен можеше да бъде животът. Той бе отслабнал, в крайчеца на очите му се забелязваха бръчки, а бузите му бяха хлътнали. Изглеждаше по-различно... но още бе привлекателен мъж. Изведнъж се запита дали нямаше други жени — имаше ли си нови любовници?

Когато Леони сведе поглед, той се почувства сякаш тя го бе изхвърлила от света. За миг бе негова отново. Какво ли си мислеше, докато седеше там? Мразеше ли го? Спомни си онзи първи ден на Лазурния бряг, когато мислите ѝ бяха така прозрачни, че той можеше да ги разчете по лицето ѝ. Вече не беше така. Правя го само за твое добро, Леони, искаше му се да ѝ каже, за да те върна към чувствата ти и ти да се завърнеш при мен.

Съдията зае мястото си, адвокатите започнаха да се съвещават, а репортерите трескаво записваха нещо. Леони се почувства изолирана, напълно отделно от всичко, което ставаше, сякаш то се случваше на някой друг, като насън. Колко странно, помисли си тя, че всичко това се случва на мен и заради мен и въпреки това по-скоро се усещам като негов зрител. Аз седя тук, а хората около мен обсъждат Амели и взимат решения за нейното бъдеще — и аз съм безпомощна да направя

каквото и да било. Същото усещане бе имала, когато Рупърт я бе напуснал и тя бе останала сама и без пукнат грош във Вилата. Тогава Мосю бе спечелил. Но сега той нямаше да спечели... тогава тя бе решила, че никога вече няма да е бедна и да зависи от нечия милост. Днес Пол Бернар ѝ бе предложил изход, а тя бе била прекалено горда да го приеме — но вече нямаше да е така. Мосю нямаше да я спре с това дело, сега го знаеше със сигурност. Той бе имал точно това предвид, когато ѝ каза, че ще намери Амели дори това да му отнеме целия живот — това щеше да бъде вечна битка и ако искаше да я спечели, щеше да се нуждае от пари. Ако Пол Бернар бе прав и хората биха платили, за да я видят, тогава тя щеше да го направи. Така винаги щеше да е в състояние да защити Амели — дори да ѝ струваше всяко су, което успява да спечели.

Всичко свърши. Случаят бе изложен и обявиха отсрочка, за да бъдат подготвени новите документи. Леони усети погледа му върху себе си, този поглед я принуди също да го погледне. Дълбокото неразгадаемо тъмносиньо.

Адвокатът ѝ я хвана за ръката и я придружи на излизане от съдебната зала, следвани от одобрителните разговори на тълпата. Каро бе права за тъмносинята рокля, мрачно си помисли тя, създаваше идеален имидж. Но на сцената щеше да бъде различно — там тя трябваше да бъде любовницата, а не майката.

Мосю излезе от залата, заобиколен от своите адвокати и наблюдаван от замлъкналата сега тълпа. Леони бе пред него, русата ѝ коса бе стегнато прибрана на тила, завързана с момичешка синя кадифена панделка. Копнееше да я докосне, да усети кадифето под пръстите си... ако само се обърнеше и го заговореше. Но не го направи. Каро се забърза напред и я хвана за ръката, извеждайки я от сградата. Той ги наблюдаваше, докато не се загубиха в тълпата, а после заслиза самотен по стъпалата и се запъти към елегантната си къща на Ил Сен Луи.

Мари-Франс невярваща се втренчи във вестника. Думите от статията я блъснаха — подробен репортаж от заседанието на съда предишния ден по спора за попечителство над дъщерята между Леони Бахри и Жил! Бяха включили дори описания на двете страни —

стройната, красива, млада руса майка и арогантния богат аристократ... о, вестниците си падаха по това, история, която можеше да продължи със седмици, с месеци — с всичките пикантни подробности. А тя нищо не знаеше за това. Нищо! Бе заминала за повече от месец в замъка и се бе върнала едва вчера — но Жил не ѝ бе казал нищо. Цял Париж бе научил преди нея! Бе толкова ядосана, че цялата трепереше... тя не знаеше дори за детето. Отново взе вестника, за да провери — дъщеря, пишеше там, Амели, осемгодишна. Осемгодишна! Той не бе виждал Леони от години — защо я съдеше сега за детето, което при това, според нейните твърдения, бе от друг мъж? Тя отново прочете написаното, за да позволи на подробностите да се разположат във времето. Господи, как можеше Жил да постъпи така... не разбираше ли как щеше да направи на глупаци и себе си, и нея! Не бе ли помислил за нейните чувства, предприемайки тази стъпка? Унижаваше и себе си, и нея, името им щеше да се спряга в съда и всекидневниците, всеки можеше да спекулира с него. Това бе скандалът на десетилетието! Тя се замисли за Жерар и Арман — как си позволяваше той да стори подобно нещо на синовете си!... Това не можеше да продължава...

Тя се приближи до бюфета и си наля чаша бренди. Правеше го за пръв път в живота си, но от брендито се успокои и по-трезво започна да мисли за онова, което трябваше да направи. Първо трябваше да говори с Жил, а после щеше да свика семейния съвет. Собственото му семейство, както и нейното, щяха да застанат срещу него, щяха да използват всички средства, за да го спрат. Нищо не можеше да опетни доброто име на децата ѝ, в това бе сигурна.

Дните на Леони бяха разделени между продължителните срещи в задушните, облицовани с дърво адвокатски кантори и голата студена стая, където учеше занаята, наставлявана от екипа на Пол Бернар от хореографи, учители по солфеж, писатели и дизайнери на костюми. Те се упражняваха с нея, танцуваха с нея и пееха с нея, докато стигнеше пълно изтощение, плачейки от яд пред Пол, обвинявайки го, че отново се опитва да я унижава.

— Не е така, Леони — уверяваше я той, докато тя седеше на голите дъски, изпотена и отпусната, а сълзите се стичаха по бузите ѝ. — Обещах ти, че няма да бъде като последния път — и наистина няма — даже напротив, защото сега знаем, че имаш глас.

— Но той е толкова слаб — те изобщо няма да ме чуят.

Наистина гласът ѝ бе слаб, но притежаваше дрезгавост, издаваща емоционалност, която бе много привлекателна, а това бе качество, което той не можеше да подмине. Разбира се, той си даваше сметка, че трябва да я приведат във форма, така че тя да знае как да се държи и да е способна да се справя с някои прости танцови стъпки — това щеше да е достатъчно за публиката, която просто искаше да зърне известната Леони — но гласът ѝ бе добър.

— Избърши си сълзите — изкомандва я той, — има един човек, с когото искам да те запозная.

— Не искам да виждам никого. Уморена съм.

Тя изтощено отметна влажния кичур коса от челото си.

— Той пише песни — ще напише песни специално за теб.

— За мен? Но защо, тъкмо научих всички тези?

Тя бе прекалено изморена, не искаше да я безпокоят — единственото, което искаше, бе да се прибере у дома и да забрави за всичко. Но не можеше, трябваше да продължи. Заради Амели.

Жак Миел бе може би на нейната възраст, нито привлекателен, нито непривлекателен, бе просто обикновен — с изключение на това, че пишеше най романтичните песни. Песни за любов и за раздели — еротични песни. Интензивен вътрешен живот гореше зад тези очила с

тънки рамки и в това слабо тяло. Сякаш цялата му енергия и емоции се изливаха в неговата музика и стихове. Бог може би бе създал чертите му обикновени, но той бе един от най-вдъхновените таланти, които тя някога бе познавала. Бе очарователен. От мига, в който го срещна, сценичната игра, която бе започнала да ѝ се струва почти отчайваща, придоби различен аспект и за пръв път тя усети, че може наистина да успее. И всичко заради песните на Жак.

Започна да прекарва вечерите си в неговия апартамент, преглеждайки стиховете с него — той знаеше как точно да ги фразира... бе по-добър от учителя по солфеж.

— Гласът ти не е обработен — каза ѝ той, — но онова, което правиш, има особено качество — той е неравен на долните тонове, малко груб и чувствен... това трябва да използваме. Не искаме от теб да пееш сладникави песни — това не си ти, Леони.

— Наистина ли? — тъжно попита тя. Би било хубаво да е сладка и простишка.

— Не си ти на сцената — поправи се той.

— Това е проблемът. Бих искала да не съм аз на сцената. Страхувам се от всички тези дебнещи ме очи — вперени в Леони Бахри. Какво мога да им предложа? Това просто ме кара да искам да се скрия.

— Погледни — каза той, — живея с актьори и актриси от четиринадесетгодишен и рано се научих, че никой не е себе си на сцената. Забавният комедиант е тих, скромен и немногословен човек извън сцената, арогантната актриса става мило младо момиче, когато не е пред публика, красивата ефирна балерина се гърчи от болка зад кулисите поради обтегнатите си мускули. Те приемат друг образ, стават някой друг, а не самите себе си. Ти никога не трябва да предлагаш на публиката себе си, Леони, предложи им онова, което искат да видят. Това е образът, зад който трябва да се скриеш.

Той бе прав, разбира се. Искаше ѝ се да бъде някого друго на сцената — не Леони. Искаше ѝ се да бъде нова личност. И в края на краищата, не очакваше ли точно това публиката — не очакваха ли да видят нещо необикновено, нещо различно от себе си — Леони от вестниците, по-екзотична, по-бляскава и по-вълнуваща? Но коя бе тя?

— Няма нищо друго освен мен, Жак. Аз съм точно като тях.

— Това не е истина... ти дори не изглеждаш като някой друг, когото познавам. Освен че си красива, ти си различна, имаш чуждоземен вид.

— Това е от баща ми, който е египтянин.

— Ето! Отлично.

— Какво?

— Египетският образ. Скрий се зад него, ако това искаш — предложи им да видят нещо екзотично, отклони вниманието им от любовницата на дук дьо Кормон.

Тя си помисли за Сахмет и прилепналата роба като дреха на Съдбата, която много обичаше — може би дори тогава, несъзнателно, тя бе приемала египетски образ.

Жак развълнувано издърпа няколко книги от лавиците и те започнаха да разглеждат заедно илюстрациите, изобразяващи древните египтяни, той ѝ посочваше дрехите и орнаментите в косите им, странните сини линии, подчертаващи очите им, и меките прилепнали роби. О, да, отлично... можеше да се скрие зад предците си.

— Жак — хвърли се на врата му тя, — ти си чудесен. Мислех си, че никога няма да мога да се справя с това... но ако съм някой друг, тогава може би ще бъде по-лесно.

— Ще направиш ли нещо за мен? — попита той, все още прегърнал я.

Тя го погледна очаквателно.

— Запази Леони за мен.

Тя се поколеба, взряна в очите му; те бяха тъмни и с дълги мигли зад дебелите стъкла. Лекичко свали очилата от носа му.

— Част от мен, Жак — въздъхна тя, — само част от мен.

Бе толкова хубаво да бъде отново в мъжки прегръдки... толкова хубаво... а той бе толкова мил и нежен любовник, внимателен с нея отначало, целуваше я, галеше косата ѝ, шепнеше ѝ колко е хубава. А после тя се съблече за него и гола се обърна да го погледне. Той бе слаб, но мускулист, със стройни бедра, малък стегнат задник и изненадващо дълги крака. Бе готов да я люби... и тя бе готова за него. Той я целуваше, приласкаваше и галеше, докато тя поиска още, а после проникна в нея, изпълнен със страст, равна на нейната. Дълго време бе минало — не бе имало друг мъж, откакто бе напуснала Мосю, но и в

този сублимен момент тя мислеше за него — и си спомняше усеждането за неговото тяло върху нейното онзи пръв път.

Беше забравила колко е приятно да се събудиш, сгушена до любимия мъж, и да правиш любов рано сутрин, а после да пиеш кафе — сгушени заедно под намачканите чаршафи.

— Заслужава си препечения хляб — усмихната каза тя, — за целия нов период в моя живот. Той повдигна чашата си с кафе.

— За новия живот на Леони — изрече тържествено — и за нейното щастие.

— О, Жак, щастлива съм тук с теб. Доволна съм.

Той остави кафето и я целуна.

— Доволна или не, скъпа, ти си работеща жена — време е да ставаме.

— Експлоататор — засмя се тя, спомняйки си, че наистина в десет трябва да бъде в залата за репетиция, а после има среща с адвокатите в два — после трябва да се върне и да продължи репетициите. Сега, разбира се, щеше да има много повече за какво да си говорят с Пол — новите идеи за костюми и сценография — целият нов образ. За пръв път тя бе заинтересована, дори развълнувана от тази идея. Това дори я накара да забрави за малко Мосю.

Жил бе нащрек, внимателно наблюдаваше, как, вбесена Мари-Франс крачи из стаята. Никога не я бе виждал така разгневена. Бе нещо повече от яд, бе направо ярост. Тя бе разярена. Преди няколко седмици ѝ бе обещал, че ще се откаже от делото, но, разбира се, не го направи. Не знаеше откъде бе разбрала, че адвокатите му още се занимават с иска — не смяташе да ѝ казва, докато не стане прекалено късно. Тя го бе заплашила с цялото семейство — а със семейството зад гърба ѝ той не би имал избор. Съществуваха няколко неща, над които дори той нямаше финансов контрол — и семейният клан със своите тръстове и фондации бе едно от тях. Ако решаха, че той върви против интересите им, щяха да предприемат нещо. Мари-Франс продължаваше да крачи из стаята и да му говори за умствената му нестабилност, за това, че ще го лиши от грижата за децата. Неговите синове! Трябваше да намери начин да я укроти... но никога нямаше да се откаже от шанса да си върне Леони!

— Онова, което не разбирам — ядосваше се тя, — е защо ти е притрябвало това дете. Леони дори твърди, че не е твое. Защо? Защо искаш едно чуждо копеле? Готов ли си да пожертваш собственото си семейство — децата, за които със сигурност знаеш, че са твои — само за да измъчваш тази жена? Ти си полудял, Жил. Напълно си откачил!

— Не разбираш, Мари-Франс — отвърна ѝ той с преднамерено спокоен глас. — Тя е мое дете и аз трябва да си я взема. Не мога да понеса мисълта, че е захвърлена в някакъв селски дом просто защото Леони не я иска.

— Тя твърди друго — казва, че е трябвало да крие Амели от теб — че я е било страх.

— Мари-Франс, ти си майка... детето е дьо Кормон — тя е моя дъщеря!

— И ако получиш правата над нея — тогава какво? Какво възнамеряваш да правиш? Да я доведеш тук?

— Нуждая се от нея, Мари-Франс. Тя също е мое дете.

Тя се втрени в него, гневът я напусна. Изглеждаше болен, остарял. Отчаян. Дали бе искрен... наистина ли е бил такъв глупак, за да направи дете на Леони? Само един човек можеше да знае истината. Тя изтощена се отпусна в креслото. Сигурно бе унижение, но тя трябваше да попита Леони.

Леони се протегна продължително. Тази сутрин нямаше репетиции — и след пробите на костюмите предния ден, които се бяха проточили до полунощ, бе благодарна за това отлагане. Пол не изглеждаше много притеснен, дори когато осветлението не заработи както трябва и се оказа, че костюмите не стават. Течаха последните акорди, когато една красива пантера, черна и мълчалива през по-голямата част от нощта, се бе дръпнала от веригата си и се бе хвърлила върху него с оголени зъби и нокти.

— Всичко е наред — философски бе заключил той, — просто ѝ липсвах — и те всички се бяха разсмели гръмогласно и облекчено. Пол бе прекрасен, спокоен и невъзмутим пред лицето на всеки нов повод за отчаяние.

— Какво ли не съм виждал преди, миличка — каза той, отваряйки бутилка шампанско. — Ето, да живнеш.

— Това, от което се нуждая, са по-устойчиви нерви — отвърна тя, отпивайки с благодарност от шампанското.

— Леони, ти си чудесна. Ти си точно такава, каквато трябва да бъдеш. Повярвай ми, знам го със сигурност. Всичко останало — осветлението, костюмите, декорите — са просто технически подробности, те могат да бъдат изработени. Но ти и музиката сте точно това. Не искам да се тревожиш повече. Върви си в къщи и добре си поспи.

Той знаеше, че тя спи с Жак — всички го знаеха вече, — и се радваше за това. Тя бе станала различна жена, откакто го срещна... само се молеше да продължи така до представлението.

Жак ѝ донесе закуска в леглото, появявайки се на вратата с пълен поднос.

— Ммм — гладно каза тя, поглеждайки кроасаните, докато той седнаше на леглото до нея, изхвърляйки лекичко Беби на пода.

— Поне не си загубила апетита си — изкоментира той, докато тя топеше кифла в кафето си.

Леони се усмихна.

— Опитай по-късно... точно сега не мисля за нищо друго освен за закуската — и теб. — Тя се протегна назад и измъкна малко пакетче изпод възглавницата. — Това е един нощен подарък за теб.

— За мен? — кафявите му късогледни очи се озариха от удоволствие, докато търсеше очилата си, преди да разкъса хартията.

Беше му купила копчета за ръкавели — златни с тюркоаз, египетският камък — и виждаше как на лицето му се изписва удоволствие.

— За да ти благодаря, Жак — целуна го тя, — за това, че ми помогна. Може още да се отчайвам, но поне няма да бъде заради музиката — а и сега мога да скрия страховете си зад новата Леони.

— И аз имам подарък за теб — каза той, — но той е в театъра — ще го отвориш по-късно.

Тя се засмя.

— Аха, изненада... може би той трябва да отклони вниманието ми от сценичната треска.

— Няма да се случи нищо друго освен грандиозен успех.

— Ще си го спомня довечера — обеща тя, сгушвайки се до него.

Към два часа вече бе неспокойна. Жак бе тръгнал към театъра, за последната репетиция с оркестъра, а тя крачеше из апартамента му с Беби за компания, неспособна да остане на едно място. Приблужи се до огледалото и разгледа лицето си. Изглеждаше както обикновено — с изключение на бръчката между очите ѝ, причинена от напрежението. Въздъхна и се извърна. Поне гримът бе добър — Пол бе прав, като не ѝ бе позволил да е прекалено драматичен и приличащ на маска. Бяха очертани само очите с тъмносин контур, както някога са правили древните египтянки, а косата ѝ бе сплетена на стотици малки плитчици, всяка с пера и тюркоазени мъниста. Господи, това ѝ бе отнело часове. Тя погледна часовника... два и половина... фризьорът щеше да бъде в театъра в четири... трябваше да тръгва. Щом стигнеше там, можеше да се почувства по-добре — и нямаше да има вече къде да избяга!

Мари-Франс трудно откри Леони, тя не притежаваше способите на мъжа си за сдобиване с информация. Знаеше много малко за любовницата на Жил, така че представа си нямаше къде да я търси. Не можеше да попита адвокатите му по очевидни причини и макар да знаеше името на адвоката на Леони, не искаше да я търси чрез него. Нямаше представа кои са приятелите на Леони или къде живее сега тя... не бе имала причина да мисли за нея, откакто я бе посетила в къщата ѝ преди години. Докато не прочете във вестника, че Леони има премиера в театър „Роял“ довечера, а тя дори не знаеше, че Леони има нещо общо с театъра. Е, помисли си тя, премиерата може да не е най-подходящият момент, за да се срещна с нея, но нямам никакъв избор. Нуждите ми са по-неотложни от нейните.

Портиерът пред изхода за сцената разпознаваше класата, щом я срещнеше, и скочи от обичайното си място на стола, за да я посрещне.

— Моля, предайте тази бележка на мадамозел Леони — заповяда му тя.

— Да, мадам, да съобщя ли от кого е?

Мари-Франс го погледна, очаквайки той веднага да разбере коя бе тя. Имаше достатъчно клюки. Но това засягаше само нея и Леони.

— Не — хладно отвърна тя, — няма нужда.

Той се затътри надолу по коридора и тя нетърпеливо се загледа след него. Никога преди не бе попадала зад кулисите в театъра и с интерес разглеждаше опърпаните лющещи се стени и прашния под, нямаше желание да вижда нищо повече.

Портиерът се върна след няколко минути.

— Оттук, моля, мадам — кимна ѝ той.

Коридорът към гримьорната на Леони бе малко по-чист и по-осветен. Вратата бе скоро боядисвана в ярко блестящо златисто и когато тя почука на нея, мигновено се отвори, за да разкрие друг свят. По стените и тавана бе окачен бронзовочервеникав плат на златисти шарки, така че стаята приличаше на палатка. Ниско долу до стените бяха поставени отрупани с възглавници дивани, а от свещите, горящи в бронзови свещници, се разнасяше сладък аромат на мускус. Леони я очакваше, седнала в позлатено, приличащо на трон кресло пред големия осветен прозорец.

Очите ѝ бяха огромни и бляскави като диаманти, очертани с тъмносиньо. Скулите ѝ блестяха под кораловия руж и златистата пудра, а устните ѝ бяха начервени и влажни. Тя се приближи към Мари-Франс, отмятайки назад украсените си с пера плитки и ѝ подаде ръка. Бе облечена в свободно копринено кимоно, а краката ѝ бяха боси, ноктите им бяха лакирани в червено, за да отиват на боядисаните с къна пръсти и на червилото.

— Не знам защо сте тук — каза Леони, когато Мари-Франс пренебрегна протегнатата ѝ ръка. — Битката е със съпруга ви, а не с вас.

— Ще ви кажа направо — отвърна Мари-Франс. — Не съм тук, за да се разправам с вас. Тук съм, за да науча истината. Може би си спомняте единствения друг път, когато се срещнахме, за да ви предупредя, че ако възникне някакъв конфликт, моите деца — и доброто им име — ще бъдат на първо място. Е, сега има такъв конфликт. Жил петни името ни — името на едно старо и уважавано семейство, а моите синове имат право да наследят това име чисто и незасегнато от никакви скандали. Жерар е в уязвима възраст — той е почти на седемнадесет — момчетата в училище са наясно какво става с баща му... това е нечестно, мадам.

— Тогава защо не го помолите да спре — сигурно можете да направите това? Не мислите ли, че досега щях да съм го спряла, ако можех? Аз съм безпомощна, мадам.

— Има един начин, но аз трябва да знам истината. Жил се кълне, че детето е негово — и ако е така, тогава той има законно право над него. Дайте му я, моля ви, умолявам ви. Можем да приключим това дело — да го разрешим по цивилизован начин помежду си. Обещавам ви — като майка, — че ще се грижа за Амели. Сигурно ще е по-добре, отколкото да я криете... ще можете да я виждате, аз ще се погрижа за това.

— А ако тя не е негово дете?

Мари-Франс я погледна с достойнство.

— Тогава ще използвам цялата си сила — и силата на нашето семейство, — за да го спра да предприеме нещо по-нататък.

Леони отметна назад украсените с пера плитки. Бе голямо изкушение да повярва, че Мари-Франс може да вземе детето и да го защити... но нямаше да е честно. А и не бе истина. Мосю щеше да има власт над нея.

— Амели не е дете на вашия съпруг — ясно отговори тя. — Нейният баща беше Шарл д'Орвил. Той е мъртъв... удави се при нещастен случай по време на регата.

Мари-Франс въздъхна с облекчение. Не знаеше какво да каже, под грима лицето на момичето изглеждаше толкова мрачно.

— Дъщеря ми е Амели д'Орвил — и вие можете да предадете това на Жил. Такава е истината.

— Благодаря ви, Леони — тихо каза тя. — Можете да ми имате доверие, че сега ще направя всичко, за да спра делото. Няма да имате повече неприятности.

Леони остана загледана след нея, докато тя напускаше стаята... никакви неприятности повече! Със слаб смях тя се отпусна в позлатения си трон. Мосю щеше да я преследва през остатъка от дните й... както и Амели.

Жак се втурна в стаята. Трябваше да се справи и с тази премиера. Тя се разтрепери, не знаеше дали ще може.

— О, Жак — прошепна му, докато сълзите се стичаха от очите й.

— За бога, не плачи — изстена той, — ще си размажеш грима.

Тя се разсмя.

— О, Жак, но на мен ми се плаче...

Смехът и сълзите се смесиха и тя трескаво изтри очите си с парченце памук.

— По-добре ме целуни — нареди ѝ той, — по-лесно ще оправим устните, отколкото очите ти.

Тя послушно го целуна, а той пхна в ръцете ѝ подаръка.

— Ето — каза ѝ ентусиазирано — това е за теб.

Беби се грееше на лампите пред огледалото и любопитно надзърна през рамото на Леони, докато тя разопаковаше подаръка си. Египетска златна монета, стара и изтрита от употреба, датираща от осемнадесетата династия. Той я бе завързал на нежна златиста лента, закачена на тънка златна верижка, така че тя да може да я носи на врата си.

Леони докосна изящия ѝ избледнял рисунък с пръст, свитъка папирус и странните йероглифи... трябваше да ѝ напомня, че ролята, която играе, има корени в реалността. Единствено Жак се бе сетил за това — и единствено той можеше да направи такъв подарък. Това бе дар от един чувствителен, грижовен мъж и означаваше много повече за нея от истински диаманти.

— Благодаря ти, Жак — въздъхна тя и го целуна по бузата, оставяйки следа от червило по лицето му, — ти ме накара да се чувствам по-добре. Винаги знаеш какво да кажеш и какво да направиш.

Каро не знаеше кой е по-нервен, тя или Алфонс. Не го свърташе, потриваше ръце, играеше си с програмата и оглеждаше залата, макар че нямаше защо да се тревожи, очевидно театърът щеше да се напълни. Бяха поканили всичките си познати, така че Леони да получи достатъчно аплодисменти. Но тя не знаеше за това — тревожно гледаше бързо запълващите се балкони. Имаше групи момичета, които бяха дошли, предполагаше, от любопитство, за да видят как изглеждаше, когато си била любовница на дук дьо Кормон, имаше и самотни мъже, които трябва да бяха там, за да си пофантазират какво ли е да имаш любовница като красивата Леони, каква ли е на допир кожата ѝ, как ли изглеждат гърдите ѝ, когато ги докосваш. Имаше и жени на средна възраст и млади майки, и тълпи младежи, жадни за блясъка и еротиката, които олицетворяваше Леони. А на балкона и в ложите имаше други, онези, които бяха дошли да злорадстват над падението на Жил дьо Кормон — любовницата му се показваше на сцената пред всички, за да спекулира с това. Сега знаеше какво бе имала предвид Леони, когато бе казала, че погледите им се плъзгат по нея — на никого от тях нямаше да убегне и най-малката подробност. Със спомена за последното появяване на Леони на сцената Каро се помоли този път да бъде по-добре. Но въпреки това имаше тягостното вътрешно усещане, че всичко ще се окаже ужасна катастрофа.

Марок стоеше в дъното на партера и наблюдаваше прииждащата тълпа. Леони специално го бе помолил да дойде, не би могла да се справи, ако не знаеше, че той е там, бе му казала тя. Не беше ли присъствал на всички важни моменти в живота ѝ? За този също отчаяно се нуждаеше от него. Той изобщо не знаеше колко ще ѝ бъде от полза, сигурно бе толкова нервен, колкото и самата тя. Дланите му се бяха изпотили и той придирчиво ги бършеше в кърпичката си. Откак бе започнал работа в хотел „Ланкастър“, вече не виждаше Леони толкова често, колкото би му се искало — работата поглъщаше цялото му време. Той си бе пробил път и бе станал помощник-управител, а един ден искаше да отвори собствен хотел. Завесата започна бавно да

се вдига над сцената, докато оркестърът заемаше местата си. Не след дълго... О, Господи, надяваше се, че всичко ще е наред...

Оркестърът започна да настройва инструментите си, действайки на вече опънатите му нерви и той неспокойно закрачи между редовете в дъното на партера... щеше ли да издържи да наблюдава всичко? Спомни си за последния път — когато тя бе дошла при него, разбита и унижена. Светлините угаснаха и той зае позицията си, облегнат на стената със скръстени ръце. Искаше му сега да има едно питие.

Каро здраво стисна ръката на Алфонс, когато угасиха светлините, хвърляйки последен поглед към своите приятели... поне те знаеха какво да правят — трябваше да аплодират, каквото и да се случи. От пианото прозвучаха първите звуци на увертюрата, цигулките се присъединиха към него, а шумът от развълнуваните разговори премина в очаквана тишина. Време беше представлението да започне.

Леони бе добре, докато Жак си тръгна. Той щеше да дирижира оркестъра за нея и трябваше да провери дали музикантите са заели местата си и дали всичко е наред. Бе педантичен по отношение на музиката си и не искаше да оставя нищо на случайността.

Остана само Пол Бернар и гардеробиерът, който все още се занимаваше с ефирната коприна на робата ѝ. Тя погледна часовника — оркестърът свиреше увертюрата, това означаваше, че остава половин час до излизането ѝ на сцената. Първата част от представлението бе в мюзикхолен стил, бяха включени и други номера — танцьори, комедианти, шоу гърли, голям воден декор, пръснати пайети и блясък.

— Но защо — бе попитала Пол тя, — защо не мога да се появя просто аз? Не може ли просто да изляза на сцената и да направя това, което трябва? В края на краищата, нали те за това са тук.

— Трябва да ги накараш да чакат — обясни ѝ той, — да провокираш очакванията им и да повишиш вълнението им... да ги накараш да те искат. Предлагаме им тези нахакани пищни танцьорки, а после техния контраст — една самотна жена — сама на сцената. Ще бъдеш изумителна, Леони.

Тя се погледна в огледалото. Да, изглеждаше изумително. Проблемът бе вътрешен, не се чувстваше изумителна. О, Жак, отчаяно

си помисли тя, дали не сбърка? Как да стана „друг човек“? Не мисля, че мога.

Пол я целуна по сплетената глава.

— Успокой се — усмихна ѝ се той, — ще бъдеш страхотна.

— Наистина ли, Пол?

Погледът ѝ издаде паниката, която я бе обзела.

— Всеки се чувства така първия път — нежно каза той, — всички сме тук, за да ти помогнем, Леони... ти не си сама. Жак ще е пред оркестъра — ще можеш да го виждаш — приятелите ти са сред публиката. Кураж, моето момиче.

Той ѝ махна, запътвайки се към вратата, за да провери как върви спектакълът. Кураж, тревожно си каза наум. Надяваше се, че тя ще се справи.

Гримьорната бе пълна с цветя — множество жълти рози от Каро и Алфонс, огромни букети полски цветя от Пол и нежни камелии от Жак... дори адвокатът ѝ ѝ бе пратил рози. Ароматът им изпълваше стаята — ако си затвореше очите, можеше да си представи, че се намира в градина. Един аромат доминираше над всички останали, бе даже по-силен от този на камелиите... разнасяше се от стръкче жасмин, което бе пристигнало само едва преди няколко минути. Познат почерк, строг и прост, се показва от бележката. Тя отново я прочете. „Не съм те забравил, Леони“... бе подписана просто: Мосю.

Пол отново се появи на вратата.

— Време е, Леони — каза той.

Дълбоко си пое дъх и с един последен поглед в огледалото към жената, която не бе тя, се обърна и го погледна.

— Готова съм — отвърна Леони с вирната брадичка.

Пол се бе оказал прав. Публиката бе препълнила залата заради нея — нетърпелива да зърне за пръв път любовницата на най-богатия мъж във Франция. Тя чакаше зад кулисите да улови сигнала на Жак, светлините угаснаха и музиката зазвуча... спомни си Лулу, промърмори си тя, докато изправяше гърба и раменете си. „Покажи се!“, каза си тя. Здравно стисна веригата на животното, увивайки я около китката си и с пантерата от едната си страна наперено излезе на сцената.

Публиката затаи дъх, когато се изправи пред тях, предизвиквайки ги да я погледнат — да погледнат това екзотично създание — различно от тях, по-величествено, по-силно. Голямата котка послушно легна до краката ѝ, а кехлибарената светлина от прожектора меко ги освети точно когато тя вдигна ръце нагоре и остави малките плисета на ръкавите на туниката ѝ да се разтворят като златно ветрило. Разнесе се шум на одобрение, на партера аплодираха, а на балконите изразиха обожанието си с кристална тишина. Не знаеха какво бяха очаквали — но не и това... пред тях стоеше не просто хубаво момиче, преживяло много изпитания, нито пък нещастна объркана млада майка, или пък унижена, отхвърлена от своя безсърдечен любим любовница. А същество от друг свят.

Тя започна да пее, нежна песен за една влюбена жена, за това как обичала своя любим, как обожавала да докосва кожата му, какво изпитвала, когато лежала в прегръдките му.

Алфонс хвърли бърз поглед към публиката — всички се бяха приковали, наведени напред, стремящи се да уловят думите ѝ, заслушани в нюансите и скритите им значения, пленени от ниския ѝ, груб, подчертано чувствен глас.

Светлините от прожекторите замряха, когато свърши песента ѝ, остана осветена само наведената ѝ глава. Ръкоплясканията избухнаха, отначало като слабо шумолене, събирайки инерция, докато хората отпуснат дъха си и се присъединят към тях и заглъхнаха в поразена тишина, когато Жак премина към следващия номер, сцената отново се освети и на нея се показаха едри нубийци, понесли бронзово ложе. Те застанаха пред публиката, всеки от тях висок над шест стъпки, напълно голи, само с по една златиста препаска в египетски стил, покриваща слабините им, масивните им лъскави гърди блестяха от светлините, а стегнатите им коремни мускули шумоляха всеки път, когато помръднеха. Леони крачеше по арената, дългокрака и гъвкава като пантера, докато пееше втората си песен, а нейният варварски латински ритъм подчертаваше думите за сладостта на забранения плод, за примамливостта на забраненото.

Разбира се, Марок знаеше, че това е тя — но то бе част от нея, за която никога не бе подозирал, че съществува. Публиката я обикна, не можеха да отместят погледите си от нея, наблюдаваха всяко нейно движение, сякаш за да го запечатат в спомените си завинаги. Леони

притежаваше някаква магия. Вратата към фоайето се отвори зад гърба му и една фигура бързо се вмъкна вътре... някой закъснял, съмняваше се, че щеше да си намери място сега. Човекът се облегна на стената и започна да наблюдава спектакъла. В тъмнината му се стори, че има нещо познато в тази фигура, в тези широки рамене... сцената се освети и той улови строгия ѝ профил... беше Мосю! Втрещено гледаше в сцената, без да забелязва нещо друго освен Леони. Защо бе дошъл? Дали щеше да се опита да се срещне с нея след това? Марок се надяваше да не го направи. Това би им донесло само беди.

Тук, в тъмното, бе почти като да е насаме с нея. Тя бе близо до него, само няколко метра по-напред, на сцената. Прозрачната ѝ златиста туника блестеше от светлините, диплите ѝ проблясваха около извивките на тялото ѝ, докосвайки плътта ѝ като топъл език. Бе красива, изнежено сексапилна. Тя не бе непозната за него. Това бе Леони, която единствен той познаваше. При аплодисментите и разнеслите се над залата радостни възгласи на публиката той се раздражни — нахълтваха в мечтата му. Нямаха право, тези хора не трябваше да бъдат тук... това бе предназначено само за него. Не знаеха ли, че тя е негова? Той ядосан се обърна да си тръгне, не можеше да изтърпи това излагане на показ на жената, която обичаше. Но не можеше да го направи, не можеше да я остави, трябваше да остане до края. А после какво? Спомни си сцената с Мари-Франс точно преди да тръгне. Този рунд бе спечелила тя, но той още не бе свършил. Щеше да намери Амели. И тогава Леони щеше да се върне при него. Той отново съсредоточи вниманието си върху сцената, вкусвайки нейното присъствие като жаден пътник при оазис... сега поне винаги щеше да знае къде е, срещу цената на един билет щеше да може да я вижда, когато пожелае — бе някакво начало.

Марок наблюдаваше как Мосю гледа Леони, спомняйки си го и преди да прави това — висок, арогантен, учтив мъж, винаги ледено любезен, винаги под контрол... кога бе започнало това разрушение? С Леони ли? Или преди това — по-рано в неговия живот? Толкова ли бе деформиран от жените, че имаше нужда да се отнася презрително към тях... или Леони бе тази, която го бе тласнала към такива ужасни постъпки? Бе убил заради нея, бе унижавал себе си заради нея — а и сега — тук, в този театър, пренебрегнал факта, че тълпата може да го

разпознае, само и само да може да я зърне. Не можеше да се откъсне от нея! Той наистина бе обсебен.

Последните акорди на музиката преминаха в тишина и Леони и пантерата се изправиха срещу залата с еднакви топазови погледи. Тя стоеше, без да се усмихва, а публиката стана на крака и театърът отекна от одобрителните им викове: „Браво!“ Студена струйка пот се стичаше надолу по гърба ѝ — от изтощение или от страх? Не знаеше. Чувстваше се вцепенена. Пантерата неспокойно се размърда под веригата си и тя се наведе и погали лъскавата ѝ черна глава, усещайки как въздухът се разтреперва от мощното ѝ ръмжене... знаеше, че няма нужда да се страхува от това създание, и то бе котка, а тя ги обичаше. Разпоредителите изнасяха букети на сцената, а тя погледна надолу и улови погледа на Жак. Той ѝ се усмихваше окуражително и изведнъж отново се почувства нормална. Всичко бе свършило. Изненадана се огледа как публиката я вика на бис. Истина ли бе това? Всичко ли бе наред? Кръвта ѝ отново се размрази във вените ѝ, но повече не можеше да пее. Тя бе Леони. Тръсна украсената си с пера глава, засмя се на глас, докато продължаваше да получава овации и закрачи към изхода на сцената с обутите си в сандали крака, въодушевена, а голямата котка се тътреше до нея.

Пол я прегърна и целуна, а танцьорките и сценичните работници спонтанно започнаха да ръкопляскаат.

— Прекрасно... беше прекрасна, Леони — винаги съм го знаел.

Изстудено шампанско я чакаше в гримьорната ѝ, когато тя уморено свали златистата лента от главата си и се отпусна в позлатения трон. Жак влетя през вратата, тясното му младо лице бе грейнало от ентусиазъм, преливаше от щастие заради нейния успех. Драматично коленичи и целуна босите ѝ крака.

— Леони Бахри, ти бе удивителна... много, много по-добра от всяка репетиция. Какво се случи? Откъде дойде всичко това?

Тя се засмя.

— И аз не знам — дори не знам какво по-различно направих. Предполагам, че съм се въплътила в друга личност — онази, която искаше публиката.

— Каквото и да е — то стана — каза Пол, вдигайки чашата си за на здравица, — ти успя.

Тя се усмихна и отпи от чудесното шампанско, умората я напускаше.

— Само благодарение на теб, Пол. И на теб — тя продължително целуна Жак, докато Пол ги наблюдаваше. — Какво щях да правя без вас?

Гримьорната внезапно се напълни с приятели. Каро се спусна към нея, засмяна и разплакана, и я прегърна, Алфонс я притисна към себе си и я помилва по косата, сякаш бе малко дете, което трябваше да успокои, а Марок я прегръщаше, развеселен и усмихнат от нейния триумф. Репортерите се опитаха да се доберат до приятелския кръг в стаята, но охраната ги държеше настрана. Леони се скри зад един короманделски параван — подарък от Пол, — за да се преоблече.

Партито щеше да бъде във „Воазен“ — сцена на много от нейните триумфи и битки, ресторантът, в който не бе стъпвала от години — но когато Алфонс я бе попитал, тя не можа да се сети за някой друг. Ако спектакълът се бе оказал провал, „Воазен“ щеше да я приюти в кадифения си уют, ако имаше успех — не би могла да избере по-добро място.

Смехът и разговорите се лееха като шампанското, а тя се наблюдаваше в огледалото, докато Жули махаше перата от главата ѝ. Бе облечена в любимата си рокля, една от онези, които бе запазила от миналите дни, защото точно тя бе останала в гардероба ѝ във Вилата. Представляваше коприна в аметистов цвят, плисирана като сценичния ѝ костюм. Разни спомени бяха свързани с нея. Мосю я бе избрал сам през онази слънчева сутрин в Кан, когато светът внезапно отново бе станал прекрасен за нея. Идеята да я облече сега бе перверзна и тя нямаше намерение да го прави — имаше още една в гардероба. Но бе привързана към тази. Закопча около кръста си златния колан „Картие“ и започна да сваля грима си, почиствайки с крем лицето на екзотичното създание от сцената, докато отново стана самата себе си. Щом стигна до очите, за миг се поколеба — беше ѝ харесало да се крие зад новата си личност. А и в края на краищата, не беше ли и като Сахмет — закриляща онези, които обича... и безмилостна към враговете си? Леони потръпна... спомняйки си за Мосю, спомняйки си защо прави всичко това... спомняйки си Мари-Франс... Амели, о, Амели — може би един ден аз ще те взема обратно при себе си, но всяка година сякаш все повече те отдалечава от мен и те приближава

до другото ти семейство. Скоро вече ще бъде твърде късно. Тя мълчаливо се вгледа в огледалото.

Каро докосна рамото ѝ.

— Трябва да се усмихваш, а не да седиш тук тъжна — бе уловила погледа ѝ. — В края на краищата — весело извика Каро, — тази вечер всичко беше наред... нещо повече, ти бе прекрасна.

Леони се засмя, когато Жак дойде и я хвана за ръката.

— Хайде, ела — усмихна ѝ се той, — да вървим да го отпразнуваме.

Тълпата се бе скупчила пред изхода към сцената и бе почти невъзможно да се мине, хората се надигаха на пръсти, за да я зърнат, опитваха се да я докоснат. Леони уплашена отстъпи назад, а Жак и Пол застанаха пред нея, за да я предпазят, докато ѝ направят път.

— Леони, Леони — извикаха те, а тя ги погледна учудена... какво още искаха — какво повече можеше да им даде?

— Усмихни им се — прошепна ѝ Пол на ухото, — махни им, извикай: „Здравейте!“ — каквото и да е... това е всичко, което искат.

Тя им помахаше и послушно се усмихна, улавяйки погледа на едно младо момиче — младо като самата нея някога. Изведнъж разбра какво искаха, спомняйки си онези самотни разходки из Париж в неделя следобед, когато бе на шестнадесет години и чувстваше, че не „принадлежи“, че всичко се случва някъде другаде, но тя не може да го намери. Тези момичета смятат, че Леони го е намерила. Това е само илюзия, искаше ѝ се да им каже, то не е истинско.

Новините вече бяха обиколили Париж и „Воазен“ с готовност я посрещна като стара посетителка — и нова звезда. Очакваха я „Родере Кристал“, черен хайвер и пълноценни яйца, както и гроздови зърна, пълнени със сирене, съомга и аспержи... все неща, които винаги бе обичала тук... бяха го измислили Алфонс и Каро, разбира се. Искана всичко да бъде отлично. Отново я обхвана въодушевление и тя започна да се радва на партито, приемаше поздравления от напълно непознати, които идваха да ѝ стиснат ръката, заобиколена с келнери, готови всеки миг да ѝ се поклонят... и с Жак от едната си страна тя се чувстваше прекрасно.

Очакваха ранните вестници, нетърпеливи да видят какво щеше да каже пресата. Жак ѝ ги прочете, но тя вече бе видяла усмивка върху лицето на Пол.

— Казват, че си постигнала триумф — съобщи той, докато наблюдаваше каква реакция ще се изпише по напрегнатото ѝ лице.

Леони със смях отметна глава назад.

— Не е ли стара приказка, Жак, че след нещастieto идва триумфът?

Тя бе уморена, но довольна, когато заедно си тръгнаха от ресторанта, жадни за малко чист въздух. Нощта се сменяше с мрачно сива зора, докато крачеха по улицата, хванати за ръка, и никой от тях не забеляза големия автомобил на дъо Кормон, паркиран до отсрещния тротоар, неговите тъмни прозорци скриваха притежателя му от чуждите погледи. Щом завиха зад ъгъла, двигателят забоботи и голямата кола потегли по самотния си път обратно към Ил Сен Луи.

Изабел обикаляше да наглежда ресторанта, Павилион д'Орвил, построен съвсем близо до вилата, с изглед към морето. Амели подскачаше пред нея и ентусиазирано се опитваше да помирише океанския бриз, а двете ѝ котки, Фиду и Мино, тичаха в тръст подире ѝ като двойка верни хрътки. Тя влетя в кухнята преди баба си, хвърли бърз поглед наоколо, за да види няма ли някакви сладкиши, отчупи си едно парченце плодова пита и с кикот изскочи навън, забелязвайки снизходителното мръщене на Селестин. В очите на Селестин Амели не можеше да направи нищо лошо, винаги имаше отделени сладкиши специално за нея и за Роберто. Не харесваше само Диего, той бе неприятно момче, винаги усмихнат пред теб, а зад гърба ти хихикаше.

Амели обичаше да бъде в ресторанта. Той приличаше на хубава осмоъгълна беседка с островърх покрив и френски прозорци, извеждащи към терасите със сини тенти, за обеди на хлад или вечери на свещи през още летните нощи. Покривките от хубав аквамарин се допълваха от втора покривка отгоре, този път чисто бяла, а среброто, донесено от „Кристофъл“ във Франция бе тежко и без украса.

Макар котките ѝ да не бяха допускани в ресторанта, те бяха добре дошли в кухнята, където винаги имаше остатъци от храна. Роберто скоро щеше да си бъде у дома. Новата им къща бе точно до тяхната — точно на пясъчната Авенида Атлантика.

Себастиау я видя да идва, с развята във всички посоки коса, подскачайки на всеки четири крачки, дългите ѝ слаби крака бързо се движеха по земята.

— Амели — махна ѝ той, — какво ще кажеш да поплуваме?

— Не сега — извика тя, затулвайки с ръка очите си от слънцето, — трябва да намеря Роберто.

Щеше да му липсва, когато заминеше за Франция — не можеше да си представи живота без Амели. Той истински я обичаше. Но Франция му обещаваха нов живот с възможности за по-добри учители в избраното от него поприще на архитект. Къде другаде бе по-добре да учи освен в Европа? Най-сетне щеше да види прекрасната ренесансова

архитектура на Италия, замъците и църквите на Англия и внушителните катедрали на Франция. И, разбира се, Париж!

Диего Бенавенте се преструваше, че не слуша как Роберто и Амели се съвещават на ъгъла. Тя бе казала, че трябва да сподели с него една тайна... устните му се свиха ядно, докато я наблюдаваше, нима още не знаеше, че не може да го надвие? Роберто бе негов приятел, негов специален приятел — двамата бяха неразделни в училище и в къщи. Само когато тя бе наоколо, се появяваха проблеми — останеха ли насаме, Роберто бе различен, по-безгрижен, винаги готов да направи онова, което му предложиеше Диего. Е, днес беше приготвил изненада за малката Амели. Той небрежно се мотаеше наоколо, тъмнокосо привлекателно тринадесетгодишно момче, с яко мускулесто тяло и настойчиви зеленикави очи под гъстите черни вежди.

Амели го наблюдаваше с крайчеца на окото си. Какво беше намислил? Обикновено не я оставяше насаме с Роберто.

— Ето — каза тя и извади от джоба на шортите си смачкания сладкиш, — запазих го за теб — от Селестин е, какъвто го обичаш.

Роберто изтръска пясъка и конците, полепнали по него и й предложи да си отхапе.

— Не, благодаря — каза тя, подскачайки, — цялото е за теб.

После се наведе над фонтана и бързо напъха главата си под бликащата струя студена вода и като кученце изтръска капчиците от косата си.

— Роберто?

— Ммм? — той набързо бе приключил със сладкиша.

— Роберто, къде мислиш, че може да е отишъл Диего?

— Не знам, преди минута беше тука.

Амели стана неспокойна. Диего бе намислил нещо, усещаше го.

Като се огледа, за да се увери, че наоколо няма никой, Диего извади една торбичка, която криеше зад вратата. В горния край тя бе здраво завързана с връв и той внимаваше да я държи далеч от тялото си. Фиду и Мино се излежаваха наблизко, припичаха се на слънце и го гледаха със сънен поглед.

— Фиду — извика той, потупвайки по земята с една пръчка, — ела тук, мъничката ми... ела да видиш какво имам — типично за Амели, помисли си той презрително, да нарича котките с кучешки

имена, а на женските да слага мъжки. — Ела тук... — примамваше я той.

Заинтригувана от пръчката, котката предпазливо се приближи към него. Диего бързо я сграбчи за тила и прекара около него парче връв, за да не избяга. После предпазливо развърза торбичката и я хвърли на земята. Една тънка черна змия изпълзя отвътре, със стрелкащ се език и заплашително мърдаща глава и затърси своя похитител. Диего метна съпротивляващата се котка долу пред змията и бързо отстъпи назад, защото змията се хвърли напред. Фиду отскочи назад, а змията впръска отровата си във въздуха. Фиду се сниши и се втренчи във влечугото, което бавно мятеше опашката си.

— Продължавай — промърмори Диего, смущавайки я с пръчката. Котката отново отстъпи назад. Диего тикна дългата пръчка пред змията, бутвайки я раздразнено към котката, точно когато Амели и Роберто се показаха иззад ъгъла. Амели изпищя, а змията се надигна още малко, клъвна към котката която подскочи високо и силно я ухапа за тила, като почти откъсна главата ѝ. После Фиду седна на земята и вдълбочено започна да наблюдава как змията се гърчи.

Себастиау изникна иззад ъгъла, уплашен от ужасените писъци на Амели. Схващайки ситуацията от един поглед, той сграбчи Диего за ръката и я изви зад гърба му.

— Кажи ми веднага какво става — заплашително му изкрещя той, — истината, Диего!

— Видях змията — извика Диего, докато Себастиау все поздравно стискаше ръката му, — опитах се да я махна от котката, виждах, че върви след нея...

— И откъде дойде змията, Диего?

— Не знам!

Себастиау изви още повече ръката му.

— Това ще ти бъде за урок, задето се опита да убиеш котката на Амели — каза той, — време е да получиш малко от собственото си лекарство. Ти си хулиган и страхливец, Диего Бенавенте — ако Амели беше момче, нямаше да смееш да ѝ причиняваш такива неща. Оня ден те видях да бичуваш понито ѝ... ако има още някаква неприятност, свързана с теб, ще кажа на баща ти — той вероятно ще те накара да се върнеш във фазендата.

Диего бе истинско градско момче и заплахата за наказание във фазендата го ужасяваше.

— Ще се извиниш на Амели — нареди му Себастиау, сините му очи го гледаха презрително — и ще ѝ кажеш, че никога вече няма да се опитваш да нараняваш котките ѝ.

— Но аз съм сигурен, че той не го е направил нарочно, Себастиау — Роберто се спусна да защитава приятеля си, — станало е просто както той каза — змията е била там и той се е опитал да спаси Фиду.

Амели седеше прегърбена на стъпалата, гушнала Фиду в скута си. Котката нежно мъркаше, неспособна да осъзнае своята схватка със смъртта, и тя я прегърна закрилнически, щом Диего се приближи.

— Съжалявам, Амели — каза той, гледайки в земята, — никога вече няма да се опитвам да наранявам котките ти, обещавам.

Амели не отговори, тревожно го наблюдаваше как се отдалечава, една самотна фигура, придвижваща се по дългата пуста плажна ивица. Роберто се загледа след него, агонизирайки. После се обърна към Амели.

— Сигурен съм, че той не искаше да нарани Фиду, Амели... а и, нали все пак ти се извини.

После отново обърна поглед към двора, където преди малко Диего се бе скрил зад ъгъла, повече не можеше да издържа на това.

— Отивам при него — каза той и хукна.

Амели се бе втренчила в земята, опитвайки се да сподави сълзите си. Себастиау я погледна разтревожен. Този епизод бе нещо повече от обикновена подлост. Диего ставаше проклет, не се знаеше какво може да направи следващия път, но каквото и да беше, то щеше да е насочено към Амели.

— Виж — каза той, седна до нея и хвана малката ѝ загрубяла ръка в своята, — трябва да внимаваш с Диего, когато ме няма тук. Не можеш да му имаш доверие.

— Знам — прошепна тя и притисна Фиду по-близо до лицето си, така че той да не види сълзите ѝ. — О, Себастиау, така ми се иска да не заминаваш. Париж е толкова далеч. Ще ми пишеш ли?

— Ще ти пиша всяка седмица — каза той. — Обещавам.

— А аз ще ти пиша всеки ден — зарече се тя. — Ще ти казвам всичко. Колко те обичам, Себастиау!

Едуар д'Орвил бе носен от течението на най-дълбокото в морето. Обзе го паника, когато видя как светлините на ферибота изчезват към Мексиканския залив и се запита как е могъл да се озове в такова положение. Бяха пропуснали да му споменат, когато се качи на ферибота в Тампа, Флорида, че Санкт Петербург е само едно малко селце и там няма кей. Просто го прехвърлиха зад борда в тази прогнила малка лодка и му посочиха някакъв невидим бряг.

— Искат десет минути гребане — бе казал капитанът. — Не се тревожи за лодката, следващият пътник от Санкт Петербург ще я върне.

Това е нелепо, помисли си той, вдигайки греблата. Щом оцелях в Амазония, проклет да съм, ако умра тук!

Издърпа греблата в лодката и се заслуша. Трябва да бе гребал поне двадесет минути, а капитанът бе казал десет. Но капитанът беше мексиканец. Няколко минути повече или по-малко — пак можеше да се говори за точност.

Приливът сякаш се променяше, можеше да усети тласъка му, а после по-силно дръпване и — най-сетне — плясък от разбиващи се в брега вълни. Почти по същото време видя светлините, трепкащи и подскачащи над вълните, и се отправи към тях, подпомогнат от прииждащия прилив, избърса потта, избила по челото му от облекчение — и от страх, — докато завързваше лодката на малкия дървен пристан и треперещите му крака отново стъпиха на твърда земя.

Бе тук, защото бе чул, че Хенри Флаглър, търговец на масла и предприемач в железниците, е основал този нов щат, част от който все още бе див. Поради лошото здраве на жена си Флаглър бе принуден да прекарва зимите в Сен Огъстин. Там бе открил удоволствието както от идеалния климат, така и от дългите обрулени от вятъра атлантически плажове. Той бе купил железницата, доизглаждайки я на юг до Маями, и възнамеряваше да я разшири дори още повече, до най-отдалечената точка — Ки Уест.

Едуар неспокойно кръстосваше Флорида, понякога на кон, а понякога по железопътната линия, криволичето на изток през малките крайбрежни градчета Дейтона и Роклидж, надолу до сънливите селца

на Маями, чиито бели арки бяха отрупани с пурпурни бугенвиллии в тропически безпорядък под най-ясно синьото небе. Внушителният нов хотел на Флаглър вече се издигаше от земята и скоро щеше да бъде довършен. Едуар знаеше, че на място като това би имало нужда не само от един хотел, а и земята беше евтина — можеше да си избере някой парцел. Той купи един широк участък от плажа, простиращ се назад до обраслите с трева дюни и чакълестите наноси. Един ден, мислеше си той, обхождайки го със задоволство, каквото единствено собствената земя може да даде на човека, ще построя хотел тук, по-добър дори от този на Флаглър — по-добър от всеки друг.

Не беше лесно да се добере до Ки Уест. Фериботът трябваше да се спира при дузини малки островчета, формиращи опашката на Флорида, но пътуването си струваше. Старото испанско име на града бе Кайо Уеско — Бон Ки — наречен така заради белите коралови рифове, разбивани от вълните до ситна пудра с цвят на човешки кости. Пудрата се смесваше с морето, което я превръщаше в удивителен матов тюркоаз, а гиздавето малко пристанище изпращаше навътре в тези млечни води рибарската си флота, която му носеше обратно ежедневния си дар от скариди и крабове с мека черупка, както и всякакъв вид риба. Песъчливите улици на Ки Уест бяха ограничени от дървени тротоари, обточени със сенчести дървета и боядисани в бяло къщи, а по хълмовете в далечината, скрити в уединението на гъстите горички от магнолиеве, лаврови и портокалови дръвчета, бяха кацнали изложени на вятъра вили в пастелни тонове, чието спокойствие се смущаваше единствено от шумоленето на изсъхналите палмови листа и цвърченето на цикадите.

Едуар си поръча една бира и започна да наблюдава преминаващия парад от верандата на хотел „Сен Джеймс“ на Мейн Стрийт.

Какво по-добро пристанище би могъл да намери? Щеше да купи една от онези къщи на хълмовете и да заведе Амели там... щеше да ѝ хареса. О, колко му липсваше тя. Липсваха му миговете, когато я вземаше на коленете си, а тя го молеше да ѝ разказва случки от времето, когато той и баща ѝ са били малки момчета в замъка във Франция. Понякога Амели с тъга говореше за майка си Леони. „Защо трябваше да умира, Едуар?“ Задаваше все един и същи въпрос, толкова тъжно, толкова много пъти. „Ако баща ми е бил такъв добър плувец,

защо не е могъл да спаси нея и себе си?“ Той ѝ бе отговарял с малки благородни лъжи. Леони се бе превърнала в мит — хубавата млада майка, загинала толкова трагично заедно със съпруга си. Тя бе просто един образ в мечтите на Амели... в неговите също. Всеки път, когато погледнеше Амели, той си спомняше. Тя толкова приличаше на нея, същата прасковена кожа, красиви кехлибарени очи и, разбира се, същата коса в цвят шампанско.

Едуар се вгледа неவிждащо в синьото море, където само на няколко мили отстояше екзотичният остров Куба — оттам го делеше едно пътуване с ферибот. Изведнъж се почувства много самотен. Това, от което се нуждая, помисли си той с крива усмивка, е любовта на някоя добра жена. Може би тогава ще бъде щастлив!

41.

Вероне въздъхна раздразнен, докато преравяше разбърканите документи по бюрото на Мосю. Нещо трябва да се направи, смирено си помисли той, невъзможно е да открия каквото и да било тези дни. Още имаше документи от отдавна забравеното дело за детето — той ги пазеше всичките. Вдигна един документ и учуден се зачете в него — доклад за планираното сливане на двете компании за стомана. Мислеше, че дьо Кормон, се е погрижил за това преди седмици. Нали така му беше казал? Този човек сигурно полудяваше. Той нетърпеливо блъсна купчината документи — кой знае какво се беше загубило сред тях? Единственото, от което се интересувахе напоследък дьо Кормон бяха докладите за Леони и безплодното търсене на детето. Бе обсебен от мисълта за това проклето дете! Тя бе причина той да пренебрегва бизнеса си. Защо не се откажеше от нея — и от Леони? Сякаш нямаше други жени. Господи, имаше ги в изобилие и те му струваха цяло състояние. Но той бе като дете, загубило любимата си играчка — искаше само нея!

Изпитваше подобна страст единствено към своите автомобили — и слава богу, че беше така, поне това още държеше под личния си контрол — почти всичко останало сега бе поверено на някого другиго, за да може той свободно да я следва през цяла Европа. Където и да заминеше Леони на турне, той също изчезваше за няколко дни. Просто не можеше да се сдържи да бъде настрана.

О! Ето това, което търсеше — падането на цените на частите за новата лимузина, която планираха да произвеждат следващата есен... както обикновено каучукът струваше повече от стоманата — повече от почти всички други артикули в списъка. Тези гуми щяха да излязат много скъпи. За миг той се замисли за каучука, нещо трябваше да се направи — щеше да говори с дьо Кормон, когато се върнеше. Имаше някои идеи.

Мосю стоеше в дъното на тъмния театър, без да гледа към сцената, потънал в мислите си. Той ходеше там всяка вечер, както винаги, когато Леони имаше представление в Париж.

Това бе последната вечер за третия ѝ сезон и всеки път ставаше все по-завършено. Замисли се над успеха ѝ — бе нещо повече от успех, тя се бе превърнала в идол, в знаменитост. Към нея се отнасяха като към кралица, където и да отидеше, не само във Франция, но и в цяла Европа, а днес бе дочул и слухове, че ще заминава за Америка. Америка! Колко пъти го беше молила да я вземе със себе си там? А сега бе самостоятелна, тя налагаше модата за останалите, които подражаваха на стила ѝ, на прическата ѝ, на външния ѝ вид. Дори онази, която го чакаше в синия апартамент на хотел „Крийон“, бе с руса коса, развяваща се свободно край раменете, подобно египетската прическа на Леони. Имаше нужда от едно питие.

Барманът плъзна чашата с уиски по бара, без да го молят специално за това. Този клиент бе тук всяка вечер по едно и също време и винаги пиеше двойно уиски. Хвърли кос поглед към него, облегнат на бара, отпиващ от питието си... добре изглеждаше, сигурно около петдесетте и очевидно състоятелен. Лицето му бе смътно познато, но не можеше да си спомни откъде. Защо идваше тук всяка вечер? Не изглеждаше от този тип, дето висяха в театъра и чакаха някое момиче... но човек никога не знае. Може би харесваше някоя от танцьорките — или дори Леони. Той се усмихна, докато наливаше второ питие. Леони би могла да направи избора сред всички мъже на Париж.

Оркестърът засвири началните познати акорди от песента ѝ и дьо Кормон се върна на мястото си в дъното на партера. Разпоредителят го погледна незаинтересовано — този човек винаги бе тук, никога не седяше, казвайки, че предпочита да остане прав.

Марок също го забеляза. Всяка вечер проверяваше дали е там — Леони винаги го питаше. А клончето жасмин също пристигаше всяка вечер — в гримьорната човек можеше да се задуши от миризмата му. Но странно, тя отказваше да ги хвърля. Той погледна часовника, щом Леони стъпи на сцената, обръщайки се към публиката с обичайния си предизвикателен поглед. Тази вечер започваха пет минути по-късно — трябваше да разбере защо. От три години той бе импресарио на Леони, организираше турнетата ѝ, координираше продукцията заедно с Пол

Бернар, помагаше ѝ да намира нова музика, нови сценографи — занимаваше се със сделките, с непрекъснато увеличаващите се приходи, които сега бяха толкова високи, че той дори се чудеше, че ръководството на театъра се съгласява да им ги изплаща. Но им ги изплащаха. Бяха пътували заедно из цяла Европа, а скоро щяха за заминат и за Америка, където макар тя още да бе непозната, предварителните договорености им гарантираха солидно количество долари. Бе вълнуващо — тя бе завладяла Европа — сега щеше да завладее и Новия свят!

Личният живот на Леони, когато имаше време за такъв, беше в контраст със светския ѝ образ. Всяко свободно време тя прекарваше във Вилата, нейно убежище от хората и публичността, които я преследваха навсякъде.

Той погледна към Мосю. Наблюдаваше я настойчиво. Тя не бе говорила с него повече от десет години и въпреки това той всяка вечер продължаваше да посещава представленията, само и само да я зърне. Поклащайки удивен глава при мисълта за неговата лудост, Марок се изниза през вратата и се запъти зад кулисите.

— Господине — Вероне колебливо се покашля.

Дьо Кормон уморено вдигна поглед от бюрото си.

— Какво има сега, Вероне?

— Става дума за гумите, господине... за новите коли. Спомняте ли си, че говорих с вас за това. Сега цената е наистина възпиращо висока.

Дьо Кормон се облегна назад в зеленото кожено кресло и се замисли над проблема. Наистина бе така. Цената на каучука бе увеличена всеки път, когато я провереше.

— Знам, че ще се съгласите с мен, господине, когато ви кажа, че огромният разход на гуми за нашите коли е напълно неизгоден, но имам една идея. Понастоящем съществува начин да намалим разходите си с разширяване на автомобилната индустрия, може би сериозно трябва да помислим самите ние да станем производители на гуми — можем да снабдяваме Европа с гуми, подбивайки сегашните цени и в същото време, намалявайки собствените си разходи. Има огромна възможност за печалба. Ето някои цифри, господине. Ще се наложи да

се разтичам, разбира се, но направих някои проучвания и стигнах до заключението, че ако решите да купувате каучука си направо от Бразилия — дори може би да купите плантация — ще бъде повече от изгодно.

Дьо Кормон го слушаше. Вероне бе добър човек, бе верен и имаше истински нюх за изгодни сделки. Той взе от бюрото си малкия ален модел на новата лимузина „Дьо Кормон“, подържа я в ръце, одобрявайки семплите ѝ изчистени линии, липсата на каквито и да било джунджурийки и украси, които само бяха развалили първите коли. Тази бе по-лъскава, по-дълга — и много по-мощна. Спомни си как бе подарил на Жерар и Арман малки модели на първата кола — не беше ли точно по времето, когато Жерар беше много болен? Надяваше се Жерар да го наследи в бизнеса, но той реши да става архитект. Арман щеше да поеме бизнеса, защото обичаше колите.

— Господине?

Той го погледна.

— Какво има сега?

Вероне сдържа гнева си.

— Каучукът, господине, за гумите. Ако се интересувате, ще сключа някои договори в Бразилия. Има няколко плантации, които произвеждат висококачествен каучук „Пара“ — точно от какъвто се нуждаем. Това сигурно е най-твърдият каучук и разбрах, че се добива единствено по южното поречие на Амазонка — на север става само „слаб“ каучук. Има няколко находища — Агенция Хевеа Белем, Компанията Пунтамайо и Ору Велю са най-добрите възможности. Това изисква да се замине за Манаус и да се уреди покупката на продукцията за целия сезон от една или няколко от тези компании на изгодна цена.

Добра идея. Можеха да издигнат фабрика на мястото до склада за части... дьо Кормон погледна часовника си. Влакът за Ница тръгваше след петнадесет минути... той припряно отмести назад своето кресло и се протегна за самото си.

— Ще го обсъдим по-късно Вероне...

— Но...

— Не сега, Вероне, нямам време.

Вероне ядосано въздъхна. Това можеше да означава отлагане за още един месец — или дори два. Дьо Кормон никога не казваше кога

ще се върне.

Този път Монте Карло посрещна Леони по свой собствен начин — като звезда, като знаменитост... бляскава млада жена във внушителна коприна и варварски, инкрустирани със смарагди гривни, с усукана златисторуса коса. Леони се справи с ролята с апломб, усмихваше се на множеството, докато минаваше през Казиното и си спомняше своето удивление онази първа нощ, когато срещна Мосю и хората се отдръпваха, за да направят път на дук дьо Кормон, хванал я под ръка. Сега те се отдръпваха заради нея, управителите ѝ се покланяха, а портиерите я поздравяваха. А в кафене „Париж“ винаги имаше запазена маса за нея.

Но славата си имаше своя цена. Тя бе работила усилено, за да я постигне — и работеше дори още по-усилено, за да я задържи — а публичният ѝ живот оставяше малко време за лични удоволствия. Жак, нещастен поради откъслечните мигове, които тя отделяше за него, неохотно си бе отишъл. Тя се завърна у дома сама — във Вилата, в бялата стая, непроменена от деня, в който за пръв път бе отишла там — само една лампа и малка черга — и може би, сега и тогава, един мъж.

От време на време случайно виждаше Мосю отдалеч в някой елегантен ресторант или в Казиното — винаги с някое младо русо момиче под ръка. Но успяваше да забрави за него.

Бе лесно да избягва шпионите на Мосю, когато се намираше във Вилата. Той ги сменяше доста често, но знаеше, че тя ги разпознава — те се бяха превърнали почти в символ на заплаха — последна надежда, че тя ще го отведе при Амели. Знаеше как да ги избягва, когато се наложи.

Бе станала и облечена, преди зазоряване се бе приготвила и вече чакаше на терасата, когато Мосю Френар се появи, за да я закара в Ница. Шосетата бяха празни и малкото бяло градче още не се бе разсънило, когато пристигнаха. Той я остави на гарата и тя се забърза

по перона, за да хване влака, молейки се никой да не я разпознае. Нямаше и следа от египетския ѝ имидж, очите ѝ не бяха издължени с черен молив, косата ѝ не бе сплетена, не носеше бижута и копринена туника. Бе дискретно облечена в обикновена памучна рокля и сако, косата ѝ бе пригладена плътно назад и завързана с панделка на тила ѝ. Бе просто една обикновена жена, хубава жена с дружелюбни очи.

Пътуването с влак бе продължително и Леони се повъртя около един час, неспособна да се концентрира върху книгата си, нетърпелива да стигне целта си. Колата я очакваше на гарата. Шофираха през прекрасната околност на Лоара, чиито брегове бяха осеяни със заобиколени от ров средновековни къщи, към Шато д'Орвил. Две еднакви каменни колони ограждаха голямата каменна порта, липсваха им само грифоните, отплавали заедно с д'Орвил, за да украсяват новия им дом. Но замъкът изглеждаше точно както когато семейството го бе напуснало, единствено обитателите му се бяха сменили.

Една кръглолика усмихната монахиня стоеше на портика, за да я посрещне, прегръщайки я радостно, докато я въвеждаше в салона.

— Децата ще бъдат толкова щастливи да ви видят, мадам Леони — каза ѝ тя. — Те винаги очакват с нетърпение посещенията ви.

Децата станаха, а столовете им шумно изскърцаха, когато Леони влезе в стаята, две дузини малки личица засияха към нея, повтаряйки в един глас: „Добър ден, мадам“, и зачакаха като предани кученца знак, че са свободни.

— Елате — весело им извика Леони, протягайки ръце, а те се спуснаха към нея с възбудени крясъци, надпреварвайки се кой пръв ще получи целувка от нея, бутайки се и блъскайки се, за да държат ръката ѝ, докато стигнат до масата.

— Добре, добре — усмихна се тя, — сега всички ви ще целуна — а и е време за обяд. А после... — засмя се на очакването, изписано по лицата им.

— А после... — извикаха те в един глас.

— А после ще има подаръци!

Сестра Агнес се усмихна.

— Сега изобщо няма да си изядат обяда — каза тя, — нищо не може да привлече вниманието им, преди да са видели подаръците.

— Нека да видя сега — каза Леони, заобикаляйки масата, — кой е на ред да седи до мен този път?

— Аз, аз — аз съм.

— И аз... Сесил...

— Ела тогава, Сесил — и ти, Вероник... да видим колко сте гладни.

Тя им нарязва месото и ги окуражаваше да ядат зеленчуците, вслушвайки се със задоволство в бърборенето на малките устенца за ежедневните събития от живота им. Единствено тук понякога оживяваха спомените ѝ за Амели.

Идеята я бе осенила внезапно. Парите бяха започнали да текат — повече, отколкото ѝ се бе струвало възможно. Бе истински шок да разбере, че Шато д'Орвил е обявен за продан — той винаги си бе бил там, д'Орвил винаги бяха живели в него. Шарл ѝ бе разказвал за това. И докато все още им принадлежеше, това означаваше, че един ден можеха да се върнат там... ала сега знаеше, че няма да го сторят. И Амели нямаше да се завърне. Тя не бе забравила историите за идиличното детство, които Шарл ѝ бе разказал... тази къща се нуждаеше от деца. Щом Амели никога нямаше да живее в Шато д'Орвил, тогава други нещастни деца трябваше да получат този шанс.

Останалото бе просто. Бе купила замъка — дискретно, използвайки името на своя компания — и го бе дарила на едно сиропиталище. Двадесет и четири деца, изоставени поради някаква нещастна приумица на съдбата, останали сами, без родители, бяха намерили дом тук, за тях се грижеше с любов екип от млади монахини, подбрани заради своята младост и способност да разбират детските проблеми, под внимателното и опитно ръководство на сестра Агнес. Най-малкото дете сега бе на две години и бе намерено на прага на замъка, мъничко новородено, което нарекоха Леони, на името на покровителката си. А най-голямото бе почти на дванадесет — на същата възраст като Амели. Леони ги обичаше всички.

Денят премина твърде бързо, подаръците бяха раздадени — плюшени играчки и подскачащи гумени топки, кукли, кончета, коли, пъзели, както и много книги. Пуснаха хвърчила в небето, имаше и шарени кесии с лакомства...

Пътуването към дома ѝ се стори дори по-дълго. Бе уморителен ден и Господ ѝ беше свидетел, че се нуждаеше от малко почивка, но бе и нейният най-щастлив ден от няколко месеца насам.

Бе във Вилата от две седмици, две блажено мързеливи седмици — събираше сили за американското турне. Първо щеше да има репетиции, проби на костюмите, изработване на новите песни и... о, милиони детайли, за които не ѝ се искаше да мисли сега. Бе време за безделничене, за шляене и отпускане — не правеше нищо важно, само сушеше косата си на слънце, купуваше риба и зеленчуци за мадам Френар в Сен Жан и се излежаваше на терасата преди вечеря с Беби в скута си.

Тази вечер залезът е прекрасен, сънено си помисли тя, докато галеше черната козина на Беби и се вглеждаше в потъмнялото море на фона на пурпурния хоризонт, осеян с пухкави лилави облаци. Очите ѝ се затваряха и тя се прозя, чудейки се как успяваше толкова да се измори тук, във Вилата. В Париж никога не бе уморена... може би просто умората се бе натрупвала... „Рано в леглото тази вечер, скъпа моя“, каза си тя, взе Беби под мишница и сънено се запъти към стаята си.

От мястото си на леглото Беби наблюдаваше как Леони сплита косата си, очаквайки момента, в който и тя ще си легне, за да се сгуши под брадичката ѝ, чувствайки се сигурно там. Открай време си бе така.

Леони не можеше да си спомни какво я бе събудило. Струваше ѝ се, че може би мъркането, което изведнъж бе престанало... или пък странната студенина на Беби? Козината ѝ бе още толкова мека, малката главичка стоеше сгушена до нейната на възглавницата... но Беби си бе отишла.

Тя я взе в ръцете си, притисна я към себе си, молейки се собствената ѝ топлина да съживи вече безжизненото телце на скъпата ѝ малка Беби... но Беби бе мъртва и тя бе загубила най-скъпия си, най-обичан приятел... пазача на нейните тайни, с когото бе споделяла тъгата си и който я развеселяваше и ѝ създаваше уют. Сякаш сълзите ѝ никога нямаше да пресъхнат.

Взе ножиците и разряза кашмирената си роба, върху която най-много обичаше да си почива Беби, и нежно загърна тялото ѝ в нея. Изхвърли бижутата си от резбованото сандъче от палисандрово дърво и постави вътре малкото отпуснато телце на Беби, а после я занесе в градината и я погребва на мястото, където винаги бяха седели заедно, загледани в океана, птичките и небето. По-късно посади дръвче на

същото място, една круша, която щеше да разцъфва всяка пролет и да бъде част от Беби.

Турнето бе отложено. Тя не беше в състояние да работи. Бе объркана, обезумяла, отпусната и без всякаква енергия.

— Скърби за Беби — каза Марок на Каро, загледан безпомощно в нея.

— Но какво можем да направим? — отвърна Каро със сълзи в очите. — Знам колко много я обичаше, но Марок, какво можем да направим?

— Трябва да ѝ намерим друга котка — каза той, — котенце... от същата порода...

— Никъде и никога не съм виждала друго като Беби... тя бе толкова малка, и кафява. Не знам каква порода беше, Марок.

— Аз ще намеря — обеща Марок. — Ще ѝ донеса друго котенце. Не издържам вече да я гледам така.

Отне му месец интензивно търсене... никой на Лазурния бряг не знаеше такива котки... откъде се бе появила Беби си остана загадка. Бе пътувал и във вътрешността с надеждата, че може би е дошла от някоя ферма или от къща в планината, но никой не знаеше. А после отиде в библиотеката и потърси справочници за котки. Беби я нямаше и там. Трябваше да се свърже с някой специалист. Мадам Ермион бе този специалист. Самата тя имаше петнадесет котки и веднага разбра какво точно търси той.

— Това е швейцарска планинска котка — каза му, сякаш изненадана от неговия въпрос, — можете да ги намерите високо в Алпите — точно на границата. Ако бях на ваше място, щях да опитам около Анеси.

Той така и направи, предприемайки с готовност уморителното пътуване — само и само в края му да срещне втора Беби.

В Анеси откри нова следа... имаше малко езеро точно над границата, нищо друго — няколко ферми, няколко дървени вили... но бе възможно там да се намери такова малко кафяво котенце.

Той мина по пътеката край езерото, мечтаейки си да има повече време, за да се нарадва на чистия въздух, ухаещ на евкалипти и бор, на път за фермата в края на ливадата, осеяна със сини и жълти цветя и

огласена от звъна на кравешките хлопки. Когато стигна до мандрата, където жената на фермера биеше маслото, той почти щеше да се спъне в едно малко кафяво котенце. Бе легнало по гръб с размахани във въздуха розови лапички. Разбира се, това бе котката на Леони.

Бе съвсем малко по-тъмнокафява от Беби и малко по-светла на корема и под брадичката, но притежаваше същата триъгълна глава и коси жълтеникави очи, и бе също така пухкава. Сгуши се в ръцете на Леони, сякаш цял живот им бе принадлежала и замърка доверчиво. Леони не смяташе, че може да заобича друга котка след Беби, но тази бе неустоима.

— О, Марок — каза тя, — как бих могла да ти се отблагодаря?

— Няма нужда — отвърна той с усмивка, — най-важното е да си щастлива.

— Никога няма да забравя Беби — врече се тя.

Той седна до нея и хвана ръката ѝ.

— Нито пък аз — каза той, — но тази е различна... шоколадова на цвят... погледни, вече те обича.

Малките лапички нежно мачкаха ръката ѝ и Леони се усмихна през сълзи.

— Шоколад — каза тя, — това ще бъде нейното име.

Самотата без Беби бе непоносима, стаите във Вилата изглеждаха празни без пакостливото ѝ присъствие, терасата — умълчана без лудешкото препускане, а леглото — тъжно без малкия успокояващ товар. Тя нежно притисна към себе си новото котенце... щяха да бъдат приятели.

43.

Себастиау ду Сантус се любуваше на Париж, харесваше му всичко там — уличният живот по терасите на кафенетата и в бистрата, народните увеселения, където човек можеше да срещне момичета, да танцува, да пийне, както и откритите пространства в Булонския лес и Люксембургската градина, мостовите, букинистите по кейовете, където за няколко су можеше да намериш прекрасни стари книги. Беше щастлив, затрупан в продължение на седмици от чертежи и планове на стари и съвременни сгради. Тук неговото архитектурно образование най-сетне бе оживяло. Той се наслаждаваше и на свободата си далеч от ограниченията на дома и семейството, в най-очарователния град на света в компанията на новите си приятели.

Стаите му се намираха в една рушаща се стара каменна сграда, гледаща към калдъръмен двор, пазена от строга портиерка, която с орловия си поглед винаги дебнеше да се увери, че младите мъже не водят момичета в къщи — макар че тя бе почти глуха като пън и изчезваше всяка вечер в осем, затваряйки се в апартамента си с една бутилка, и тогава неговите стаи се превръщаха в сцена за много бурни купони. Като онзи миналата нощ.

Той седна в леглото и прокара пръсти през гъстата си права руса коса, прозявайки се, се запъти към прозореца и го отвори, за да влезе в стаята свежият утринен вятър.

После дълбоко си пое дъх. Жерар още спеше на дивана.

— Хайде, събуди се — извика му, — гладен съм.

— Ъ-ъ — бе единственият отговор.

Себастиау се засмя.

— Отивам до „Дом“ да закуся — ти ще дойдеш ли?

— О, добре... предполагам.

Мърморещ, Жерар се показа изпод одеялото, примигвайки с тъмносините си очи на яркото утринно слънце.

— Как можеш да ядеш след последната нощ? — каза той, оглеждайки с отвращение редицата празни винени бутилки върху мръсната маса. — Къде са другите?

Себастиау сви рамене.

— Ако имаш предвид момичетата, тръгнаха си, преди да се е събудил драконът... ужасяват се от нея.

— Наистина трябва да си намериш други стаи, Себастиау... — засмя се Жерар. — Как можеш да понасяш тази стара мома, която си вре носа навсякъде?

— Тук ми харесва — харесва ми тази стара сграда... устройва ме. Както и да е, да вървим, умирам от глад.

Жерар дьо Кормон бе тъмен, както Себастиау светъл — с тъмнокестенява, почти черна коса, наситени тъмносини очи, които почти винаги сякаш забелязваха повече, отколкото можеше да предположи човек, и лице с едри кости и правилни черти, с някаква арогантност в профила. Бе срещнал Себастиау в колежа и макар да бе с година по-голям, двамата скоро станаха приятели. Практически той живееше в апартамента на Себастиау, предпочитайки неговата свобода пред дома на своето семейство.

— По-добре да се прибереш в къщи тази седмица — каза Себастиау, сякаш бе прочел мислите му. — Майка ти ще започне да се тревожи.

— Тя е в провинцията през повечето време, наистина няма никакво значение дали съм там или не.

— А баща ти?

Той сви рамене.

— Кой знае... Струва ми се, че прекарва повечето си време във фабриките с дизайнерите — тази година пускат на пазара нов модел спортна кола.

Не искаше да мисли за баща си; и без това рядко го виждаше напоследък, а и тогава той го караше да се чувства виновен за това, че не пожела да се включи в бизнеса. Баща му винаги бе живял по собствените си правила — така щеше да прави и той.

Те заедно се спуснаха по стълбите, весело поздравиха старата жена в черна рокля и ботуши, която седеше на двора и плетеше някаква черна дреха.

— Ей — извика тя след Себастиау, — има писмо за теб.

Той погледна плика.

— Пак е от Амели — усмихна се Себастиау. Обичаше да получава писмата й.

— И с какво се е захванала този път? — усмихна се и Жерар. Писмата на Амели бяха важен източник на забавление. Тя непрекъснато пишеше на Себастиау, дълги драскулки, изпълнени с подробности за ежедневните ѝ занимания, за ездите покрай плажа с Роберто и Едуар, когато попаднали в гръмотевична буря по пътя от Бара ди Тижука, за ужаса си от изпитите в училище, за подвизите на Фиду и Мино и непрестанната ѝ вражда с Диего Бенавенте. Илюстрираше тези саги със забавни малки рисунки на самата себе си, кръглолико, рошаво, босоного момиче, обуто в момчешки шорти, усмихната или намръщена, или застанала на челна стойка... просто за да си спомняш как изглеждам, пишеше му тя.

В „Дом“ бе тихо и те седнаха навън. Жерар поръча кафе, докато Себастиау отваряше писмото ѝ. Той се усмихваше, докато го четеше, подавайки една след друга страниците на Жерар... този път тя бе загазила. В един особено горещ ден бе отрязала косата си, бе я остригала неравно над ушите и обезумялата Изабел я бе натикала насила в салона на Ело, където я бяха подравнили и сега пухкавите ѝ къси къдри прилепваха до главата. Аз съм доволна, казваше тя, защото сега приличам повече на Роберто, но горката баба оплаква загубата на хубавата ми коса, събра гъстите лъскави кичури и ги сплете на плитки за вечен спомен. Скоро ще ѝ мине, добавяше тя, защото е много заета с плановите си да разшири Павилиона и да го направи малък хотел — понякога не мога да повярвам, че това е баба, нито пък самата тя може. Кълне се, че е родена, за да бъде част от буржоазията — но ако заработи като касиерка в бистро, ще я удовлетворява. После Амели се оплакваше от Роберто, който я смятал за много деспотична, и бе нарисувала малка картинка на себе си с посърнала усмивка и друга, където физиономията ѝ е ухилена и тя му разказва за обяда по случай рождения си ден в Павилиона и за огромната поръсена със захар торта с дванадесет свещи. А сега с нетърпение очакваше отново да замине в Ки Уест с Едуар, там ѝ харесваше, особено риболова в лодка и после, вечер, когато печаха улова на димящия грил на терасата... този път идваше и Роберто. Диего щеше да бъде бесен!

Жерар дълбоко си пое дъх и се засмя — изреченията и мислите ѝ се изливаха в непрекъснат поток, оставяйки читателя без дъх, но истински развеселен.

— Нямам търпение да порасне — каза Себастиау.

— Така ли? Защо?

— За да се влюбя в нея — усмихнат отвърна той.

Жерар го погледна с любопитство.

— Сигурен съм, че говориш сериозно.

— Ако някога се запознаеш с нея, веднага ще разбереш защо.

Амели е чаровница — не можеш да не се влюбиш в нея.

Жерар изпита някаква завист. Колко хубаво е да имаш семейство като това на Себастиау — заедно и щастливо, — а не разделено като неговото. Той въздъхна, би искал да срещне някоя като Амели един ден.

— Защо не дойдеш с мен по време на ваканцията? — внезапно му предложи Себастиау. — Жерар излъчваше такава самота понякога, че му дожаляваше за него. — Рио ще ти хареса — ще отидем във фазендата с цялото семейство — можем да работим навън по полето, вместо да разглеждаме технически скици и перспективи по цял ден! А и можеш да се запознаеш с Амели.

Жерар се оживи.

— Страхотно — засия той. — Разбира се, трябва да поискам позволение от баща ми...

Себастиау се засмя.

— Може никога да не се върнеш — предупреди го той. — Рио е съблазнителен като красива жена.

44.

Вероне мразеше Манаус. Мразеше влагата, която го караше да се поти в своя бял парижки костюм, мразеше насекомите и комарите, които непрестанно го хапеха, мразеше носещите се в джунглата силни миризми на плесени и гниене, както и градските миризми в жегата на парфюм, смесен с пот и ром от захарна тръстика. Ненавиждаше и всепроникващата остра смрад от каучука.

Отвърщайки поглед от евтините бордеи и безсрамните боядисани жени с инкрустирани с диаманти, изпилени зъби, той нервно се загледа в карабините, безгрижно метнати през раменете на сурови мургави мъже, слезли в града от отдалечените каучукови находища нагоре по реката. Стоеше там, за да се срещне с останалите от собствениците им, включени в неговия списък. Вече бе разговарял с половин дузина — някои от които със сурови очи и небрежно извадени пистолети го бяха респектирали, а други, развяващи новото си благополучие в ленени костюми от Лондон, вратовръзки на Шарве от Париж и хванали под ръка окичени със смарагди на Картие жени, бяха определили цени, високи като собствения им жизнен стандарт. Имаше една-две възможности но техните плантации се бяха оказали твърде малки. Дьо Кормон щеше да се нуждае от много каучук и Вероне се надяваше Уил Харкърт да е онзи, който може да го осигури. В противен случай, това би означавало поне още един прекаран в търсене месец в Манаус. Съмняваше се, че ще може да го понесе.

Шурашкария Онса бе името на красивия питомен ягуар, вързан на верига и излегнал се мързеливо в най-отдалечения край на дългия, обточен с огледала махагонов бар и Вероне се настани колкото се може по-настрана от него и си поръча една американска бира от големия хладилен шкаф.

— Вие трябва да сте Вероне.

Той се обърна изненадан.

— Изглеждате така ужасно притеснен, че предположих, че сте новодошъл в Манаус.

Вероне бързо го прецени — силно лице, прями маниери на човек, който няма какво да крие — а и не носеше оръжие, нито диамантени пръстени. Само дано да има достатъчно каучук, помоли се наум, и той да е с добро качество.

Уил го заведе до една маса, като минаха покрай ягуара. Погледът му проследи Вероне, докато той нервно го заобикаляше.

— Тя е достатъчно питомна — усмихна се Уил, — игрива е като котенце. Със стопанина си!

Вероне започна направо с работата, изброявайки изискванията на Европейската компания за желязо и стомана — подробности за количествата, със сключен договор за пет години — с висока първоначална цена, която, бяха изчислили те, щеше да се възвърне след известно време и която, във всеки случай, щеше да бъде много по-малка от тази, която биха могли да им предложат брокерите. За негово облекчение Уил можеше да потвърди онова, което се надяваше да чуе — находището Ору Вельо имаше най-добрите каучукови дървета, осигуряващи най-добрия твърд каучук — и те можеха да задоволят неговите нужди. Уил обеща да обсъди с партньора си условията на Вероне и да му отговори след един-два дни. Изглеждаше вероятно да сключат сделка.

Вероне отново погледна Уил Харкърт, който ентусиазирано ровеше в чинията си с печено месо. Харкърт бе поискал предплата за две години. Бяха много пари, макар да имаха основание и доводите му, че е предпазна мярка срещу покачване на цените през следващия сезон. Но все пак това го изнервяше. Можеше ли да му има доверие? Ами, ако когато пристигнеше във Франция, каучукът се окажеше от ниско качество? Дьо Кормон щеше да го държи отговорен. Вероне изтръпна при мисълта за последствията. Нямаше смисъл да проверява каучука в склада — можеха да му покажат каквото си поискат. Нищо друго не му оставаше освен да отиде нагоре по реката и да види находището. Надявам се, дьо Кормон, горчиво си помисли той, че ще оцениш това, защото скъпо ще ти струва! Той алчно предвкушаваше увеличението на заплатата си, възможните придобивки в акции на дьо Кормон, които щеше да спечели от подобна сделка, и въздъхна. Струваше си.

Вероне се почувства глупаво в модерния си екип за джунглата: ризата с дълги ръкави държеше горещо, а високите ботуши стягаха неприятно вече подбитите му крака — и освен това Уил Харкърт бе облечен съвсем обикновено. Той пушеше мълчаливо, надявайки се партньорът на Харкърт да побърза, „Ливърпул Лейди“ вече бе готов да потегли.

— Ето го — каза Уил и се надвеси над парапета. — Хайде — извика той, — капитан Бекуит ще се вбеси, ако го накараш да изпусне плаването!

Едуар метна торбата си на палубата на парахода и се затича.

— Просто прескочих до телеграфа, за да изпратя съобщение до в къщи — усмихна се той. После подаде ръка на Вероне. — Удоволствие е за мен да срещна съотечественик французин. Аз съм Едуар д'Орвил.

Вероне започна да премига. Добре ли беше чул? Той протегна силната си ръка.

— Мосю... д'Орвил?

— Забравих да ви спомена — каза Уил, — че моят партньор е французин.

— Изпаднал французин — каза Едуар. — Не съм си бил у дома от дванадесет години.

Заучена усмивка прикри интереса на Вероне — разбира се, имаше брат, който живее в чужбина... а и не бяха ли минали точно дванадесет години, откак Шарл д'Орвил бе умрял и детето на Леони бе изчезнало?

— И къде е бил домът ви, мосю? — попита той.

Едуар долови лекия трепет в гласа му — защо беше толкова нервен този човек?

— На Лоара, близо до Тур. Ще ме извините ли — добави той, — трябва да се разбера с капитана за един допълнителен товар, който връщаме обратно в Сантарем.

Вероне се обърна към Уил.

— Странно съвпадение — небрежно каза той, — един французин снабдява Франция с каучук от Бразилия. Кажете ми, защо той никога не се е връщал във Франция? От Белем всяка седмица тръгват кораби.

— Семейството на Едуар се премести при него в Рио — майка му и малкото му момиченце... там са щастливи.

— Малкото му момиченце? — гласът на Вероне почти премина във фалцет. — Значи той е женен?

— Не, не е женен. Амели е дете на брата на Едуар. Той умря, когато тя беше съвсем малка и Едуар я отгледа като собствена дъщеря.

Вероне разтреперан си пое дъх. О, неведоми са пътищата божи! Стоеше тук — на този параход, на хиляда мили навътре по река Амазонка — и бе открил Амели! Трепереше от възмущение... трябваше да остане сам... трябваше да го осмисли... да реши какви ще бъдат следващите му стъпки...

Седна на тясната койка в малката си каюта и се втренчи в голата стена отсреща. Той — Вероне — държеше ключа към лудостта на Жил дьо Кормон. Амели бе единственото нещо, от което се нуждаеше в живота си дьо Кормон... и щеше да му струва мило и драго!

Вероне се засмя на глас. Сега нямаше защо да бъде толкова внимателен в тази сделка за каучук. Вместо това щеше да отиде в Рио, за да проследи съдбата на момичето... надзърна през люка, но от Манаус бе останал само блед силует на притъмняващия хоризонт. По дяволите. Сега трябваше да преживее всичко това. Въздъхна и се просна на койката. Е, Амели беше чакала през всичките тези години, щеше да почака още няколко дни.

Сиви облаци скриваха покривите на Сантарем и Едуар, който следеше товаренето на последния каучук на „Ливърпул Лейди“, хвърли тревожен поглед към небето. Ако не беше заради Вероне, нямаше да предприемат това пътуване толкова късно през сезона — надяваше се, че ще успеят да се върнат обратно в Манаус преди да започне дъждовният период.

Бяха тежки дни. Вероне го караше да се чувства неспокойно и той не можеше да разбере защо. Просто имаше нещо странно у него. Макар че бе забавно да го наблюдаваш как предпазливо пристъпва в джунглата с нейната безкрайна зелена тишина, хвърляйки погледи наляво и надясно, сякаш всеки момент очакваше да бъде изяден жив, почти припадайки от страх, когато неподвижните маймуни извиваха пискливия си хор, разбивайки кристалната горска тишина със звук от счупено стъкло. Вероне с благодарност се скри обратно на борда на

„Ливърпул лейди“ и сега успокояваше опънатите си нерви с бутилка скоч от капитан Бекуит.

Той внимателно съчини телеграмата до дьо Кормон.

Ситуацията с каучука е успешна, написа в нея, отлагам връщането с още няколко седмици, за да събера информация относно един важен личен проблем. Ще докладвам възможно най-скоро.

Достатъчно ясен ли съм, тревожеше се той? Искаше бавно да подхранва дьо Кормон с информация, да го накара да си мисли, че това ще бъде изключително трудна, дори опасна работа. После щеше да му каже, че я е намерил. Отдавна изчезналата дъщеря на Леони! И да го накара да си плати всяка стъпка от извървения път!

Със силно изсвирване на сирената „Ливърпул лейди“ се отдели от кея и навлезе в тинестата бавна река — най-после курс към Манаус. Вероне доволен си пиеше скоча. Най-сетне печелеше играта.

Шумът от барабаненето на дъжда по палубата събуди Едуар. Той погледна часовника си — минаваше три — и отново се обърна, затваряйки очи, но дъждът непрестанно биеше в тъмнината и корабът неприятно се клатеше сред разпенената река. Вече бе напълно буден и проклинаяйки дъжда, се напъха в панталоните и ризата си и отиде да потърси нещо за пиене.

Откри капитан Бекуит в кабината да се опитва да надзърне през пелената на дъжда.

— Хубаво време, нали? — изкоментира капитанът и напълни чашите им, — дъжделиво!

Едуар се усмихна и отпи от скоча си. Дъждът бе плътен и обгръщаше малкия параход, браздящ реката срещу течението ѝ. Кабината бе малък пристан на сигурност в дивия чужд свят. Проблясващите светлини се отразяваха от безполезните прозорци, а Едуар слушаше разказите на Бекуит за кораби и бури. Якият йоркширец, който отваряше стиснатите си устни само след три

уискита, редуваше питиетата си с канчета димящ тъмнокафяв чай, който му вареше помощник-капитанът, стоящ зад руля.

Дъждът внезапно спря, сякаш бог бе затворил кранчето, и капитанът изненадано погледна нагоре. Излезе на палубата и подуши въздуха като пойнтер, оглеждайки притъмнялото предутринно небе и тъмната маса на реката, вирайки се през кълбящата се мъгла с надежда да съзре брега и пристанището.

— Ммм — промърмори той. — Не знам... нещо не е наред.

— Може би ще има гръмотевична буря — предположи Едуар, протягайки се уморено.

Капитанът изправи кокалестата си ръка и двамата наостриха уши в тишината. Някъде далече, отделно от движението на реката, те долавяха ниско боботене, като приглушено тракане на влак в нощта.

— За бога — извика Бекуит, — в беда сме! Първи помощник-капитан, удари проклетата камбана... всички на палубата... бреговете на реката, разцепени са от прииждащата вода — носят се на големи парчета — миля след миля са покрити от тях. Силата от падането им ще създаде необикновено голяма вълна, може би двадесет фута висока. По-добре събуди приятелите си, Едуар, и слезте долу. Ще се опитаме да потърсим убежище на островите в талвега^[1].

Уил вече бе буден и навличаше дрехите си, докато Едуар блъскаше по вратата на Вероне.

— Какво има? — ядосано извика Вероне. Той току-що бе заспал след прекараните неспокойни часове, мятайки се и обръщайки се от една на друга страна въпреки бутилката уиски, която бе изпил.

— Обличай се — извика Едуар, — загазили сме, реката завлича бреговете.

Вероне пребледнял се появи на вратата.

— Искаш да кажеш, че сме в опасност?

Очевидно той нямаше да бъде от полза.

— По-добре остани тук долу — посъветва го Едуар, отправяйки се към стъпалата за палубата, — тук е достатъчно безопасно.

Вероне се втрени след него, бе обхванат от паника. Той се огледа из коридора — никой не се виждаше. Значи беше сам тук долу! Изведнъж чу шума от тичащи крака горе, а корабът бе блъснат силно към щирборда^[2] си, набирайки скорост, тъй като се движеше по течението и той се озова коленичил на пода. Ужасен, скочи на крака и

се хвърли към стълбата, показвайки се над подивялата, разпенена, кална река, а грохотът ѝ отекваше в ушите му. Една вълна яростно прехвърли палубата, разливайки се по стъпалата и го блъсна назад. Той изхленчи и отново се изправи, изплувайки от речната вода, а после с мъка се покатери по стълбите. Затича се към кабината, минавайки покрай Уил, който се трудеше с моряците на палубата, които трескаво се опитваха да заковат с летви люковете и амбразуриите.

В машинното огнярите хвърляха въглища в бумтящите пещи, докато Бекуит се опитваше да обърне кораба към подслона на островите. Едуар фокусира бинокъла, насочи го към мъгливия хоризонт и зачака.

Вероне стоеше на вратата, от него капеше вода.

— Какво става? — дрезгаво попита той. — Изостави ме там долу сам...

— Затвори проклетата врата! — изрева Бекуит, а корабът се наклони и водата нахлу в кабината.

Вероне затръшна вратата, стаявайки се зад сигурността на солидното дърво и проследи погледите им, оглеждащи реката, дъхът излизаше от ужасените му устни с продължително свистене, сякаш виждаше онова, което виждаха те. По-малко от четвърт миля нататък една голяма вълна се простираше по ширината на реката, насочвайки се към тях с все по-голяма мощ. Чу се скърцане сякаш се огъваха мачтите антени и бреговете на Амазонка се разцепиха, изкоренявайки гигантски вековни дървета и захвърляйки ги в течението, сякаш бяха клонки. Различаваше се още някакъв звук освен този от свличаща се пръст и Вероне внезапно осъзна, че това бе неговият ужасен вик. Щеше да умре... тук в тази дивотия... бяха го довели тук, за да го удавят. Той се извъртя, когато Едуар мина покрай него и се хвърли върху друсация се рул, където бе Бекуит, отпусайки се с цяла тежест върху капитана, който се опитваше да запази кораба изправен. После вълната го погълна.

Под удара ѝ „Ливърпул лейди“ се разби на много парчета като умиращо животно, шпангоутите^[3] бяха натрошени със звук, наподобяващ пистолетен изстрел, а металният корпус бе шумно съдран от нахлуващата стихия. Вероне се бореше с тежестта на водата, задущавайки се от тинестата маса, която притискаше очите му,

навлизаше в носа му, мачкаше дробовете му... бе бездънна, безкрайна... давеше се под безформената ѝ тежест.

— Проклетата река — изрева Бекуит, като изплува на повърхността, все още стиснал безполезния рул... Едуар изпита остра болка, когато парче стъкло се заби в челото му и усети, че кръвта му се смесва със студената вода на реката. Бекуит отново изплува на повърхността, сграбчил Вероне, разтърсвайки го, сякаш той беше плъх, опитваше се да го накара да изплюе погълнатата вода с силни тупания по гърба, докато накрая Вероне дойде на себе си и пое въздух. Едуар се изправи на крака, разтърси глава, опръсквайки и двамата с кръвта си. Къде ли е Уил мъгливо се запита той. Господи, къде беше Уил? Водата продължаваше да нахлува в кабината и да покачва нивото си, той си проби път до вратата, препъвайки се във Вероне, който парализиран от страх, се беше хванал за парапета на стълбата. Корабът отново се разтресе и започна да потъва, а Вероне го сграбчи за ръката.

— Къде отиваш? — извика той. — Не ме оставяй сам тук... искаш да умра, искаш да умра...

Бедният човек полудя, помисли си Едуар, отправяйки се решително към вратата, за да намери Уил. Вероне се опита да се вкопчи в краката му, ала той изчезна нагоре по стълбите, оставяйки го да се строполи във водата.

— Убиец — изпищя той с тънък като острие на нож глас, — ти ме уби... това е заговор... защото аз знам...

Едуар изтощен се изправи на крака. Кръв се стичаше по лицето му. Един или двама виждаше пред себе си Вероне?

— Едуар — изкрещя Бекуит, — копелето е полудяло. За Бога, не излизай още там.

— Отивам да намеря Уил — твърдо каза той, олюлявайки се на най-горното стъпало.

— Няма да ме оставиш тук — изпищя Вероне, хвърляйки се по стълбите след него.

Водовъртежът на реката подмяташе кораба като коркова тапа, водата обливаше палубата, нахлувайки през най-малкото отворче. Съдраните мокри платна плющяха по хлъзгавите дъски и стоманения парапет на палубата, изкривени като дамски фуркети, увиснали безпомощно от арматурата си. Едуар изтри с ръкав кръвта от очите си и започна предпазливо да се придвижва напред.

Вероне се плъзна след него.

— Чакай — изкрещя му той, — чакай ме, няма да ме оставиш сам, за да умра.

Зловещ грохот се разнесе изпод палубата, „Ливърпул лейди“ се разтресе, а после бавно и грациозно повдигна носа си от водата, изправяйки ги на върха на един опасен наклон.

— Помогни ми... помогни ми... — извика Вероне, опитвайки се да намери опора за краката си по хлъзгавите дъски.

Този човек отново крещи, разтревожи се Едуар и разтърси глава, опитвайки се да проясни погледа си, защо не си затвори устата... не вижда ли, че корабът се накланя?

Вероне се търколи покрай него, бързо се плъзна по палубата и инстинктивно Едуар протегна ръка, за да го хване. Пръстите на Вероне се вкопчиха в неговите като нокти, повличайки самия него по палубата. С лявата си ръка Едуар неистово затърси нещо, за което да се задържи... виждаше как реката поглъща кораба... на стъпка съм от смъртта, помисли си той с прояснено съзнание, заминаваха заедно... реката ги очакваше... само още една стъпка.

— Не мога да умра... не мога — изрева той.

Металният кнехт^[4] падна с глухо тупване върху корема му и му изкара дъха, а той се сви на кълбо около него. Едуар отчаяно си пое въздух, протягайки свободната си ръка към гладкия метал. Пръстите му обвиха металния пръстен, а Вероне, все още отчаяно вкопчен в дясната му ръка, се плъзна настрани. Силна болка прониза рамото на Едуар, сякаш мускулите му се късаха. Трябва да издържа, помисли си той, затваряйки очи в тази агония, трябва да издържа. Вероне бе увиснал на дясната му ръка, краката му и долната част на торса бяха във водата. Буйната кафява река лакомо го погълна.

— Убиец, убиец... — изпищя Вероне.

Недоумяващият поглед на Едуар срещна неговия.

— Убиец — отново изкрещя Вероне, докато корабът се завърташе, запращайки го под водата. Ръката му като клещи се вкопчи в ръката на Едуар със страшна сила, повличайки и него... отказвайки да го остави, а ноктите ѝ се впиха в плътта му до костта. „Ливърпул лейди“ се обърна по течението, ръката му отслаби хватката си и той изчезна.

— Вероне си отиде — каза Уил на Бекуит, изтегляйки Едуар обратно на палубата.

— Господи, погледни го.

Дясната ръка на Едуар бе почерняла и подута, всичките ѝ пръсти бяха счупени. Лявата му се бе вдървила около металния пръстен, когато освободиха вцепенените му пръсти и потече кръв от там, където металът се бе врязал дълбоко в тъканта на дланта му. Едуар бе в безсъзнание и почти замръзнал и Уил безпомощно го погледна. Нямаше сухо одеяло, с което да го загърне. Той внимателно го повдигна и го занесе в салона на парахода.

От долните палуби се показаха мъжете и се втрени с празни, уплашени очи в гледката. От време на време параходът се разтрисаше и се чуваше нов зловещ тътен.

— Господи — извика капитанът, — не сме пробити, проклетият каучук се търкаля и мести центъра на равновесието. Още няколко градуса и ще ни потопи.

До този момент Уил не бе разбрал колко ужасна може да бъде вонята от каучука. Мислеше си, че е свикнал с нея, но тук, в подгизналия потъващ трюм тя го смазваше. С наведена глава и изправени рамене той се потеше заедно с останалите, докато повдигаше и търкаляше огромните, тежки двеста паунда топки каучук от наводнената кърма към носа, отклонявайки търкалящите се обратно топки, които изведнъж се накланяха и имаше опасност да счупят нечий кости по пътя си, като в някаква кошмарна игра на билиард. Безкрайни часове се точеха сред мухлясалия, потъващ, задушен трюм, докато Бекуит даваше объркани команди и една по една каучуковите топки бяха изнесени и сигурно завързани със стоманени въжета. Постепенно „Ливърпул лейди“ се кротна във водата, за да ближе раните си.

Бяха минали две седмици, откак капитан Бекуит доведе кораба си на плаващ док в Манаус. Като много други речни параходи, попаднали в террас саидас, свличащите се брегове на Амазонка, бе изоставен завинаги.

Най-добрият доктор в Манаус, току-що пристигнал от „Харли стрийт“, Лондон, се грижеше за раните на Едуар. Той бе отказал да остане в болница и седеше с Уил в кафенето на Авенида Едуардо

Рибиер, рамото му бе бинтовано, ръцете му бяха покрити с лепенки, а челото му бе избродирано с назъбен шев. Минувачите се обръщаха да го гледат и си шепнеха, но Едуар не ги забелязваше. Не можеше да се освободи от образа на изплъзващия се от ръката му Вероне, с обезумял поглед, забил ноктите си в плътта му. Защо, питаше се той за стотен път, защо ме нарече убиец?

Уил въздъхна.

— Знаеш ли — накрая каза той, — ти и аз имаме късмет да оживеем. Да не го предизвикваме. Да продадем Ору Велю на онзи, който ни предложи най-висока цена и да се махаме оттук.

[1] Талвег — от нем. — средната, обикновено най-дълбоката надлъжна ивица на река — бел.пр. ↑

[2] Щирборд — дясната страна на кораб — бел.пр. ↑

[3] Шпангоут — греда — бел.пр. ↑

[4] Кнехт — от нем. — двойни ниски метални или дървени стълбове на палубата на кораб до борда за навиване на въжета, чрез които корабът се закрепва или се примъква до брега — бел.пр. ↑

Жил свали сакото си и охлаби вратовръзката си, поглеждайки уморено към двете телеграми на бюрото си. В офиса бе дошъл направо от гарата, след многократно отлаганото пътуване до Милано и почти беше забравил, че Вероне е в Бразилия.

Бръчка на недоумение се появи на челото му, щом прочете първото съобщение. Какво по дяволите имаше предвид Вероне? „Информация по личен въпрос“ — дали не бе напипал някакъв нов аспект от сделката с каучука? Или пък възнамеряваше да извлече повече пари за себе си? Той ядосано захвърли листчето на бюрото си. Или пък просто бе намерил добра игрална зала в Манаус? Познаваше малката слабост на Вероне. Познаваше слабостите на всеки.

Той въздъхна от раздразнение и разкъса плика на втората телеграма, адресирана до Европейската компания за желязо и стомана. Бе подписана „Уил Харкърт от находището Ору Велю“. Той шумно си пое въздух, докато я четеше, остави телеграмата до другата на бюрото си и ядосано се втренчи в двете.

Глупак! Как можеше да умре в някаква буря по Амазонка? Вероне бе с него от петнадесет години, знаеше всичко — как точно да сложи ръка на важна информация, кой с кого е замесен, къде са погребани тайните на техните конкуренти. По дяволите, как щеше да се оправя без него? И какво бе имал предвид в това странно съобщение? Господи, този човек бе истински глупак! Ако не беше глупак, нямаше да е мъртъв!

Жил ядосано кръстосваше пода. Ами бразилската каучукова сделка? На кого можеше да има доверие, за да заеме мястото на Вероне? Кой би могъл да бъде толкова непочтен и толкова умен — както и толкова лоялен? Знаеше отговора. Никой.

Жерар се поколеба пред тежката дъбова врата на офиса. Никога не знаеше дали баща му няма да се разбеснее, ако го прекъснат или пък ще е толкова потънал в мислите си, че изобщо няма да забележи, че той е там. А можеше и да се зарадва. Винаги бе така, дори и когато бяха малки — в един миг се усмихваше и ти отдаваше цялото си

внимание, а в следващия се държеше така, сякаш никога преди не те е виждал. Жерар се бе научил да живее с това, но все още не можеше да предугажда настроенията на баща си.

Жил ядосано вдигна поглед. А, беше Жерар — той бе хубаво момче — не, млад мъж! На колко години беше сега? На деветнадесет или на двадесет? Не можеше да си спомни.

— Добре ли пътува, татко? — Жерар още бе предпазлив. Не знаеше в какво настроение е баща му.

— Имаше много проблеми, но всичко се оправи накрая. Искаше ми се да си с мен — неочаквано каза Жил, — щяха да ти харесат преговорите — приличат на игра, сложна очарователна игра.

— А ти винаги печелиш.

Жил сви рамене.

— Чак пък толкова. Няма ли да размислиш, Жерар? Целият бизнес те чака — чака и двамата ми синове.

Вече бяха разигравали тази сцена много пъти. Баща му знаеше, че той се кани да става архитект, винаги бе искал това.

— Ти имаш двама синове, татко, а Арман е луд по колите. Когато порасне достатъчно, той ще се включи в бизнеса — Жерар се възползва от възможността. — Татко, един приятел ме покани да прекарам ваканцията при него. Искях да помоля за разрешението ти.

— Защо не — разсеяно отвърна Жил, мислите му още бяха погълнати от Арман.

— Значи мога да замина за Бразилия? — ентусиазирано завърши Жерар.

— За Бразилия?

Двете телеграми лежаха отпред на бюрото му. Вероне бе мъртъв. Бе загинал в Бразилия!

— Не можеш да заминеш, Жерар — рязко каза Жил. — Погледни това — пхна той телеграмата в ръцете на Жил. — Вероне е бил убит в Амазонка. Смяташ ли, че ще ти позволя да отидеш там?

— Но, татко, аз ще остана със семейство ду Сантус в Рио...

— Забранявам ти, Жерар. Ще останеш тук, във Франция.

Това беше, горчиво си помисли Жерар. Ако не бе получил тази телеграма за помощника си, всичко щеше да бъде наред. Помисли си за Вероне, сянката на баща му. Никой не бе го познавал истински, с изключение на баща му.

— Съжалявам, татко, за Вероне, искам да кажа.

— Той беше глупак — лицето на Жил бе безизразно. — Идеята да отиде в Амазонка за каучук си беше негова... може да обвинява единствено себе си. И ме остави в истински хаос!

Жерар наблюдаваше баща си, който бе твърде погълнат от документите на бюрото си. Сякаш изобщо не му пукаше за Вероне. Ами неговото семейство? Ако имаше такова? Нямахме смисъл да пита баща си за това, той се интересува от нещата по свой си начин. Нямахме смисъл и да го пита отново за ваканцията, вече знаеше отговора му.

Когато Жерар се запъти към вратата, Жил вече се бе пресегнал за телефона и съзнанието му бе заангажирано с други неща. Той дори не забеляза, че синът му си е тръгнал.

46.

Леони постави клончето жасмин в чаша с вода на масичката в гримьорната си и замислено се загледа в него. Той още ѝ го прашаше, независимо в коя част на света бе тя, винаги узнаваше страната, града, театъра... дори в разгара на зимата тя получаваше своя жасмин. Това бе романтичен жест — или поне би могло да бъде, ако мъжът бе всеки друг, но не и Мосю.

Но тази вечер бе различно. Заедно с цветята пристигна писмо. Разтревожена погледна плика... какво можеше да иска сега? Нетърпеливо отмятайки коса назад, тя се загледа в златното венче около челото си и се намръщи на вида си... време бе да излиза на сцената — последната вечер за този сезон, слава богу. Довечера щеше да замине на юг като прелетна птица, обратно в къщи при нейното убежище. Тя уморено се протегна. Този път бе по-уморена от всякога, а и предстоеше ново, американско турне. Понякога си мислеше, че вече остарява за всичко това. Наистина, внезапно ѝ мина през ума, бе на тридесет и една... тринадесет години, откак напуснах Мосю, а битката помежду ни още продължава. Тя отново погледна жасмина, а после плика, лежащ недокоснат до него. Не, нямаше да го отваря... пък и вече бе време да излиза.

Има нещо вълнуващо в пътуването във вагонли^[1], помисли си тя. Може би мисълта, че профучаваш през нощта сред полета и планини към целта си, увит в чисто белите чаршафи, а после се събуждаш и си се озовал в друг град. Имаше някаква магия в това.

Тя се отпусна в лукса на частното си купе, чиито тъмни облицовани стени бяха украсени с венци и цветя от по-светло дърво и дискретно осветени от лампи с розови абажури. Кадифените рубинени седалки бяха меки и удобни, а в една кристална ваза бе поставена подходяща по цвят рубинена роза.

Шоколад изучаваше новата територия, душейки я с интерес, а после се отпусна на кадифените възглавници, наблюдавайки Леони.

— Ще вечеряте ли, мадам? — попита стюардът. — Можем да ви сервираме скоро след като потеглим.

— О, мисля, че не, благодаря ви. — Чувстваше се прекалено изморена, за да се обременява и с храна. — Но ще ми донесете ли малко чай, моля ви, с лимон, когато имате възможност? — усмихна се тя на стюарда.

— Разбира се, мадам.

Вратата на купето леко се затвори след него и Леони притвори очи. Утре щеше да си бъде у дома.

Жил се запъти към спрелия влак, който вече изпускаше пара и пуфтеше, сякаш горящ от нетърпение да потегли. Той все още обичаше да пътува във вагонли, това го караше да се чувства като дете, наслаждаващо се на приключение — да прекосяваш загадъчни места по средата на нощта.

Стюардът го придружи до неговото купе, за да се увери, че се е настанил удобно.

— Ще вечеряте ли, господине? — попита го той.

— Да вечерям ли? — сега, когато си помисли за това, се оказа твърде гладен, но не можеше да понася претъпкания ресторант. — Пълен ли е влакът?

— О, не, господине, тази вечер сме съвсем малко.

— Тогава добре, ще вечерям.

Жил се облегна на възглавниците и си наля едно уиски от своята сплесната сребърна бутилка. Защо, за бога, Леони не бе отговорила на бележката му? Той се бе унижил. Молеше я да се види с него. Всеки път, когато я зърваше на сцената, бе истинско мъчение. Бе го правил в продължение на толкова години с вярата, че един ден тя може да се върне при него. Сега трябваше да отиде при нея във Вилата и да поговори с нея. Щеше да я помоли да се върне — това бе единственият начин.

Горещият чай пристигна и Леони отпи от него, наслаждавайки се на аромата на лимона, докато топлината отпускате тялото ѝ. За пръв път се бе почувствала толкова уморена, но бе имала една наистина

натоварена година — това беше първата ѝ почивка от девет месеца насам. Прииска ѝ се да помоли за един сандвич към чая... бе се почувствала истински гладна. Можеше да помоли стюарда да ѝ донесе нещо, но не, може би по-бързо щеше да бъде просто да отиде в ресторанта.

Ресторантът бе празен — имаше само един самотен човек в другия край на слабо осветения вагон — тя виждаше единствено върха на главата му над високата облегалка.

— Маса за колко души, мадам? — усмихна ѝ се сервитьорът.

— Сама съм — отвърна Леони.

Жил дьо Кормон замръзна. Ръката му, която още държеше чашата с вино, се разтрепери, докато гледаше как сервитьорът минава през вратата към кухнята. Бе сам с Леони.

Дължината на вагона му се стори безкрайна, докато се приближаваше към нея.

— Леони.

Уплашеният ѝ златист поглед се блъсна в неговия. Адреналинът от шока хукна нагоре по гръбнака ѝ, тласкайки с по-голяма сила кръвта във вените ѝ, докато бузите ѝ пламнаха. Очите ѝ се разшириха от ужас. Какво правеше той тук? Преследваше ли я?

— Не исках да те уплаша — не знаех, че си тук — гласът му бе мил, — за мен е такава изненада, каквато и за теб.

Сигурно е вярно, помисли си тя. Откъде можеше да знае той, че тя ще бъде в този ресторант? Самата тя не знаеше преди няколко минути. Но какво правеше във влака? Той улови погледа ѝ; около ъгълчетата на очите му се бяха образували малки бръчици, а гъстата му коса бе посивяла с малки сребристи ивици по слепоочията. Тя потръпна, неспособна да отмести поглед от лицето му.

— Може ли да седна, Леони?

Той я попита, но тя знаеше, че няма да приеме отказа ѝ. Нямаше избор. Освен, разбира се, да стане и да си тръгне. Но не го направи.

Мосю се наведе напред към нея през малката маса и взе ръката ѝ в своята. Усещаше я малка и напрегната между дланите си и затвори очи, за да не съзре тя в тях чувствата му — дори сега трябваше да крие онова, което наистина изпитва. Бе просто, както винаги бе било; държеше ръката ѝ в своята, можеше да усети аромата на парфюма ѝ, да

долови диханието ѝ — да почувства, че ръката ѝ трепери. Той я обърна с дланта нагоре и я целуна, погали с пръст кожата на китката.

Леони остави ръката си да лежи в неговата, шокирана от допира до неговата плът, наблюдавайки омагьосана квадратните му пръсти, безупречните, леко нащърбени нокти и тънките тъмни косми по гърба на ръката му, сякаш ги гледаше под микроскоп.

С усилие вдигна поглед... ръката му още държеше нейната... сякаш времето течеше много бавно, летаргично разтягайки секунда след секунда, а тя нямаше сила да се помръдне. Очите му си бяха все така тъмни, така наситено сини... преди да срещне тези очи, тя бе различна жена, смущаваща, дръзка, изискваща жена, която го желаше толкова, колкото и той нея — където и да е и когато и да е... а сега се чувстваше безпомощна пред него, както някога в Монте Карло, когато бе на седемнадесет. Той все още притежаваше някогашното сексуално привличане и допирът му възпламени сетивните ѝ спомени. С усилие на волята тя се принуди да се изправи на крака.

— Моля те, кажи ми нещо, Леони. Умолявам те.

Влакът набираше скорост, трачайки в нощта, огласявайки със звука от свирката своето присъствие в нощната тишина, изолирала само двамата в своя лукс с розов оттенък.

— Моля те, пусни ръката ми — гласът ѝ бе тих и слаб.

Той стисна ръката ѝ по-силно.

— Остани с мен още няколко мига, Леони — нека бъдем цивилизовани... трябва нещо да ми кажеш, умолявам те.

Келнерът се появи на вратата и любопитно се втренчи в тях.

— Да ви сервирам ли сега, господине?

— Леони, поне ще пийнеш ли с мен — нека просто поговорим за няколко минути?

Погледът му я пронизваше. Тя отново потъна в креслото си и той даде знак на келнера, че иска да поръча, седна на отсрещното място и най-сетне освободи ръката ѝ. Тя тайно я избърса в покривката, сграбчвайки като психологическа опора Шоколад. Какво правеше тук... какво ставаше с нея?

— Леони, отивах към нос Фера, за да те помоля да се срещнеш с мен... ти знаеш защо, нали? Защо мисля за теб по цял ден, сънувам те през нощта? Защо не мога да те забравя и да живея спокойно без теб? Защо ти изпращам жасмин — спомняйки си уханието на кожата ти,

когато те целувах? И защо никога ти не изхвърляш жасмина? Защото ти също си спомняш... така е, нали, Леони? — Гласът му бе преминал в ниско успокоително мъркане, промъкващо се в гънките на подсъзнанието ѝ. — Ти не си забравила онези нощи, онези дълги прекрасни нощи... колко топло бе тялото ти под моето, колко гладко и сочно бе и колко много ме обичаше...

Сервитьорът дискретно се покашля, поставяйки купата с охладеното вино на масата, а Леони отново се облегна назад, бузите ѝ пламтяха.

Жил си наля шампанско.

— Виждаш ли — прошепна той, наблюдавайки я как послушно отпива от познатото вино, — нищо не съм забравил.

Леони здраво стискаше чашата, взирайки се в отлитащата нощ, отразена в тъмнината на прозореца, като собственото им отражение — красива двойка, пийваща шампанско в един розов, комфортен свят. Отново ѝ се прииска да го докосне... о, знаеше, че не бива, но ѝ се искаше...

Той се наведе по-близо, все още говорейки ѝ с този хипнотичен мек глас, разправяйки ѝ разни неща — как му е липсвала, какво е объркал — и това я вълнуваше.

Шоколад внезапно скочи на коляното ѝ и обърна чашата с шампанско върху полата ѝ, връщайки я обратно към реалността. Котката седна гордо в скута ѝ и колебливо близна капките шампанско.

Леони ги избърса с ръка и се изправи на крака. Мосю застана пред нея, висок и властен.

— Не си отивай.

Леони се поколеба. Разкъсваше се от копнеж, който знаеше, че не бива да изпитва — бе уязвима, лишена от всичките си защиты, сама тук с него в бързия влак... това не беше реалността... това бе сън. Тя го блъсна, затича се по пътеката, спускайки се към вратата. Той ѝ препречи пътя, а келнерът се обърна с гръб, преструвайки се, че е зает с масата.

— Леони — настойчиво каза Жил, — остави ме да ти кажа нещо — поне ме изслушай.

— Отвори вратата — прошепна тя — или ще извикам сервитьора!

Погледите им се срещнаха, той се поколеба за миг, а после бавно се отмести от вратата и я задържа отворена за нея. Тя бързо премина през нея и се затича, затръшвайки я пред него. Той я настигна на следващата врата, притисна я с тялото си до облицованите стени на коридора и хвана с ръце главата ѝ. Тя извърна лице настрани, когато устните му се опитаха да достигнат нейните, стиснала изплашената котка пред себе си като преграда. Шоколад замахна с лапа пред лицето на дъо Кормон и с ноктите си одраска бузата му, той отскочи назад с вик и заопипва кървавите бразди.

— Знам какво искаш да кажеш — каза тя, върната към реалността от това насилие — и отговорът никога няма да се промени. Невъзможно е, Мосю — ти го направи невъзможно.

— Но аз знам, че ме желаеш. Така е, нали... изпитваш същото, което винаги си изпитвала? Прочетох го по очите ти.

— Сгрешил си — хладно отвърна тя. — Всичко е във въображението ти, Мосю. И сигурно е време да се изправиш срещу реалността.

— Да оставим в миналото онова, което се случи, да започнем отначало.

Сега гласът му бе по-рязък, бе загубил властното си мъркане, коварно успокоително и привлекателно. Тъмните му очи блестяха така, че тя можеше да види лицето си, отразено в разширените му зеници.

— Ще имаш Амели, ще живеем заедно — ние тримата. Ще те направя щастлива, Леони, можеш да имаш всичко, което поискаш — всичко, обещавам ти...

Амели... как смееше дори да споменава името ѝ... как смееше! Бе пропуснала детството на Амели заради него. Омразата ѝ се отдръпна, завъртя се в нея като тъп нож.

— Казахме си сбогом преди много години, Жил дъо Кормон — твоят живот си е твой — и в него никога няма да бъда аз или моето дете.

Тя го подмина, забърза се по коридора, после мина през вратата, а след това, когато паниката я завладя, се затича през влака, докато стигна своето купе. Затръшна вратата след себе си и я заключи с трепереща ръка. Шоколад мяукаше нервно от едната ѝ страна, докато тя изчакваше да спре треперенето.

Той бе луд. И тя трябва да беше луда, дори само защото го слушаше, затова, че го остави да я изкушава с думите си — той винаги бе способен да го направи. Той я познаваше. О, Господи, тя наистина го бе пожелала... за няколко мига наистина го бе пожелала — повече от всичко друго на света. Вгледа се в своя образ в огледалото, нагласяйки лампата така, че да може да се види по-добре... искаше да разбере що за жена бе, че да може да забрави убийството и заплахата, предадена от спомените си и завладяна от желанията на своето тяло.

На сутринта тя първа слезе от влака, крачейки до плещестия стюард, който носеше чантите ѝ, бързайки към бариерата. Зърна го как се завтича към нея, докато влизаше в таксито и стюардът затваряше вратата. Той бе закъснял. Тя бе спасена.

Вилата никога не ѝ бе изглеждала по-гостоприемна, а правоъгълните ѝ варосани стени — по-солидни и сигурни, простичкият здрав смисъл на Френар пък я върна към успокояващата реалност, правейки събитията от влака да изглеждат като сън. Но само малко по-късно, докато седеше на терасата, припичайки се на слънце, страхът се върна. Лъскавата бяла яхта се носеше бавно по залива, клатушкайки се по повърхността на водата, блестяща от отразените слънчеви лъчи. Тя изтощено се втренчи в нея. Той никога нямаше да се откаже.

[1] Вагонли — спален вагон — бел.пр. ↑

Едуар току-що бе изпратил Уил до влака за Маями на път за Ню Йорк. Ору Велю бе продадена и той бе по-богат, отколкото някога бе мечтал.

И това, слава Богу, бе краят на дните му като каучуков барон. Той потърка с ръка наболяващия го белег на челото — макар да бе минала цяла година, още му създаваше неприятности. Спомняйки си погледа на Вероне, когато ръката му се изплъзна от неговата, можеше да счита себе си за човек с късмет.

Фериботът от Ки Уест за Хавана придиричливо си пробиваше път в залива, а той се разхождаше по палубите му. Животът бе в затишие, решенията бяха вече взети, промените възприети и бъдещето лежеше пред него с голям въпросителен знак.

Ксара Розалия О'Нийл де Естебан бавно яздеше коня си по билото, разделящо двете имения, западното принадлежеше на брат й Томас, а това на изток на нейния починал съпруг, дон Хосе. От тази височина можеше да види пътя, извиващ се като прашна бяла панделка. Тютюневите му полета лежаха равно изорани пред нея, осеяни тук-таме с бели петна — нежните млади растения бяха покрити с платно, за да се предпазят от изгарящите лъчи на слънцето. Точно отдолу, в подножието на хълма, вечерното слънце се отразяваше в червените керемиди по покривите на пръснатите къщички на хасиендата^[1] и внушителната редица мангови дървета очертаваше алеята, която право като стрела водеше до пограничния път — един от малкото прави пътища в Куба, където всички стари имения бяха разположени в кръг.

Вегата^[2] си стоеше точно както бе оставена от бандитите преди две години — безкрайно пусто поле, по което едва сега бе започнала да се показва рядка остра трева, а руините от голямата къща бяха жив тъмен белег сред напъпилите пурпурнорозови и алени бугенвиллии, които сякаш искаха да скрият тези рани.

Тя завърза Флорита под едно дърво, за да попасе сочна трева и се спусна надолу по хубавото малко хълмче, загледана замислено в някогашния си дом — сцена на нейния семеен живот.

— Хосе — виновно изрече тя, — не че не те обичам — винаги ще те обичам, — но трябва да има и още нещо за мен освен това.

После разтвори ръце, сякаш да прегърне гледката, самотния тесен свят на вегата.

— Може би ако имах деца, всичко щеше да бъде различно... но на двадесет и шест още си млад...

Изпълнена със съжаление, обърна гръб на мъртвата черупка на някогашния ѝ дом, толкова много ѝ се искаше отново да открие живота... романтиката и любовта.

Неподвижната бисерна зора пукна сутринта заедно с оръдието на Порт Ауторити край пристанището, сигнализирайки, че вече корабът може да влезе, и разбуждайки Хавана за забързан, бърлив, деен живот. Тесните улички на града бяха засенчени с тенти, чиито сенки гъмжаха от хора. Собствениците на магазинчета бяха наредили стоката си на открито — оцветени в пастелно розово, лилаво и лимонено бяха топовете органдин и тънък лен, в черно и алено се разстилаха ветрилата на дантелата, наред с патладжаните и портокалите. Домакините и прислужниците пълнеха кошниците си с банани и манго, папая, ананас и маракуя, пазарейки се оживено пред кафезите с пернат дивеч и мършави пилета. Просяци китайци и креоли висяха в сянката под терасите на кафенетата на Пасео Тасон, където бизнесмени в бели костюми пиеха гъсто черно кафе и играеха дама и домино. Китари пулсираха като акомпанимент на тракащите по калдъръма колела на селските каручки, ароматът на билки, кафе и цъфнала резеда се смесваше с тежката миризма на напудрените жени, клюкарстващи пред кафене „Доминика“.

Едуар вдъхваше всичко, оставяйки го да потече като вино с кръвта му... весело и отворено или изпълнено със спотаена омраза, каквото и да бе, Хавана го посрещаше с обещания.

Бутик „Оберон“ на Сале Фондадор бе специализиран за най-новата парижка мода и Ксара съвсем целенасочено се отпрати натам.

Сега или никога, твърдо си каза тя, докато отваряше вратата, ще променя живота си и ще започна отначало.

— Доня Ксара — възкликна продавачката, — не сме ви виждали от толкова отдавна.

— Да, така е, Марсела, но днес ще компенсирам това. Добре ме погледни... погледни тези мрачни цветове, тези старомодни дрехи. Превърнала съм се в нещо средно между провинциална братовчедка и отегчена вдовица. Имам нужда от промяна, Марсела. Промени ме, моля те... имам нужда от пъстрота, розово, жълто, тюркоазено синьо, бели копринени чорапи и хубави обувки! Искam дантелени блузи и набрани пищни поли. Марсела — недей да ми продаваш нещо — просто извади всичко и аз ще си го купя!

Марсела се засмя.

— Много добре... но помни, ще бъде много скъпо.

Ксара въздъхна.

— Аз съм богата, бездетна вдовица и съм на двадесет и шест години. За какво друго да си харча парите?

Тя се намръщи и се отпусна в дълбокото кадифено кресло. Няма да мислиш за миналото, строго си каза, днес е денят на промяната, забрави ли?

Младите помощнички се впрегнаха в действие и дрехите започнаха да дефилират пред нея — дневни рокли от най-качествен лен, хладни и чисти, в бананово, ягодово и фъстъчено зелено, най-нова мода, дълги, с изчистени линии. Блузи от тънък лен в прасковено и ванилено с подходящи поли, които се люлееха на няколко ката над обутите в кремава коприна крака. Купи си ги всичките, заедно с малките бели и сини жакети и полите за пътуване, купи си и подходящи им обувки и малки сандали с каишки, отпред украсени с блестящи маниста за вечерите, както и една дълга права тясна бяла копринена рокля, която прилепна по тялото ѝ, сякаш бе шита специално за нея, обточена отдолу с блестяща кристална ивица, която се носеше с копринен шал, заметнат през раменете — необходима защита срещу нощния тропичен въздух. Но любима ѝ бе алената тафта, с прилепнал по тялото корсаж, с набрана пола, сексапилна като рокля на испанска циганка танцьорка.

Бе истинска оргия на пазаруването, помисли си тя, оглеждайки щастливо покупките, които бяха грижливо опаковани в кутии от

смаяните млади помощнички; най-сетне се бе отърсила от съдбата си на вдовица, а най-хубавото бе, че Хосе също би се радвал да я види в този момент... той не би желал тя жива да се погребее, като него, във Вега Флор де Севиля.

— Изпратете всичко в „Санта Исабела“, Марсела — извика тя. — Имам още няколко спирки преди сиестата^[3].

В магазина за бельо продаваха най-плъзгавото, най-коприненото, най-божественото бельо, което можеше да си представи, а ръцете ѝ се замайваха от пастелната мекота на ризите и комбинезоните, обточените с дантела кюлоти с перлени копченца, от нощниците в моминско бяло и розово, което си подходдаше с роклята от тафта. Копринените чорапи и сатенените пантофки с помпони от лебедов пух и перлени катарамии... тя въздъхна със задоволство. Това бе една съвършена утрин. Има само един въпрос, помисли си тя, докато с благодарност се отпускате в хладното кафене „Доминика“, къде ще ги обличам всичките — и дори по-важно — за кого?

Загледана във водовъртежа на тъмното кафе, тя замислено го разбъркваше. Не бе лесен отговорът на този въпрос. Защо, о, защо не можеше някой висок тъмен непознат да се появи в живота ѝ и да я плени отново?

Тези глезени, помисли си Едуар, надзъртайки иззад палмовото листо, препречило се между него и нея, са много красиви. Бяха тънки, покрити с коприна и завършваха в изящни стъпала, обути в хубави парижки обувки със закачливи малки панделки отгоре. Ако леко помръднеше стола си надясно, сигурно можеше да види повече... но така пък можеше да развали образа във въображението си. Тя сигурно бе някоя трътлеста испанска матрона, чакаща мъжа си да я заведе на обяд след усиленото сутрешно пазаруване. Нямаше ли да е по-добре просто да си седи тук и да се любува на гледката на хубавите крака под палмовото листо... Е, помисли си той и даде знак на келнера да му донесе сметката, ще запазя мечтите си.

Хмм, мислеше си Ксара, докато отпиваше от кафето си, какъв хубав гръб. Жалко, че си тръгва, сега никога нямаше да узнае как

изглежда лицето... но гърбът ѝ харесваше. Бе висок и слаб и носеше кестенявата си коса малко по-дълга, така че тя се завиваше на врата му. Изглеждаше гъста и здрава... сигурно щеше да е мека на допир. В походката му имаше известна арогантност. Ксара въздъхна и поиска сметката. Защо не можеше да срещне някого така? Не ставай глупава, строго си каза тя, сигурно е женен и има закръглена съпруга провинциалистка и четири деца, които го чакат в къщи, докато той е при сладката си любовница в някой горещ апартамент. Изпита някакво съжаление, като си помисли за любовницата — дали пък това не бе завист? Искаше ѝ се да не я бе измисляла.

Бароковата, боядисана в розово сграда, която някога е била дворец на графовете Сантавения, сега се бе превърнала в хотел „Санта Исабела“, държан от един американец от Ню Орлиънз, а салонът му, покрит с мраморни плочки, бе пуст. Едуар натисна звънеца и зачака. До него стигна единствено звукът от плискаща се вода в хубавия фонтан със сини плочки и летаргичното боботене на два вентилатора с големи перки, увиснали от високия, осветен таван. Един кафез с пойни птички и неговото отражение в орнаментираното позлатено огледало бяха останали напълно мълчаливи, сякаш също спяха своята сиеста. Той отново натисна звънеца нетърпеливо.

Появи се едно момче, което припряно се опитваше да закопчае в движение бялата си куртка, очевидно не бе очаквало да пристигнат никакви гости по това следобедно време. Но то бодро придружи Едуар през стълбището с веранда и салона до една просторна проветрена стая, чиито прозорци със спуснати капаци гледаха към сега умълчания площад. Е, щом Хавана спеше, кой бе той да ѝ се противопоставя? Едуар се изтегна в голямото месингово легло и затвори очи. Питам се, помисли си той, заспивайки, питам се дали тялото ѝ е толкова хубаво като глезените ѝ?

Ксара разглеждаше своя образ в голямото огледало на вратата на просторния гардероб в стаята си. Лицето ѝ не бе съвсем лошо, реши тя, но бе свикнала с него, така че как можеше да бъде сигурна? Прокара пръст надолу по скулите му... не бяха ли прекалено

изпъкнали? А очите ѝ не бяха ли малко по-коси, отколкото трябваше... нямаше ли да са по-хубави, ако цветът им бе искрящо светло синьо, вместо това лъскаво кафяво? Защо не бе наследила ирландския тен на баба си вместо тази кожа с цвят на сметана и маслинен оттенък? А косата? Тя вдигна нагоре лъскавата си гарвановочерна коса, която падаше гладко почти до кръста ѝ... може би трябваше да я отреже и да опита някоя нова, по-интересна прическа? Зъбите ѝ бяха хубави обаче, призна си тя; бели и равни и винаги когато се усмихваше на някого, той сигурно оставаше смаян от нейните зъби!

Захвърли робата си с въздишка и погледна останалото... високо стройно тяло... не беше ли прекалено висока — прекалено стройна? Гърди, които сочеха нагоре — дълги бедра... поне бедрата ѝ бяха хубави, изящни глезени и малки стъпала. Но как изглеждаше за някой мъж? Бе толкова отдавна — нямаше как да разбере. Бе се омъжила за Хосе, когато бе на седемнадесет, а той бе на повече от двадесет и пет. Не задължително за някой непознат — просто на някой друг мъж — дали нямаше да ѝ намери недостатък? Колебливо постави ръка на гърдите си... как биха се сторили на някой мъж, в неговите ръце? Намръщи се и отново облече робата си. Точно това бе проблемът. Как можеше млада кубинска вдовица да срещне красив мъж с всичките му достойнства, без да е някой, когото е познавала през целия си живот?

Кутиите от бутик „Оберон“ с надценката за дрехите с етикети от Париж бяха скупчени неотворени на леглото и тя ги погледна с тъга. Бяха толкова хубави, че предназначението им бе да красят някоя дяволито остроумна жена, тръгнала сама на дълго морско пътешествие, превърнала се в постоянно изкушение за мъжете на борда и така станала причина за безкрайни предположения и коментари. Бяха дрехи за дръзка жена.

Тя започна да ги разопакова, хвърляйки ги на леглото в безпорядък от плисета, волани и цветни петна. Да, червената тафта определено ѝ бе любима. Копнееше да я облече. Занесе я да я изпробва пред огледалото... ако прибереше косата си назад в испански стил и си сложиеше рубинените обеци...

— По дяволите, Ксара — каза си тя, — ще я облечеш довечера. Ще вечеряш във „Веласкес“ — ще вечеряш сама.

Едуар отвори очи и огледа странната стая. Приближи се до прозореца и отвори капациите, за да погледне обагрения в розово свят. Небето бе опияняваща червена завеса, овесена като тънък воал над оживения площад, където терасите на кафенетата вече се пълнеха с хора, готови да се забавляват с онова, което можеше да им предложи нощта. Какво ли, запита се той, ще предложи на мен? Е, първо баня, а после... кога бе ял за последен път? Нищо не бе сложил в уста на кораба миналата нощ, само чаша кафе и една бира... умираше от глад! Това беше. Щеше да намери най-добрия ресторант в града и щеше да вечеря там, както подобава... сам.

Алената тафта шумолеше приятно, докато Ксара минаваше през верандата на стълбището и се усмихваше. Чувстваше се както когато като малка майка ѝ я бе облякла в хубава ленена рокля с волани. Тя здраво бе завързала розовия копринен колан, обърнала я бе, за да я види, и усмихната ѝ бе казала: „Колко си хубава, Ксара“ — и Ксара си спомняше, че на този ден се е чувствала хубава. Е, тази вечер отново се чувстваше хубава и това я караше да вирва малко по-високо брадичката си и добавяше провокативна замечтаност в походката ѝ.

Тя прилича, помисли си Едуар д'Орвил, докато чакаше във салона, на някоя аристократична млада циганка, тръгнала на любовна среща. Късметлия, със завист си каза той, щом тя се запъти към вратата. О, да, с когото и да се срещаше, той бе истински късметлия.

Вечерният въздух бе топъл и Ксара жадно го вдишваше. Това е приключение, каза си тя, докато чакаше кабриолет, добре възпитаните кубински момичета не ходеха на ресторант сами, отиваха там с бащите, братята, братовчедите или съпрузите си... все още можеш да се откажеш обаче, изпълваше я със съмнения едно малко гласче в нея, можеш да вечеряш кротко в трапезарията на хотела. В края на краищата „Веласкес“ е много изискан ресторант, никога не знаеш кого можеш да срещнеш там — помисли си за приказките.

— Не — каза си твърдо, — отивам.

— Извинете? — промълви Едуар, застанал до нея.

— О... съжалявам, нищо, просто приказвах на себе си.

Ксара се качи в кабриолета.

— „Веласкес“ — извика тя и се обърна да го погледне през прозореца. Погледите им за миг се срещнаха — пъстри ли са очите му, запита се наум, облягайки се на седалката, или сребърни? Може би пък бяха прозрачни като стъкло, така че през тях да можеш да надзърнеш в душата му — ако си достатъчно близо? С кого щеше да се среща тази вечер? Вероятно с някоя хубава чужденка, някоя студена, руса англичанка или може би с някоя елегантна американка... която и да бе тя, бе голяма късметлийка.

Едуар се замисли за тези коси кафяви очи. Усмихна ли му се — сякаш нещо такова? Ароматът на гардениите, които бе забола в косата си, все още се носеше из въздуха и примамваше въображението му. „Веласкес“, бе казала тя. Мислеше да отиде в „Абаньера“. Поколеба се само за секунда. „Веласкес“, упъти той шофьора.

Ресторантът бе по-тих, отколкото Ксара бе очаквала и дори метр д'отелът да бе изненадан, че тя е сама, не го показва по никакъв начин. Той я придружи до нейната маса в нишата до натруфената камина в испански стил, в която тази вечер вместо пламъци се кълбяха цветя.

— Сеньора — обърна се към нея, като разгърна голяма чиста ленена салфетка на коленете и ѝ представи менюто. — Искате ли да си поръчате нещо за пиене?

— Манзанила — отвърна усмихната тя, — сухото шери бе подходящо, защото тази вечер в нея имаше нещо много испанско. Тя се огледа разочаровано; в нишата имаше място едва за две маси точно една срещу друга и ако само леко отместеше стола си, можеше да съзерцава по-голямата част от ресторанта и неговите посетители. По дяволите, помисли си тя, бих искала да съм наблюдател, да виждам хората заедно, женени двойки — и любовници. Бих искала да наблюдавам тяхното щастие, да си наваксам с живота, макар и чрез някой друг. Тя отпиваше тъжно слабата суха манзанила.

Едуар огледа ресторанта. Нямаше я там... дали не бе сбъркал? Това ли беше този ресторант?

— Сеньор — метр д'отелът го придружи до нишата в близост до камината. Там имаше само две маси и момичето с червената рокля седеше сама на едната. Едуар любезно ѝ кимна, докато сядаше. Любовникът ѝ сигурно закъсняваше, очевидно тя го чакаше. Отново усещаше аромата на гардении.

Ксара го погледна крадешком — това бе той! О, ужас, трябваше да седи точно срещу него, докато той вечеря с любимата си. Масите бяха толкова близо една до друга, че щеше да подслушва най-интимните им разговори, да вижда как лицата им се взират едно в друго, да забелязва как ръцете им се сплитат под масата. Тя нервно отпиваше от манзанилата.

Едуар разгледа менюто, хвърляйки скришом поглед и към алената госпожица... коя можеше да бъде тя? И що за човек бе онзи, който я караше да чака? Само глупак, със съжаление си отговори той, този човек трябва да бе глупак да пропилява дори и една минута, в която би могъл да бъде с нея. Раменете ѝ бяха като сметана на фона на нежно червената рокля, а косата ѝ бе гарвановочерна и хвърляше отблясъци като крило на кос.

— Сир? — подкани го келнерът.

— Риба-меч — и бутилка „Родере Кристал“.

Можеше да се окаже дълга нощ. Не възнамеряваше да става зрител на любовната сцена между алената госпожица и нейния избраник. Защо си мисля, че има среща с любовник, внезапно се запита той — може да е неин съпруг, брат. Не, той знаеше, че не е така. Тази жена бе облечена като за любовник, алената ѝ тафта шумолеше обещаващо... приличаше на цвете сред листчетата на полата си... на гардения.

Ксара нервно гледаше покривката. Той си бе поръчал. Нямахше да го направи, ако имаше среща с някого, разбира се, щеше да чака. Дали бе сам? Защо не го поканиш при теб — в края на краищата, ти излезе, за да търсиш романтика? Как мога да направя това, панически се запита тя. Не мога — нали?

— Сеньора? — тя вдигна поглед към келнера. — Искате ли малко вино?

— Вино? — тя погледна купата с лед с бутилката шампанско в нея. — Шампанско, моля. — Може би това щеше да ѝ даде кураж... искаше ѝ се тези пъстри сребърни очи да погледнат към нея.

Трябва да е сама, изненадан си помисли Едуар. Жена като нея — да вечеря сама? Но защо? Не се питай защо, идиот такъв, каза си той... тя е там сама, както и ти... покани я при теб. Вероятно зад ъгъла дебнеше някой разгневен кубински съпруг, готов да го застреля — но по дяволите всичко това, струваше си.

— Извинете — каза той.

— По-скоро вие — отвърна тя.

Погледите им се срещнаха — нейният блестящ и кафяв под завитите мигли и неговият прозрачно ясен като планински вир.

— О — въздъхна тя, — как сте получили този ужасен белег?

Не знаеше защо го каза, просто ѝ се изплъзна от устата. О, Господи, какво щеше да си помисли сега той?

— Дълга история — усмихнат отговори той, — но за мен би било удоволствие да ви я разкажа. Искях да ви попитам — понеже, изглежда, сте сама тази вечер, а аз също съм сам — дали не бихте искали да седнете при мен? Знам, че не сме се запознали, но като че ли сме отседнали в един и същ хотел. Това е нещо като представяне, нали?

— Но ние и двамата поръчахме шампанско — глупаво каза тя, — сега имаме две бутилки.

Едуар пристъпи три крачки към нейната маса, усмихвайки ѝ се.

— Тогава предлагам да ги изпием заедно — каза той и хвана ръката ѝ. — Казвам се Едуар д'Орвил.

— Аз съм Ксара... Ксара О'Нийл де Естебан — изрече тя на един дъх. Така ли се правеше... просто така? Мъжът на мечтите ти се приближава до теб в ресторанта и ти казва, че името му е Едуар... такова хубаво име... пиете шампанско заедно и ти флиртуваш с него до края на вечерта, когато знаеш, че иска да се люби с теб...

— Да — усмихната каза тя. Спомни си как се бе оглеждала в огледалото и бе размишлявала, че поне зъбите ѝ са хубави и се засмя.

Едуар ѝ се усмихна очарован, почти можеше да усети тези коралови устни до своите... това бяха устни, на които да се спреш, да изследваш дълго, протяжно... да докосваш с език, лекичко да хапеш... бяха наистина устни, които много му се искаше да целуне.

— Кажи ми — каза той, сядайки до нея — как можеш да се казваш едновременно О'Нийл и Естебан.

— О'Нийл е защото баща ми е с ирландски произход — семейството ни се преселило в Куба преди двеста години. Де Естебан бе името на съпруга ми.

— На съпруга ти?

Изглеждаше изненадан.

— Покойният ми съпруг — тихо каза тя. — Бандити го убиха преди две години. Изгориха нашето имение... Хосе притежаваше най-добрата вега на острова, Флор де Севиля.

Тя леко сви рамене и тафтеният волан на раменете ѝ изшумоля приятно.

— Съжалявам — каза ѝ Едуар.

— Това се случи преди две години — погледна го в очите, — много време мина оттогава. — После отпи от шампанското си. — Не биваше да ти го разправам — продължи тя, — ала днес реших да променя живота си. Досега живях в провинцията, в имението на брат си, но внезапно усетих, че не мога да издържам повече. Искях да се освободя от всичко това. Пристигнах в Хавана, купих си нови рокли — ръката се отпусна върху воланите пред гърдите ѝ — и дойдох тук да вечерям сама. — Искях отново да се впусна в истинския живот.

— Какъв късмет съм имал, че си го направила — каза Едуар. — Аз също имам какво да изповядам. Проследих те до тук от хотела. Мислех, че може би имаш среща с любовника си...

— С любовника си? — тя бе поразена. — Защо си смятал, че имам любовник?

— Ти приличаш — каза той с усмивка — на жена, впускаща се в авантюра, облечена в алена коприна, с цветя в косата... като някоя обаятелна циганка.

— А ти — прошепна тя — мислех, че ще се срещаш с някоя руса студена англичанка... ледено аристократична и съблазнителна като изстудено вино в гореща лятна нощ.

Той се взря в блестящите ѝ очи и Ксара нервно облиза устни. Почувства, че дъхът ѝ секва. Отпи глътка шампанско. Погледите им се срещнаха.

— Ксара О'Нийл де Естебан — прошепна Едуар, — страхувам се, че се влюбвам в теб.

Тя бе забравила за ресторанта, за келнерите, за китарите и за шума от оживените разговори — той се влюбваше в нея... и тя ли му изглеждаше като образ от съкровен копнеж, както той на нея?

Едуар наведе глава и въздушно я целуна по устните... тя усети вкус на шампанско и мекота.

— Вече стигнахме много далеч, Ксара — прошепна той, — няма връщане назад.

Искаше ѝ се да го целуне още веднъж... бе твърдо решена да го целуне... о, да, бяха стигнали твърде далеч, за да се откажат сега... но не биваше да го прави. Добре възпитаните момичета не се държаха така, да целуват непознати в ресторанти. Но тя бе влюбена в този съвършено непознат.

Келнерът ги прекъсна с дискретно покашляне, предпазливо избягвайки да ги поглежда, докато сервираше храната. В Куба, помисли си той, всичко може да се случи.

— Не знам — каза Ксара, — не знам нищо за теб.

Изведнъж ѝ се стори ужасно важно да знае всичко за него, къде е роден, къде живее... но не искаше да чува, че е женен... моля те, Господи, не го оставяй да ми каже това, помоли се тя, дори да е истина... не и тази вечер.

Тя слушаше как ѝ говори и отпиваше от шампанското, запленена от устните му... протегна се и постави пръст пред тях, прокарвайки го бавно по горната му устна. Той го допря до тях и нежно го целуна. Тя извърна поглед, когато напрежението помежду им се пропука; сякаш бяха изнесени извън времето и пространството, само двамата.

Никой от тях не се докосна до храната.

— Да вървим.

Той здраво стисна ръката ѝ в своята.

— Ще се поразходим.

Цяла Хавана бе излязла по улиците в търсене на глътка въздух в горещата безветрена нощ, скупчвайки се в ярко осветените тераси на кафенетата, където просяци се примъкваха от сянка на сянка, извършвайки всекидневната си обиколка. Хубави момичета флиртуваха зад дантелените си ветрила с елегантни млади мъже в безупречно вечерно облекло, които безделничеха на масите до развеселените си семейства. Децата в най-прекрасните си надиплени премени тичаха наоколо, смееха се и се глезеха сред множеството, а гъвкави млади момичета със силно гримирани лица и блеснали тъмни очи обикаляха пред кафенетата в очакване на клиент. Смесца от аромати: на цветя и цигарен дим, подправки и тежки парфюми, се носеше из въздуха, натежал от обещания и интрига.

Едуар хвана ръката ѝ, усещайки гладката хладина на кожата ѝ под пръстите си. Никога преди не съм се чувствал така, помисли си

той, никога... тя е мечта, въображаем образ в алена коприна и високи токчета — влюбен съм в нея.

В сянката в края на площада те инстинктивно се извърнаха, прегърнаха се, притиснаха силно телата си и се зацелуваха, безкрайно, дълбоко, търсещо. Нямаше връщане назад.

Хванали треперещите си ръце, се запътиха през тъмната улица към хотела, заизкачваха се леко по извитото мраморно стълбище към салона с верандата. Ксара леко се облегна на него, докато той превърташе ключа в ключалката. Вратата се затвори зад тях и тя се озова в прегръдките му, разтворена сред целувките му... не искаше никога да спира да я целува... замайваше я като вино. Тя се притисна по-силно към него, а ръцете му се плъзнаха по голия ѝ гръб. Искаше да усети всяка частица от него с тялото си, да бъде толкова близо до този мъж, че да съзре душата му през неговите прозрачни очи.

Прозорците на стаята бяха отворени за топлия нощен въздух и звукът от китарите в кафенетата слабо достигаше до тях в тъмнината. Голямото легло с високите испански табли сякаш бе донесено от някой усамотен манастир, издяланите херувимчета и крилатите ангели там стояха мълчаливи и загадъчни под защитната бяла мрежа срещу комари. Тя свали гардениите и внимателно ги постави на масата до леглото и разтърси глава, а косата ѝ се разпиля като хлъзгава ухання черна коприна. Той се протегна да я докосне, мека и лъскава, искаше му се да зарови глава в ухаещия ѝ безпорядък. Раменете ѝ му се сториха крехки, когато плъзна алената рокля надолу и я остави да падне в краката ѝ, заприличвайки на купчинка окапали шумолящи листенца на роза.

— Ти си красива, Ксара — прошепна той, взе я на ръце и я занесе в леглото. — Съвършена си.

Скупчените на леглото парижки рокли бяха пометени оттам нетърпеливо и тя се излегна под прозрачния балдахин, приличаща, помисли си той, на картина на Гойя.

Той легна до нея, разтреперан от желание. Кожата ѝ бе сметанов сатен, силно опнат върху нежния ѝ скелет. Потопиха се в погледите си, загубени в първичното страстно докосване, докато ръцете им изучаваха тялото на другия, устните обсипваха с целувки клепачите, устата и шията, извивките и нежните места, обещавайки си удоволствие, попивайки другия, копнеейки за още и още. Той коленичи

над нея, строен и силен, отлагайки онзи последен момент, от който нямаше връщане назад.

— И ти си съвършен, Едуар, моят съвършено непознат — пошепна тя, протягайки ръка към него. Той я поглъщаше страстно, притискайки тялото ѝ към себе си, изпращайки я към нови небеса на удоволствието, докато потта му се смесваше с нейната в горещата кубинска нощ, а китарите на площада в ритмична пулсация акомпанираха на жадните им сплетени тела, прикривайки техните страстни стенания, стонове и викове в мига на най-голямото удоволствие.

Още сплетени, той отметна копринената ѝ коса от влажния ѝ врат и го целуна, зарови лицето си в извивките на шията ѝ, вдиша аромата ѝ, зауспокоява още треперещото в ръцете му нейно тяло.

— Обичам те, Ксара О'Нийл де Естебан — каза той, — ние сме си непознати, защото се срещнахме едва днес, но сме се търсили през целия си живот. Обичам те, о, да, обичам те.

Ксара се усмихна, лежейки там в сумрака с мъжа, който я обичаше. Животът бе прекрасен. Понякога трябваше малък тласък и после нещата се случваха, прекрасни неща като Едуар д'Орвил.

Едуар лежеше по гръб, загледан в тавана. Коприненият крак на Ксара все още бе праметнат през него, а главата ѝ бе склонена на рамото му. Тя спеше, дишайки дълбоко, с такова задоволство, изписано на уязвимото ѝ лице, че той я прегърна закрилнически. Как можеше да остави тази жена да си отиде? Тя бе напълно негова, сякаш винаги се бяха познавали. Няма значение, че току-що се бяха срещнали, беше му познат начинът, по който изглеждаше тя, начинът, по който мислеше, онова, което чувстваше — реакциите ѝ. Ксара О'Нийл де Естебан бе жената, родена за него и той искаше тя да стане негова съпруга. Колкото е възможно по-скоро. Нямаше да напусне Куба без нея.

Тя леко се помръдна в съня си и той нежно отмести гарвановочерната ѝ коса от затопленото ѝ лице. Щеше да почака да се събуди и после щеше да я помоли да се омъжи за него. Или може би щеше да ѝ заповяда да се омъжи за него, така че да няма място за никакво съмнение. Във всеки случай нямаше да приеме отрицателен отговор.

Бледата слънчева светлина на ранното утро започна да нахлува през процепите между летвите на зелените капаци на прозорците, тя се събуди, а той я целуна, преди да отвори очи.

— Омъжи се за мен — прошепна ѝ той, устните му почти допираха затворените ѝ клепачи, — омъжи се за мен днес. Сега. Искam още в тази минута.

Тя внезапно отвори очи с извити мигли, гъделичкащи полуотворените му устни. Целуна го, обви ръце около врата му.

— Сигурен ли си, че не бе просто алената тафта — прошепна тя — и романтичната кубинска нощ?

— Сега е сутрин и още ми е много романтично, и много те обичам. Моля те, стани моя жена, Ксара О'Нийл.

— Ние едва се познаваме — колебливо отвърна тя.

— Имаме остатъкa от живота си, за да открием онова, което сме пропуснали. Омъжи се за мен, Ксара, моля те.

— Кога? — устните ѝ трепкаха до неговите и ги покриваха със закачливи целувки.

— Днес — ръката му я галеше по врата.

— Не мога днес, първо трябва да говоря с брат си и ти трябва да се запознаеш с моето семейство. — Тя се сгуши до него, дългият ѝ крак още бе праметнат през тялото му, съединявайки го с нейното.

— Утре тогава... тази седмица.

Той целуна шията ѝ и продължи надолу към гърдите.

— Да — затаила дъх, прошепна тя. — О, да, Едуар. Ще се омъжа за теб.

[1] Хасиенда — исп. — чифлик, имение — бел.пр. ↑

[2] Вега — в Куба: тютюнева нива — бел.пр. ↑

[3] Сиеста — следобеден сън в латиноамериканските тропици и Испания — бел.пр. ↑

Ню Йорк! Амели скочи от леглото и изтича до прозореца да провери дали това още бе прозорецът на хотел „Уолдорф“.

Пухкави снежинки се завъртаха от невидимото небе и падаха мълчаливо на земята като дебело бяло одеяло. Очите ѝ станаха кръгли от учудване. Сняг! Наистина валеше сняг! С радостен вик тя забърза през салона и влезе в затъмнената спалня, разтърсвайки Роберто, сгушил се под купчина одеяла.

— Роберто, Роберто, ставай! Вали сняг!

— О... върви си, Амели.

Той се скри по-дълбоко под завивките.

— Роберто! Трябва да станеш! Навън вали сняг.

— Амели — сънената му руса глава се показва изпод одеялата, — седем часа сутринта е. Нали щеше да бъде ваканция... остави ме на мира.

— Но, Роберто, не разбираш ли? — въодушевено извика тя. — Никога преди не съм виждала сняг.

Той бавно се изправи, отметна назад косата си и се прозя, яносините му очи се втренчиха в развълнуваното ѝ лице.

— Е, добре — усмихна се той. — Ставам.

— Побързай тогава — каза тя, подскачайки на леглото, — веднага трябва да се облечеш.

Тя сграбчи завивките, за да ги издърпа от него, но той ги грабна обратно и запротестира.

— Не прави това, Амели — възмути се Роберто.

— Защо не?

Гледаше го изненадана. Голите му гърди бяха загорели и изглеждаха кафеникави на фона на белите чаршафи.

— Не носиш ли пижама? — подозрително го попита тя.

— Никога не нося пижама. Не обичам пижамите.

— Колко глупаво — каза Амели, дърпайки чаршафите. — Както и да е, и без това съм те виждала без дрехи.

— Беше различно, когато бяхме малки — твърдо заяви Роберто, — но сега аз съм на шестнадесет, а ти на четиринадесет — време е да започнеш да се държиш като млада дама.

Амели бе смазана.

— О, Роберто, никога не съм предполагала, че можеше да ми го кажеш. Всеки друг, но не и ти.

— Е, истина е. — Тя изглеждаше толкова съкрушена, че го досмеша. — Всички порастваме, Амели. Ами приятелките ти в училище, не са ли са се променили и те сега?

— О, те — презрително извика тя — могат да мислят само за дрехи и момчета.

— Е, да мислиш за дрехи съвсем не е лошо — каза той, провеси краката си през леглото и благоприлично се загърна с чаршафа. — Ще изглеждаш много по-добре в някакви хубави дрехи.

Амели се втрени надолу в сложната шарка на зеления хотелски килим. Дори през ум не ѝ бе минавало, че той може да си мисли, че тя не изглежда добре... да изглеждаш добре дори не бе нещо, за което някога си бе давала сметка. Беше си просто такава, каквата си беше. Външният вид не ѝ се струваше важен, или поне не толкова важен, колкото да ти е хладно в горещината, да си отрежеш косата, защото е много по-лесно да се справяш с нея, когато е къса — макар че тя пак бе пораснала след онзи злощастен случай, когато я бе остригала съвсем до кожа. Да бъде млада дама! Амели въздъхна. Напоследък всичко бе толкова сложно. Тя и Роберто винаги са били заедно — когато бяха малки, тя се пъхаше в леглото му, за да се сгуши до него и да му довери своите тайни, носеше неговите торбести бели ленени шорти, стегнати около талията ѝ с един от коланите му, взимаше назаем пуловерите му, плуваше гола с него в реката до фазендата — а сега той искаше от нея да бъде млада дама! Предполагаше, че и той трябва да бъде млад мъж, каквото и да означаваше това. Тя го погледна, омотан в чаршафа... какво толкова криеше отдолу, което не бе виждала преди? И какво променяше това в края на краищата? Амели скочи от леглото и се запъти към вратата.

— Ще се облека и после ще изляза да видя снега — съобщи му Амели, — можеш да дойдеш и ти, ако искаш.

Той долови леко треперене в гласа ѝ.

— Разбира се, че ще дойда — отвърна ѝ, — искам да съм първият, който ще хвърли снежна топка по теб.

— Снежна топка? — Амели се спря с ръка на дръжката. — Снежна топка, Роберто ду Сантус! Обзалагам се, че първа ще те уцеля!

Отне ѝ точно две минути да облече дрехите си и да напъха косата си под новата вълнена шапка, която си бе купила вчера, защото ѝ измръзнаха ушите. Никога не бе усещала такъв студ, който те сграбчва, вледенява дори костите ти, докато се вкочанят, а леденият вятър драска лицето ти. В Рио никога не беше така, но пък и никога нямаше такъв прекрасен сняг там. Тя надзърна в стаята на Изабел, която още спеше, дантеленият ѝ халат бе сгънат внимателно на стола до леглото. Стаята ухаеше приятно на сладък парфюм... като цветя, помисли си Амели. Баба винаги ухаеше на летни цветя... това ли бе имал предвид Роберто под „порастване“? Не трябваше ли сега и тя да мирише на цветя вместо на сапун и вода, не трябваше ли да има дантелени пенъори и малки пухкави дамски пантофки? Загледа се надолу към краката си, които бяха приели застрашителни размери под новото ѝ топло зимно палто. Можеха ли стъпалата ѝ да изглеждат малки и изящни? Тя нетърпеливо прогони тази мисъл... къде беше Роберто?

— Да вървим — показа се той от стаята си и се запъти към вратата, — накара ме да те чакам.

— О, Роберто!

Тя ядосано се спусна след него, затичвайки се по коридора към асансьора, нетърпелива да чуе звънването му на шестия етаж, и изблъска Роберто настрани, за да може сама да натисне бутона. Металната решетка се плъзна, затваряйки ги вътре, и асансьорът заслиза надолу.

— Ние сме животни в клетка — засмя се Амели, — хванати от лош директор на цирк.

Роберто нежно ѝ се усмихна. Тя наистина беше толкова малко момиченце. Чувстваше се толкова по-голям от нея, много, много по-голям.

Амели се втурна през фойето на елегантния хотел, в който не се виждаше никой друг освен изненаданата служителка на рецепцията и няколко безделничещи носачи, спрели при големите стъклени въртящи се врати да наблюдават гледката навън. Улицата, покрита с бяло, бе

озарена от нова светлина, а сивите сгради отсреща се криеха зад воала на падащите снежинки.

— Почакай — каза Роберто и я обърна към себе си. — Дай да ти оправя шала, преди да излезем на студа.

Тя повдигна брадичка, загледана в лицето му, докато той завързваше синия вълнен шал. Роберто наистина изглеждаше много добре, толкова хубава права гъста руса коса и най-яносините очи, можеше да му вярва за всичко. Той пхна края на шала ѝ под брадичката и с едно бързо движение дръпна вълнената шапка над очите ѝ, а след това се втурна към вратата, за да излезе пръв на снега.

— Животно — изрева Амели, хвърли се след него към вратата и се втурна на тротоара през смях, но неочаквано се подхлъзна на мекия сняг. — Нали е чист? — попита тя, взе пълна шепа и го потри в бузата си. Бе прекрасен — студен и искрящо чист.

В новопоявилата се пухкава тишина гласът ѝ прозвуча странно приглушено. Пето авеню бе безлюдно, нетипичната за сезона октомврийска снежна буря бе накарала Ню Йорк да спре за малко и се чуваше единствено скърцането на собствените ѝ стъпки, докато крачеше по тротоара.

Една снежна топка я шляпна по рамото и тя се обърна, за да протестира, но бързо се наведе, защото втора вече летеше към нея.

— Ще те пипна — изкрещя тя, а гласът ѝ отекна в съседните сгради, докато загребваше сняг, за да замери Роберто.

— Чакай, чакай — извика той, — мир, Амели. — Но държеше двата пръста на едната си ръка кръстосани. — Мир, ела при мен!

Той ѝ подаде ръка и я поведе към средата на улицата.

— Погледни това — каза ѝ с изпълнен с благоговение глас. Пето авеню се простираше пред тях с цялата си дължина, безупречно бяло, небелязано от човешки стъпки или гуми на коли.

— Сякаш си първият човек на Луната — извика Роберто.

С викове и смях те затичаха, хванати ръка за ръка, надолу към центъра на улицата, а зад тях остана зигзагообразната хлъзгава следа на веселото им движение.

— Спри, спри — възпротиви се Амели, щом стигнаха Тридесет и четвърта улица, — отказвам се, а ти?

— Още не... хайде — той я дръпна надолу по старата Тридесет и четвърта улица, влачейки я за ръката, а Амели бе останала съвсем без

дъх, за да може да се съпротивлява.

После обаче спря безпомощно на спирката до „Мейсис“.

— Не мога да тичам повече — и се облегна задъхана на витрината.

Той ѝ се усмихна.

— Стига толкова, а? Момичетата не знаят как да тичат, винаги си размахват прекалено много ръцете.

— О, Роберто ду Сантус. Ако ми беше останала малко сила, щях да ти натрия лицето в снега.

— Никога не заплашвай, когато си безпомощна — ухили ѝ се той и посипа главата ѝ с пълна шепа сняг.

— Добре, добре — засмя се Амели, — предавам се, ако ми купиш чаша горещ шоколад и поничка. Умирам от глад.

Роберто погледна към лъскавата витрина на „Мейсис“.

— Виж, Амели, защо не носиш нещо подобно? — Той ѝ посочи една рокля, конфекция, от розова коприна с широка бяла якичка, — ще изглеждаш наистина добре в това — ако си направиш косата по подходящ начин, разбира се.

Амели я огледа критично, тя бе всичко, което мразеше... коприна, с която трябва да внимаваш, розово — ъх! И тази глупава якичка! Защо трябваше така внезапно да става хубава само защото бе на четиринадесет? С последен, изпълнен със съмнение поглед назад към розовата рокля тя пресече улицата, хваната за ръка с Роберто и двамата се отправиха към задименото кафененце на отсрещния ъгъл. Дали щеше да изглежда хубава в нея? И защо ѝ бе казал това той?

— Здравейте — извика Изабел, щом вратата на апартамента се затръшна. — Къде бяхте толкова рано?

— Бабо — Амели свали мократа си шапка и палтото и ги захвърли на пода, — как се чувстваш днес?

— Много по-добре, скъпа, благодаря ти.

Изабел доволно стгна пръстите си. Две седмици лечение и манипулации бяха оправили онова, което бе смятала за начало на артрит. Струваше си пътуването до Ню Йорк дори само за да се отърве от страховете си.

— Бабо, навън вали сняг! Прекрасно е! Роберто и аз се бихме със снежни топки, а после тичахме през целия път до средата на Пето авеню — тя надзърна през прозореца, — още си личат следите ни.

Бузите на Амели бяха зачервени от студ, а ясните ѝ очи искряха от удоволствие. Изабел ѝ се усмихна.

— Твоят първи сняг, Амели... неочаквано удоволствие през октомври.

— Бабо, ще дойдеш ли с мен да пазарувам? — внезапно я попита Амели. — Искам да ми купиш нови дрехи — няколко рокли и други неща, нали знаеш — като за по-големи.

Изабел остави чая си и хвана ръката на внучката си. Значи малката мъжкарана искаше момичешки дрехи? Признаваше си най-сетне, че трябва да порасне?

— Разбира се, че ще отидем заедно, скъпа — обеща ѝ тя, — нищо не бих желала повече от това.

Дьо Кормон уморено погледна часовника си; влакът от Чикаго закъсняваше вече цял час, а с тази скорост, изглежда, докато стигнеха до Гранд Централ Стейшън, закъснението щеше да се увеличи близо два часа. Кой бе очаквал снежна буря толкова рано? Отново се облегна на меката седалка, опитвайки се да се концентрира върху документите, но цифрите танцуваха пред очите му и той с въздишка ги остави настрана и се замисли за срещите с производителите на автомобили в Чикаго, които току-що бяха приключили. Не минаха добре. Колите на дьо Кормон губеха в сравнение с конкуренцията на пазара, защото все повече и повече компании го атакуваха... прекалено „специални“ са, бяха му казали те, прекалено авангардни и невъзприемащи се... ако искаш да имаш големи печалби, тогава прави като „Форд“! „Форд“! Същото като „Ситроен“ във Франция — произвеждаха евтини малки колички за не особено състоятелни купувачи! Пускаха работника на пътя в техните черни кутийки и ги наричаха автомобили! Новият модел на дьо Кормон бе нещо наистина красиво, източени форми, сигурен блясък, постигнат от дузина слоеве специален лак, оцветен в блестящо алено, яркосиньо или тъмнозелено. Всичко в тази кола бе изпипано до съвършенство и внимателно измислено. Кожата бе поръчана специално в една кожарска работилница, където използваша

само безупречен материал, обработен точно до необходимата степен на еластичност и после обагрен в бежово, кремаво или бронзово, за да си отива идеално с лакираната каросерия. Месинговите части бяха доставени от една малка фабрика в Англия, специализирала се в изработката на изделия от месинг преди повече от век, дървените части бяха от качествено орехово дърво — а двигателят бе шедьовър на френския и италианския дизайн, комбинация, осигуряваща най-прецизния инструмент за регулиране на скоростта и мощността.

Тогава защо не се продаваха проклетите коли? Този въпрос го измъчваше. Знаеше, че са най-доброто, което предлага пазарът, а и хората продължаваха да купуват скъпи коли — ролс-ройс, бугати, испано-суиза, мерцедес бенц, лагонда.

Той въздъхна от безсилие и отново погледна часовника си. Господи, щяха да се забавят още един час, знаеше си. Имаше ли наистина някакво значение това? Никой не го чакаше, никой, който той би искал да види. Нямахше причина да се задържа в Ню Йорк. Щеше да опита да отплава, колкото е възможно по-скоро, може би дори утре или в другиден, макар че без съмнение всички щяха да се опитат да си тръгнат сега, когато времето се развали — никой нямаше да иска да остане в разгара на снежна буря. Бе ужасно студено в този влак. Жил потри замръзналите си ръце. Щеше да отиде да види дали не може да си вземе едно уиски, за да се постопли. Щеше да се радва, когато пристигнеха, поне в „Уолдорф“ бе комфортно.

Роберто чакаше баба и Амели в гостната... те сигурно за никъде не бързаха тази вечер, самият той отдавна се бе приготвил.

— Хайде, вие двете — извика Роберто през затворената врата към стаята на Амели, — спомнете си, че това е последната ни нощ в Ню Йорк, а вие я пропилявате.

Щяха да вечерят в „Делмонико“ и той го очакваше с нетърпение. Това бе нещо, с което можеше да се похвали пред Диего за разнообразие, вместо непрекъснато само той да му разправя къде е бил. При Мадам Сузана и всичко останало. Питаше се какво ли е при Мадам Сузана. Диего казваше, че момичетата са прекрасни, едри северни блондинки от Германия и Швеция, момичета с гладка кожа и бадемови очи от Азия, тъмни, страстни, синеоки момичета от Румъния

и Ирландия, както и красиви, чувствени местни мулатки. Потръпна при мисълта за тях, чудейки се за пореден път откъде намира пари Диего. Той никога не му казваше. Диего никога нищо не му казваше — винаги премълчаваше нещо, запазваше го в тайна.

Коприната е приятна на допир, помисли си Амели, плъзгайки я през раменете си и надолу. Плисетата на полата се завъртяха приятно, докато закопчаваше около кръста си колана с изящната малка тока и се оглеждаше преценяващо в огледалото. Без съмнение с роклята изглеждаше като истинско момиче, тя подчертаваше малките ѝ гърди, които Амели се правеше че не съществуват, но които изглеждаха добре. Стегна колана с още няколко дупки и се завъртя, за да се огледа в гръб. Роберто се бе оказал прав. Отиваше ѝ... нали?

— Готова съм — съобщи Амели и тържествено влезе в стаята с надменно изражение, спирайки се пред Роберто, за да му покаже новия си външен вид.

Роберто виновно пропъди мислите за Мадам Сузана и белите бедра. Той изненадан се загледа в Амели. Изглеждаше толкова хубава — красива всъщност. Светлорозовата коприна падаше на меки плисета, прикривайки още по момичешки слабата ѝ фигура, правеше я по-закръглена, караше я да изглежда по-голяма. Дългите ръкави на блузата със стегнати маншети бяха бели на цвят, за да подхождат на якичката, очертаваща остро деколте. Амели бе сложила и розови чорапи на тънките си крака, обути в сребърни сандали на високи токчета. Прекрасната ѝ грива бе сресана назад, така че къдриците да се укротят във вълнисто море от коса, която бе вързала на опашка с голяма кадифена панделка.

Тя тревожно зачака неговата присъда, несъмнено готова, мислеше си Изабел, да се втурне обратно в стаята и да разкъса цялата си нова премяна, ако той ѝ кажеше и една критична дума.

Роберто подсвирна одобрително.

— Това не е ли роклята, която ти показах на витрината на „Мейсис“?

Амели нервно оправи полата си.

— Да — призна си тя.

— Винаги можеш да се довериш на добрия ми вкус, Амели — усмихнат каза Роберто, — изглеждаш страхотно! Тази вечер ще бъда

под ръка с двете най-красиви жени в Ню Йорк — посрещай ни „Делмонико“!

Бе седем и половина, когато Жил дьо Кормон най-накрая пристигна в „Уолдорф“ и се запъти направо към рецепцията, за да разбере кога тази седмица тръгва кораб за Франция. Слава богу, за пръв път малко късмет, откакто бе пристигнал — един английски лайнер отплаваше в единадесет на следващата сутрин. Той погледна списъка с имената, докато се подписваше... сред тях не откри познати. Бе сам в Ню Йорк. Управителят веднага бе повикан на рецепцията, защото той лично се грижеше за настаняването на знатните гости на хотела и Жил, отегчен, набързо прекъсна възторженото му приветствие. После ядосано зачака асансьора, който сякаш спираше на всеки етаж. Управителят го погледна извинително, когато асансьорът спря пред тях и една добре облечена жена под ръка с красив рус млад мъж излезе широко усмихната от него. Жил пристъпи вътре и украсената желязна врата прецизно се затвори след него, оставяйки го във внезапно станалата непоносима самота. Замисли се за разкошния апартамент, който го очакваше, празен...

Изабел и Роберто изчакваха във фоайето да слезе и другият асансьор. Кой бе този човек? Лицето му ѝ се стори познато... някой твърде добре познат, бе сигурна в това — и то французин. Толкова време бе минало, откак за последен път бе ходила във Франция, че дори вече не можеше да си спомни лицата на някогашните си приятели. Спомените ѝ вече бяха само приятна мъгла.

Вратата на втория асансьор се отвори и от него излезе Амели, щастливо усмихната. Роберто ѝ помогна да си наметне пелерината, като внимателно я оправи на раменете, докато Амели пригладваше неестествено опнатата си коса. Тя е такова златно момиче, помисли си Изабел, много висока за възрастта си, но с грациозността на жребче, която изобщо не съзнава. Щеше да стане хубава жена като майка си — но въпреки това имаше нещо и от Шарл в нейната спонтанна природа, в небрежното ѝ поведение. Бедният Шарл, той никога нямаше да узнае,

че има такава прекрасна дъщеря. И бедната Леони — никога нямаше да я види.

— Хайде, бабо — извика Амели, хващайки Изабел под ръка, — ти пак мечтаеш.

Лайнерът „Нормандия“ бе имал бурно плаване. Октомври не бе известен с доброто си време в Атлантика, но това пътуване бе изключително бурно и обезкуражените пътници бяха прекарвали по-голямата част от него в каютите си. Марок почука на вратата на Леони.

— Навън вали сняг — каза той, изтупвайки от сакото си, докато влизаше, топящите се снежинки, — но новините са, че ще пристигнем в Ню Йорк рано сутринта.

Леони въздъхна облекчено; вече бяха закъснели един ден и тя щеше да се почувства много по-добре, когато краката ѝ стъпеха здраво на сушата. Отмести настрана подноса с нежеланата вечеря и надзърна навън в бурната нощ.

— Колко рано сутринта?

— Около шест.

— Шест! О, Марок! — намусена се хвърли в креслото тя. — Защо се съгласих на този концерт?

И двамата знаеха защо. Бе заради любимата ѝ благотворителност. Той остана поразен, когато бе приела, макар да знаеше, че би направила всичко за децата. Но за да преплуваш целия Атлантически океан заради един концерт и един благотворителен бал, се искаше много, особено сега, когато ѝ се налагаше да се откъсне от така трудно завоюваната почивка.

Предложението бе пристигнало в последния момент, но Леони не се поколеба.

— Имаш ли някаква идея колко пари могат да съберат за една нощ тези жени от организацията? — попита го тя, когато той се опита да възрази срещу това. — Могат да съберат достатъчно, за да се погрижат за стотици деца, новородени бебета, оставени на прага като изхвърлени котенца, нещастни малки деца без покрив над главите си и умиращи от глад.

Тя широко бе разтворила ръце, сякаш сочейки хубавия си дом — старата Вила, която непрекъснато се подновяваше и винаги бе красива.

— Как мога да остана тук, в този комфорт, когато знам, че съм в състояние да направя нещо, за да им помогна?

Големият лайнер се наклони върху вълните.

— Пак започва — засмя се тя, когато до ушите им достигна шум от счупено стъкло, а Шоколад ужасена притича през стаята и се скри в скута ѝ. — По-добре извади уискито, Марок, и картите... и намери някой от нашите спътници, който още може да се държи на краката си. Ще бъде една от онези дълги нощи!

Джеймз Омир Александър Джеймисън III се отпусна в червеното кожено кресло, наслаждавайки се на брендите и наблюдавайки групичката на масата за карти. Бе забелязвал един-двама от тях преди — бяха сред малцината, появяващи се на вечеря по време на това пътуване, но за пръв път виждаше жената и онова, което виждаше, му хареса. Тя бе навила нагоре ръкавите на семплата си ленена риза, а прекрасната ѝ руса коса бе прибрана назад и разкриваше гладкото ѝ арогантно лице, без това да я лишава от женствеността ѝ... или само малко — една детинска панделка от синьо кадифе бе грижливо завързана около врата ѝ. Харесваше му косата ѝ, завита в непокорни къдри, които от време на време тя нетърпеливо отмяташе настрана с изящната си ръка, по която не се забелязваха пръстени... той обърна внимание на това специално, нямаше пръстени. Значи не беше женена!

Много насериозно приемаше покера, играейки демонстративно смело и без страх от евентуална загуба, отпиваше по малко уиски от една чаша, която бе допълвана непрестанно и с живата си игра непрекъснато ги караше да бъдат нащрек, а понякога внезапно ги разсмиваше с някой остър коментар.

Корабът още се люлееше под тях, сякаш търсеше къде да се хване по някаква хлъзгава повърхност и повечето пътници не се осмеляваха да излязат от каютите си. Игралната зала бе тиха и успокояващо притъмнена, само една лампа осветяваше покритата със зелено сукно маса и играчите около нея, имаше и един самотен стюард, дежурещ да чисти пепелниците и да осигурява освежителни напитки. Той погледна часовника си... три часа... след няколко часа щяха да бъдат в Ню Йорк... преди няколко часа би се радвал за това, но сега? Как, чудеше се той, да се запозная с нея, преди да дебаркираме?

Леони хвърли картите си на масата и се протегна, вдигайки ръце над главата си и накланяйки брадичката си назад.

— Аз бях дотук, джентълмени — каза тя, — уморена съм и пих твърде много уиски — а и прибрах твърде много от вашите пари — усмихна им се лукаво. — Трябваше да ви предупредя, че съм опитен играч.

Това бе истина, покерът бе страст за нея; отначало се бе захванала с него, за да минават по-бързо безкрайните часове на пътуванията с влака, научавайки го от музикантите, които ходеха на турнета с нея, докато сега бе способна да надиграе почти всеки.

Тя взе чантичката си и огледа залата. Марок си бе легнал преди няколко часа. Само онзи мъж седеше в ъгъла. Той стоя там през повечето време и ги наблюдаваше... бе усетила погледа му върху себе си няколко пъти, но в това зле осветено помещение бе невъзможно да го разгледа хубаво. Предположи, че е просто още един пътник, който не може да заспи от клатушкането на кораба и предпочита да прекара нощта буден вместо в безплодни опити за почивка.

Бе висок, с рошава черна коса... хубава коса, мека и вълниста, а той я носеше доста дълга. Мустаци очертаваха широката му уста. Хареса ѝ как му седеше добре ушитото сако, прилепнало гладко на широките му рамене... тялото му изглеждаше мускулесто, стегнато — и много силно. Той бе несъмнено красив. Със сигурност американец. И вероятно десет години по-млад от нея.

— Много е късно, мистър...?

— Джеймисън — Джеймз Омир Александър Джеймисън трети — Джим.

Леони се засмя.

— Майка ви очевидно е имала големи очаквания за вас... Омир и Александър! Надявам се, че не сте я разочаровали.

— Опитах се, но нали знаете как е с майките.

Дали знам, запита се тя, дали знам как е с майките? Внезапно се почувства много уморена. Прекалено уморена за разговори като този.

— Съжалявам, мистър Джеймисън, но е късно, бих искала да си почина малко, преди да стигнем Ню Йорк. Лека нощ.

Тя се запъти към вратата, но той я настигна и те заговориха бързо, докато минаваха през клатушкащите се празни коридори.

— Защо не съм ви виждал преди? На този кораб сме вече повече от седмица... и въпреки това не сме се срещали. Дори не знам името ви.

Леони се спря пред вратата на каютата си. Той не знаеше коя е тя? Наистина ли? Спомни си за ризата си с навитите ръкави и за прибраната си с панделка назад коса, както и за това, че лицето ѝ не бе гримирано. Разбира се, че не изглеждаше като „Леони“ — сега бе просто себе си.

— Аз съм мадмоазел — отвърна тя, — мадмоазел Бахри. Лека нощ, мистър Джеймисън.

Тя му се усмихна за последен път и затвори вратата, избухна от краката си, разкопча ризата и я захвърли на все още клатещия се под заедно с полата, свали чорапите надолу и ги остави сами да паднат пред леглото, докато се пъхаше гола под чаршафите. Умората я надви; нищо, нито дори плавното клатене на кораба, не можеха да я събудят в следващия момент. Лицето на Джим Джеймисън с хубавите устни бе последното нещо, за което си помисли, преди да се унесе в сън. Тези хубави устни, които се извиваха в ъгълчетата, сякаш всеки момент щеше да се разсмее.

Марок свали палтото си с едно свиване на раменете, благодарен, че най-сетне се намира в топлината на хотел „Уолдорф“. На кея човек можеше да замръзне, но въпреки това трябваше да минат през имиграционната служба и митницата, без да губят никакво време. Трудно му бе да събуди Леони, но тя накрая все пак се измъкна от леглото и влезе в затоплената баня, за да прогони умората, а после я скри допълнително под шапка с широка периферия и малко изкуствена руменина по бледите си бузи. Гушеше се нещастно в коженото си палто, опитвайки се да се усмихва очарователно, когато бе необходимо, макар единственото, което наистина ѝ се искаше, бе отново да се върне в леглото. Трябваше да поспи малко, довечера ѝ предстоеше концерт. Започна да проклиня стихията за забавянето на кораба, оставила ѝ бе съвсем малко време за отмора.

— Ще поръчам да ти донесат горещ чай с лимон — каза Марок, — а после ще почиваш до довечера. Аз ще се погрижа за всичко.

Управителят на „Уолдорф“ смяташе Леони за един от малкото гости, заради които си струваше да стане толкова рано, за да ги посрещне. С артистичен жест той отвори вратата на апартамента ѝ и запали лампите. Огънят хвърляше весели отблясъци от мраморните камини, а на всяка маса бяха поставени цветя. Леони любезно му благодари и щом вратата се затвори след него, се сви на дивана и изхлузи обувките си.

— Жули — извика тя камериерката си, — ще си легна, не искам никой да ме безпокой преди пет часа.

Марок взе купчината писма и съобщения от рецепцията и набързо ги прегледа. Обичайните неща, съобщение за часа на репетицията — пет следобед, — по-рано, отколкото бе очаквал. Искане да се уточнят за осветлението. Пианистът щеше да бъде там в два часа, за да разбере дали роялът „Стейнуей“ им харесва. Какво би искала мадам в гримьорната си — шампанско, вино, уиски, храна? Ще се нуждае ли от услугите на допълнителен камериер? Имаше и една трогателна бележка от мистър Ван Уик, президент на Тръста на благотворителните дружества, който поздравяваше с добре дошла в Ню Йорк Леони и предлагаше всякакво сътрудничество, от което тя би могла да се нуждае. Също и една от мистър Остин, който бе организиран бала, изпращаше билети на стойност двеста долара всеки — твърдейки, че тя сама може да продаде два пъти повече от който и да било друг. Събирането на средства вече вървеше много успешно, и то като не се смятаха даренията, за които по-късно тази вечер щяха да бъдат призовани състоятелните гости.

Той взе писалката, за да се подпише в регистъра. Един остър, безкомпромисен подпис изскочи от страницата. „Дук дьо Кормон“! Мосю бе в хотела? Той ядосано отмести книгата. Как, по дяволите, бе разбрал, че Леони ще е тук? Минутка, дали наистина знаеше? Мосю често идваше в Америка по работа.

— Дук дьо Кормон — небрежно каза той на служителя, — видях, че се е регистрирал вчера. Дълго ли ще остане?

Служителят провери в списъка си.

— Не, сър. Той е тук само за една нощ. Утре сутринта отплава за Франция.

Марок въздъхна облекчено. Слава богу, това означаваше, че не знае. Нямахте да казва на Леони, че Мосю е тук, в същия хотел. Нямахте смисъл да я разстройва ненужно.

— Извинете ме, сър — прекъсна мислите му служителят, — но забравихте да се подпишете.

Той бутна обратно книгата към Марок, извинявайки се, че се е отгърнала на друга страница.

Наистина това не бе неговата страница и Марок се спря, с писалка в ръка, а погледът му улови континенталните завъртулки на едно френско име. „Д’Орвил... графиня Изабел д’Орвил, мадмоазел А. д’Орвил и сеньор Р. Кастило ду Сантус.“

Имената влетяха в съзнанието му като ракети, предизвиквайки вълни на шок. Можеше ли това да е...? Сигурно бе същата — не можеше да има две Изабел д’Орвил! Но тогава — А. Д’Орвил. Той отново се взря в прилежащия почерк. Това трябваше да е Амели!

Откритието му го порази. Той винаги бе знаел, че ще се случи точно така. Щяха да минат години, през които те щяха да бъдат много предпазливи и никога нямаше да се свързват с д’Орвил, нито дори да се опитват да разберат къде е Амели, парирайки всеки опит на Мосю да научи нещо за нея. А после, един ден щеше да се случи случайната среща.

Какво трябваше да направи той? Настоячиво се обърна към служителя:

— Кога тръгват д’Орвил?

Служителят го погледна изненадан. Може би бе от трудното пътуване по море, но този гост на хотела се държеше малко странно.

— Графиня д’Орвил заминава тази сутрин, сър. — После погледна часовника на стената. — Всъщност след около петнадесет минути. Ще хванат ранния влак за Флорида.

Марок се поколеба. Решението бе страшно.

— О, Леони — прошепна той, — прости ми това.

Служителят го погледна разтревожен.

— Нещо не е ли наред, сър? Мога ли да направя нещо за вас?

— Не. Благодаря ви.

Заоглежда се неспокойно из фоайето. То бе празно, имаше само няколко чистачи и носачи. Разбира се, още бе много рано, едва седем часа. Амели щеше да е в безопасност далеч от хотела, преди Мосю да е слязъл долу. И, с малко късмет, Мосю щеше да си тръгне, без да забележи, че и Леони е тук. Господи, имаше нужда от чаша кафе. Кръвта се бе смразила в жилите му. Но трябваше да изчака. Трябваше да види Амели. Поне това трябваше да направи за Леони. Той седна във фоайето, наполовина скрит зад колоната, но с добра видимост към изхода.

Не му се наложи да чака дълго, а и веднага ги разпозна. Бабата, младото момче и момичето. И двамата бяха руси и много високи... момичето бе високо за възрастта си. Изабел ги подкани да вървят през фоайето към голямата врата на изхода, а Амели на два пъти се обърна, като се смееше, преди да изскочи на улицата.

Марок не бе разбрал как е затаил дъх. Това беше бебето, което бе пренесъл на безопасно място от Мантон, кърмачето, което бе спяло в ръцете му. Амели изглеждаше точно както Леони, когато за пръв път я бе срещнал, младо невинно момиче със сияещо лице — въпреки че бе прекалено слаба, — но обещаваеше един ден да се превърне в красавица. Притежаваше и магията на майка си.

Той бавно пресече фоайето на път към асансьора. Знаеше, че трябва да изпитва облекчение, че опасността е преминала. Но чувстваше само тъга.

Еlegantните куфари на Леони чакаха под навеса пред хотела да бъдат пренесени вътре и едни носач с количка се забърза към тях. Амели и Роберто ги погледнаха с любопитство.

— Виж, Роберто — каза тя, — представи си, че имаме всичкия този багаж — достатъчен е за шест души, а носят все един и същ монограм.

Тя любопитно прекара пръст по златните инициали, инкрустирани върху всеки куфар.

— ЛБ — каза тя. — Питам се какво ли може да стои зад това? Сигурно е много известна, щом се нуждае от толкова багаж.

— Откъде знаеш, че принадлежат на жена? — попита Роберто. Амели го погледна надменно.

— Кой мъж ще има шестнадесет подхождащи си чанти с багаж, глупчо?

— На Леони са — каза усмихнат едрият носач ирландец, — тя винаги отсяда тук — и винаги има багаж за шестима. Обикновено дори повече от сега.

— Коя е Леони? — любопитно попита Роберто.

— Не знаеш коя е Леони? На кой свят живееш? На Луната ли? — невярващо възкликна носачът. — Тя е известна певица! Най-красивата жена на света.

— Ъ, не вярвам, има много красиви жени.

— Да, но въпреки това... колко хубаво е да те наричат така — въздъхна Амели. — Леони, певицата, най-красивата жена на света. Името на майка ми е Леони — каза тя на носача.

— Е, сигурен съм, че и тя е била хубава. Като си помисля, ти приличаш на нея.

Той я погледна внезапно изненадан. Бе само едно малко момиче, но имаше нещо в нея.

— Чу ли това? — триумфираща се обърна тя към Роберто. — Той каза, че приличам на най-красивата жена на света!

— Трябваше да те види в торбестите стари шорти с боси крака и големи стъпала — заяде се Роберто, отскачайки, когато тя понечи да го ритне.

— Хайде, вие двамата — извика Изабел, — багажът е натоварен. Да вървим или ще закъснеем.

Марок прекара сутринта, като неспокойно крачеше из апартамента си, поглъщайки огромни количества черно кафе, силно разтревожен от дъо Кормон. Минутите се точеха и в десет и половина той слезе обратно долу във фойето, където си купи вестник и небрежно закрачи пред масичката на портиера.

— По-добро време за днешния курс — усмихна му се, посочвайки заглавията за вчерашната буря. — Имахме нещастieto да попаднем в нея.

— Това се казва лош късмет, сър — любезно се усмихна служителят.

— Струва ми се, че един мой приятел заминава днес. Дук дьо Кормон.

— Да, сър. Той си резервира място в последната минута, имаше късмет, че бяха останали свободни каюти, защото някои отложиха пътуването си. Ще отплава с „Императрицата“ в единадесет.

Марок чинно сгъна вестника си и го мушна под мишница. Изпита толкова силно облекчение, че чак му прималя. Всичко беше наред, Мосю не знаеше.

После се приближи до отделението за носачите вляво от фоайето и небрежно подаде бакшиш на един от тях, който в момента бе свободен, задавайки му въпроса:

— Тръгна ли вече дук дьо Кормон?

— О, да, сър — каза носачът, преценявайки го, — още преди един час.

— Знаеш ли къде отиде?

— Взе си такси, сър — към Уест стрийт пиър.

Значи това беше. Той бе заминал. И Амели бе заминала. Леони нямаше да види никой от тях. Той наметна палтото си и излезе на заледената улица, вдигна яката си, за да се предпази от вятъра. Реши да не казва на Леони преди концерта довечера.

Джим Джеймисън не бе мъж, който се смущава от трудните цели. Някога бе бил златотърсач в Рокис, бе копал за сребро в Калифорния и бе спечелил доста пари от нефта в Тексас. Бе водил суров, тежък живот в пограничните градчета, а сега, на двадесет и шест, ръководеше собствената си компания за строителство и недвижими имоти със седалище Сан Франциско.

Трудно бе човек да се свърже с мис Бахри, но той щеше да успее. Тя бе отседнала в „Уолдорф“, но не приемаше никакви обаждания и не искаше да се вижда с никого. Бе висял във фоайето на хотела цял следобед и най-накрая я бе зърнал, сгушена в голямото си палто, ушито от четири лисичи кожи, и почти скрита под една огромна шапка, да се устремява към чакащата я отпред кола. Придружаваше я нисък, мургав мъж — бе виждал и него на кораба, — но никога двамата заедно. А и, спомни си той, по ръцете ѝ нямаше пръстени.

Той взе такси до апартамента си на Грамарси парк, където бързо опакова няколко неща и се върна отново в „Уолдорф“, за да се настани там. А после слезе долу и зачака. Часовете минаваха. Той отиде да вечеря. После почака още малко. Вгледа се в големия позлатен часовник на стената... сигурно я беше изпуснал. Въздъхна. Утре щеше да опита отново. Със сигурност нямаше да се откаже.

Марок гледаше лицето на Леони, докато седеше до нея в лимузината. Бе малко след два, а тя очевидно бе изтощена. Освен във великолепно представление на сцената, бе фантастична и на бала след това. Усмиваше се, бърбореше, танцуваше, целуваше по бузата мъжете, които ѝ даваха най-големите чекове, раздаваше награди и поздравления, бе подготвила и реч — и всичко това без ни най-малък признак, че е отегчена или уморена. Бе работила усилено за тези деца. Чудеше се кога да ѝ го каже. Колко дълго може да го отлага?

— Наистина ли всичко мина добре, Марок? — попита тя със затворени очи. Винаги задаваше един и същ въпрос, още се нуждаеше от неговите уверения, макар че аплодисментите би трябвало да ѝ подсказват отговора.

— Повече от добре — отвърна той и хвана ръката ѝ, — ще направиш щастливи много деца след тази вечер.

— Надявам се — уморено отвърна тя, когато колата спря пред хотела. Голямото фоайе с виещите се стълби и мраморните колони бе много тихо и те уморени и мълчаливи зачакаха асансьора.

— Леони — накрая промълви той, — трябва да говоря с теб.

— Не може ли да почака до утре?

Мисълта за приятното меко бяло легло и Шоколад, свита на възглавницата ѝ и мъркаща, я бе завладяла.

Той се поколеба. Тя бе толкова уморена.

— Може — протичко ѝ отвърна Марок.

Фоайето на „Уолдорф“ не бе мястото, където искаше да прекара остатъка от живота си, реши Джим Джеймисън, след като се опита още веднъж да се свърже по телефона с мис Бахри и още веднъж бе информиран, че тя не приема никакви обаждания. Той тресна слушалката от безсилие. Какво, по дяволите, ставаше? От три дни вече тя не бе напускала хотелския апартамент... носеха ѝ цветя, но посетители не приемаше. От кого, питаше се той, бяха цветята? Дали не беше болна? Не бе повикала лекар, знаеше това. Но защо да дойде в Ню Йорк и да прекарва цялото си време в хотелския апартамент?

Той влезе в големия салон, седна зад едно бюро и ѝ драсна на бърза ръка нещо на едно листче от хотела. Подписа го енергично, върна се във фоайето и закрачи надолу по коридора към цветарския магазин, където избра една съвършена прасковена на цвят закръглена роза с къса дръжка, която едва бе започнала да разцъфва и да придобива своята пълна мекота — не искаше някоя от онези високи остри алени пъпки за мис Бахри. Тя бе жена на летните рози, които растат в градините и ухаят на слънце и вятър.

Прекалено нетърпелив да чака асансьора, той се изкачи по извитото стълбище до четвъртия етаж и намери сервитьора от румсървиса в неговата малка стаичка в дъното на коридора. С няколко думи и щедър бакшиш постигна целта си.

— Ще я оставя точно тук до чинията ѝ.

Джим погледна подноса — на него имаше само чаша кафе, малко сок, препечен хляб... не твърде обилна закуска.

— Болна ли е мис Бахри?

— Не, не е болна, сър. Тя винаги отсяда тук, когато е в Ню Йорк и обикновено е много жизнена, но не и този път.

Джим се обърна замислен, какво можеше да не е наред? На кораба тя бе добре — бе може би единствената жена на борда, на която не ѝ прилошаваше. Е, не му оставаше нищо друго, освен да почака. Това не бе лесно за човек на действието, но ако то бе единственият начин, щеше да почака.

Розата е красива, помисли си Леони, взе я и я поднесе към лицето си. Миришеше чудесно, сладък тежък аромат, който ѝ напомняше за градината във Вилата през ранно лято — зелена, свежа и влажна. О, искаше ѝ се да се прибере у дома... как ѝ се искаше да се прибере у дома. Беше си свършила работата. Събота нямаше да дойде скоро.

С розата имаше и една бележка, тя я погледна незаинтересовано. Беше от Джим Джеймисън, мъжът от кораба — онзи с приятната усмивка. „Джеймс Омир Александър“, я бе подписал той. Колко странно име!

Стоя на пост във фоайето на „Уолдорф“ от три дни насам, скъпа мис Бахри, зачете тя, и сигурно ще бъда арестуван за безделничене. Бихте ли се съжалили над мен и дали съгласието си да закусим заедно? Или да пием чай! Или да обядваме или вечеряме? Моят цветен дар може да не е така щедър, както някои, които ви бяха изпратени, но той ви изразява най-добре. Моля ви, кажете да! Ще ви телефонирам в дванадесет за отговора.

Погледна розата с усмивка. Той смяташе, че розата я изразява. Е, отличен избор, бе от любимия ѝ сорт. Но искаше ли да се срещне с него? С въздишка остави розата настрана.

* * *

Шоколад мъркаше доволно, свила се в извивката на ръката на Леони, почти скрита в дългите косми на голямото ѝ кожено палто. В асансьора имаше само още един човек и Леони му кимна любезно за добро утро, после вдигна яката на палтото си и се скри под периферията на шапката. След като асансьорът лекичко се раздруса при спирането, тя се забърза надолу по коридора и излезе през

страничния вход. Студеният въздух я блъсна в гърдите и със сведена на вятъра глава, тя гушна Шоколад по-близо до себе си. Това беше грешка, реши Леони, напредвайки с усилие, прекалено студено е и Шоколад изобщо няма да се разходи в този вихър. Освен това котката не обичаше градските тротоари, предпочиташе трева, градини и плажове... като самата нея.

— Какво правим в този студен град, Шок? — прошепна тя, минавайки напърно по една пресечка и пробягвайки последните няколко метра до хотела, за да се скрие по-бързо от силния вятър.

Въртящата се врата по инерция продължи обиколката си след нея, а тя закри през фойето, свали шапката си и прекара ръка през косата си.

— Знаех си, че ако чакам достатъчно дълго, ще извадя късмет. Добро утро, мис Бахри.

Гласът на американеца бе бодър и не можеше да се сбърка с никой друг. Леони се обърна и погледна право към светлосините очи на Джим Джеймисън. Те ѝ се усмихваха и бяха толкова жизнерадостни, колкото и гласът му и тя усети как също му се усмихва в отговор. На такъв уверен чар бе трудно да се устои.

— Добро утро, мистър Джеймисън. И благодаря ви за розата.

— Въпросът е щяхте ли да ми благодарите, ако не ви бях издебнал така? С розата имаше и писмо. Спомняте ли си?

Дори в настоящостта му се усещаше увереност.

— Спомням си.

Тя натисна копчето на асансьора.

Той се премести така, че застана между нея и вратата му.

— Не ми приличате на жена, която дълго остава мълчалива — каза той, — така че ще ви кажа онова, което имам да ви казвам, докато все още имам този шанс. Искях да се запозная с вас още от мига, в който ви видях да играете покер на кораба. Вися в това фойе от няколко дни вече. Аз съм много решителен човек, мис Бахри. А вие не отговорихте на молбата ми. Обяд? Чай? Вечеря? Дори можем да разходим котката ви.

Леони отметна глава назад и се засмя.

— Много добре, мистър Джеймисън. Защо не дойдете на чай в апартамента ми? В пет часа.

Джим погледна часовника си.

— Но сега е едва дванадесет и половина — можем да обядваме?
И после чай. Не можете да искате от един мъж да чака толкова много.

Вратата се затвори след нея и асансьорът започна да се качва.

— Пет часа, мистър Джеймисън.

Гласът ѝ стигна до него и той се загледа нагоре след изчезващия асансьор, усмихнат. Значи в пет часа.

— Настанете се удобно — извика Леони от спалнята, — идвам при вас след минутка.

Тя огледа лицето си в огледалото. Ако Джим Джеймисън бе тук, за да види Леони, тогава точно това щеше да получи. С умела ръка оправи очната си линия, размазвайки я в светла сянка, добави малко руж и пудра, докато Жули вчесваше назад златната ѝ грива. Върза една златиста лента около челото си и критично се погледна в огледалото. Да, добре беше. Бе готова за мистър Джеймисън. Бе ѝ отнело точно пет минути, за да се превърне отново в Леони.

Джим крачеше из гостната. Въпреки твърде пищния интериор, претрупан с прекалено много изящни позлатени столове, стаята истински ѝ подходеше. Снимки в сребърни рамки бяха наредени по масите, а от диваните и креслата преливаха възглавници от моаре с пролетната свежест на ментово зеленото, бадемово розовото и лилавото. Големият диван пред камината бе покрит с кадифен молескин, а обичайните цветни трофеи Леони бе преместила в коридора, изпълвайки стаята с живи зелени растения — нежно разклонени папрати и малки грациозни бонзаи. Розата от Джим посипваше венчелистчетата си от една тънка сребърна ваза върху покривката на дивана. Купища книги бяха пръснати по масите, столовете, на пода, върху стойката до рояла бяха поставени партитури. Чифт златни сандали още лежах там, където ги бе захвърлила Леони и Джим се усмихна, докато ги вдигаше, а после ги постави чинно един до друг.

Той се вгледа отблизо в снимките — тъмнокоса красавица с испански вид, а до нея по-нисък очилат мъж заедно с друга по-възрастна двойка стояха в градината пред бяла квадратна вила на един

хълм, заобиколен от кипариси и маслинови дръвчета. Нямаше снимка на мъж — сигурно ако в живота ѝ имаше мъж, тя щеше да носи снимката му със себе си.

Едно платно бе закрепено на малък позлатен триножник близо до прозореца и той се приближи до него, за да го разгледа по-внимателно... голо момиче в разбъркано легло, прекрасен акварел от светлина и цвят, бе чувствен, красив...

— Е? Харесва ли ти?

Джим не я бе усетил, че е влязла и се обърна с усмивка.

Господи, какъв глупак беше! Как не бе разбрал коя бе тя? Мадмоазел Бахри, облечена само по риза, среднощната играчка на покер с разрошена коса и блеснали очи, бе известната Леони. Как можа да не я разпознае!

Леони наблюдаваше обърканото изражение, пробягало по лицето му. Неговото смущение бе толкова явно, че тя се засмя. Бе сгрещила. Джим Джеймисън искаше да види мадмоазел Бахри. Имаше някаква невинност в него. Не наивност — просто истинска невинност.

— Съжалявам — каза Джим, усмихвайки се обезсърчено. — Сигурно съм единственият човек в Америка, който нямаше да те разпознае. Ще ми простиш ли?

Леони се настани на дивана пред камината, а Шоколад се сви в ъгъла до нея.

— Поласкана съм — каза му тя — и се радвам, че ти различи двете Леони. Само най-близките ми приятели знаят тази тайна.

— Тогава, надявам се, това ме поставя в същата категория? — яносините очи на Джим ѝ се усмихнаха.

Погледът му изразяваше близост. Или може би тя я усещаше? Леони реши да не се задълбочава над този въпрос.

— Харесва ли ти картината?

— Прекрасна е.

— Познавах художника — преди много години.

— А сега?

— Не. Не и сега.

Той е и умен, помисли си тя, улавя всички нюанси.

Сервитьорът пристигна с чая — количката бе отрупана с малки сандвичи, тънки и препечени — с краставица и съомга, — а също и препечени кифли, от които се стичаше масло, още топли кроасани с

плънка от ягодов конфитюр и намазани отгоре с крем, както и тъмна сочна шоколадова торта. Леони и Джим се спогледаха, предвкушвайки удоволствието от пиршеството, което ги очакваше. Огънят пращеше в камината, а студеното небе вече притъмняваше навън зад високите прозорци. Отрупаната количка и сребърната кана с чая придаваха на хотелската стая усещане за домашен уют, сякаш двамата бяха възрастна двойка, седнала на чай в студения зимен следобед. Само дето не сме женени, помисли си Леони, а тя едва познаваше този мъж.

— Имам чувството — каза Джим, дръпвайки един висок позлатен стол с истинско отвращение, — че се познаваме от години.

Той пое инициативата в свои ръце, вдигна каната и наля чай на двама им. Коровите му четвъртити ръце изглеждат способни да се справят дори с такава деликатна задача, помисли си тя, загледана в тях. Те имаха дълги пръсти, покрити с малки черни косъмчета.

— Но аз не те познавам, Джим Джеймисън. Не знам на коя част от името си съответстваш наистина. Омир ли си — класикът? Или Александър — военачалникът? И ако не си никого от двамата, тогава кой си, Джим? Не знам с какво се занимаваш или дори къде живееш.

— Точно сега живея в Сан Франциско, но мисля да се преместя.

— О? Къде?

Той ѝ подаде чашата с чая.

— В Париж.

Леони се засмя.

— Мислех си, че само златотърсачите живеят в Калифорния — дивите типове, покрити със златен прах!

Погледите им се срещнаха над чашата.

— Много зависи от това какво търсите, мадам — каза Джим с усмивка.

Тя почувства този топъл трепет на взаимност. Харесваше ѝ Джим Джеймисън. Харесваше хубавите му усмихнати устни и сините му очи с дълги клепки, неговата снажност, широките му рамене, които изглеждаха достатъчно силни да се справят с всяко нещастие, и това, че тялото му бе така жилаво и стегнато. Би могла да състави безкраен списък с нещата, които харесваше у него. Питаше се как ли се усещат тези копринени мустаци, когато го целуваш.

Шоколад скочи от дивана, бавно протегна една по една лапичките си, а после се приближи към Джим с вдигната като знаме

опашка. Скочи на коляното му, подпря се с лапички на гърдите му и надникна към изненаданото му лице, душейки го любопитно. После започна доволно да мърка.

— Е — самодоволно каза той, — сякаш семейството ме прие. Сега ми остава само да убедя теб.

— Какво да ме убедиш?

— Имам планове — загадъчно отвърна той.

Леони разбърка чая си и усмивка се плъзна към краищата на устните ѝ, въпреки неговото безочие. Тя го наблюдаваше как намазва една кифла с ален конфитюр и крем.

— Изяж това — заповяда ѝ той, — имаш нужда от още малко плът по костите си, Леони Бахри. Това, от което се нуждаеш, е мъж, който да се грижи за теб.

— Така ли? — промърмори тя, отхапвайки от кифлата.

Джим бе човек, готов да поеме отговорност и това бе много привлекателно, караше я да се чувства добре. А и я разсмиваше. Освен това ѝ пращаше големи прасковени рози. Тя щастливо отхапа от кифлата и облиза крема по устните си.

Джим се наведе напред на стола си и се загледа в нея. Всяко нейно движение бе истинско удоволствие. Дори когато ядеше кифла, начинът, по който розовият ѝ език се стрелкаше между устните ѝ, а дългите ѝ клепки се притваряха върху бузите, наслаждавайки се на вкусното удоволствие, пърхането на косата ѝ, която се бунтуваше срещу прилежното сресване. Странно е, помисли си той, че такава успяла жена може да изглежда толкова самотна и толкова уязвима.

— Ти не ме попита какви са плановете ми? — изведнъж каза той.

— Кажи ми — засмя се тя. — Не мога да чакам.

Тези сияйни кехлибарени очи гледаха право в неговите.

— Смятам да те помоля да се омъжиш за мен — каза той, без да отмества поглед от нея.

Леони усети, че сърцето ѝ забива по-силно. Този непознат бе намислил да се ожени за нея? Или поне смяташе да я помоли за това. Беше ли ѝ предлагал някой друг да се омъжи за него? Рупърт ѝ бе обещал, че ще се ожени за нея, а Жак достатъчно я обичаше, за да го направи, но обстоятелствата ги бяха разделили, преди да стигнат дотам. Останалите — е, те бяха просто любовници. А Мосю? Не, Мосю никога не бе произнасял подобни думи — той никога не я бе

обичал истински. Едуар д'Орвил я бе обичал, тя го бе усетила онази нощ край реката, когато той я целуна. В тази целувка се долавяше някакво бъдеще, но то бе невъзможно. Трябваше да бъде внимателна с Джим Джеймисън, той се движеше прекалено бързо.

— Не се тревожи — каза ѝ той и докосна намръщеното ѝ чело, — не исках да те смущавам. Просто исках да ти кажа, че намеренията ми са честни.

Напук на себе си, Леони се разсмя. Той бе много привлекателен.

— Защо просто не започнем от началото? — предложи тя, отпускателно се отново.

— Отлична идея — засия той, — просто остави всичко на мен, Леони.

Марок остана много учуден, че Леони отлага съботното отплаване.

— Но защо? — попита я той. — Мислех, че с нетърпение очакваш да се върнеш във Франция.

— Но сега се чувствам по-добре... намерих си приятна компания.

— Джеймисън?

Леони му се усмихна.

— Джеймисън.

— Има среща на попечителите на Шато д'Орвил на двадесет и девети — напомни ѝ той.

За пръв път тя съвсем беше забравила. Тръстът на Шато д'Орвил бе най-важното нещо в живота ѝ. Все пак имаше на разположение две седмици — още две седмици с мистър Джеймисън.

* * *

Джим я ухажваше с типично американска настойчивост и целенасоченост, изпращаше ѝ цветя всяка сутрин, все едни и същи много ароматни прасковени на цвят рози и се появяваше по пладнe, за да я заведе на обяд в някой специален ресторант в града или на разходка покрай брега, където похапваха омари, миди или малки

вкусни стриди. Вечерите ходеха на концерти, а после късно пийваха шампанско в модерните кафенета и той я засипваше с разкази за случки от своя живот.

Джим беше от Савана, Джорджия.

— Истински американец — така той описа себе си, докато оглеждаше претъпкания ресторант, — не като тези янки.

— Но за французите всички американци са янки — отвърна Леони, разсмяна от престорено шокираното му лице.

Беше ѝ казал, че е на тридесет и пет, но тя знаеше, че лъже, едва ли би могъл да бъде на повече от двадесет и шест двадесет и седем, но това я впечатли, то издаваше, че той бе достатъчно чувствителен, за да разбере, че възрастовата им разлика може да я смути.

И всяка вечер я молеше да се омъжи за него. И всяка вечер тя отказваше.

Докато лежеше сама в леглото, Леони се питаше защо. Защото бе по-възрастна от него ли? Тя отметна завивките и стана от леглото, съблече нощницата си и се заоглежда в голямото огледало. На тридесет и три тялото ѝ все още бе стегнато и закръглено, разгледа го със задоволство, спомняйки си онези тежки сутрини в студено студио, когато се бе насилвала да изпълнява обичайните си упражнения и танци. Повечето жени на моята възраст са вече отпуснати, налага им се да ползват корсети, помисли си тя, плъзгайки ръце по тялото си. Приятно бе да имаш гърди, които още сочат нагоре и задник, който е закръглен и прибран.

Не, не възрастта ѝ я притесняваше, нито, че тялото ѝ можеше да я предаде. Тогава защо не? Бе имала други любовници. Но този път бе различно. Джим не бе такъв тип, който можеше да играе второстепенна роля в живота ѝ. Той бе много отговорен. А това не е ли прекрасно, тъжно си помисли тя. Обичаше да се грижат за нея — да се отпусне в ръцете му сигурно също бе така приятно. Тя пропъди тази мисъл. Не можеше да прави компромиси с мъж като Джим. Той сигурно се нуждаеше от повече, отколкото тя бе готова да му даде. И без това нямаше да стане. Той беше американец, живееше и работеше в Америка. Тя живееше в Европа. И трябваше да работи. Децата зависеха от нея.

Отново се пхна в леглото. Шато д'Орвил поглъщаше много пари, а инвестициите, които бе направила, не се бяха оказали успешни.

Силното честно лице на Джим я преследваше и смущаваше сънищата ѝ. Той бе мъж, на когото можеше да се опре, мъж, на когото една жена можеше да разчита. Но тя нямаше право. Съдбата ѝ бе различна.

Подходът на Джим бе директен и безкомпромисен, но все пак повлиян от южняшкото обаяние и неудържимото му чувство за хумор, което непрестанно я караше да се смее.

— Леони, ела в Калифорния с мен — каза ѝ той една вечер, когато се прибираха след вечерята. — Ще ти хареса Сан Франциско, той повече прилича на твоя тип град, отколкото Ню Йорк.

Леони бе потресена.

— Но кога трябва да заминеш?

— Следващата седмица — той хвана брадичката ѝ, погледна я в очите и ѝ се усмихна. — Не искаш да кажеш, че ще ти липсвам, нали?

Следващата седмица, панически си помисли Леони. Следващата седмица той заминаваше за Сан Франциско. А тя се връщаше във Франция.

— Може би ще ми липсваш — призна си тя. Знаеше, че ще бъде така.

— Тогава ела с мен.

Гласът му бе убедителен и той я гледаше в очите, очаквайки отговора ѝ. Наистина смяташе, че тя може да замине с него. Животът на Джим бе толкова прост, толкова неусложнен.

— Не мога да дойда с теб, Джим. Какво ще кажат хората?

Тя забеляза малките бръчици, които се образуваха около очите му, когато се смееше — а той се смееше често. Животът с Джим Джеймисън сигурно щеше да бъде истинско забавление.

— Със сигурност нищо повече от това, което вече разправят. Почти цял Ню Йорк смята, че сме любовници, знаеш ли? В края на краищата, ние прекарваме толкова много време заедно — и аз вече ще повярвам на приказките!

Леони въздъхна.

— Вие, американците, винаги сте толкова забързани.

Той умолително я прегърна през раменете.

— Леони, поне ме покани на чашка, преди да ме отпратиш тази нощ.

— Много добре — каза тя, подавайки му ключовете, докато вървяха по коридора, — но само по едно.

Брендито ги очакваше на масичката близо до камината, жаравата още светеше с топъл червен блясък. Джим си наля и закрачи из стаята, премествайки раздразнено един позлатен стол, изпречил се на пътя му.

— Всички тези френски джунджурийки — започна да мрънка той, — а всъщност няма къде да седнеш.

— Седни тук, до мен — предложи му тя, сгушена в кувертюрата от молескин на дивана.

Той внимателно се отпусна до нея.

— Сигурна ли си, че няма да се счупи? — попита я с престорена загриженост.

Леони въздъхна раздразнена.

— Джим, престани да се преструваш. Ти прекрасно знаеш, че не си някой необуздан тип от Калифорния. Ти си истински, добре възпитан джентълмен от Юга.

— Струва ми се, че съм на път да забравя южняшките си маниери — каза той и плъзна ръка през раменете ѝ.

Погледите им се срещнаха и Леони се наведе към него. Тя леко го целуна по устните. Минаха няколко секунди, равни на вечността, преди да повдигне главата си и да го погледне. После той я прегърна, докато тя се почувства сякаш част от него, и я целуна протяжно, вкусвайки устните ѝ, сладки като ягоди през юни. Косата ѝ ухаеше на свежо окосена трева, искаше му се да напълни шепите си с нея, да обгърне тялото си с дългите ѝ копринени кичури, да я привърже към себе си завинаги със собствената ѝ прекрасна коса.

Само една целувка, помисли си Леони, прокарвайки ръце надолу по гърба му, усещайки стегнатите му мускули, когато я притискаше. Само една целувка.

Джим се усмихна, щом кехлибарените ѝ очи се изпълниха с изненада, когато той постла пред камината мекото кожено килимче, а после започна да я съблича, сваляйки всяка дреха, сякаш разбулваше скъпоценна статуя от някакъв рядък прасковен мрамор. Единствено на допир кожата ѝ не приличаше на мрамор, бе топла и безкрайно нежна и той искаше просто да я притисне гола до себе си, завинаги.

Леони се чувстваше сигурно до твърдото му тяло. Бе стегнато и мускулесто, а кожата му имаше бронзов загар от калифорнийското

слънце, гладка и копринена под разтрепераните ѝ ръце, любовното с него бе радостно и без задръжки. Джим обсипваше тялото ѝ с целувки и ласки, ближеше я, опитваше я, галеше я.

— Отвори очи, погледни ме — каза ѝ той и погледите им се впиха един в друг, дълбоко, както телата им, докато лицето ѝ се сгърчи от страст и тя извика триумфиращо.

Джим се излегна и се разсмя, а Леони объркана му се усмихна.

— Но на какво се смееш? — попита тя. — Нещо смешно ли направих?

— Смея се — отвърна той, — защото съм щастлив. Понякога им се случва на хората да са щастливи, нали.

Леони също се разсмя.

— Искях само да те целуна, Джим Джеймисън, но това е най-хубавото, което ми се случи в Ню Йорк. Трябва да кажа — самодоволно добави тя, — че вие, южняците, наистина знаете какво правите!

Той се претърколи.

— Какво романтично изказване, а ето ме и мен, лудо влюбен в теб.

Внезапно я споходи един ужасен спомен как лежи по същия начин с Мосю, копнеейки той да ѝ каже, че я обича, просто да ѝ го каже — дори и ако не го изпитва наистина. Дотогава и други мъже ѝ бяха казвали, че я обичат — други любовници, — но това не е било толкова важно. А Джим беше важен.

— Наистина ли си влюбен в мен, Джим?

— Разбира се, че съм. Не ти ли казах точно това?

— Е, да, но... знаеш ли, мислех си, че просто си галантен.

Той се усмихна.

— Не те чух да казваш, че и ти ме обичаш. Използваше други думи, но не смятам, че някои от тях означаваха това.

Леони се изправи и обгърна коленете си с ръце.

— Не съм сигурна, че мога да го кажа. О, не знам... просто не мога да се посветя на любовта, тя изисква твърде много. Аз съм самостоятелна жена и повярвай ми, за да стана такава, водих дълга и тежка битка. Искам да запазя независимостта си. И освен това имам други задължения.

— И двамата сме имали други любви, водили сме различен живот, Леони. Никой от нас не е пораснал без драскотини и белези. Във всеки случай, твърде късно е, ти вече имаш задължения и към мен. Ще се омъжиш за мен, няма съмнение в това.

— Изкушена съм — неохотно си призна тя.

— Добре — триумфиращ я взе в прегръдките си той, — тогава ела в Калифорния с мен — там ще се оженим. Знам идеално местенце в Мил Вели — една малка църква с червен покрив, ще ти хареса.

— Джим, Джим — запротестира тя, докато той я притискаше към себе си, — не бързай толкова, не мога да съм в крак с теб... ние се срещнахме само преди две седмици.

— Но помисли си — прошепна той, целувайки крайчеца на ухото й, — тази прекрасна малка църква с червен покрив — като дървена къщичка.

Тя наистина си помисли за това — със съжаление, — докато той я целуваше.

Марок се опитваше да събере смелост в продължение на дни. Сега вече знаеше, че трябва да й каже, макар и да не бе успял. Щеше да е по-добре да го направи, докато Джим Джеймисън е още наоколо и преди да замине за Франция. Тя щеше да се нуждае от огромна помощ.

— Не ти е лесно да се владееш тези дни — каза той, облегнат на перваза на камината, докато подритваше един пън с крак. Той слабо припламна в оранжево и Марок очарован се загледа в него.

— Какво има, Марок? — загрижена попита Леони. — Изглеждаш... — поколеба се тя, докато търсеше подходящата дума — не беше „болен“, той не изглеждаше „болен“ — „разстроен“, това бе най-точно. И нервен.

— Имам да ти казвам нещо — скръбно започна той — и когато го направя, надявам се, ще си спомниш, че всичките ми постъпки са били за твое добро. Така се бяхме разбрали преди много години, всички ние, които бяхме въввлечени в това. Че няма да търсим връзка с Амели.

Тя се напрегна при споменаването на името на дъщеря й.

— За какво говориш, Марок? — извика Леони. — Какво се е случило с Амели?

— Амели беше тук в този хотел.

Леони го погледна втрещено.

— Беше с графиня д'Орвил. Тръгнаха си точно, когато пристигнахме ние. Случайно забелязах името в регистъра. Почаках. И ги видях.

— Видял си Амели? — гласът на Леони изтъня като кристал, сякаш идваше от някъде много далече.

— Видях я, Леони. Видях дъщеря ти. — Думите които Марок бе сдържал толкова дълго, се претърколиха в потока на изповедта му. — Спомних си как изглеждаше ти, когато дойде да търсиш работа при Сера, само тънички ръце и крака и облак коса... тя изглежда точно като теб тогава, Леони. Точно като теб.

— Защо не ми каза? Защо не ми позволи да я видя? — Сърцето на Леони отново бе съкрушено. Тя се търколи в агония на дивана и започна да блъска главата си във възглавниците, сподавяйки виковете си в тяхната мекота.

— Леони, не можех... не можех. Има и още нещо. Мосю също бе тук, в този хотел.

Тя замръзна мълчаливо и се втренчи в копринената възглавница, чиято зигзагообразна шарка приличаше на разпилените ѝ мисли. Беше ли намерил най-сетне Мосю Амели? Тя бавно извърна лицето си от възглавницата, страхувайки се от отговора на незададения си въпрос.

— Не! — каза Марок. — Не знае! Бе съвпадение, просто така се случи. Никой друг, освен мен не знае.

Лицето на Леони изразяваше такова отчаяние, че му се искаше да я подундурка в ръцете си, да избърше сълзите ѝ, размазали ружа и очната линия. Тя бе така напълно беззащитна, като котенце, носещо се по течението на голяма бурна река. Не можеше да я остави да потъне, а тя не бе способна да се защити сама в този момент.

— Бе чиста случайност, Леони, кълна ти се. Амели е в безопасност.

— Сигурен ли си, Марок? Напълно сигурен ли си?

— Сигурен съм, Леони.

Тя отново се разплака, този път тихичко, сълзите незабелязано се стичаха по бузите ѝ. — Разкажи ми отново, Марок, как изглеждаше тя?

— Тя е хубава, Леони... хубаво момиче. Висока и много стройна, с твоята коса и точно твоите очи...

— О, трябваше да я видя, трябваше да я видя... само този път — проплака тя, хвърляйки се отново върху възглавниците.

— Нямах право, Леони — тихо каза Марок. — Амели си има свой живот сега, собствено семейство... всичко свърши, Леони.

Тя потресена се втренчи в него. Но знаеше, че е прав. Всичко бе свършило.

— Какво, по дяволите, мога да направя? — на глас каза Джим, докато за пореден път пресичаше фоайето на „Уолдорф“. От три дни Леони си стоеше само в стаята. Не приемаше никакви обаждания и не отговаряше на съобщенията. Утре той щеше да заминава за Сан Франциско — трябваше да замине. Но как можеше да тръгне и да остави нещата да висят във въздуха по този начин? Какво, по дяволите, ставаше? Той се запъти към телефона, щеше да опита отново — правеше опити на всеки половин час през последните два дни!

Леони се шмугна през страничния вход на хотела, сграбчила Шоколад в ръце. Дръпна още по-надолу периферията на шапката си и се запъти към асансьорите. Трябваше да извежда бедната Шоколад... но нито една от двете не се наслаждаваше на разходката. Искаше единствено събота да дойде по-скоро, за да могат да си тръгнат. Защо толкова се бавеше асансьорът! Странно, но внезапно краката ѝ омекнаха... зави ѝ се свят... тя уморено се облегна на колоната, стиснала котката.

— Леони?

Тя виновно вдигна поглед. Втренчи се в Джим, неспособна да говори.

— Добре ли си?

Долови загрижеността в гласа му и извърна глава.

— Какво има, зле ли ти е?

За неин ужас сълзи потекоха по бузите ѝ и тя се извърна. Не можеше да плаче тук, във фоайето на „Уолдорф“.

Той хвана ръката ѝ.

— Облегни се на мен, Леони Бахри — твърдо ѝ каза, скривайки лицето ѝ зад яката на сакото си, неспособен да спре сълзите ѝ.

Помогна ѝ да се качи в асансьора.

— Всичко е наред, нали знаеш — прошепна той в ухото ѝ, — сега съм тук, ще се погрижа за теб. За всичко ще се погрижа. Не се тревожи, всичко ще се оправи.

Тя се облегна на него в коридора, благодарна за подкрепящата ръка около раменете ѝ. В апартамента ѝ той нареди на Жули да ѝ помогне да се съблече и да я загърне в топъл халат, докато повика лекар да я прегледа и румсървис за някакъв лек обяд.

Леони се излегна на възглавниците от моаре пред камината и започна да наблюдава как той мълчаливо обикаля стаята в очакване на лекаря. Стори ѝ се толкова голям, толкова суров и решителен. Той бе мъж, на когото една жена можеше да се облегне. От доста отдавна никой мъж не ѝ бе изглеждал такъв... всъщност, грижил ли се бе изобщо някога някой мъж за нея? Джим много ѝ напомняше на Едуард'Орвил. Едуар бе заклет авантюрист, но и нежен мъж. А под тази сурова фасада Джим също бе нежен мъж.

Джим дискретно ги остави насаме с лекаря, докато той я преглеждаше, за да потвърди, че единственото лекарство, от което се нуждае тя, е почивка и храна, но се върна, за да я наглежда, докато пийне малко консоме^[1]. После я загърна в едно одеяло на дивана, за да си почине.

— По-късно ще се върна — каза той и нежно я целуна по челото, — а ти по-добре да поспиш.

Тя така и направи — за пръв път от няколко дни заспа леко, необезпокоявана от сънища.

В четири часа той се върна с чай и се надвеси над нея, докато тя похапваше сандвич с краставица. Бе толкова различно от онзи първи чай, че на нея дори ѝ стана още по-тъжно.

— Три дни чаках долу в това фойе и когато най-сетне се добрах до теб, ти не си вече същата жена. Бледа, измъчена и уморена — дори бурното пътуване през Атлантика не ти причини това... така че, какво се е случило? Какво съм направил? Обзалагам се, че тези сълзи не са просто от умора, но каквато и да е причината, Леони Бахри, няма смисъл да се отчайваш. Няма нищо на този свят, което да не може да бъде оправено.

Тя почти можеше да му повярва, че е истина. С въздишка отмести чинията настрана, а той надзърна вътре, за да провери.

— Всичко е наред — каза тя, — изядох три. Сега мога ли да говоря?

— Моля те, говори... кажи ми какво има, Леони. Искam да ти помогна.

— Никой не може да направи нищо... и аз не мога да ти кажа какво има. То е нещо, което става от много години и няма разрешение за него. Но ти ми помогна. — Тя се наведе напред и хвана ръката му. — Като просто бе тук.

Сините му очи бяха разтревожени.

— Не мога да те накарам да ми кажеш, Леони, но просто си спомни, в случай че промениш решението си, че съм един изпълнен с голямо съчувствие слушател.

Джим се поколеба. Как можеше да я остави така?

— Ела утре с мен — отново настоя той, — моля те, Леони. Ще видиш, на друго място нещата ще ти изглеждат по съвсем друг начин. Моля те, ела.

— Не мога, Джим.

Сините му очи я гледаха толкова умолително и за пръв път лицето му бе сериозно. Ако само беше възможно. Но сега, повече от всякога, тя трябваше да се върне във Франция. Отговорностите й ясно се виждаха.

— Тогава обещавай ми, че ще ме изчакаш тук, докато се върна следващата седмица. Обещавай ми — гласът му бе заповеднически. Не й оставяше избор.

— Ще видя — уклончиво отговори тя.

Той я прегърна и притисна към себе си. Гърдите му бяха силни, а ръцете — така сигурни.

— Така не е хубаво, Леони, обещавай ми.

— Обещавам — каза тя, вслушвайки се в ударите на сърцето си точно до неговото лице.

Леони препрочете писмото, преди да го сгъне, да го постави в плика и да го запечата добре. Така, свърши с това. Ако не го изпратеше веднага, можеше да промени решението си. Тя огледа стаята.

Изглеждаше гола без вещите ѝ. На пода стояха само куфарите за парахода, а Шоколад нервно бе кацнала отгоре им, както правеше винаги, когато отпътуваха — за да е сигурна, че няма по недоглеждане да я оставят, предполагаше Леони. Единственото, което оставяше зад себе си сега, бе Джим... и един живот, който не би могъл да бъде неин.

Тя прокара пръст по името му на плика. Джим Джеймисън. Можеше да бъде мисис Джим Джеймисън. Но беше „Леони“ и трябваше да играе тази роля. Работата я очакваше. У дома имаше и среща на попечителите на Шато д'Орвил — тя трябваше да прегледа списъците с всички цифри, да проучи финансовите доклади и инвестициите — и тогава отново можеше да замине на турне и да спечели още малко пари. Бе обрекла живота си на това, заради Амели.

Джим бе заминал преди два дни, като отново я бе помолил да тръгне с него — а после ѝ бе напомнил за обещанието ѝ да го дочака.

Леони слезе долу, за да пусне писмото до Сан Франциско. Загледа се как то минава през тясната стъклена пролука, отнасяйки съдбата ѝ. Вече нямаше връщане назад. Корабът щеше да отплава, в края на пътуването я очакваше Франция и реалността.

[1] Консое — хранителен бульон — бел.пр. ↑

Амели крачеше боса по терасата на Вила Енкантада, чувствайки се удобно в старите си шорти и риза. Тя щастливо се подпря на парапета, обърнат към зелените, обрасли с дървета хълмове и спокойния залив отдолу, наслаждавайки се на топлината на слънцето по голите ѝ ръце и крака. Снегът си го биваше, помисли си тя, припомняйки си Пето авеню, но тук е по-добре. Щяха да вечерят в „Сен Джеймз“ и тя смяташе да си облече новата розова рокля. Едуар още не я бе виждал с нея. Мързеливо се протегна, чудейки се защо той бе толкова загадъчен. Ще има голямо тържество, бе им казал, преди да изчезне към Ки Уест преди един час, оставяйки всички озадачени и любопитни. Амели подритна едно камъче през терасата и го проследи как се търкаля надолу по склона. Животът е хубав, помисли си тя, особено когато Диего не е наоколо. Роберто бе толкова различен, когато бяха само двамата — бе щастлив просто да бъде с нея, тя знаеше, че е така.

Една магарешка каручка се появи иззад завоя на пътя, натоварена с топящи се блокове лед, оставящи мокра следа зад бавно пристъпващото между лимоновите дървета животно, което се поспираше, за да откъсне тревичка тук, листенце там, докато момчето отпред не го смушкваше.

— Шампанското ви — усмихна се момчето и ѝ махна, — добре изстудено.

Малката кола на Едуар запухтя по хълма след магарето, оставяйки облак прах в неподвижния въздух, смехът на Едуар достигна до Амели заедно със смеха на една тъмнокоса жена, седнала до него. Амели замръзна. Коя можеше да бъде тя? Надвеси се над парапета, за да види по-добре колата, която бе разтърсена от ниската скорост на последните няколко ярда и с последен спазъм спря зад унилото магаре.

Едуар ѝ махна.

— Това е Амели — каза той на Ксара, — просто си знам, че ще те заобича.

Ксара се усмихна колебливо и също махна на високата стройна фигурка на терасата. Амели се обърна и се скри в къщата.

— Не съм сигурна, Едуар — каза Ксара, — мащехите обикновено не са много обичани.

— Това ще бъде различно — помогна ѝ да слезе от колата Едуар, — защото това си ти — и защото Амели никога не е имала майка. Ти си първата.

— Не забравяй Леони — предупреди го Ксара. Леони бе името, което се появяваше на няколко пъти през последната седмица, винаги във връзка с Амели. Но имаше нещо в гласа на Едуар, в погледа му, когато говореше за тази загадъчна Леони, което я озадачаваше. Накрая тя го попита дали са били любовници и отговорът му я накара да се почувства неспокойно.

— Не — отвърна той, — никога не сме били любовници, никога не сме се познавали истински. Веднъж се целунахме край реката до Шато д'Орвил, но тогава знаехме, че никога няма да се видим отново. Тя ми даде най-ценното, което имаше. Детето си. А сега Амели толкова прилича на нея, че понякога все едно виждам Леони.

Той бе спрял дотук, но тя долови тъжния подтекст за една неосъществена любов. Тази отдавна загубена Леони бе нейна съперница — и дъщеря ѝ сигурно щеше да сметне непознатата, появила се в живота на Едуар, за съперница. В края на краищата, сега Амели бе на четиринадесет — почти на петнадесет. Скоро щеше да научи какво е да си жена — цялата болка, несигурност, ревност. Бедното момиче, внезапно си помисли тя, докато се качваше по стъпалата към къщата. Бедното малко момиче.

— Мамо — извика Едуар, — Амели, Роберто. Върнах се — с изненада и шампанско!

Роберто полекичка се извърна в салона.

— Здравей — каза той, — каква изненада. О, здравей — протегна ръка и на Ксара. — Аз съм Роберто ду Сантус.

— Това е Ксара О'Нийл де Естебан — каза Едуар.

— Едуар — Изабел бързаше от нейната стая, оправяйки косата си, преди да влезе. — Не знаех, че ще имаме гостенка.

— Мамо, искам да те запозная с Ксара.

Двете жени се огледаха една друга и останаха доволни от това, което видяха. Няма съмнение, че тя е много специална, помисли си

Изабел, поемайки хладната мека ръка на момичето в своята.

— Добре дошла, скъпа моя — усмихна ѝ се тя, — добре дошла във Вила Енкантада.

— Къде е Амели? — огледа се Едуар. — Обикновено тя първа ме посреща.

— Помага на момчето да разтоварят шампанското — каза Роберто, — по-добре да отида и аз да ѝ помогна.

— Побързайте тогава — извика Едуар, — ще го отворим на терасата.

Ксара взе продълговата кутия, която носеше Едуар, и я занесе със себе си на терасата. Поне майката на Едуар бе приятна, макар че бе истинска загадка как ще реагира на неочакваното съобщение, че синът ѝ се е сгодил за вдовица, която познава само от няколко седмици!

Амели взимаше ледените бутилки от мястото им и ги внасяше вътре, докато Роберто помагаше на момчето да разтоварят блоковете лед, влачейки ги с една голяма кука към кухнята.

— Каква е изненадата? — попита тя, облизвайки замръзналите си пръсти, за да ги стопли.

Роберто ѝ се усмихна.

— Старият Едуар е влюбен — каза той, — прочетох го в очите му, когато гледаше към Ксара О'Нийл де Естебан.

— Ксара — въздъхна Амели, инстинктивно разпознавайки в това името на съперница.

— Обзалагам се, че ще обяви годежа им — продължи Роберто, — и не го обвинявам — тя е прекрасна — тъмна, екзотична и много елегантна.

Той постави чашите на един поднос, взе сребърната купа за охлаждане на вино и я напълни с лед, натрошен с няколко успешни удара на чука.

Годежа им, вцепенена повтори Амели. Едуар щеше да се ожени за тази жена? Ако Едуар се оженеше, щеше да я изостави. Може би дори щеше да има деца — истински собствени деца. Внезапно се почувства нещастна и доброто ѝ настроение отпреди един час се изпари.

— Хайде — извика Роберто, грабнал подноса — да отидем да го отпразнуваме.

Амели се поколеба, застанала край кухненската маса. Не искаше да се запознава с Ксара. Не искаше дори да знае, че тази жена съществува.

— Амели — гласът на Едуар я викаше. Трябваше да отиде. Това е само годеж, каза си тя, минава много време преди хората да се оженят... може би все пак това няма да се случи.

Ксара стоеше до парапета, любувайки се на гледката, която бе очаровала Амели малко преди това. Съвършена е, реши тя и се обърна усмихната, когато най-сетне Едуар щеше да ѝ представи Амели.

Няма значение, че момичето бе твърде слабо. Щеше да стане красавица — високо и стройно златисто девойче, като майка си Леони. Погледът на Амели, когато любезно си подаваха ръце, накара Ксара да си припомни собствената си сиротна несигурност на същата възраст. Момичето се страхуваше и сърцето ѝ се разтвори за него.

Усмивката на Ксара бе толкова топла, толкова... сестринска, помисли си Амели, сякаш се познаваха отдавна и имаха едни и същи тайни. Тя притеснено пристъпваше от крак на крак, искаше ѝ се да бе облечена в розовата си рокля вместо в тези ужасни стари шорти. Ксара бе толкова елегантна в бледо синьо-бялата си рокля и отличните бели обувки. Бе красива. Много красива. Амели не знаеше, че ревността е такава, задушаваша. Стана ѝ горещо и сърцето ѝ се разтупка.

— Е — усмихна се Едуар, доволен от семейството си, — а сега изненадата.

Той хвана Ксара за ръката и погледна към трите изпълнени с очакване лица.

— Ксара ще бъде моя жена. Ще се оженим вдругиден, тук, в Ки Уест.

— Едуар, Ксара! — Изабел разтвори ръце и прегърна и двамата им, сълзи напълниха очите ѝ. — Глупаво е да плача, — заподсмърча тя — но това е само, защото съм толкова щастлива за вас двамата.

— Надяваме се да нямаш нищо против, че е толкова внезапно, — заобяснява Ксара, — но се обичаме и няма причина да чакаме.

— Аз не възнамерявам да чакам.

Погледите, които си размениха Ксара и Едуар, подсказаха на Амели, че сякаш техният свят е затворен за всеки друг. Само техният личен свят.

— Може ли да целуна булката? — попита Роберто, стисна ръката на Едуар и лепна звучна целувка по хладната буза на Ксара.

— Амели — весело извика Едуар, — ти какво ще кажеш?

— Поздравления — смотолеви тя и послушно пристъпи напред, а устните ѝ едва докоснаха бузата на Ксара.

Едуар прегърна Амели и я завъртя във въздуха.

— Не всяка млада булка може да получи вече отгледана дъщеря като теб — каза той и разроши косата ѝ.

— Не прави така! — остро извика Амели, оправи косата си с ръка и отново се отдръпна зад масата.

Роберто я погледна изненадан, но Едуар бе прекалено радостен, за да забележи напрегнатото ѝ малко лице. Той щедро разля шампанското и поднесе купата с лед пред всеки от тях, а после вдигна тост:

— За Ксара — каза той с преливащо от любов лице, — моята бъдеща съпруга.

На Амели ѝ се струваше, че шампанското ще я задави. Тя преглътна пълна уста и нещастно се загледа в теракотените плочки. Как можа да го направи? Бяха само баба, Едуар и тя. Сега какво щеше да стане? Едуар разговаряше с Изабел, говореше за Ксара, можеше да отгатне по изражението му — никога преди не го бе виждала такъв, някак си... развълнуван. По дяволите, изведнъж си помисли Амели, а сълзите избиха. По дяволите Ксара. Мразя я.

— Амели — прегърна я през рамото Едуар. — Имаме подарък за теб.

Той ѝ подаде продълговата кутия, украсена с изискан надпис на бутик „Оберон“.

— Подарък — със съмнение погледна кутията Амели.

— Хайде — отвори я.

Амели развърза панделките и отвори нетърпеливо капака. Отвътре се показва най-хубавата рокля, която някога бе виждала. С цвят на див люляк, нейните волани от чист памук завършваха с панделки в лавандулово и розово.

— Красива е — каза тя, докосвайки я нежно.

— Ксара я избра за теб. Искаме да ни станеш шаферка — засия Едуар.

Погледът на Амели срещна този на Ксара. Сълзите ѝ щяха да потекат, усети ги. Хвърли роклята обратно в кутията, затича се през терасата и се скри в салона.

Едуар се втренчи неразбиращо след нея.

— Какво стана? — попита той. — Какво направих?

— Бедната Амели — с нежност каза Ксара, — тя е шокирана, Едуар. Прекалено много е за нея да приеме толкова бързо, че баща ѝ ще се жени. Разбирам как се чувства.

— Аз ще отида при нея — каза Роберто, запътвайки се вътре.

* * *

Амели затръшна вратата зад себе си, хвърли се на леглото и се разтrese в ридания. Не искаше Едуар да се жени за тази жена. Той бе неин баща... нямаше право да се жени и да я оставя. Не искаше да го загуби.

Роберто чу риданията ѝ още преди да отвори вратата. Седна на перваза на прозореца и се загледа в нея — тя лежеше на леглото, беше пхнала главата си под възглавницата. Горкото глупаво дете, състрадателно си помисли той. Приблужи се до нея и издърпа възглавницата. Лицето на Амели бе станало на петна и бе подпухнало, а очите ѝ още бяха пълни със сълзи.

— На нищо не приличаш — каза той, намокри една кърпичка и внимателно избърса лицето ѝ. — Наистина няма никакъв смисъл от цялото това безпокойство, знаеш ли. Той просто се жени.

— Ти не разбираш — отчаяно прошепна тя.

— Какво не разбирам? — коленичи до леглото Роберто и хвана ръката ѝ. — Кажи ми, Амели.

— Никога няма да разбереш, Роберто, защото си имаш собствено голямо семейство. Баба и Едуар са всичко, което имам аз, и толкова се страхувам да не ги загубя. Не разбираш ли — извика тя, — той сигурно ще живее някъде другаде и ще има други деца — собствени деца? О, Роберто, тази жена няма да иска вече пораснала дъщеря край себе си, няма да иска да ми бъде майка. А и защо съм ѝ? Ще иска Едуар само за себе си.

— Не е вярно, Амели, Едуар никога не би позволил да се случи това. Знаеш, че той те обича. Ти си негова дъщеря, все едно че ти е истински баща.

Зачервените очи на Амели още бяха тревожни.

— Ако само познавах майка си, ако само знаех каква е била — тогава щях да знам и за себе си.

Роберто изглеждаше озадачен.

— Какво искаш да кажеш — за себе си?

— Никой никога не говори за майка ми. Името ѝ е било Леони, тя е била красива, добра и мила. И аз изглеждам точно като нея. Но каква е била тя, Роберто? Яздила ли е коне, обичала ли е котки? Разсмивала ли се е от глупости като мен, обичала ли е да танцува, носела ли е хубави дрехи — или може би е обичала да се разхожда боса по пясъка като мен? Не знам дори дали някога е изпитвала ревност. Или дали е вършила подли неща. Не разбираш ли, Роберто? Аз съм като пъзел с липсващи парченца — загубили са се някъде под килима и картината не е пълна.

— Амели, няма смисъл да се тревожиш за майка, която никога не си познавала. Ти си една от нас — част от моето семейство, както и от това на Едуар. Знаеш, че баща ми те смята за една от нас. Нали много често, когато се закача с теб, те нарича „другият ми син“? — Той леко избърса очите ѝ с влажната кърпичка. — Ти си това, което си, Амели д'Орвил, и то е много хубаво. И аз те обичам.

Амели седна в леглото, отблъсквайки кърпичката.

— Наистина ли, Роберто? Наистина ли ме обичаш?

— Разбира се, че те обичам.

Ясно сините му очи подчертаваха неговата искреност и Амели облекчено въздъхна.

— Е, поне имам теб — каза тя и го хвана за ръката.

— Хайде, избърши си очите, измий си лицето и да отидем да кажем на Едуар и Ксара, че се радваш за тях.

Те се запътиха, хванати за ръка, към вратата.

— Нека и те бъдат щастливи — каза той.

Едуар се усмихна разбиращо, щом Амели, с Роберто до себе си, се приближи до него, вчесана, спретната и много разстроена. Изглеждаше толкова беззащитна с голите си ръце и крака и с подутото от сълзи лице.

— Съжалявам — засрамено каза тя. — Не исках да бъда груба. Просто бях изненадана и малко изплашена, че ще те загубя, Едуар. Настина искам да бъдеш щастлив — а също и Ксара.

Едуар я прегърна.

— Благодаря ти, моя малка дъщеричке, благодаря ти.

Утрото на сватбения ден бе синьо, ясно и съвършено като всички дни във Флорида, а Амели и Изабел стояха в малката стая на Ксара в „Сен Джеймз“, докато тя се обличаше за сватбата си. Това е, печално си помисли Амели, от днес нищо вече няма да бъде същото.

— Ще бъдеш красива шаферка — окуражително каза Изабел. — Изглеждаш толкова хубаво в тази красива рокля и толкова приличаш на майка си.

Амели я погледна с надежда.

— Наистина ли приличам на нея, бабо?

Изабел погали хубавата ѝ коса; тя се спускаше свободна и златиста, нашарена от по-бледи изрусели от слънцето кичури, а крайчетата ѝ се завиваха около лицето ѝ въпреки енергичното ресане, с което бе опитала, за да я приглади. Венчето от розови цветчета на главата ѝ вече бе започнало да увяхва от горещината, а сладникавият му аромат изпълваше стаята.

— Няма никакво съмнение, че си дъщеря на Леони, всичко е нейно — косата, очите.

Поне знам, че изглеждам като нея, помисли си Амели, поне това е нещо... а ако знаех и каква е била.

Ксара седеше пред тоалетката и решише дългата си черна коса. Булчинската ѝ рокля от бял органдин^[1], чиито поли бяха украсени с волани, а деколтето — със сатенени панделки, я очакваше на закачалката, а тя можеше да съзре отражението ѝ в огледалото. Марсела и бутик „Оберон“ не я бяха разочаровали, наистина беше хубава. Питаше се какво ли прави сега Едуар. Той дискретно я бе оставил във фойето на „Сен Джеймз“ миналата нощ, след като я бе притиснал в сянката на вратата и бе покрил лицето ѝ с целувки. Тя затвори очи, спомняйки си допира на топлите му устни до кожата ѝ.

Утре, бе ѝ прошепнал той, ти ще бъдеш графиня д'Орвил. Утре, шепнешком му бе отвърнала тя, ти най-сетне ще бъдеш мой. Не, бе я поправил той, ти ще бъдеш моя. И в двата случая, бе промърморила тя между целувките, ще бъда щастлива.

Имаше защо да се тревожи единствено за Амели. И тя се тревожеше. По никакъв начин не можеше да бъде майка на момичето. Изабел вече добре изпълняваше тази роля. Ако Амели можеше да погледне на нея като на сестра, щеше да им бъде по-лесно да станат приятелки.

Ксара остави четката си и се запъти към вратата.

— Не знам какво да правя с косата си — извика тя, вдигайки я на кок. — Как мислиш, Амели, да я вдигна ли така?

— О, не — инстинктивно отвърна Амели, — моля те, остави я свободна.

— Ще ми помогнеш ли? Някак си се чувствам много нервна, изглежда, нищо не мога да направя както трябва.

Погледите им се срещнаха. Прилича на малко момиченце, объркана си помисли Амели. Наистина ли е нервна? Та това е само Едуар, в края на краищата. Въпреки това днес е сватбеният ѝ ден, всички булки са нервни на него.

Тя последва Ксара пред тоалетката и започна да реше тежката ѝ черна коса. Бе толкова гладка и копринена, а не като собствената ѝ непокорна грива.

— Ето — каза Амели, приглаждайки с пръсти краищата ѝ, — сега единственото, от което се нуждаеш, е цвете или нещо подобно. — После взе няколко гардении и ги постави в косата на Ксара. — Тези са отлични.

— Права си, Амели — Ксара закрепил цветята в косата си, — благодаря ти, че ми помогна.

— Няма защо — отвърна Амели, чувствайки се неловко. — Аз изглеждам ли както трябва — за шаферка имам предвид?

Ксара се страхуваше да коментира роклята ѝ или начина, по който изглежда. Амели бе нащрек, търсейки скрита обида във всяка дума. Но изглеждаше прелестно; украсеното с волани деколте и набраната пола ѝ придаваха изящество на кобилка, а цветът подходеше на златисторусата ѝ коса.

— Приличаш на ренесансова принцеса — каза тя, докосвайки лекичко русия облак, — ти си идеална шаферка.

Те си се усмихнаха една на друга. Оказва се по-добре, отколкото очаквах, помисли си Амели на излизане от стаята. Ако Ксара не се омъжваше за Едуар, дори би могла да си помисли, че тя е много мила.

Томас, братът на Ксара, и съпругата му Лола бяха пристигнали с ферибота от Хавана. Лола приличаше на видение в жълта коприна, сияеща от вълнение и щастие, така че дори Амели бе покорена от чарата ѝ.

— О, изглеждаш толкова хубава, малката ми — извика тя, — роклята е прекрасно избрана... а и такава коса, погледни прекрасната ѝ коса, Томас.

После притисна Амели до себе си.

— Колко хубаво, че Едуар има такава сестричка... или може би дъщеричка? — попита тя и сбърчи нос от учудване, когато Амели се разсмя. — Както и да е, почти роднина. Позволи ми да ти оправя панделките.

Тя по-здравно стегна колана, нагласи малко панделките и изправи венчето от цветя на главата ѝ.

— Ето, готово. Сега чакаме само булката.

Ксара излезе от стаята си, бледа и свършена, като нервно стискаше букета от кремави гардении. Те се спряха за миг, за да се полюбуват на сдържаната ѝ бяла рокля, която до свършенство подчертаваше нейната смугла екзотична красота.

— Ксара — нежно каза Лола, — изглеждаш прекрасно. О, Томас, погледни я.

Томас хвана сестра си под ръка.

— Това е началото на твоя нов живот, Ксара. Знам, че ще бъдеш щастлива.

Минувачите се усмихваха одобрително, докато сватбеното шествие измине късото разстояние до малката бяла църква, където Едуар ги очакваше заедно с Роберто. Щом органът засвири, Едуар се обърна и той и Ксара се усмихваха един на друг, докато тя минаваше по пътеката и го хващаше под ръка.

Амели стоеше зад тях, заслушана в тихите думи на службата, и наблюдаваше как Роберто подава пръстена на Едуар. И докато той го слагаше на пръста на Ксара, тя долови любовта между тях...

изглеждаха толкова — толкова приятно — безпомощно си помисли тя, не можеше да намери подходящата дума. Така ли те кара да се чувстваш женитбата? Сякаш влюбен, сякаш принадлежиш на някого? Тя отново погледна към Роберто. Бе застанал с гръб към нея, буйната му руса коса бе старателно сресана, а бялото му сако изглеждаше много елегантно. Стори ѝ се много пораснал. И ние ще се оженим един ден, и тогава ще се чувстваме точно както Ксара и Едуар.

[1] Органдин — тънък муселин — бел.пр. ↑

51.

„Старата вила“. Името се появи като стилизиран надпис над малката дървена порта в дъното на каменистата пътека и Джим го свери с написаното на листчето в ръката му. Да, това беше. Той затръшна вратата на жълтия мерцедес бенц и си облече сакото. Трябваше да изглежда елегантен, въпреки че беше горещо. Не можеш да предлагаш на една жена да се омъжи за теб само по ръкави — дори и вече да те познава много по-добре без дрехите ти. Той се усмихна, щом отвори портата и закрачи по пътеката.

Къщата си стоеше бяла и квадратна, със зелени капаци, сред изобилие от цветя върху осеяния с маслинови дървета склон, спускащ се към морето. Той се усмихна удовлетворен. Това синьо море му харесваше. Харесваше му и това място. Цялото. Естествено тя щеше да живее тук. Запъти се към входната врата, която стоеше отворена на слънцето, заобиколена от големи пръстени саксии със здравец, но изведнъж се спря. Продължи по пътеката, която заобикаляше къщата и извеждаше на широка тераса, гледаща към морето. Друга малка пътечка водеше от стъпалата надолу към склона, минавайки покрай един тих басейн, който отразяваше синьото на небето, и една градинска беседка, обрасла с лоза. Това бе градина, в която да седнеш и да помечтаеш на сянка, пилеейки си времето или възстановявайки се от тежките удари на живота. Това бе градината на Леони и той знаеше, че тя трябва да е там.

Тръгна по пътечката, докато не я откри. Грижеше се за цветната леха под цъфналото дърво, а Шоколад преследваше краката ѝ. Смехът на Леони се разнесе към него.

— Поне е хубаво, че те чувам отново да се смееш — каза ѝ той.

Леони бе облечена в проста синя памучна пола и блуза, лицето ѝ бе златисто от слънцето и грейнало от изненадата. Никога не бе изглеждала по-красива.

— Джим Джеймисън — отвърна тя, — какво правиш тук?

— Знаеш ни нас, американците... никога не знаем кога да спрем.

Той се спусна към нея надолу по пътеката и я взе в прегръдките си под цъфналото дърво.

— Недей да ме напускаш вече така — прошепна ѝ, докато я притискаше по-близо до сърцето си. — Винаги ще те намеря.

По дяволите, помисли си тя, докато му подлагаше бузата си за целувка, той е неустоим!

— Не се съпротивлявай, Леони Бахри — каза ѝ той и я целуна, — ние си принадлежим. Ти ще се омъжиш за мен.

* * *

Те спореха около седмица, когато не правеха любов, не пиеха вино или не похапваха обилно и освен страстта към нея, той откри и страстта си към провансалската храна.

— Това е нещо реално — заяви той, спускайки се върху чинията със задушено агнешко с розмарин и маслини. — Свикнал съм с френската храна в Ню Йорк с пикантните сосове — като хотелска стая — фалшива.

— Ще напълнееш — предупреди го тя — от всички тези наденички и супи.

— В никакъв случай — самодоволно отвърна той, — ще видиш, ще имам същата талия и на седемдесет.

Тя въздъхна.

— Ето още нещо, по-възрастна съм от теб.

— И какво от това?

— Моята линия първа ще се развали.

Той се разсмя.

— Леони, ти винаги ще бъдеш красива.

Той щеше да сломи съпротивата ѝ и тя го знаеше.

— Не мога да напусна Франция — започна да му противоречи тя, — не мога да живея на място, където винаги ще си остана „чужденка“.

— Тогава аз ще пътувам всеки ден... или пък ще разпродам фирмите си и ще започна отново тук... както пожелаеш.

— Как ще пътуваш всеки ден между двата континента? — бе удивена от енергията му тя.

— Един месец тук, един месец там — и един месец пътуване — ако обещаеш, че ще пътуваш с мен.

Това беше. Далеч от действителността. Тя не можеше да пътува с него. Не можеше да се омъжи за него. Трябваше да продължи да работи, докато публиката я иска... замъкът гълташе много пари... ала от каквото и да имаха нужда, тя щеше да им го осигури.

— Не мога да направя това, Джим — тихо каза тя, — аз имам моята работа.

Той я погледна проникателно.

— Имам чувството, че вече ти е дотегнало от Леони... че вече нямаш нужда от нея. Не съм ли прав, мис Бахри?

Тя избягна погледа му.

— Разбира се, че не. Това ми е работата. Казах ти, че съм независима жена. Така ми харесва.

Той хвана ръката ѝ.

— Добре, кажи ми истината. Криеш нещо от мен и аз искам да знам какво е то.

Ясните му сини очи не се смееха, очакваха отговора ѝ.

— Трябва да печеля пари — простичко отвърна тя. — Не, не казвай нищо... това не са просто някакви пари. Трябва да печеля много пари. Четиридесет деца зависят от мен... ето къде отиват парите на Леони.

Той се втренчи в нея, опитвайки се да разбере какво иска да каже.

— Четиридесет деца... чии деца?

— Те са сираци. Осигурих им дом. Мои деца са.

И в най-дивите си мечти никога не си бе представял това. Четиридесет деца стояха между него и женитбата! Какво още щеше да изникне?

— Никога не съм се замислял за това — бавно каза той, — но си представям, че доходите ти трябва да са солидни — ти сама ми каза, че работиш по девет месеца всяка година. Сигурно досега са се събрали много пари?

Тя безпомощно сви рамене.

— Направих няколко неуспешни инвестиции. Послушах съвета на моите попечители... много пари бяха загубени завинаги. — Тя

въздъхна. — Не знам, Джим, колкото и да печеля, сякаш никога не са достатъчно.

Той се наведе към нея през масата.

— Спомняш ли си, че когато се срещнахме, аз ти казах, че няма нещо, което да не би могло да бъде разрешено? Остави го на мен, Леони Бахри... ще се погрижа за децата ти... за всичките. Ще оправя тези инвестиции — и ще добавя допълнително към тях. Господи, Леони, парите ли са единственото нещо, което застава между мен и теб? Това е най-лесният за разрешаване проблем.

Можеше ли наистина да го направи? Надежда проблесна в очите ѝ.

— Повери ми отговорността — каза ѝ той с усмивка — и няма да има вече никакви проблеми.

И когато го каза, тя знаеше, че трябва да е истина. Облегна се отново на стола си и се отпусна, сега всичко щеше да бъде наред.

— Обичам те, Джим Джеймисън — въздъхна тя, — какво щях да правя без теб?

— Ами нали точно това казвам през цялото време! — триумфиращо извика той.

Заради Сахмет тя най-накрая каза, че ще се омъжи за него. Статуята ги гледаше през нощта от мраморния си постамент точно срещу леглото и той за пореден път също я погледна.

— Да я обърнем с лице към стената — предложи Джим, — тя винаги ни наблюдава!

— Не! Не, не може така.

Той я изгледа, изненадан от разпалената ѝ реакция.

— Това беше просто шега, Леони.

— Знам. Съжалявам, но това е важно за мен.

— Защото са били на баща ти ли?

— Затова — и по други причини — неясно му отвърна, облягайки се отново на възглавниците.

Той се подпря на лакът и я погледна.

— Е?

— Какво е?

— Ще ми кажеш ли? Или има някаква ужасна тайна, която никога никога не бива да узнава... проклятието на Сахмет! — през смях говореше той.

— О, Джим! Не говори така!

Тя извърна лице, така че той да не може да види страха в очите ѝ.

— Ей, почакай малко. Какво става? — Той внимателно я обърна с лице към себе си. — Да не искаш да ми кажеш, че вярваш, че наистина има някакво проклятие на Сахмет?

— То не е точно проклятие... нещо повече... О, не мога да ти кажа. Ти само се смееш и казваш да не ставам глупава.

Джим покровителствено я прегърна. Щом така се разстройваше от това, значи нещо наистина не бе наред.

— Опитай, Леони. Просто ми кажи какво е то.

Тя седна и отметна назад косата си.

— Много добре, ще ти кажа. Но първо трябва да прочетеш нещо. — Тя се приближи до бюрото и издърпа оттам лист хартия. — Това е препис на йероглифите под статуята.

Той го прочете и въпросително вдигна поглед към нея.

— Нямам представа откъде ги е взел баща ми, но аз ги имам от дете. Те бяха моите кукли, нощем спяха в леглото ми и аз ги обичах. Когато станах на осемнадесет, открих тайната на Сахмет, коя е тя и каква е. И когато го направих, всичко се промени. Сякаш Сахмет доби власт над живота ми. О, по дяволите — каза тя, избухвайки в плач. — Когато ти го казвам, звучи глупаво. Затова и не съм го казвала на никого преди, дори на Каро.

— Разкажи ми — подтикна я той, — продължавай. Аз те слушам.

— Ти смяташ, че ме познаваш, но не е така — прошепна тя. — По-добре е да разбереш каква жена искаш да ти стане съпруга. Не мога да се ожения за когото и да било, Джим. Обсебена съм от моето минало и никога няма да се освободя — докато... докато не стана като Сахмет. Докато не убия враговете си.

Той взе халата ѝ и с любов я загърна в него.

— Хайде — каза ѝ, хвана ръката ѝ и я изведе навън на терасата. — Нека просто да поседим заедно тук в тъмното и ти ще можеш да ми кажеш всичко. Не пропускай и най-малката подробност. Искam да знам всичко.

Тя се загледа в профила му, очертан на топлото синьо-черно нощно небе. Щеше да изпита такова облекчение да му разкаже, да се освободи от бремето на страха си. Историята се изля от нея, за Мосю, за Амели... за страховете, свързани с нейната безопасност.

— И аз знам, Джим — накрая завърши тя, — че един ден някое случайно съвпадение ще отведе Мосю при Амели — и когато той я открие, аз ще трябва да го убия. Съдбата на Сахмет е и моя.

Думите ѝ се понесоха в кадифената нощ. Нервно зачака реакцията му, но той не каза нищо, загледан в тъмния хоризонт през леко развълнуваното море. Знаех си, отчаяно си помисли тя, знаех си, че ще си помисли, че съм полудяла... и че ще го загубя. По-добре да тръгна — просто да се махна. Ще слеза до плажа, ще се разхождам и когато се върна, той ще си е отишъл. И отново ще остана сама — само с Мосю. И Сахмет. Тя бързо се изправи и се обърна. Той хвана ръката ѝ.

— Къде отиваш? — попита я Джим.

— Отивам долу на плажа — трябва да се поразходя... може да останеш тук, ако искаш.

— Да остана тук? Разбира се, че няма да остана тук. Просто се опитвам да осъзная как животът ти се е объркал така и какво можем да направим, за да го оправим.

Той я прегърна през рамо и те заедно заслизаха надолу по стъпалата към плажа. Пясъкът бе хладен и влажен, усещаха го с босите си стъпала, докато вървяха по края до умълчаната вода.

— Добре — каза той, — сега е мой ред да говоря. Първо на първо, този човек — Мосю. Той все още ли те шпионира — все още ли някой те следи?

— Да. Където и да съм... и самият той ме следва. Той винаги е там, в театъра, или пък го виждам в ресторанта, или пред магазина... а когато съм тук, е на яхтата си и чака.

— Какво чака?

— Чака ме да кажа, че ще се върна при него. Или пък да го отведе при Амели.

— А това „убийство“... сигурна ли си? Убийство ли е било наистина?

— Да, сигурна съм. Когато разбрах, че Шарл е мъртъв, аз знаех какво се е случило. Той дори ме заведе в Довил... искаше да

присъствам там! Скарах се с него за това и тогава той заплаши Амели, защото знаеше, че ще му повярвам.

— Но ти не си имала доказателство?

— Не. Само описание на човека, който го е извършил. Той бил на борда с Шарл, случаен моряк, нает в Довил — върнал се сам и казал, че Шарл бил паднал зад борда. Черепът му бил разбит. Аутопсията минала набързо — само за един ден. Мосю бе уредил всичко — добави горчиво тя. — Каро, Алфонс и аз търсихме навсякъде този човек, но без успех.

— А Амели? Знае ли за теб?

— Не — уморено отвърна Леони, — съмнявам се дали дори знае, че съществувам. Така бе най-безопасно.

— Добре, сега знам фактите. Мосю още не знае къде е момичето — въпреки постоянната си бдителност. Така че в момента тя е в безопасност... и е била в продължение на почти петнадесет години. Макар че е достатъчно луд, за да върви по петите ти, да те шпионира и следва навсякъде. Той още вярва, че може да те принуди да се върнеш при него. Има само един начин да спреш такъв човек и това е противодействието... трябва да открием кой е убиецът на Шарл. Мосю трябва да му е плащал — и то добре да му е плащал, — за да си затваря устата през всичките тези години.

— Но ние опитахме — отчаяно каза тя. — Пък и всичко се случи толкова отдавна. Кой ще си спомня?

— Ще ми позволиш ли да опитам? — внимателно я попита той. — Обещавам ти, ако е още жив, ще го намеря. А после ще се погрижа за Мосю.

— Ти не познаваш Мосю... представа си нямаш какъв е. Не забравяй, че той е обществена фигура, Джим... притежава такава власт, може всичко да направи.

— Леони, никой — нито дори човек, притежаващ власт — не може да избяга от отговорността за убийство. Ще му се наложи да се изправи срещу това... или ще трябва да се откаже. Прилича ми на горд човек. Тези двама синове, които спомена, сигурно вече са пораснали — как може да ги остави да смятат, че баща им е убиец! Не, ние го държим в ръцете си, Леони. Ще проследя този човек. Остави това на мен.

Тя се отпусна до него, изпитвайки огромно облекчение. Как изобщо някога бе живяла без този мъж... но дали наистина той можеше да оправи нещата?

— Има и друг проблем — каза Джим, като я прегърна през рамо. Косата ѝ, подхваната от морския бриз, обгръщаше и двамата им и той повдигна лицето ѝ, осветено от звездите и плъзгащата се по небето луна. — Лице на богиня? Или на жена? Смъртна като всички нас. Леони, не можеш сериозно да смяташ, че си някакво превъплъщение на една египетска богиня... не разбираш ли, това е нещо, което сама си си внушила? Съдбата на Сахмет не е твоята — ти си тази, която позволява на стихотворението да влияе върху живота ти. Сама ми каза, че има две Леони. Не е ли вярно, че на сцената излиза Сахмет, а не ти?

— Но това не е измислица — не разбираш ли...

— Не! — твърдо ѝ отвърна той. — Това е измислица и аз няма да ти позволя да ѝ вярваш повече. Не разбираш ли какво правиш... подготвяш се да убиеш Мосю!

Той беше прав. Тя се подготвяше. Винаги бе знаела, че един ден ще го убие.

— Ти си Леони Бахри — строго продължи Джим, — не си Сахмет и съдбата ти не се управлява от някаква мистериозна сила от Египет. Поради онова, което се е случило, ти си позволила да мислиш, че нейната съдба е твоя. Тази мисъл е живяла в теб с години, докато накрая не е започнала да ти изглежда реалност. Но сега всичко свърши. Разбираш ли, Леони — свърши!

Толкова ѝ се искаше да му повярва — той винаги бе прав, винаги знаеше как да разрешава проблемите. Дали в изолацията си не бе заменила своята идентичност с тази на Сахмет?

— Няма да има повече Сахмет — нито Леони... нито дори Леони Бахри. Ще започнеш нов живот като мисис Леони Джеймисън.

— О, Джим... наистина ли можеш да оправиш всичко? Можеш ли да ме освободиш поне от Мосю?

— Обещавам ти. А без Мосю няма нужда от Сахмет.

Тя се облегна на здравите му гърди, а той я притисна по-силно, така че никога вече да не бяга от него.

— Обещавам ти и още нещо, Леони... един ден ти ще се срещнеш с дъщеря си... ще я намерим.

— Амели... но как? Ами ако тя не знае, че съм жива?

— Штт — успокояващо каза той, — остави всичко на мен.

Бремето, което сама бе носила толкова време, споделено с Джим с неговите широки рамене и хладнокръвното му логично мислене, внезапно, магически ѝ се стори по-леко.

— Джим Джеймисън — каза тя и го прегърна по-силно, — майка ти е била права да те нарича Омир или Александър... ти си мислител и борец... и не знам как изобщо съм живяла толкова дълго без теб.

— Тогава омъжи се за мен, Леони — прошепна той.

— Да — каза тя. — Искам да бъда Леони Джеймисън.

Първото нещо, което направи той, бе да обърне Сахмет с лице към стената.

— Трябва да се отървем от нея — твърдо ѝ каза, но Леони бе толкова разстроена от тази идея, че той се отказа.

— Така е, защото тя е на моя баща — започна да го умолява тя, — трябва да я задържа...

— Не и защото е Сахмет? — попита той. — Сигурна ли си?

Тя бе почти сигурна.

— А тази — котката?

— Това е Баст — свещената котка.

Той се усмихна.

— Не долавям ли странна прилика с Шоколад? Затова ли си я взела?

— О, не... не — каза тя, спомняйки си как Беби я беше намерила сама.

Така статуйките останаха и той насочи вниманието си към друго.

С лекота убеди кмета на Ница да им даде специално разрешение. После се върна в къщи и триумфиращо ѝ махна с ръка.

— Можем да се оженим утре — съобщи ѝ щастливо.

— О, но аз не мога... не и утре.

— Защо не? — простена той. — Какво пък не е наред сега?

— Просто никога преди не съм се омъжвала... и искам да бъда наистина твоя булка. Искам да бъда красива и особена. Освен това не мога да се омъжа без най-скъпите си приятели.

Той се усмихна.

— Сега ще ми кажеш, че всички те живеят във Виена или Санкт Петербург и ще им трябва няколко седмици, за да стигнат до тук!

— Не. Просто в Париж. Ще бъдат Каро и Алфонс — и Марок, разбира се.

— И освен това трябва да отидеш да си купиш нова рокля.

— Да, разбира се, че ще го направя.

— Добре. Ще изпратим телеграми на всички, за да им кажем да бъдат тук в четвъртък, ако искат да присъстват на твоята сватба. Но те предупреждавам, не мога да чакам повече от това. Искам да те заведа на сватбено пътешествие... където пожелаеш — на лодка вила на някое езеро в Кашмир, в дървена хижа в горите на Валмон или на остров в южните морета — къде да бъде?

— Сватбено пътешествие? Но, Джим, не мога. Трябва да бъда в Париж следващата седмица на репетициите. Турнето започва след няколко седмици... предстоят проби на костюми, подбиране на музика — всичко.

— Леони Бахри — изрева той, — проблемите ни никога ли няма да свършат? Отложи проклетото турне.

— Разбира се, че няма да го отложа — ядосано го погледна тя, — и ти нямаш право да ме молиш за това. Тези концерти са мое задължение. Билетите са разпродадени — и аз ще бъда там. Не просто заради себе си, Джим, много хора са ангажирани с това — то е прехрана и за тях. Ако аз не работя, и те остават без работа.

— Ти си права, разбира се — въздъхна той, сграбчи я и я прегърна, — но ми се искаше да не трябваше да го правиш.

— Има и още нещо — каза тя с изтънен глас.

Той я погледна леко усмихнат.

— Добре — каза ѝ, — кажи какво.

— Ще имаш ли нещо против, ако отначало запазим женитбата ни в тайна — не за близките ни приятели, разбира се, а за обществеността? Образът на Леони не е на омъжена жена. Тя е просто, как да кажа, жена.

— Това има ли голямо значение за теб?

— Да — отвърна тя, — има, поне за известно време. След това, когато приключа с концертите, ще бъда просто мисис Джеймисън.

— Това не ми харесва — каза ѝ той, — но щом смяташ, че е необходимо...

Усмивката ѝ прикри облекчението, което изпита. Не искаше да му казва другата причина, поради която настояваше да го запазят в

тайна. Страхуваше се от отмъщението на Мосю... страхуваше се за Джим.

Каро седеше с мосю и мадам Френар на входа на малката англиканска църква в Ница. Приятно е, помисли си тя, тъмно и прохладно, с блясък на сребърни свещници и отблясъци от стъклописите. Да, хубаво място да се ожениш. Тя оправи роклята си и се усмихна на мадам Френар, която изглеждаше много елегантно в тъмносинята си рокля, вероятно купена от Леони. А мосю Френар с бронзовия си тен на лицето, придобит от работата на открито, изглеждаше тържествено, както подобава на случая, пременил се в приятен сив костюм. Музиката от органа бе нежна и мелодична — Хендел — двамата мъже, застанали в дъното на пътеката, тихо разговаряха с пастора. Марок, който бе най-преданият човек на Джим, се усмихваше на нещо, което той бе казал. Разбира се, Марок се бе запознал с Джим Джеймисън в Ню Йорк — знаеше повече за него от всички други. Всичко бе толкова внезапно. Но я изпълваше удовлетворение. Тя хранеше добри чувства към Джим. Той се обърна, улови погледа ѝ и се усмихна. Бе много красив... тези светлосини очи и тъмни вежди бяха особени... изглеждаше солиден и някак си надежден. Бе точно това, от което се нуждаеше Леони. Пътят към щастието се бе оказал дълъг, но поне, изглежда, вече то ѝ бе подвластно, надяваше се тя, макар да си спомни за Мосю.

Сноп слънчева светлина падна върху малката пътека между редовете, когато вратата на църквата се отвори и Алфонс въведе Леони, хванал я под ръка. Тя изглеждаше прекрасно — кремавият ѝ копринен костюм бе светъл, плисетата на полата ѝ потрепваха, семплото сако бе пристегнато с кадифена панделка на кръста. Русата ѝ коса бе прибрана назад в хвърлящ отблясъци кок, а на главата ѝ имаше широкопола шапка, украсена с цветя, в ръцете си държеше малък букет прасковени на цвят рози. Каро избърса сълзите в очите си. Не бяха само защото Леони бе толкова хубава булка, тя бе толкова щастлива заради нейното щастие.

Красива е, помисли си Джим, когато тя се приближи до него. Моята хубава булка. Кехлибарените ѝ очи с любов погледнаха

неговите. Той хвана ръката ѝ и я поведе напред, усмихнати един на друг. Сега бяха просто двамата, заедно завинаги.

Мадам Френар избърса очите си. Бе казала на Леони, че един ден тя ще намери своето щастие — и ето сега. Тя никога не бе виждала някой да изглежда толкова щастлив. Когато Джим ѝ сложи пръстена, лицето ѝ бе като слънчевата светлина, нахлула при отварянето на вратата — тя вътрешно се озари. Хвана ръката на съпруга си и я задържа в своята. Най-хубавото нещо в живота бе да си с човека, когото обичаш.

Каро последва сватбеното шествие във вестиария^[1], където съпрузите трябваше да се разпишат в регистъра, и през сълзи целуна Леони по бузата.

— Не трябва да плачеш — каза Леони и нежно избърса лицето ѝ с дантелената си кърпичка.

— Това е защото съм толкова щастлива заради теб — заподсмърча Каро, — затова. Щастливи сълзи.

Алфонс хвана ръката ѝ.

— Винаги можем да направим церемонията двойна — предложи ѝ той.

— О, Алфонс... щастлива съм така, както си е. Знаеш, че те обичам.

— Знам — отвърна той и я целуна, — прости ми, казах го просто по навик.

Джим избухна в смях.

— Те винаги ли си говорят така? — попита той Леони.

— Винаги — а винаги са били най-подходящата двойка, за да се оженят.

— Е, мисис Джеймисън, като говорим за женитба, как се чувстваш сега?

Тя арогантно вирна брадичка, очите ѝ му се усмихваха изпод периферията на шапката.

— Мистър Джеймисън — промърмори в отговор, — чувствам се фантастично.

Шоколад, нагиздена с бяла кадифена панделка, ги чакаше на терасата на Вилата, припичайки се на слънце. Не беше обичайно за тях

да излизат и да я оставят сама, но за пръв път Леони бе казала „не“... просто не бе възможно да я вземат в църквата. Приближи се до кухненската врата. Беше затворена и тя започна подозрително да души под нея. Къде бяха отишли всички? Ушите ѝ се наостриха при шума от някакви странни стъпки по пътеката към шосето и тя бързо се шмугна във високата трева. Един мъж се показва, поглеждайки предпазливо през рамо. После опита задната врата — беше заключена. Надзърна през прозорците, а след това заобиколи отпред при терасата. Шоколад мълчаливо го дебнеше, поглеждайки иззад ъгъла след него. Той опита вратата на терасата, но тя също беше заключена. Отново заобиколи къщата, пак погледна през прозорците, а после бързо се отдалечи по пътеката към шосето. Шоколад изскочи на пътеката зад него, но той се качи в колата си и потегли. Тя седна до портата и дълго гледа след него.

— Шоколад! — извика Леони. — Горкичката ми, как мразиш да те оставят сама.

Джим нежно я зачеса под брадичката.

— Няма повече да я оставяме сама — каза той.

Леони му се усмихна.

— Това се казва истинска любов, мистър Джеймисън — всеки друг мъж би казал: „Махни проклетата котка!“

Той също ѝ се усмихна.

— Знам — самодоволно ѝ отвърна.

Смехът им огласи склона.

— Погледни, Марок — каза Каро, — тя се омъжи за мъж, който я кара да се смее — точно така и трябва. Ако се каниш да прекараш остатъка от живота си с някого, то тогава най-добре той да е способен да те разсмява.

— Може би затова аз не се ожених — каза Марок, хвана ръката ѝ и я придружи по пътеката. — Никога не срещнах забавна жена!

— Марок! — разгорещено извика тя. — Бързо — зашепна после, — кажи ми, Мосю наоколо ли е?

— Ще проверя. Има някакви срещи в Париж — но това не означава, че не знае какво става. Никога не съм сигурен колко точно знае.

Каро въздъхна.

— Сега вече нищо не може да направи. Тя се омъжи. Да върви по дяволите, Марок!

Сватбеното тържество е свършено, помисли си Леони. Мадам Френар бе надминала себе си и масата бе отрупана с добра лека местна храна, приготвена с любов, ухаеща божествено на билки, подредена върху украсената с цветя маса. Френар бяха накичили Вилата с цветни знаменца и много букети от полски цветя, натопени в глинени съдове. Вместо шампанско имаше местно розе, перфектно изстудено, пенещо се на езика — идеално подходеше на настроението им... бе селска сватба и тя бе искала точно така. Бе щастлива, бе толкова щастлива. Стискаше ръката на Джим в своята и я повдигаше към устните си, за да я целуне, потриваше бузата си в топлата му плът. През целия й живот не бе имало по-щастлив ден, бе убедена в това.

[1] Вестиарий — църковна канцелария — бел.пр. ↑

Арман дьо Кормон лежеше в леглото и размишляваше с удовлетворение за предстоящия ден. Бе неговият двадесет и първи рожден ден, слънцето светеше, а едно красиво тъмнокосо момиче го очакваше в Париж, за да празнуват заедно. Той погледна часовника върху камината — седем и половина, — още беше рано. Приблужи се до прозореца и надзърна към портата с колони на Шато дьо Кормон. Хоскинс, шофьорът англичанин на баща му, бе вече там. Ръкавите на ризата му бяха навити, докато с любов лъскаше безупречната алена японска политура на новата спортна кола. Радиаторът с малкото украшение орел върху него блестеше на ранното утринно слънце и приятните очертания на колата обещаваха мощност и бързина. Тя бе подаръкът за рождения му ден от баща му — първата от новите спортни коли на дьо Кормон, на които баща му възлагаше надеждите си за съживяване на боледуващия автомобилен бизнес. Арман познаваше машината на пръсти. Бе работил по прототипа ѝ, бе я тествал и се бе трудил над нея с омазани в грес чак до лактите ръце заедно с механиците. Бе добра кола.

Чу се топуркане от копита по чакъла и Жерар се появи на гърба на големия дорест хунтер^[1], следван от Себастиау.

Арман отвори прозореца.

— Ей, чакайте ме — слизам след минута.

Той бързо навлече дрехите си, изтича по коридора и се спусна по стълбите към салона.

— Арман?

Баща му се показва от трапезарията с чаша кафе в ръка.

Изглежда уморен, помисли си Арман, сякаш не е спал — не само миналата нощ, но от седмици. Той изпита съжаление към него, баща му бе толкова самотен мъж.

— Честит рожден ден, моето момче — усмихнат каза Жил. — Видя ли подаръка си?

— Видях го през прозореца, сир. Тъкмо отивам там да я покажа на Себастиау и Жерар.

Те заедно минаха под високите малахитови колони на просторния салон.

— Е — каза Жил, — как смяташ, Арман? Направихме ли я този път?

— Сигурен съм, сир. Не може да има грешка — това е велика кола. Няма да минат и шест месеца, и продажбите ще скочат.

— А ти какво мислиш, Жерар?

— Прекрасна е, татко, красива кола. Себастиау тъкмо каза, че ще вземе със себе си една в Бразилия.

— Бедата е, че още не мога да си го позволя — засмя се Себастиау.

— Направи като мен — каза Арман и зае мястото на шофьора, — накарай баща ти да ти подари една за рождения ден.

Той запали двигателя, докосвайки лекичко педала за газта. Конете нервно тропнаха с копита по чакъла, когато Арман сред облак прах обърна колата и я подкара надолу по алеята.

— Да — със задоволство промърмори Жил, — добра кола е.

— Тогава ще се видим по-късно, татко — извика Жерар, запътвайки се към реката със Себастиау.

Жил се загледа след тях, двама хубави млади мъже в приятната слънчева утрин. Жалко, че Жерар не бе пожелал да се присъедини към бизнеса, но му оставаше Арман — не би могъл да намери някой подобър. Концепцията за тези нови спортни коли бе негова и той педантично бе проследил всяка стъпка от производството им.

Влезе обратно в салона и погледна към големия часовник с позлатено махало, отмерващо часовете, както бе правило през последните двеста години. Но то още не бе накарало времето да тече по-бързо. Бе едва осем часа сутринта, а той беше на крак от пет.

Никога не можеше да спи в замъка, действаше му потискащо с всичките спомени, въпреки че не можеше да не признае, че Мари-Франс го бе съживила — вече не бе онази мрачна къща от детството му. Бе похарчила цяло състояние, за да го обнови и го бе направила прекрасно. Сега Мари-Франс прекарваше по-голяма част от времето си тук и той бе повече неин дом, отколкото негов. Къщата на Ил Сен Луи рядко я виждаше и дори синовете му сякаш предпочитаха да живеят някъде другаде, когато бяха в Париж. Жерар имаше стая при Себастиау ду Сантус, а Арман си бе взел един апартамент близо до фабриката,

макар че го подозираше, че през повечето време живее с някакво момиче. А и защо не, снизходително си помисли той, момчето трябва да се забавлява.

Е — какво да прави, докато стане време за празничния обяд? Той прекоси салона на път към кабинета си. Препрочете финансовия доклад от човека, заел мястото на Вероне. Господи, колко му липсваше Вероне. Как можа да бъде толкова глупав този човек и да се удави? Сатер работеше за него от три години и сякаш още не успяваше да се добере до подробностите, които бяха необходими на Жил така, както го правеше Вероне. В докладите му никога нямаше нещо по-особено от това къде и кога е била Леони — в кой град, в коя страна, в какъв театър. А понякога и с кого. Едно име все по-често се появяваше напоследък — Джеймз Джеймисън, американец. Последният ѝ любовник, предположи той. Това бе въпросът, който го занимаваше през безсънните нощни часове — представяше си я с него.

Той нетърпеливо захвърли доклада. Какво щеше да прави с този Джеймисън? Знаеше отговора. Нищо. Нищо не можеше да направи, докато не открие Амели... а това бе изгубена кауза. Нямаше следа от детето, всяка възможна вече бе проверена. Вероне бе работил много старателно. Той никога нямаше да намери Амели, а без нея никога нямаше да има Леони. Хвана главата си в ръце и невиждащо се втренчи в полираната повърхност на бюрото си. Леони, помисли си безпомощно. О, Леони, трябва да се върнеш при мен, не мога повече да издържам на тази самота.

Мари-Франс щастливо огледа масата. Не се случваше често и двете ѝ момчета да бъдат тук, дори Жил се стараеше да бъде забавен. Винаги я изненадваше, че той може да бъде толкова очарователен мъж, когато поиска — защо не го правеше през цялото време? Но Жил бе двама души едновременно, дори към синовете си. Понякога се държеше като снизходителен баща, а в следващия миг се превръщаше в студен незаинтересован бизнесмен. Бяха се примирили с това от години. Сега Жил бе единственият, който страдаше. А той наистина страдаше, тя знаеше това. Знаеше и защо... не можеше да забрави Леони и това дете.

— Когато Себастиау замине обратно за Бразилия, мамо, бих искал да отида с него — каза Жерар. — Имам чувството, че познавам семейството му като собствено, толкова много съм слушал за тях.

— Наистина — каза Себастиау, — той четеше писмата на малката ми братовчедка, така че научи за всички семейни разправи.

— Какво ще кажеш, татко? — попита Жерар.

— Да, защо не? — разсеяно отвърна Жил, поглеждайки часовника си. Два и половина. Ако сега тръгне обратно към града, можеше да хване нощния влак за Монте Карло. Знаеше, че Леони е там.

— Трябва да се върна в Париж днес следобед — каза той на Мари-Франс.

Не можеше ли поне да почака да свърши обядът по случай рождения ден на Арман, ядосано си помисли тя. После вдигна чашата си за на здравица.

— За теб, Арман — с усмивка каза тя на сина си, — честит рожден ден, скъпи мой.

— Още много рождени дни, момчето ми — каза Жил и се усмихна на любимия си син.

Арман отвори големия капак на колата и го повдигна нагоре, за да прегледа безупречния двигател. Той извади един гаечен ключ и провери винтовете, като пхна ръцете си под смукача и се захвана с жичките му. Докато караше към гаража, му се бе сторило, че усеща слаби вибрации, но всичко изглеждаше наред. Добре. Щеше да тръгне след около половин час — можеше да остави баща си в Париж, ако той иска, щеше да спести едно разкарване на Хоскинс. Избърса ръцете си в един парцал и затвори капака, който щракна удовлетворително и Арман се усмихна. Бе хубава, солидна, добре изработена кола.

Обратно в къщата, той показва главата си през вратата на кабинета.

— Тръгвам след около половин час, татко. Ако искаш, мога да те закарам. Тъкмо ще видим как е.

Жил прибра обратно документите в чекмеджето и отиде в гостната, за да каже довиждане на Мари-Франс. Тя седеше до отворения прозорец с къделя боядисана вълна до себе си, работеше

върху един гоблен. Тъмната ѝ коса кокетно се къдреше около лицето ѝ. Тя го изгледа с големите си скептични кафяви очи, когато влезе.

— Тръгвам за Париж с Арман — каза ѝ той, — а после сигурно ще отсъствам от града за една-две седмици.

— Къде ще бъдеш този път? — попита тя със слаба усмивка. — В Чикаго или на нос Фера?

— Има ли някакво значение? — хладно отвърна той.

— Не знам защо изобщо си правиш труда да ми казваш, Жил, това няма никакво значение от години.

Тя се наведе над ръкоделието си, а той се загледа за миг в нея. Бяха женени от двадесет и шест години, а си бяха непознати. После се обърна и бързо излезе от стаята.

Арман го чакаше в колата.

— Добре — каза той, — да я подложим на едно изпитание, татко... да видим какво може да направи.

Дългата червена кола се засили по селските пътища, перфектно контролирана от способните ръце на Арман, който сигурно взимаше завоите и превключваше скоростите. Той знаеше съвсем точно какъв звук трябва да издава тази машина: като симфония, всеки път в синхрон.

Арман погледна часовника на таблото — почти шест — това означаваше, че в Париж ще стигнат малко преди осем. Щеше да остави баща си на Ил Сен Луи и се запътваше направо към Клодин. Тя го очакваше, облечена, надяваше се, в онзи хубав лилав халат... а по-късно щеше да я заведе на вечеря в бистро „Сезар“, там ѝ харесваше.

Воланът слабо потрепери в ръцете му... дали не бяха минали през някое камъче по пътя? Сега сякаш всичко бе наред. Но въпреки това може би трябваше да спре и да провери — не беше ли същото трептене, което усети и сутринта? Той отново погледна часовника... вече закъсняваше. С голямата кола взе завоя покрай хълма. Хубав рожден ден беше, щастливо си помисли той. Татко бе любезен и той и майка, изглежда, добре се разбираха. Господи, какво беше това? Трептенето от волана се предаде и на ръцете му и той вдигна крака си от педала за газта. По-скоро усети, отколкото чу пукота от арматурното табло, което се откърти от лагерите си и на следващия завой се стовари върху него. Веднага удари спирачките, но колата продължи да се движи по инерция и се обърна два пъти, преди да се приземи с

колелата нагоре в канавката. Воланът продължи напразно да се върти във въздуха.

* * *

Жил знаеше, че сигурно нещо се е случило, но не можеше да предположи какво... сякаш мозъкът му не работеше добре. Насила отвори очи и се огледа наоколо... всичко бе черно. Изведнъж го обзе паника, почувства, че се разтреперва. Отчаяно се дръпна... лицето му бе притиснато от черната кожена седалка. Къде беше Хоскинс? Не, момент. Това бе спортната кола, новата кола на Арман. Арман беше шофирал! О, Господи, Арман. Той безплодно се опита да се измъкне изпод тежестта над себе си, трябваше да стигне до Арман. Но ето че дочу гласове, някакви хора... щяха да му помогнат да стигне до Арман.

— Ей — извика той, гласът му бе тънък и дрезгав, — тук съм, помогнете ми. Трябва да намерим сина ми...

Махнаха тежестта от гърдите му и едно червендалесто разтревожено лице се надвеси над него.

— Не мърдайте — каза мъжът, — ще повикаме линейка, по-добре стойте неподвижен, докато дойдат докторът и полицията.

— А синът ми — слабо извика той, — трябва да помогнете на сина ми.

Мъжът отмести погледа си от него.

— Добре — каза той, — ще бъдат тук след минута.

Горкият човек, съчувствено си помисли мъжът, поглеждайки към пътя, където лежеше младият човек. Той вече го бе видял и нямаше никакво съмнение, че бе мъртъв.

Себастиау наблюдаваше как Жерар бавно крачи напред-назад по коридора на болницата. Ужасно много му се искаше да може да направи нещо, да може да каже нещо, за да му помогне. Призля му, като си спомни покосеното лице на Мари-Франс и онова, което бе казала тя.

— Защо не беше Жил — бе изкрещяла тя. — Не можеше ли да бъде той вместо него!

Жерар я бе прегърнал през рамо и притиснал до себе си, неговата собствена агония бе изписана по изстиналото му лице.

— Мамо — бе прошепнал той, — мамо, моля те...

Обикновено миловидното ѝ лице бе придобило каменна твърдост.

— Трябва да дойда с теб в болницата — бе казала тя, — съпругът ми е там. Това е мое задължение.

Нейно задължение, помисли си Себастиау поразен, какъв бе животът на тези хора? Сега тя стоеше до леглото на съпруга си. Бяха оперирали краката му и той още не се бе събудил от упойката, но тя отказа да го остави, докато не поговори с него. Той знаеше, че точно за това се тревожи Жерар. Какво щеше да му каже тя?

— Жерар — промълви той и хвана ръката му, — да отидем да пийнем нещо, няма смисъл да чакаме тук. Докторът каза, че няма да се събуди още няколко часа.

— Не мога да я оставя тук сама, Себастиау. Трябва да остана с нея.

Себастиау се върна на мястото си.

— Много добре — каза той, — ще чакаме.

Нощ ли бе или целият цвят внезапно бе загубил цветовете си, питаше се Жил, надзъртайки през полуотворените си клепащи в забуления сивкав сумрак. Не можеше да съзре тавана и крушката по средата му. Той леко извърна глава наляво, но го прониза болка, червена болка като топлина. Някой стоеше там точно до леглото... по дяволите, искаше му се да може да види кой е. Опита се да заговори, но усещаше по странен начин устните си, не можеше да движи езика си, той бе станал дебел и тежък. Имаше нужда от чаша вода... трябваше да проговори!

— Леони? — насили се той и произнесе на срички името. — Леони?

Тя се надвеси над него и той зачака да усети познатия аромат... не можеше да я види ясно, но щеше да разбере, че е тя по жасмина.

— Жил.

Бе гласът на Мари-Франс, фалцетов и леден.

— Жил — каза тя, — чаках те тук да се събудиш, защото исках аз да ти кажа. Арман е мъртъв. Мъртъв заради твоята фалшива кола... заради твоята небрежност. Ти уби нашия син, Жил. — Лицето ѝ бе неумолимо, а гласът ѝ — безмилостен. — Току-що викаше Леони, Жил — но тя те напусна преди много години. А аз те напускам сега. Никога вече — до края на живота си — не искам да те виждам.

Той чу как вратата се затвори тихичко зад нея и отново остана сам с ужасната истина. Арман беше мъртъв. Неговият син беше мъртъв? Искаше му се да вика, да проклина, да пониже собствената си агония с копието на звука... Образът на усмихнатото лице на Шарл д'Орвил, очертано в обсега на бинокъла, проблясна в съзнанието му... трябва да е бил на възрастта на Арман, когато умря... и семейството му е изпитвало това, което той изпитваше сега. Само дето смъртта на Шарл не бе нещастен случай... той го беше убил... а сега тя твърдеше, че е убил и Арман.

— О, Господи, — изкрещя той. Но Бог не беше милостив.

[1] Хунтер — ловджийски кон — бел.пр. ↑

53.

Хладен вятър задуха над океана, от него заплюсяха брезентите, метнати над малките лодки в пристанището на Довил, поривът му не на шега се усети по целия кей. Джим вдигна яката на палтото си и ускори крачка, завивайки зад ъгъла на една пресечка точно до брега. Уличката бе тясна, обточена със сиви двуетажни сгради, повечето от които малки магазинчета — свещоливница, работилница за корабни платна, гараж, малък склад, който силно миришеше на риба, и два бара, и двата с морски имена — „Пешьор“^[1] и „Тридан“^[2]. Бар „Пешьор“ бе този, който търсеше.

Завесите прошумоляха от вятъра, а избелелите зелени капаци се захлопваха на прозореца, клатушкайки се напред-назад на единствената си панта. Джим отметна завесата и се озова в малко фоайе, водещо към една разнебитена дървена врата. Вятърът влетя след него, докато отваряше вратата и влизаше вътре. Барът бе ярко осветен и по-чист, отколкото бе очаквал. Зад познатия френски цинков плот един дребничък мустакат мъж сушеше чашите и пушеше „Галоаз“, кашляйки. Няколко стари рибари играеха на домино в ъгъла, но вдигнаха погледи, когато той влезе.

Джим седна на бара.

— Една бира, моля — каза той, изваждайки портфейла си на плота.

Мъжът го погледна подозрително.

— „Елзас“ или „Нормандия“?

— „Елзас“.

Той отвори бутилката и внимателно наля бирата, поставяйки я на плота пред него. Пяната бе кремава на цвят, вкусът ѝ — хубав, а бирата — студена.

— Почерпете се и вие една — предложи Джим с мила усмивка, насочена към бармана.

— Мерси, мосю — лаконично му благодари барманът, наливайки на себе си чаша перну.

— Не е много оживено днес — каза Джим.

— Никога не е оживено по това време на годината.

— Предполагам, че няма много рибарски лодки от Довил вече — каза Джим, — станало е твърде елегантно за това. Сега има прекалено много яхти, няма място за рибарски лодки.

— Така е, мосю.

— Чух, че самият вие сте добър моряк.

— Кой ви каза това, мосю?

— Барманът в гранд хотела — Жан-Люк Грение — нарочно споменавайки името му той.

— Братовчедът на жена ми — отвърна барманът, позволявайки си малка усмивчица.

— Да. Каза ми, че понякога плавате по време на регатата — когато се нуждаят от някого, за да попълнят екипажа.

Лицето му внезапно се озари.

— Да, мосю. И съм много добър. Но вие сигурно не търсите екипаж по това време — регатата приключи до следващия сезон.

— Не, не търся. Търся един човек. Който винаги си намира случайна работа като моряк. Едър мъж, с червеникава коса, малко дебел. — Той взе портфейла си и демонстративно го отвори. — Трябва да се мотае тук от години — вероятно изчезва за малко и после се връща. Не е местен.

Барманът се наведе през плота, насочвайки погледа си към портфейла.

— Защо искате да намерите този човек? — попита той, отпивайки от пернуто си.

Джим седна отново и рязко затвори портфейла си.

— Мисля, че това си е моя работа.

Мъжът подскочи.

— Да, да, разбира се. Просто проявих любопитство. Е, предполагам мога да ви кажа онова, което знам...

Очите му бяха в портфейла и Джим извади една банкнота и я постави на плота. После извади втора банкнота и я постави до първата:

— Е?

Мъжът прибра банкнотите в джоба си и отпи още една глътка перну.

— Има само един мъж, който изглежда така и той е тук само през лятото... и то не всяко лято. Намира си случайна работа през сезона,

разхожда пътници с ферибота или пък работи в пристанището, по малко боядисва, по малко като дърводелец... такива неща. Беше тук миналия сезон, но не го обичат много... тук ставаха сбивания, много пият... — той сви рамене. — Не е много хубаво човек да си има работа с него, мосю.

Джим извади още една банкнота и я постави на плота.

— След сезона — тихо каза той — къде отива тогава?

— Струва ми се, че отива на юг, мосю, това е всичко, което знам. Предполагам, че отива в Кан или Монте Карло — сезонът там продължава малко по-дълго, до зимата. Винаги може да се намери работа в тамошните пристанища.

— А името му?

Барманът отново напълни чашата си с перну.

— Това не мога да ви кажа, мосю, но ако попитате на пристанището някой, там може да го знаят — това лято той доста работи за Лесаж.

Джим допи бирата си на една глътка и се запъти към вратата.

— Благодаря ви — извика той през рамо.

Барманът отпиваше пернуто си, потръпвайки от течението, което стана през вратата, докато Джим я затвори зад себе си.

Това е, ликуващо си помисли Джим. Предположението му се бе оказало вярно! Той бе познал, че мъжът трябва да е някакъв пътуващ работник, местещ се от курорт на курорт според сезона и настроението си. Довил бе елегантен курорт, там можеха да се направят много пари — имаше много работа. Защо да не се бе върнал след няколко години, когато всичко се бе забравило вече? В края на краищата, той не е бил обвинен в нищо — нямаше за какво да бъде обвинен. А и паметта на хората бе къса. Сега всичко, от което се нуждаеше, бе име.

Лесаж бе най-крупният собственик на пристанището. Помещенията му заемаха половината кей, а плавателните му съдове — параходи за разходка през деня, малки лодки за риболов, които се даваха под наем, и елегантните яхти на клиентите, обърнати с дъното нагоре за през зимата — бяха наредени по брега.

Посивелият мъж зад бюрото припряно облече самото си, когато Джим влезе в канцеларията.

— Добро утро, господине — усмихна му се той, — с какво мога да ви бъда полезен?

— Добро утро. Имате хубави лодки навън.

Мъжът засия.

— Имаме няколко за продан, ако се интересувате. Ако, разбира се, не предпочитате някоя специално за вас, изработена по договор. Имаме собствени складове, господине, долу на брега.

— Може би се интересувам от лодка — небрежно отвърна Джим, — някоя малка — моята жена си е въобразила, че я бива за моряк. Въпреки че с нея на борда, предполагам, ще трябва да взема някой допълнителен моряк.

— Няма проблеми, господине, винаги има свободни моряци, които търсят работа за през сезона — хващат се като екипаж, господине, а и поддържат лодката чиста и подредена. Можем да го уредим за вас.

— Един мой приятел ми каза, че миналия сезон е имал добър спътник, някакъв червенокос тип. Забравих му името.

— Червенокос ли, господине? Сигурно имате предвид Марини. О, но аз не бих ви го препоръчал, господине — той наистина е добър работник, но е странен спътник. Не, изобщо не сме доволни от него. — Той глътна бузите си и възбудено потри ръце. — Повечко, отколкото трябва, обича брендите. Мисля, че можем да ви предложим нещо по-добро. А сега мога ли да ви представя екипажа ни, господине? При нас работят седмина, които биха могли да бъдат подходящи за вашите нужди.

— Ако нямате нищо против — каза Джим, запътвайки се към вратата, — ще се върна по-късно. Закъснявам за една среща.

Той просто се качи във влака за Париж в три часа и се облегна на седалката, изучавайки името, което беше записал в бележника си. Марини. Убиецът на Шарл д'Орвил. И ключът към освобождението на Леони от миналото ѝ. Всичко, което трябваше да направи, бе да го намери. Погледна часовника си... ако имаше късмет, можеше да хване нощния влак за Ница. Щеше да отнеме време, но той възнамеряваше да прерови всяко пристанище и кей между Мантон и Марсилия, докато не го открие.

Марок купи един брой на френския вестник „Льо Монд“ от магазина в безистена близо до хотела на Браун в Лондон с намерението

да го прочете по-късно, след шоуто. Той погледна само заглавията и прокара бързо поглед по страницата. Съобщението за сериозното нараняване на дук дьо Кормон и смъртта на по-малкия му син по време на злополука с най-новия модел спортни коли на дьо Кормон го блъсна от страницата, открито графично с едри букви и тъмен шрифт.

Той внимателно сгъна вестника, така че да не го разкъса вятърът и бързо прочете съобщението. Макар Мосю да бе претърпял счупвания на гръдния кош и краката, нямаше опасност за живота му. Господи, горчиво си помисли той, защо най-лошото не се е случило на него!

Закрачи обратно по „Дувър стрийт“ и излезе пред хотела. Оставаха им още две вечери в Лондон... веднага ли да каже на Леони или след края на спектакъла? Спомни си последния път, когато бе укрил информация от нея. Но сега беше различно — щеше да ѝ каже веднага. Тя щеше да иска да знае.

Леони бе станала, бе облечена и смяташе да се поразходи из магазините. Искаше да купи някои неща за Джим — хубави английски артикули, меки кашмирени пуловери и копринени пижами на райета — имаше такива приятни места на „Бърлингтън аркейд“ и „Джърмън стрийт“. Тя се усмихна, докато решише косата си. Бе много по-хубаво, когато обичаш някого. И когато си обичана.

— Отне ти много време, Леони Джеймисън — каза си тя, — но ти най-сетне намери онова, което те кара да чувстваш, че „принадлежиш“.

Марок я повика от всекидневната, тя остави четката и се запъти да го види.

— Здравей — каза му, целувайки го лекичко по бузата, — искаш ли да дойдеш на пазар с мен?

— Има съобщение във вестниците, Леони. За Мосю. Претърпял е катастрофа.

Тя се втренчи в него, с широко отворени от ужас очи.

— Не е мъртъв, Леони, но е лошо наранен. Било е с една от неговите коли — по-малкият му син е загинал.

— Загинал!

Тя си спомни двете малки момченца, които сериозно ядяха сладоледа си в кафене „Париж“ в Монте Карло преди толкова много години... бедното, бедното малко момче. А Мосю бе все още жив. Господи, каква ирония — едно невинно момче умира, а той живее! Тя

стискаше вестника в разтрепераните си ръце... сериозни наранявания на гърдния кош и краката... мисълта за силното му тяло, притиснато до нейното, проблясна през съзнанието ѝ. Не. Не можеше да бъде наранен, нищо не можеше дори да го одраска. Той бе непобедим. Не го ли беше доказал през всичките тези години? Не искаше да си помисля, че тялото му е натрошено така... по-добре да беше умрял... трябваше да умре.

Марок издърпа вестника от ръцете ѝ и тя отчаяно го погледна.

— О, Марок, защо? Защо не умря той? Има ли някаква справедливост?

— Не знам дали има справедливост — отвърна той, — но можеш да наречеш това възмездие — млад живот си отива за друг млад живот — сега той ще страда, Леони, можеш да бъдеш сигурна в това.

[1] Пешьор — фр. — рибари — бел.пр. ↑

[2] Тридан — фр. — тризъбец — бел.пр. ↑

Хотел „Вила д’Орвил“ на Копакабана приличаше точно на малка и изящна селска къща. Стените му бяха обикновени и бели, а от таваните се излъчваше тъмно сияние. Лакираните дървени подове бяха постлани с прекрасни килими, донесени от Изабел от Шато д’Орвил — наситеното синьо на Керманс, великолепно златисто и лилаво на молитвения килим на Кашан, кремаво златистото на Сен и множеството червени на Фараге и Бокара. Най-изящните и редки образци украсяваха стените, хвърляйки копринени отблясъци от тъмните ъгли до портретите на предците д’Орвил и огромните платна с великолепни цветя, така фино изписани от отдавна мъртвия холандски художник, че можеше почти да помиришеш аромата на розите и божурите, чиито живи братовчеди надничаха от вазите и купите по масите и в кабинетите или пък бяха наредени в кошници из коридорите.

Комфорт, помисли си Изабел, обикаляйки хотела си, и лукс. Луксът да предлага най-доброто. Не показност — никога не бе търсила това. Широките канапета бяха удобни, покрити със семпла басма на цветя в бледокоралово и зелено или светъл бродат в бледосиньо и маслено жълто, отрупани с подканящи към почивка възглавници. Малки масички, а върху тях нощни лампи с абажури в прасковен цвят, внимателно поставени, така че да осветят силно струпаните на масата списания и книги, а на една кръгла маса в салона имаше огромен пъзел, наполовина нареден. Цялостното впечатление бе за дом, съществуващ на това място вече от векове, но без неудобствата на миналото.

Баните бяха обзаведени в най-модерен стил и в тях стояха най-големите и най-меки пешкири, леглата бяха най-примамливо уютни, а бродираните ленени чаршафи най-добрите, които можеха да се намерят в Европа. Във всяка стая имаше свежи цветя и освен книги за страдащите от безсъние гости имаше и малки бутилки вода, внасяна от Франция, както и сребърен поднос с бренди, сода и бисквити. Знаеха името на всеки гост, както и предпочитанията му към стаите, храната и

виното, онова, което харесваше и не харесваше, а също и специалните му поръчки — всичко това се помнеше, така че когато той отново се върне, да могат да го посрещнат, сякаш никога не си е заминавал и всичко да бъде, както би искал той — но без специално усилие от негова страна да ги моли за това.

Хотелът бе оазис в пустинята — късче от Франция, пренесено в Бразилия — и то свършено. Поне, мислеше си Изабел, това сме постигнали и тъй като техните десет стаи и осем апартамента бяха винаги пълни, тя приемаше, че и гостите им смятат така. А Амели също се бе постарала за него. Напоследък прекарваше повече време там, отколкото в къщи. Беше й трудно отначало, когато Едуар се ожени, но, слава богу, Ксара бе достатъчно чувствителна, за да разбере какво усеща Амели. Сега, когато бебето беше на път, Амели се вълнуваше, колкото и Едуар.

Виждаше я, че в момента е на рецепцията и си приказва със сеньор Васконсейос. Надявам се да не е много претенциозен, помисли си тя, запътвайки се към тях. Сеньор Васконсейос беше един от онези хора, които са родени мърморковци, нищо не беше както трябва, когато той бе наоколо, но въпреки това винаги, когато си тръгваше, им благодареше за прекрасния престой и обещаваше скоро да се върне — и винаги изпълняваше обещанието си!

— Предполагам, че сте имали уморително пътуване, сеньор Васконсейос — казваше му Амели, — Паулиньо ще ви заведе до апартамента ви — да, същият е, „Оверн“, погрижих се банята ви да е приготвена и да ви донесат поднос с чай... лайка, нали? Менюто за вечеря ще намерите в стаята си — имаме прекрасна дива кокошка по йоркширски, сигурна съм, че ще ви хареса.

Изабел я наблюдаваше с усмивка. Добре, добре. Кой би могъл да си го помисли! Васконсейос се усмихваше, доволен, очевидно усещаше грижата и вниманието. Всъщност нямаше никакво значение, че струва скъпо — винаги се намираха хора, готови да платят за най-доброто.

— Мадам графиньо — усмихнат й целуна ръка той, — внучка ви е наследила вашия чар. Погрижила се е за всичко, което ми е необходимо.

— Много съм щастлива да го чуя, сеньор Васконсейос. Разбрах, че този път ще останете с нас около седмица. Надявам се, че ще имате

възможност да обядвате с мен някой ден в Павилиона?

— Но, разбира се, мадам, за мен ще бъде удоволствие.

Той се забърза след Паулиньо и Амели се усмихна на баба си.

— Започнах да се отраквам — събщи ѝ тя триумфиращо. — Дори ми се струва, че мога и сама да се грижа за това място.

— Не съвсем — сухо отвърна Изабел, — но добре се справяш. Учиш се.

— Бабо, когато свърша училище следващия срок, не искам да постъпвам в колеж. Искам да работя тук, с теб.

Изабел я погледна изненадана.

— Но, Амели, можеш да заминеш за Америка, там има прекрасни колежи.

— Знам, знам... но аз искам да правя това, бабо. Моля те, кажи „да“. Ти знаеш колко съм ти полезна вече.

Хубавото ѝ лице се озари от ентусиазъм. Тя бе почти на шестнадесет — бе красива. Формите ѝ най-сетне се бяха закръглили, бе висока, но елегантна, с грацията на младо животно, все още към всичко се отнасяше със същата енергия, която винаги бе имала. Каквото и да правеше, то бе най-поглъщащото нещо на света в този момент и с когото и да беше, той бе най-интересният човек. Дали беше Роберто, който ѝ разказва последните си подвизи в областта на полото, или Васконсейос, който се оплаква, тя го фиксираше с тези чудни кехлибарени очи, слушаше го с леко отворени устни и с такова внимание, че забравяше да диша, а той се чувстваше най-интересният и най-важният човек на света. Амели притежава опустошителен чар, който сега е напълно невинен, мислеше си Изабел, но щом веднъж се научи как да го използва, ще загазим. Или бихме загازили, ако не бе така отдадена на Роберто.

— Е, бабо? — настоя Амели. — Аз наистина не искам да постъпвам в колеж. Искам да остана тук с теб и...

Гласът ѝ замлъкна. Едуар ли щеше да каже, зачуди се Изабел... или Роберто?

— Ще говоря с Едуар — обеща Изабел, — макар че не съм сигурна, че това ще му хареса, Амели. Знаеш, той смята, че ти трябва да продължиш в колеж.

Амели грейна.

— Ако му кажеш колко съм ти полезна, той сигурно ще отстъпи.

— Ще видим. О, между другото, има писмо за теб от Себастиау. Тази сутрин пристигна. На полицата ей там е.

— Фантастично! — Амели грабна писмото и го пхна в джоба си. — Ще се видим по-късно, бабо — извика тя и се запъти към плажа.

Винаги носеше писмата си на плажа да ги прочете. Отваряше ги обърната към зеления необят на Атлантика, защото така имаше чувството, че сякаш гледа към Франция и това някак си я приближаваше до него. Разбира се, бе глупаво, но винаги го правеше, а сега, когато бе пораснала, то се бе превърнало в нещо като суеверие. Тя захвърли сандалите си под едно палмово дърво и боса се насочи към топлия пясък, сливащ се с водата, обърна се символично с лице към морето и разкъса плика. Три страници — о, Господи, беше дълго... Бил е в Италия! Гледай ти, какъв късметлия — Париж, а сега и Италия... пътувал с приятеля си, ходили във Венеция — бе нарисувал няколко скици за нея — мостовете, гондолите, палатите и пиаците. Мислел си за нея и тя му липсвала, можела да му пише до поискване в Рим, където щял да замине след това... надявал се нещата между нея и Роберто да са се подобрили...

Тя пхна писмото обратно в плика и седна на пясъка по турски, подпря брадичката си с ръка и се загледа към хоризонта. Роберто. Не го беше виждала повече от седмица. Разбира се, той учеше за изпитите си, а тя знаеше, че те са много важни. От тях зависеше дали ще влезе в добър университет. „Оксфорд“, високомерно бе казал той, „или Хайделберг“ — избираше места с романтични имена, но не беше съвсем сигурен какво иска да учи. Щеше да мисли за това по-късно, бе казал той, след изпитите. Оксфорд, с тъга си спомни тя, забравен някъде в центъра на Англия — щеше да го загуби, ако отиде там, както бе загубила Себастиау, само дето на Роберто не можеше да му има доверие, че ще й пише така последователно като него. Единственото предимство бе, че щеше да се махне от Диего. Това не е състезание помежду ни, в което Роберто е наградата, помисли си тя, просто аз го обичам. Какво ще правя, когато замине? Тя се изправи и изгупа пясъка от полата си. Е, все пак още не е тръгнал, щеше да отиде да го види тази вечер, да му пожелае късмет на изпита утре.

Диего и Роберто крачеха по Руа Овида, потънали в разговора, без да забелязват минувачите. Бяха привлекателна двойка, Диего — тъмен и наперен, а Роберто — рус и атлетичен, и двамата силно загорели от лятото, прекарано във фазендата и живота на открито в продължение на около една година.

Спряха пред кафене „Милтиньо“ и седнаха на една маса навън.

— Две кафета и две кашаси — поръча Диего на минаващия келнер.

— Аз няма да пия кашаса^[1] — каза Роберто — и ти не бива да го правиш.

Диего сви рамене с безразличие.

— Какво има? Мислиш, че можеш да се напиеш от една кашаса ли?

Роберто въздъхна.

— Знам, че няма да се напия — каза той, — но също знам, че няма да спрем с една, а трябва да учим за изпита утре.

— О, хайде, Роберто, прекалено навътре го взимаш... знаеш, че ще вземеш изпитите без проблем.

— Това е проблемът, че не знам и ако продължавам да си губя времето с теб, знам, че няма да ги взема! Слушай, Диего. Колко време сме си пропилили тази седмица? Баща ми мисли, че уча с теб у вас — а вашите мислят, че ти си при мен!

Диего се засмя.

— Хайде... стига си се тревожил... ще попаднеш в „С“, ти винаги успяваш.

— Но имам нужда поне от „В“, за да замина за Европа... а само това ще удовлетвори наистина баща ми.

— Защо се притесняваш, Роберто, той ще е доволен и от „С“ — колкото повече се пънеш, толкова повече ще очакват от теб. Просто направи достатъчно, че да са щастливи, повече не ти трябва.

— По дяволите, Диего, аз искам да отида в Европа следващата година!

Диего ядосано се прегърби, изпивайки кашасата на екс.

— Ужасно — намръщи се той, — ти ще се забавляваш в Европа, а аз ще си стоя при диваците във фазендата.

— Може би, ако се постарая малко повече, и ти ще успееш.

— Няма шанс! В имението е истинска лудница! Баща ми казва, че се нуждае от помощта на всички — с отвращение добави той. — Емигрантите китайци не стават, италианците са даже по-лоши... никой от тях не може да работи... и сега той очаква аз да се прибера у дома и да му помагам. По дяволите, не е честно!

Роберто знаеше, че фазендата на Бенавенте има проблеми, и то не малко; сериозните проблеми с работната ръка и няколко лоши сезона си бяха отмъстили опустошително на много от старите кафеени плантации.

— Ако баща ми е в беда, аз бих му помогнал — каза той.

Диего го погледна преценяващо... сериозно ли говореше? Да, сигурно. Той би се отказал от Европа, за да работи във фазендата, ако баща му се нуждаеше от него. Роберто имаше една несъмнено глупава страна — или може би „мека“ бе по-точната дума... но тя можеше да се използва.

— Вината за това, че има проблеми във фазендата, е на баща ми — защо тогава, по дяволите, аз трябва да страдам заради него?

— Работата във фазендата едва ли е страдание.

— Страдание, когато я мразиш така, както аз. И двамата ми братя извадиха късмет, бяха достатъчно големи да избягат преди да се случи това. Сега останах само аз — и сестра ми — но тя не е от полза. Господи, не мога да я понасям — тя дори не е хубава.

— Това не е вярно — тя е много приятна и Амели казва, че е сладка.

— Сладка! Амели би казала точно това! По дяволите, защо трябва да ни се трупват такива безполезни момичета? Слушай, Роберто, помниш ли какво ти казах преди — за мадам Сузана? Да отидем там, където има истински момичета!

Роберто го зяпна. Образът на алените жартieri върху нежни бели бедра, обути в дълги черни чорапи, изникна в съзнанието му... той ги сънуваше всяка нощ, бедрата, нежните гърди и усещането от допира до тях, уханието им...

— Сузана ме познава — похвали се Диего, долавяйки колебание в очите му, — ще ни уреди с истински красавици. Казвам ти, Роберто, онази шведка, при която бях миналия път, е фантастична... неутолима е... трябваше да я чукам цяла нощ.

Роберто глътна кашасата.

— Нямам време, знаеш, че трябва да уча довечера. Освен това, ние нямаме никакви пари.

Диего извади от джоба на ризата си една пачка мазни банкноти.

— А на това как му викаш? — каза той и ги размаха пред носа на Роберто.

— Откъде ги намери?

— Спестих ги за черни дни! Господи, какво значение има откъде съм ги намерил? Тук са, имам ги. Да вървим!

— Във всеки случай мога да се обзаложа, че няма да са достатъчни за мадам Сузана.

Диего се намръщи и бързо ги преброи. Роберто имаше право.

— Ами тогава, знам едно друго място — малко по-евтино — малко по-грубо, повече — но е много възбуждащо! Там те оставят да правиш, каквото искаш. — Той се усмихна. — Хайде, Роберто — прошепна му, — ще се погрижат за нас... хубави момичета, две — може три наведнъж. — После се наведе по-близо. — Не можеш да си представиш докъде могат да стигнат... ще ти хареса, Роберто.

Роберто усети, че се разтреперва при тази мисъл, но не можеше да отиде — не биваше да ходи... о, Господи, две момичета или дори три... какво ли правеха с теб?

Диего отмести стола си назад и хвърли няколко монети в чинийката на масата.

— Е — каза той, — аз отивам...

— Чакай — каза Роберто и също бързо отмести стола си назад, — чакай ме.

Старото мраморно стълбище, водещо към хотел „Орфео“, бе защитено от погледа на любопитните минувачи чрез шумоляща завеса и един як портиер. Той се бе облегнал на стената, скръстил мускулестите си ръце, шапката с козирка бе дръпната пред очите му и, изглежда, той не забелязваше никого и нищо. Пот се стичаше по масивните му гърди и от нея бялата му риза бе станала на петна, той замислено почеса еднодневната си брада, загледан в прашния тротоар.

Диего уверено се приближи до вратата и внезапно спря, втренчвайки се в големите обувки, които бяха изникнали между него и стълбите.

— Вие, деца, имате ли пари? — стрелна поглед към тях портиерът.

Роберто нервно го загледа, равният му тон съдържаше заплаха.

— Разбира се — извади пачката банкноти Диего. — Колкото искаш. Ти ме знаеш, идвал съм тук преди.

Обувките се отместиха безразлично и портиерът отново се зае да размишлява над онова, което вижда по тротоара.

— Сигурен ли си за това място? — прошепна Роберто, докато се качваше зад него по стълбите. — Изглежда ми прекалено грубо.

— Почакай — каза му Диего през рамо, — ще видиш, това е най-доброто място в Рио.

Една прашна кадифена завеса висеше пред входа, той я отметна и уверено влезе в стаята. Роберто вървеше с широко отворени очи след него. Мястото бе окичено с гирлянди от пода до тавана от прашно червено кадифе, обхванати като в мрежа от златисти лентички и ресни. Полилеи с матови абажури хвърляха слаба светлина, която падаше върху отегчените гримирани лица и разголените гърди на около дузина момичета, насядали по диваните покрай стените. Бе непоносимо горещо. Няколко флегматични вентилатора на тавана бръмчаха монотонно, без да постигат нещо друго, освен да дигат прах. Вадичка пот се стичаше между подчертаните гърди на момичето, което се приближи до тях.

На Роберто разочарованието му подейства като шок... нямаше черни чорапи и алени жартieri... нито весело смеещи се руси жени в сатенени кюлоти и с по чаша шампанско в ръка. Тези момичета не бяха тук, за да флиртуват, изкушават и примамват — те искаха да пристъпят веднага към действие. А аз искам ли, панически се питаше той. Какво ще правим сега?

— Сеньори.

Устните на момичето бяха начервени и изглеждаха влажни, когато им се усмихваше. Има хубави зъби, разсеяно си помисли той, бели и равни... и гърдите й са прекрасни. Никога преди не бе виждал момичешки гърди... бързо сведе поглед. Един шал, шарен като опашка на паун, бе вързан около кръста й, носеше обувки на високи токчета. И това беше всичко. Бедрата й бяха тежки, а рошавият триъгълник между краката й бе тъмен и къдрав... почувства се хипнотизиран от този триъгълник... от това тайно място.

— Добре дошли в „Орфео“ — каза тя, — какво да ви донеса за пиене?

— Кашаса — поръча Диего, обгърна раменете ѝ с ръка и започна фамилиарно да гали гърдите ѝ. Тя се разкиска и се притисна до него, а Роберто извърна поглед. Изведнъж завесата се отметна и една карикатура на жена се появи на вратата. Устата ѝ бе безформена алена цепка върху бледото напудрено лице, набръчкано от дебелината и възрастта ѝ. Малките светли очички, твърди и мъртви като захвърлена черупка, надзъртаха иззад остриите като шипове тъмни мигли, а рядката ѝ червеникава коса бе вчесана старателно в трудно задържащи се къдри, заграждащи маската на лицето ѝ. Бе облечена в блестяща черна рокля с голямо деколте, а безформеното ѝ тяло бе окичено с бижута — лъскави наградки за професията ѝ, — а пръстените искряха от всеки пръст на пухкавите ѝ ръце. Лицето ѝ се сгърчи, докато с насмешка произнасяше следната реплика:

— Добър ден, сеньори — каза тя, — какво можем да ви предложим този следобед? Виждате нашите момичета... имаме и, разбира се, подобрани „специалитети“. Просто ми кажете какво бихте искали и аз ще се погрижа да го имате, плаща се предварително, разбира се.

— Разбира се — хладно отвърна Диего, обръщайки на един дъх чашата кашаса, докато надменно наблюдаваше как тя се клатушка към бара в прекалено тесни за подпухналите ѝ крака обувки.

— Представя се като мадам Виктория — каза той на Роберто, сякаш ѝ се надсмиваше, — защото смята, че изглежда като някогашната английска кралица — засмя се той, — но това е едно от преимуществата на място като това — стават такива, каквито пожелаеш...

Едно тъмнокосо момиче закричи из стаята и се спря пред него. Отметна назад косата си и заоблизва подканващо плътните си розови устни.

— Аз съм Мариса — каза тя, като започна да се движи още по-бързо.

Роберто затаи дъх, когато Диего докосна тежките ѝ бедра, опипвайки ги, преценявайки тежестта им, мачкайки ги без нежност в алчните си ръце. Пръстите му стиснаха втвърдените ѝ зърна и жестоко ги усугубаха. Момичето изпищя в знак на протест.

— Тя е крава — каза Диего, — да видим какво друго има.

— Господи, Диего, не трябва да я нараняваш така! — извика Роберто.

— Ти не познаваш тези момичета, свикнали са на всичко. Казах ти, можеш да правиш, каквото си поискаш тук.

Роберто бързо допи кашасата си, усещайки върху себе си очаквателните погледи на момичетата от диваните. Почувства как потта се стича по гърба му и се протегна за още едно питие, наблюдавайки как Диего се настанява между две момичета, които се разкискаха и го обгърнаха с голите си бели ръце.

— Хайде, Роберто, донеси тук бутилката и се присъедини към нас — извика му той.

Роберто предпазливо пресече стаята, като леко залиташе, защото силната кашаса го бе хванала, а смехът на момичетата достигаше до слуха му сякаш от далечината. Той се спря и разтърси глава, за да му се проясни. Така беше по-добре. Внимателно седна на крайчеца на червения плюшен диван и се втренчи в тези чакащи очи... кафяви очи, смеещи му се подигравателно, сини очи — мрачни и нетърпеливи, жадни да преминат по-бързо към другото, зелени очи, каквито бе виждал и преди... гостоприемни алени усмивки върху безизразни лица, голи гърди с грапави зърна, хищнически ръце, трепкащи над него, галещи косата му, лицето му, бедрата му. Едно момиче се настани в скута му, обгръщайки врата му с ръце и страстта му се надигна толкова неконтролируемо, че той се уплаши, че ще стане смешен. Дълбоко си пое дъх, докато тя въртеше кръста си одобрително и се смееше.

— Аз съм Романа — прошепна му, — ето, имам още едно питие за теб. — Тя поднесе чашата към устните му. — Позволи ми да го направя за теб... ето, изпий го. О, ама ти си бил хубав. Днес имам късмет. Обикновено не ми се падат толкова хубави момчета като теб.

Тя имаше буйна червена коса, бледосини очи и кожа с цвета на прясно издоено мляко. Той постави ръка на меките ѝ гърди, меки, под кожата им прозираха малки сини венички.

— Така е по-добре — прошепна тя, — не се срамувай.

Облегна се назад и насочи главата му надолу, докато устата му намери твърдите ѝ розови зърна.

— Не е ли по-добре така... не е ли хубаво? О, да... харесва ти, нали?

Той бе потопен в усещането на гърдите ѝ, на меката ѝ плът, на нейната голота.

Диего избута чернокосото момиче от скута си, изправи се и за миг ги погледа. Романа му се усмихна съзаклятнически, докато той прекосяваше стаята, за да говори с мадам Виктория. Искаше му се да се смее. Оказало се бе много по-лесно, отколкото си мислеше, Роберто не бе способен да устои.

След изпитата кашаса и услугите на няколко момичета той нямаше да се справи с изпита утре. Щеше да си остане в Бразилия. С мен, триумфиращо си помисли той. Нямаше да издържи, ако Роберто заминеше. Щеше да е вързан за фазендата, съвсем сам, без пари, без момичета — без нищо! Сега имаше него. Ръката му трепереше, докато шепнеше в ухото на мадам Виктория и броеше парите. Романа кимна, когато мадам ѝ посочи коридора.

— Насам, мое русо момче — каза тя и дръпна Роберто да стане, прегърна го през кръста за подкрепа и се запъти с него по коридора.

Коленете му се подкосяваха, а стаята му изглеждаше странно... не бяха ли прекалено близо една до друга стените — или пък леглото беше много голямо? Той легна по гръб на него и извърна глава настрани — светлината пробождаше очите му и му причиняваше болка. Романа развърза шала от кръста си и го метна върху лампата, която заблестя в червено. Сега изглежда топла, замаяно си помисли той, топла и мека. Тя разкопча ризата му, свали я от раменете му, а той постави ръце на гърдите ѝ. После премина към панталоните му и се засмя, когато ги разхлаби и отвърте се показва издутината от ерекцията му.

— О, да — промърмори тя, — о, да, моето момче, ти наистина си готов.

Възседна тялото му и се наведе над него, така че гърдите ѝ гъделичкаха неговите... кържавият червеникав триъгълник се търкаше о него, тя бе топла, отпусната, нежна... струваше му се, че ще умре от възбуда, ще избухне, ще експлодира... тя му правеше нещо, докосваше го, масажираше го... стисна го вътре в себе си, притисна тестисите му с ръцете си... О, Господи, идваше.

Диего и тъмнокосото момиче се търколиха до тях, на леглото, голи... смеещи се... той усети мокрота, когато Романа излезе. Зави му се свят. Почувства се изтощен, изцеден.

Роберто се събуди внезапно. Още лежеше в леглото, гол, долавяше гласове и тихи викове някъде близо до себе си. Отвори очи и видя, че Диего се е свил до него. Той гледаше двете момичета. Те лежаха, сплетени в кълбо от ръце и разтворени крака, галеха се една друга, целуваха се, пускаха си езици, притискаха зърната си едно о друго... опипваха се... тялото на Роберто веднага отговори на това, гърлото му бе пресъхнало, а кашасата пулсираше във вените му... той затвори очи; образът на двете преплетени тела още го възпламеняваше, обагрен в алено на светлината на лампата. Усети, че една ръка се плъзва по корема му, един език се стрелка по бедрата му, по-близо, все по-близо. Друга нежна уста се скачи с неговата и червената коса на Романа падна върху лицето му, а тъмнокосото момиче се смъкна по-надолу и го пое в устата си. О, не можеше да се сдържа... тя бе прекрасна. Той простена и захапа стрелкащия се език на Романа. Видя Диего зад Романа и чу стоновите й, когато той влезе в нея. О, Господи, той я чукаше... отново я целуна, засмука езика й, докато наблюдаваше как Диего я опъва... не можеше да издържи на това, тялото му се разтрепери... затвори очи, потопен в екстаза на плътта и усещанията — извиващ се, докосващ, треперещ. Тъмното момиче се отмести от него... вече беше друга уста, други ръце, по-твърди, по-силни, познати, по-брутални устни... той извика от желание... тялото му бе навлязло в нови дълбини, нови експлозии от светлина, цвят, разкош. Това беше Диего и той го знаеше. И го искаше. Това бе най-върховното удоволствие.

[1] Кашаса — ракия от утайката на меласата и остатъците от сока на захарната тръстика — бел.пр. ↑

Бе пет и половина през един августовски следобед в Ки Уест и денят бе преминал както обикновено. Отначало приятна ранна утрин, а после постепенно засилване на горещината и покачване на влажността, докато вечерта бе станало задушно. Амели седеше до отворения прозорец на нейната стая във Вила Енкантада и се взираше в пурпурните облаци, скупчващи се над залива, докато земята се бе спотаила в неподвижно мълчание. Не се чуваха птиците, нито жуженето на насекомите и дори шумоленето на палмовите листа бе затихнало. А после към шест часа една нацърбена флуоресцираща светкавица пъргаво разцепи притъмнялото небе, а брилянтно синьото ѝ зигзагообразно очертание се гмурна в залива, докато тътенът от гръмотевицата огласяше небето, карайки дърветата на Вила Енкантада да шумолят. Едновременно с това започнаха да падат първите дъждовни капки, очертавайки ядосаното море, барабанейки по покрива, отскачайки от терасата, спускайки се по водосточните тръби и стълбите и тичайки надолу по хълма.

Ритуалната вечерна буря продължи около час, а после съвсем внезапно дъждът спря и небето започна да се прояснява, вечерното слънце се показва отново, а от просмуканата земя започна да излиза пара, сякаш изсъхваше от топлината. Птичките започнаха да извиват щастливи трели, насекомите продължиха оттам, докдето бяха стигнали, а палмите отново шумоляха на лекия свеж бриз. След съвсем малко терасата щеше да изсъхне и те отново щяха да седнат навън, наслаждавайки се на по-прохладния въздух и на уханията от градината, освежени от дъжда, докато размишляват дали да слязат надолу по хълма към „Сен Джеймс“ за вечеря или да си направят барбекю с рибата, която тя и Едуар бяха уловили днес. Ставаха много добри в риболова. Веднъж Едуар дори бе хванал малка акула, която лодкарят суеверно бе пуснал обратно във водата.

Тази вечер Ксара изглеждаше особено изморена и Амели тревожно я погледна. Тя седеше в голямото кресло от палмови клонки, а краката ѝ бяха вдигнати на един стол. Напредналата ѝ бременност

бързо я уморяваше. Ксара бе станала огромна и дори собствените ѝ учудени очи се удивляваха на това как тялото ѝ успява да се справи с увеличените потребности на двете бебета, които ритяха и доволно се въртяха в нея.

— Наистина не съм гладна тази вечер, Амели — каза тя с усмивка, — отидете с Едуар в хотела да вечеряте и ми донесете само малко сладолед с манго.

В местния салон за сладолед вече добре ги познаваха. Внезапната страст към мангото на Ксара, както и страстта на Амели към шоколада с бяла ружа се бяха превърнали, като бурята, във всекидневен вечерен ритуал.

— Сигурна ли си, че си добре? — загрижено я попита Едуар.

Тя изглеждаше толкова уморена и той знаеше, че ѝ е трудно да заспива.

— Защо да не останем тук с теб? — каза той, взе ръката ѝ и я целуна. — Не искам да те оставям сама.

— Добре съм, Едуар... Просто съм бременна. Със сигурност не ми е зле — и ще заспя по-лесно, ако ти не си тук.

— Много добре тогава, щом си сигурна. Хайде, Амели — ще ти купя най-голямата пържола в „Сен Джеймз“.

Прегърнати, те закрачиха надолу по песъчливата пътека и се обърнаха на завоя да помахат на Ксара, която им махна в отговор, благодарейки наум на бога, че най-накрая нещата между нея и Амели бяха тръгнали толкова добре. Беше много трудно, докато Амели разбере, че тя не е заплаха за отношенията между нея и Едуар и въпреки че Амели едва ли би могла да я смята за майка, те бяха приятелки. Тя щастливо затвори очи. Имаше нужда от няколко часа само за себе си. Знаеше, че тези бебета ще се родят довечера, знаеше го през целия ден.

Едуар отпиваше от виното си и наблюдаваше как Амели дъвче с апетит пържолата. Тя все още се луташе между несигурно девойче и млада дама, макар напоследък, със съжаление си помисли той, по-често да бе млада дама. След необяснимото наказание на Роберто във фазендата Амели бе много разстроена и самотна и Ксара предложи да я вземат със себе си във Флорида.

— Амели ще ми бъде компания — бе казала тя, — когато ти си зает да преглеждаш плановете с архитектите или се налага да пътуваш до Маями.

— Едуар — прекъсна мислите му Амели, — как мислиш, защо Роберто не ми е писал?

Лицето ѝ бе тревожно и той усети онова съжаление и безпомощност, което изпитва всеки мъж към дъщеря си, когато тя вече не е дете и става невъзможно да я предпази от ударите на живота. За миг си пожела тя още да е безгрижната шестгодишна мъжкарана... всичко бе било толкова лесно тогава.

— Не съм сигурен, Амели, но може би защото има много работа.

Тя остави ножа и вилицата си и се загледа в покривката. Не знаеше какво бе направил Роберто, знаеше само, че две нощи не се бил прибрал в къщи... дори не се бил явил на толкова важните си изпити — и когато накрая се върнал в къщи, изглеждал ужасно. Никой нямаше да ѝ каже, но тя сама си сглоби историята от клюките на слугите и откъслечните разговори между Изабел, Едуар и Ксара. Прибрал се разчорлен, било му зле и една седмица останал затворен в къщата. Не ѝ беше позволено да го вижда — на никого не беше позволено, и тогава за пръв път в живота си тя видя Франциско ду Сантус разярен. Луиза се бе опитала да го успокои, да му каже, че това е просто момчешка лудория, но той бе непреклонен. Нямаше да има никакъв европейски университет за Роберто — с отсъствието си той автоматично бе провалил изпитите си. Беше наказан във фазендата за три месеца, докато баща му размисли какво да прави с него.

— Може да работи на полето с мъжете — бе казал той, — тежката работа ще го оправи — ще му дам време да си избистри ума.

Но Диего също беше във фазендата.

— Всичко е по вина на Диего Бенавенте, знаеш ли — сериозно каза тя, — каквото и да се е случило, то е било заради него. Той има лошо влияние над Роберто. Но тъй като Тео Бенавенте е добър приятел на семейството на Франциско, сякаш никой не забелязва това. Диего е лош, Едуар... Знам го.

— Сигурна ли си, че просто не ревнуваш от него, Амели? Винаги си смятала Роберто за свой приятел, само вие двамата заедно. Това беше добре, когато бяхте деца, но сега пораствате. Скоро ти ще станеш

на шестнадесет — а Роберто е на осемнадесет. Той е млад мъж, ще трябва да открие собствения си път в живота.

Тя нетърпеливо отметна косата си назад. Защо никой друг освен Себастиан не виждаше колко лош е Диего?

— Струва ми се, че той е дявол — разгорещено продължи тя, а в очите ѝ вече проблясваха сълзи. — Знам, че Роберто ще има свой живот, но всичко това се е случило заради Диего и аз съм сигурна, че заради Диего той не ми пише. Не разбираш ли? По-добре да беше заминал в някой университет в Европа.

Едуар въздъхна.

— Може би си права, Амели, но Роберто е във фазендата за наказание. Смятам, че едва ли се забавлява с Диего. Трябва да изчакаме, докато се върне, и тогава ще видим какво ще стане. Хайде — каза той и я хвана за ръка, — да идем да погледаме залеза над залива, а после ще занесем сладоледа на Ксара. Обзалагам се, че ще позная какъв ще си избереш.

— Не се обзалагай — оживи се тя.

— Шоколадов с бяла ружа?

— Не! — отвърна му, мушвайки ръката си в неговата. — Днес ще бъде праскова. Ядат ми се праскови.

Сладоледът, забравен на кухненската маса, бе заприличал на топяща се локва. Като се върнаха, разбраха, че болките на Ксара са започнали.

— Момичетата ми са вече на път — усмихна се Едуар.

— Нашите момчета — нежно го поправи Ксара.

— Момчета или момичета, все ще бъда щастлив — обеща той.

Амели чакаше на терасата с Едуар и заедно наблюдаваха трепкащите светлини на града под тях. Беше се питала как ли ще се чувства, когато времето наближи, а сега вече знаеше... бе чула Ксара да вика, бе ужасно, плашещо... не я интересуваше нищо друго, нито бебетата — нищо... О, Господи, молеше се тя, нека само Ксара да бъде добре.

Едуар я прегърна през рамо и тя се сгуши в него, скри лицето си до гърдите му.

— Всичко е наред, Амели — каза той, галейки я лекичко по косата, — тя ми каза да ти предам, че всичко е наред.

Винсент д'Орвил бе роден в три сутринта. Едуар стоеше до Ксара, усмихвайки се над малкото парче месо, което представляваше техният син.

— Не е ли най-хубавото бебе, което някога си виждал? — гордо промълви тя.

— Най-хубавото е — усмихна се той, — а ти си най-хубавата майка. Обичам те, Ксара — и него обичам.

— Почакай — усмихната го предупреди тя, — запази малко любов и за Жан-Пол — той е следващият.

Така си и беше.

Той се роди точно два часа след Винсент и тежеше един паунд по-малко, но бе също толкова красив и толкова съвършен, помисли си Амели, втренчвайки се в него със страхопочитание.

Те лежаха в двойната люлка — набръчканите им розови личица приличаха на още неразцъфнали цветя — очите им бяха здраво стиснати под враждебната нова светлина, изтощени като майка си от дългото им пътуване към живота.

— Ксара, прекрасни са — въздъхна тя, докосвайки малката ръчичка, дивейки се на съвършенството на ноктите, изпълнена със страхопочитание към необикновената им миниатюрност. — Вече ги обичам. Не мога да чакам да пораснат, за да ги подържа.

— Ще трябва, скъпа, поне докато се събудят... те са и твои също — твои братя.

Амели ги погледна съжалително. Държи се мило, помисли си тя, всъщност са ми братовчеди... не братя. Погледна Ксара, облегната на възглавниците. Изглеждаше изтощена, но хубава, в свежа синя нощница, с дантелен шал около раменете ѝ. Моята майка сигурно е изпитвала същото, когато ме е родила, помисли си тя, а Шарл, баща ми, трябва да е стоял до креватчето ми и да ми се е възхищавал точно по същия начин.

— Ксара — каза тя, като седна на леглото и хвана ръката ѝ, — какво е да си майка?

— О, Амели — нежно ѝ се усмихна Ксара, — не можеш да си представиш какво е, това е най-прекрасното усещане на света.

Леони бе мълчалива, докато седеше до Джим в голямото сребърно бентли по пътя към Париж. Прекалено мълчалива, мислеше си той, маневрирайки с колата през неочаквано натовареното движение в покрайнините на Тур, и аз знам защо.

Бяха прекарвали прекрасен, удовлетворителен, щастлив ден в Шато д'Орвил — комбинация от спортен празник, раздаване на награди и тържество по случай рожден ден. Рожденият ден на Амели. Децата се бяха скупчили около тях, когато си тръгваха, имаше целувки и големи прегръдки, възгласи на удоволствие, когато Джим остави кутията с подаръците, които трябваше да бъдат раздадени след като си тръгнат. Да, бе един отличен ден.

Той отново я погледна. Тя гледаше право напред, една бръчка прорязваше гладкото ѝ чело.

— Добре — каза той, натискайки педала на газта, защото бяха стигнали до чиста отсечка от пътя, — дай да видим... какъв е проблемът?

Леони изправи челото си и го погледна. Профилът му бе силен и красив, когато гледаше напред, уверените му ръце здраво стискаха волана. Разбира се, той знаеше какво не бе наред — просто искаше да я накара да говори за това. По-добре да говориш, винаги казваше той, не задържай нещата в себе си... говори с мен!

— Амели става на шестнадесет днес — каза тя. — Досега се надявах, че един ден, като по някакво чудо, мога отново да я видя, но с всяка изминала година тази възможност ми се струва все по-далечна.

Джим се намръщи, докато размишляваше за това. Той още не бе открил местонахождението на червенокосия убиец, Марини, но въпреки това не се бе отказал. Бе пребродил целия френски юг, от граница до граница, но мъжът просто го нямаше там. Може би е отишъл в Испания, казваха, или в Италия. Всяко пристанище и всеки пристан за лодки бяха предупредени да му сигнализират, ако той някога се върне. Нищо повече не можеше да се направи.

Леони все още бе убедена, че Мосю представлява заплаха. Той бе излязъл жив от катастрофата, която сигурно би убила всеки нормален човек или поне би го оставила инвалид за цял живот, и за година се бе върнал на капитанския мостик на огромната си империя.

Дьо Кормон обикаляше Европа с крака, чиито натрошени кости бяха свързани отново със стомана, с енергия, на която дори по-млад и по-силен мъж можеше да завиди. Едно нещо бе престанало обаче, и това бе шпионирането на Леони. Разбира се, след злополуката той бе твърде зле, но вероятно и поради други причини това не бе възобновено. Макар че още й изпращаше цветя — винаги жасмин — в театрите. Нима се беше отказал от нея? Съмняваше се в това. Бялата яхта често се виждаше, закотвена в залива. Възможно ли бе да е научил, че тя е омъжена? Това ли бе обяснението? Малко хора знаеха. Това бе една от най-добре пазените тайни във Франция и Леони още настояваше да е така — само докато спра да изнасям концерти, умоляваше го тя. Е, това бе последната й година. После щеше да бъде просто мисис Джеймисън. Но той не можеше да я остави да загуби надеждата си, че един ден ще види своята дъщеря — трябваше да има някакъв начин.

— Когато се оженихме, ти обещах, че отново ще видиш Амели — увери я той, — и един ден наистина ще стане така, Леони. Просто ми дай малко време.

Тя подпря глава на облегалката и въздъхна.

— Ще почакам — простичко отвърна Леони.

— Днес чудесно се забавлявах с всичките ти останали деца — каза той с усмивка. — Ти си като старицата, която живяла в обувка, децата ти излизат през всяка врата и прозорец. Но те със сигурност те обичат.

Тя се засмя, спомняйки си за това.

— Видя ли изражението на малкия Андре, когато чу, че печели наградата? А количеството храна, което изяде Женевиер?

Джим бе прав, тя имаше четиридесет деца, не само едно. Имаше и Джим. Бе жена с късмет.

— Ще стигнем навреме за театъра — каза той, поглеждайки часовника си, — малко се забавихме, но навреме ще бъдем там.

Тя не се съмняваше в това. Джим винаги се грижеше за нея.

„Воазен“ бе претъпкан, както обикновено, но Жерар дьо Кормон нямаше проблеми да намери свободна маса.

— Как го постигаш? — зачуди се Себастиау, вървейки след метр д’отела в препълнения салон.

— Не аз — прошепна Жерар, — а баща ми, той идва тук от години.

Агнета Лофгрен седна на стола, който той ѝ предложи, и изненадана се огледа наоколо. Бе много по-просторно, отколкото бе очаквала, когато я поканиха на прощалната си вечеря. През всичките тези години, когато бяха състуденти, не я бяха водили никъде другаде освен в бистрата и кафенетата на Париж.

— Надявам се, че вие двамата можете да си го позволите — подозрително им каза тя. В огромното меню не бяха споменати цени, сякаш парите бяха нещо прекалено вулгарно, за да става дума за тях.

Себастиау одобрително огледа салона. Изборът им определено бе добър. Можеше да се има доверие на Жерар, той винаги знаеше къде да намери най-доброто, с баща като неговия сигурно бе имал добър пример. Въпреки размерите си салонът създаваше чувство за уют — бе място, предназначено за любовници като онези двамата на съседната маса. Мъжът не можеше да откъсне поглед от жената. Те си държаха ръцете под масата и от време на време той галеше голия ѝ лакът. Прекрасна ръка, не можеше да не признае той, а тя има и красива коса — златисторуса грива. Харесваше му... жалко, че не можеше да види и лицето ѝ... тя седеше с гръб към него, но се обзалагаше, че е красива.

— Виждам, че гледаш Леони — промърмори Жерар, — не те обвинявам.

— Леони? Това тя ли е? Виждал съм я само веднъж на сцената, вероятно изглежда съвсем различно извън нея.

— Да — тихо каза Жерар, — имам причина да го знам.

Себастиау и Агнета го погледнаха с любопитство.

— Значи я познаваш?

— Не съвсем, но тя доминираше цялото ми детство — от разстояние, разбира се. Може да се каже, че промени историята на дьо Кормон.

— Но как, Жерар? — настоя Агнета.

— Леони бе любовница на баща ми в продължение на много години. Заради нея се провали бракът на родителите ми... той бе обсебен от нея. Доколкото знам, все още е.

Себастиау се загледа изненадан в Леони. Значи тя бе фатална жена освен голяма певица. Мъжът, с когото седеше, сигурно бе последният ѝ любовник. Как, питаше се той, изглежда една фатална жена?

— Вече не е ли любовница на баща ти? — прошепна Агнета.

— Разбира се, че не — каза Жерар, — но още е много красива.

Себастиау отново се загледа в нея. Тя бе висока и много стройна, бе облечена в ефирна, сребриста рокля с висока яка, но въпреки това не скромна — поне не и на гърба.

Джим огледа ресторанта. Младежите до тях очевидно добре си прекарваха, двама млади мъже и едно хубаво момиче. Един от младите мъже очевидно бе поразен от Леони.

— Струва ми се, че имаш обожател на съседната маса — каза той с лека усмивка, а погледът му улови погледа на младежа.

— Наистина ли?

Тя се обърна да види... приятни младежи, които се забавляваха. Колко е хубаво да имаш такава безгрижна младост, без да ти се налага непрекъснато да се бориш. Погледът ѝ срещна шокирания поглед на красивото русо момче и тя му се усмихна изненадана. Господи, толкова силно ли ги впечатляваше? Той изглеждаше поразен дори от това, че му се бе усмихнала. Тя се обърна извинително към Джим.

— Ще видиш, скъпи — каза му Леони, — догодина по това време никой няма дори да ме разпознава... може даже да не ме помнят. Само още няколко появявания на сцената и после съм изцяло твоя.

Себастиау постави ръката си върху ръката на Жерар.

— Жерар — възбудено каза той, — това е невероятно!

— Какво? Господи, изглеждаш странно! Какво толкова се е случило?

— Леони — прошепна той, — Леони... тя изглежда точно като братовчедка ми Амели.

— Тогава ти си късметлия.

— Не... не разбираш — настойчиво повтори той, — тя изглежда точно като нея... могат да бъдат сестри!

Агнета и Жерар го погледнаха изненадани.

— Казвам ви — повтори Себастиау, — че Амели е нейно копие. Това е необикновено.

— Случват се такива неща — прошепна Агнета, — чувала съм за странни съвпадения като това.

Себастиау отпи глътка шампанско, загледан в Леони. Те тръгваха. Виктор специално избърза да отмести стола ѝ и тя му благодари — имаше очарователен глас, нисък и мелодичен. Той изчака... трябваше да я види отново. Леони пъкна чантичката си под мишница и се обърна, усмихвайки се право на него... кехлибарени очи с този особен закачлив блясък, който познаваше така добре и същата широка коралова усмивка. Тя любезно им кимна и излезе, дарявайки с усмивки очарованите посетители на ресторанта, които се обръщаха с жадни погледи да я видят, когато минаваше покрай тях.

— Това е Амели — каза той на Жерар, гласът му бе смутен. — Казвам ти, Жерар, това е Амели!

Роберто ду Сантус внимателно среса правата си руса коса и се огледа. Не хареса това, което видя. Образът в огледалото изглеждаше добре — рус, синеок, загорял от слънцето атлет, трезв и ентусиазиран млад бизнесмен, който работеше заедно с Едуар върху безкрайните детайли по конструкцията на хотел „Флорида“ — но той виждаше и още нещо. Виждаха ли го и останалите, нервно се запита. Особено Себастиау. Брат му го познаваше твърде добре, можеше да усети кога нещата не бяха наред. На другия ден бе пожелал да разбере защо не се е явил на изпита. Роберто бе изкушен да му разкаже какво се бе случило в действителност. Но, разбира се, не го направи, не и сега. Нещата бяха отишли твърде далеч. Бе му харесал светът на Диего от онази нощ — да обикалят кръчмите и бордеите, където жени с уморени очи и пищна плът им обещават всичко, каквото поискат, баровете, където изнервени мъже тайно се пазарят за услугите на млади момчета, и долнопробните кафенета, където човек можеше да срещне амбулантни търговци, продаващи наркотици, неудачници и скитници. Не можеше без Диего, нуждаеше се от него. Отново усети горещината, когато си спомни за нощта в бордея. Диего небрежно се бе изсмял; случва се, бе казал той, когато го правите така групово. Това е просто секс. Дали, питаше се неспокойно Роберто. Не се случи втори път, а и той не изпитваше желание за секс с мъжете, които срещаха в гей клубовете, въпреки че доста често му предлагаша. Не, то бе само с Диего. Той отчаяно се загледа в ясно очертаното си безупречно отражение в огледалото... бе перверзна и изкривена любов, но той знаеше, че обича Диего Бенавенте.

* * *

Отливът бе оставил пясъка твърд и конете препускаха в галоп по плажа Ипанема в хладината на ранното утро. Себастиау укроти коня си в лек галоп и погледна назад към Амели. Тя бе на стотина ярда след

него, бе нагазила с коня в прибой и той я изчака да го настигне. Яздеше без седло, дългите ѝ крака в торбестите стари шорти бяха стиснали гърба на коня унило и небрежно, докато го водеше там, където се разбиваха вълните. Косата ѝ се развяваше зад нея и тя приличаше, помисли си той, на героична статуя на носа на някой стар кораб. Едно нещо бе сигурно, малкото момиче, което си спомняше от последния път, когато се бе върнал в Рио, бе пораснало. Още бе наивна и невинна, устремена към нещо и открита, но бе придобила нова зрялост и сега, на шестнадесет, бе станала красива млада жена. И той я обичаше. Винаги я бе обичал — но сега бе различно. Сега искаше да обсипе с целувки тези стиснати коралови устни, да я държи в прегръдките си и да усеща как сърцето ѝ бие до неговото, да я гали и успокоява с любене... сега той бе влюбен в нея. Когато станеше на осемнадесет, можеше да я помоли да се омъжи за него, въпреки че точно сега тя се отнасяше към него като към най-добрия си приятел, нейния изповедник, пазителя на тайните ѝ, онзи, който я освобождаваше от страховете ѝ — зрителя на всекидневните събития от живота ѝ, — той познаваше душата ѝ толкова интимно, както искаше да опознае и тялото ѝ. И, разбира се, тя смяташе, че е влюбена в Роберто. Това щеше да премине, бе сигурен. Двамата бяха отгледани заедно от бебета... тяхното бе просто дружба. Тя никога не бе излизала навън по широкия свят, още не бе срещала никакви други мъже.

— Себастиау — извика тя, пришпорвайки коня си към неговия по твърдия пясък, — умирам от глад, а ти? Да закусим в кебапчийницата в Бара ди Тижука.

Той тревожно погледна сивото небе.

— Мисля, че ще има буря.

— Ще я изпреварим — каза тя, вечният оптимист. Наслаждаваше се на себе си, бе приятно да има някого, с когото да яздиш. Напоследък Роберто никога не се навиваше, винаги бе прекалено зает или прекалено уморен. Не искаше да мисли за Роберто — бе толкова приятно отново да е със Себастиау, не искаше нищо да разваля това. Тя се наведе напред и усмихната хвана ръката му.

— Разкажи ми за Париж — помоли го изведнъж. — Продължавам да убеждавам баба да ме заведе, но досега без никакъв успех. Не мисля, че там може да ми се случи онова, от което се страхува тя. Наистина ли е град на порока, Себастиау? Наистина ли

има само уиски, шампанско и напрегнати игри на шанса срещу високи залози, в които участват изискани мъже с елегантни жени, облечени в сатен и окичени с бижута?

— Разбира се — шеговито отвърна той, — защо мислиш останах толкова дълго там?

Тя се разсмя.

— Тогава най-добре бързо да тръгвам за Париж, звучи забавно. Не можеш ли да си ме представиш като една от онези жени — загърнати с хермелин, флиртуващи с крале и принцове? О, защо тя не ме вземе, Себастиау? Наистина не е честно — в края на краищата, аз съм родена там — това е родната ми страна. Още имаме роднини във Франция, други д'Орвил и старите приятели на баба... тя трябва да се върне, за да ги види.

Думите ѝ го върнаха към топлата червена интимност на „Воазен“, образа на ефирния шифон с очите на Амели, с косата на Амели... тя трябва да е д'Орвил.

— Знаеш ли — каза той, — аз видях една жена в Париж, която трябва да е свързана с теб — ти изглеждаш точно като нея. Бях изкушен да си поговоря с нея, да я попитам, защото приликата бе така необичайна, тя сигурно е д'Орвил. Но е много известна, не исках да ѝ се натрапвам.

— Известна? Искаш да кажеш, че имаме известни роднини във Франция? Себастиау, колко вълнуващо. Защо е известна, с какво се занимава?

— Певица е — със собствен стил, изпълнява популярни песни. Образът ѝ е египетски, много различен, много екзотичен.

Амели отметна глава назад и се засмя.

— Не съмсем като мен, Себастиау, няма нищо египетско и екзотично в мен.

— Казвам ти, Амели, тя е досущ като теб — само дето е по-възрастна. Още е много красива, макар че е достатъчно стара, за да ти бъде майка.

— Себастиау, ти си толкова романтичен, надявам се някой да каже същото за мен, когато остарее: „Тя още е много красива.“ — Амели отметна косата си назад, вирна брадичка в арогантна флиртаджийска поза.

— Ще изглеждам горе-долу така, само малко по-опитна!

Той се засмя.

— Е, точно така изглеждаше Леони.

— Името ѝ Леони ли е?

— Да. Сякаш няма друго име... известна е просто като Леони. Може би семейство д'Орвил я е прогонило, когато тя се е качила на порочната сцена.

Амели обузда коня си и се втрени в него. Леони? Съществуваше значи Леони, която изглеждаше като нея... точно като нея, бе казал той... и тя бе достатъчно стара, за да ѝ бъде майка? Това със сигурност бе нещо повече от съвпадение. Не знаеше дали наистина иска да чуе отговора, но трябваше да го попита.

— Наистина ли изглежда като мен. Или ти се е сторило, защото си пийнал малко повече вино и защото тя е била руса като мен и красива — а ти си бил настроен романтично?

Изведнъж Амели бе станала толкова сериозна, че Себастиау се изненада.

— Не — отвърна той, — съвсем не беше така. Тя толкова приличаше на теб, че аз бях шокиран.

— Себастиау, почти единствените неща, които знам за майка си — единствените сигурни неща, които някой някога ми е казвал за нея — са, че изглеждам точно като нея — и че името ѝ е било Леони. Аз не приличам на д'Орвил, нито на баща ми или на Едуар. Приличам на майка си!

Какво искаше да каже тя... че Леони бе нейна майка?

— Майка ти е мъртва, тя е загинала при нещастен случай с лодка, когато си била бебе. Ти го знаеш.

— Не го знам, Себастиау. Знам само това, което са ми казали. О, ти не разбираш — просто не можеш да си го представиш... Тя винаги е била загадка, като тайна, за която никой не иска да говори. Себастиау, възможно ли е тя да е още жива и те да не искат аз да знам?

О, Господи, помисли си Себастиау, каква муха ѝ пуснах? Не трябваше да ѝ споменавам нищо. Разбира се, това не може да е вярно... у нея просто винаги бе съществувал този копнеж за майка ѝ. Какви думи употребих: „Тя би могла да ти бъде майка!“ Глупак, тъп глупак!

— Амели, това не може да е вярно.

— Името на майка ми е Леони. Аз приличам на нея. Това е истината, Себастиау. Може би си прав, може би д'Орвил са я мразили, защото пее на сцената, може би са смятали, че не е достатъчно добра за тях... Шарл може да е избягал с нея... о, не знам... но имам намерение да разбера.

Тя обърна коня си и го пришпори в галоп надолу по плажа.

Той тръгна след нея, галопирайки по плажа към къщи.

— Какво ще правиш? — извика той срещу вятъра.

Амели го погледна ликуващо.

— Ще попитам Едуар — отвърна тя, — искам да знам дали майка ми е още жива.

Едуар чинно сгъна вестника и си наля втора чаша кафе. Двете котки на Амели се спотайваха под масата за закуска, надявайки се на малките парченца, които знаеха, че Ксара ще им даде, въпреки че Едуар бе забранил това.

— Имат толкова сладки зъбки — снизходително каза тя, — погледни, обожават пъпеш, виждаш ли как облизват сока?

Те изненадано вдигнаха погледи, щом вратата се отвори със замах и Амели влетя вътре, боса и разчорлена от вятъра, направо от конюшната, където бе оставила Себастиау да се погрижи за конете.

— Трябва да поговоря с теб, Едуар — настойчиво му каза тя.

— За нещо важно ли? — попита той, изненадан от тона й.

— Трябва да говоря с теб, насаме.

Той й се усмихна.

— Сега сме насаме, само тримата сме — и котките, разбира се.

Ксара улови отблясъка от сълзи в очите й.

— Иди с нея, Едуар — подтикна го тя, — има нужда да бъде сама с теб.

Амели излезе от къщата, мина през градината, отправяйки се инстинктивно към широкото пространство на плажа, където никой нямаше да чуе разговора им освен океана.

Облаците се скупчваха и се понасяха от вятъра. Небето бързо притъмня, променяйки цвета на морето от синьо към сиво-зелено, покрито с бели петна по повърхността си. Едуар взе едно камъче и го метна по вълните, наблюдавайки го как с тихо цопване потъва в

дълбините им, докато я чакаше да проговори. Какво бе направил този път Роберто, запита се той. Прекалено много бе загрижена за него... трябваше да ходи на повече партита, да се среща с други млади мъже. Вече бе достатъчно голяма.

— Какво има, Амели? — внимателно попита той. — Неприятности ли имаш?

— Едуар — коя е Леони?

Той я погледна изненадан.

— Защо, Леони беше майка ти, разбира се.

Амели се приближи до него, нетърпеливо отметна кичура пред очите си, сърцето ѝ биеше по-бързо. Да го попита ли? Ако го направеше и се окажеше, че той я бе лъгал през всичките тези години, тя нямаше да може да му вярва вече никога — нито на него, нито на баба — и въпреки това, ако бе истина, а то сигурно бе, съвпадението бе толкова голямо — ако бе истина, тогава тя имаше майка, която бе жива. Трябваше да знае.

— А тя същата Леони ли е, известната? Певицата в Париж, която изглежда точно като мен?

Сърцето на Едуар потъна като камъчето във вълните. Господи, помисли си той, очаквах някоя дребна случка за това колко подъл е бил Роберто към нея, а тя ме пита за това. Как е разбрала? Можеше да бъде само Себастиау. Какво трябваше да прави? Какво да каже? Тя се бе втренчила в него в очакване, кехлибарените ѝ очи вече го гледаха обвинително.

— Едуар, трябва да знам — извика тя.

— Да — каза той с въздишка, — тя е твоята майка.

Леони не можеше да спре да трепери, сякаш я заливаха неконтролируеми вълни.

— Защо ме лъжехте? — извика тя. — Защо го правехте? Защо ми казахте, че е мъртва?

Вятърът понесе думите ѝ над ехото от плисъка на вълните... мъртва... мъртва... мъртва... докато те се сляха с шума от приборя.

Той разпери ръце и я прегърна.

— Амели, всичко е толкова трудно... трябваше да ти кажем така. Трябваше да го направим заради собствената ти безопасност. Леони ни помоли, Амели, когато те повери на нас.

Тя го отблъсна и започна да му крещи срещу вятъра.

— Тя ме е дала... на вас? Защо? Не ме ли е искала?

— Да, да, разбира се, че те е искала. Но не можеше да те задържи. Това е дълга история, Амели.

— А баща ми... и той ли живее някъде — също скрит от мен?

— Не! Баща ти загина при злополука. Това беше истина. — Той тревожно я погледна. Лицето ѝ бе пребледняло и тя цялата трепереше. — Да се върнем обратно в къщи, Амели, хайде, скъпа, ела в къщи с мен.

— Не. Не мога да понасям да бъда затворена... имам нужда да бъда тук навън.

Тя широко разтвори ръце и се загледа в дивото, развълнувано море, а сълзите ѝ потекоха. Спомни си нежността на Ксара към нейните новородени бебета — а нейната майка я бе изоставила, беше я дала.

— Как е могла да ме остави? Не е ли знаела какво ще ми причини... другите имат майки, които ги обичат, които ги искат... какво не е било наред с мен?

С нежно докосване той избърса сълзите от очите ѝ. Какво трябваше да ѝ каже? Каква част от историята да ѝ спести, за да я предпази от болката? Не можеше да ѝ каже, че баща ѝ е бил убит, никога не можеше да ѝ го каже.

— Хайде, мъничката ми — нежно прошепна той, — да повървим и аз ще ти обясня всичко. Но когато го направя, Амели, ти трябва да помниш две неща. Първо, че майка ти те обича. Никога не се съмнявай в това. И точно защото те обича, те даде на нас — твоята баба и брата на твоя баща. Второ, макар че си много млада, ти ще трябва да се опиташ да разбереш някои много сложни отношения между възрастните. Може да е трудно за теб — но трябва да се опиташ.

Те бавно вървяха по плажа, хванати ръка за ръка в падащия мрак.

— Откъде да започна? — запита се той на глас. — Да, предполагам, ще започна с Леони.

Историята, която тя му бе разказала онази вечер край реката, историята на нещастното ѝ детство, на сложните отношения с мистериозния Мосю и най-накрая за това как бе поверила бебето си на техните грижи, убедена, че това е единственият начин да спаси живота му.

— И тя знаеше — заключи Едуар, — че ти ще имаш добър живот, по-добър, отколкото тя самата би могла да ти осигури. Това разби сърцето ѝ, Амели д'Орвил, когато те остави, своето бебе, в ръцете на баба ти и те целуна за последен път. Белег, който винаги ще носи.

Амели стисна ръката му, опитвайки се да разбере чувствата, които я изпълваха заедно с липсващите парченца от живота ѝ.

След като завърши разказа си, между тях настъпи мълчание, нарушавано единствено от плиска на вълните. Дъждът започна, тежките капки заблъскаха по повърхността на морето, накваси ги, докато стояха, забравили за бурята, потопили се в спомените за миналото.

— Ти наистина приличаш на нея — накрая каза той, — все повече и повече с всяка изминала година. — Отметна мократа ѝ коса от лицето. — Същата си — продължи с несигурен глас. Амели се хвърли в прегръдките му и те останаха прегърнати, а сълзите им се смесиха с дъжда.

— Трябва да я видя, Едуар. Ти разбираш това, нали? — Гласът ѝ бе приглушен. — Тя е моята майка.

— Но, Амели — след всички тези години... тя не искаше ти да знаеш. Ще бъде ли правилно?

— Не разбираш ли, сега, когато знам, че имам майка, трябва да се запозная с нея, за да разбера коя съм! — Като се загледа в реакцията, изписана на лицето ѝ, той разбра, че каквото и да донесе това, тя бе решена да намери майка си. Можеше ли да ѝ позволи да отиде във Франция? Сигурно сега вече беше безопасно — след всички тези години... и тя имаше право на това.

— Много добре — каза той и нежно я целуна. — Тръгваме възможно най-скоро.

— О, Едуар, благодаря ти, благодаря ти — въздъхна тя и го прегърна.

— Хайде, подгизнахме — каза той, — да се връщаме във вилата... трябва да подготвим някои неща.

Те се затичаха през плажа под проблясващото небе, което все повече се снишаваше, към топлината и сигурността на Вила д'Орвил.

Диего мина през портата на Вила д'Орвил. Той не бе добре дошъл тук и го знаеше, но търсеше Роберто. Не го беше виждал цяла седмица и знаеше, че не е в къщи, защото първо се бе обадил там. В градината нямаше никой, а в конюшната... той заобиколи към сенчестата тераса. Маса с празна чаша отгоре ѝ, стол и отворена книга, но никой не се виждаше наоколо. Вратата стоеше подканващо отворена и той влезе вътре. Погледът му обгърна салона, преценявайки дреболийките, поставени на полираните шкафове. Златната табакера на Едуар лежеше до една купа с цветя върху кръглата маса от палисандрово дърво по средата на салона. Той незабележимо я пхна в джоба си, а после излезе обратно навън. Това струва много, помисли си със задоволство. Така разкарването му нямаше да е напразно, ако Роберто не бе тук!

Избягвайки пътеките, които минаваха под прозорците на вилата, той се спусна през градината към Павилиона и влезе през кухненската врата. Атмосферата там бе напрегната, тенджерите димяха на големите печки, а месото цвърчеше в олиото. Миришеше прекрасно и той одобрително го подуши... не би имал нищо против да обядва тук. Защо Роберто никога не го канеше?

Бе съвсем лесно да се промъкне незабелязан от кухнята в коридора, където имаше малък кабинет... обзалагаше се, че там държаха парите — и, доколкото ги познаваше, те се доверяваха на всеки. Сигурно наоколо имаше и лъжци. Големи глупаци, усмихна се той, пристъпвайки тихо по коридора. Вратата към кабинета бе леко откrehната и той можеше да чуе гласовете отвътре. Говореше Едуар.

— Разбираш ли, мамо, изглежда, така е най-добре. Ако сега не позволим на Амели да замине за Париж, за да види майка си, тя ще намери начин да го направи по-късно — сама. Сега ще е по-безопасно.

Диего затаи дъх и зяпна от учудване.

— Сигурно Мосю вече не представлява заплаха за нея, това беше толкова отдавна, Едуар? — каза Изабел.

Едуар си спомни страха в очите на Леони, когато говореше за заплахата на Мосю — „Той ще я намери, дори това да му отнеме цял живот“, бе казала тя. Но оттогава бяха изминали шестнадесет години. Мама е права, сигурно заплахата е намалела. Как би могъл човек да съхрани толкова дълго страстта си? Леони смяташе, че той е способен

на всичко, но тя бе толкова млада и толкова безпомощна тогава — и трябваше да защити детето си.

— Права си, мамо, толкова време е минало. Сега Амели има майка, която е известна жена, знаменитост. Трябваше да ѝ кажа почти всичко... за Шарл и заплахата на Мосю за нея. Не исках да усеща, че Леони я е изоставила, но тя има право да види майка си. Не можем да ги държим разделени повече. Искам ти да я заведеш, мамо... в Париж ще се нуждае от подкрепата на жена — не от моята.

Забързани стъпки се чува по коридора и Диего тихо се шмугна обратно през кухненската врата, а после излезе в градината. Излезе от портата на Авенида Атлантика и закрачи с пъхнати в джобовете ръце по пясъчния път, усмихвайки се на себе си. Значи имаше някаква майка, загадъчна... знаменитост с минало! И „Мосю“, който представляваше заплахата... добре, добре. Обзалагаше се, че не много хора знаеха за внезапната придобивка на Амели — майка ѝ. Никога не знаеш кога такава информация може да се окаже ценна.

Себастиау гледаше брат си.

— Какво искаш да кажеш, че не желаеш да заминеш? — попита го той. — Как можеш да отказваш, Роберто? Знаеш колко много означава подкрепата ти за Амели?

Роберто избягваше погледа му.

— Не че не искам да замина — смотолеви той смутено, — просто, е... трябва да остана тук. Има работа за вършене.

Дори за собствените му уши думите звучаха неубедително. Той наистина искаше да замине за Франция, искаше да бъде с Амели. Тя бе уплашена и той трябваше да бъде там, за да ѝ помогне. Но Диего го бе заплашил, че ще ѝ каже за онази нощ, ако замине. Бе изнудване — и Диего го знаеше. Неочаквано Амели и нормалният подреден живот, който тя олицетворяваше, му се бяха сторили безкрайно желани. На Роберто му се искаше никога да не е бил с Диего — никога да не е стъпвал в публичния дом „Орфео“. Мразеше това... мразеше Диего... но то е част от теб сега, предупреждаваше го един вътрешен глас, сега то е твоят живот.

— Ще замина с теб — изведнъж каза той. — Наистина искам да замина, Себастиау. Знам, че тя ще има нужда от нас за подкрепа.

— Тогава защо не го реши веднага? — раздразнено попита Себастиау. — Щеше да ни спестиш доста неприятности. — Той уморено погледна по-малкия си брат. — Хайде, Роберто, кажи ми какво не е наред — попита го Себастиау. — Защо е толкова трудно да се говори с теб напоследък, защо си толкова неуловим?

Роберто сви рамене, обръщайки се, така че Себастиау да не види страха в очите му. Щеше да го направи, щеше да замине. Бе нарекъл заплахите на Диего блъф. Но ако Диего й кажеше — е, тогава щеше да се изправи срещу това. Но не можеше да го сподели със Себастиау... не можеше.

58.

Помощникът на Жил дьо Кормон скочи на крака и отвори вратата на работодателя си.

— Няма да се върна довечера, Сатер — каза той, докато минаваше през просторните офиси на Автомобилната компания „Дьо Кормон“. Сатер го изгледа изненадано, обикновено той работеше до десет-единадесет през нощта — а сутрин винаги бе тук преди персонала. Прекарваше толкова много време в офиса, че понякога Сатер се питаше дали изобщо има личен живот.

Може би някоя жена щеше да го чака довечера, с усмивка си помисли той.

— По дяволите — промърмори Жил, когато болката прониза коляното му, — защо продължава това?

Той се замисли за онези дълги месеци в болницата, когато му бяха казали, че няма да е в състояние да ходи и за отчаянието, което бе изпитал. Какви усилия бе положил, за да изпълнява болезнените упражнения с тежести, завързани за краката му, насилвайки се да застане на собствените си крака, доказвайки на лекарите, че може да го направи — че ще го направи. Но би заменил и двата си крака за живота на Арман... а без крака би бил все едно мъртъв. За това се замисли. Беше му останало само едно нещо, за което да живее... искаше отново да види Леони. Не можеше да понесе мисълта, че ще умре, без да я види.

— Добър вечер, сир.

Портиерът любезно докосна шапката си, когато работодателят му мина покрай него. Тази вечер бе подранил — а Хоскинс не бе предупреден колата да е готова. Веднага щеше да я приготви, но се налагаше Мосю да го почака малко. Дьо Кормон закричи по тротоара, сякаш нямаше никакъв проблем с краката му... чудесно възстановяване, така го бяха нарекли вестниците. А и, разбира се, изглеждаше добре. С тази гъста прошарена коса бе изискан и във форма, за която би му завидял и мъж на половината на неговите години.

Голямата синя лимузина спря на бордюра и Хоскинс изскочи от нея и извинително отвори вратата.

— Съжалявам, сир. Не бях чул, че ще си тръгнете по-рано.

— Трябваше да те предупредя. — Жил погледна часовника си. — Първо към Ил Сен Луи, после тръгвам за театъра в седем часа. Сам ще карам.

— Да, сир.

Разбира се, че щеше да отиде в театъра, та нали беше прощалното представление на Леони? Той не бе пропуснал нито едно. Бедният човек — понякога ти идваше да го съжалиш... както, когато казваше да го закара до Ил Сен Луи — никога не го наричаше „дом“. Наистина не бе останало много в живота му — освен работата.

* * *

Гримьорната на Леони бе пълна с цветя; те заливаха и коридорите, очертани от сиви стени.

— Хубаво е, милички, че я цените, че я обичате, че я обожавате... наричайте го както искате — съобщи Джим, покланяйки се на цветните дарове, докато отиваше към нейната стая, — но това е... мисис Джеймисън не се нуждае от повече цветя. Само на мен ще ми е позволено да ѝ купувам цветя. Благодаря ви, благодаря ви.

— Много си весел, скъпи — каза тя, докато, смеейки се, се разхождаше из стаята.

— Само от собствената си глупава шега — каза той, целувайки я звучно. — Как е да си почти единствено мисис Джеймисън?

— Дори не си помислям за това, преди да мине шоуто — твърдо отговори тя. — Ако си мисля нещо подобно, никога няма да се справя. Просто искам да се приберем в къщи и да се сгуша до теб в леглото.

— Точно това, моя любов, ще направим веднага след представлението... ще се сгушиш с мен и голяма бутилка „Родере Кристал“ — само най-доброто за известната екс-звезда!

— О, Джим, ти си полудял — засмя се тя, вдигайки глава назад, за да оправи очната си линия. — Как е навън?

— Хората пристигат на тласъци... мястото ще бъде препълнено, а има и такива, които продават билети на пет пъти по-висока цена, но

успяват да ги пласират.

— Виж от каква златна мина се отказваш — пошегува се тя, — хората там навън забогатяват, а ти се надсмиваш над това.

— Ти си достатъчно богата, нямаш нужда от повече пари — а има и по-лесни начини да ги печелиш. Ще видиш — обеща той, — ще те превърна в магнат.

— Мислех си, че ще бъде просто мисис Джеймисън — каза тя, изправи се и свали кимоното си.

— О, мисис Джеймисън — тихо каза той, когато Леони му се усмихна съблазнително, застанала там само по пантофки на високи токчета, — ти никога няма да бъдеш просто нещо.

Спусна се в отворените му обятия и го прегърна, обичаше начина, по който силното му тяло се притискаше до нейното. Той жадно я целуна.

— Ще ми размажеш грима — промърмори тя, — слава богу, това е последната вечер!

Париж, реши Амели, е най-романтичният град на света. Не беше място, за което ти трябва известно време, за да го харесаш, тук това ставаше мигновено — а за нея то не бе просто харесване, бе любов от пръв поглед. Кестените бяха цъфнали под синьото ранно майско небе, терасите на кафенетата бяха препълнени, жените — много елегантни, а младите момичета — по-стилни от тези в Рио — тя определено щеше да си купи някои нови дрехи, дори може би щеше да опита друга, по-различна прическа.

— Париж — каза тя на Роберто, докато седяха един срещу друг в кафенето и пиеха перну — е вдъхновение за едно момиче. Всички изглеждат привлекателни тук, дори да не са наистина хубави.

— Значи за теб има още надежда — пошегува се той.

— Ужасно ли изглеждам? — разтревожено попита тя. Бе си купила този костюм и бледо прасковената пола и сако специално за пътуването, тогава ѝ се бяха сторили много елегантни. Но никой друг не носеше такива плитки, а и не бяха ли малко по-дълги саката им?

— Хубаво изглеждаш — увери я той, — винаги изглеждаш хубаво.

Тя му се усмихна доволна.

— Защо си толкова мил с мен? — попита го, станала внезапно подозрителна.

— Защото те обичам — протичко отвърна той. Не знаеше защо го каза точно така, думите просто излязоха — и той наистина я обичаше. Чувстваше се свободен с нея, отново жив, част от истинския свят. Седмиците на кораба с Изабел, Себастиау и Амели бяха за него като възстановяване от сериозна болест. Той отново бе дошъл на себе си и всичко това бе заради нея, нейната невинност го бе излекувала. Гледаше го срамежливо и той хвана ръката ѝ.

— Винаги съм те обичал, Амели — каза ѝ.

Амели въздъхна със задоволство. Тя никога не се бе съмнявала, че я обича, но сега той го казваше — най-сетне. Потърка ръката му о бузата си, замаяна от щастие. Роберто я обичаше и сега тя можеше да се изправи срещу всичко.

— И аз винаги съм те обичала — прошепна му.

Себастиау мина покрай масите и седна на мястото си.

— Изабел е много уморена след пътуването, за да вечеря — каза той, — така че ще бъдем сами.

Той хвърли един вестник на масата и даде знак на келнера да му донесе бира.

Амели въздъхна.

— Единственото, което наистина желая, е да видя Леони — каза тя, — но баба смята, че ще отнеме няколко дни да се свържем с нея и да уредим среща. О, как искам да мине това. О, Себастиау, толкова съм нервна.

Той я погледна със съчувствие, разбира се, че ще бъде нервна, кой не би бил при тези обстоятелства? Бе останал вцепенен, когато тя му каза, че Леони е нейната майка... бе му казала и още нещо... Той не ѝ бе задавал въпроси, но трябваше да дойде с нея. Не можеше да я остави сама да се изправи срещу това, трябваше да има нечие силно рамо, на което да поплаче. Той се намръщи и взе вестника. Да ѝ каже ли? Как би могъл да не ѝ каже? Отвори на страницата, където името на Леони бе изписано с главни букви и я подаде на Амели.

— Ето — тихо каза той, — можеш да я видиш довечера, ако искаш.

— Прощално представление — зачете тя. — Леони в Операта довечера в осем. — Думите затанцуваха пред очите ѝ... това бе

нейната майка, тя щеше да бъде там довечера! Леони бе реална! — Трябва да я видя, Себастиау — можем ли да отидем? Ако я видя първо на сцената, може би ще ми бъде странно после, когато се срещнем. Ако — добави тя тихо — все още имам кураж за това.

Роберто погледна часовника си.

— Вече е седем — каза той, — по-добре да вървим. Ако е прощалното ѝ представление, ще бъде претъпкано.

Себастиау си пробиваше път с лакти през навалищата пред театъра. На касата имаше надпис: „Няма билети“, но той знаеше, че спекулантите ще продават отпред. И наистина! Хвана мъжа за ръката, бързо заговори с него и те ядосано се спазариха нещо на френски. Билетите бяха безумно скъпи, но местата им бяха добри — по средата на реда на първия балкон. После си проправи път до стъпалата, където тревожни го чакаха Амели и Роберто.

— Взех — извика той и им махна, докато се придвижваше до тях.

— О, знаех си, че ще успееш — извика Амели. — Себастиау, ти си толкова умен, винаги знаеш как да оправиш нещата.

Роберто внезапно изпита ревност към брат си. Искаше му се Амели да казва такива неща на него.

— Да вървим тогава — прошепна той и хвана ръката ѝ.

Това е, помисли си Амели, оглеждайки големия театър в стил рококо. Всички тези елегантни хора във вечерно облекло, които се тълпят на партера са дошли тук да видят майка ми... всички те я познават по-добре от мен, знаят какво да очакват... и каква е тя. Нервно оправи полата си, сложи косата си зад ушите и се наведе напред, за да наблюдава непрекъснатия поток от хора, които заемаха местата си на балконите, искаше ѝ се да бе имала време да се облече по-подходящо за случая. Но ако бе имала време, можеше да промени решението си. Оркестърът зае местата си и изведнъж всички започнаха да аплодират, когато диригентът се изправи пред него, покланяйки се на публиката, преди да вземе диригентската си палка и да започне увертюрата. Лампите угаснаха. Амели си пое дълбоко дъх. Усещаше ръката на Роберто в своята.

— Всичко е наред, Амели — прошепна той. — Тук съм, с теб.

Каро, в шумоляща копринена тафта, се забърза по пътеката между редовете с Алфонс, шепнейки нещо извинително, докато заемаха местата си на петия ред, централен партер.

— Слава богу — каза тя, — точно навреме сме. Бих се проклинала, ако изпуснех последното й представление.

— Видя ли колата отвън? — прошепна Алфонс.

Тя я бе видяла. Познатата тъмносиня кола бе паркирана точно срещу театъра.

— Не си смятал, че ще пропусне точно този път, нали? — шепнешком му отвърна. — Сигурна съм, че още не е загубил надежда да си я върне... почакай да прочете съобщението за женитбата й във вестниците. Тогава ще разбере, че е надигран. Почти изпита съжаление към Мосю. Той бе разбил живота си в напразното дирене на Леони и въпреки това никога не я бе обичал истински — или ако бе, то това беше странна любов. За всички тях изглеждаше толкова далечна — загубена в миналото, — но той още живееше с това, ден и нощ. Бе необикновен човек. При други обстоятелства можеше да бъде прекрасен мъж.

Джим стоеше зад кулисите с Леони, очаквайки момента, в който тя трябваше да се появи на сцената. Тя бе мълчаливо загледана напред, концентрирана върху музиката, вече откъсната от него. Беше я виждал да го прави хиляди пъти, да се променя от Леони, която той познаваше в екзотичната непозната на сцената и метаморфозата ставаше точно тук. Тя чакаше тихо, с наведена глава, заслушана в музиката и после, когато настъпи моментът, се изправи, отметна глава назад и пристъпи на сцената арогантно, сякаш изпращаше посланието си към публиката със стиховете на първата си песен. Това бе истинска магия и когато оркестърът изсвири началото, той почти започна да съжалява, че сега я изпитва за последен път.

Аплодисментите бяха ентусиазирани, докато крачеше по сцената, театърът се огласяше от тях и Леони се спря за миг, изненадана. А после вдигна ръце, сякаш за да ги приеме, и усмихната се поклони на публиката.

Амели хапеше устната си, опитвайки се да спре задаващите се сълзи. Тя се втрени в сцената, в златистото, магично създание, усмихващо се на приветстващата го тълпа. Те я поздравяваха, викаха „Браво!“, а тя дори още не бе запяла. Искаха да ѝ покажат, че я обичат. Ръката ѝ стисна ръката на Роберто и той усети, че е влажна от пот, тя едва се сдържаше да не заплаче.

Себастиан наблюдаваше лицето ѝ — всичко ли беше наред с нея? Тя просто се бе втренила в Леони, попиваше я... можеше да сбъркаш профилите им — бяха еднакви.

Леони запя и Амели жадно се облегна напред. Нежна песен за пролетната любов, когато била много млада, когато целият свят бил пеперуди и цветя... но песента носеше скрито настроение на тъга, намек за загуба. Амели слушаше съсредоточено, искаше ѝ се да бъде по-близо, искаше ѝ се да може да я вижда по-добре. Леони бе много висока и стройна, косата ѝ бе също като нейната, само дето бе сресана назад като златен облак, с малки плитчици на върха, украсени с лъскави маниста. Роклята ѝ бе красива, но много дръзка, никога не бе виждала такава рокля преди... две тънки златисти ленти придържаха парче красив копринен плат точно над гърдите, което падаше право надолу до обутите ѝ в сандали крака. Отстрани имаше цепки, така че можеше да крачи свободно из сцената, като златиста лъвица, пленявайки публиката.

Можеше ли тази красива, екстравагантна, пищна жена наистина да е нейната майка? Тя стисна ръката на Роберто по-здраво. Наистина ли изглеждаше като нея? Всичко ѝ се струваше толкова далечно и толкова нереално. Амели тревожно погледна Роберто. Той улови погледа ѝ и ѝ се усмихна окуражително.

— Роберто... не изпитвам нищо към нея — тъжно прошепна тя, — не мога да усетя, че тя е моята майка. Тя е просто една красива непозната.

Марок бе на обичайното си място в дъното на партера и оглеждаше претъпкания театър със задоволство. Бе прекрасно галапредставление, всичко вървеше великолепно, публиката я обичаше — за тях тя бе идол. Той с усмивка си спомни първия концерт, колко

уплашена бе тя — и колко нервен бе той заради нея. Всеки миг, когато тя бе на сцената, беше истинска агония за него... а сега само като я погледне човек. Направо бе жалко, че бе решила да се откаже. Но бе време Леони да изпита своето щастие. Бе работила усилено, както и той... и той лично нямаше да съжалява да каже довиждане на този начин на живот — винаги на път, в различен град, в различна хотелска стая... може би сега щеше да се установи на едно място и да се ожени — да се върне в хотелиерския бизнес.

Вратата се отвори зад гърба му и той се обърна да погледне, досещайки се кой може да бъде. Жил дьо Кормон му кимна, щом мина покрай него — сега вече те не се правеха, че не забелязват присъствието си, много отдавна се бяха отказали да се преструват. Копелето още изглеждаше добре, помисли си Марок, докато го гледаше, никога не би се досетил, че почти е осакатял при тази злополука. Нямаше следи от миналото по лицето му, нито от задните му мисли, от подмолните му планове, нито от налудничавата му страст — нито от насилието. Той бе останал небелязан от всичко това. Бе несломим. Това бе последната вечер, през която можеше да я види... какво щеше да прави сега? Бе прочел съобщението във вестниците и тогава бе разбрал, че най-накрая я е загубил. А после какво? Човек никога не можеше да бъде сигурен с Мосю; тъкмо, когато си мислиш, че се е отказал, той като че ли става най-опасен.

Погледни ги, помисли си Жил, втрещен в публиката, поглъщат я, попиват я. Глупаци! Не разбират ли, че никога не могат да познаят истинската Леони... само аз я познавам? Той се облегна на стената, искаше му се кракът му да не го боли толкова. Какво щеше да прави сега тя, когато се отказваше? Дали щеше да се скрие във Вилата и да работи в любимата си градина? Искаше му се никога да не ѝ бе давал нотариалния акт за Вилата. Ароматът на жасмин от стръкчето в бутониерата му се носеше из топлия въздух и той затвори очи, представяйки си я както някога. Щеше да ѝ изпрати жасмин и тази вечер, разбира се, затова го бе взел. Тя винаги запазваше жасмина в гримьорната си, знаеше това. Никога не го изхвърляше... пазеше го — да ѝ напомня. Погледни я как върви по сцената точно както на партито на Каро онази вечер, когато за пръв път я видях. Леони, Леони, ако

само можехме да върнем часовника назад. Но аз никога няма да се откажа от теб, никога.

Като любовна връзка е, помисли си Леони, между мен и публиката. Каквото и да правя днес, те са готови да ме обичат. Тя се поклони още веднъж, а те още веднъж я извикаха на бис, обърна се да се усмихне на Джим, който стоеше зад кулисите, а после на диригента, който изчакваше знака ѝ. Тя му кимна и се премести в центъра на сцената, когато лампите угаснаха. Сама в малкия кехлибарен кръг от светлината на прожектора, с наведена глава, стегнато тяло, леко разтворени крака. Публиката затаи дъх за онова, което предстоеше, докато музиката нежно започна да извива своята мелодия. Тя бавно повдигна глава и се загледа в тях, без да се усмихва, силна, красива. Ниският ѝ страстен глас галеше разгръщащите се думи на песента, която Жак бе написал за нея, онази, която я направи известна, песента за любовта ѝ към един мъж, за неговото докосване, за ласките му. Музиката притихна и светлото петно от прожектора изчезна постепенно в тъмнина и мълчание. Изведнъж публиката стана на крака, аплодираха я и я поздравяваха, а сцената отново се освети, започнаха да хвърлят букети на сцената, молеха за още. Леони си бе отишла. Бе изпяла последната си песен.

Групичка сценични работници също я аплодираше, когато прегърнати с Джим влязоха в пустия коридор зад кулисите. Спряха се пред вратата на гримьорната ѝ и тя се обърна да погледне назад.

— Това е, скъпи — каза му и въздъхна щастливо, — оставих Леони там на сцената. Сега сме само аз и ти.

Той нежно я целуна.

— Така и трябва да бъде, мисис Джеймисън — отвърна ѝ и отвори вратата.

Шоколад се прозя и се протегна под светлината на нощната лампа, а те се засмяха.

— Вече не си театрална котка, Шок — триумфиращо извика Леони, — вече сме свободни!

Джим извади една бутилка шампанско от купата с лед и я отвори с драматичен жест точно когато на вратата се появи Марок, следван от Каро и Алфонс.

— Точно навреме — извика той и им наля, — тъкмо щяхме да си пийнем на воля.

Леони се хвърли на врата на Марок.

— Тъжен ли си, Марок? — попита тя.

— Не, не съм тъжен, бе фантастично сбогуване. Казват, че е по-добре човек да се оттегли, когато е на върха — а ти никога няма да можеш да повториш върха на тазвечерното представление.

— Така е, Леони — каза Каро, настанявайки се на дивана с шумолящата си сапфирена коприна. — Аз едва не се разплаках, сигурна съм, че и Алфонс... наложи се да избърше очилата си, във всеки случай.

— Знаеш, че съм сантиментален, когато става дума за Леони — отвърна Алфонс. — Да пием за вас двамата... и за истинската любов.

— С удоволствие пия за това — усмихна се Джим. — И за бъдещето.

— Извинете ме, мадам — портиерът подаде главата си през вратата, — но тук едни млади хора настояват да ви видят.

— Сигурно има тълпи от хора, които биха искали да те видят днес — засмя се Каро.

— Наистина не мога да се видя с никого точно сега — каза Леони, — моля ви, кажете им, че съжалявам, но съм ужасно уморена.

— Те твърдят, че ги познавате... изпращат ви бележка, мадам, казаха ми, че трябва да я прочетете веднага, много е важно.

Марок взе бележката и ѝ я подаде. Бе просто парче хартия, откъснато от тетрадка, а почеркът бе непознат, закръглен и момичешки. Тя погледна подписа накрая. „Амели“. Амели? После бавно я зачете.

Надявам се, че няма да бъдете прекалено шокирана, пишеше там, от това, че съм тук, но едва наскоро научих, че съм ваша дъщеря. Едуар и баба казаха, че мога да дойда при вас. Ще ме приемете ли, моля ви, само за няколко минути?

Вцепенена от тоталния шок, Леони още не сваляше усмивката от лицето си. Втренчваше се в думите, препрочиташе ги отново и отново... Амели бе тук...

— Какво има, Леони, какво се е случило?

Гласът на Каро сякаш идваше от много далеч... тя отмести поглед от бележката.

— От Амели е — отвърна тихо, стараейки се да овладее гласа си, — от моята дъщеря. Тя е тук.

Каро взе бележката от разтрепераната ръка на Леони и бързо я прочете.

— Господи — извика след това, — от Амели е. Джим, какво ще правим?

Леони стоеше бледа и застинала пред тоалетката си.

— Разбира се, че ще я видя — каза тя. Цялата трепереше и Джим я хвана за ръката, за да я успокои.

— Сигурна ли си, че си добре? — тихо попита той. — Това може да почака, докато премине шокът. Можеш да я видиш по-късно. Ще ѝ кажа да дойде в хотела.

— О, но аз искам да я видя... трябва да я видя сега, веднага. Чаках толкова дълго и сега тя сама дойде при мен... просто внезапно се появи...

Марок разтревожен погледна Алфонс. Същата мисъл бе минала и през неговата глава. обстоятелствата, които през всичките тези години толкова се бяха старали да избягват, най-сетне се бяха стекли. Всички — Леони, Мосю и Амели бяха тук, под един и същ покрив.

— Ще отида да я доведа.

Джим се запъти към вратата, а Леони отново се отпусна в креслото си и се загледа след него. Шоколад припълзя от тоалетката, сви се на коляното ѝ и започна да мърка, а тя постави хладната си ръка върху мекичката ѝ козина. В стаята настъпи мълчание, останалите се споглеждаха неспокойно.

— Да те оставим ли сама, Леони? — внимателно попита Каро.

— Не. Не, не си отивайте. Вие сте посветени в това от самото начало... вие сте все едно нейното семейство. Моля ви, останете с мен.

Амели чакаше със Себастиау и Роберто пред вратата за сцената.

— А ако не пожелае да ме види? — нервно прошепна тя. Сама долови паническият трепет в гласа си и се опита да го контролира.

— Ще иска — уверено отвърна Роберто, — но предполагам, че отначало ще бъде малко шокирана. Амели, мислиш ли, че е по-добре да я видиш насаме? Искам да кажа, трябва да помислим и за нея. Може да не ѝ хареса никакви непознати да са там в такъв момент.

Себастиау се съгласи с това.

— Можем да те почакаме навън. Това е много личен момент, а ние дори не я познаваме.

Амели си пое дълбоко дъх, когато един мъж се появи в коридора и закричи бързо към тях.

— Добре — каза тя, — ще отида сама.

Джим погледна трите руси млади лица, които се взираха очаквателно в него, двама младежи, загорели, приятни на вид — и едно момиче. Той занемя, тя можеше да бъде Леони. Само бе по-млада. Но нямаше грешка. Портиерът я наблюдаваше любопитно зад очилата си — дори с лошото си зрение не бе пропуснал приликата.

— Здравей — Джим ѝ подаде ръка. — Разбира се, ти си Амели — човек не може да те сбърка. Аз съм Джим Джеймисън, Леони ме помоли да те заведа в гримьорната ѝ.

— Приятно ми е да се запознаем — любезно отвърна Амели, — това са моите братовчеди, Роберто и Себастиау ду Сантус.

— Ще те почакаме навън, Амели — каза Себастиау, отстъпвайки назад към вратата. — Помни, че сме тук.

— Не се страхувай — прошепна Роберто и с неохота се обърна, докато тя се отдалечаваше с Джим по дългия боядисан в зелено коридор.

Джим я погледна как върви мълчаливо до него, с изправени рамене, вдигната брадичка, готова да се изправи срещу всичко. О, тя бе истинска дъщеря на Леони.

— Майка ти е малко шокирана — каза той, когато стигнаха до вратата, — но това е разбираемо, нали? В края на краищата, всичко стана толкова внезапно. Но тя много иска да те види.

Амели го погледна с кехлибарените очи на Леони.

— Наистина ли? — гласът ѝ бе тих, несигурен.

Той праметна ръка през крехките ѝ рамене.

— Не е минал и ден, без да си мисли за теб — тихо каза той, — ти си най-важният човек в живота й.

Той отвори вратата и й направи път да мине пред него. Четири чифта очи се насочиха към нея и тя притеснено се дръпна.

Една малка кафява котка се отърка в краката й, мъркайки. Амели погледна златистата жена, седнала в креслото до тоалетката. Дори с грим и рошава тя изглеждаше точно като нея. Дори и да бе имала някакво съмнение, сега вече то бе изчезнало — това безспорно бе нейната майка.

Леони се приближи до нея и взе ръцете й в своите.

— Амели — нежно каза тя и й се усмихна, а лицето й бе така близо до нейното. — Толкова често съм се питала какво ще ти кажа, ако някога отново те видя, а сега не мога да мисля за думите... Ти ме направи много щастлива. Винаги съм си мислела, че аз ще бъда тази, която трябва да те намери — но сега ти ме намери.

Тя я целуна по бузата.

Амели примигна, за да не се разплаче.

— Щастлива съм, че съм тук, мадам — срамежливо каза тя, а после пламенно добави: — О, разбирате ли, мадам, когато научих за вас, трябваше да ви видя... трябваше да се запозная с вас и после...

— Да? — внимателно я подкани Леони, като все още държеше ръцете й.

— И после щях да знам коя съм аз.

— Е, а сега знаеш... какво си мислиш?

— Мисля си, че сте красива — предпазливо отвърна Амели.

Леони посочи към останалите, които стояха и ги наблюдаваха.

— Тези приятели те познават от времето, когато беше бебе — нежно каза тя. — Те са те държали на ръце, пазили са те, обичали са те. Те също са част от твоя живот.

Каро най-сетне излезе от вцепенението си и въздъхна. Не бе разбрала за него, нито за това, че ръцете й трепереха. Трябваше да направи нещо, за да разреши напрежението. Тя остави чашата с шампанско, която държеше, и се приближи към Амели.

— Аз съм Каро Монталва — усмихна й се, — а майка ти е права. Аз те държах, когато беше бебе, и дори тогава беше много хубава. Не мога да ти опиша колко съм щастлива да те видя сега. — Тя прегърна

Амели и я притисна. — Джим, налей шампанско на всички... днес стана истински празник.

Марок държеше Леони под око. Тя бе нервна, несигурна какво прави. Очевидно се страхуваше да не изплаши момичето, като показва твърде много чувства. Той се усмихна на Амели, когато любезно си подадоха ръце, спомняйки си как я бе водил на дълго пътуване от Мантон до Тур.

— А това е Алфонс — каза Каро. Алфонс ѝ целуна ръка.

— Щастлив съм отново да се запозная с теб, Амели. Виждам, че баба ти добре се е грижила за теб.

— Значи вие познавате баба? — Амели бе изненадана, но тази вечер всичко бе изненадващо.

— Да, познавам я, моля те, предай ѝ моите почитания.

— Но тя е тук с мен. В хотела, искам да кажа. Мадам... — Леони трепна при тази дума; но какво бе очаквала тя? Че може да я нарече мамо? Как би могла? Те си бяха просто непознати. Искаше да стисне Амели в прегръдките си, да я прегърне силно, да покрие сладкото ѝ личице с безбройни целувки, да погали косата ѝ, да си приказва с нея за дрехи и за момчета. О, Господи, печално си помисли тя, искам да бъда нейна майка.

— Мадам... сигурна съм, че баба би искала да ви види всички.

— Разбира се — усмихна се Леони, — ние трябва да я видим. А Едуар? Той с вас ли е?

— Едуар искаше много да бъде тук, но трябваше да замине във Флорида. Той специално ме помоли да ви предам приятелските му чувства към вас. Точно Едуар ми разказа всичко за вас — тя седна до Леони. — Той ми каза колко прекрасна сте била и колко красива... и че не сте искала да ме оставите.

Леони протегна ръка да погали косата ѝ.

— Никога няма да разбереш колко не исках това — прошепна тя — и колко ми липсваше.

Амели ѝ се усмихна с усмивка, която излъчваше такова заразително щастие, че всички, които я гледаха, се стоплиха от това.

— О, и вие ми липсвахте... — извика тя и се хвърли на врата на Леони. — О, мамо, толкова ми липсваше.

Себастиау и Роберто стояха най-горе на широките стъпала към театъра и наблюдаваха как хората се разотиваха в таксите, лимузини или пеша, отправяйки се към оживени ресторанти, усмихнати и бърбрещи си, все още под влияние на представлението.

— Питам се какво ли става? — нервно каза Роберто.

Себастиау слизаше и се качваше от най-високото стъпало на следващото.

— Надявам се да е добре.

Той погледна часовника си, бяха минали петнадесет минути... Ситуацията едва ли бе лесна както за нея, така и за майка ѝ.

Имаше нещо познато в колата на отсрещния тротоар, дългата тъмносиня кола на дьо Кормон. Разбира се, това бе колата на бащата на Жерар! Възможно ли бе Жерар да е тук? Не. Това бе дукът — ето го там, приближаваше се към колата. Себастиау се втурна надолу по стълбите.

— Сир? — извика той. — Сир...

Дьо Кормон изненадан вдигна поглед.

— О, това бил Себастиау... Не знаех, че си се върнал във Франция. Как си? — разтърси ръката му той. — Жерар знае ли, че си тук?

— Не, сър — усмихнат отвърна Себастиау. — Бе непредвидено пътуване, всъщност пристигнахме този следобед. Това е брат ми, Роберто. Роберто, това е дук дьо Кормон.

— Радвам се да се запознаем, сир — любезно каза Роберто, — Себастиау често е споменавал колко любезни към него сте били вие и вашето семейство, когато е бил в Париж.

— Е — каза Жил, — накъде сте? Мога ли да ви закарам? Или може би дори сте свободни за вечеря? Ще се радвам да ми правите компания.

— Благодарим ви, сър, но страхуваме се, че не можем. Сега чакаме нашата братовчедка, а после трябва да се върнем в хотела. Но ще кажете ли на Жерар, че сме отседнали в „Риц“ — аз ще му се обадя утре!

— Утре? Но Жерар е извън града... той замина за Лондон по работа, ще се върне след няколко дни. Още държи някогашния ви апартамент, нали знаеш, изглежда, му харесва да живее там. Е — бързо

добави той, — по-добре да тръгвам. Наминете някой ден, Себастиау — и ти, също, разбира се, Роберто.

Той им махна, когато се качи в голямата кола.

Загледаха се след него, когато потегли с бръмчене по почти безлюдната улица.

— Винаги ми се е струвал — състрадателно каза Себастиау — толкова отчаян човек.

Леони следи с поглед Амели като ястреб, помисли си Каро, наблюдава всяко нейно движение, вслушва се във всяка дума с такова внимание... запасява се с впечатления, защото знае, че ще я загуби отново. Какво друго може да направи?

Тя знаеше, че Мосю е там навън — и чака. По дяволите, защо просто не му кажеше да върви по дяволите, че Амели е нейна и никой не може да я нарани, защо просто не му се надсмееше, не наречеше цялото му поведение блъф, защо? Каро отчаяно погледна Алфонс. Тя знаеше защо. Защото така Леони рискуваше живота на Амели, ето защо... а Мосю веднъж вече бе убил.

Дори сега, седемнадесет години по-късно, тя се страхуваше.

— Но вие трябва всички да дойдете и да вечеряте с нас утре — каза Амели с една новопоявила се увереност, — сега, когато се познаваме... — тя се засмя и отпи от шампанското си, — моето ново семейство. О... забравих. Роберто и Себастиау.

— Приятелите ти? — каза Джим.

— Братовчедите ми. Те ме чакат навън. Трябва да се върнем при баба. Нали разбирате, тя дори не знае, че сме тук. Трябваше да почакаме, да ти пишем или първо да ти се обадим, но когато разбрах, че си тук, се страхувах да не пропусна шанса си. Не можех да чакам, нали разбираш. — Тя извинително погледна Леони. — Винаги съм била нетърпелива — въздъхна тя.

Леони се засмя.

— Но толкова скоро ли трябва да те загубя? Ние тъкмо се намерихме.

Амели се изправи засрамена, искаше ѝ се да избяга... сякаш в тази стая всички тези хора, всички тези чувства я бяха притиснали. Тя неуверено погледна към тях. Владееше се, но не знаеше колко още ще

издържи. Част от нея разпознаваше Леони като своя майка, но друга крещеше, че тя все още е просто една непозната. Искаше да се хвърли на врата ѝ — но същевременно и да избяга.

— Трябва да вървя — предпазливо каза тя, — но ние ще се срещнем отново утре.

Леони хвана ръката ѝ.

— Ще те изпратя до вратата.

Коридорът се показва празен срещу тях, докато вървяха ръка за ръка към тежката желязна врата.

— Знам как се чувстваш — тихо каза Леони. — Ти си част от мен и аз съм част от теб... но сме си непознати. Ще трябва много срещи, може би дори много години, Амели д'Орвил, но ти си моя дъщеря и един ден ние наистина ще се опознаем.

Тя нежно целуна Амели по двете бузи и нежно притисна лицето ѝ в ръце.

— Последния път, когато правех така — прошепна Леони, — ти беше бебе, а сега си почти жена. Но аз не те забравих.

Амели я прегърна, сълзите ѝ потекоха.

— Сега съм тук — успокоително каза тя. — Всичко ще се оправи.

Леони я наблюдаваше как си тръгва, затичвайки се по алеята към улицата, обръщайки се на ъгъла, за да ѝ махне. Тя винаги си бе представяла колко ще е щастлива, ако отново види Амели, но никога не бе осъзнавала, че ще се чувства така.

— Амели! — взе я в прегръдките си Себастиау и я притисна силно. — Добре ли си?

— Не знам. Просто не знам, Себастиау. Бе твърде много. Тя е толкова красива, хубава и нежна... и аз я обичам... но я чувствам като непозната. Себастиау, не знам какво да ѝ кажа, какво очаква тя от мен. О, не знам как да го обясня...

— Добре, добре, не се опитвай — успокоително каза той, — да се връщаме в хотела и да обмислим нещата.

Роберто хвана ръката ѝ.

— Много трудно ли беше? — със съчувствие прошепна той.

— Беше трудно само заради мен, Роберто — тя бе прекрасна. Може би за нея бе по-лесно, тя винаги е знаела за мен, винаги си ме е спомняла. Но аз не знаех, че съществува. О, толкова съм объркана.

— Не се тревожи — каза той и здраво хвана ръката ѝ, — ще се погрижим за всичко. Всичко ще се оправи, Амели.

Разговорът секна, когато отвори вратата, и тя разбра, че сигурно са си приказвали за нея.

— Е? — попита ги със слаба усмивка.

— Мисля, че е по-добре да ви оставим сами с Джим — каза Каро. Кафявите ѝ очи погледнаха със съчувствие Леони. — Радвам се, че Амели те намери — мило добави тя, — че най-накрая я видя.

Леони се загледа след тях, докато мълчаливо напуснаха стаята.

— Хайде, скъпа — каза Джим, — да си вървим в къщи.

Той я загърна с пелерината и пъхна Шоколад под мишницата ѝ, и те закрачиха заедно по коридора за последен път. Тя се обърна, за да погледне назад. Още усещаше аромата на жасмин.

Леони седеше до Джим в колата, държеше Шоколад на коляното си.

— Знаеш, че Мосю беше в театъра — спокойно проговори Джим, — в дъното, както обикновено.

Мосю! За пръв път в живота си бе забравила за него! Малката котка потръпна и измяука към нея, все едно се оплакваше. Леони усети, че струйка пот избива по гърба ѝ. Амели е била в театъра с Мосю... той може да я е видял... можеше ли наистина да знае?

— Сигурен съм, че не знае — каза Джим, усещайки за какво си мисли Леони. — Но ако Амели остане тук и ако се срещнете отново, ще научи.

— Какво да правя? — тихо попита тя.

Той я погледна, сгушена до него.

— Само ти можеш да вземеш това решение — каза накрая, — само ти знаеш на какво е способен той. Ако смяташ, че вече не представлява заплаха...

— Не. Той още е заплаха. — Жасминът още бе в гримьорната ѝ... и той пак бе дошъл там, в дъното на театъра — и когато си отидеше у дома, във Вилата, яхтата му още щеше да бъде в залива.

— Мили Боже — извика тя, — ще се освободя ли някога от него!
Джим хвана ръката ѝ и силно я стисна.

— Един ден. Обещавам ти, Леони. Един ден аз ще се оправя с
него.

Изабел се вгледа в колоните, обграждащи портата на Шато д'Орвил — грифоните, които някога ги бяха увенчавали, сега украсяваха входа на Вила д'Орвил в Рио.

— Пренесохме ги с нас — каза тя, посочвайки на Амели мястото, където бяха стояли в продължение на триста години.

— О, бабо — въздъхна Амели, — как сте могли да напуснете това място?

Паркът се разгърна пред тях, първо горите, после шубраците от бук, сребърна бреза и ясен, а след това блясъкът на реката през дърветата, лъкатушеща по края на имението, докосвайки голямата полегата южна ливада с малкия си приток, убежище за патици, лебеди, диви гъски и чапли, както и за речните видри и стотиците други малки създания. Ливадите приличаха на гладки кадифени покривки, осеяни със сенчести дървета, дъб и кестен и укрепени от засадени с цветя тераси в синьото, лилавото, розовото и жълтото на късната пролет.

— Сега ще видиш къщата — каза тя на Амели, стисна ръката ѝ по-здраво и нетърпеливо се наведе напред, — точно след този завой. И ето я, познатият жълто-сив камък, солидните очертания, високите прозорци, в които винаги се отразяваха слънчевите лъчи... тя усети, че в очите ѝ се появяват сълзи. Хубаво бе да се завърнеш.

— Прекрасно е — извика Амели, — много красиво.

През прозореца на колата Роберто гледаше безразборно построените стари къщи, покрай които се виеше пътят. Тя бе права, бе прекрасно. Място като това даваше усещане за солидност и сигурност... имаш чувството, че тук не може да се случи нищо извънредно, че животът е подреден и планиран и не съществува тъмна страна на нещата. Въздухът бе чист и свеж, нямаше я влажната тропическа жегата, която те възбужда, надсмива се над тялото ти, събуждайки у него все по-диви желания. Какво ли е, мечтателно се замисли той, да си човек, който живее в тази къща, следва традициите, пази семейната чест... с жена като Амели до себе си, пряк, честен и силен?

Те последваха Изабел по широките стъпала на нейния някогашен дом, внимавайки да не смутят спомените ѝ, но изведнъж тя се спря, за да се полюбува на позната гледка.

— Дойдох тук като млада булка — каза тя с лека усмивка, — когато бях на осемнадесет. Преживях много щастливи години... години, изпълнени с любов, но не искам да си мислите, че това завръщане е печално. Откакто отведох Амели в Бразилия, животът ми се промени и обогати, самата аз също съм се променила. Не съм същата жена, която някога живееше тук. Моят дом е с всички вас, в Рио.

— Бабо — извика Амели и я прегърна, — не знам какво бих правила без теб.

Голямата входна врата стоеше отворена в топлия пролетен ден, но Изабел натисна звънеца и отново чу познатия му звън да отеква из старата къща. Прекрасно бе, че Леони им бе предложила да дойдат тук... всичко си бе същото, по-късно си помисли тя наум, само че сега пълно с деца. Макар че не ѝ бе лесно да приеме, че Леони няма да може да види отново Амели. Ако не беше нейният мил съпруг, Изабел нямаше да може да повярва, че това е истина след всичките тези години, но той я бе убедил. Колкото и странно да бе това, Амели го бе приела спокойно.

— Запознах се с нея, бабо, и съм щастлива — бе казала тя. — Леони е моя майка и аз винаги ще я смятам за такава, но ние сме си непознати. Не знам какво да ѝ кажа. Тя не знае нищо за мен и за моя живот... откъде да започнем? Как? Бабо, аз почти се радвам, че няма да я видя отново.

На Изабел ѝ стана мъчно за нея, тя бе спечелила нещо само за да го загуби отново.

— Ти пак ще я видиш, Амели — бе ѝ казала тя, — по-късно, когато си по-голяма. Един ден ще имаш нужда от майка си и тогава ще отидеш при нея.

Те с нежелание напуснаха Париж същия следобед и съобщиха на изненаданите Себастиау и Роберто, че са решили да посетят замъка и после да продължат на юг към Италия... ще отидем във Флоренция и Венеция, бе обещала Изабел на Амели.

Шум от забързани стъпки се разнесе от дъното на салона и изведнъж се напълни с деца. Те се наредиха от двете страни на гостите

и една усмихната млада монахиня дойде да ги поздрави.

— Съжалявам — извини се тя, — искахме да сме готови за вас. Децата си бяха намислили поздравления, но ви очаквахме малко по-късно.

Четиридесет нетърпеливи малки личица им се усмихнаха и в един глас извикаха: „Добър ден!“ Най-малкото момиченце припряно започна да си вдига чорапите и подари на Изабел букет полски цветя, набрани рано сутринта по ливадите около замъка и завързани с тънка трепкаща панделка на фльонга.

— Колко е хубав — извика Изабел и целуна по бузата четиригодишното жадно за одобрението й момиченце, — това са най-прекрасните цветя, които някога съм виждала.

Познатият слънчев аромат я върна десетилетия назад в пролетните ливади и постланите с див зюмбюл горски полянки.

— Мислехме, че ще е най-добре децата сами да ви разведат наоколо — каза сестра Агнес, — макар че, разбира се, едва ли има нужда. Ако предпочитате, просто можете да обиколите, където пожелаете... не бих искала да смуцаваме усамотението ви.

Изабел хвана за ръка четиригодишното момиченце.

— Не бих могла да си представя по-добър начин да видя някогашната си къща от компанията на децата — отвърна тя с усмивка, докато вървяха през салона, — а след това бих искала да посетя параклиса сама.

Аmeli се изниза през вратата на малкия параклис и закрачи обратно по пътеката, която водеше към замъка, спирайки се за малко, за да погледне гробницата на д'Орвил. Нейната бледа мраморна повърхност бе украсена с крилати ангели, възвестяващи с тръби славата на Бога, а белите закръглени херувимчета, които играеха по края, можеха да утешават с вида си. Букетът от диви цветя на Изабел лежеше там, под надписа в памет на нейния съпруг, Жан-Пол, и сина й, Шарл. Импулсивно Амели претича през тревата към гробницата, наведе се над нея и допря топлата си буза до хладния мрамор.

— Щях да те обичам — прошепна тя. — Сигурна съм, че щях да те обичам, татко, ако те бях познавала.

Отстъпи назад, загледана в ангелите, които сякаш очакваха някакъв знак, а после се обърна и закричи през тревата към алеята, която водеше към замъка.

Изабел бе поискала да остане за малко сама в параклиса и Амели я бе оставила със спомените ѝ. Покой, мислеше си тя, докато бавно крачеше по алеята под жълто-зелените дървета, това усещам тук. Близо съм до баща си, тук е израснал той, аз познавам всички тези места — алеите, брега на реката, терасите с цветя — от разказите на баба. Сякаш тук е моят дом. А сега си имам истинска майка — не някаква неясна мечта. Един ден с нея ще се опознаем, но засега съм доволна — и знам коя съм.

— Амели.

Роберто ѝ махна от другия край на тунела от листа, тя се затича и се хвърли в прегръдките му, а той я завъртя във въздуха.

— Роберто, толкова съм щастлива — извика тя, — това място е прекрасно, сякаш разрешава всичките ти проблеми.

Ръка за ръка те закрачиха надолу към реката.

— Бих искал да остана тук завинаги — каза той, докато гледаха как дивите патици се плъзгат по повърхността на водата и пляскаят с криле — и наум добави: — никога повече не искам да виждам Диего.

Буйната коса на Амели се развяваше от бриза и тя сякаш едва се сдържаше да не политне, изпълнена с енергия, готова за онова, което ще се случи после.

— Амели д'Орвил — нежно каза той, — обичам те. Ще се омъжиш ли за мен?

Кехлибарените ѝ очи се разшириха от изненада, последвана от изражение на такова задоволство и щастие, че той не може да се сдържи и целуна усмихнатите ѝ устни. Тя се засмя под целувката му и се измъкна, затича се към брега и застана неподвижна за миг, загледана в него, усмихната от истинската радост, която изпитваше.

— Разбира се, че ще се омъжа за теб — триумфиращо извика тя, разтвори широко ръце и ги вдигна към небето. — Винаги съм знаела, че ще се омъжа за теб, Роберто ду Сантус. — После заподскача като младо животинче напролет. — На моя седемнадесети рожден ден!

Той изтича при нея, а тя, смеейки се, побягна по пътеката и закачливо се обърна да го види.

— Мога да тичам по-бързо от теб — извика му през рамо.

— Не можеш — отвърна ѝ той, настигайки я. — Виждаш ли!

Хвана я за ръцете и я обърна през смях към себе си, прегърна я, а тя покри лицето му с целувки. А после той я целуна, вкусвайки сладките ѝ свежи устни, а Амели се притисна по-близо в прегръдките му. Това бе истинското щастие и сега то бе негово. Никога вече нямаше да вижда Диего.

Джим седна на терасата с вестника в ръце и погледна към градината, където Леони засаждаше широка лека с теменужки около дървото на Беби. Шоколад се бе протегнала на тревата наблизо и той чуваше слабо гласът на Леони да говори нещо на котката. Усмихна се, сигурно ѝ разказваше за Амели. Непрекъснато говореше за Амели от миналата седмица насам, когато се бяха срещнали, повтаряйки си че няма право да бъде тъжна, защото поне сега я познава, знае как изглежда дъщеря ѝ, как звучи гласът ѝ, какво е да я прегърнеш, да я целунеш — и бе сигурна, че един ден ще я види отново. Един ден, когато бъде свободна и Амели се нуждае от нея, тогава щяха да бъдат заедно. Той не знаеше как подобно решение се бе родило от дълбините на отчаянието ѝ — да отпрати Амели — отново, — но то се появи и тя бе щастлива.

Отново се зачете във вестника. Имаше съобщение, заглавието казваше всичко. *„Леони се омъжва тайно... Мисис Джеймс Джеймисън, съпруга на американски магнат“*. Той се усмихна, като го прочете. Защо всички американски бизнесмени за европейците автоматично се превръщат в „магнати“, запита се. Във всеки случай, най-сетне бракът им излезе наяве.

— Джим — махна му тя, — отивам до пътя, за да проверя пощата. Помоли мадам Френар за малко прясно кафе, моля те — и за няколко кифли, умирам от глад.

Той остави вестника и влезе вътре. Обичаше тази къща толкова, колкото и тя, харесваше хладните ѝ дебели варосани стени и подовете, покрити с теракота, сводестите входи и високите, зелени капаци на прозорците, харесваше му онова, което бе добавила тя, постилайки меки килими на полираните подове и закачайки интересни платна на стените, поставяйки в стаите меки кресла за отмора. Мястото се бе превърнало в истински дом. Той мина през стаята им. Прозорците стояха отворени на слънцето, а слънчевите лъчи осветяваха статуята на Сахмет — все още с лице, обърнато към стената.

— Почти те надвих — закани ѝ се той и продължи по коридора.

В просторната хладна кухня ухаеше на билки, цветя и пресен хляб. Върху изтърканата борова маса бе истински хаос от кани и кошници, а едно парче агнешки врат лежеше в плоска чиния, мариновано във вино и дафинов лист. Вечерята, одобрително си помисли Джим, докато си отрязваше парченце пушена шунка.

— Мадам Френар — извика той, — може ли малко кафе?

Тя усмихната се разтича.

— Ще ви го донеса на терасата.

— Благодаря ви... и малко кифли, моля ви, за Леони.

Джим се върна на терасата, наслаждавайки се на бавния ритъм на деня. Леони вече седеше край масата, зачетена във вестника.

— Нищо друго — каза тя, — само бележка от Каро. О, има и едно писмо за теб от Марсилия.

Той бързо го отвори, бе от двора за лодки на Легран — мъжът, когото търсеше, бе кандидатствал за работа миналата седмица, но не се бе върнал, за да започне. Той ликуващо вдигна поглед. Това бе първата реална стъпка... мъжът бе жив — и бе тук, на юг. Поне бе попаднал на следа. Видя, че и Леони чете писмото си — и предпазливо пхна своето в джоба си. Още нямаше да й казва, щеше да изчака, докато е сигурен.

Жерар дьо Кормон се наслаждаваше на разходката до Ил Сен Луи. Небето бе безоблачно синьо, слънцето грееше и всяко малко градско врабче и гълъб се перчеха, сякаш се намираха на някой отрупан с листа селски път. Париж бе оживен и излязъл по тротоарите, портиерките седяха с черни чорапи и шалове пред слънчевите входи и плетяха бели бебешки жакетчета, строителите се трудеха, съблечени до кръста заради новопоявилите се горещини, а розовобузи момичета в хубави бухнали рокли флиртуваха с младежи в официални ризи на масите под цъфналите кестени в кафенетата с тераси. Лятото почти бе дошло, само не и в голямата къща на Ил Сен Луи.

Икономът затвори вратата зад него, пресичайки слънчевата светлина и въодушевляването му от хубавия ден започна да избледнява. Тук не се усещаше радостта от ранното лято, само безупречно полираното величие на отдавна умъртвените години.

— Баща ми в къщи ли е? — попита той, докато минаваше през салона, а стъпките му отекваха в тишината.

— Можете да го намерите в кабинета му, сир — отвърна Бенет.

Вратата на кабинета бе затворена, той почука и влезе вътре. С мрачно изражение баща му вдигна поглед от бюрото си.

— Жерар — каза той, — не очаквах да се върнеш преди утре.

Гласът му звучеше уморено, а той изглеждаше обезкуражен, сякаш цялата радост на красивия летен свят навън го бе напуснала завинаги. Сега изглежда, помисли си Жерар, както когато почина Арман.

— Хванах нощния ферибот — каза той, старайки се гласът му да звучи весело — и се радвам, че го направих. Такъв прекрасен ден — не можех да пропусна пролетния Париж. Мислех да обядвам в ресторанта в Булонския лес. Защо не дойдеш с мен, татко, можем да седнем навън на терасата и да си поръчаме бутилка вино, ще ти се отрази добре?

Никога, помисли си той, и през ум не ми е минавало да кажа на баща си, че нещо може да му се отрази добре.

— Не знам, Жерар. — Жил взе едни документи от бюрото си и започна да ги подрежда прецизно на две купчини пред себе си. — Имам работа.

— О, хайде, татко, остави поне веднъж работата. Искам да ми правиш компания.

— Така ли? — Въпросът бе произнесен с горчивина и Жерар ядосано настръхна. Какво очакваше от него? Отмести вестника от стола до бюрото и седна.

— Искам да те заведа на обяд, татко — повтори той. — Прекрасен ден и бих искал да ми правиш компания.

— Извинявай — уморено отвърна Жил, облегна се назад и затвори очи. — Да, добре. Само дай ми минутка да допиша тази бележка.

Жерар взе вестника. Бе внимателно сгънат на статията, разкриваща тайната женитба на Леони за мистър Джеймз Александър Омир Джеймисън III. Значи това беше! Как може още да го е грижа, зачуди се той, за жена, която не е виждал от шестнадесет години? Що за жена бе тя? Колко дълбоко бе това чувство... и защо той му бе позволил да разбие живота му?

— Между другото — каза Жил, вдигайки поглед от писмото, — срещнах приятеля ти Себастиау миналата вечер, помоли ме да ти кажа, че е в „Риц“.

— Себастиау? Но какво, за бога, прави той тук?

— Беше с по-малкия си брат Роберто в Операта... чакаха братовчедка си. Бяха ходили на прощалния концерт на Леони.

Жерар го погледна изненадан. Никога преди не беше чувал баща си да произнася името ѝ. Може би сега, когато накрая бе загубил Леони, той щеше да приеме това и отново да започне да живее собствения си живот.

— Странно — каза той, все така непоклонливо жизнерадостен, — миналия път, когато бях със Себастиау, видяхме Леони във „Воазен“ и той се кълнеше, че тя е копие на малката му братовчедка... или по-скоро, че Амели изглеждала точно като нея. Каза, че това било странно, че тя можела дори да ѝ бъде майка.

Мосю се втренчи в него. Какво говореше той... някаква братовчедка... Амели, която изглеждала точно като Леони? Гърлото му пресъхна, а гласът му заскрибуца, докато отправяше следващия си въпрос.

— Братовчедката на Себастиау... как каза, че се казвала тя?

— Амели. Тя е само на шестнадесет, но той е луд по нея. Казва се Амели д'Орвил.

Силна болка прониза ръката му по дължина и премина през рамото както в нощта, когато бе отишъл да намери Леони във Вилата. Жил занемая, облягайки се назад в зеленото кожено кресло... през всички тези години той е можел да я има, тя е била там в Рио, със Себастиау. О, Господи, какъв глупак е бил, толкова глупав да не го разбере. Всички тези пропиленни години! А сега, тя бе тук в Париж. Ако можеше да намери момичето, най-накрая щеше да има Леони. Спазмът се премести от рамото в гръдния кош, той извика и притисна ръка към сърцето си, същата стягаща, изгаряща болка.

Жерар скочи.

— Татко, какво ти е?

Погледът на Мосю срещна неговия, агонизиращ и невярващ.

— Бенет — извика Жерар и се затича към салона, — веднага повикайте лекаря. На баща ми му е много зле.

Икономът се забърза към телефона.

— Татко.

Сега Жерар говореше внимателно, но Мосю не го чуваше. Той дишаше бързо, на пресекулки. Очите му бяха затворени, а лицето му бе пребледняло и печално под буйната прошарена коса.

— О, татко — каза Жерар и хвана студената му ръка. — Не разбираш ли, че прекалено много се вълнуваш?

61.

В малкия двор с лодки в покрайнините на Ница бе просто истинска бъркотия от бараки, построени до самия прибой. Стържене на трион озвучаваше пясъчния двор, а няколкото мъже, които довършваха кила на една прибрана, дълга двадесет стъпки лодка, вдигнаха поглед от работата си, когато Джим се спря до тях.

— Съжалявам, че ви прекъсвам — усмихнат каза той. Френският му бе със силен американски акцент и напълно разговорен, което винаги събуждаше достатъчно любопитство, за да му обърнат внимание. Той извади една банкнота, върху която бе изписано името на човека, когото търсеше и им я подаде.

— Търся този човек — каза той. — Това е името му, Марини. Той е червенокос, едър, може да се каже, че започва да напълнява.

Банкнотата изчезна в джоба на един син комбинезон.

— Червенокос — каза работникът, — да, това е Марини. Той работеше тук.

— Работеше?

— Да. Уволниха го преди един час — заради пиянство. Той никога не беше наистина пиян на работа, но винаги бе малко подпийнал. Това го правеше агресивен, нали разбирате... сби се няколко пъти тази сутрин — един път с шефа. Няма начин при това положение да си запазиш работата, нали?

— Със сигурност не — каза Джим, извади още една банкнота и му я подаде. — Знаеш ли къде живее?

— Закъсняхте, вече си тръгна... той никога не живее дълго на едно място. Трябва да е сменил поне три стаи за няколкото седмици, през които беше тук. Замина за Париж, каза, че там го чакат много пари — за които няма да му се налага и пръста си да мръдне, а не като нас, глупаците. Той е луд — продължи работникът и презрително се изплю на пясъка. — Ако го търсите — внезапно предложи той, — вероятно е отишъл на гарата да хване влака за Париж.

— Много благодаря — извика Джим, пресичайки двора. Следващият влак за Париж бе в дванадесет. Трябваше да стигне

навреме.

Джим забеляза жертвата си, когато мина през бариерата, едра фигура в синя работническа риза, която се мъкнеше по перона и носеше малка торба. Наблюдава го, докато изчезна в едно купе втора класа, а после го последва надолу по перона, мина покрай вагона и небрежно погледна вътре. Марини бе седнал на последното свободно място. Хората вече стояха прави в коридора, а кондукторът проверяваше билетите.

— Париж — каза той, щраквайки билета на Марини и пристъпвайки към следващия.

Значи бе на път за Париж... за да си прибере парите, които го чакаха там, парите, „за които не трябваше да работи“. Изглежда, Марини най-сетне излизаше от скривалището си. Отиваше в Париж, за да намери Жил дьо Кормон.

Джим закрачи надолу по перона и седна във вагона първа класа, обмисляйки какви трябва да бъдат следващите му стъпки. Изведнъж всичко му се стори толкова просто и ясно. Нямахме смисъл да се изправя пред Мосю с доказателство за престъплението му... този убиец щеше да го направи вместо него. А той се обзалагаше, че Мосю ще му плати. Усмихна се. Точно това бе моментът да покаже на Мосю, че знае за убийството. Страхът да не бъде разкрито престъплението щеше да бъде ужасен. Той извади големия си златен джобен часовник и го погледна. Дванадесет. Влакът тръгваше точно навреме, както обикновено. Сега можеше и той да се отпусне и да се порадва на един хубав обяд. Бе много удовлетворителен ден.

Мари-Франс дьо Кормон отпиваше чая си от една безкрайно крехка чашка на розички, без да изпитва ни най-малко удоволствие от това. Жерар четеше вестник на баща си, а тя хладно ги наблюдаваше. Изобщо не трябваше да идва тук, Жил не означаваше нищо за нея — нито, предполагаше, тя за него. Виждам го единствено поради семейно задължение, бе предупредила тя Жерар, когато я помоли да дойде с него. Жерар замълча и тя се запита дали наистина можеше да разбере какво е да живееш с баща му без капчица любов през всичките тези самотни години. Бе млада, когато се омъжи за него, само на осемнадесет — а можеше да има щастлив семеен живот. Тя въздъхна и

остави чашката; не беше жена, която би си намерила любовник, вместо това се бе отдала изцяло на децата си, дарила им бе цялата си грижа и любов.

Жил гледаше през прозореца, докато слушаше, предполагаше тя, подробния материал за някакво сливане между две компании за стомана, който Жерар му четеше. Тя наистина го мислеше, когато му бе казала, че иска той да бе умрял в катастрофата вместо Арман, а сега той за втори път бе измамил смъртта. Нищо не можеше да го сломи. На бледия цвят на небето профилът му още бе арогантен, силен... но освен това той още бе и хубав мъж. Облегна се на инвалидната количка, която мразеше, облечен безупречно, както винаги, с раирана риза и копринена вратовръзка, прилежно завързана от камериера му, защото собствените му трепереци ръце бяха безсилни дори за такава проста работа... той дори не можеше да задържи вестника неподвижен, за да го прочете. Краката му, обути в добре лъснати обувки ръчна изработка, бяха поставени на стъпалото на количката от камериера, а отлично изгладените му панталони прикриваха тяхната безпомощност. Каквото не бе успяла катастрофата, го бе довършил сърдечният пристъп и последвалият го удар. Жил бе парализиран от кръста надолу. Но имаше и още едно, дори по-ужасно нещо — бе загубил гласа си. Никой не знаеше защо, лекарите и специалистите невролози бяха озадачени от този въпрос от три месеца насам, но още нищо не се бе изяснило. Може би ще се възвърне, когато отмине шокът, бяха казали на Жерар, възможно е.

Жил обърна глава, за да я погледне и погледите им се срещнаха. Тъмносините му очи бяха студени, празни. За какво си мисли, питаше се тя. Нямаше как да узнае. Той не можеше да пише, защото ръцете му трепереха твърде много, не можеше и да говори.

Мари-Франс внезапно се изправи.

— Жерар, трябва да тръгвам — каза тя, избягвайки погледа на Жил.

— Ще те заведа у дома, мамо — остави вестника Жерар. — Ще се върна по-късно довечера — обеща той и за миг задържа ръката на баща си. — Тогава ще ти почета още. Или може би да взема билети за театър или концерт?

Жил поклати глава и отново се втренчи през прозореца.

Жерар тъжно погледна баща си. Той никога не излизаше. Отказваше дори да го заведат в парка... толкова отчаяно се срамуваше от инвалидността си.

Мари-Франс се спря при вратата.

— Довиждане, Жил — извика тя. Знаеше, че той я чува, но не дава знак за това. Знаеше, че не трябваше да идва.

Прав бях, помисли си Джим, проследявайки Марини на дискретно разстояние през Пон дьо Сюли. Той за миг се подвоуми, когато мъжът зави зад ъгъла на една сграда срещу гарата, но тя се оказа евтин хотел. Очевидно щеше да си запази стая, да остави торбата си там и после да излезе готов за действие... или почти. Първо следваше посещение в бар „Огюстин“, после в бар „Мишел“, а след това в още няколко бара. Този човек пиеше много, нямаше съмнение в това, а мъжът от двора за лодки бе казал, че това го прави агресивен. Може би просто събираше кураж за предстоящата среща.

Джим спря, когато Марини се спря пред портата на голямо частно имение. Поколеба се за миг, а после се затътри през двора и се изкачи по широките стълби. Протегна пълната си ръка и натисна звънеца, като нетърпеливо потропваше с крак, докато чакаше.

Икономът отвори тежката врата и Марини му каза нещо. Икономът поклати глава и понечи да затвори вратата. Джим пресече на отсрещната страна и закрачи напред-назад по тротоара, без да изпуска от око сцената. Един лакей дойде на помощ на иконома и двамата се опитаха да изблъскат Марини навън, но той бе подпрял вратата с крак. Някой друг имаше в салона. Това бе Жил дьо Кормон, в инвалидна количка. Значи беше истина... той бе инвалид. Изведнъж вратата се затвори и Джим за една-две минути остана загледан в нея. Марини бе влязъл.

Жил седеше срещу Марини зад бюрото. Бяха сами в кабинета му. Мъжът говореше, заплашваше го. Разбира се, уморено си помисли той, това е изнудване. О, Господи, Вероне, защо трябваше да умираш в Амазонка? Точно сега имам нужда от теб! Единствено Вероне щеше да знае как да се оправи с това — Вероне щеше да бъде неговият глас,

неговите ръце... нямаше никой друг, на когото можеше да се довери. Никой, когото го бе грижа за това.

Марини уверено крачеше из кабинета. Кой би си помислил, че старото момче може да бъде в имението? Е, това само улесняваше нещата, нали? Можеше да си говори каквото поиска, без да може дъртото копеле дори да му отговори. Това май щеше да бъде най-лесният работен ден през целия му живот.

— Ще отида при нея — заплашваше го той, — ще ѝ кажа всичко. Ще ѝ кажа какво направи... няма да ти хареса това, нали? Сега тя е прочута... и богата. Разбира се — добави той, избърсвайки с ръкава на ризата си потта от бледата плът на олисялото си чело, — после мога да отида някъде другаде... при сина ти — или при жена ти.

Той се приближи до масичката, взе гарафата с уиски и си наля прилично количество.

— Искаш ли малко? — попита той, размахвайки крехката гарафа от венециански кристал във въздуха. Усмихна се на безизразното лице на Жил, когато гарафата се удари в пода и се разби на стотици парченца с тихо издрънчаване, а уискито се плисна по кремавото и златното на стария китайски килим.

Жил усети, че пот избива по врата му и се оттласна от бюрото, трмаво маневрирайки с инвалидната количка, докато се опитваше да пхне ключа в лявото чекмедже на бюрото. О, Господи, помисли си той, защо е толкова трудно, защо ръцете ми не ме слушат? Ключът влезе в ключалката, той дръпна чекмеджето и то се отвори със скърцане. Наведе се настрани и пхна ръката си вътре. Винаги държеше пари там, никога не знаеше кога може да имаш нужда от тях. Наблюдаваше треперещата си ръка: сякаш тя се опитваше да обгърне пачката пари — сякаш това не бе ръката му. С последна конвулсия той успя да я хване, уморено издърпа ръката си обратно и я отпусна в скута си.

Жил се отдръпна при киселата миризма на пот и алкохол, когато Марини се надвеси над него.

— Благодаря — каза той, взе банкнотите и ги пхна в джоба си. — Благодаря много, мосю дук.

Марини започна да се смее, запъти се към вратата и ритна по пътя си счупената чаша.

— Казват, мосю дук — каза той, спирайки се до вратата, — че бог наказва грешните... е, той сигурно се е погрижил за вас.

После ухилен потупа джоба на ризата си. — Ще се върна — обеща той, — когато тези свършат.

О, Господи, помисли си Жил. О, Господи, той ще се върне... и аз съм безсилен. Не мога да се движа, не мога да говоря... няма никакъв начин да се отърва от него. Трябва просто да седя тук... и да го чакам, питайки се кога ще се върне... и на кого може да каже. Той мълчаливо се загледа в отворената врата.

* * *

Марини вече бе посетил три бара, преди да стигне до „Льо Си Зеро Юн“ на оживения ъгъл на улица „Понсар“. Джим го последва вътре. Той седна в противоположния край на помещението и си поръча скоч, започна да отпива бавно от него, без да сваля очи от мъжа. Марини седеше сам на бара, пиеше уиски и не говореше с никого. Дали бе завършил онова, за което бе дошъл? Как можеше да разбере? Момент, поръчваше си още едно питие. Ръката на Марини се плъзна в джоба на ризата му и извади пачка банкноти. Даде една на бармана, който го погледна изненадан, преди да отиде до касата и да се върне с пълна шепа банкноти, които представляваха рестото. Значи стойността на банкнотата, която Марини му бе дал, бе голяма... тогава трябва да бе успял с изнудването на Мосю.

Марини внезапно се изправи, гаврътна уискито си като човек, който бърза и се запъти към вратата. Неговата обикновено клатушкащата се походка бе станала дори още по-неравна и той се препъна о стъпалото, после се обърна и го погледна обвинително, преди да залитне към тротоара. Джим вървеше след него, очаквайки да види какво ще направи след това... сега очевидно бе прекалено пиян, за да говори. Дали щеше да се прибере обратно в хотела, за да се наспи?

Марини отново залитна напред, после закрачи целеустремено по шосето, запътвайки се към отсрещния бар, но точно тогава една кола зави по улица „Понсар“. Джим имаше време да долови ужаса, изписан по лицето на шофьора, преди да блъсне Марини, изхвърляйки го към

отсрещния тротоар. Голямото отпуснато тяло сякаш за няколко мига се бе разтворило във въздуха, преди да се сгромоляса с отчаян тътен на земята.

Колата се удари в бордюра и спря, шофьорът ѝ се сви на кормилото от шока, а Джим притича през улицата, където лежеше Марини, обърнат с лице към тротоара. Очите му бяха отворени, а той бе мъртъв. Едната му ръка още стискаше дебелата пачка от банкнотите на Мосю и те се понесоха леко една по една надолу по мръсната улица, издухвани от вятъра.

Значи Марини бе свършил всичко! И сега Мосю бе хванат в капан. Той щеше да чака Марини да се върне, всеки ден щеше да се пита дали няма да дойде... никой не можеше да му помогне сега... най-сетне Мосю бе безсилен.

Джим се загледа в отпуснатото мъртво лице на Марини. Убиецът на Шарл д'Орвил.

— Е, Леони Джеймисън — промърмори той, — това е твоето възмездие.

КНИГА ТРЕТА

1911–1919

Амели избра пищна бяла копринена тафта за сватбената си рокля и разкошната тъкан придаде на високата ѝ стройна фигура царствена осанка. Тя чакаше търпеливо, с вдигнати нагоре ръце, докато модистът закарфичваше корсажа по-стегнато в талията и се наслаждаваше как полите ѝ се спускаха над шумолящата набрана фуста. Сама бе измислила роклята, преглеждайки скици и рисунки с Ксара и Изабел, докато не се получи точно както искаше. Полите завършваха с двойни волани, каквито имаше и в средата на малките буфан ръкави, а изрязаното деколте позволяваше на голата ѝ шия да изпъкнат красивите перли, които майка ѝ ѝ бе дала още като бебе.

— Да пробваме воала — каза Ксара, повдигайки тридесетте ярда^[1] копринен тюл, който щеше да бъде основа за старинната брюкселска дантела, която и Изабел бе носила на своята сватба, както майка ѝ и баба ѝ преди нея. Тя и сенъора Делфина заедно поставиха воала на послушно изправената глава на Амели, закрепайки го за миг с венче от копринени цветя, макар че на самата церемония Амели щеше да носи венче от портокалов цвят.

— Отлично — прошепна Ксара, — Роберто повторно ще хлътне по теб.

Отразеният образ на Амели се бе изправил пред нея, една непозната — крехка, заобиколена с облак от коприна, тюл и дантела, — сломена от значимостта на булчинското бяло. След три седмици щеше да бъде сенъора Амели Кастело ду Сантус, омъжена жена. Съпруга на Роберто. Целият ѝ живот щеше да бъде различен. Тя и Роберто щяха да прекарват повече време заедно, всеки миг, в който е свободен, той щеше да бъде с нея. Диего като че ли бе изчезнал от живота им, сякаш никога не бе съществувал. А и Роберто бе толкова различен сега, толкова нежен, толкова любвеобилен. Още се шегуваше с нея, но по различен начин, а и игрите и закачките им често завършваха с целувки и ласки, които ставаха все по-страстни, по-настойчиво любознателни. Откриваха ново очарование в съприкосновението на телата си.

Винаги Роберто бе този, който я възпираше, макар че, мислеше си Амели виновно, тя бе тази, която искаше още, отчаяно желаше да не спира да я целува, копнееше за непознатото докосване на ръцете му, които вече ѝ бяха толкова близки.

— Почакай, Амели — прошепваше ѝ той, целувайки поруменелите ѝ бузи, — скоро ще сме женени.

Почукване на вратата я изтръгна от мечтите ѝ.

— Здравейте — извика Себастиау, — мога ли да вляза?

— Не, не. Сеньори, той не бива да влиза — спусна се към вратата изпадналата в паника сеньора Делфина. — Не трябва да вижда булката в рокля преди самата сватба.

Амели избухна в смях.

— Но това не е младоженецът — каза тя, — това е Себастиау.

— Амели!

Изглеждаше толкова млада в пищната сватбена рокля, момиче пред прага на зрелостта, булката, която винаги се бе надявал, че един ден ще бъде негова. Себастиау си пое дълбоко дъх; добре, че заминаваше преди сватбата, бе прекалено болезнено да остане тук просто като свидетел на нейното щастие.

— Само дойдох да се сбогувам — каза той, — не очаквах, че ще присъствам на репетицията и булката ще е облечена в своята премяна.

— Е — попита останалата без дъх Амели, — какво мислиш?

— Ти ще си най-красивата булка, която Рио някога е виждал — увери я той, — и всички мъже ще ревнуват от Роберто.

Амели се изчерви.

— Разбира се, че няма, глупчо. Но Себастиау, каза, че ще се сбогуваш? Къде отиваш?

— Бягам от всички тези трескави сватбени приготовления. Никой не е в състояние да говори за нищо друго и тъй като ордите на рода ду Сантус са на път да ни врхлетят, заминавам за фазендата, за да си открадна малко спокойствие, докато мога. Ще се върна за сватбата ти.

— Себастиау — лицето ѝ още бе близо до неговото, а очите ѝ го гледаха тревожно, — Себастиау, ще си останеш мой приятел, нали? След като се ожения, имам предвид?

Горкичката ми, помисли си той, не знае, че никога няма да бъде същото.

— Разбира се, че ще си остана — потупа я той по бузата, за да я увери — и където и да се намирам на тази земя, ще очаквам онези писма, изпъстрени с малки рисунки, макар че скоро, предполагам, ще ми разказваш само за прекрасните си бебета.

— Бебета! — извика Амели, стресната от тази мисъл.

— Жените имат бебета, нали.

— Да, но не все още — не и докато не съм пораснала.

— О, Амели — Себастиау я прегърна, въпреки ужасените протести на сенъора Делфина, забравена от двамата.

— Малката ми Амели — прошепна той, — ти си вече пораснала.

Сетне я целуна по носа.

— Ще се видим в църквата — каза той, спирайки се да целуне Ксара за довиждане. Тя си помисли, че лицето му е по-жизнерадостно от гласа му. Дали и Себастиау не се бе надявал за Амели? И не беше ли по-добре наистина Амели да бъде с него? Тя въздъхна, глупави предполагаеми въпроси. В края на краищата, Амели бе решила.

Сенъора Делфина внимателно сгъна и прибра роклята в огромната кутия, а Амели, освободена от коприненото великолепие, отново стана самата себе си.

— О, горката Онка — извика тя и се втурна към големия двоен прозорец, водещ към терасата, — беше изолирана през цялото време.

— И за това трябваше да помисля — промърмори сенъора Делфина. — Изтръпвам, като се сетя как ноктите ѝ можеха да съсипят това було.

Пухкавото ягуарче, още кутре, се бе проснало на сянка, с протегнати задни лапи и глава, отпусната на огромните предни лапи. Парапетът на верандата хвърляше сянка и караше кремавата ѝ козина да изглежда на райета, загатвайки за прекрасния златист кехлибарен цвят, който щеше да придобие, щом достигне своята зрелост. Тя погледна Амели с печалните очи на наказано котенце.

— Мръщиш се, Онка... — извика ѝ Амели, — и аз не те обвинявам за това... ти само искаше да видиш какво става, нали?

Котката наостри уши и изразът на надежда се върна в погледа ѝ.

— Хайде тогава, скъпа моя — забърбори ѝ Амели, вдигна я на ръце и я целуна по нежното петно точно над лъскавото ѝ носле. Онка игриво размаха тромава лапа, но Амели успя да я хване, преди да я е уцелила по лицето.

— Не, не, Онка. Не и преди да разбереш, че ноктите ти могат да ме наранят.

Котката се отпусна в ръцете ѝ като бебе и изпъчи коремче, а тя ѝ дърдореше нещо, чешеше я под брадичката и я галеше по пухкавата козина.

— Никога не съм виждала нещо подобно — зачуди се Ксара, — това създание ти се е отдало. Не знам какво ще стане, когато порасне и ти се наложи да се отървеш от нея.

— Да се отърва от Онка! О, Ксара, никога няма да направя това!

Ксара гледаше скептично на котката, не остана очарована, когато Едуар я подари на Амели като подарък преди сватбата. Тя знаеше каква слабост на Амели са котките, а това малко ягуарче бе очарователно. Но то щеше да порасне и да стане силно животно.

— Дресирам я — гордо заяви Амели, — погледни, тя вече върви само след мен.

Котката покорно я следваше по петите и спираше, щом тя спре.

— Още не се е научила да седи, но ще се научи. Не трябва да се тревожиш, Ксара, много хора си отглеждат ягуари като домашни любимци, те са истински верни на господарите си.

Онка се търколи по гръб и замахна с лапа към панделката, която Амели бе провесила над нея.

— Онка — каза ѝ с любов тя, — ти си най-хубавият ми сватбен подарък.

Роберто вървеше из пазара. В този ранен час вниманието му бе напълно погълнато от търговците, носачите и останалите купувачи като него, пазаруващи за своите магазини, ресторанти и хотели. Бе пет часа сутринта и той бе там като всяка сутрин през последните два месеца, за да се научи как да купува продукти за Хотел Д'Орвил и Павилиона. Това бе само един от аспектите на „усвояването на занаята“, както го наричаше Едуар. Той пъхна ръце в джобовете си, докато наблюдаваше как помощник-готвачът на Павилиона избира от камарите хранителни продукти и проверява дали патладжаните са достатъчно зрели. Роберто вече бе обсъдил количествата с него, научавайки, че пилеенето или презапасяването могат да доведат

ресторанта до бърз финансов крах. Никога нищо не бяха похабявали в Павилиона и въпреки това всичко бе превъзходно прясно.

— Сега се връщам в кухнята, сеньор Роберто — извика му младият готвач, — там очакват покупките.

Роберто се протегна уморено. Да ставаш в четири и половина всеки ден не беше лесно. Но въпреки това си струва, мислеше си той, пробивайки си път през тълпата на улицата. Трябва да познаваш всяко нещо, свързано с хотела, за да го ръководиш, от покупката на зеленчуци до наглеждането на ресторанта, от подобаващия ритуал за посрещане на гостите до баланса на счетоводството. А и откак бе започнал да работи в Хотел Д'Орвил, той откри, че се интересува от всеки аспект на хотелиерството. Ще ми трябват две години, мислеше си Роберто, докато вървеше по Руа Овидор, за да може да се каже, че съм управител на хотел. После можеше да работи навсякъде по света — във Франция, в Швейцария, може би дори в Англия. Нещо го жегна, като си спомни за пропуснатите години в Оксфорд. По вина на Диего... но всъщност не беше така, собствената му слабост го накара да пропусне решаващите изпити. Но за това си бе платил, работейки във фазендата през всичките тези месеци.

Погледна часовника си, докато отваряше вратата на кафене „Милтиньо“. Имаше време само набързо да изпие едно кафе, преди да се прибере.

Кафенето бе изненадващо оживено, какви ли не хора, дошли на пазара, закусваха след усилната работа през деня, който за някои започваше в полунощ — имаше и такива, за които не денят започваше, а нощта свършваше. Поглеждайки лицата им, той си спомни себе си след подобни нощи, с горчиво отвращение, със съжаление... е, слава Богу, всичко това бе останало в миналото. Амели бе животът му сега, неговият прекрасен простиък невинен живот.

— Ей, здрасти.

Познатият глас бе съпроводен с ехиден смях и Роберто, без да поглежда, разбра кой е.

— Как е да си сгоден? Като да те угояват, за да те заколят после, а?

Роберто изпи на една глътка още горещото кафе и с трясък постави обратно чашката върху чинийката.

Диего сложи ръката си върху неговата.

— Имаш ли нещо против да поседна? В края на краищата, стари приятели сме, нали така?

Той придърпа стола си по-близо до този на Роберто.

— Мислех да дойда да те видя, откак прочетох съобщението, но дълго време бях извън града — Ресифе, Байя... Къде ли не, нали знаеш.

— Поканен си на сватбата — глухо каза Роберто — заедно с родителите си. Майка ми изпрати поканата.

Очите на Диего под дебелиите тъмни вежди блестяха развеселено.

— Знам. Как ще я понесеш, Роберто? Женитбата имам предвид — всяка вечер с една и съща жена?

Яносините очи на Роберто срещнаха смуглия поглед на Диего и хиляди спомени изплуваха от тази среща.

— Мисля, че трябва да знаеш — дрезгаво отвърна Роберто, — че се женя за Амели, защото я обичам.

Той отвърна очи, взе празната чашка и отново я надигна. Правеше всичко, за да избегне погледа на Диего.

— Любов! — Прозвуча надменно гласът на Диего. — Какво значение може да има любовта за такъв като теб? Ти знаеш, че си различен, Роберто, и двамата сме различни. Ожени се — но ще съжаляваш.

Той се наведе по-близо до него и Роберто усети дъха му, вонящ на вкисната кашаса, знаеше как е прекарал нощта... почти почувства ласките, с които сигурно е била засипана плътта му...

Изведнъж той стана, събаряйки стола си в бързината, а хората стреснати се обърнаха, но видяха само как профучава покрай тях към вратата.

Диего го последва.

— Ще дойда на сватбата ти и ще се държа прилично. Обещавам. Но възникна една неприятност във фазендата и имам нужда от помощта ти.

Роберто продължаваше да върви. Диего подтичваше от едната му страна, нареждайки едно след друго.

— Става дума за баща ми — каза той. — Знаеш колко му е било трудно през всичките тези години. Един господ знае защо не продаде фазендата, когато можеше, подведе се от ниските лихви на кредитите и я ипотекира цялата — до последния хектар. Както и къщата. Сега не

може да плати и бирниците го заплашват, че ще дойдат да вземат всичко.

Роберто се спря. Тео Бенавенте бе най-верният приятел на баща му, как можеше той да не знае, че е изпаднал в такава беда?

— Но това е ужасно, трябва да помолим баща ми за помощ. Знаеш, че ще му заеме пари, за да плати ипотеката.

Диего се втренчи в него.

— Да, ще му заеме. Всъщност, Роберто, той вече го направи. Просто, изглежда, тези пари... е... загубили са се по пътя.

— Какво искаш да кажеш? Къде са парите?

— Баща ти даде чека на мен като агент на баща ми в Рио. — Той сви рамене и усмивчица се появи в ъгълчетата на устните му. — Имах пълномощно. Не беше трудно аз да ги изтегля. После направих няколко инвестиции — струваше ми се, че ще имам късмет — обаче, изглежда, не съм преценил правилно... нали знаеш как бързо се стопяват парите — малко тук, малко там.

— Това не може да са били просто „малко“ пари! Господи, Диего, как си могъл да го направиш? Ти си съсипал баща си!

Диего се усмихна. Слабото му привлекателно лице изглеждаше незасегнато от среднощните гуляи или пък от угризения на съвестта.

— Познаваш ме, Роберто — винаги си казвал, че не съм добър. Но сега имам проблем с този бирник. Следващите няколко дни той ще отиде във фазендата, за да я вземе. Мислех си, че ако успея да го отклоня, преди да стигне при баща ми, ще мога да си поприказвам с него — може би да му дам малко пари и да му обещаю и други само и само да отсрочи малко нещата. Имам нужда от помощта ти, Роберто.

Роберто се извърна.

— Не — твърдо каза той, — няма да ти помогна.

Диего крачеше до него.

— Ще ми помогнеш и още как... в края на краищата, нали искаш да се ожениш за Амели?

Роберто забави крачка.

— Какво искаш да кажеш?

Те се изправиха един срещу друг, без да ги е грижа за пешеходците, които се блъскаха покрай тях по сега оживената улица.

— Можех да ѝ кажа истината за теб, Роберто. Искам да кажа, аз наистина искам вие двамата да бъдете щастливи.

Диего се усмихна невинно като дете, докато очакваше с ръце в джобовете отговора на Роберто.

Как може да е толкова спокоен, питаше се Роберто. Та той ме изнудва! Какво да правя? Какво мога да направя?

— Не е заради мен — смени тактиката Диего, — заради баща ми е. Знам, че съм грешил — много съм грешил. Но сега трябва да му помогна. И се нуждаю от помощта ти.

— Какво искаш да направя? — сухо попита Роберто.

— Имам нужда от малко пари. Дай ми колкото можеш.

Диего си помисли за сейфа на хотела, сега Роберто имаше достъп до него.

— Прилично количество, Роберто.

Нямаше сам да определя цифрата, щеше да остави Роберто да направи това. Той очакваше някаква реакция от него, но напразно.

— И искам да дойдеш с мен във фазендата — добави после, — ще се нуждаю от помощта ти за този бирник — може да не повярва на думата ми, — трябва да му кажеш, че си управител на имението на баща ти и че той се е съгласил да ми стане гарант. На теб ще ти повярва.

Роберто стисна устни.

— Не! Ще ти дам парите, но няма да дойда с теб.

— Разбира се, че ще дойдеш — усмихна се Диего триумфиращо, знаеше, че и този път ще спечели. — Ще бъде като в добрите стари времена, Роберто — заедно само ние двамата.

И, помисли си той наум, няма да се върнеш при Амели, преди да сме минали заедно през това. Хванах те натясно, Роберто ду Сантус.

Диего бе очарователен. Бе любезен, не говореше мръсотии, нямаше и помен от някогашния надут, уверен манипулатор, докато пътуваха към фазендата.

— Това ме промени — беше казал той на Роберто. — Знам, че не бях прав и трябва да се реванширам пред баща ми. Никога вече не бих направил нещо подобно. Обещавам ти.

Усмивката му бе подкупваща, а очите му блестяха от искреност и Роберто започна да се чуди дали това е истина.

— Благодаря ти, че дойде с мен.

Диего постави ръка на рамото на Роберто, лекото докосване като ток премина през цялото му тяло. Никога нямаше да се отърве от тези спомени, както и да се опитваше да ги погребее в пластовете на съзнанието си.

— Нека отново бъдем приятели — замоли го Диего, — знаем се, откак се помним. Да забравим миналото, Роберто — хайде. — Ръката му по-плътно прилепна към рамото на Роберто. — Да си стиснем ръце.

Влакът ги остави в най-близкото малко градче и те наеха коне за последната част от пътуването, за да могат да яздят направо през гората и да избегнат дългия обиколен път, по който, знаеше Диего, можеше да е тръгнал бирникът. Пътуваха спокойно, но беше много горещо и Роберто бе благодарен, когато най-сетне стигнаха пътеката, обикаляща плантацията на Бенавенте. До къщата оставаха още петнадесетина километра и за пръв път Диего изглеждаше разтревожен. Дали не бяха изпуснали бирника? Той пришпори коня си в галоп и сух прахоляк се разнесе изпод копитата му. Бяха стигнали точно една горичка, граничеща с фазендата, когато настигнаха мъжа, само на няколко километра от голямата къща. Падаше мрак и той очевидно си правеше лагер. Бе завързал коня си за един дънер и събираше дърва за малкия огън, който бе стъкнал. Махна им за поздрав, щом се приближиха.

Диего хладно го изгледа от височината на коня си.

— Сам разбирате, предполагам, че сте навлезли в границите на чужд имот?

— Запътил съм се към фазендата, сеньор, но не искам да пристигна там късно през нощта. Нейният патрао^[2] е възрастен човек. Не искам да го безпокоя. Ще отида утре сутринта.

Диего яростно замахна с камшика си и бирникът политна от неочаквания страничен удар по главата.

— Никъде няма да отидеш — презрително му извика Диего.

— Господи, Диего! — скочи от коня си Роберто. — Какво правиш?

— Махай се, Роберто, остави аз да се оправя с това.

Той слезе от коня и се приближи до човека, който се бе снишил зад гърба на Роберто.

— Само искам да си поговоря с теб — за баща ми — каза Диего вече с по-разумен тон.

Роберто го наблюдаваше неспокойно. Изглеждаше отрезвен и разумен, сякаш бе преодолял първоначалното гневно избухване.

— За баща ви? — попита бирникът с уплашен приглушен глас.

— Патраото, онзи, при когото ще ходиш утре сутринта.

Той извади пачката пари от джоба си — парите на Роберто.

— Имам намерение да ти платя онова, което дължим — в края на краищата, ти искаш само парите, нали?

— Така е, сеньор, една фазенда не е нещо много добро за когото и да било в тези времена. Ако имате парите, бихме предпочели да платите.

Роберто се загледа в парите в ръката на Диего. Тук бе всичко, което бе държал в банката — тези пари представляваха хроника на семейните събития от целия му живот — подаръци за рождени дни, малки наследства от починали лели, вноската, която дядо му бе направил в деня на неговото раждане. Поне, уморено си помисли той, ще свършат добра работа, ако помогнат да се спаси фазендата на Тео Бенавенте.

— Ела — разумно звучеше гласът на Диего, — да седнем край огъня и да поговорим. Имам една бутилчица тук, да пийнем по едно.

Той подаде бутилката на мъжа, който отпи голяма глътка и обърса уста с опакоето на ръката си, закашляйки се от уискито, което изгори гърлото му.

Диего предложи и на Роберто, който отказа и после сам отпи голяма глътка.

— Нека да погледнем документите, сеньор — предложи той.

Чакаха неспокойно на мъждукащата светлина на огъня Диего да прегледа документите. Бе много тъмно, влагата ги притискаше, избивайки мъглата на малки струйки от охлаждащата се земя. Шубракът шумолеше от нощната активност на обитателите си, а в далечината лаеше куче.

Диего гаврътна още една глътка от бутилката.

— Е, човече — каза той, ровичкайки из пояса си, — ще ти дам парите още сега.

Изведнъж сграбчи с ръка шията на мъжа и изви главата му назад. Един тънък нож проблесна пред гърлото му.

— Диего! Какво правиш? — веднага скочи на крака Роберто.

— Не се приближавай — предупреди го Диего, гласът му бе остър като ножа в ръката му, някакво удоволствие се долавяше в заплашителния му поглед. Роберто застина на мястото си, внезапно го обзе страх.

— Казах ти да ме оставиш аз да се оправям с това.

После Диего се обърна към мъжа:

— Това е една разписка, в която казваш, че си получил парите. Подпиши!

— Но вие не сте ми платил, сеньор.

— Точно така... ще подпишеш или предпочиташ да те убия?

Гласът на мъжа се разтрепери:

— Ще подпиша, ако ми дадете парите.

Диего се засмя и доближи ножа до гърлото му. Капчица кръв блесна на врата на мъжа и той веднага сграбчи хартията. Гласът му бе изтънял от страх.

— Ще подпиша, сеньор.

Диего отпусна хватката и подаде на бирника писалка. После се усмихна на Роберто:

— Казах ли ти, че всичко ще е наред.

Роберто усети огромно облекчение.

Бирникът му подаде хартията с трепереща ръка. Диего я прочете, после внимателно я сгъна и я постави в джоба си. Наведе се напред, Роберто видя проблясването на ножа в ръцете му и докато се усети той ловко и бързо бе прерязал гърлото на бирника. Кръвта шурна и се смеси с пламъците, защото трупът на мъжа беззвучно падна напред край огъня. С дрезгав вик Роберто го сграбчи, измъквайки го от огнените езици.

— Господи, Диего, какво направи? — изкрещя той.

— Убих го, разбира се — хладнокръвно отвърна Диего, докато държеше ножа си над пламъците, за да го почисти. — Какво друго можех да направя?

— Но ти ми каза, че искаш да го убедиш, че ще се опиташ да приказваш с него... да се споразумеете нещо.

Диего бе ледено спокоен и разумен.

— Не можеш да се споразумееш с тези копелета, просто си плащаш или. Не виждаш ли, Роберто, имам подписана разписка... мъжът просто изчезва. Ще си помислят, че е избягал с парите или че е

бил ограбен. Всеки ден се случва. И никой никога няма да узнае какво направихме.

— Какво направихме? Ние ли?

Диего се засмя.

— Ами ти беше тук, нали? Ти и аз, Роберто. Спасихме фазендата на баща ми — това е единственото, което има значение. Сега само трябва да се отървем от него.

Роберто погледна подгизналото в кръв тяло в краката си.

— Да се отървем от него? Трябва да си полудял, Диего.

Той трепереше от шока и се почувства зле.

— Разбира се, че не съм полудял, просто съм практичен. Бе застанал на пътя ми и щеше да причини много неприятности. Това беше идеалното разрешение. А сега ела, трябва да ми помогнеш да го заровим.

— Не мога — прошепна Роберто. — Не мога да направя това.

Диего заобиколи огъня и постави ръце на раменете на Роберто.

— Разбира се, че можеш, Роберто — почти бащински изрече той, — хайде сега, не е трудно. Ще изкопаем дупка и ще организираме на този тип прилично погребение. Не можем да го оставим просто така тук, да го намери някой и да загазим и двамата. В края на краищата, никой няма да знае кой го е направил, нали, дали си бил ти, Роберто — или пък аз?

Зениците на Роберто се бяха разширили от ужас, докато Диего изваждаше от кожените дисаги лопатите, които бе купил в Сантус.

— Хайде — изкомандва го той, — да свършим тази работа.

Реалността на ситуацията изплува изведнъж, щом Роберто осъзна какво се бе случило. Това не бе просто изблик на моментно насилие — Диего бе планирал убийството още от самото начало. Бе планирал да заплете и него, така че да не му остави вратичка за бягство. Образът на усмихнатото невинно лице на Амели изплува в съзнанието на Роберто. Мили боже! Той бе загубил Амели. Сега Диего никога нямаше да го остави на мира.

Той вдигна лопата, последва Диего в шубрака и започна да копае на определеното място. Заедно пренесоха тялото, положили го в плиткия гроб и го покриха с листа. Щом свършиха, се спогледаха мълчаливо.

— По-добре да отидем у вас — най-накрая каза Диего, подритвайки остатъците от огъня. — Баща ми не знае, че съм тук и по-добре да не знае. Така, ако го питат нещо, ще може да им каже истината — не е виждал никого и само той и майка ми са били в къщата.

Ездата до имението на ду Сантус премина в мълчание и когато той най-сетне видя осветените прозорци на голямата къща, на Роберто му се стори, че никога нищо не е изглеждало по-гостоприемно и сигурно. Въпреки че за мен нищо вече няма да е същото, отчаяно си помисли той, това е най-ужасният миг в живота ми.

Леля Агостиня бе вече много стара, но си оставаше кралицата на дома и точно тя се втурна в салона да ги поздрави.

— Роберто — засия тя, разтваряйки обятия, — ела да ме целунеш.

— Малко съм мръсен, лельо Агостиня — наведе се напред Роберто да я целуне, избягвайки прегръдката ѝ. — Яздих дълго. По-добре да се поизмия.

— Кой е с теб? — попита тя, взирайки се в тъмното зад гърба му. Диего пристъпи напред.

— Аз съм, лельо Агостиня — усмихна се той. — Диего.

— А, Диего. Ами, влизайте и двамата. Вие, разбира се, сте изцапани. Как само изкаляхте пода! Но какво е това? — Агостиня докосна сакото му. — Кръв! Да не си се ударил?

Роберто я отблъсна с ръка.

— Не, не... Не съм се ударил. Няма нищо, лельо Агостиня, просто драскотина. Ще отида да се измия.

— Драскотина? И от нея цялата тази кръв?

Роберто погледна надолу към ризата си, върху която кръвта на бирника бе засъхнала в тъмноръждиво петно.

Изведнъж му се доповдига. Трябваше да свали тези дрехи!

Себастиау отвори вратата на кабинета. Кой можеше да бъде по това време на нощта? Не беше ли това гласът на Роберто? Той пристъпи в стаята — там бе Роберто, пребледнял и раздърпан, а Диего стоеше до него.

— Какво се е случило? — извика тревожно Себастиау. — Какво правите тук вие, двамата?

Роберто се олюля и коленето му се подкосиха.

— Агостиня, той сигурно е ранен — извика Себастиау, завтичайки се да го подхване, преди да се е свлякъл на земята. — Господи, погледни в какво състояние се намира! Диего, какво се е случило?

— Падна от коня — нагло излъга Диего. — Предполагам, че е бил уморен и не забеляза един нисък клон, докато яздехме през гората. От сблъсъка падна от седлото — затова е толкова кален.

Себастиау разкъса ризата на Роберто и се втренчи в гърдите му, по които нямаше и помен от някакъв белег. Внимателно ги опипа с ръка. Нямаше рана. Очите на Роберто полека се отвориха и той започна с усилие да се изправя.

— Помогни ми — отсечено се разпореда Себастиау и Диего побърза да изправи Роберто на крака. Заедно му помогнаха да седне на един стол в малкия кабинет. Огънят гореше весело, пропъждайки навън студа на мъгливата нощ, а леля Агостиня трескаво се суетеше наоколо.

— Каж ми какво се е случило, скъпи мой — започна тя. — Остави своята стара леля да ти помогне.

Роберто се наклони напред, стиснал главата си в ръце.

— Нищо не можеш да направиш — уморено отвърна той. — Вече никой нищо не може да направи. Твърде късно е.

— Какво означава всичко това? — попита Себастиау. — По-добре ми кажи, Диего — обзалагам се, че каквото и да е — в тебе е причината.

— Какво искаш да кажеш? — разви се Диего. — Всичко е наред! Роберто просто е уморен и превъзбуден — това е!

— Той не е падал от никакъв кон тази вечер и ти го знаеш! — заплашително каза Себастиау. — Искам да знам какво се е случило.

— Нищо не се е случило — нищо нередно.

— Не, Диего, нещо не е наред.

Лицето на Роберто изглеждаше изтерзано.

Диего го погледна предупредително.

— Роберто...

Себастиау протегна ръка и докосна петното по ризата на Роберто.

— Чия е тази кръв? Господи, какво сте направили вие двамата?

— Кажи му, Диего. Трябва да му кажеш какво се случи.

Погледът на Роберто бе непоколебим.

— Нищо не се е случило! Не знаеш какво говориш, Роберто. Той е в шок, не виждаш ли? — Очите на Диего проблясваха злобно, докато гледаше Себастиау. — Падна от коня. Ще се оправи, като се наспи.

Роберто избухна в смях.

— Като се наспи! — извика той. — Като се наспи! Никога вече няма да мога да спя!

Диего се отправи към вратата.

— Кажи му, Диего — или аз ще го направя!

Диего спря за миг с ръка върху дръжката на вратата. Леля Агостиня объркана наблюдаваше сцената, подушвайки зло и насилие във въздуха.

— Диего го уби, Себастиау! Той уби бирника! — думите се изтръгнаха от гърлото на Роберто в дрезгав поток. — Накара го да подпише разписката за парите и после му преряза гърлото. Неговата кръв е по мен — помогнах му да го зарови в гората.

И четиримата останаха вцепенени от думите му, дори Диего изглеждаше неспособен да се помръдне.

— Аййй — зави Агостиня и наруши мълчанието, разпервайки ръце във въздуха, — убийство! Божичко, убийство!

Себастиау се озова при вратата, преди Диего да успее да натисне бравата.

— Не — твърдо каза той, — ти ще останеш тук, Диего. Искam да чуя онова, което имаш да казваш.

Диего скръсти ръце отпред и се облегна на затворената врата. Ехидна усмивчица се появи в ъгълчетата на устните му.

— Истина е — кротко каза той. — Аз го убих. Направих го заради баща ми — бе на път да загуби фазендата, нали разбираш. Тя означаваше всичко за него, както и за твоя баща — принадлежи на семейството ни от няколко поколения. Такава загуба би обезсмислила живота му. Трябваше да му помогна, Себастиау — гласът му бе тих и убедителен, — как бих могъл да понеса гледката на собствения си разорен баща? Нямах намерение да убивам онзи човек — просто така се случи.

— Не е вярно — изтощено промълви Роберто. — Той беше замислил убийството. И освен това не ти каза, че баща ни му е дал пари, с които сеньор Бенавенте да покрие неизплатените си дългове. Диего ги е откраднал! Откраднал ги е от нашия баща — също и от своя. А после, когато е трябвало да поеме последствията от това, е замислил убийството. Той ме накара... придума ме, искам да кажа — да отида с него, но аз не знаех, че се кани да убива човека. Кълна се, че не знаех! Мислех си, че просто се нуждае от помощ, за да убеди бирника да почака още известно време. Дадох му на заем и някакви пари...

Себастиау се обърна към Диего:

— А ти го уби и задържа парите.

Диего извади документите от джоба си.

— Имам разписка — спокойно отвърна той. — Както е известно на всички, платил съм му.

— Но нали ние знаем, че не си, Диего? — гласът на Себастиау бе изпълнен с презрение. Искаше му се да цапардоса ухиленото лице на Диего. Как е могъл Роберто да се остави да бъде въвлечен в това?

— Разбира се — уверено отвърна Диего, — вие нищо няма да предприемете.

— Защо мислиш така?

— Защото Роберто също е замесен, колкото съм замесен и аз. Винаги мога да кажа, че той е намушкал мъжа... че просто е обезумял, че е бил пиян. Добре си пийва хрисимичкото ти малко братче, знаеш ли?

— Никога няма да ти повярват — ужасен извика Себастиау. — Вече ти се носи лоша слава из Рио, полицията ще разбере, че си бил ти. Роберто не е невинен, но не е убиец!

Диего се приближи до камината и безгрижно се облегна на нея, подритвайки с крак един пън навътре в огъня.

— Роберто има и друга причина да не издава нищо. Да му кажали, Роберто? — подигравателно попита той.

Роберто стоеше като осъден на смърт в очакване гилотината да се стовари върху врата му, Себастиау го гледаше съжалително, мислейки си за това как Амели щастлива се приготвяше за сватбата, така прелестна в пищната бяла рокля... а също за баща си и за майка си. Диего бе подметнал неща, които никой от тях никога не биваше да

научи... не бе сигурен какви бяха те, но трябваше да направи нещо, за да го спре. Наля бренди в една чаша и я подаде на Роберто.

— Не можеш да ми кажеш нищо, което още не знам, Диего — излъга той, — а и каквото и да кажеш, то няма да ти помогне да не те арестуват за убийство. Роберто е бил заблуден от теб и неговата версия звучи правдоподобно — лесно ще бъде да се докаже какво е станало с парите, които баща ми ти е дал.

Диего изглеждаше неспокоен, заплахите му се бяха оказали напразни.

— Ами бъдещият съпруг на Амели? Остават само няколко седмици до сватбата. Ами баща ти — какво ще стане с него?

Гняв изби по лицето на Себастиау и той сграбчи Диего за яката.

— Моят баща ти е дал тези пари в името на приятелството, за да спаси дома ви, препитанието ви — баща ти! Как смеееш да го заплашваш сега! И Амели. Не е трудно да я нараниш, нали? Но какво ще спечелиш от това, Диего? Не виждаш ли, че Роберто е приключил с теб завинаги?

— Така ли е? — откопчи се Диего от Себастиау и се изправи срещу Роберто. — Така ли е наистина, Роберто?

— Така е. Мисли си каквото искаш. Прави каквото щеш. Не искам никога повече да те виждам.

Роберто затвори очи, като че ли очакваше Диего да го удари.

— Ще сключа сделка с теб, Диего — внезапно каза Себастиау. — Ще запазя в тайна всичко, но при едно условие. Никога повече да не доближаваш семейството ми. У теб са парите на Роберто — използвай ги, за да напуснеш тази страна. Ако не го направиш, тогава ще отида в полицията. И те предупреждавам сега, Диего, не си въобразявай, че това означава след няколко месеца да се появиш отново, сякаш нищо не се е случило. Стой далеч от Роберто и от Амели — завинаги.

Очите на Диего проблеснаха и той хвърли поглед към Роберто, който все още седеше неподвижен в голямото кресло. Не можеше да си позволи да се замеси в съдебен процес — дори да го оправдаеха за това, още няколко неща висяха над главата му в Рио и Сантус. Той за последен път погледна Роберто и се отправи към вратата.

— Много добре — обърна се към Себастиау, — ще замина. Утре ще бъда на кораба. Ще пиша на баща ми и ще му кажа, че ипотеката е платена от сеньор ду Сантус и че съм решил да опитам късмета си в

друга страна за известно време. Човек никога не знае — добави с усмивка той, — може да се окаже забавно.

Агостиня отстъпи назад към стената, щом Диего мина покрай нея, суеверно замаятайки лице с престилката, за да се защити от уроки.

Роберто гледаше втренчено огъня; танцуващите пламъци замъгляваха погледа му, докато той се заслушваше за звука от затваряща се врата. Най-сетне всичко бе свършило.

— Няма да задавам повече въпроси — каза Себастиау, — защото ми се струва, че за тази нощ ти е достатъчно. Не ме интересуват никакви обяснения или причини — дори не искам да знам за какво намекуваше Диего. Знам, че не си бил виновен за убийството и това ми стига. Но те моля за едно — всъщност предупреждавам те, Роберто — нищо от това никога не трябва да наранява Амели. Разбра ли ме?

Роберто кимна отчаян.

— Бих дал всичко — всичко, Себастиау — никога да не съм познавал Диего. Обичам Амели, ти го знаеш. Никога няма да направя нещо, което да я нарани.

Себастиау също кимна, удовлетворен.

— Много добре тогава — каза той, помагайки на Роберто да се изправи на крака. — Нека те сложим в леглото, а Агостиня ще ти приготви някоя от своите билки, за да заспиш. Утре ще започнем на чисто.

[1] Ярд — мярка за дължина=0,914 м — бел.пр. ↑

[2] Патрао (португ.) — стопанин — бел.пр. ↑

Сватбената церемония във величествената стара църква „Носа Сенъора ду Глория“ бе весело събитие и нито една от изящните златисти и сребристи украси на олтара не блестеше по-лъчезарно от лицето на Амели, когато даваше своя обет за любов към Роберто. Тя излъчваше щастие, което я обгръщаше като аура, докато крачеше с него под ръка по посипаната с цветя пътека между редовете под възвишения акомпанимент на орган и усмихнатите лица на петстотин роднини и приятели.

Камбаните огласиха тяхното щастие. Млади и силни, руси и красиви, те се показаха на слънчевата светлина в един тържествен син ден.

Изабел, хваната под ръка с Франсиско Кастело ду Сантус, следваше свитата от шест малки шаферки, всички братовчедки ду Сантус, надолу по пътеката, усмихвайки се от удоволствие.

— Нищо не може да ме направи по-щастлива — прошепна тя на Франсиско, — от това да видя онези двамата венчани. Изглежда, това бе единственото, което можеше да се случи — те винаги са били заедно.

Франсиско бе горд със сина си.

— Радвам се, че той запази Амели за нашето семейство, щеше да ми бъде ужасно неприятно да я загубя. Сега ще имаме общи внуци, Изабел.

Те дружно се засмяха при мисълта, че кроят планове за внуци, преди още да са излезли от църквата, но тя знаеше какво има предвид той. Семействата ду Сантус и д'Орвил сега, когато Амели се бе омъжила за Роберто, щяха да се съберат в нещо повече от далечно роднинство.

Просторната шатра за увеселението бе опъната от терасата на Павилион д'Орвил, продължаваше и през градините на ресторанта, а гостите циркулираха по дървен под, покриващ моравите, наслаждаваха се на най-доброто, което Павилионът можеше да осигури за едно сватбено тържество. Роберто бе положил големи усилия да открие

подходящите музиканти, които да свирят за тях, и щастливите звуци на самбата и карнавалните песни от време на време се преливаха във валсове и романтични мелодии от Европа и Америка.

Едуар наблюдаваше как неговото малко момиче, хубавата булка, ведра и елегантна в надиплената рокля, поздравява гостите, смее се заедно с Роберто на шегите им, разрязва тортата и отговаря на наздравниците и комплиментите с един небрежен, неподправен чар и се надяваше да е винаги щастлива, както в този ден.

— Ще танцуваш ли със стария си татко? — малко тъжно я попита той като я прегърна и се засмя на хубавите ѝ очи.

— Знам, че звучи банално — каза ѝ, — и може би се държа като всеки друг баща на сватбата на дъщеря си, но сякаш вчера беше, когато те носех на раменете си и най-важното събитие на седмицата бе появата на ново зъбче или на още някоя драскотина на коляното ти.

Амели облегна глава на гърдите му, усещайки под топлата си буза чистата му колосана риза.

— Ти си най-добрият баща, който може да има някое момиче. Какво щях да правя без теб. Спомняш ли си как те ревнувах на твоята сватба? Как можех да знам тогава, че ти и Ксара трябва да сте се чувствали по този начин?

— Ще ти издам една тайна — прошепна Едуар, — ако беше някой друг, а не Роберто, щях много да ревнувам.

Амели се засмя възторжено.

— Добре, сега не се чувствам толкова виновна пред теб и Ксара.

Една сянка премина през лицето ѝ.

— Но може би изпитвам вина към Леони.

— Недей — тихо промълви Едуар, — тя можеше да дойде, Амели, но почувства, че е по-добре — по-безопасно — да не идва.

Той отново се сети за писмото, което му бе написала Леони. Тя никога нямаше да се избави от страха си пред Мосю: макар той да бе почти парализиран и да живееше отшелнически, все още властваше над живота ѝ.

— Някой ден пак ще отидем да я видим — решително каза Амели. — Поне знае за Роберто — знае за кого се омъжвам. За кого се омъжих — поправи се тя със смях. — Едуар, иска ми се да можех да я обичам — искам да кажа, радвам се, че се запознах с нея, това много ми помогна. Всъщност това, че се запознах с Леони, ми помогна да

порасна най-накрая, струва ми се. След като вече не беше такава мистерия, се почувствах по-сигурна. Обичам теб и баба — но не мога да кажа, че обичам истинската си майка. Не е ли ужасно от моя страна.

— Не е ужасно — разбираемо е — Едуар й се усмихна окуражително, — а и кой знае, може би един ден вие ще се опознаете по-добре една друга. Но днес е твойт сватбен ден, Амели ду Сантус, не трябва да мислиш за нищо друго, освен за собственото си щастие.

Горката Леони, помисли си той, завъртайки Амели така, че дългите копринени поли на роклята й се повдигнаха и тя засмяна се облегна на ръката му. Горката Леони, колко щеше да е щастлива да бъде тук.

Роберто дойде да вземе невестата си.

— Време е да се преоблечем, Амели, скоро трябва да тръгваме.

Тя се откъсна от ръцете на Едуар.

— Ще намеря Ксара да ми помогне — каза тя, обръщайки се да му се усмихне. А после изчезна.

Едуар допи шампанското, загледан унило през украсената с цветя шатра към океана. Смарагдени вълни се плискаха елегантно, изпъчвайки белите си гребени, преди да се слоят в плавно движение с белия плаж.

— Не се тревожи — чу гласа на Себастиау зад гърба си. — Сигурен съм, че всички бащи на булки се чувстват така.

Едуар се обърна с грубовата усмивка.

— Личи ли си?

— Изписано е на лицето ти — подаде му пълна чаша Себастиау. — Вземи, да удавим скръбта си в шампанско.

— И ти ли? — погледна го с любопитство Едуар.

— И аз — Себастиау облегна лакти на парапета на терасата. — Не можеше да стане, всъщност никога не съм имал шанс. Тя винаги е обичала Роберто. Аз съм „добрият приятел“ — каза той, пресушавайки чашата си — и такъв възнамерявам да си остана.

— Себастиау, не бях разбрал...

Гласът на Едуар стана мил и Себастиау вдигна ръка в знак на протест.

— По-добрият печели — тихо каза той. — Хайде, Едуар, струва ми се, че е време да хвърляме ориза и розовите листчета.

— Амели — колебливо започна Ксара, докато закопчаваше хубавата ленена рокля и подаваше на Амели подходящи бледосини обувки. — Ще се справиш ли? Довечера, имам предвид.

Амели се завъртя в кръг с широко отворени очи.

— Искаш да кажеш със секса ли? — попита тя с усмивка. Ксара се изчерви. — Разбира се, че ще се справя, Ксара, всъщност нямам търпение! Непристойно ли е подобно признание да излиза от устата на една току-що венчала се млада булка? От месеци насам исках Роберто да ме люби, но той настояваше, че трябва да почакаме, докато се оженим.

Амели импулсивно стисна ръката на Ксара.

— Прекрасно е, Ксара — въздъхна тя, — не е ли е най-прекрасното нещо, което някога може да ти се случи?

— Когато обичаш някого, както ти обичаш Роберто — кротко отговори Ксара, — тогава е прекрасно.

Изведнъж Амели видя Едуар в нова светлина — като много привлекателен мъж, в когото бе силно влюбена такава красива жена като Ксара. Тя й се усмихна с новопоявило се съучастничество, докато нахлузваше сините обувки.

— Така, готова съм — внезапно целуна тя Ксара. — Благодаря ти — за всичко. Много се радвам, че си се омъжила за Едуар.

— Аз също — отвърна Ксара и се засмя, — но по-добре да си прибера децата, преди да са направили големи бели долу.

Двегодишните близнаци Винсънт и Жан-Пол бяха радостта на живота й.

Роберто чакаше Амели долу при стълбите на Вила д'Орвил и те, хванати за ръка, закрачиха край уханните цветя в градините към голямата шатра, където ги очакваха щастливите им семейства. Амели още стискаше букета от малки бели розички, раздадоха прощални целувки и после потеглиха. Амели се качи в накичения с панделки кабриолет, теглен от два прекрасни бели коня, чиито опашки и гривии също бяха украсени с панделки, и после се обърна към гостите. Лекичко хвърли букета си към тях и се включи в дружния смях, щом той падна точно в ръцете на Себастиау, който го подаде на една малка шаферка.

— Вземи, мъничката ми — каза той, — пази го. Това означава, че един ден ще бъдеш щастлива булка.

— Довиждане, довиждане — щастливи викове се разнесоха във въздуха, щом кабриолетът потегли по улицата и се отдалечи надолу покрай океана, отправяйки се към кея, където ги очакваше корабът, който щеше да ги откара в Ню Йорк, за да прекосят по-късно Флорида и да стигнат до Ки Уест и Вила Енкантада.

— Е, сеньора Кастело ду Сантус?

— Е, сеньор Кастело ду Сантус?

Усмивките им ги обрекоха на тяхното общо бъдеще. Тя бе неговата невеста, а Роберто бе нейният съпруг. И той никога нямаше да я разочарова.

Аmeli се поколеба. Дали да си облече бледозелената сатенена нощница с тънки презрамки и дантела в цвят екрю или по-добре бялата, която се диплеше меко под ниската квадратна платка с избродирани по нея малки цветчета? Почувствала се внезапно нервна от чувствения сатен, тя нахлузи през главата си бялата памучна нощница и надзърна в огледалото, за да се види как изглежда. Да, всичко бе наред, струваше ѝ се. Така всичко бе покрито. После повдигна края на нощницата си, за да свали късите кюлоти, но се спря с ръце на кръста. Загледа се в своя образ в огледалото. Не трябваше ли една прилична млада булка да остави кюлотите си на нея? Какво да прави? О, Ксара, помисли си тя, защо не си тук сега, за да те попитам. Пусна нощницата си надолу, решила да остане с тях. Косата ѝ се наелектризира, докато я решеше с четката, и тя нетърпеливо я приглади назад. Защо точно тази от толкова много други вечери трябваше да прави така? Сигурно е от морския въздух. Е, това е. Нямаше друга причина да се бави, а и Роберто я чакаше в съседната стая. Тя още бе колеблива. Това е глупаво, строго каза сама на себе си, там не седи никакъв непознат, а Роберто. А и не беше ли очаквала толкова точно този миг, не бе ли копняла за това? Просто сега, когато бе настъпил моментът, всичко ѝ се струваше по-различно.

— Амели? Добре ли си?

Гласът на Роберто достигна до нея от далечината. Тя изправи рамене и си пое дълбоко дъх.

— Ето ме — съобщи му бодро и босонога пресече стаята. Роберто беше облечен със синя пижама, а косата му бе старателно вчесана. Ухаеше едва загатнато на някакъв цитрусов одеколон.

— Изглеждаш много хубаво — каза той.

— И ти — отвърна тя с тих глас.

— И плашещо.

Аmeli го погледна виновно.

— Всичко е наред — нежно каза Роберто, — ти си само уморена, а и двамата сме пили повече шампанско. Защо просто не си легнеш тук до мен — както, когато бяхме деца, помниш ли? Ти често ми доверяваше всичките си тайни в леглото.

Те си легнаха един до друг, загледани в тавана, а ръката му закрилнически бе обгърнала раменете ѝ. Големият кораб леко се поклащаше под тях и Амели усети как напрегнатите ѝ мускули започнаха да се отпускат.

— Хареса ли ти твоят сватбен ден, сеньора ду Сантус?

— Влюбих се в него — прошепна тя, — влюбих се в църквата с всички тези прекрасни бели цветя и в шаферките, толкова сладки в розовите си набрани роклички и сатенените пантофки, завързани с панделки около закръглените малки крачета. Баба бе много елегантна в лилаво, с тази чудесна огромна шапка, а също и Луиза, и Франсиско, и Ксара — единствено Ксара бе облечена в алено, приличаше на някое платно от Гойя. И Едуар. Знаеш ли, толкова ми стана мъчно за него, Роберто — изглеждаше така тъжен, като че ли ме губи завинаги. Казах му, че не е вярно. Знаеш ли, той е най-добрият баща, който може да има едно момиче.

— Какво друго ти хареса? — попита Роберто, галейки я лекичко по косата.

— Какво друго? О, не мога да си спомня... просто — всичко.

— А аз?

Аmeli извърна глава към него и нежно го целуна.

— Знаеш, че те обичам.

Роберто я прегърна.

— Каж ми го пак — прошепна той, целувайки я по клепачите.

— Обичам те — прошепна Амели. Кожата ѝ ухаеше толкова приятно. Езикът му погали клепачите ѝ и тя приближи лице за целувките му, долавяйки деликатния пробуждащ се отговор, щом

устните му докоснаха нейните. Това трябва да е раят, мислеше си тя, когато ръката му галеше врата ѝ. Той отметна тежката ѝ коса и зарови лице в топлината на нежния тил, целувайки я много нежно, притискайки я към себе си. Амели почти се задъхваше от очакване. Обичаше го толкова много, че допирът на ръцете му до гърдите ѝ бе най-естественото усещане на земята, такова бе любенето, дадено от Бога. Вече нищо нямаше значение, задръжките ѝ бяха изчезнали и тялото ѝ отговаряше на неговото, докато се притискаше по-плътено към него. Цялото притеснение за нощницата и кюлотите сякаш никога не бе съществувало; тя дори не забеляза кога Роберто ѝ ги свали и щом останаха голи, треперещите ѝ любопитни ръце инстинктивно го затърсиха.

Бе за пръв път и за Роберто, за пръв път сексът бе от любов. Той прогони тъмните спомени за по-брутална страст и нежността и уважението, които изпитваше към Амели, го направиха най-внимателният и най-разбиращ любовник. Амели лежеше под него, без да осъзнава, че се усмихва, докато го притиска по-близо до себе си... толкова близо сега. Беше прекрасно, винаги бе знаела, че ще бъде така. Не знаеше дали изпитва същото като него в онзи последен момент, когато отвори очи и видя лицето му, изкривено от страст, но бе красиво.

Нил още беше главният път на Египет, по него продължаваха да се движат грациозни фелуки — лодки с триъгълни платна, точно както през вековете и династиите. Леони бе на крак от зори, седеше на палубата на хубавата лодка вила в Луксор и наблюдаваше как първите утринни лъчи на слънцето багрят в златисто масивните канари на Деир-ал-Бахри и Долината на царете на западния бряг на реката. Фактът, че името на долината бе същото като нейното име бе една от причините тя да бъде тук — другата бе Сахмет.

— Бахри — обърна се тя към Джим, докато разглеждаха картата, която само преди месец бе открил в една английска книжарница в Ница. — Възможно ли е от там да идва баща ми? Изглежда ми прекалено необичайно, за да бъде съвпадение? Може да имам роднини там... може би моят баща дори се е върнал да живее на това място?

— Сигурно разбираш, че е малко вероятно — Джим бе практичен както винаги.

— Да — но въпреки това.

Очите на Леони блестяха с такава надежда, че той не можеше да я разочарова. Напоследък бе преживяла достатъчно. Единствен той знаеше колко болезнено за нея бе да се откаже да присъства на сватбата на Амели, макар, разбира се, освен опасността, която тя все още усещаше като реална, и двамата да бяха осъзнали невъзможността на тази ситуация. Леони бе приела добрите намерения на д'Орвил да я поканят, но бе проявила такт и сила да остане на заден план. Това несъмнено я бе наранило. Джим се благодареше, че интересите ѝ я бяха отвлекли от тягостните размисли за дъщеря ѝ и изпълнили с желание да разбули собственото си минало. И, разбира се, да види Сахмет.

— Добре — съгласи се най-накрая той, — да отидем в Египет и да видим с очите си Храма на Пта и добилата мрачна слава статуя на Сахмет. Нека веднъж завинаги съществото ти се освободи от това, Леони.

Леони извърна поглед от струпването от лодки вили, на които слуги с червени фесове трескаво миеха посудата и лъскаха вече блестящите месингови парапети, и го насочи към пустинния пейзаж на близкия бряг, който най-сетне бе разкрил погребаните в продължение на много години съкровища и тайните на своите богове. Но не и нейните тайни, все още не. Бяха в Луксор вече три дни, а тя още не бе успяла да посети Храма на Пта и статуята на Сахмет. Защо, питаше се, защо го отлагам? Все си повтарям, че е защото първо искам да науча нещо за семейството си, за да се почувствам повече египтянка, по-близо до своите корени и своето минало. Но дали това е истина? Или е страх? И ако е страх — тогава от какво се страхувам?

— Леони — появи се на палубата Джим с чаша гъсто черно кафе в ръка. Смръщи се, щом го опита и седна до нея.

— Е, какви са плановете ни за днес?

— Мисля, че трябва да посетим Долината на царете — гробниците сигурно са незабравими.

Погледът му бе скептичен.

— А Сахмет?

— Не днес, Джим.

Той отпи от кафето. Поне гробниците щяха да бъдат по-интересни от битките с неприятели, които най-малко разбиране бюрократи в разпадащи се канцеларии, където стенните вентилатори не прогонваха непоносимата задуха, а просто полагаха още един слой прах над изсушените от вековете документи. Купчините натрупани по етажерките и пода книжа напомняха пирамиди, от които навън стърчаха като кули навитите им краища. Може би някоя от тези крехки прашни хартии съдържаха доказателствата за ражданията и смъртите в семейството, наречено Бахри, но той бе сигурен, че никога няма да я намерят.

— Миля, че трябва да отидем до някои малки селца — каза Леони, — можем да поговорим с хората там — да ги попитаме дали знаят за семейство, наречено Бахри.

— Ще наема водач, който може да ни обяснява — отговори Джим, — но не искам да възлагаш прекалено големи надежди, Леони. Обещай ми.

Леони знаеше, че това е само една дребна възможност.

— Обещавам — въздъхна тя.

Хабиб Ясин бе само на двадесет и четири, но вече бе опитен водач. Той се чувстваше, както сам казваше на клиентите си, повече у дома в гробниците и храмовете от миналото, отколкото в собственото си жилище.

— Сбъркал съм века, в който съм се появил — каза той, бършейки очилата в ризата си, докато вървяха към долината. — Трябваше да се родя през осемнадесетата династия — а може би съм живял и тогава.

Леони го погледна с любопитство.

— Какво искаш да кажеш, Хабиб?

Хабиб постави блестящите очила на огромния си нос. Очите му, кръгли и тъмни като две черешки, блестяха от ентузиазъм зад дебелиите стъкла.

— Древните египтяни вярвали, че когато умреш, започва пътуването ти през подземния свят и ако оцелееш по време на това пътуване, ще се родиш отново. Аз се чувствам толкова у дома в древната култура, че понякога си мисля: „Точно това трябва да се е случило с мен.“ — Той приятелски се усмихна на Леони. — Ще разберете какво имам предвид, когато видите гробниците.

Нищо от онова, което им бе казал Хабиб, нито снимките или книгите, не биха могли да ги подготвят за необятността на това, което видяха. Великите гробници храмове на цар Ментухотеп II и царица Хатшепсут се издигаха от скалите на масивните канари на Деир-ал-Бахри, внушителни с колосалните си размери и своята древност.

Джим държеше ръката на Леони в своята, докато Хабиб разказваше истории от 1100 година преди Христа, сякаш всичко се е случило вчера. Бе невъзможно да не те порази всепоглъщащото величие на мястото, едновременно толкова древно и толкова близко.

Леони надзърна през прашната светлина на гробниците към изрисуваните фризове. Цветовете бяха ярки — теракота и корал, тюркоаз и злато.

— Те не са просто приказки и легенди — шепнеше Хабиб до нея, — тези хора са били живи. Царете са управлявали земите им, имали са деца и дворци и свои богове — пръстът му сочеше детайлите по фриза. — Мъжът, който виждате, този с вола, той е съществувал, обработвал е

тази земя, притежавал е този вол — и е изглеждал точно както го виждаш тук.

— Имам чувството, че го познавам — въздъхна Леони.

— Историята е безсмъртна, защото продължава във всеки един — каза Хабиб, — всички ние сме моделирани от събитията на миналото.

— Ще ни придружиш ли, Хабиб? — внезапно попита Леони. — В селцата. Трябва да открия собственото си минало.

— Разбира се, мадам. — Той се поколеба. Джим му бе обяснил мисията им и той също бе усетил, че това е безсмислено. — Но селата не са такива, каквито са били някога. Много са си тръгнали от там, за да търсят работа в градовете. Сега хората са се пръснали в Кайро и Александрия. Само мъртвите не могат да си тръгнат оттам. — И той посочи гробниците с ръка.

Погледът на Леони срещна този на Джим. Той сви рамене, но нищо не каза.

— Поне можем да опитаме — не искаше да се откаже тя, — а след това утре ще отидем в Карнак.

При Сахмет, помисли си Джим. Най-послед.

Леони лежеше в леглото си, втръсана в тавана. Само ритмичното бръмчене на вентилаторите и тихият плисък на реката по корпуса на лодката вила нарушаваше горещата следобедна тишина. Джим се бе изтегнал по корем до нея, голото му тяло бе влажно от пот. Тя протегна ръка, за да го докосне. Бе прекалено задушно, за да лежат прегърнати както обикновено и на нея ѝ липсваше физическият контакт. Защо го накара да дойдат тук? Никога нямаше да открие семейството си, сега го знаеше. Селцата бяха потискащи, наплутите от мухи прозорци на къщите изглеждаха тягостно. Вместо да я приближи до корените ѝ, видът на облечените в черно стари жени пред глинените къщи неизличително се бе запечатал в съзнанието ѝ и я караше да се чувства по-чужда на всичко това от времето, когато завръщането при миналото ѝ бе само смътна мечта. Ако това бе нейното минало, тя не се чувстваше част от него.

Кайро, да, него разбираше — градът с горещите претъпкани булеварди и загадъчните самотни улички, с пазарчетата, пълни с

разкош, подправки, безполезни сувенири и стари скарабей, и зловещите магазинчета, чиито врати подобно тунел извеждат в мрачни, тъмни стаи, където се продава бог знае какво? С елегантните къносани госпожи, чиито дрехи пристигаха чак от Париж, ала козметиката и парфюмите счукваха и пресоваха направо тук, по пазарчетата, с изисканите бизнесмени, издокарани в току-що изгладени ленени костюми и панамени шапки, купуващи златни бижута за своите пищни любовници от занаятчиите, които седяха по турски на килимчетата си и рекламираха изящни обеци и огърлици със сложни за изработване древни мотиви.

Леони въздъхна — бе се почувствала част от Кайро, но не и от това. Сега вече знаеше какво бе имал предвид Хабиб, Долината на царете бе по-жива от селата. Може би нейният дядо е живял в някое от онези места и е избягал, за да спаси противоречивите нишки на миналото? Леони не можеше да си представи баща си тук, бе по-лесно да си мисли за него като за красив енергичен млад атлет, очароващ впечатлителните момичета сред публиката, яздейки без седло в кръг около цирковата арена или може би отивайки на среща в някое кафене на някоя от мистериозните улички в кварталите на Кайро?

А Сахмет? Не беше ли и тя просто мечта? Изведнъж Леони почувства, че не може да чака повече. Щеше да отиде в Храма на Пта веднага, още този следобед. Тя погледна Джим, все още потънал в дълбок сън до нея. Щеше да е по-добре да отиде сама.

Тихичко се измъкна от леглото и погледна часовника. Показваше четири и половина. Към пет слънцето щеше да загуби силата си. А и знаеше, че в пет Хабиб ще е в кафенето до пристанището.

Хабиб грижовно държеше слънчобран над главата на Леони, докато заедно вървяха надолу по дългия булевард, обточен не с дървета, а с величествени сфинксове с глави на овни, който водеше към Храма на Мут. Лъчите на слънцето още грееха и тя усещаше как малки капчици пот избиват по гърба ѝ под мекия муселин на роклята. Щяха да разгледат йероглифите на портата на храма — същите, които бяха изписани под статуята на Сахмет.

Хабиб започна да ѝ обяснява заплетената история на храма.

— Често, когато някой велик египетски цар умираше, той бил обожествяван и се превръщал в нещо като смесица от цар и бог. Затова при смъртта му името на цар Амон било свързано с бога на слънцето Ра и станало Амон Ра. Богинята Мут била негова съпруга и символизираща богинята-майка. Този храм — уви, сега само руини — бил издигнат от цар Аменхотеп III, за да замести една по-ранна постройка на същото място. Мут и Баст, свещената богиня-котка, почитана от древните египтяни, били тясно свързани със Сахмет. Много малки статуйки на Сахмет били намерени в този храм — някои казват повече от шест хиляди — и от тук, мадам, вероятно е донесена и вашата статуйка.

Храмът представляваше руина, останала бе само най-долната му част, за да свидетелства за някогашните размери и големина, и надеждите на Леони също започнаха да се сричат. Колоните на портите бяха разрушени, но ронещият се камък още бе запазил следите от йероглифите, свързващи се в стих.

Хабиб прокара пръст по прашната повърхност и й заповядва:

*Хвалете Сахмет,
повелителката на всички богове,
онази, която вдъхва живота в ноздрите на своя
любим,
онази, която притежава велика сила,
онази, която закриля земите...*

*Сахмет със смразяващия поглед,
повелителката на зверствата,
която праща епидемии и смърт,
великата господарка,
която пуска огнени езици към враговете си
и ги унищожават...*

Останалата част бе изчезнала като пясък, отнесен от пустинния вятър, но Леони се вгледа в загадъчните символи, изсечени тук от някой отдавна мъртъв занаятчия, тяхното безгласно вековно послание бе разгадано за нея от този внимателен млад египтянин, застанал от

едната ѝ страна. Ето откъде бе дошла нейната статуйка, макар че как е станала притежание на баща ѝ никога нямаше да научи. Тя прокара пръст по издълбаното и усети камъка топъл и жив под ръцете си.

Сега бе готова за Сахмет.

Храмът на Амон бе обширен и неговото колонадно величие бе пострадало по-малко от рушителните сухи пустинни ветрове. Леони задържа дъха си, докато минаваха през двора му, удивлявайки се на неговата красота.

Хабиб я преведе през серия от шест величествени врати с колони, докато най-накрая стигнаха в дворчето на Храма на Пта. Леони почувства хладна тръпка да минава надолу по гърба ѝ. Слънцето клонеше към залез и кехлибарените му лъчи придаваха на гледката делничност. Защо тогава трябваше да се страхува? Това бе просто един храм, много отдавна хората бяха почитали боговете тук.

Тя нервно последва Хабиб в най-северната стая, потрепервайки от неочаквания студ, лъхащ от дебелиите каменни стени.

— Това е светилището на Пта — уви, без някогашното си великолепиe. — Хабиб я заведе в следващата стая. — А това е стаята, посветена на Хатор — пищната богиня на любовта.

Каменните стени на стаите бяха сухи и се ронеха, но като че ли още изпускаха влага, само частично изпаряваща се от малките снопчета слънчева светлина, прокрадващи се през отворите по тях и покрива.

На Леони изведнъж ѝ се прииска Джим да е с нея. Неохотно тя се отправи към третата стая.

— Тук вътре, мадам, ще откриете великата статуя на Сахмет. Тя е изсечена от гранит и е издигната по времето на осемнадесетата династия от цар Тутмос...

Леони едва чуваше обясненията на Хабиб. Внезапно бе завладяна от усещането, че е направила грешка. Искаше ѝ се да си тръгне, да избяга оттук. Но не можеше. Трябваше да я види.

Тя пристъпи към тъмния вход, подпирайки се с ръка на влажната стена.

— Почакайте, мадам, аз ще дойда с вас — извика ѝ Хабиб.

— Не. Не, моля ви. Искam да вляза сама.

Леони затвори очи, за да привикне към мрака, а влажният въздух притисна клепките ѝ. Нещо прошумоля край нея и очите ѝ панически се отвориха. Тутакси пред погледа ѝ се показва голямата статуя на Сахмет, изникнала от мрака като някое стряскащо видение сякаш от друг свят. Инстинктивно тя отстъпи назад, борейки се със задушавашото усещане на ужас.

Един тънък лъч светлина проникна в тъмнината и освети лъвската глава на Сахмет. Слънчевият диск, символизиращ връзката ѝ с бога на слънцето заблестя като прашна корона над красивото лице със стилизирана грива. Изсеченото тяло изглеждаше силно, но въпреки това безкрайно женствено с високите си закръглени гърди и стройни рамене. Като божество, което дарява живот, Сахмет държеше в дясната си ръка неговия символ, а в лявата ѝ ръка имаше свитък папирус, свидетелстващ за силата ѝ да позволява на живота да разцъфти.

Леони пристъпи отново напред, статуята още я държеше под своето особено очарование. Нямахте от какво да се страхува, сега бе сигурна в това. Единствено тъмнината и неочакваната големина на статуята я бяха накарали да се почувства неспокойна. Тя вдигна поглед към лицето на Сахмет. Гранитът изглеждаше гладък и хладен.

— Тук съм — прошепна тя най-накрая. — Не знам какво очаквам от теб, но дойдох — най-сетне.

Сляпото лъвско лице бе неподвижно и Леони пристъпи още една крачка напред. Вече бе на такова разстояние, че можеше да я докосне, само трябваше да се протегне. Направи го, каза си тя, през всичките тези години си се питала за Сахмет, повече от питане — вярвала си, че Сахмет притежава власт над теб, че съдбата ти е предопределена. Докосни я.

Тя погали гладката гранитна ръка. Камъкът бе леденостуден на допир, но въпреки това запари на пръстите ѝ. Извика от болка и залитна, щом се опита да се отдръпне. Не можеше да помръдне! Сенките се завъртяха около нея и тя се свлече на колене, улавяйки се за протегнатата ръка на Сахмет. Съзнанието ѝ бе оживено от непознати шумове, цветове и топлина. А после изведнъж я изпълни усещане за покой, вече не усещаше болка в пръстите, а само успокояваща топлина от гранитната ръка, за която се държеше. Леони вдигна глава и погледна лицето на Сахмет, осветено от последния слънчев лъч. Не бе сбъркала през всички тези години, вече го знаеше. Нямахте как да

разбере по какъв начин или защо, може би в някой минал живот тя е била свързана със Сахмет... каквото и да бе, трябваше да го приеме.

Гранитът стана леденостуден като преди. Леони отдръпна ръката си и се изправи. Ако и да бе дошла тук, за да се пречисти от бремето на миналото, не бе успяла, но се бе смирила да приеме бъдещето, каквото и да ѝ донесе то.

Отстъпвайки назад от статуята, тя стигна до изхода, хвърли последен поглед през рамо и се показва на топлия вечерен въздух. Погледна ръката си. Бе ударена, а пръстите — натъртени.

— Мадам, добре ли сте? — Хабиб я наблюдаваше разтревожен.

— Да, да, добре съм.

Той бе видимо облекчен.

— Разправят странни истории за тази статуя и аз започнах да се притеснявам за вас, толкова дълго се забавихте.

— Какви странни истории?

— Сахмет била могъща богиня и нейното влияние още се усеща — имало няколко нападения на статуята от хора, които я смятали за дяволска. Имало дори такива, които се кълнели, че статуята протегнала ръце и ги докоснала, както и такива, които изпитвали слабост в присъствието ѝ.

Очилата на Хабиб блестяха от последните отблясъци на слънцето, скривайки очите му.

— Кой знае — продължи той, — дали това е за добро или за зло, но по какъвто и начин Сахмет да влияе върху живота на хората, тя е могъща.

Леони бе умълчана, изцедена от преживяването. Хабиб погледна към нея, седнала на камъка, и улови ответния ѝ поглед.

— Сахмет била свършена любима — кротко добави той, — тя позволявала на всеки мъж да види у нея онова, което търсел.

— Трябваше да ми позволиш да дойда с теб — повтори Джим за десети път.

— Трябваше да отида сама, Джим. Не ме питай защо, но знаех, че трябва.

— И сега се връщаш и ми разправяш тази шантава история.

Леони погледна ръката си. Възморавата синина се разширяваше навън. Дали не беше сбъркала? Дали просто не бе припаднала и се бе подпряла на ръка инстинктивно? Джим бе убеден, че е станало точно така.

— Ще те заведа обратно там — решително каза той, — ще отидем заедно и тогава ще видим какво прави Сахмет!

Леони се загледа през прозореца. Бе осем сутринта, а слънцето светеше ярко. Щеше да бъде още един горещ ден. Внезапно се изпълни с непоносим копнеж по познатия пейзаж на Вилата на нос Фера. Не искаше повече този суров, изпечен от слънцето, пустинен свят и неговите древни мечти.

— Не, никога повече — въздъхна тя, — заведи ме в къщи, Джим. Моля те.

Той потърси погледа ѝ, за да отгатне истинските ѝ чувства... изглеждаше спокойна, с прояснено съзнание... дори доволна.

— Слушам, мисис Джеймисън — отвърна той облекчен, — събери бижутата си и да вървим у дома.

Хотелът на улица „Деламбре“ бе западнал и Диего ядно огледа мазния коридор. Какво, по дяволите, правеше той на място като това? Намръщената старица зад просяденото от червеи бюро му подаде ключа, а той ѝ даде няколкото франка, колкото струваше престоят за една нощ. Мразеше Париж — и французите! Шареният килим на стълбите бе износен от постоянното движение на множество стъпала, някогашното му жизнерадостно червено се бе превърнало в изтъняло ръждивокафяво. Една жена в рокля на цветчета забързано мина покрай него, цигарата ѝ остави във въздуха следа от лютив синкав дим. Диего я проследи с поглед как преминава през отворената врата и излиза на улицата, извъръщайки глава първо надясно, а после наляво, преди да закрачи надолу по хълма. Той знаеше що за хотел е това... погледът му следваше движението на жената — може би имаше някакъв начин да направи малко пари тук? По дяволите, тези сводници, които непрекъснато виждаше в баровете, щяха да го убият! Както и да е, нямаше хляб в това. Той искаше истински пари, такива, с които можеш да си купиш вечеря в „Риц“, а не само пиене в някой евтин бар.

Паянтовата ключалка лесно се превъртя и Диего огледа стаята — очукан шкаф, над който имаше розов умивалник, кана за вода и малък, някога бял пешкир. Един стол стоеше под мръсния прозорец, чиито тънки пердета скриваха потискащата гледка на калкана на съседната сграда. Той запали лампата и острият блясък на голата крушка, висяща от тавана, освети леглото. Кафявата дървена табла бе надраскана и олющена, а шнурът ѝ от розов плюш бе покрит със зловещи на вид петна. Качи хубавия си кожен куфар на стола и отметна покривката на леглото. Чувстваше се изтощен — колко нощи бяха минали, откак за последен път бе спал като хората? Той уморено се излегна на леглото — щеше да е по-добре да не залага повече, когато е толкова уморен — събираха му се сигурно четири-пет часа сън общо за последните три дни. Леглото хлътна в средата, пружините му бяха износени от безбройните десетминутни изблици на страст и Диего се намести с неудоволствие. Голата крушка висеше право пред очите му и той

ядосано извърна поглед от нея. На бялата памучна възглавница до главата му лежеше един дълъг, черен кичур.

— Боже Господи! — възкликна той и скочи от леглото. — Какво, по дяволите, правиш тук, Диего Бенавенте?

С ръце в джобовете гнусливо огледа стаята.

— Добре, Диего — каза сам на себе си и усмивка озари привлекателното му лице, — тук няма бъдеще. Знаеш си старата хитрост — щом отново започнат неприятностите — отивай на върха!

Той взе куфара си и целеустремено излезе от стаята, оставяйки вратата открената, а лампата — запалена.

Пъргаво заслиза надолу по стълбите и се отправи направо към бюрото, оставяйки внимателно куфара на пода до себе си.

— Стаята не ме устройва — каза той на старицата. — Искam си парите обратно.

Зачервените ѝ очи го погледнаха от мрака.

— Не връщаме обратно пари — каза тя, оправяйки черния си шал. — Искahте стая и платихте за нея.

Диего се наведе през тезгяха.

— Върни ми парите — тихо каза той. Лицето му бе втренчено в нейното, а в гласа му се долавяше заплаха. Старицата нервно преглътна, наоколо не се мяркаше никой, дори на улицата.

Диего протегна ръка, сграбчи я за шала и го стегна около врата ѝ.

— Казах... да ми ги...

— Ето, ето ти ги — вземи ги.

Тя издърпа едно чекмедже и му подаде няколко франка.

Диего погледна в чекмеджето. Вътре имаше още няколко банкноти — не повече, — но сега и най-малкото щеше да му е от полза. Той ги взе и ги пхна в джоба си, без да пуска старицата. Отново се наведе напред и ѝ се усмихна с очарователна мила усмивка, а гласът му бе кадифен и заплашителен.

— Ако кажеш някому за това, ще те убия — промълви той, все още усмихнат. — Помни.

Диего вдигна куфара си и се запъти към вратата, оставяйки старицата втренчена след него. Тя оправи шала си с треперещи ръце. Беше луд, можеше да я убие. Щом прекрачи прага и излезе на улицата, нейният породен от мизерията кураж започна да се възвръща — не за пръв път я заплашваха.

— Кракът ти да не стъпва повече тук — извика тя зад гърба му, — опитай в „Риц“ — тъкмо ще разбереш колко обичат такива като теб там!

Диего отметна глава назад и се засмя. Повървя пеша до Операта, а за последните няколко пресечки взе кабриолет — така пристигането му щеше да е стилно. „Риц“ бе точно подходящото място да започне.

* * *

Диего облече току-що изгладеното си обедно сако и огледа отражението си в позлатеното орнаментирано огледало, оправи черната копринена папийонка, така че да прилепва съвършено към колосаната бяла яка. Удовлетворен се усмихна на привлекателния образ отсреща и запали цигара — жалко, че златната табакера на Едуар бе отишла, а също и запалката „Картие“ заедно със смарагдените копчета за ръкавели от Колумбия. Сви рамене, щеше да се наложи известно време да се оправя без тях. Несъмнено след ден-два щеше да си ги възвърне от приятелски настроения собственик на заложната къща в Монпарнас.

Високи прозорци с кадифени завеси разкриваха бързо смрачаващото се вечерно небе и светлините на площад „Вандом“ проблясваха през пелената от летен дъжд. Слабият тътен от движението се процеждаше през стъклата — Париж се включваше в забавленията на поредната нощ — и Диего се усмихна, изпълнен с очакване, когато се настани в хубавата стая с лампи с розови абажури и меки килими. Леглото от орехово дърво бе солидно и дискретно, а тежката му покривка — безупречна. Когато се върнеше по-късно довечера, тя щеше да бъде прилежно сгъната от някоя вежлива малка камериерка, а чисто белите чаршафи щяха да са подканващо отметнати, готови да приемат уморения си наемател.

Диего извади лекия кожен портфейл с позлатени ъгълчета и преброи оскъдните мазни банкноти. Щеше да е по-добре да бе пълен с чистички нови банкноти с голяма стойност, но — помисли си той философски, докато го прибираще в джоба си — просяците не могат да избират. На бюрото до прозореца стоеше единственото му друго притежание — билетът за връщане, първа класа, до Рио де Жанейро.

Там винаги можеше да разчита на Роберто, разбира се. Бяха минали две години, в края на краищата не беше ли вече време да поднови отношенията? В едно нещо бе сигурен, познавайки Роберто — след две години сигурно вече се бе отегчил от Амели!

Барът на „Риц“ имаше странни правила — не пускаха вътре жени без придружител и Аманда Сен Клер намираще това за изключително дразнещо. В края на краищата, как можеше едно момиче да срещне някой мъж, щом не му позволяваха да отиде на място, където се събират мъже? В Ню Йорк не беше така. Ако едно момиче е привлекателно и добре облечено, можеше да отиде където и да било — или почти където и да било. Не броеше баловете и другите светски глупости, имаше предвид кафенетата, ресторантите и баровете, които най-често бяха пълни с хора от театралния бранш, драматурзи, продуценти, предприемачи и откачени почитатели — както и хористи като нея.

Аманда се повъртя пред входа на бара. Когато неочаквано спряха шоуто в Лондон, ѝ се бе сторило добра идея да използва спестяванията си, за да разгледа Париж за няколко дни, преди да се прибере у дома, но сега вече не бе толкова сигурна в това.

— Някакъв проблем ли имате?

Въпросът бе зададен на английски и тя изненадана се обърна. Мъжът бе млад и много привлекателен, висок и мургав — приличаше на чужденец.

— Но как разбрахте?

— Понякога се случва.

— Не — това, че съм американка?

Диего се засмя.

— Французойките не изглеждат като вас — отвърна ѝ той, — американките са много по-привлекателни.

Аманда му се усмихна поласкана.

— Не ме пускат да вляза в бара — намръщи се тя, — въпреки че им казах, че не е честно.

Диего се наведе към нея.

— Ще ми позволите ли да ви придружа, мис...?

Аманда засия.

— Сен Клер — каза тя, — Аманда Сен Клер от Мористаун, Пенсилвания — макар че сега, разбира се, живее в Ню Йорк.

Диего ѝ подаде ръка и тя пхна гладката си бяла ръчица под неговата, без да прекъсва разговора.

— Работя в шоу бизнеса — каза тя, докато влизаха в бара, — танцьорка съм — разбира се, също и пея. Всъщност пея много добре. Мистър Ван Гелен, известният продуцент, казва, че определено заслужавам соло партия в следващото му шоу.

— Така ли? Много съм впечатлен, мис Сен Клер. Знам толкова малко за театъра, а подобно нещо винаги звучи особено очарователно за външен човек като мен.

Диего набързо я прецени, докато говореше — в началото на двайсетте, елегантно облечена, но се обзалагаше, че харчи всяко пени за дрехи, амбициозна и с възможности да направи кариера, с достатъчно пари за първото пребиваване в Париж. Струваше ли си бутилката шампанско? Погледът му просветна над пламенното ѝ русокосо лице с бледосини очи — широко отворени и наивни. А и бе сама в Париж.

— Келнер — извика той, — шампанско, моля.

Аманда се усмихна щастливо, шампанско — е, не беше ли извадила късмет? А и той бе привлекателен.

— Дори не знам името ви — внезапно осъзна тя.

— Диего Бенавенте — поднесе ръката ѝ към устните си той. — И аз съм чужденец в Париж. Истински късмет е, че се срещнахме, мис Сен Клер.

— О, наричай ме Аманда, моля — въздъхна тя с широко отворени от удоволствие очи, щом устните му леко докоснаха ръката ѝ. Париж се оказваше приятно място все пак.

— Шампанското ви, господине. — Келнерът постави до тях висока сребърна купа за изстудяване, ловко отвори бутилката и напълни кристалните чаши. Дискретно остави сметката в чинийката до лакътя на Диего, а той ѝ хвърли небрежен поглед.

— Запишете го на сметката ми — каза той, — и между другото, бихте ли запазили маса за вечеря в ресторанта — маса за двама — добави Диего и се усмихна на Аманда — след един час?

— Разбира се, господине. Разбира се. Кой е номерът на стаята, на чиято сметка трябва да го запиша, господине?

— Стая номер 325 — отвърна Диего, оставяйки щедър бакшиш в чинийката.

— Да, господине. Благодаря ви, господине.

— 325 — въздъхна Аманда, — ами, странно съвпадение, аз съм в 326.

Диего се усмихна на широко отворените ѝ сини очи. Май беше прекалено лесно. Подаде ѝ чашата с шампанско.

— За особено щастливото съвпадение, Аманда — прошепна той в хубавото ѝ ушенце.

— Разбира се, кафеената ни плантация е огромна — разпалено ѝ обясняваше Диего по време на вечерята на свещи, които създаваха интимна атмосфера в трапезарията на елегантния хотел, — но винаги съм имал вкус към приключенията. Досега съм обиколил половината свят, но последното място, където бях, се оказа най-доходоносно.

Аманда бе впечатлена.

— И къде е това?

— Колумбия, търсех смарагди.

Това бе почти истина, той бе ходил в Колумбия и бе посетил района на мината за смарагди, но, разбира се, кракът му никога не бе стъпвал под земята — имаше по-лесни начини да се сдобиеш със смарагди, отколкото да ги копаеш под скалите! Беше си осигурил пълен джоб от блестящите зелени камъчета — за съжаление бе проиграл всичките без два камъка, които превърна в злато, за да си направи копчетата за ръкавели, които сега бяха у собственика на заложната къща.

Аманда отвори дори по-широко очи.

— О, Диего, смарагди! Колко вълнуващо. Мината твоя собственост ли е?

— Разбира се — Диего скромно сви рамене. — Но вече рядко ходя там. Колумбия е толкова досадна страна. Ню Йорк е друга работа — това е място за живеене — бих искал да живея там с теб, Аманда.

Аманда приглади мекия си рус бретон и му се усмихна изпод тъмните сенки. Каква щастливка бе тя да срещне такъв идеален мъж първата вечер в Париж, красив, очарователен — и богат.

Ухажването на Аманда Сен Клер бе започнало да става не само отегчително, но и скъпо, мислеше си Диего, докато разглеждаше сметката от хотела, която дискретно бе оставена на бюрото в стаята му. А и не само това. Трябваше да се преструва, че е някъде по работа през деня, защото нямаше пари да я извежда, а освен това трябваше да настоява всяка вечер да се хранят в скъпия ресторант на „Риц“ — по-романтично е, казваше ѝ той, когато тя искаше да отидат в „Ше Мартин“, защото там ходели всички от шоу бизнеса. Той хвърли сметката обратно на бюрото. Скоро трябваше да се премести, за да избегне притесненията с управата на хотела — а и преди Аманда да е похарчила всичките си пари за нови дрехи, които според нея я правеха по-красива и съблазнителна за новия ѝ богат ухажор. Това трябваше да стане тази вечер.

Диего е най-красивият мъж в Париж, реши Аманда, седейки срещу него на масата в трапезарията на „Риц“. Но тази вечер той не бе забавен както обикновено, бе умълчан и, изглежда, умът му бе в други неща. Тя ли бе направила нещо не както трябва? Виновно си задаваше този въпрос Аманда. Да не би да го бе обидила по някакъв начин? Или по-лошо — дали не му бе омръзнала? Съмнението ѝ се превърна в страх. Не искаше да го загуби, той бе идеалната партия.

— Какво има, Диего? — Долавяше се загриженост в широко отворените ѝ сини очи и Диего мило я погали по ръката.

— Ти, разбира се, си забелязала, че нещо не е наред — отвърна той с мрачна усмивка, — толкова си чувствителна.

Аманда си отдъхна, значи вината не беше нейна.

— Кажи ми — започна да го увещава тя, — може би мога да помогна.

Диего мрачно заби поглед в покривката на масата.

— Да помогнеш? Не, не можеш да помогнеш.

Той вдигна поглед към нея и неочаквано ѝ се усмихна.

— Да забравим за това — непоколебимо бодро продължи той. — Защо не ми разкажеш какво прави днес?

Аманда си спомни какво се бе случило следобеда.

— Никога няма да познаеш кого срещнах, докато пазарувах в салона на Поаре!

Господи, помисли си Диего, сега пък си харчи парите при Поаре!

— Така си е — усмихна се той, — кого срещна?

— Леони! — триумфираща се облегна назад Аманда, — известната певица. Гледах я веднъж преди години в Ню Йорк и тогава бе невъобразима — разбира се, вече не излиза пред публика, защото се омъжи, но още е толкова красива.

Леони — името и някакъв спомен, свързан с него, проблеснаха в съзнанието на Диего... коридорът на Павилиона и гласът на Едуар, говорещ на Изабел. Леони — това бе името на прочутата францужойка, майката на Амели. Възможно ли беше да е същата жена? Сигурно — а останалото? Ставаше дума за някакъв мъж. Мосю! Точно така — един мъж, наречен просто „мосю“, който представляваше някаква заплаха за Амели.

— Разкажи ми — попита я той с внезапен интерес, — как изглеждаше Леони!

— Не знаеш ли? — Аманда бе потресена. — Тя е много висока и елегантна. Очите ѝ са с най-изумителния кехлибарен цвят и когато ми се усмихна, изглеждаше истински доволна, че съм я заговорила. И, разбира се, страхотната руса грива — само дето днес я бе прибрала назад, защото бе излязла да пазарува в града... но въпреки това бе толкова красива. — Аманда се усмихна, разкривайки хубавите си малки зъби. — Това бе най-вълнуващото нещо, което ми се случи в Париж — освен, разбира се, че срещнах теб, Диего.

Диего хвана ръката ѝ и я целуна. В цялата тази работа имаше нещо — само да можеше да разбере какво — и как да го използва. До колко знаеше Амели — а Роберто?

— Нямало ли е навремето ужасен скандал около нея? — небрежно попита той. — Нещо ми се върти из главата...

— А, имаш предвид детето. Това е било преди години, точно в началото на кариерата ѝ. Някакъв богат мъж твърдял, че е баща на дъщеря ѝ и се опитвал да ѝ отнеме детето. Разбира се, не успял — не знам защо. Някой веднъж ми разказа историята, очевидно в тукашните вестници е била сензационно заглавие.

Във вестниците! Точно така. Утре щеше да разбере какво точно се е случило. А после щеше да знае каква полза може да извлече от

това.

— Аманда, не знам какво щях да правя без теб — каза той, допирайки нежно устни до голата ѝ ръка.

При неговия допир тръпка премина по гърба на Аманда.

— Без мен?

Диего започна да обсипва ръката ѝ с целувки.

— Не исках да ти казвам, но получих лоши новини от дома — баща ми...

Тя отвори още по-широко очи от тревога.

— Нали не е — умрял?

— Не, но е много болен, Аманда, и аз трябва да се върна в къщи веднага. — Диего се поколеба за миг. — Бях планирал нещо съвсем друго.

— Какво беше планирал?

Свещта блестеше на масата между тях и създаваше атмосфера на интимност заедно с боядисаните в червено стени на нишата, а едно цъфнало цвете ги скриваше от очите на останалите посетители. Само келнерът се навърташе наоколо, а шумът от разговорите в салона се смесваше със звуците от малкия оркестър.

Диего я погледна в очите.

— Исках да те помоля да се омъжиш за мен, да те взема в Бразилия със себе си като своя съпруга... но сега...

— О, Диего — Аманда се разтопи, — о, Диего, но ти още можеш да ме помолиш.

— Ще се омъжиш ли за мен, Аманда? Обичам те толкова много, ти си най-съвършената жена, която някога съм срещал. Толкова си красива и чувствителна — и толкова талантлива. Исках да вложа пари в твои шоу програми, за да може моята красива съпруга да стане звезда — като Леони.

Аманда затаи дъх.

— Да — прошепна тя, — да, ще се омъжа за теб.

— Проблемът е — каза Диего и я целуна по бузата, а тя цялата засия от щастие, — че в този момент имам много малко пари във Франция. Очаквах банков чек от баща ми, но сега няма да мога да изчакам парите да пристигнат от Бразилия. — Той извинително сви рамене и се облегна назад. — Дори не мога да си позволя да платя пътя на моята бъдеща съпруга, за да я взема със себе си у дома в Бразилия.

— Но тогава всичко е наред — аз имам пари, Диего. Мога да си платя сама.

Диего седеше потиснато на стола си.

— Като джентълмен аз не мога да те оставя да направиш това, Аманда.

— Но защо пък не? Ние ще се женим, нали?

Погледът му срещна нейния.

— Наистина ли ще го направиш? — смотолеви той. — Какъв късметлия съм, че те намерих. Не знам дали някоя друга жена би могла да бъде така свършена — и така прекрасна.

На Аманда толкова ѝ се искаше да го целуне. Той бе такъв джентълмен и гледаше на нея като на дама... не бе направил нищо друго, освен да я целуне — все още. Представяше си какво щеше да бъде — само двамата, голи в леглото.

— Има и още нещо — каза Диего притеснено, — имам вложени пари като депозит в една сделка. Ако сега си замина, без да платя баланса, ще ги загубя. Не е нещо кой знае какво — но мразя да губя.

— Казах ти да не се притесняваш — щастливо отвърна Аманда, сгушвайки се до раменете му. — Имам малко пари... може би ще са достатъчни, за да ти помогна.

Диего плъзна ръка надолу и обгърна раменете ѝ.

— Обичам те, Аманда — прошепна ѝ той, — и много ми се иска да те целуна — да те притисна до себе си.

Хубавото ѝ лице се извърна към неговото и тя разтвори устни в очакване.

— Не тук — смотолеви той, — прекалено публично е, скъпа моя. Можем ли да отидем в твоята стая?

Той ѝ помогна да облече хубавото дантелено сако и задържа чантичката ѝ, усмихна се за лека нощ на келнера, докато двамата, хванати за ръка, прекосиха ресторанта, за да излязат във фойето, и се отправиха към асансьора.

Денят бе напрегнат, но му донесе удовлетворение. Куфарът му чакаше до вратата и Диего хвърли последен поглед на стаята. Набра номера на „Ше Мартин“, където го чакаше Аманда, и остави съобщение, че ще закъснее и че я моли да го изчака. Това щеше да я

увери, че няма да избяга от нея, щом напусне хотела — макар всичко да бе свършило, помисли си той с усмивка, щеше да е жалко да го развали накрая!

Портиерът дойде да свали багажа му и Диего го последва по широкия коридор. Хотелът бе добър, помисли той, щеше да се настани тук и следващия път, когато дойде в Париж. Той извади тънката златна табакера и си запали една от силните френски цигари. Елегантната запалка „Картие“ добре прилягаше в ръцете му, а смарагдените копчета блестяха на ръкавелите му.

На вратата остави бакшиш на портиера от приятно натъпкания портфейл и се качи на таксито, което трябваше да го закара на гарата. Тази нощ щеше да отплава за Шербур.

Да, помисли си той, разположен удобно в таксито, денят бе изключително удовлетворителен. В редакцията на вестника бяха много услужливи и позволиха на бразилския журналист да прегледа архивите им — бяха и повече от щастливи да му преведат какво пише. Така че сега той знаеше. Амели бе незаконно дете — не само това, изглеждаше съмнително Шарл д'Орвил да е неин баща. Баща ѝ бе „Мосю“. А Мосю бе дук дьо Кормон.

Добре, добре. Жалко, че нямаше как да се свърже с дука, може би той щеше да е в състояние да хвърли още малко светлина по въпроса — но никой не можеше да го види. И освен това той бе важна личност, така че подобна среща направо го плашеше. Не, имаше достатъчно информация, за да я използва по най-добрия начин срещу Амели. Завръщаше се в играта с Роберто. Той неочаквано се засмя на глас, а шофьорът на таксито стреснат се огледа.

— Всичко е наред — извика му Диего, — просто пътуването е много приятно.

Роберто взе сакото си и попипа джоба му, за да се увери, че писмото е още там. То успокоително прошумоля, той се усмихна и праметна сакото през рамо, мислейки си колко ще се зарадва Амели. Дали? Той закрачи по пътеката от хотела към вилата. Може би сега, когато беше бременна, нямаше да бъде толкова доволна от тази новина. Забави крачка, докато размишляваше над възможния проблем. Едно камъче стоеше на пътеката пред него и той го подритна нетърпеливо. Денят бе продължителен, нуждаеше се от душ и нещо за хапване, а после имаше още малко работа за вършене. Да държиш успешно Хотел д'Орвил бе работа, която трябваше да се върши седем дни в седмицата и той често работеше до късно, за да навакса с документацията. На всяка цена трябваше да провери тези цифри довечера.

— Роберто?

Познатият подигравателен глас на Диего го накара да замръзне на място. Роберто бавно отмести поглед от пътеката. Диего му се усмихваше — споменът бе запечатал всяка черта на лицето му, строгите зелени очи, тъмните вежди, широките плътни устни — както и слабото, сухо тяло. Диего бе елегантно облечен... безупречна риза, светло ленено сако. Изглеждаше по-голям.

— Няма ли да поздравиш стария си приятел? — пристъпи той към него с разперени ръце. — Било каквото било!

— Какво правиш тук? — думите излязоха насила от пресъхналото гърло на Роберто.

— Не мога да стоя далеч завинаги, Роберто. Това е и мой дом, нали.

Сърцето му биеше сякаш двойно по-бързо.

— Себастиану те предупреди...

— Роберто, изслушай ме, моля те — Диего умолително разпери ръце. — Много време мина. Не мога да променя онова, което се случи в миналото, но много се срамувам от него. Бях един млад глупак, Роберто, и направих много погрешни неща — ужасни неща, но съм се

променил, кълна ти се. Никога няма да си простя онова, което сторих — но се надявам ти да ми простиш.

— Не те искам тук. Не искам да те виждам... не се набърквай в живота ми.

Роберто се прегърби, усещайки как пот се стича по гърдите му. Искаше да подмине Диего, но той му препречи пътя — за да го отмести, трябваше да го докосне.

— Роберто, кълна ти се, че съм различен. Това, че ме отпрати, бе най-доброто, което Себастиан можеше да направи за мен. Откъснах се от всички лоши някогашни влияния — когато бях оставен сам на себе си. Трябваше да направя нещо добро. Заминах за Колумбия, намерих си работа там — добивах смарагди. Бе много тежка работа, Роберто, но аз се вкопчих за нея, живеях като свиня в едно отдалечено миньорско градче на границата — отработих затворническата си присъда. Трябваше да го направя. Дължах ти го заради онова, което направих. От този си опит излязох нов човек, чувствам се пречистен от миналото.

Роберто тръгна напред, заобикаляйки протегнатата ръка на Диего, отбягвайки допира му.

— Стой далеч от мен — смотолеви той. — Не ме интересува къде си бил, нито как си се променил.

Той закрачи надолу по пътеката и щом стигна ъгъла, се обърна.

— Стой далеч и от Амели — предупреди го той. — Ако се приближиш до нея, Диего — ще те убия.

Погледите им се срещнаха. Диего широко разтвори ръце.

— Роберто! Как може да се държиш така? Бяхме като братя — повече от братя.

Усмивката му сякаш загатваше нещо.

Роберто се обърна, а Диего остана загледан как се отдалечава по пътеката. После сви рамене. Е, щом така щеше да бъде, тогава трябваше да следва друга линия на поведение.

Онка лежеше в ъгъла в стаята на Амели, главата ѝ бе отпусната върху големите лапи. Мускулите на гладкия ѝ гръб мързеливо помръдваха всеки път, когато една муха кацаше по него, а

кехлибарените ѝ очи, почти с цвета на очите на Амели, бяха притворени, докато наблюдаваше задрямалата си господарка.

Амели се раздвижи и главата на Онка тутакси се изправи. Очите ѝ зачакаха да видят какво ще стане и щом Амели провеси крака от леглото, котката стана и се протегна.

— Здравсти, Онка — прозина се Амели, — време е да ставаме. Роберто скоро ще се върне в къщи.

Погали я по лъскавата златиста козина.

— По-късно ще те изведе на разходка — обеща ѝ тя, — щом се захлади.

Облече се набързо и среса косата си. Бе по-късно, отколкото си мислеше. Следобедите спеше толкова добре, но нощите ѝ създаваха проблеми. Не проблеми в истинския смисъл на думата, мислеше си тя, чешейки Онка по кръглото коремче, просто бебето избираше нощта, за да се събуди. Ще трябва да оправим този лош навик, когато се родиш, нежно му говореше тя.

Онка последва по петите Амели надолу по стълбите и навън на терасата. Ушите ѝ се наостриха, когато чу, че се отваря вратата и Роберто се прибира. Той метна сакото си на стола, наля си уиски от бюфета и го гаврътна наведнъж. Господи, сега се чувстваше по-добре. Ръцете му трепереха, докато държеше чашата. Имаше нужда от още едно.

— Роберто — Амели влезе от терасата. — Не съм те чула кога си си дошъл, но Онка те усети — на нея нищо не ѝ убягва.

Тя изненадана погледна уискито в ръцете му. Роберто рядко пиеше нещо друго освен вино.

— Нещо не е наред ли?

Той се насили да се усмихне, докато се навеждаше да я целуне.

— Разбира се, че не — всъщност тъкмо обратното. Ако бръкнеш в джоба на сакото ми, ще намериш едно писмо там — от Едуар.

— От Едуар?

Тя взе сакото и нетърпеливо зарови из джобовете му. От няколко седмици не бяха получавали вести от Ксара и Едуар, от Ки Уест.

— Предлага ми работа като помощник-управител на Паласио д'Орвил в Маями, щом го открият следващия месец — небрежно каза Роберто.

Амели извика от задоволство.

— Но това е фантастично — кога заминаваме?

Тя хвърли бърз поглед на писмото: близнаците се чувстваха чудесно, Ксара беше добре, Едуар — също... хотелът бе напълно готов — най-сетне — и бе станал страхотен, заслуга на всички д'Орвил. И искаха Роберто да поеме работата — с изгледи накрая да стане управител. Най-страхотната новина на света и Роберто бе готов за това, тя го знаеше. Бе работил толкова усилено, заслужаваше тази възможност.

Роберто гаврътна и второто уиски.

— Значи нямаш нищо против да напуснем Рио?

Амели изглеждаше замислена, това означаваше, че бебето ѝ ще се роди в Америка. Тя му се усмихна.

— Нямам нищо против, Роберто, бебето ни ще бъде малко американче.

— Радвам се да го чуя — целуна я той по косата. — Виж, имам много работа тази вечер, Амели. Наистина не съм гладен. Ще се затворя в кабинета и ще се заловя за нея. Защо не отидеш до хотела и не вечеряш с баба?

Амели бе разочарована.

— Няма ли да го отпразнуваме? — попита тя, обгръщайки с ръце врата му. Миришеше необичайно на уиски. — Обичам те, сеньор ду Сантус, помощник-управителю на прочутия Паласио д'Орвил.

Роберто се усмихна.

— И аз те обичам, сеньора ду Сантус, но съм прекалено зает, за да празнувам — може би утре вечер.

— Обещаваш ли? — Амели го целуна продължително по устните.

— Обещавам.

Гласът на Роберто прозвуча разсеяно, той взе сакото си и се отправи нагоре по стълбите.

Амели се загледа след него с доволна усмивка. Той е толкова привлекателен, помисли си тя, докато се наслаждаваше на хубавото му тяло с тесни бедра, облечено в сива риза, която си подходдаше с русата му коса — сега прилежно подстригана, но все още доста дълга.

— Хайде, Онка — каза тя и изхлузи веригата от врата на животното. — Да идем да видим баба.

Чу се някакъв шум надолу по стълбите и Роберто погледна часовника си. Можеше ли Амели да се е върнала вече? Не, бе прекалено рано — вероятно просто Офелия чистеше. Той се върна към цифрите.

Вилата на д'Орвил на Кобакабана си е същата, мислеше си Диего, докато си наливаше уиски от гарафата на бюфета. Той отпи една глътка, за да вкуси лекия ароматен алкохол. Предпочиташе кашаса — нищо не можеше да се сравни с добрата батида^[1], вече бе изпил няколко. Седна на бялата кушетка, вдигна краката си на ниската мраморна масичка пред себе си, отпивайки от уискито. Винаги бе харесвал тази къща в модерен, елегантно небрежен стил, който съвършено му подходеше — много повече отколкото фазендата. Той заотваря огромните скринове и шкафове от тъмно дърво и тежките маси с масивни крака. Да, тук се чувстваше много повече у дома, на д'Орвил не можеше да им се отрече умението да комбинират старото с новото. Диего се приближи до бюфета, наля си второ питие и се върна на кушетката, взимайки гарафата със себе си, ала тя се изплъзна из внезапно загубилите своята увереност ръце на мраморната масичка. Разби се на две парчета с правилна форма и миризмата на уиски се смеси с аромата на цветя.

— Жалко — смотолеви Диего, облягайки се на възглавниците, — жалко за всичкото това уиски. Роберто бе застанал на прага и Диего се обърна с присмехулна зеленоока усмивка към него.

— Ами, здравей, стари приятелю. Пак съм аз.

— Предупредих те да стоиш далеч — каза Роберто с леден глас.

— Влизай, Роберто, чувствай се като у дома си. Хайде! — Долавяше се нотка на нетърпение в гласа на Диего. — Трябва да поговоря с теб.

Роберто се поколеба на вратата.

— Няма за какво да говорим.

— О, напротив, има изключително важни неща — и ти го знаеш, Роберто! — Лицето на Диего бе изкривено то гняв. — Ела тук — твърде много неща са се случили между мен и теб, за да бъдеш така нахално небрежен сега. Ела тук, Роберто!

Роберто бавно прекоси стаята и седна срещу Диего. Погледът му се спря на счупената гарафа и на разлятото по кремавата мраморна

масичка уиски.

— Много добре — дистанцирано промълви той, — казвай каквото имаш да казваш.

Диего отново се усмихна, така бе по-добре — нещата вече бяха според неговите правила.

— Имам нужда от пари — направо каза той. — Много пари — и то веднага! Искам да ми ги дадеш, Роберто — и когато го направиш, аз ще си отида и ще те оставя на мира. Ще се върна в Париж, хареса ми там. Намирам го за много интересен град. Скъп, разбира се, за човек с моите вкусове.

Роберто остана мълчалив. Това отново бе изнудване. Какво можеше да направи, безпомощно се питаше той. Дори да намери малко пари и да ги даде на Диего, той щеше да се върне пак — и пак. Няма да постъпя така, реши изведнъж Роберто, той не може... просто трябваше да се изправи срещу последствията. В съзнанието му нахлу мисълта за щастливото, изпълнено с доверие лице на Амели, за вече закръгленото ѝ тяло, носещо нероденото им дете.

— Разбира се, бордеите в Париж не са толкова добри, колкото някои от онези, които двамата знаем, Роберто — гладко продължи Диего, — не владеят същите техники — нямат същия финес...

Той свали краката си от масичката и закрачи към бюфета, за да си налее още пиене. Там имаше бутилка бренди — щеше да свърши работа. Внимателно я постави на мраморната масичка.

— Виждаш ли — иронично каза той, — колко съм внимателен — това бе просто инцидент, Роберто, просто инцидент — изплъзна ми се от ръката!

Смехът на Диего се разнесе из стаята и Амели настръхна от изненада, щом затвори входната врата зад гърба си. Онка наостри уши, тихичко заръмжа, тя постави ръка на главата ѝ, за да замълчи, и се заслуша.

— Хайде, Роберто, отпусни се — налей си едно. В името на добрите стари времена? — Диего изля брендите в чашата и му я подаде.

Очите на Амели се разшириха. Не можеше да е Диего? Една бръчка се появи на челото ѝ. Бяха минали години. Роберто ѝ беше казал, че Диего е избягал от къщи, защото имал неприятности с

полицията, че е заминал в чужбина и никога няма да се върне — че най-сетне е скъсал със старите си лоши навици.

Тя по-здравно стегна веригата около врата на Онка и влезе в салона.

— Гледай ти, гледай ти, това е Амели. Господарката на къщата — и бъдеща майка, както виждам.

Погледът на Диего фамилиарно се плъзна по тялото ѝ и Амели почувства, че се изчервява.

— Диего! Какво правиш тук?

— Просто се отбих да видя старите приятели. Какво — няма ли да ме целунеш приятелски за добре дошъл, Амели?

Смехът му бе присмехулен.

— Никога не съм те целувала, Диего Бенавенте, и никога няма да го направя.

Амели се запъти към Роберто и забеляза счупената гарафа, Онка отстъпи назад от масата, избягвайки силните изпарения на уискито.

Диего се усмихна. Щом Амели беше тук, ситуацията ставаше перфектна. Сега Роберто нямаше да посмее да му откаже. Той се приближи до рояла и се настани на столчето пред него. Чашата му остави влажно петно върху гладкото абаносово дърво, а той прокара пръсти по клавишите.

— Мислех, че мога да ви позабавлявам — усмихна им се, — с една-две песнички за Париж — може би една от онези, които майка ти е пеела, Амели.

Лицето ѝ побледня от смущение, а Диего се разсмя — щеше да бъде лесно.

Роберто хвана Амели за ръка и я придружи до вратата. Онка вървеше до тях, като поглеждаше нервно назад, долавяйки напрегнатата атмосфера.

— Качи се горе, Амели — тихо каза Роберто, — остави ме да се оправя с това.

Погледите им се срещнаха.

— Какво има, Роберто, какво става?

— По-късно ще ти обясня — твърдо отвърна той, — качи се горе, Амели, моля те.

Тя хвана по-здраво веригата на Онка и бавно се заизкачва по стълбите, долавяйки щракването на вратата, която Роберто затвори зад

гърба си.

Спалнята бе спокойна, прозорците — отворени за топлия нощен въздух. Тя седна тревожно на леглото и започна да гали Онка по гладката главица, надавайки ухо за всеки звук, долитащ отдолу. Нищо не можеше да чуе и с въздишка се облегна на възглавниците, чудейки се какво става.

В тихата нощ до слуха ѝ достигнаха гласовете им, които сега бяха високи и неочаквано се чу трясък от разбито стъкло — а после настъпи тишина. Сепната, Амели се изправи. Внезапното мълчание бе непоносимо. Тя хвана Онка за веригата и забърза надолу по стълбите.

Двамата мъже седяха един срещу друг. Диего пиеше бренди направо от бутилката, а Роберто бе хванал с ръка челото си, откъдето се стичаше кръв. Парчетата от счупената чаша бяха пръснати по пода. И двамата извърнаха погледите си към нея, щом влезе в стаята с Онка до себе си.

— Мисля, че е по-добре да си вървиш, Диего — тихо каза тя, — достатъчно бели направи за една нощ.

— Още не съм свършил — невинно се усмихна Диего. Още не съм си говорил с теб, Амели — а ми се струва, че имаме какво да си кажем.

Гласът на Амели звучеше малко по-високо от нормално и Онка въпросително повдигна глава.

— Няма нищо, за което да искам да си говоря с теб — и нищо, което някога бих искала да чуя от теб.

— Тогава може би аз трябва да говоря — има едно-две неща, които Роберто сигурно би се заинтересувал да чуе за хубавата си аристократична съпруга.

Амели объркана се втренчи в него, какво искаше да каже?

— А и — продължи Диего — има едно-две неща, които Амели може да иска да узнае за теб, а, Роберто?

Диего демонстративно внимателно остави бутилката на масата и закри из стаята. С ръце в джобовете той се обърна към жертвата си, вкусвайки собствената си сила.

Онка седеше кротко до Амели и наблюдаваше всяко негово движение.

— Не искаш ли да узнаеш нещичко за прекрасния си съпруг, а, Амели — или може би подобни груби детайли ще бъдат прекалено

разстройващи за жена с такъв изтънчен произход като теб? Е, сега ще ти кажа, Амели д'Орвил, Роберто ми принадлежи, ние сме свързани с връзка, по-здрава от всяка, която можеш да си представиш — връзка на кръвта, Амели — и на плътта.

Роберто се наведе към него, стиснал в ръка тежкия алабастров пепелник.

— Ще те убия, Диего — ако кажеш още една дума, ще те убия.

Диего отметна глава назад и се разсмя.

— Ще ме убиеш? Няма да ме убиеш, Роберто, ти не можеш да живееш без мен. Знаеш какво сме един за друг. Хайде, Роберто, Амели е тази, от която трябва да се отървеш.

— Достатъчно — извика Роберто, — достатъчно.

Той заплашително вдигна пепелника, а из стаята се разнесе тихото ръмжене на Онка.

— Знаеш ли коя е тя? — захили се Диего. — Тя е дъщерята на една курва — кабаретно момиче, издържано от богат мъж. Тя не е д'Орвил. Леони никога не е била омъжена за Шарл... нейният баща е „Мосю“.

Той се обърна към Амели.

— Ти живееш в лъжа, скъпа моя — спокойно каза той, — цял живот си живяла в лъжа... д'Орвил си, колкото съм и аз.

Ръката на Амели затрепери, Онка дръпна веригата и нервно я опъна напред. Сълзи се появиха на очите на Амели. Какво означаваше това, че тя не е д'Орвил? Чу как Роберто крещи заплашително и подигравателния смях на Диего; всичко сякаш се случваше някъде далеч, толкова далеч... някъде другаде, не там... не със нея. Насилието изпука във въздуха, когато Роберто се спусна към Диего... тя с кожата си долавяше яростта му. Щеше да убие Диего заради нея... не можеше да го остави да направи това. Онка се изправи, забивайки нокти в полираните дъски и с ръмжене се хвърли напред.

— Онка — прошепна Амели, когато отново се хвърли напред. Силна болка проряза мускулите на гърба ѝ и тя автоматично разтвори ръка. Веригата се изплъзна през разтворените ѝ пръсти, а голямата котка скочи и се хвърли към гърлото на Диего. За части от секундата тя го достигна, ала нож блесна в ръката на Диего, преди да падне на земята, повален от тежестта на тялото ѝ, силните ѝ зъби вече бяха захапали шията му, но той успя да прободне корема ѝ с ножа.

Човекът и животното лежаха неподвижни на пода, посипан със счупени стъкла и с петна от уиски и кръв. В елегантния салон настъпи гробно мълчание.

Амели знаеше, че са мъртви още преди Роберто да коленичи над тях. Един човек лежеше мъртъв заради нея, а тя не изпитваше нищо. Защо, питаше се, сякаш ставаше въпрос за някой друг. Бе оставила Онка да се измъкне от веригата... а сега Онка също бе мъртва. Лицето на Роберто бе бледо, а гласът му трепереше. Той я прегърна закрилнически.

— Амели, нека да те заведе горе.

— Какво ще стане с мен, Роберто? — Тя послушно тръгна с него.
— Полицията ще ме задържи ли?

Роберто я погледна ужасен.

— Бе нещастен случай, Амели — Онка го уби. Ти нищо не можеше да направиш.

Амели долови страха в гласа на Роберто, но той се опитваше да запази спокойствие заради нея, знаеше го. Бе толкова добър с нея, толкова мил. Но това не беше нещастен случай, нали?

Роберто я сложи да си легне в леглото.

— Ще отида да извикам лекар — каза той, — и баба. А после трябва да се обадя в полицията. Всичко ще бъде наред, Амели, обещавам ти.

— Роберто — извика го тя настойчиво, — какво искаше да каже той, Роберто — че не съм д'Орвил?

— Това бяха глупости, Амели, големи глупости — той просто искаше да ни причини нещастие — уморено отвърна Роберто. — Сега го забрави, скъпа моя, просто го забрави. Аз ще се погрижа за всичко.

Роберто слезе обратно по стълбите. Насилието все още трептеше в тихия нощен въздух и той застана на вратата на салона, загледан в телата. Ръката на Диего още стискаше ножа, забит в корема на Онка, а пъстрите му невиждащи очи бяха втренчени в тавана. Кръвта от разкъсаната му гърло бе напоила бялата риза и на килима се бе смесила с тази на животното.

Лицето на Роберто се сгърчи от болка и сълзите се затъркаляха надолу по бузата му. Господи, помисли си той, аз го обичах. Въпреки всичко го обичах.

От полицията бяха загрижени да не разстройват горката сеньора ду Сантус повече, отколкото е необходимо.

— Да се случи такова ужасно нещо на сеньората — успокоително бе казал капитанът. — Не е за пръв път обаче. Тези големи котки могат без предупреждение да станат зли.

Полицаяте бързо бяха вдигнали телата и салонът бе почистен от кръвта.

— Какво ще правят с Диего? — попита тя Роберто, загледана в петното на пода, където бе лежало тялото му.

— Ще го занесат в болницата — отвърна той и след кратко мълчание добави, — погребението ще е утре.

— Ще отидеш ли на погребението?

— Амели — простичко отговори Роберто. — Трябва.

Сълзи започнаха да се стичат по бузите ѝ.

— Не плачи, Амели, вината не беше твоя, наистина не беше.

— Не плача за Диего — зариде още по-силно тя, — плача за теб и мен. Не разбираш ли, Роберто, нещата няма да бъдат никога отново същите.

— Да, да, ще бъдат — успокои я той, — ще видиш, Амели, всичко ще бъде, както си беше. Ела да си легнеш, не трябва да се вълнуваш така — помисли за бебето.

Бебето! Бе забравила за бебето! Амели потръпна. Слава богу, детето ѝ нямаше да знае нищо за това — нямаше никога да научи, че майка му е убила човек!

— Доктор Валдез ще ти даде нещо, за да заспиш — каза Роберто, докато я галеше по главата. — Утре ще се почувстваш по-добре. И помни, Амели, заминаваме за Флорида след няколко седмици — чака ни нов живот.

Тя лежеше в затъмнената стая със затворени очи и мислеше. Да, слава богу, чакаше ги нов живот — живот без Диего... и без Онка, нейната хубава, обична Онка. Сълзи закапаха от затворените ѝ очи по възглавницата, плачеше за Онка и за своята загубена невинност.

[1] Батида — португ. — шейк — бел.пр. ↑

Леони запали свещите и отстъпи назад, за да се порадва на масата. Селските чинии, сини като яйца на червеношийка, блестяха и синьото им изглеждаше още по-наситено, а пред всяко от петте места стоеше по един жълт цвят, поставен до грациозните кристални чаши с дълги крачета. Покривката бе бледосиня, а жълтите като масло салфетки лежаха кротко до всяка чиния. Два тумбести сребърни свещника, с щипци към тях, с каквито девичите през осемнадесети век осветявали пътя към леглото си, държаха дебели свещи с цвят на мед, а току-що откъснатите невени и метличини се подаваха от една напукана жълта купа.

Всичко е свършено, заключи тя и отиде да провери бутилките розе, които чакаха в сребърните купи за изстудяване, една свършена маса за вечеря със стари приятели по случай средата на лятото, двоен празник — петата годишнина от нейната сватба и раждането на внучките ѝ близначки — Ле и Леонор ду Сантус.

— Ле и Леонор — тя със задоволство произнесе на глас имената им. Леонор се беше родила половин час след Ле, а в писмото си Амели ѝ бе писала, че нещо в изражението ѝ напомняло на Леони. Затова избрала името Леонор.

Може би просто е искала да бъде мила с мен, помисли си Леони с усмивка, но и така да беше, бе още по-голяма радостта да нарече едно от децата си на името на майката, която едва познаваше. Амели бе започнала да ѝ пише през последните месеци от бременността и Леони бе открила, че не може да устои на удоволствието, което ѝ доставяше това, и да ѝ откаже чувството за сигурност, които тези писма очевидно създаваха у Амели. Сигурно след толкова години само да си пишат не криеше никаква опасност. Първо си разменяха просто кратки бележки, Амели ѝ разказваше за напредването на бременността и за това колко ѝ харесва във Флорида, но постепенно, получавайки отговорите на Леони, освободени от излишни емоции, кореспонденцията им се превърна в кореспонденция на две приятелки, в която здравият разум

на Леони подреждаше и укротяваше новопоявилите се усещания на Амели във връзка с живота в Америка и приближаващото майчинство.

Тя наистина е пораснала, мислеше си Леони, спомняйки си пъргавото младо момиче, което се бе появило в гримьорната ѝ през онази незабравима нощ, но сега долавяше и нещо друго — един нюанс, който я тревожеше. Някаква тъга, повече от отрезвяване, че животът не се състои единствено от рози, щастие и безметежна любов.

Тя чу звука от приближаваща се кола по пътеката към Вилата и се забърза към вратата, която както винаги бе широко отворена, за да влиза летен въздух, а двете саксии здравец, сложени отпред, радваха окото като пъстро цветно петно под белите стени.

— Леони, ето те и теб. Колко време мина. — Каро изглеждаше прелестна в своята жълта пола от груба сурова коприна и в блузата с широко деколте, за пръв път с пусната коса, хваната от двете страни с малки костени гребенчета, украсени с перли.

— Изглеждаш чудесно — едновременно възкликнаха и двете, оглеждайки се една друга за новопоявили се знаци на времето.

— И нито ден по-стара — убедено каза Леони.

— Както и ти — съгласи се Каро. После се засмяха на своята глупост. — Някой може да си помисли, че сме на седемдесет — продължи Каро — А между другото ти изглеждаш точно по същия начин, както изглеждаше на петнадесет. С изключение на това, че сега си по-щастлива.

Устните на Леони се разтегнаха в широка усмивка.

— Много проникателно наблюдение — и наистина е така, аз съм щастлива.

— А Джим?

— О, Джим щеше да бъде дори още по-щастлив, ако му позволявах да работи по осемнадесет часа на ден. Сега купува земя по крайбрежието — убеден е, че някой ден тя ще има голяма стойност. Прекарва цялото си време в планове как да я оползотвори — или, с други думи, непрекъснато търчи от Ню Йорк до Сан Франциско. Понякога го придружавам, но по-често си стоя тук и се грижа за градината. Станала съм мързелива, Каро — много съм привързана към това, за да ми се ще да го напусна дори за малко.

— Ти винаги си искала точно това обаче, нали? — каза Каро. — Нуждаеше се от сигурността, която ти дава собствената земя. Той я

купува за теб, Леони, знае, че тя означава за теб повече от диамантите.

Леони се замисли.

— Да, предполагам, че е така — до известна степен. Но сега имам Джим и не се нуждая от нищо друго. С него се чувствам сигурна. Засмените им погледи се срещнаха.

— Радвам се — каза Каро.

Алфонс и Марок се бяха спрели с Джим на пътеката и се наслаждаваха на гледката на залива, затуляйки с ръка очите си от слънцето, за да проследят извивките на тебеширените пътеки, които водеха на носа.

— О, не мога да чакам — извика Леони, затича се нагоре по пътеката да ги посрещне и се хвърли на врата на Марок. — Ах ти, беглецо — засмя се тя и шумно го целуна, — не съм те виждала почти от шест месеца.

Лицето ѝ е така пламенно, както и когато я видях за пръв път да наднича притеснено към алеята на „Сера“, помисли си Марок, и така красиво.

— Аз съм зает човек — извини се той и ѝ подаде огромна кутия с любимите ѝ бонбони от Танрад, донесени специално от Париж. — Животът на хотелиера е натоварен — всъщност поглъща цялото ти време. Изглежда, никога няма да имам време за себе си.

— По-добре да се заемеш с някой от хотелите тук — убедено каза Леони, — тогава поне по-често ще те виждаме. А ако ти не можеш да направиш това, тогава аз по-често ще трябва да посещавам Цюрих.

Завръщането на Марок в хотелиерския бизнес се бе оказало успешно, но разстоянията не се отразяваха добре на старото приятелство и тя говореше сериозно.

— Чух, че днес има двоен празник — той бе хванал Леони за ръка, докато крачеха надолу към къщата. — Ще ни позволиш ли да узнаем какъв?

— Не и преди вечеря — твърдо каза Леони, — тогава ще ви кажа.

Тя се отправи към терасата, където Джим бе наредил високи бутилки с местен вермут, подправен с прясно набрана мащерка от склона и вкусен касис с дъх на горски плодове.

— Това е раят — възкликна Каро. — Защо трябва човек да живее някъде другаде, когато тук е толкова хубаво?

— И аз мисля така — съгласи се Алфонс.

— Кажу ми — попита Каро, помиришвайки във въздуха — какво има за вечеря? Ухае апетитно.

— Пълнени патладжани, печено агне — а преди това нещо, от което ще си оближете пръстите — прясно уловени скариди от залива с домашно приготвената майонеза на мадам Френар, както и аспержи, а за десерт — малини и ягоди, колкото можете да изядете.

Леони се засмя при вида на смаяните им, изпълнени с очакване лица.

— Да пием за това — весело подхвърли Марок, — един тост и за вас двамата. Честита годишнина!

— Честита годишнина! — присъединиха се Каро и Алфонс.

Джим прегърна Леони през раменете.

— Няма да повярвате как трябваше да я преследвам — каза той с усмивка, — но я убедих, че съм единственият подходящ мъж за нея.

Щастието им бе така очевидно пълно, че гостите им усетиха отразената му топлина. Кой би могъл някога да си представи, че един ден тя ще бъде така щастлива, помисли си Каро, спомняйки си за Мосю. Леони рядко го споменаваше сега. Дори и откакто бяха научили, че е претърпял злополука и се е парализирал — говореше се даже, че били засегнати и гласните му струни и той не можел да говори. Като познаваха енергичността на Мосю и неговата волева личност, трудно им беше да повярват на тези приказки, но, изглежда, бяха истина. През по-голямата част от годината той живееше в един огромен апартамент в „Отел дьо Пари“ в Монте Карло и от време на време си позволяваше да излиза с яхтата си, макар че разправяха, че напускал хотела само късно през нощта, така че никой да не може да го види в инвалидна количка. Каро потръпна и отпи от питието си. Ако страстта му към Леони бе нормална, тази вечер той можеше да бъде тук, хванат под ръка с нея и да празнуват годишнината от сватбата си.

— Елате всички — извика Леони, — вечерята е сервирана. Марок, ти ще седнеш от дясната ми страна, а Алфонс, ти — от лявата. Джим оставям на теб, Каро.

— Добре — каза Джим, — от години се опитвам да остана насаме с нея.

— Виждаш ли — извика Леони, — женени сме от пет години, а той вече преследва най-добрата ми приятелка.

Леони вдигна чашата си.

— Не мога да чакам повече, за да ви кажа — започна тя, а лицето ѝ се озари от усмивка. — Искам да вдигнете тост за Ле и Леонор ду Сантус — близначките на Амели, моите внучки.

— Леони — въздъхна Каро, — о, Леони. Колко прекрасно! Колко вълнуващо!

Марок и Алфонс се усмихнаха на нейното явно щастие.

— Нещо повече — каза Леони, — бях лишена от собствената си дъщеря, но тя ми обеща, че ще видя моите внучки. Когато пораснат достатъчно, ще ги доведе при мен.

Каро се замисли как всички обикновени щастливи баби могат всеки ден или всяка седмица да виждат внуците си. Не е ли удивително, мислеше си тя, вдигайки тост за здравето на новородените, как Леони се е научила да бъде щастлива с толкова малко — бегло обещание за посещение някога в бъдеще бе достатъчно да я изпълни с щастие.

Вечерята бе спокойна, примесена с разговори и клюки, а после поседяха мързеливо още малко на терасата, пиейки кафе и канейки се да се прибират в къщи, защото вече приближаваше време за лягане.

— Не знам защо не останете тук във Вилата — започна да недоволства Леони, когато Каро накрая реши да тръгват.

— Нямате достатъчно голям шкаф, който да побере дрехите ѝ — суховато се пошегува Алфонс, — трябваше да се настаним в апартамент с две спални, за да може тя да има всичко необходимо. А сме тук само за четири дни!

Леони я прегърна.

— Приятно ми е да чуя, че не си се променила от деня, в който те срещнах — каза тя, спомняйки си за препълнения с коприна и сатен гардероб и кутиите с бижута.

— Какво представлява една жена без обожатели? — безгрижно отвърна Каро, докато се изкачваха нагоре по пътеката. — Значи ще се видим утре — намислила съм да поиграем малко в Казиното вечерта.

Алфонс простена.

— Тя най-накрая ще ме разори — каза той, настанявайки я в колата.

— Никога — засмя се Каро, — аз винаги печеля.

Марок щеше да шофира.

— Благодаря ви за изключително приятната вечер — тихичко каза той. — Липсваш ми, Леони.

Погледът му бе изпълнен с нежност.

— И ти ми липсваш, стари приятелю.

Леони топло го прегърна.

Джим я хвана за ръка и те закрачиха по обляната от лунна светлина пътека, чиито камъчета тя сама бе редила преди много години.

— Още не съм ти дал подаръка — каза той. — Искях да почакам, докато мога да ти го покажа — но сега е почти късно.

Той погледна небето; луната бе високо и осветяваше пейзажа с бледа светлина. Носът приличаше на рисуван декор над мълчаливо поклащащото се море.

— Почакай тук — каза той и сложи Леони да седне на един стол на терасата. — Връщам се веднага.

Тя се облегна назад, загледана в магическата сцена. През цялото време, през което бе живяла тук, нито една нощ не приличаше на друга — морето бе винаги различно, както и небето. Тя въздъхна от задоволство. Нейният дом бе най-прекрасното място на света.

— Затвори очи — нареди ѝ Джим — и виж какво ще ти подаря.

Леони послушно затвори очи, долавяйки ясно шумоленето на хартия, докато той пъхаше един пакет в ръцете ѝ.

— Мога ли да го отворя сега? — попита го тя.

— Отвори го — отвърна той.

Документи като тези бе виждала и преди, завързани с розова лента и запечатани с ален восък.

— Нотариални актове — прочете тя с усещането, че това е нещо познато. Някога Мосю ѝ бе направил същия подарък — нотариалния акт на самата тази къща. Тя дълбоко си пое дъх и зачете нататък. Бяха нотариални актове на цялата земя на изток от Вилата, чак до носа, земята зад и над хълма под пътя и няколко хектара на запад. Учуденият ѝ поглед срещна този на Джим.

— Ти си господарка на всичко, което виждаш, Леони Джеймисън — каза той със самоуверена усмивка, — всичко е твое.

Тя застана до него и се загледа в окъпания в лунна светлина пейзаж. Той наистина бе неин, тези дървета, тези хълмове, тези варовити пътечки — всички бяха нейни. Пъхна ръката си в неговата и склони глава на раменете му.

— Как да ти благодаря? — прошепна тя. — Това е най-прекрасният подарък, който можеше да ми направиш.

— Знам — отвърна той, стискайки ръката ѝ, — винаги съм знаел от какво имаш нужда.

Леони не каза нищо. Джим знаеше от какво се нуждае тя, знаеше как да я накара да изпитва сигурност. И ѝ бе подарил всичката тази земя.

Ле и Леонор спокойно спяха следобедния си сън в затъмнената детска стая на Вила Енкантада на Ки Уест. На лицето на Амели се бе изписала нежна усмивка, когато тихичко затвори вратата зад себе си. Малко по-нататък по коридора тя надзърна в стаята на Винсънт и Жан-Пол. Шестгодишните момченца се бяха проснали на леглата си в еднакви пози, по корем, с обърнати надясно глави и стиснати очи. Прекараха бурна сутрин, жегата не прощаваше никому, но най-накрая всички заспаха и може би щяха да се събудят, когато топлината намалее.

Амели излезе на терасата и се излегна в ниския хамак, опънат между два стълба. Ксара почиваше в стаята си, а къщата бе притихнала. Всъщност целият хълм изглеждаше притихнал днес; за пръв път птиците се бяха снишили и единствени насекомите не спираха обичайното си жужение.

Тя отметна назад гъстата коса от челото си и се загледа в небето. Слънцето ярко светеше на безоблачното синьо небе и Амели въздъхна; не можеше да се очаква да намалее жегата, сигурна бе в това. Защо тази година бе много по-топло от обикновено? Но въпреки това тук бе по-добре, отколкото в Маями — бе права, че избяга от изтощителната влажност там. Само още една седмица и хотелът щеше да затвори за три месеца — сезонът свършваше, — а Роберто и Едуар щяха да се присъединят към тях. А после, когато времето захладеше в разгара на лятото и започнеше новият сезон, Роберто щеше да стане новият управител.

Отговорността за такъв огромен хотел бе работа, която поглъщаше цялото му време. Роберто щеше да работи по цели часове — щеше да прекарва повече време в Паласио, отколкото в спретнатата им малка къщичка извън града — дори повече, отколкото сега.

Една бръчка се появи на челото ѝ. Роберто изглеждаше щастлив и обичаше работата си, обожаваше децата, обичаше и нея — но не беше същото. Гледката на салона във Вила д'Орвил с окървавените тела на пода сама изникваше в съзнанието ѝ, а очите ѝ широко се

отваряха в опит да прогони спомена. Имаше ли поне един ден през тези две години, в който да не бе мислила за това? Знаеше, че и с Роберто е така, въпреки че никога не бе споменавал за това след погребението на Диего. Всичко свърши, беше й казал той после, и ние трябва да го забравим и да продължим нататък. Трябва да мислим за детето и за нашия съвместен живот. Съзнанието й гъмжеше от въпроси — но може би той беше прав, по-добре щеше да бъде да не търси отговорите им. Въпреки това тя знаеше, че никога няма да бъде същото. Диего бе успял накрая, както винаги досега, да застане между тях.

Горещината бе непоносима, не се усещаше и полъх на бриза, докато тя се люлееше в хамака, а после боса се запъти вътре. В стаята й бе по-хладно, преоблече се и легна на леглото. То бе широко, постлано с бели чаршафи и удобно. Само за любене, помисли си тя, в следобеди като този, когато градусът на страстта отговаря на градусите навън.

Какво знаеш ти за страстта, Амели ду Сантус, каза си после. Знаеше какво е любов, защото обичаше Роберто и Роберто я обичаше и тяхното любене бе обагрено от това. Но то не бе всепоглъщаща страст. Тя никога не бе изпитвала такава страст — щеше ли изобщо някога да изпита? Бе сенъора ду Сантус, чийто зает съпруг я обича, и имаше децата си, за да запълва всички празнини, които биха могли да се появят в живота им.

Амели се обърна и затвори очи. Но беше ли достатъчно това за една жена?

Хилиърд Уоткинс се разхождаше край елегантната колонада във вътрешния двор на Паласио д'Орвил с книга под мишница и търсеше сенчесто място, където бризът да е пропъдил непоносимата дневна горещина. Той любезно кимна за добро утро на двете възрастни дами, стегнати в чисти ленени дрехи с вдигнати бостънски яки и забележителни обувки от Нова Англия. Изглежда, горещината не им влияеше ни най-малко, единственото им отстъпление от високия стил бяха сламените шапки, които постоянно стояха на главите им както навън, така и вътре. Брат им бе друга работа — в очите на стария човек играеха весели пламъчета зад очилата с позлатени рамки, а панамената

му шапка винаги бе килната на една страна. Хилиърд се обзалагаше, че навремето е бил младеж и половина и макар сега попрецъфтелите момичета да го държаха под чехъл, той го бе виждал да седи сам в бара нощем, когато дамите си бяха легнали, и да се наслаждава на няколкото брендита и сладките приказки с бармана Хари.

Пийбоди бяха единствените други гости в този огромен хотел през последната седмица от сезона.

Хилиърд крачеше по дългата сенчеста мраморна тераса, която гледаше към морето. Тента закриваше няколкото реда бронирани прозорци от прякото действие на слънчевите лъчи, но дори и на сянка бризът не се усещаше. Той се подпря на парапета и се загледа към морето, над което мрачно бе надвиснало месингово небе. Не успя да открие нищо подходящо, неговата стая си оставаше най-хладното място за кратки занимания като четенето.

— Мистър ду Сантус?

Възрастната дама стоеше с изправен гръб пред Роберто, сламената шапка бе кацнала съвършено правилно на главата ѝ, а краката ѝ, обути в безупречни обувки, бяха заели вярната стойка. Зад нея се показва брат ѝ, по-изгърбен от сестра си, с изпъкнали сини жилчици по носа, които издаваха страстта му към брендите след вечеря.

— Мистър ду Сантус, брат ми смята, че ще има буря.

Роберто ѝ предложи стол.

— Страхувам се, че можем да очакваме буря по това време на годината, мис Пийбоди. Сега е краят на сезона, както знаете.

— Не ме разбрахте правилно — ясно отвърна тя, — не става дума за обикновена буря, а за ураган.

Роберто я погледна изненадан, какво можеше да знае тази префърцунена бостънска госпожица за ураганите?

— Всички знаци сочат това — убедително продължи мис Пийбоди, — брат ми казва, че го усеща във въздуха. Той има опит с подобни бури.

— Да, да — развълнувано се обади старецът зад нея, — в Южните китайски морета, разбирате ли, бях там преди много години...

— Хенри, ти да мълчиш, когато говоря аз — сряза го сестра му по средата на изречението и Хенри свали от носа си очилата с позлатени рамки и нервно започна да ги бърше с една снежнобяла кърпичка.

— Бихме искали да знаем какви предпазни мерки възнамерявате да вземете срещу бурята, мистър ду Сантус?

— Страхувам се, че не съм помислял за това, мис Пийбоди, не са ни предупреждавали за ураган, който да идва насам. Така или иначе, прозорците на хотела имат капаци, приготвени са и торби с пясък за тях в случай на буря и, разбира се, всички преносими вещи — мебели, саксии с цветя и подобни — ще бъдат внесени вътре. Струва ми се, че хотелът би бил достатъчно сигурно място при подобни обстоятелства. Но както казах, не сме получавали предупреждение за приближаването на ураган.

— Той идва — внезапно промълви Хенри. — Винаги започва така. Повярвайте на думите ми, мистър ду Сантус, и се подгответе. Щом падне мрак, ще бъдем в него. — Той цял сияеше зад очилата. — Ще бъде като някога — продължи развълнувано. — Помня през седемдесет и девета, когато старият Купър и аз сондирахме островите...

— Брат ми дълги години работеше в Дипломатическия корпус — мис Пийбоди отново безскрупулно го прекъсна. — Ще ви оставим да се погрижите за нещата, мистър ду Сантус.

Въпреки авторитарните ѝ маниери тя бе истинска дама към седемдесетте.

— Ако сте загрижена, мис Пийбоди, можете още сега да заминете на север — след един час има влак за Сен Огъстин — каза Роберто.

— Имаме запазени билети за следващата седмица и възнамеряваме да останем, благодаря ви, мистър ду Сантус.

Хенри последва сестра си и те се запътиха навън.

— Ще бъде забавно, нали? — заговорнически прошепна той. — Струва ми се, че доста ще ми хареса този ураган.

Едуар примъкна последната торба с пясък на мястото пред големите прозорци, които извеждаха до крайморската тераса, и с

носката си кърпа изтри потта от челото си. Щеше да бъде дяволски по-лесно, ако персоналът им не беше намален до минимум поради това, че хотелът затваряше следващата седмица. От друга страна, представяше си каква паника щеше да настъпи, ако хотелът бе пълен с гости. Тръпки го побиха при тази мисъл.

Той вдигна поглед от камарата торби, пълни с пясък, и го насочи към терасата. Всички плетени от ракията мебели бяха пренесени вътре и всеки един буркан или саксия с цветя, които можеха да се помръднат, вече бяха заключени в помещенията за багаж. Тентите бяха сгънати и прибрани на местата си, макар че, предполагаше, те първи щяха да пострадат от бурята. Той философски сви рамене, надявайки се, че това бе най-лошото, което можеха да очакват.

Макар да бе едва четири следобед, бе притъмняло. Още не се долавяше никакъв полъх на вятъра, а и в застиналата тишина не пееха птици. Той си помисли за Ксара и Амели в Ки Уест — надяваше се те да са добре. Роберто го бе уверил, че бреговият пост е съобщил, че няма опасност за тях толкова далеч на юг и че дори Маями ще хване само опашката на бурята. Гледайки небето, Едуар се питаше колко точна може да бъде такава прогноза.

В хотела лампите бяха запалени и осветяваха черно-бялата мраморна мозайка на горния етаж, но цареше тишина и капациите на прозорците бяха спуснати. Роберто неспокойно обикаляше празните салони. Бе изпратил персонала, който идваше през деня, да се прибира у дома, а единственият друг персонал, който живееше в хотела и още не бе заминал във ваканция, бяха готвачът Мишел, двамата помощник-готвачи и барманът Хари. И, разбира се, четиримата последни за сезона гости.

Той здраво затвори голямата входна врата и спусна железните решетки. Това беше то, всички бяха вътре сега. Нищо повече не можеха да направят.

Двете мис Пийбоди се носеха плавно надолу по голямото стълбище, следвани от Хенри, килнатата му на една страна панамена шапка бе по-наклонена от обикновено.

— Пет часът е — съобщи мис Пийбоди, — ще прием чай, ако нямате нищо против, в малкия салон.

Роберто се усмихна.

— Разбира се, мадам.

Никакъв ураган не можеше да наруши навиците на двете мис Пийбоди.

Към шест часа вятърът виеше и можеше да се чуе как дъждът шиба капачите на прозорците. От далечината достигаше бумтящият грохот на морето, което се спускаше на големи завити вълни към брега. Точно в шест и половина електричеството прекъсна и в стаята бяха запалени три големи свещника. На трепкащата им светлина двете мис Пийбоди и Хенри заедно с Хилиърд Уоткинс като четвърти играеха безкрайна партия бридж, пийваха шампанско, подсигурено от Едуар за повдигане на духа, и гризяха сандвичи, сякаш се намираха на някой изискан пикник. Вятърът се бе усилил от ниско приглушено плющене до силен вой, разцепван от дъжда, а Роберто неспокойно обикаляше хотела. Бе ужасно изнервящо да чуваш какво става и да не можеш да го видиш.

Към девет часа изглеждаше сякаш вятърът не може да се усили повече, капачите на прозорците и вратите се блъскаха и сред воя му те чуваха скърцащи шумове, сякаш дърветата, храстите, фонтаните и всичко, за което можеха да се сетят, дори гаражите и външните постройки, се разцепваха и парчета от тях отлитаха надалеч. От време на време по-силен порив на вятъра блъскаше тежките дървени врати, сякаш някакъв исполин се опитваше да нахлуе през тях.

Роберто знаеше за какво се тревожи Едуар. В единадесет щеше да настъпи приливът. Нямаше начин да разберат какво бе нивото на морето, но според долитащия звук вече трябва да бе покрило плажа и вероятно миеше моравите по склона между плажа и терасата. Ако вятърът продължаваше да духа така с този силен прилив...

Хенри Пийбоди се бе проснал с цялата си дължина на кушетката в салона и тихо похъркваше. Шестте чаши шампанско го бяха направили поспалив, а останалите четири бяха предизвикали същия ефект върху сестрите му. Те дремеха, седнали на по един стол от двете страни на брат си.

Роберто усещаше тишината както никога досега в живота си. От нея почти го боляха тъпанчетата. Силата на вятъра не намаля

постепенно, нито скоростта му — той просто изведнъж спря.

Хенри Пийбоди се поизправи и се прозя, а после извади носната си кърпа и започна да бърше очилата си.

— Намираме се в онова, което е известно като око на бурята — във вихъра. Вятърът ще бушува навсякъде около нас — в радиус от няколко мили. Разбира се, той ще се върне, този път духайки от обратната посока, но би било напълно безопасно да погледнем навън и да видим какви са щетите.

Едуар и Роберто учудени се втренчиха в него. Щеше да се окаже, че Хенри Пийбоди е специалист по ураганите.

Индиговото небе бе спокойно и осеяно със звезди. Нямаше и намек за бриз, а въздухът бе топъл и тежко влажен. Проблясваха синкави светкавици и беззвучно си играеха по небето, стотици птички шумно цвърчаха, летяха в кръг и се спускаха надолу, а после се сгушваха във върха на дървесните корони, останали сега без листа.

— Бедните същества са били отнесени на стотици мили — каза Хенри, слизайки предпазливо надолу по мраморните стълби, — от там, където ураганът последно е пресякъл земята.

Картина на опустошение се разгърна пред очите им. Дървета бяха изкоренени и захвърлени в препълнените басейни. Тежките каменни вази бяха разбити и разпилени по пътеките. Терасата бе посипана със счупени керемиди и залята от цяла река дъждовна вода, която наквазената земя и задръстената канализация не бяха успели да поемат.

Океанът връхлиташе брега с непрекъснат страховит грохот. Огромни вълни се издигаха вече до моравата, отстояща на по-малко от сто ярда. Дори без вятъра океанът бе опасна стихия и Едуар и Роберто тревожно се спогледаха.

— Ще имаме нужда от още торби с пясък за прозорците, които гледат към морето — каза Едуар, — и по-добре да побързаме.

Подпомогнати от Хилиърд Уоткинс, готвача Мишел, двамата помощник-готвачи и бармана, те завлачиха тежките торби пясък към нужното място.

— Това е то — извика Роберто, изпотен от усилната работа. Той с благодарност прие цигарата, която му предложи Хилиърд Уоткинс и се облегна на парапета на терасата, загледан в разпененото море.

— Всичко, което можем да направим сега — въздъхна Едуар, — е да чакаме.

Поривът на вятъра ги блъсна с огромна сила и ги запрати олюляващи се напред, а после безпомощни ги хвърли на земята.

Роберто лежеше там вцепенен. Вятърът изтръгна въздишка от устата му и той скри главата си в ръце. Надзърна между пръстите си и видя, че Хилиърд Уоткинс на четири крака пълзи към ъгъла на хотела, а от едната му страна Едуар стои, вкопчен за парапета на терасата.

— Дръж се за парапета — извика Едуар, надвиквайки вятъра, — докато се доберем до ъгъла, а после се наведи и се затичай.

Те пъплеха малко по малко, а вятърът, идещ от морето, свистеше край тях, дъждът заплющя почти хоризонтално и ги заслепи. Звукът от разбиващи се вълни идеше заплашително отблизо.

— Продължавай! — изкрещя Едуар. — Тичай сега.

Той видя как Роберто изчезва в дъжда и започна да се моли да намери подслон на ъгъла. Виждаше белите краища на вълните, които се разливаха на моравата под него.

— Господи — простена той, — след още няколко минути ще залее терасата.

Спусна се след Роберто, задъхвайки се, тичаше настрани като рак, тласкан от вятъра. Наведе глава, преви се на две и вложи цялата си сила, за да стигне до ъгъла, където Роберто и Уоткинс се бяха сгушили един до друг на завет под една арка.

— Мислиш ли, че можем да стигнем до главния вход? — задъхан попита Роберто.

— Нямаме избор — непоколебимо отвърна Едуар. — Ако останем тук, ще се удавим.

С опрени о стената гърбове те започнаха да се придвижват странично покрай източното крило на хотела, залитайки и газейки в калта, докато стигнаха до останките от една хубава някога градина, която ги разделяше от входа на хотела.

— Нищо друго не ни остава, освен да се наведем, колкото се може по-ниско, и да вървим направо — извика Роберто и се устреми напред в нощта.

Можем да го направим, помисли си Едуар, наведе глава и сви рамене. Все още можеше да различи Роберто пред себе си и малко вляво, но от Уоткинс нямаше и следа.

Едно изкоренено палмово дърво се стовари отгоре им със силата на експресен влак, улавяйки ги неподготвени, заслепени от дъжда и тъмнината. Роберто го видя пръв — мержелееща се тъмна сянка, засилена към тях в тъмнината на нощта. Той извика и протегна ръце в безуспешен жест, сякаш искаше да го хване. То удари Едуар и Роберто едновременно и те като кегли се строполиха от удара.

Вятърът донесе гласове и Едуар постепенно започна да различава фигури, които се бяха свили над него в дъжда.

— Опитваме се да повдигнем дървото — ще се справиш — извика Хилиърд, — но още не се опитвай да се движиш.

Едуар изведнъж забеляза, че са заобиколени от надигаща се вода и разбра, че морето вече е заляло терасата. Рамото го болеше и струйка кръв се стичаше към окото му от една рана на главата. Той не можеше да се движи, защото дървото бе затиснало гърдите му.

С всички сили те повдигнаха дървото и първо освободиха Едуар. Той бе затиснат от най-горната част на дървото и бе ударен от него в главата, но по-голямата част от тежестта бе паднала върху рамото му. Счупената му ръка висеше отпусната. Дървото бе ударило най-много Роберто и той още лежеше, хванат в капана му.

— Трябва да помогнете на Роберто — извика Едуар, — за Бога, помогнете му...

Вятърът отнесе думите му в тъмната нощ.

— Него ще пренесем после — извика Хилиърд, — трябва да се връщаш, преди морето да е погълнало всички ни.

С по един човек от всяка страна за подкрепа те се запрепъваха, превити на две, към вратата, а всяка стъпка бе агония за Едуар. Рязко отвориха вратата, вкараха го вътре и отново се върнаха при бурята. Едуар, задъхан, се облегна на вратата. Потта и дъждовната вода се смесваха с кръвта му и капеха по шикозните мраморни плочки. Възрастните дами продължаваха да дремят на мъждукащата светлина от свещите.

Болката в рамото му бе непоносима и Едуар прехапа устни, за да не извика. Господи, ами Роберто? Ако не побързат, щеше да е прекалено късно. Можеха да се издавят до един. Докато си мислеше това, се чу трясък и звън от счупени стъкла — нахлуващото море бе стигнало прозорците, затворени с капаци и подпрени с торби пясък.

Вратата отново внезапно се отвори, дъждът и вятърът профучаха в стаята, угасиха свещите, залюляха полилеите и разбиха о пода чаши и други малки предмети, а после с големи усилия вратата се затвори под общата тежест на четирима мъже. Гласът на мис Пийбоди прозвуча спокоен и непоколебим в тъмнината:

— Има ли някой тук? Какво става?

Едуар опипом стигна до свещника.

— Всичко е наред, мис Пийбоди — извика той, а гласът му звучеше странно дори за самия него, — ей сега ще запалим свещите.

На мъждукащата светлина на свещите той видя как внасят Роберто в стаята и внимателно го полагат на кушетката. Мъжете застанаха почтително един до друг, като избягваха погледа му и Едуар озадачен се втренчи в тях. Не можеше да бъде истина! Не искаше да повярва, че това е истина. Мили Боже, нека да не е вярно... Но Роберто бе мъртъв.

— Бихте ли занесли мистър ду Сантус горе? — тихо попита мис Пийбоди. — Сложете го на едно от леглата. И дайте на мосю Едуар чаша бренди, Хенри. Сестра ми има опит като медицинска сестра — каза тя на Едуар, — тя ще прегледа рамото ви.

Нов внезапен порив на вятъра и още супени стъкла.

— Мисля, че е по-добре да видя какво става там — спокойно каза тя — и какво може да се направи.

Едуар вцепенен я наблюдаваше как изчезва по посока на големия салон. Мис Пийбоди бе отговорна и непоколебима. Той облегна главата си на стола и притвори очи, докато качваха нагоре по стълбите тялото на Роберто. С кристална яснота можеше да си припомни русото малко момче с любимия си овен Зезе, младежа Роберто — златокос атлет, който играе поло със своя отбор, сърдечният Роберто, който винаги успяваше да запази мира между Амели и своите приятели. Съпруга на Амели, момчето и мъжа, когото тя винаги бе обичала — бащата на нейните деца. И той заплака за момчето, което познаваше, и за скръбта, срещу която щеше да се изправи Амели.

Кошмарът още не бе свършил. Морето се надигаше към терасата и заливаше градините, а вълните се мятаха към капаците на прозорците. Те усещаха как сградата се тресе, сякаш бе потънал кораб, и стояха вътре напрегнати и разтревожени, отпиваха скоч, нощта напредваше, а вятърът и морето не показваха признаци на отслабване.

Сестрите седяха една до друга на дивана, кротко плетяха и за пръв път не надигнаха недоволен глас, когато брат им се присъедини към пиещите уиски.

Макар часовникът на Едуар да показваше седем сутринта, не се виждаха никакви проблясъци на зора през прорезите на капациите; нощта и денят се бяха слели в едно и едва към обед вятърът започна да отслабва, а небето да се прояснява. Ураганът бе отминал. Смъртта и разрушенията останаха единствените му следи.

Амели не можеше да си спомни кое бе по-лошо, моментът, в който Едуар ѝ каза, че Роберто е мъртъв, или погребението му, когато бедното му смазано тяло бе положено да почива под златисто синьото небе на един ясен ден във Флорида. Както и да е, това нямаше значение, уморено си помисли тя, вече нищо нямаше значение. Придърпа стола си по-близо до прозореца и седна, втрещена в синия залив отдолу.

Вила Енкантада бе умълчана. Баба се бе върнала в Рио, а Ксара и Едуар бяха в Маями с децата, собствените им и нейните. Амели почувства известна вина при мисълта за малките си дъщерички. Вече месец откак се бе върнала в Ки Уест само с баба за компания — цял месец откак не бе виждала децата си. И два месеца от смъртта на Роберто. Дори самата дума я изпълваше с вътрешен хлад. Тя затвори очи от болка, сякаш го виждаше в калта, под палмата, пробола хубавото му силно тяло. Бе прекалено много, за да го понесе, не можеше да го приеме! Нищичко не ѝ бе останало, за което да живее, тихичко простена тя в голата стая, нищичко! Не, казваше ѝ баба, имаш Ле и Леонор, децата на Роберто — трябва да благодариш на Бога, че ти е оставил това наследство. Но как можеше да знае баба колко далечни ѝ се струват в този момент двете сладки руси дечица? Те бяха много малки и невинни, за да разбират, само усещаха, че завинаги са загубили този мил мъж, когото тъкмо се бяха научили да наричат татко. Може би баба бе права и трябваше да се утешат — но не можеха, и вината за това бе нейна. Тя бе безсърдечна майка, бе изоставила децата си, потънала в собственото си страдание!

Амели усещаше безпомощност, нищо не можеше да направи, за да надмогне чувствата си, бе погълната от тях, връхлетяна от болката. Искаше ѝ се да остане в тази затъмнена стая завинаги и никога да не говори с никого. Така бе по-лесно.

Едуар слезе от ферибота и закрачи по кея с наведена глава, потънал в мисли. Бе тук заради Ксара, идеята бе нейна и той горещо се надяваше, че ще подейства. Ключовете дрънчаха в джоба му, докато минаваше по „Мейн стрийт“ към салона за сладолед, откъдето купи четвърт шоколадов и четвърт прасковен — любимите на Амели, засмя се той на глупостта си — като че ли такава детинщина можеше да ѝ помогне! Изабел го бе предупредила, че Амели не се храни — че изобщо нищо не прави и никого не иска да вижда. Трябваше да направят нещо за нея. Тогава на Ксара ѝ хрумна тази идея. Едуар въздъхна, докато се качваше на таксито, наистина се надяваше да подейства.

Кой може да е, зачуди се Амели, стресната от стъпките в коридора. Тя погледна часовника си. Показваше четири, трябва да бе задрямала. Можеше да бъде само Зита, прислужницата. Но не, не можеше да е тя — днес ѝ бе дала свободен ден, искаше да остане напълно сама. Амели наостри уши, на пръсти се приближи до вратата на спалнята и се послуша. Шумът идваше от кухнята!

— Кой е? — извика тя, рязко отвори вратата и излезе в коридора, водещ към стълбището.

— Амели. Аз съм, Едуар.

С голямо облекчение тя се облегна на парапета и погледна надолу към него.

— Едуар! Какво правиш тук?

Едуар се завтече нагоре по стълбите към нея.

— Дойдох да те видя, разбира се.

Тя се почувства в безтегловност, когато той я прегърна и я притисна до себе си. Костите ѝ бяха леки като на птиче. Едуар я отдалечи от себе си и я огледа:

— Така си и мислех — с укор каза той, — ти не ядеш.

— Ям достатъчно — отговори Амели в самозащита. — Добре съм, Едуар, наистина. Нямаше нужда да дотичваш веднага тук, само защото баба си е заминала. Сама се чувствам добре.

— Не се и съмнявам — строго отвърна Едуар. — Но дъщерите ти не се чувстват така.

Зениците на Амели се разшириха от тревога.

— Нещо лошо ли се е случило?

— Не. Нищо лошо не се е случило с Ле и Леонор — просто идната седмица е вторият им рожден ден и ще бъде хубаво майка им да е с тях, за да го отпразнуват заедно. Особено сега, когато останаха без баща — нарочно добави той. Разтърси я, бе му казала Ксара, трябва да я извадиш от тази ужасна апатия, да тръснеш отговорност на плещите ѝ, накарай я да се изправи срещу това, Едуар — тя трябва да се справи — заради децата — и заради себе си.

Амели отстъпи крачка назад. Какво говореше той, не знаеше ли, че тя не може да слуша за това?

— Аз... аз просто си лежах в стаята — прошепна Амели и се опита да се измъкне по коридора.

Едуар я сграбчи за ръката.

— Ела долу с мен — каза той и я задърпа. — Имам нещо за теб.

— Едуар, аз... не се чувствам много добре. Мисля, че ще е по-добре да се върна в стаята си и да си легна. О, забравих, дадох свободен ден на прислужниците, ще трябва да вечеряш в „Сен Джеймс“.

— А ти какво ще вечеряш?

Безмълвното ѝ лице отговори на въпроса му.

— Ела с мен — каза той и я поведе надолу по стълбите.

Двете картонени кутии сладолед вече се топяха на кухненската маса и Едуар сложи Амели да седне на един стол, загреба пълна лъжица сладолед от всеки вид и го сипа в една купичка.

— Заповядай — усмихнат ѝ го подаде той, — любимите ти.

Той не усеща ли, питаше се Амели, че нищо не е хубаво вече? Не го ли разбира? Погледът ѝ срещна през масата състрадателния поглед на Едуар, а сладоледът си стоеше недокоснат пред нея.

— Като не ядеш, нищо няма да се промени, Амели. Това няма да върне Роберто.

Тя сведе поглед, големите ѝ завити мигли хвърляха сянка върху бледите ѝ бузи. Някога буйната ѝ коса бе изнемоощяла и загубила предишния си блясък и гъвкавост. Ръката на Едуар затрепери, докато държеше лъжицата, как мразеше да я наранява така — но сега трябваше да го прави заради самата нея.

— Ле и Леонор са много добре — каза той, — щапукат насам-натам, не можеш ги удържа. Толкова много ми напомнят на теб на

същата възраст, Амели, прекрасно е да ги гледа човек. Разбира се приличат и на баща си — Роберто бе рус като теб. Ле има неговите очи, тези хубави ясносини очи...

— Престани! — Гласът на Амели трепереше от гняв и болка. — Защо го правиш? Престани, Едуар! Моля те...

— Значи смяташ, че никога вече не трябва да говорим за Роберто, щом е мъртъв? Да се преструваме, че никога не е съществувал? Що за глупост е това, Амели? Роберто има право да го помним, да си говорим за него — да го обичаме. Не разбираш ли, Амели, смъртта му трябва да се превърне в част от живота на всички ни, за да можем да заживеем с това!

Амели го гледаше с каменно лице и Едуар се поколеба. Дали не отиде твърде далеч? Ако е така, вече нямаше връщане назад.

— В Маями има две деца, които се нуждаят от майка си — нещо повече, Амели, те имат право да бъдат с майка си. Баща им загина и бъдещето им е в твоите ръце. Те зависят от теб, Амели ду Сантус.

Амели изправи глава, сякаш за да поеме удара. Едуар бе прав, децата бяха нейна отговорност. Но тя не искаше да се връща в Маями, не искаше да ходи никъде, просто искаше да си остане в сигурността на онази стая. Как можеше да се върне, да се смее и да играе с децата, както ще очакват от нея — както винаги преди това? Всичко бе различно сега. Животът ѝ бе празен.

Едуар извади ключовете от джоба си и ги размаха пред нея.

— Това са ключовете от Паласио д'Орвил — спокойно каза той. — Ключовете, които трябваше да дам на Роберто, щом станеше управител на хотела следващия месец, работата, за която се бе трудил така усилено и която нямаше никакви колебания да поверя на него. Той я заслужаваше. — Той постави ключовете на масата помежду им и отмести стола си назад. Плочките на пода отекнаха от стъпките му, щом закрачи из кухнята. — Щетите по хотела бяха възстановени, а градините засадохме и оформихме отново. Сигурно ще можем да отворим навреме и хотелът ще бъде поне наполовина пълен първите две седмици — след това всичко е предварително ангажирано за целия сезон. В момента се строят два плувни басейна и спортна зала, а Мишел, готвачът, вече е съставил новото меню за радост на гостите. Персоналът е готов и в очакване. Имаме нужда само от управител.

Амели седеше вцепенено на масата, питайки се защо трябва да знае всичко това — какво значение имаше то?

Едуар я пронизваше с поглед.

— Вложихме много време в Паласио д'Орвил — аз, Ксара, баба, Роберто — и страшно много пари. Работата на управител остана за теб, Амели.

Тя вдигна глава и шокирана го погледна.

— Роберто би искал да бъде така — продължи Едуар. — Ти си се занимавала с хотела в Рио вместо баба, помагала си и на Роберто в Паласио, няма причина да не се справиш с това. — Той й направи знак да замълчи, когато я видя, че се кани да му възрази. — Не приемам отрицателен отговор, Амели, няма друг управител. Ако не приемеш, тогава Паласио д'Орвил ще затвори точно преди да бъде отворен отново.

Едуар се приближи до масата и хвърли ключовете към нея.

— Ето ти ключовете. Паласио д'Орвил те очаква. Това е предизвикателство, Амели, но аз знам, че можеш да се справиш с него.

Той се запъти към вратата и се обърна да я погледне.

— По-добре си изяж сладоледа — внезапно смени темата Едуар, — ще се разтопи.

Плаха усмивка се появи на устните на Амели. Изискваха се много нерви, за да изиграе това, и тя му се възхищаваше. И не само знаеше, че щом веднъж е казал нещо, той държи на думата си — ако откажеше работата като управител, той щеше да затвори Паласио. Не й бе оставил избор. Тя взе голямата връзка ключове и на ръка определи тежината им, както много пъти бе правил Роберто. Столът изскърца по плочките, когато го отмести назад. Амели се отправи към вратата, за да намери Едуар. „Предизвикателство“, бе казал той... щеше да бъде нещо повече от обикновено предизвикателство — щеше да бъде трудно усилие за една истински тежка работа, но тя приветстваше идеята. Господи, как я приветстваше!

През юни 1914 Леони бе отхвърлила заплахата от война в Европа като нелепа. Кой можеше да си представи война, когато слънцето грееше, Средиземно море изглеждаше по-синьо от всякога и лекият бриз охлаждаше прекрасните летни нощи? Кой, питаше се тя, би могъл да пожелае да разруши такова съвършенство?

И как можеше да има война, когато юлските улици на Париж бяха оживени и пълни с красиви млади хора, облечени по последната мода, които винаги изглеждаха сякаш отиваха или пък се връщаха от някакво бурно, екстравагантно парти? Музика се стелеше като мараня над парижките тераси и тротоари, а вкусният мирис на кафе и току-що опечен хляб изкушаваше ранобудните минувачи. Но в кафенетата французите четяха вестниците в напрегнато мълчание, а слуховете се пренесоха от жените върху войната, от ваканциите в Довил върху проблемите на Балканите.

— Ще дойде, Леони — каза и Джим, потропвайки с пръсти по големите заглавия във вестниците на масата между тях.

Леони отпиваше от кафето си, загледана към препълнената тераса на „Кюпол“, избягвайки погледа му. Не искаше да разваля тази съвършена сутрин с приказки за война.

— Няма смисъл да избягваш темата или пък да се надяваш на чудеса, Леони, ситуацията е трагична.

— Но всички казват, че вестниците преувеличават, че всичко ще се оправи.

— Прекалено късно е, скъпа, техниката е вече в движение. Трябва да вземем решение.

— Решение ли?

— Да те отведе ли обратно в Америка? Или да останем тук и да се изправим срещу това?

Да напусне Франция, когато ще има война? Да напусне дома си? По дяволите, бе страдала и се бе борила за своето убежище, а сега той ѝ предлагаше просто да замине и да го остави на врага!

— Никога — избухна тя, — никога няма да напусна Франция. Ще убия всеки, който се опита да ми отнеме Вилата!

Джим се усмихна, той знаеше какво иска да каже тя.

— О'кей. Това решава всичко! Ще останем. Следващият въпрос е как ще погледнат на един американец във френската армия?

Леони егоистично се бе надявала, че няма да го приемат в армията — мисълта да остане без Джим и дори по-лошо, той да участва в битка, я ужасяваше, — но го приеха, макар и не като офицер от кавалерията, както се бе надявал. Джим бе станал офицер от разузнаването и изведнъж Леони бе опознала една друга страна на безгрижния, жизнерадостен мъж, който я бе ухажвал и спечелил. Винаги веселата му усмивка вече не можеше да скрива тревогата в очите му, смелите планове за тяхното бъдеще бяха затъмнени от нарастващо усещане за безсилие, а любовта му към нея се бе превърнала в страст на човек, който не знае колко още дни им остават да прекарат заедно.

Макар да го бяха очаквали, то се случи сякаш изневиделица. Армиите бяха поели своя поход към Европа, войски се струпваха по границите, а френските младежи скоро облякоха униформи и заминаха на фронта.

Леони бе сама във Вилата. Тази сутрин Джим бе заминал за Париж и сбогуването им бе минало спокойно и без сълзи, макар за пръв път оптимизмът на Джим почти да го бе напуснал.

— Не знам колко ще продължи, Леони — бе й прошепнал той, прегръщайки я силно, — не знам и кога ще те видя пак, но помни, че те обичам... ще узнаеш ли някога колко много те обичам?

— Нищо няма да ти се случи — разпалено каза Леони, — сигурна съм. Някоя война не може да ни раздели!

Котенцето, усещайки, че нещо не е наред, бе скочило в ръцете ѝ и се бе сгушило разтреперано там, а силното му мяукане се превърна в дрезгав вой, докато колата на Джим изчезваше в далечината.

Бе почти невероятно, че на следващия ден ѝ се обади от Париж и продължи да ѝ се обажда всяка следваща нощ в продължение на един месец. А после цели седмици нищо. След това внезапно се върна у дома — само за няколко дни — и те се преструваха, че животът пак е

нормален, докато не настъпи ужасният миг, в който той трябваше отново да замине.

След няколко месеца Леони вече не можеше да издържа на чакането и бездействието. Войната се водеше на север, по хълмовете и в окопите далеч от любимия ѝ син и златен Прованс, но нещастieto ѝ се виждаше по изпитите лица на жените на пазара, които се тревожеха за синовете и мъжете си, на площада на топки си играеха вече само старци и по улиците не се мяркаха младежи.

Отне ѝ два дни да се свърже по телефона с Каро в Париж, но с този разговор успя да свърши точно онова, което искаше. След час вече бе събрала дрехите си, Шоколад бе напъхана в кошницата си на задната седалка в колата, взе на заем бензин от един стар приятел от гаража и потегли за Париж — а после към фронта.

— Няма да ни оставят да се бием — бе ѝ казала Каро с блеснали от възмущение очи, — но има други начини, по които можем да бъдем полезни.

— Искам да бъда там — настояваше Леони, — на фронта, а не да се крия тук и да навивам бинтове. Не можем ли поне да помагаме на ранените? Те имат нужда от линейки, нали? Тогава нека им осигурим линейки, Каро.

Двете заедно събраха средства за автомобилен парк с една дузина линейки, които пътуваха до фронта с екипа си от някога изискани парижки дами, облечени в елегантни, но удобни сиви и червени униформи, скроени от любимия модист на Каро. Нищо не би могло да ги подготви за ужаса на бойните полета, но те возеха товари си от ранени и успяваха да надмогват сърцераздирателните викове, писъците, звуците и миризмите на войната. Все по-близо до фронта, вдъхновени от ожесточението си срещу един безмилостно жесток враг, те помагаша на разбитите, кървящи останки — онова, което някога бе било младежта на Франция и на Британия. „Крилатите Виктории“ — така ги наричаха мъжете заради начина, по който ги возеха — като прилепи, излетели от ада — пренебрегвайки снарядите и огъня, прехвърчайки над неравните кални полета, сякаш техните линейки наистина имаха криле. А за Леони иронията бе в това, че линейките, които караха, бяха производство на дьо Кормон, пушките на войниците бяха направени в огромните му заводи за оръжие във Валенсиен, а

тежките оръдия, чиито постоянни снаряди ги караха да оглушават в продължение на дни, бяха произведени от стомана на дъо Кормон.

Понякога, когато Леони усещаше, че не може да издържа ужасяващата гледка на кръвта, изпълнените с ужас очи на агонизиращите, да пали цигари и да ги поставя между треперещите устни на умиращи, тя и Каро пълнеха линейките с дузина младежи с празни погледи, незасегнати от рани, но изпаднали в шок, които сякаш непрекъснато се взираха в своя ад. Откарваха ги на юг, във винаги гостоприемната Вила и при нежните грижи на мосю и мадам Френар, с надеждата, че покойт там може да ги накара отново да се почувстват човешки същества. И понякога, когато това се случваше, надеждата отново възкръсваше у тях.

От време на време по време на тези посещения Джим се появяваше сякаш от небитието и те прекарваха няколко екстатични дни заедно, добили болезнен вкус поради близкото му заминаване. Той никога не говореше за онова, което вършеше, и на повърхността си бе все същият жизнерадостен и ироничен мъж, но тя усещаше непозната някога горчивина, дълбока като нейната.

Алфонс, чието честолубие бе понесло горчив удар, когато му бяха казали, че е прекалено стар за военна служба, бе останал в Париж, силно ангажиран в преговорите за международни заеми за подпомагане на военните действия. Работата му бе безценна за Франция, но не бе достатъчна да компенсира физическото му отсъствие от мястото, на което чувстваше, че трябва да бъде — на фронтовата линия в битка за страната си.

Джим бе този, който донесе новината за смъртта му. Каро, която тъкмо се бе върнала от дълго дежурство с линейката, високо вдигна брадичка, докато той ѝ съобщаваше онова, което тя вече сама бе почувствала, че ще ѝ каже. Алфонс бе станал жертва не на вражески куршум, а на инфлуенцата, помитаща страната.

— Не се омъжих за него — тихо прошепна Каро, сълзи на ужас се стичаха по бузите ѝ — и никога няма да си простя това — никога няма да си простя и че не бях там с него. Той не облече униформа, но умря за страната си. Знам, че би очаквал от мен да се държа като съпруга на един смел човек. Надявам се, че знаеше, Леони. Само се надявам, че знаеше, че го обичах.

На следващата сутрин тя бе заминала на фронта с пресъхнали очи и решена, че ако не може да убие врага, то поне ще спаси колкото се може повече французи.

От време на време се промъкваше писмо от Амели от Флорида, сякаш от някоя друга планета, където светът още бе изпълнен с цветове, а не само с всепоглъщащо сиво. Леони се радваше на новините за нейните внучки близначки. Те я изпълваха с надежда за бъдещето, чиито проблеми внезапно ѝ се бяха сторили много по-сериозни, отколкото някога са били личните заплахи на Мосю. Но скръбната вест за смъртта на Роберто, жестока и незаслужена като смъртта на бойното поле, бе стигнала до нея месеци след това чрез една малка, надраскана от Амели, бележка, прибавяща към горчивината ѝ и раздялата с нейната дъщеря, в чиито житейски радости никога не бе могла да участва и за чиито скърби никога не бе при нея, за да я утеши.

Всичко свърши така внезапно, както бе започнало, и през лятото на 1918, с победите на Съюзническата армия, просветля и небето над Франция, възвърна се и надеждата в сърцата им. През ноември същата година Париж и Лондон празнуваха примирието с музика и вино, с танцуващи по улиците хора и фойерверки. За Джим и Леони бе достатъчно да са заедно, да гледат морето на лунна светлина от голямото бяло легло от тяхната стая в старата Вила.

Имаше още един послеслов от войната. В колонката за новините във вестника бяха отделили няколко параграфа, поради това, че семейството на мъжа бе известно — особено поради брачните му връзки с фамилията Крумер, един от най-големите производители на стомана и оръжие в Германия. Бе в деня след като обявиха примирието. Рупърт фон Холенсмарк пътувал към фабриката на Крумер в Есен, когато колата му занесла по шосето поради гъстата мъгла. Той бил убит на място.

Докато се разхождаше сама по плажа, Леони се опита да си възстанови времето, когато бяха заедно... колко млади бяха, толкова страховито млади... и тя толкова го обичаше... Всички важни събития в живота ѝ се бяха случвали тук, във Вилата, където я бе довел той, всички заплетени отношения и любви — Мосю, който бе купил Вилата за нея, Шарл, който я бе дарил с Амели — а сега животът ѝ с

Джим. Загубената любов бе оставила сладко-горчиво съжаление, но сега тя тъгуваше заради Рупърт и заради Пуши.

Амели се запъти обратно през тревните площи на Паласио д'Орвил към малката бяла къщичка със собствена оградена градинка, която бе дом за нея и малобройното ѝ семейство. Погледна големия, набиващ се на очи часовник на китката си, сега времето бе важна част от живота ѝ. Шест часа. Имаше на разположение точно един час да се изкъпе и да поиграе с момичетата, преди да си легнат — а после трябваше да се върне в хотела и да провери сметките. Не можеха да си позволят да се повтори. Нямаше никакво извинение за нея и всъщност това, че не се бе случвало никога преди през трите години, откак тя носеше отговорност за финансите, нямаше никакво значение. Изобщо не биваше да се случва и изцяло от нея зависеше да не се повтаря. Винаги има нещо, помисли си тя и се усмихна накриво, когато откряхна портата и закрачи по пътеката към винаги отворената входна врата.

— Мама, мама — закрещяха в унисон детските гласчета и притежателките им се показаха на входната врата — две руси главици с ореол от къдри, затичани почернели от слънцето детски крачка и палави ръчички — това бе Ле, разбира се, а Леонор просто ѝ се усмихваше и ѝ отстъпваше.

— Първо аз — задъхана извика Ле и прегърна коленете на майка си. — Себастиау е тук — съобщи ѝ тя, щом Амели се наведе да я целуне.

— Ето ме, мамо — подаде бузата си за целувка Леонор. — Себастиау е тук.

— Колко забавно! — хвана ги за ръцете Амели и се заизкачва с тях по пътеката. — Обзалагам се, че ви е донесъл подаръци.

Ле я погледна със сините очи на Роберто.

— Най-голямата, най-голямата кукла, която някога си виждала. — Тя посочи с ръце колко голяма и Амели се засмя, познаваше склонността към преувеличение у дъщеря си.

— Не, толкова е голяма — ръцете на Леонор очертаха поскромен размер.

— И тази ми се струва много голяма — весело отвърна Амели, — дайте да ги видим тези кукли.

— Как е работещата жена? — прекрасната външност на русия Себастиау никога не преставаше да ѝ напомня за Роберто. — Очарователна и хубава както винаги — каза той и я целуна.

Амели се отпусна на един стол.

— Не се чувствам толкова очарователна — усмихна се тя, — но много мило, че ми го казваш. А сега, като те виждам, съм много по-добре.

— Тези думи са музика за ушите ми — отвърна той и ѝ подаде един пакет. — Не можех да те пропусна, нали?

— Подарък. О, Себастиау, не трябваше да си правиш труда... много си мил, винаги ни носиш подаръци.

Какво щеше да прави без него, питаше се тя; той бе скалата, на която се облягаше през изминалите няколко години. Бе изслушвал всичките ѝ проблеми, бе обсъждал тревогите ѝ, бе преминал през всичките ѝ съмнения. Бе я утешавал, окуражавал и когато бе необходимо, тласкал напред — затова го обичаше.

Бялата кутия бе завързана със сребърна панделка и носеше името на шикозен нюйоркски магазин. Вътре бе сложена най-красивата дантелена блуза на света.

— Казаха ми, че това е последната мода — притеснено заобяснява той, изчаквайки одобрението ѝ.

Амели разпери пред себе си нежната дантела, цялата сияеща.

— Това наистина е най-хубавото нещо в моя гардероб — каза тя, — колко умно, че си избрал него, Себастиау. Засмя се при мисълта как Себастиау влиза в дамски моден магазин. — И колко смело! — добави после.

Амели погледна роклята, с която бе облечена. От толкова отдавна не си бе купувала нищо ново, просто никога не ѝ оставаше достатъчно свободно време, за да обикаля по магазините. Не ѝ оставаше време за нищо освен за хотела и за децата — и тя трептеше между двете като стрелка на метроном, целият ѝ ден бе разпределен до минута. Просто нямаше никакво време за самата себе си!

— Това е само подкуп, за да се уверя, че ще вечеряш с мен.

— О, но, Себастиау, трябва да се връщам обратно. Налага се да проверя сметките от миналия месец, а и днес има годишнина от

сватбата на мистър и мисис Фрийланд, също и танци в балната зала. Наистина трябва да съм там, за да се уверя, че всичко е наред.

— Амели ду Сантус, казвал ли ти е някога някой, че тайната на успеха е в това да знаеш как да упълномощаваш? Упълномощавай останалите, скъпа моя — остави част от товара на персонала си, та те са там за това!

Амели печално се усмихна.

— Знам, знам. Просто — ами, знаеш ли, Себастиау, в края на краищата отговорността е моя и аз не искам нещо да не бъде наред. Едуар ми има доверие.

— И как няма да ти има доверие след цялата работа, която си свършила. От три години това място е най-печелившият хотел във Флорида. Защо да ти няма доверие? И защо да нямаш доверие на персонала си? В края на краищата, ти си ги подбрала.

— Ти си прав, трябва да ги оставям сами да се справят. Бедата е, Себастиау, че съм толкова дяволски заинтересована, че не мога да изтрая да не се намесвам. Обичам всяка частица от хотела.

Амели се засмя и сграбчи Леонор за коляното.

— Май е време за теб, нали, скъпа моя? — каза тя и я целуна. — Какво ще кажеш за една вана?

Леонор имаше същите кехлибарени очи като Амели и Леони.

— Мой ред е да седя в оня край, където няма тапа — каза тя и дръпна Амели за ръката. — Кажи й — кажи на Ле, мамо. Ти няма да сядаш в моя край — предупреди сестра си тя.

Ле скочи на крака и се затича към вратата.

— Ако стигна първа, ще седя, където си искам — извика тя, хвърляйки дрехите си в движение.

Амели и Себастиау се засмяха.

— Не се тревожи, Леонор, бъди сигурна, че ще седнеш в онзи край, дето няма тапа. — Себастиау взе на ръце малкото момиченце и я качи на раменете си.

— Хайде — извика той, — дай да видим как можеш да плуваш.

Той погледна Амели, докато се качваха по стълбите един до друг.

— Какво ще правим с вечерята тогава — или дойдох чак от Ню Йорк само за да те видя и да вечерям сам?

— Какъв е този патос? — усмихна му се Амели. Наистина бе толкова хубаво, че го вижда. — Ще бъде ли твърде късно в десет?

— Значи в десет.

Амели беше облякла дантелената блуза с една ефирна бяла пола. Косата ѝ бе прибрана с гребенчета, украсени с перли, перлени обици се поклащаха от ушите ѝ, а един сребрист колан бе пристегнал тънкото ѝ кръстче. Чувстваше се хубава. Това не бе нещо, за което бе мислила напоследък, но вече определено бе време да започне. Питаше се какво би казал Себастиау за нейната идея.

Той я чакаше на запазената специално за нея маса в ресторанта на Паласио. Бе десет и десет и салонът бе препълнен с гости, които се наслаждаваха на превъзходната храна на Мишел и на изисканото обкръжение. Навсякъде си личеше вкусът на Амели — в бледозелените покривки по масите и тежките прибори от чисто сребро, в чиниите от Лимож и нежните цветя. Вкусът ѝ бе формиран и напътстван от Изабел и бе превъзходен. Както и самата тя, помисли си Себастиау, отмествайки назад стола си, докато Амели се приближаваше към него. Питаше се какво ли си е помислила, когато я бе поканил... точно сега бе подходящият момент, усещаше го. Вече си бяха станали толкова близки.

— Себастиау, имам идея. Искам да ми кажеш какво мислиш за нея.

Тя изглеждаше толкова сериозна, че Себастиау се зачуди какво ли пък можеше да е сега. Дали не възнамеряваше да разшири хотела до петдесет стаи. Или да добави още тенис кортове и игрище за поло? Той едва ли би могъл да се досети какво точно е родило въображението ѝ — и усетът ѝ, тя, изглежда, имаше много вярно чувство за онова, което би могло да донесе успех.

— Добре, кажи ми — каза той, мислейки си колко е красива в бялата дантелена блуза.

— Най-сетне войната във Франция свърши. Искам да заведа децата да видят баба си.

Единственото нещо, което би могло да го изненада повече, бе, ако му беше казала, че се отказва и напуска хотела. Знаеше, че Амели си пише с Леони, макар и да я споменаваеше рядко, очевидно нещо се мътеше в главата ѝ от доста време.

— Не звучи лошо — предпазливо отговори той, — ако и Леони е съгласна. — Той си спомни как последния път, когато бяха във Франция, Леони бе убедена, че Амели е в смъртна опасност.

— Няма да ѝ казвам — отвърна му тя. — Просто ще отида там и ще я намеря.

— Като миналия път ли? — въпросително повдигна вежди Себастиау.

— Не — този път няма да избягам. Каквато и опасност да е имало, когато бях дете, сигурно сега вече е преминала, Себастиау. Аз съм на двадесет и четири — вдовица с две деца. — Амели сви рамене. — Опасността е само в съзнанието на Леони и мисля, че децата ми имат право да познават баба си.

Себастиау хвана ръката ѝ.

— Права си, идеята е добра — добра за теб, за Ле и Леонор. А и за Леони.

Амели му се усмихна облекчена. Себастиау бе толкова здравомислещ; ако се бе опитал да я разубеди, щеше да бъде принудена да преразгледа решението си — или поне да се вслуша в доводите му против.

— Добре — въздъхна тя, — радвам се, че одобри идеята ми. Ще бъде по-лесно да кажа на Едуар.

Някогашното оживление озари лицето ѝ и за миг пред него седеше живото, пламенно момиче, което бе тя преди.

— О, Себастиау, толкова съм развълнувана!

Погледът на Себастиау срещна нейния.

— Амели, защо ще заминаваш сама? Не мога ли да дойда с теб?

— Предполагам, че не искаш да се мъкнеш из Европа с една вдовица и цялото ѝ домочадие — трябва да мислиш за кариерата си на архитект в Ню Йорк — а сигурно те чакат дузина красиви и вбесяващо елегантни приятелки!

Амели с лекота отхвърли предложението му — както можеше да постъпи само със стар приятел — но Себастиау не се отказа.

— Амели, нямах предвид по този начин. Искам да станеш моя жена.

Дългите ѝ тъмни мигли затрепкаха.

— Винаги съм те обичал, можем да бъдем щастливи заедно, както сега. Най-хубавите дни от живота ми са били тук с теб и децата.

Амели се поколеба. Какво можеше да каже, без да го нарани? Той бе най-скъпият ѝ приятел, от край време беше така — и бе истина, че са щастливи заедно. Бракът със Себастиау би бил спокоен, разумен, изпълнен с уют и нежност. Спомените с Роберто се блъскаха в съзнанието ѝ — тогава бяха млади, нежни и прекрасни. Но сега тя бе различна. Бе жена — и искаше да се чувства като жена... може би някъде, някой ден щеше да се появи някой, който да събуди страстта ѝ и истински да я развълнува.

— Себастиау — продълговатите кехлибарени очи на Амели умолително потърсиха неговите. — Не мога — не и сега във всеки случай. Не съм готова за женитба — но и аз те обичам, наистина те обичам. — Ръцете ѝ нервно стиснаха неговите. — Просто във Франция трябва да отида сама. Имам нужда от повече време, за да подредя чувствата си.

Може би бе постъпил прекалено прибързано — все пак бяха минали едва три години след всичко.

— Аз ще бъда тук тогава, когато се върнеш — усмихнат ѝ отвърна той, — ако имаш нужда от мен.

Амели въздъхна облекчено.

— Винаги ще имам нужда от теб — всъщност още сега. Искам да заведа децата в Париж за няколко дни, преди да отидем на Лазурния бряг. Нямах ли някои приятели там? Бих искала да знам, че има някой, към когото мога да се обърна в случай на нужда.

Себастиау си помисли за Жерар дьо Кормон — тъкмо случай най-сетне да се запознае с Амели.

— Разбира се, имам един много добър приятел. Ще му пиша незабавно и ще го известя, че ти пристигаш. Той ще е повече от щастлив да ти покаже Париж.

— Чудесно — каза Амели, тъкмо когато келнерът пристигаше с вечерята. — Нямам търпение да се запозная с него.

Жерар управляваше голямата тъмносиня кола в нощта, а на таблото пред него се появяваха километър след километър, увеличавайки разстоянието между него и баща му в Монте Карло. Никога не беше лесно да прекарва времето си с него, макар сега, когато Жил отново бе способен да говори, ужасното усещане за неговата откъснатост от света да бе намаляло. Изпълних задължението си към него, мислеше си Жерар, докато зората огряваше покрайнините на Париж, моят старец е борец — и куражлия. Как иначе щеше да преживее всичко, което му се струпа. Най-горчивият удар бе, че вече не можеше да ходи. Жил дьо Кормон не свикна лесно с живота на инвалид, той презираше количката си, мразеше безполезните си крака. За втори път в живота си той се пребори с всекидневните упражнения, които биха сломили и много по-млад мъж, и най-големият триумф за последните няколко години бе денят, в който без чужда помощ се изправи до количката си — на собствените си два крака за пръв път от пет години насам. На шестдесет и четири той бе още красив мъж, критично си помисли Жерар; на човек с неговата външност и положение би подобавало да се наслаждава на живота с някоя хубавица в прегръдките си... макар че сигурно не и баща му, той вероятно още щеше да е вкопчен в миналото и в единствената любов в живота си — Леони. Никога не споменаваха за нея — баща и син не водеха съкровени разговори, — но Жерар подозираше, че тя още присъства там, в обсебеното съзнание на баща му.

Той премина моста, а после продължи по Ке д'Орлеан към голямата къща. Откак баща му се бе преместил за постоянно в Монте Карло, Мари-Франс бе поела в свои ръце семейната къща в града, отваряйки широко прозорците ѝ, за да влиза чист въздух и освежавайки мрачните ѝ стени с нов пласт боя, нова мебелировка и красиви нови завеси. За пръв път от години и въпреки размерите и величието си това място бе заприличало на дом.

Бе едва шест и половина, когато Жерар влезе в салона. Имаше време за закуска и за половин галон^[1] кафе, а после щеше да потегли

към офиса. Плановете за новото му разширяване в галерия причиняваха някои интригуващи проблеми, свързани с осветлението.

Куп писма го чакаха на бюрото му и той набързо ги прегледа... едно от Себастиау — добре, не му бе писал отдавна. Какво ли имаше да му съобщи? Значи, малката Амели д'Орвил пристигаше в Париж. Той си спомни как Себастиау му показваше писмата ѝ с весели рисунки — Амели с кръглото лице и къдравата коса — с широка усмивка, когато е щастлива, и нацупена гримаса, когато не е.

Жерар хвърли писмото на бюрото. Питаше се дали е щастлива сега — млада вдовица с две малки деца. Е, бе много зает, но щеше да намери време да я види, заради Себастиау.

Париж се бе разтворил пред тях като цвете, мислеше си Амели, докато се носеха спокойно през града под старите мостове по Сена, чудейки се как са се сместили толкова много прекрасни сгради покрай реката, за да им се любуват случайните посетители като нея. Ле и Леонор се бяха провесили над баржата, а гувернантката им ги стискаше здраво за ръцете — просто в случай, че се наведат прекалено много.

Амели се облегна на дървената седалка; бе много приятно да се плъзга просто така, заслушана в монотонната лекция на екскурзовода, който произнасяше непознати имена и изброяваше дати, приятно бе да е в Париж отново. Този път ѝ се искаше наистина да го опознае, миналото посещение бе толкова кратко. Наистина бе странно, мислеше си тя, че сега, когато бе тук, във Франция, нямаше защо да бърза да заминава на юг, просто ѝ харесваше да бъде с децата, а и на тях им бе добре да я имат само за себе си — всъщност те разцъфнаха под вниманието ѝ и може би дори малко се разглезиха? А и защо не, снизходително продължи мислите си тя, макар че наистина трябваше да подремнат този следобед, защото нямаше да изтраят до вечеря.

Хубавата баржа се прилепи до кея, децата изскочиха от нея и хукнаха нагоре по сивите каменни стълби с гувернантката, която ги следваше по петите. Да, определено бе време за един кротък обяд, а после тези две малки момиченца трябваше да си легнат в леглата!

Апартаментът в хотел „Крийон“ бе окъпан от слънчева светлина и потънал в спокойствие, докато Амели препрочиташе бележката от Жерар дьо Кормон. Това бе приятелят, за който Себастиау й бе разказвал — неговият „много добър приятел“, както го наричаше той. Така се наслаждаваше на усамотението и на дъщерите си, че за миг почти съжали, задето Жерар я бе поканил на обяд на следващия ден, но все пак струваше й се, че ще е добре, ако за един-два часа се откъсне от децата. А и, в края на краищата, няма ли да е забавно да обядва с един французин в Париж?

Амели отиде до гардероба и разгледа редицата рокли, окачени там. Защо Париж винаги успяваше да я накара да се чувства смотана и без никакъв стил? Нямаше какво да облече за утрешния обяд с този мъж. Съвсем определено имаше нужда да пообиколи магазините. А освен това може би трябваше да си направи прическа — да опита нещо ново, нещо по-изискано?

Жерар наблюдаваше високата руса жена, облечена в жълта лятна рокля, приближаваща се към него във фоайето на „Крийон“, с известен потрес от разпознаването. Думите на Себастиау отпреди години изникнаха в съзнанието му... Амели изглежда като Леони, бе казал той, точно като нея. И наистина! Не беше ли споменал Себастиау, че й е някаква роднина?

— Мадам ду Сантус?

Амели му се усмихна щедро с коралови устни, а кехлибарените й очи заискриха и на Жерар му се стори, че те осветяват хотел „Крийон“ повече от всички лъскави полилеи, взети заедно.

— Вие трябва да сте Жерар дьо Кормон — проговори му това видение на перфектен френски без никакъв акцент. — Бих ви разпознала навсякъде заради описанието на Себастиау — а то бе много ласкаво, мосю дьо Кормон. Каза, че сте най-красивият мъж, когото е виждал.

Смехът на Амели се разнесе из безмълвните коридори на „Крийон“, докато Жерар поемаше ръката й.

— А разбира се, вие можете да бъдете само Амели — каза той и усмивка озари неговото лице. — Бих ви познал навсякъде.

— Тогава, радвам се, че Себастиау не е излъгал нито един от двамата ни, би било много неловко, ако имаше двама красиви мъже в това фоайе и те се окажеха обсадени от непозната чужденка!

Жерар усети как въодушевлението му нараства, щом двамата се спогледаха с взаимно одобрение. Хвана ръката на Амели и я поведе към вратата, отлагайки наум плановите за изискан официален ресторант. Бе с едно красиво и интригуващо момиче в един прекрасен летен ден и имаше само едно място, където можеше да я заведе — Булонският лес.

Лимоновите отблясъци на слънцето се процеждаха през короните на дърветата, докато вървяха през парка, и обагряха в зеленикаво косата на Амели с цвят на шампанско, хвърляйки сенки сякаш от малки облачета върху прасковената кожа на лицето ѝ. Устните ѝ бяха присвити в израз на удоволствие, докато се оглеждаше наоколо си, а жълтата рокля отразяваше цвета си под деликатната ѝ брадичка като коронка на лютиче.

Тя е най-красивата, мислеше си Жерар, най-привлекателната жена, която някога съм срещал. Себастиау винаги бе казвал, че е влюбен в нея, и сега той разбираше защо.

Масите в ресторанта бяха поставени под сянката на едно разпростряло клоните си кестеново дърво, заобиколени с много цветя.

— Това е най-прекрасното място за обяд в такъв чуден ден — отбеляза Амели, почувствала се неочаквано срамежлива от това, че седяха точно един срещу друг. Той наистина бе много красив, висок и широкоплещест, а лицето му, макар че ѝ се усмихваше, бе на сериозен мъж. Очите му бяха индигово сини, дълбоки като тайните на океана, а черната му коса, пригладена назад и леко чуплива, разкриваше високо умно чело. У него се долавяше някаква интензивност, създаваща усещане за освободена сила, която я правеше малко неспокойна, но това бе много приятно.

— Себастиау ми каза, че скоро сте загубила съпруга си — промълви той, а думите увиснаха болезнено в лекия следобеден въздух. — Искан да изкажа съчувствието си.

Амели бе поразена — не бе очаквала от него да ѝ каже такова нещо. Защо просто не водеха най-обикновен разговор, както подобава на един обяд?

— Благодаря ви — сепнато отвърна тя, — бе преди три години.

— Амели, ако искаме да се опознаем, трябваше да го кажем — в противен случай щяхме просто да прекараме един приятен обяд заедно — можехме да си бъбрим за Париж, за пътуването ти и това щеше да е всичко. Но аз бих искал да те опозная по-добре.

За пръв път в живота си Амели загубваше дар слово, тя се бе втренчила в този убедителен непознат, който искаше да я опознае по-добре, а очите ѝ се бяха разширили от изненада.

— Макар че — продължи Жерар — имам чувството, че вече те познавам. Себастиау винаги ми показваше писмата от теб — онези с малките рисунки.

— Спомням си, чертаех карти на местата, където сме яздили или пък рисувах котките си.

— Имаше и такива, на които бе нарисувала себе си — малко кръгло лице и рошава коса — не съвсем точно, съдейки по това, което виждам сега.

Лицето му се озари, щом Амели се засмя.

— Ето, така е по-добре, сега се отпусна и можем да си приказваме като стари приятели — вместо като нови познати.

Той дълго задържа погледа си при нейния.

— Ти си много прям, Жерар дьо Кормон — отвърна Амели, свеждайки очи към менюто пред себе си.

— Просто чувствам, че можем да бъдем приятели, ти и аз. Париж може да бъде самотен град за чужденеца, но аз искам да ти го покажа — ако ми позволиш.

Погледите им отново се срещнаха, а сърцето на Амели започна да бие по-силно и руменината на щастиято се разля по бузите ѝ.

— Струва ми се, че това ми харесва — смотолеви тя.

За мъж, който бе сметнала за така сериозен, докато се запътваше към него във фоайето на „Крийон“, Жерар се оказа твърде забавен, разказваше ѝ истории за студентските години със Себастиау и тя изведнъж видя тях двамата в една напълно нова светлина — като безгрижни студенти по архитектура, участници в глупави младежки лудории. А с Жерар се разговаряше с такава лекота, че случките сами се изплъзваха от устата ѝ, детските спомени от Вила д'Орвил на Кобакабана със Себастиау, Роберто, Едуар и баба. Тя откри, че си спомня неща, които бяха правили заедно и които трябва да са били

погребани в гънките на подсъзнанието ѝ, и смехът ѝ се разнесе наоколо, когато ги сподели с Жерар дьо Кормон.

— Знаеш ли, странно е — каза той накрая, — но винаги съм мислил, че Себастиау иска да се ожени за теб.

Аmeli погледна надолу към купата с горски ягоди пред себе си. Захарният им ален сок бе изплескал сребърните ѝ стени и ухаеха на лято. Този мъж с тъмносини очи, застанал насреща ѝ, знаеше прекалено много за нея — знаеше дори за Себастиау. По някаква причина не ѝ се искаше да знае, че Себастиау я е помолил да се омъжи за него... не и сега.

— Не, това беше Роберто. Себастиау го знаеше.

Жерар загреба едно плодче от купата и ѝ го подаде. Тя го пое с деликатния си розов език. Хубавата ѝ кожа имаше цвета на праскова, а той се догаждаше, че и ароматът ѝ е прасковен.

— Кажи ми, Амели, защо дойде в Париж? И защо сама?

— Но аз не съм сама; децата ми са с мен.

Жерар искаше да я целуне, самата тя бе като дете в своето простодушие, не знаеше как да флиртува с него.

— Смятам да прекарам една седмица тук и после заминавам на юг — на Лазурния бряг — името прозвуча екзотично, откъснало се от устните ѝ, притежаващо загадъчност, като някоя обаятелна непозната.

— И това не е място, където човек отива сам.

Аmeli се изчерви, до какво се домогваше той?

— Не съм сама — отивам при някого... при един стар приятел там.

Не можеше да му каже за Леони, тя едва го познаваше.

— Знаеш ли — неочаквано каза Жерар, — в Люксембургската градина има куклен театър и прекрасен магазин за играчки на Фобур Сен Оноре, а и знам едно страшно подходящо място, където могат да обядват децата ти.

Аmeli се облегна назад, той бе пълен с изненади.

— Къде? Да обядват имам предвид?

— На пикник — тук, в Булонския лес. А после тук е и циркът...

Аmeli избухна в смях, той бе и умен! Най-сигурният път към сърцето ѝ минаваше през децата.

— Утре? — въпросително се повдигнаха веждите му.

— Утре — съгласи се тя, все още усмихната. — Ще го очаквам с нетърпение.

Бе късен следобед, когато Жерар я заведе обратно в хотела.

— Нека те изведе за вечеря — каза той, докато минаваха през фоайето.

— Не мога да направя това, децата ще ме чакат.

— Тогава ще вечерям с теб и децата ти.

Амели поклати глава.

— Не, наистина — ще са уморени, затова ще вечерят рано в апартамента.

Шикозният малък асансьор с позлатени стени спря и вратата му се отвори. Жерар ѝ подаде ръка:

— Не казвай не — с умолителен тон продължи да настоява той, — сигурно децата трябва да си лягат по някое време! Ако не можеш да вечеряш, може би бихме могли да отидем на театър или дори на разходка — Париж през нощта?

Амели отстъпи на убедителния му чар с усмивка.

— Много добре, защо не дойдеш да се запознаеш с дъщерите ми тази вечер, преди да си легнат, а после няма да откажа разходката. Не съм виждала нищо от нощния Париж.

— Тогава аз ще ти покажа — възкликна той със задоволство.

Ще си спомням тази разходка винаги, помисли си Амели, докато с Жерар вървяха, хванати за ръка покрай Сена. Париж бе покрит със синия блясък на лятното нощно небе, а жълтите лампи сякаш оставяха следа зад гърба им, осветявайки и други двойки, които се наслаждаваха на мекия вечерен въздух и един на друг. Само че те сигурно бяха любовници, мислеше си Амели, а ние не сме. Ние сме просто приятели. А така ли бе наистина? Нима ръката ѝ не усещаше всеки милиметър от допира с неговата? Не усещаше ли начина, по който пръстите ѝ се бяха преплели с неговите? Не се ли любуваше на ръста и силните му рамене? Тя погледна профила му, очертан на фона на небето; бе приятно надменен, всъщност долавяше се някаква сила у

него, която я привличаше. Той изглеждаше като човек, който знае какво иска.

Жерар я водеше през града и сам го виждаше с нови очи. Всичко изглежда различно, когато се влюбваш, мислеше си той, а сега знам, че никога преди не съм бил влюбен.

Масите на кафененцата се бяха пръснали на тротоара под дърветата и те седяха като другите двойки, отпиваха по малко от питиетата си с вкус на лакриц и се гледаха в очите, без да разменят много думи. Случва се прекалено бързо, мислеше си Амели. Не може да е истина. Просто съм сама в Париж и това е първият мъж, когото срещам от толкова време, а и той е много привлекателен.

— Трябва да се връщам — каза тя и грабна чантичката си, — става късно.

— Моля те, останни с мен.

Очите му я гледаха синьо и настойчиво, сякаш проникваха до най-съкровените ѝ мисли.

— Не мога — децата...

— Моля те, Амели?

Тя решително отмести стола си назад:

— Не. Трябва да вървя.

Седеше близо до нея в таксито, но не се опита да я целуне. Ръката ѝ се бе отпуснала в неговата, докато крачеха към хотела.

— До утре тогава — каза той и ѝ целуна ръка.

Дълбоките сини очи на Жерар бяха последното нещо, което видя, преди асансьорът да я отнесе от него. Амели остана загледана в ръката си, където само преди миг устните му я бяха докоснали така леко. Като някоя ученичка не искаше да си измие ръцете, за да не заличи целувката му.

Леонор и Ле вървяха хванати за ръка с Жерар и с набраните си рокли на цветчета, едната синя, а другата розова, приличаха на две разрошени руси ангелчета. Чорапите им се бяха смъкнали чак до белите обувки и всеки няколко стъпки Леонор подскачаше лекичко, за да ги дръпне нагоре. Но не и Ле, тя бе твърде заета с живота, за да се занимава с някакви чорапи, а и из главата ѝ се прескачаха ездачи на неоседлани понита и акробатки на трапец, облечени в украсени с

пайети костюми. Вълнението ѝ се освобождаваше с кратки пристъпи на смях и откъслечни спомени, докато кръжеше край Жерар, стиснала ръката му.

— Не ми харесаха клоуните, Жерар — каза Леонор, стискайки по-силно ръката му. — Бяха страшнички.

— Страшнички ли, Леонор? А пък аз си мислех, че те разсмиват?

— Понякога, когато падаха на земята, но не и онзи тъжния, с бялото лице и острата шапка... той наистина беше страшничък.

— Тя се страхува — презрително каза Ле. — Разбира се, че не са страшни, глупачке.

Горната устна на Леонор затрепери и Жерар стисна ръката ѝ с разбиране.

— Понякога наистина са страшни — увери я той. — Струва ми се, че е така, защото Пиеро винаги изглежда толкова тъжен. Но всъщност не е, той е обикновен човек — и сигурно си има също такива малки момиченца като вас.

— Наистина ли? — разтревоженото лице на Леонор се озари от облекчение. Хубаво беше с Жерар, той разбираше всичко. Тя започна весело да подскача, улучвайки пукнатините по пътеката.

Амели им махна, щом се появиха иззад ъгъла. Съдейки по чорлавия им вид, трябва добре да си бяха прекарвали. Бе много мило от страна на Жерар да ги заведе на цирк, макар че отначало тя изпитваше резерви към тази идея. Искам да ги опозная, беше ѝ казал той, както искам да опозная и теб. Тя се изчерви, като си спомни погледа му, докато ѝ го казваше. Нямаше никакво съмнение, че бяха започнали да се опознават твърде добре — няколко дни в Париж се бяха проточили във вече близо две седмици. Жерар прекарваше всеки следобед с нея и децата и те вече го обожаваша. Той бе очарователният чичко, който ги водеше на куклен театър и на езда с понита, возеше ги с лодка в езерото в парка, носеше им пълни кошници сладкиши, които знаеше, че обожават, и никога нямаше нищо против лепкавите отпечатащи от пръсти по елегантното му сако.

Амели ги гледаше как се затичват към нея, овесени на ръцете му и изпаднали в луд смях от някаква споделена шега. Ле и Леонор бяха приели Жерар в семейството така спонтанно, сякаш го бяха познавали през целия си живот. Тя бе онази, която се спираше. Онази, която искаше приятелството им да не прерасне в по-голяма близост. Дори не

го бе целунала още. Ако го направя, мислеше си Амели, докато го гледаше усмихната, това може да промени всичко... може вече да не бъде такова, каквото се надявам да е...

Развълнуваните гласове на децата привлякоха вниманието ѝ с разказите за цирка.

— Е, по всичко личи, че сте прекарали добре — погали ги по главичките Амели и ги целуна, оправи коланчетата на рокличките им и им вдигна чорапите нагоре. — Ето, така е по-добре. А сега, какво ще кажете за чаша мляко, а и в това кафене правят най-хубавата шоколадова торта на света.

Очите им се разшириха при вида на дебелото парче торта, покрито със стичащ се шоколад, а Ле се опита да загребе с пръст шоколада от своето парче.

— Да не си посмяла Ле ду Сантус — намръщи се Амели, — имаш си вилица!

Жерар се засмя при вида на разочарованото лице на Ле, лепкавият шоколад бе такова изкушение за малките пръстчета.

— Аз съм щастлив мъж да се влюбя в жена, която има две такива възхитителни деца. Като майка им, не е трудно да ги заобича човек.

Амели затаи дъх.

— Не бива да казваш такива неща — смотолеви тя, а погледите на децата се отместиха от тортата към порумениялото ѝ лице.

— Какво значи това, мамо, че ни обича ли? — попита Леонор със сериозни кехлибарени очи и изцапана с шоколад уста.

— Точно това означава — категорично отвърна Жерар, — а сега, изяжте си тортите и ме оставете да поговоря с майка ви. Ще вечеряш ли с мен довечера?

— Разбира се.

Тя вечеряше с него всяка вечер — той сякаш познаваше всяко малко уютно бистро в Париж, в което се срещаха влюбени на светлината на свещи. Държаха ръцете си, приказваха си и той я целуваше по бузата. Тя познаваше уханието на одеколона му, сякаш бе неин собствен, начина, по който сериозното му лице се озаряваше от очарователна усмивка, и движенията на строгите му устни, когато говореше. Докосването на ръцете му до нейните я въодушевяваше и плашеше едновременно, усещаше всяка отделна тяхна костичка, дори очертанятията на ноктите му.

Леонор сънено се облегна на нея.

— Трябва да се връщаме — каза Амели, повдигайки дъщеря си от стола.

Жерар взе Ле на ръце.

— Хайде тогава — нежно промълви той на малкото момиченце, — време е за вана.

Пищната продавачка на касата насред бистрото ги гледаше доброжелателно. Идваха тук три вечери подред — бяха толкова привлекателна двойка, и така влюбени. Попиваха всяка своя дума, сгушени в сепарето в ъгъла, ръцете им се пускаха само заради земното задължение да изядат храната пред себе си. Със завистлива въздишка тя прие парите, които ѝ подаде един отиващ си посетител. Сигурно бе хубаво да си млад и безгрижен, и влюбен като тези двамата.

— Аз наистина скоро трябва да отпътувам от Париж — каза Амели, отмествайки настрана чинията си. Чувстваше се прекалено задъхана, за да яде, прекалено... напрегната.

— Недей. Моля те — тъмносините очи на Жерар я гледаха умолително. — Остани тук с мен.

— Трябва, затова съм дошла тук.

— Толкова скоро ли ще те очакват приятелите ти? Не можеш ли да им кажеш, че ще закъснееш? Моля те, Амели — не искам да те загубя точно сега — та ние едва започнахме.

Тя не го попита какво иска да каже с това — знаеше какъв ще бъде отговорът и не беше сигурна, че е готова за него. Познаваше го едва от две седмици... можеше ли да се влюбиш само за две седмици? С Роберто бе траяло през целия им съвместен живот. Да, но сега бе различно — нали?

— Но аз трябва скоро да замина.

Гласът ѝ прозвуча неохотно и Жерар въздъхна облекчено. Победата бе малка, но поне нямаше да изчезне още утре.

— Да вървим — каза той и я дръпна, — искам да те заведа на едно място, където можем да потанцуваме.

Така поне можеше да я задържи в прегръдките си по-дълго.

Касиерката въздъхна, когато ѝ платиха, погледът ѝ ги проследи навън в топлата лятна нощ. Да, животът бе хубав, когато си влюбен

така.

Жерар я целуна на Плас де ла Конкорд, в три часа сутринта, докато, прегърнати, пеша се прибираха заедно след танците. Докато притискаше горещите си устни към неговите, страстта се заизкачва по тялото ѝ като животворен сок по стъблото на пролетно дърво. Накрая Жерар я пусна и те се взряха един в друг, търсейки отговор на тайните въпроси, които влюбените си задават.

— Искам да те любя — прошепна ѝ той. — Искам да те прегръщам, да те галя, да те целувам. Не искам никога да те оставя, Амели. Искам да си до мен, когато се събуждам сутрин. Остани, моля те, остани с мен.

Амели усети как коленете ѝ се разтреперват и ако той не я държеше в прегръдките си, сигурно щеше да се свлече на земята. Децата ѝ спяха в хотела, трябваше да е там, какво правеше — целуваше се с Жерар наред Плас де ла Конкорд? И още по-лошо, какво я караше да се чувства така? Та тя едва го познаваше.

— Трябва да се прибирам — думите прозвучаха глупаво дори за самата нея; това, което наистина ѝ се искаше да каже, бе, че го обича, че и тя го желае.

Жерар я прегърна през кръста, докато вървяха, а лекото полюшване на бедрата ѝ изпращаше посланието си към него.

— Утре — промълви той — искам да те заведа на едно специално място.

— Добре — въздъхна тя. Навсякъде, навсякъде би отишла с него... утре. Жерар я целуна по носа, докато я изпращаше пред вратата на хотела.

— На чай — продължи той — при майка ми. Искам да я запозная с момичето, за което ще се ожения.

Амели замаяна гледаше полегатия му гръб. Какво каза той? Добре ли беше чула? Тя изчезна в асансьора и се облегна на облицованите му с моаре стени. Усмивка озари лицето ѝ, а когато асансьорът спря, тя изскочи и затанцува по коридора, избухвайки в смях. Животът бе прекрасен — прекрасен! Познаваше този мъж само от две седмици, бе лудо влюбена в него, а той почти ѝ направи

предложение. От какво повече имаше нужда едно момиче, за да бъде щастливо?

Къщата бе огромна. Амели се вглеждаше във фреските по високите тавани, докато портиерът ги въвеждаше в мраморната зала на малкия салон, където ги очакваше дукеса дьо Кормон.

— Не знаех, че семейството ти е толкова знатно — прошепна тя на Жерар, чувайки как собствените ѝ стъпки отекват по плочките.

— Не е — отвърна ѝ той също шепнешком, — всички мразим тази къща, но е удобна, когато сме в Париж.

Мари-Франс дьо Кормон бе дребничка, засмяна и хубава, макар и усмивката ѝ да бе малко колеблива, но Амели не го усети.

Мари-Франс пое ръката на Амели с чувството, че вече я познава от някъде. Момичето, застанало пред нея, можеше да бъде самата Леони — преди двадесетина години. Може би малко по-слаба, малко по-стройна, с малко по-тясна брадичка — но това бе Леони. Тя погледна сина си, възможно ли бе да не е забелязал? Но тогава той не познаваше Леони — доколкото знаеше, никога не я бе срещал, макар да я бе виждал на сцената.

Контролирайки емоциите си, тя любезно завърза разговор. Подаде на момичето чаша чай.

— Жерар ми каза, че вашият дом е в Бразилия, мадам ду Сантус?

— Да, мадам — или поне беше. Сега живея във Флорида.

Мари-Франс разбърка чая си за десети път. Момичето се казваше Амели... като дъщерята на Леони, детето, което тя бе принудена да крие от Жил. И за което Жил настояваше, че е негово! Господи, помисли си тя, това, което става, не може да е истина, нали?

— Семейството ми са французи — каза Амели.

Жерар похапваше сандвич и наблюдаваше как хубаво си приказват двете. Дори и майка му да бе изненадана от неочакваното му съобщение, че иска да се ожени за момиче, което познава само от няколко седмици — и не какво да е, а вдовица с две малки дъщери, — тя не го показваше. Всъщност му бе казала, че приветства тази идея, струваше ѝ се трогателно да се сдобие с две вече отгледани внушки.

— Простете, че ви питам — каза изведнъж Мари-Франс, — но фамилията ви не е ли д'Орвил?

Зениците на Амели се разшириха от изненада.

— Да, защо? Но откъде знаете?

Крехката чашка изтрака върху чинийката, щом Мари-Франс я остави на масата.

— Познавах майка ви — беше доста отдавна.

Погледът ѝ срещна озадачения поглед на Жерар. Той не знаеше — никога не бе научил — за съдебния процес, който Жил започна за попечителството над детето на Леони. Не знаеше за твърденията на Жил, че Амели е негова дъщеря... истината бе известна само на Леони. Тя ѝ беше вярвала през всичките тези години. А сега?

— Познавате Леони? — нищо, което дукеса дьо Кормон можеше да каже, нямаше да изненада вече Амели.

— Беше много отдавна. Аз... срещнахме се на някакво парти, струва ми се. — Мари-Франс полагаше големи усилия. — Тя бе забележителна жена, още тогава.

Погледът на Жерар се прикова към майка му. Наистина ли казваше онова, което му се струваше, че казва? Че Амели е дъщеря на Леони? Той потресен се облегна в креслото си. Разбира се, че бе истина, думите излязоха от устата на Амели. Знаците изщракаха в съзнанието му като куршуми в гнездо на зареден револвер. Леони — жената, която се бе надвесила като сянка над детството и младостта му, обектът на бащината му лудост... Господи, това бе ирония на съдбата. Следваше стъпките на баща си, влюбил се бе в дъщерята на Леони.

Мари-Франс поддържаше любезен разговор за туристическите забележителности на Париж и за двете деца на Амели, но Жерар почти не ги чуваше за какво си приказват. Баща му достатъчно ги бе оцетил през целия им живот, все някой ден това трябваше да спре. Нищо не можеше да го накара да се откаже от Амели. Тя заминаваше на юг — за да види майка си, разбира се... това беше! Сега знаеше какво трябва да направи. Щеше да оправи нещата с баща си веднъж завинаги!

Този чай като че ли продължи безкрайно, помисли си Амели, докато се сбогуваше с Мари-Франс. Какво му беше на Жерар? Думица не промълви през последния половин час. Може би съжаляваше, че я бе довел тук... може би тя не се вписваше в огромното имение с лакеи и икономи. Господи, в какво ли бе сгрешила? Тя уморено отпусна рамене, докато минаваха през салона.

Жерар я хвана за лакътя и я задърпа бързо напред.

— Искам веднага да си събереш багажа — настоятелно ѝ каза той — и да се приготвиш за тръгване утре.

Амели го погледна объркана, молеше я да си тръгне ли?

— За тръгване — но Жерар...

— Отиваме на юг — каза ѝ той, докато слизаха по стълбите и минаваха през двора. — Ще вземем колата.

— Но защо?

— Защото трябва да се срещна с майка ти, скъпа Амели.

Жерар погледна красивите ѝ очи. Как можеше да каже на дъщерята, че майка ѝ е била любовница на баща му в продължение на много години?

— Искам и ти да се срещнеш с Мосю!

При споменаването на това име нещо изскочи в паметта на Амели. Злобно ухиленото лице на Диего изплува от миналото. „Ти не си д’Орвил, беше ѝ казал той, баща ти е Мосю — и аз знам кой е Мосю.“

— Мосю е баща ми — каза Жерар и я целуна по бузата, — не знам защо винаги сме го наричали просто Мосю.

Тя изглеждаше толкова пребледняла и напрегната, докато седеше до него в колата. Той си помисли, че ѝ е зле.

— Майка ми ли те разстрои? — попита я, завивайки покрай ъгъла на Пон дьо Сюли. — Трябваше да се досетя, че Леони ти е майка — ти изглеждаш точно като нея.

Амели не можеше да продума. Беше ѝ прилошало. Трябваше да избяга от него — от цялата ситуация. Уплашеното ѝ съзнание не можеше да признае ужасната истина... ако Диего беше прав, тогава тя и Жерар бяха деца от един и същ баща.

Амели се втурна в хотелския апартамент и започна истерично да хвърля нещата в големите куфари, да подканя гувернантката и да успокоява уплашените деца.

— Отиваме на морето — каза им тя. — Баба с нетърпение очаква да ни види.

Бе лежала будна, разплакана, заровила глава във възглавницата си, бе проклинала Диего, а мислите ѝ се блъскаха една в друга, докато мозъкът ѝ не отказа да прехвърля за пореден път възможностите. Няма

никакъв смисъл, отчаяно си помисли тя, един-единствен човек знае истината. Трябваше да отиде във Вилата и да попита майка си.

В шест часа сутринта вече бяха слезли долу и Ле и Леонор, вече съвсем разсънени, много се вълнуваха. Влак — а после вила до морето с баба. Колко забавно!

Влакът тракаше по релсите, а във вагона бе горещо и задушно. Щом отвореха прозореца, в купето нахлуваха песъчинки и сажди, а когато го затвореха, настъпваше непоносима задуха. Децата се отегчиха и станаха раздразнителни, Амели имаше страхотно главоболие и си мислеше, че пътуването никога няма да свърши. Най-сетне влакът започна да забавя скоростта си покрай брега на синьото Средиземно море, отминавайки маслинови и лимонови горички. Духът ѝ малко се повдигна при вида на тази умиротворена красота, скоро щеше да види Леони. Тя трябваше да знае — нейната майка трябваше да ѝ каже истината.

[1] Галон — мярка за обем, равна на 4,5 литра — бел.пр. ↑

Слънцето светеше от безоблачното небе, докато Леони вървеше по варовиковата пътека покрай нос Сен Хоспис, а Шоколад я следваше по петите. Бе пет часът, скоро слънцето щеше да започне да губи силата си и вечерта да стане мека и уханна, време за едно питие на терасата с Джим. Животът бе почти съвършен; дори отсъствията на Джим по време на пътуванията му до Америка само ги правеха по-щастливи, когато се върнеше и те отново бяха заедно. Миналото ѝ изглеждаше толкова отдалечено! Онова, което ѝ бе останало, бе солидно и реално, работата ѝ с децата в Шато д'Орвил, нейните добри приятели, нейният дом и нейната земя и най-вече любовта ѝ към Джим. Той бе радостта на живота ѝ, с него споделяше всичките си удоволствия, независимо дали се отнасяше за чиния пресни лангусти от залива или пътуване до непозната страна, или пък просто някоя звездна нощ на терасата на Вилата, заслушани в шума на морето. Дори образът на Мосю бе избледнял и останал някъде в миналото, макар често да виждаха яхтата му в залива. А и колкото по-малко осезаема ставаше неговата заплаха, Сахмет сякаш отпускаше хватката над въображението ѝ. Леони вдигна Шоколад и положи умореното ѝ малко телце на рамото си, а тя я възнагради с благодарно мъркане.

А дали беше въображение? Беше ли се убедила през всичките тези години, че Сахмет управлява съдбата ѝ? Тя ускори крачка, нямаше да мисли за това сега. То бе далечно, останало назад — в отдавна погребаното минало — реалността бе тук, слънцето искреше по гребените на малките вълнички в синия залив, в маслиновите горички ухаеше на цветя и диви билки. Тя бързо изкачи широките стъпала, свързващи плажа с къщата, спря се по средата и се послуша. Какво беше това? Прозвуча ѝ като детски смях. Да! Ето пак. Две еднакви засмени личици я гледаха над парапета на терасата — Ле и Леонор се бяха облегли там и ѝ махнаха.

— Здравей, здравей, бабо — извика Леонор, — дойдохме да те видим.

За миг Леони не можеше да повярва, а после с радостен възглас се затича по стълбите към внучките си.

Сияещите им усмихнати лица очакваха да ги целуне, а ръцете им бяха нетърпеливи да я прегърнат. Тези деца нямат никакви задръжки, помисли си тя, опитвайки се да преглътне радостните сълзи, като ги притисна да себе си.

— Я да ви видя — каза тя и тихо се засмя, хванала ги за ръцете. — Ти си Леонор, защото имаш кехлибарените очи на майка си, а ти — Ле — със сини очи като баща си.

— А ти много приличаш на мама — каза Ле.

— Само че си по-хубава — добави Леонор, увиснала на ръката на Леони. — Мама каза, че си била много хубава и много дълго си чакала да ни видиш.

— Откакто сте се родили — потвърди Леони, стискайки поздравно малките им ръчички в своите.

— Не си ли ни видяла тогава, когато сме се родили? — попита Ле.

— Не. Сега ви виждам за пръв път... и бях толкова щастлива, когато ви зърнах на терасата. Но къде е майка ви?

— Тя е вътре и говори с Джим. — Ле се втурна в къщата. — Ще я доведа.

Леони погали меката кафява козинка на Шоколад, котката се потърка о крака ѝ и се обърна по гръб с извита настрани глава и свити лапички, в очакване да я почешат по корема.

— О, колко е хубава — Леонор погали с нежна ръка мекичкото пухкаво коремче.

— Мамо!

Погледът на Леони срещна този на дъщеря ѝ и сякаш годините на раздяла загубиха силата си като затворени страници на вече прочетена книга.

— Мамо, трябваше да те видя.

Аmeli прегърна Леони и сълзи започнаха да се стичат по бузите ѝ.

— Имам нужда от теб — прошепна тя.

— Разбира се, разбира се, скъпа — ръката на Леони успокояващо загали копирената коса на Амели. — Ти си тук сега, всичко ще бъде наред.

Хвана Амели за ръката и я въведе в прохладния салон. Само преди час си бе мислила, че животът е почти съвършен — и сега той наистина беше такъв. Най-сетне дъщеря ѝ бе при нея. Тя имаше нужда от нея. И я беше нарекла „мамо“.

Джим ги очакваше в салона, а двете малки деца вървяха след тях. Лицето на Леони бе спокойно и леко усмихнато от задоволство, докато Амели седна на дивана до нея, но момичето плачеше. Той бе усетил напрежението на Амели, докато чакаха Леони да се върне, тя изглеждаше уморена и разстроена, макар децата да бяха достатъчно енергични след уморителното пътуване. Те стояха на вратата, Леонор смучеше палеца си, а Ле подскочаше от крак на крак.

Слава Богу, Леони добре се оправяше със ситуацията. Това бе сигурно един от най-щастливите дни в живота ѝ и той трябваше да направи нещо, за да помогне. Трябваше да ги остави насаме, да си кажат една на друга всичко, което им бе необходимо.

— Елате с мен, вие двете — извика той и хвана децата за ръце, — да отидем да видим какво има за нас в кухнята на мадам Френар, тя пече страхотни курабийки — а после какво ще кажете да слезем до плажа?

Амели изтри сълзите си с опакото на ръката си.

— Той е толкова мил човек, твоят съпруг — каза тя, — така изпълнен с разбиране.

Леони се питаше какво ли е причинило тези сълзи — имаше нещо повече от повторната им среща, сигурна бе в това. А и Амели не изглеждаше като човек, който лесно се разплаква.

— Не мога да ти опиша колко съм щастлива, че сте тук, Амели — ти и децата. Те са толкова хубави! Надявам се, че ще останете за известно време?

Тя изведнъж се уплаши, че може да ги загуби така изневиделица, както се бяха появили.

Амели си пое дълбоко въздух.

— Бяхме в Париж. Тръгнала бях да те видя, но... срещнах един човек там... О, всичко е толкова объркано, мамо — сълзите отново нахлуха в очите ѝ и тя заподсмърча ядосано. — Съжалявам, няха намерение да плача. Искях да бъде щастлива среща. Доведох децата си, за да се срещнат с теб. Но, разбираш ли, мамо, срещнах един човек в Париж и се влюбих.

Сълзите се стичаха незабелязано по бузите ѝ и Леони ѝ подаде кърпичката си.

— Е, скъпа, та това е толкова естествено и ме радва. Защо плачеш тогава?

Амели лекичко изтри очите си.

— Не искам да те наранявам, като ти задавам въпроси — не искам да се ровя в живота ти, мамо. — Тя дълбоко си пое въздух. — Името на човека, в когото съм влюбена, е Жерар дьо Кормон.

Леони с усилие сподави пристъп на истеричен смях. Само до преди малко сама се бе поздравила, че миналото най-сетне е забравено и че Мосю е изчезнал от живота ѝ. Жерар дьо Кормон! По-големият син, малкото момче в кафенето преди толкова много години — той приличаше на Мосю, спомни си тя, тъмносини очи, тъмна коса, същият надменен профил. Амели се беше влюбила в сина на Мосю!

Амели с тревога наблюдаваше реакцията на майка си. В погледа на Леони се долавяше умора и тъга — но не и ужас, какъвто бе очаквала, ако...

— Мамо — ръката ѝ се протегна и хвана ръката на Леони. — Аз знам само част от историята, само повърхността, и не се ровя в живота ти, нито пък те критикувам, но разбираш ли, аз трябва да знам истината. — Тя отново си пое дълбоко въздух. — Наистина ли съм д'Орвил... или... или аз също съм дьо Кормон?

Майка ѝ я погледна изненадана, без никакво колебание, без никакъв опит да се скрие евентуалната тайна.

— Защо, разбира се, че си дъщеря на Шарл д'Орвил, как иначе щях да те дам на семейството му да те отгледа? — Изводът от въпроса на Амели внезапно стигна до нея. — Бедното ми момиче, бедничката ми, нека да ти разкажа какво се случи, ти трябва да знаеш.

— Не — Амели изпита такова невероятно облекчение, че не се нуждаеше от повече обяснения. — Не, няма значение. Това е единственото, което имах нужда да узная. — Очите ѝ се напълниха със сълзи на щастие. — Би било твърде ужасно. Мамо, Жерар иска да се омъжи за него — той ме заведе в дома си и ме запозна с майка си... ето как научих.

Леони внезапно се изпълни с подозрения. Синът на Мосю твърдеше, че е влюбен в Амели — но дали наистина бе така? Може би просто играеше игра, може би бе в съюз с баща си — може би Мосю

най-накрая бе хванал Амели в капана си. О, господи... но тя не можеше да сподели съмненията си с Амели, момичето вече бе преживяло достатъчно. Какво трябваше да направи?

— Жерар иска да се омъжиш за него?

— Да — о, той е прекрасен, мамо, не мога да ти опиша. Никога преди не съм се чувствала така. През целия си живот съм обичала Роберто, но не беше същото. Знам, че ти и бащата на Жерар — ами, че се мразите един друг — но вече това не е ли минало? Толкова много години са минали, наистина ли това още има значение?

Горката Амели, горкото, горкото момиче. Тя не знае, че Мосю е отговорен за смъртта на собствения ѝ баща... за неговото убийство! А Жерар — не е ли като Жил дьо Кормон и не търси ли отмъщението, за което бе жадувал Мосю? Амели доверчиво я гледаше в очите в очакване на отговора ѝ — как би могла да ѝ каже тези ужасни истини? А и ако го направи, нямаше ли да загуби дъщеря си отново, този път завинаги? Това бе риск, който не бе готова да поеме. Леони дълбоко си пое въздух, трябваше сама да се справи с това, макар и съвсем да не знаеше как.

— Тъкмо одеве, докато вървях, си мислех, че вече всичко ми изглежда толкова далечно — погребано в миналото. Единствено настоящето има значение сега, Амели, ти си напълно права. Ами кога ще се запозная с Жерар дьо Кормон?

Амели сведе поглед.

— Не знам. Разбираш ли, аз просто избягах. Искам да кажа, че не можех да остана в Париж, не можех да бъда с него — докато не узная истината. О, скъпа мамо, той сигурно си мисли, че го мразя, какво да правя? Може би трябва да му се обадя и да му обясня.

Леони се засмя накриво.

— Ако Жерар прилича малко на баща си, той съвсем точно ще е преценил къде си и вече ще е на път за насам.

Нещо не беше наред. Джим наблюдаваше как Леони се усмихва на цялото семейство, докато седяха на масата за вечеря, за пръв път заедно. Някаква сянка бе паднала над природната ѝ ведрина, нещо се спотаяваше в дъното на очите ѝ, някаква едва доловима тревога. Сигурно не бе старият страх от Жил дьо Кормон? Човекът бе инвалид,

безпомощен и вероятно още живееше в страх, че убиецът, който се опита да го изнуди, ще се върне да го заплашва отново.

— Е, това е истинско празненство — потупа Джим ръката на момиченцето до себе си. — Ти Ле ли си или Леонор? — усмихнат я попита той.

Детето се разкиска.

— Ле.

— Добре, Ле, ето ти малко лимонада — и малко за Леонор. — Джим напълни чашите им от една голяма кристална кана, в която плуваха блестящи късчета лимон. — Сега ще вдигнем тост. За майка ви и за баба ви — най-сетне заедно.

Той се чукна с децата и всички се разсмяха, когато лимонадата се изплиска на покривката.

— Днес сигурно е най-щастливият ден в живота на майка ти — каза той на Амели, — с години чакаше да се случи това.

Амели се отпусна; сякаш винаги ги бе познавала, чувстваше се толкова спокойно с тях и толкова уютно.

— Може би ще ни виждате много по-често вече — сега, когато ще се омъжвам за французин. Или поне така си мисля — ако той още ме иска.

— За французин ли?

Амели приличаше на Леони, когато се усмихваше, цялото ѝ лице се озаряваше.

— Жерар дьо Кормон. Мама не ти ли каза?

Погледът на Джим срещна този на Леони. Значи това беше. Господи, момичето смяташе да се омъжи за сина на Мосю!

— Радвам се да го чуя, Амели — каза той, докато помагаше на децата да се справят с печеното пиле. Как се отнасяше към това Леони? Той я погледна как отпива от виното си, сякаш прекалено силно стискаше чашата. Е, ето че това бе нещо, което не бяха предвиждали. Какво ли щеше да е следващото?

Историята, която майка му най-сетне му бе разказала, продължаваше да преминава през съзнанието на Жерар, докато управляваше в нощта голямата синя кола, модел на дьо Кормон. Нищо чудно, че Амели бе избягала, но имаше само един човек, при когото

можеше да е отишла — Леони. Той не бе осъзнал ужасния страх, обхванал съзнанието ѝ, не и докато Мари-Франс не му разказа всичко, макар да се бе заклела, че Леони ѝ е казала истината, сигурна бе в това. Мосю е бил любовник на Леони — но не и баща на детето ѝ. Жерар ядосано натисна педала за газта. Нищо не можеше да застане на пътя му — нито баща му, нито Леони, — той и Амели принадлежаха на бъдещето и имаха право да бъдат щастливи. Намали скоростта, щом влезе в покрайнините на Ница и се отправи към крайбрежния път — почти бе стигнал, само още няколко километра и щеше да бъде с Амели.

Слънцето огряваше склона, когато той най-сетне зави покрай старата Вила. Жерар погледна часовника на таблото — показваше едва седем, прекалено рано за подобно посещение. Ами ако Амели не беше там? Той отхвърли тази идея, докато излизаше от колата, затръшвайки вратата след себе си. Разбира се, че беше там, къде другаде можеше да отиде? Външната врата стоеше отворена и той чуваше звук от движение на мокър парцал по пода. За миг се поколеба, преди да натисне звънеца.

— Здравейте — тихо извика той.

Едно лице се мярна през процепа на вратата в отдалечения край на салона.

— Здравейте — извика Жерар, — съжалявам, че ви безпокоя толкова рано, но идвам чак от Париж. Има ли някой буден?

Мадам Френар кимна.

— Вие сте Жерар дьо Кормон. Мадам Джеймисън ви очаква, ще ѝ кажа, че сте тук.

Жерар се загледа след нея изненадан, тя го очакваше?

Мадам Френар се върна.

— Мадам Леони ви моли да я почакате в салона, господине. Ще ви донеса кафе, а мадам ще дойде след няколко минути.

Тя го въведе в салона и отново изчезна. Жерар седна на дивана, а после отново се изправи, нервно закрачи из шикозната стая. Странна щеше да бъде първата среща с жената, чието присъствие в сянка бе белязало целия му живот.

Леони се изправи на вратата, а Джим стоеше зад гърба ѝ. Той отказа да я остави да се оправя с това сама.

— Вече не можеш да решаваш само за себе си — противопостави ѝ се той, — това засяга и мен, както и теб, а и освен това усещам, че имаш нужда от някого, който да застане зад теб.

Тя бе благодарна, че можеше да се предаде, изобщо не бе сигурна какво ще се случи. Впечатленията на Джим от честността на Жерар щяха да бъдат решаващи.

— Добро утро — гласът на Леони бе нисък и Жерар стреснат се обърна.

— Мадам.

Той пристъпи напред и ѝ подаде ръка. Прилича на Мосю, по времето, когато се запознах с него, помисли си Леони и долови същия силен характер, същата могъща воля, която бе накарала Мосю да преуспява в бизнеса. Но очите му имаха по-мек блясък и весели гънчици в ъгълчетата си. Сега ѝ се усмихна открито — и тревогата и умората от лицето му изчезнаха.

— Това е моят съпруг, мистър Джеймисън.

— Е — каза Джим, докато наливаше кафе — да чуем, каквото имате да ни кажете, мосю дьо Кормон. Амели е тук с майка си, но ни се струва, че ни дължите известно обяснение, преди да я видите.

Той изучаващо разгледа Жерар, докато разбъркваше кафето си, подобно баща, преценяващ евентуалния кандидат за ръката на дъщеря си, с благодарност си помисли Леони.

Жерар се поколеба.

— Не е лесно...

— Можете да говорите свободно, Жерар — тихо каза Леони, — в тази къща нямаме тайни.

— Много добре, мадам, макар че имам да кажа съвсем малко неща. Обичам Амели. Срегнахме се в Париж преди няколко седмици, макар че може да се каже, че я познавам от години, благодарение на приятелството си с братовчед ѝ Себастиау ду Сантус. Нямах представа, че е ваша дъщеря, докато майка ми се запозна с Амели и тогава, естествено, тя разбра. Тя ми каза за делото, което баща ми някога завел срещу вас и как вие сте скрили дъщеря си от него. Вашата дъщеря, мадам — не неговата.

Жерар спря, за да подчертае момента.

Леони бавно кимна.

— Продължете.

— Тук съм, за да помоля Амели да се омъжи за мен — и да помоля вас да не позволявате миналото да накърни нашето съвместно бъдеще. Това е вашето минало, мадам, и миналото на моя баща. Умолявам ви да не позволявате на грешките му — на греховете му — да повлияят върху вашата преценка. Тук съм единствено, защото обичам Амели — може би по начина, по който баща ми ви е обичал някога.

— Вашият баща никога не ме е обичал. — Думите избликнаха от устните ѝ, сякаш бяха трептели там в очакване да бъдат изречени след години.

— Простете ми, мадам, но мисля, че грешите. Трагедията на моя баща е, че е бил прекалено свързан с вас — и поради някои изкривявания на характера си е бил неспособен да го покаже.

Леони избягваше погледа на Джим. Защо така лудо туптеше сърцето ѝ?

— И как смятате, че баща ви ще реагира на факта, че вие възнамерявате да се ожените за дъщеря ми — момичето, което някога обяви за свое дете?

Жерар изразително сви рамене.

— Никога не съм знаел какво изпитва баща ми, но каквото и да е то, няма да повлияе на моето намерение да се оженя за Амели. Моят живот си е мой собствен.

Леони му повярва, лицето му бе искрено и разтревожено. Той бе отчаяно влюбен млад мъж. Не ѝ се щеше да го казва, но трябваше.

— Има и нещо друго, което трябва да знаете за баща си и тогава ще разберете защо толкова се тревожа за вашите намерения и безопасността на Амели. Трудно ми е да ви кажа това, Жерар, но баща ви беше... замесен в смъртта на Шарл д'Орвил.

Жерар се заинтересува.

— В смъртта му?

— Стана един нещастен случай — нищо не е доказано и досега, но имам причини да вярвам, че той е бил... замесен.

Нямаше ли да има край всичко това? Жерар хвана главата си с ръце. Чуваше Леони да говори сякаш от много далеч.

— Баща ви ме накара да се страхувам за безопасността на Амели — заради него трябваше да я скрия в Бразилия при семейство д'Орвил... заради него не можех да живея с детето си...

Жерар отчаяно се бе втренчил в пода. Бе по-лошо, отколкото можеше да си представи. Той достатъчно добре познаваше баща си, за да знае как трябва да я е измъчвал, но да е „замесен“ в смъртта на Шарл д'Орвил...

— Баща ми ли го е убил?

— Не... не, не го е убил той... той е бил замесен...

Леони не можеше да го наранява повече, не беше негова вината... как можеше да му каже, че баща му е убиец?

— Мадам Леони, баща ми е един старец — по-стар от годините си. Той е инвалид. От години не може дори да говори и само с горчиви усилия успя малко да овладее немоцта си. Каквото и да се е случило в миналото, мога да ви уверя, че сега е неспособен дори да се грижи за себе си, постоянно се нуждае от грижи. Не мога да кажа, че е забравил миналото, защото не знам дали е така. Никога не съм бил близък с него, никой никога не е бил, освен може би вие. Но мога да ви обеща нещо. Нищо никога няма да нарани Амели. Тя е в безопасност сега, мадам, сигурен съм в това. Не мога да ви моля да простите греховете на баща ми — но ви моля да не им позволявате да ни повлияят. Нека тази война да не продължава, мадам, защото Амели и аз ще бъдем единствените жертви!

Джим се приближи до Леони и я прегърна през рамото.

— Жерар е прав, миналото си е минало. Ако той и Амели се обичат, това е единственото, което има значение.

Жерар го погледна с благодарност — ако някога бе имал нужда от съюзник, то това бе точно в този момент.

Леони стисна ръката на Джим, искаше ѝ се да му повярва, наистина ѝ се искаше да му повярва.

— Жерар! — Амели бе застанала на вратата, а децата надзъртаха иззад дългите поли на роклята ѝ. Сънят изчезна от очите им, щом го разпознаха.

— Жерар, това е Жерар — извикаха те и се затичаха към отворените му обятия.

Леони видя как любовта озарява лицето на дъщеря ѝ. После погледна Жерар и внучките си, които се бяха покачили на коленете му, докато той се усмихваше на Амели над главите им. Разбира се, той я обичаше. Те си принадлежаха и тя нямаше право да ги разделя. Миналото си беше минало — нейно и на Мосю. Жерар се закле, че той

е безсилен сега. Тя вдигна глава към Джим и неговият поглед я увери в правотата на мислите ѝ.

— Е — весело съобщи той, — малко е рано за шампанско, но ви предлагам да го отпразнуваме на закуска. Хайде, Леони, да оставим тези двамата насаме. Ле, Леонор — елате да видим какво се приготвя в кухнята.

Жерар и Амели се гледаха в очите от двата края на стаята.

— Значи вече знаеш историята?

Той кимна.

— Това е тяхната история — не нашата.

Жерар прекоси стаята и я взе в обятията си, на които тя принадлежеше.

— Обичам те, Амели — прошепна той, — никога вече недей да бягаш от мен.

— Никога.

Тя притисна лице до рамото му и той усети уханието на косата ѝ.

— Амели, баща ми е бил мъжът, от който майка ти се е страхувала през всичките тези години, онзи, който е уещала като заплаха за теб. — Тя се размърда и го погледна смутено. — За нас е трудно да разберем подобни чувства, но аз не се и съмнявам, че те са били истински — тогава. Всичко е минало, Амели. Той сега е един безпомощен старец. Искам да освободя живота ни от това бреме веднъж завинаги. Ще дойдеш ли с мен след обяда да те запозная с него — като негова бъдеща снаха? Моля те, Амели, заради мен?

— Разбира се.

Амели не се поколеба дори за миг. Щом Жерар казваше, че всичко ще бъде наред, значи наистина щеше да бъде така.

Жерар въздъхна с облекчение. Миналото можеше да бъде погребано и с него да се свърши още днес.

Апартаментът на Жил дьо Кормон в Хотел дьо Пари заемаше половин етаж. Големите му балконски прозорци, гледащи към тропическите градини и залива, бяха със спуснати щори срещу силното следобедно слънце, което потапяше стаята в един твърде хладен сумрак. Жерар настана Амели в едно кресло до прозореца и

отвори капациите на прозорците, за да влезе слънцето, докато прислужникът отиде да уведоми Мосю дук, че вече са там.

— Всичко е наред — увери я Жерар, — когато го видях тази сутрин, той бе в добра форма. Каза, че това е най-добрата новина, която е чувал от години и че ще е щастлив да се запознае с теб. Той просто се надява да не бъдеш разстроена от неговата слабост — и от нещастията на миналото.

Макар да му се усмихваше, Жерар усещаше, че тя е много нервна, нямаше съмнение в това. В края на краищата, баща му бе причината, че тя никога не бе могла да бъде с майка си.

— Мосю дук ще ви приеме сега, господине, мадам.

Жил ги очакваше зад широко, облицовано с кожа бюро, отрупано с книги и документи, а очилата за четене бяха поставени на страницата, до която бе стигнал в томчето, разтворено пред него. Един от капациите на прозорците бе отворен и светлината се процеждаше през него, така че отначало бе трудно да се открои лицето му и Амели застана несигурна пред бюрото.

— Простете ми, че не съм способен да ви поздравя както подобава, но чувствайте се добре дошла, скъпа моя. Много отдавна чакам този момент.

Гласът му бе нисък и леко дрезгав, а изреченията му бяха накъсани, за да може да си поеме дъх. Усилието, което трябваше да полага, бе огромно и Амели изпита безкрайно съчувствие към него.

— И аз съм щастлива да се запозная с вас, Мосю.

Тя неволно го бе нарекла както някога Леони и Жил потръпна. Тя толкова много приличаше на майка си, че бе болезнено, косата ѝ бе също така златиста — с цвят на добро шампанско... спомни си как го бе наричала така през всичките тези години... Насила върна мислите си към настоящето, Жерар говореше за нея.

— Ти ще заобичаш децата, татко, две готови внуци, какво повече може да иска човек?

Внуците на Леони! Разбира се! Жил се облегна назад с усмивка, размишлявайки над добрия си късмет. Тук стоеше момичето, което бе търсил повече от двадесет години и бе негова най-сетне — бракът с Жерар щеше да подsigури това. И не само това, децата ѝ също щяха да бъдат негови — под неговата власт, щеше да ги моделира, както си поиска. Доволна усмивка се появи на устните му и щом я забеляза,

Жерар също изпита задоволство. Старецът изглеждаше щастлив за пръв път от години. Това сигурно бе най-доброто нещо, което можеше да се случи.

Един келнер пристигна с изстуден чай и Жерар подаде чашата на баща си, забелязвайки неволното потрепване на ръцете му. Надяваше се, че вълнението не е било прекалено голямо за него — в края на краищата, много неща му се струпаха за един ден.

— След малко ще си тръгваме, татко — каза той, отпивайки от чая, — не искаме да те изморяваме.

— Глупости — отвърна Жил с груб тон. — Не съм уморен. Може би скоро мога да видя внучките си. Доведете ги на яхтата утре — мисля, че ще им хареса там.

— Сигурна съм, че ще им хареса.

Амели леко приближи стола си, за да може да го вижда по-добре. Любовникът на майка ѝ посрещна погледа ѝ с хладина. Очите му бяха като тези на Жерар, само малко по-тъмни, а погледът му бе по-интензивен — но това сигурно бе заради лошото му зрение — ползваше очилата си само когато четеше. Още бе красив мъж, но се долавяше и някаква крехкост, свидетелстваща за продължителната болест. Макар че раменете му бяха широки и тя успя да съзре у него силния мъж, който бе бил някога. „Силен и груб“ го бе описала Леони... и може би точно такъв бе бил той с нея. Но сега бе просто един човек, остаряващ в самота, жертва на опустошителния удар, направил го инвалид.

— Сега те оставяме, татко — достатъчно бе за днес. Ще се върнем утре с децата.

— Елате по-рано — ентусиазирано каза Жил, — по-рано.

— Ще дойдем за закуска — засмя се Амели, — децата ще го очакват с нетърпение.

Този път тя заобиколи бюрото, за да му стисне ръката, отвръщайки поглед от инвалидната количка, тъй като очевидно той не искаше тя да я вижда.

Мосю почувства хладна ръката на Амели и я погледна в очите, понесен в света на спомените от погледа ѝ, който бе като този на Леони.

— До утре тогава — каза тя, навеждайки се импулсивно, за да го целуне по бузата.

Жил наблюдаваше как двамата минават хванати за ръка през кабинета, обръщайки се да му махнат на вратата. Значи синът му бе спечелил там, където той загуби! Пръстите му лекичко докоснаха мястото, където го целунала Амели. Но той още не бе свършил. О, не! Още не бе загубил — всъщност играта едва сега започваше.

Хоскинс лично занесе бележката, шофирайки от Монте Карло до Вилата и изчака за отговора. Леони бе сама, от терасата виждаше Джим в малката лодка на носа да лови риба, а Жерар и Амели бяха завели децата в Ница в остатъка от следобеда.

Голямата синя кола бе паркирана на алеята и Хоскинс нетърпеливо чакаше отговора.

Тя отново погледна тежката бяла картичка, в горния край на която бе гравирано просто „дъо Кормон“. Почеркът му бе малко по-остър, но въпреки това познат и отново я прониза внезапен страх.

Леони, пишеше в бележката, струва ми се, че трябва да се срещнем и да обсъдим това положение. Сигурен съм, че ще се съгласиш, че има много неща за казване — ще ме удостоиш ли с честта да пийнем заедно по нещо на яхтата довечера — да кажем в 18:30?

Жил.

Тя развълнувано крачеше по терасата. Той бе прав. Разбира се, че трябваше да се срещнат и да обсъдят ситуацията — та нима децата им не смятаха да се женят? Тя препрочете бележката, думите бяха съвсем безобидни. Но не им се доверяваше. Жил бе умен — никога не се е случвало да не замисля нищо. А тя бе сигурна, че още не е приключил с нея.

Загаси лампите на терасата и в спалнята. Един кратък отблясък от слънцето освети статуята на Сахмет и Леони за миг застана пред нея, втръчена в невиждащите ѝ очи. Тя колебливо протегна ръка и докосна познатата ѝ фигурка; камъкът бе затоплен от слънцето, приличаше на жива плът.

Шоколад сънено се обърна по гръб на леглото, където дремеше, ала за пръв път Леони я пренебрегна. Измъкна един празен лист и набързо надраска на него:

Ще бъда там — Леони.

И преди да е променила решението си, се забърза по пътеката и го подаде на Хоскинс.

Той докосна шапката си и ѝ благодари.

— Мосю каза да дойда в шест, за да ви взема, мадам — каза той и се качи в колата. — Веднага се връщам.

Леони се загледа след колата, докато тя се отдалечаваше надолу по алеята, следвана от облак прах. Мосю е знаел, че тя ще отиде.

Леони обви лекия колан около кръста си и приглади полата на простата ленена рокля в кайсиев цвят. Отражението в огледалото бе на една стройна жена, небрежно елегантна, със сресана назад руса коса и широко живо лице, загоряло и златисто от слънцето. Бе в същата стая, където като младо момиче се бе подготвяла да се срещне с Мосю, увивайки тънки шалове около евтината памучна рокля, така че да изглежда по-стилна. А после се бе запътвала към яхтата на Мосю, точно както сега. Само че тогава той я бе любил. Тя взе малката бяла кожена чантичка и погледна вътре. Револверът бе незабележим, сгъшен в белия хастар на чантичката — единствено черният му цвят изглеждаше смъртоносен. Затвори чантичката и я сложи под мишницата си. Беше готова.

Яхтата бе в отдалечения край на малкия кей, изолирана от останалите по-малки лодки, закотвена в дълбокото. Бе точно шест и половина, когато Леони стъпи на пасарела и закрачи по познатата ѝ палуба. Спомените нахлуха в съзнанието ѝ и тя се спря за миг, за да се огледа. Там горе стояха заедно, печаха се голи на слънцето и тя го хранеше с плодове за обяд, после се гмуркаха от платформата в най-синьото на морето. Бяха крачили по тази палуба много звездни нощи след дългите, изпълнени с мечтания и искрящи от шампанско вечери, преди той да я занесе в спартанската спалня, където жадно се поглъщаха един друг в неудържима страст.

Стомахът ѝ се сви от страх, първо лекичко я престъргваше и тя сложи ръка там, за да спре болката, но после тя нахлу в нея и Леони разтреперана се облегна на перилата на палубата. Никой не се виждаше наоколо и тя разбра, че е сама с Мосю на лодката. Той я очакваше в салона, точно както и първия път. Какво ли щеше да ѝ каже? Какво ли щеше да направи?

Леони се стегна. Може би грешеше и той не замисляше нищо, може би бе просто един уморен, болен човек. Но ако не беше така... тя още по-плътно стисна под мишницата си малката бяла чантичка и

изправи рамене. Отметна глава назад, вирна брадичка и се запъти към кабинета.

Мосю стоеше до масата, а на стената зад него висеше нейният портрет, рисуван от Ален Валмон. Трябваше да го знам, помисли си тя горчиво. Той тежко се подпря на бастуна със сребърен връх, който държеше в дясната си ръка, а инвалидната количка стоеше — зловещо — до него. Освен бастуна и новата му слабост времето се бе понесло с тридесет години напред и застанала до вратата, Леони сдържа дъха си. Не беше страх онова, което усети, а някогашната магия. Щом очите ѝ се адаптираха към сумрака на стаята, тя видя новите черти на болестта и болката по лицето му, слабото треперене на ръката му, стискаща бастуна. Но очите му бяха същите — неразгадаеми, тъмносини, втрънчени в нея с някогашната си интензивност. Физическата слабост на Мосю не бе повлияла на съзнанието му, нито на емоциите.

— Леони — гласът му бе хладен и любезен, но по-дрезгав от преди — радвам се, че дойде.

Тя изчака той да затаи дъх, преди да продължи.

— Ти изглеждаш хубава както винаги, разбира се. Този цвят на теб винаги ми е бил любим.

Леони още стоеше до вратата, наполовина вътре, наполовина вън.

— Няма ли да влезеш? Както сама можеш да видиш, шампанското ни чака.

Бутилката „Родере Кристал“ стоеше в сребърната купа за охлаждане, покрита с ледени капчици. Пурата му тлееше в пепелника и тънка струйка сивкав дим пронизваше въздуха. Облегнат тежко на бастуна си, Мосю ѝ подаде ръка.

— Моля те, Леони, дошла си толкова отдалеч...

Леони колебливо прекрачи прага на стаята, движейки се внимателно, сякаш вървеше по опъната тел. Можеше да различи жилките по лицето му, докато я чакаше, и осъзна, че за него трябва да е било върховно усилие да стои изправен, когато тя пристигне. Избягвайки ръката му, седна срещу него и без ни най-малко усещане за триумф започна да наблюдава неговата безпомощност, докато той се разполагаше в голямото зелено кожено кресло — същото, което тя бе избрала за кабинета му в къщата на площад „Сен Жорж“.

— Е — каза Мосю, наливайки шампанско в предварително приготвените кристални чаши, — сега ролите са разменени от първия път, когато дойде на тази яхта, Леони. Спомняш ли си този ден? Беше бедно и отчаяно младо момиче, изоставено от любовника си. Ти беше безпомощната — а аз силният. Но погледни ме сега. Сигурно някой може да каже, че това е божие възмездие, ако вярва в Бога.

— Не съм тук, за да говорим за миналото, Мосю, нито за нас.

Жил вдигна чашата и ѝ я подаде.

— Съжалявам, че не мога да ти я донеса.

Ръката ѝ лекичко докосна неговата, докато поемаше чашата и този кратък допир предизвика отговор във всеки от тях.

Леони бързо си седна на мястото. Тя отпи малка глътка шампанско, докато го наблюдаваше над чашата си.

— Леони, ако се върнеш при мен, всичко ще бъде отново наред, разбираш ли? Имаш достатъчно сила за двама — с теб ще мога да бъда отново себе си, макар и остарял.

Погледът му бе настойчив почти до фанатизъм и в устрема си той се наведе напред, сграбчвайки края на бастуна с леко разтреперана ръка.

— Не виждаш ли, Леони, имам нужда от теб сега и ти имаш нужда от мен — въпреки че се преструваш, че не е така. Знам, че изпитваш същото, което изпитвам и аз — винаги си го изпитвала.

Гласът на Леони бе твърд и леденостуден.

— Говориш глупости, Мосю. И както казах преди, не съм тук, за да обсъждаме нашия живот, тук съм, за да говорим за децата ни.

— Леони, забрави миналото — забрави всичко освен мен и теб. Моля те да се върнеш при мен... отново ще бъдем заедно, ти ще живееш като кралица, ще ти дам всичко, което поискаш, само кажи, че ще се върнеш при мен. Имам нужда от теб, Леони.

Сега той се нуждаеше от нея — сега би направил всичко, за да я накара да остане. Гневът в нея нарастваше и избиваше, разтрепервайки я физически.

— Не разбираш ли, Мосю? Мразя те за онова, което ми причини. Никога няма да се върна при теб. Аз съм щастлива жена, имам съпруг, който ме обича — наистина ме обича, Мосю, а не някой, който ме желае с обсебваща лудост. И аз го обичам. Животът ми е пълноценен, а

сега, когато имам и дъщеря си и внучките си, не бих могла да желая нищо повече.

Гласът на Леони бе нисък, тя контролираше яростта си, а Мосю отстъпи пред думите ѝ, сякаш ги бе запратила по него.

— Тук съм само заради едно, да обсъдим бъдещето на дъщеря ми и сина ти.

— На дъщеря ти? — думите отровно се заизливаха от устните му. — Само твоята дъщеря ли, Леони? Не забравяш ли нещо?

Наистина ли бе вярвал, че Амели е негово дете или просто се опитваше да я измъчва? Нямахте как да разбере, както обикновено лицето му бе неразгадаемо.

— Амели е дъщеря на Шарл д'Орвил... и нека не забравяме за Шарл д'Орвил...

С едно свиване на раменете Мосю отхвърли изтощителната заплаха.

— Това бе много отдавна, забрави миналото. Но Амели е настояще, истинско настояще. Единствено ти знаеш чие дете е тя — ала всякаква логика показва, че е мое.

— Логиката няма никакво значение за живота ни, Мосю, и вече е много късно да я прилагаш. Да разбирам ли тогава, че няма да позволиш на Жерар и Амели да се оженят, поради това... това нелепо твърдение?

Шампанското се изплиска от чашата по полата ѝ, докато с разтреперана ръка поставяше чашата на масата.

— Съвсем не, Леони. Не, доволен съм, че ще се женят. Само си помисли, Амели ще бъде член на моето семейство — най-сетне. Смя да кажа, че с нея ще се виждаме доста често, когато се омъжи за Жерар. Помисли за това, Леони, след всички тези години на очакване — тя ще бъде моя.

Леони настръхна. Изражението му бе толкова триумфиращо, че тя знаеше, че той крои нещо. Точно така изглеждаше винаги когато побеждаваше.

— Разбира се — продължи той, — щеше да бъде много похубаво, ако и ти беше с мен — ние всички заедно бихме могли да бъдем едно голямо щастливо семейство. А и тези прекрасни деца — сега ще бъдат и мои внучки. Да, научил съм много от времето на Шарл д'Орвил, тогава бях по-млад и много прибързан... има други начини да

достигнеш целта си освен убийството. Научих най-трудния — да чакам подходящия момент. Има безкрайно много начини да измъчваш хората. Тук дума, там подозрение. Лесно ще бъде да обърна такива млади умове срещу майка им. Бедните малки създания, пренебрегнати от нея. И бедният Жерар, съпругата му винаги е толкова заета, когато той е заминал по работа, виждали са я тук, там и навсякъде, може би дори с някой мъж. Всичко е толкова лесно, Леони. Мога да наглася всичко. Докато, разбира се, ти не се върнеш при мен.

Той наблюдаваше лицето ѝ в очакване на реакция, но изражението ѝ бе дистанцирано, очите ѝ гледаха немиждащо през него, сякаш надзърташе в бъдещето, което той ѝ представи.

— Тези бедни малки момиченца — промърмори той, — тези бедни, бедни малки внуци.

Усмивката му ѝ казваше, че той знае, че печели.

Малкият пистолет изглеждаше прекалено черен в сигурната ѝ ръка и Мосю изненадан се втренчи в нея. Не можеше да е сериозно, не и Леони... просто се опитваше да го уплаши.

Смехът на Мосю се разнесе из стаята, с нерадостно презрително излъчване.

— Никога няма да се справиш с това — каза ѝ той подигравателно, — а и дори да се справиш, никога няма да го направиш. Помисли си само за заглавията по вестниците: „Леони убива любовник — дъщеря ѝ се омъжва за сина му“.

Бе толкова смешно, толкова ужасно смешно. Как можеше така да насочва пистолет срещу него. Сега бе толкова близо до него.

— Ти не можеш вече да манипулираш живота ми — прошепна тя, лицето ѝ бе точно срещу неговото, а пистолетът бе долепен до гърдите му. — Достатъчно. Не мога да понеса повече.

Смехът на Мосю секна изведнъж. Лицето му бе спокойно и целеустремено, когато тя вдигна пистолета и го опря о слепоочието му. Той се усещаше хладен до плътта му и страхът го завладя.

— Ти няма да разбиеш живота им, както направи с нашия — прошепна тя, — моите внуци ще бъдат спасени от теб.

О, Господи, тя наистина смяташе да го направи, щеше да го убие. Той протегна ръка и я хвана за китката. Тя дръпна ръката си, така че пистолетът остана извън неговия обсег и той тежко залитна напред. Почти се бе добрал до него — дори и инвалид, все още съм по-силен

от нея, триумфиращо си помисли той, когато ръката му се протегна към пистолета. Сърцето му пърхаше и подскачаше и той се задъха, когато ръката му тупна безпомощно в скута. Не можеше да помръдне, сърцето му вибрираше, блъскаше в агония в гръдния му кош. О, Господи, не отново, не отново, целите му гърди бяха обхванати от изгарящо стягане. Защо не му помогнеш, защо? Леони, Леони, не знаеш ли, че те обичам? Помогни ми!

Безмълвното лице на Мосю я молеше за помощ, докато тялото му бе сгърчено в агония. Лицето му бе станало на петна и той се задъхваше. О, Господи, какво ставаше? Сигурно бяха някъде тук, сигурно имаше таблетки. Леони погледна надолу към пистолета в отпусната ѝ ръка, забравила за него. Само преди миг бе готова да натисне спусъка му. Тъмносините му очи чакаха какво ще направи, ръцете му стояха безсилни пред него, тялото му бе хлътнало на една страна в голямото кресло, а главата му се бе отпуснала върху ръцете.

Вятърът духаше по-силно сега, очите ѝ смъдяха от дима на пурата и Леони вдигна ръка да избърше внезапно появилите се от лютивия дим сълзи. Трябваше да намери таблетките, нали? Трябваше да има някакви някъде тук. Не очакваше ли той да се случи нещо подобно? Димът ставаше по-гъст и тя отмести поглед от сгърченото лице на Мосю към масата. Пурата се бе търколила от пепелника и тлееше на полираната дървена повърхност. Гладкият фурнир вече се бе напукал.

Корабът леко се поклащаше под краката ѝ, когато вятърът се засилеше внезапно и тънките небесносини пердета потрепваха на бриза, а пурата се търколи към тях и се сгуши в гънките им. Красивата завеса бе паднала върху масата като оживяла картина. Това хипнотизира Леони, тя нищо не виждаше вече, само завесата със скритата в нея пура.

„Сахмет, великата господарка, която пуска огнени езици към враговете си и... ги унищожават.“

Сахмет управляваше и двама им сега. Тя нищо не можеше да направи. Такава бе неговата и нейната съдба.

Спокойно прибра малкия черен пистолет обратно в чантичката си и я затвори. Щракването прозвуча предупредително, а след това един пламък лумна нагоре. Леони се наведе, когато сините краища на завесата се сгърчиха, изпепелени от оранжев пламък.

Мосю лежеше неподвижен в стола си, движеха се само очите му.

— Сахмет — прошепна тя, щом погледите им се срещнаха, — помниш ли Сахмет?

Хубавата ѝ ленена рокля в кайсиев цвят грациозно прошумоля, когато тя бързо се обърна, усещайки как погледът му я проследява по пътя ѝ към вратата.

Стъпките ѝ отекваха по полираната тикова палуба и после преминаха в слаб тътен, докато крачеше по пасарела към кея. Мосю затвори очи; болката бе по-силна, а пламъците се приближаваха. Димът бе лютив, задушаваше го, както и собственото му сърце, хвърляше го в тъмнината.

Леони спокойно седна в колата и се загледа в морето. На хоризонта лодките очакваха със спуснати платна завръщането на вятъра, а близо до брега малки фигурки плуваха в спокойната вода. Бе такава тиха, спокойна сцена и тя също се почувства странно умиротворена. Така трябваше да бъде, сега го знаеше. Сахмет се бе погрижила за нещата по свой собствен начин. Сега Мосю никога нямаше да може да нарани Амели или нейните сладки невинни внуци.

Нямаше да казва на никого, нито дори на Джим. Това трябваше да бъде нейната тайна, онази, която щеше да запази завинаги. Мосю бе загинал при нещастен случай, бил е безпомощен и нищо не е могъл да направи, за да се спаси.

Леони дълбоко си пое дъх. Сега бе приключила с него. И със Сахмет. Но никога нямаше да забрави как я гледаха очите му, когато го оставяше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.